

Nữ vương không ở nhà

tiểu nương tử

diễn đàn
LÊ QUÝ ĐÔN
com

nhà thợ săn

Editor: Đầm♥Cơ

Mục lục

- Chương 1: Tự Tử
- Chương 2: Lập Gia Đình
- Chương 3: Điểm Tâm
- Chương 4: Trong Bếp Nấu CƠM
- Chương 5: Buổi Tối Ở Trong Sân
- Chương 6: Buổi Chiều Ngoài Đờng
- Chương 7: Bị Thương
- Chương 8: Hai Vợ Chồng Lại Mặt 1
- Chương 9: Hai Vợ Chồng Lại Mặt 2
- Chương 10: Chuyện Cái Vật Cộm Lên Kia
- Chương 11: Ăn Tiểu Mai Tử
- Chương 12: Lần Đầu Tiên Rất Đau?
- Chương 13: Tiếng Sấm Ấm Vang
- Chương 14: Tiểu Mai Tử Động Phòng
- Chương 15: Buổi Sáng Hai Vợ Chồng Tâm Tình
- Chương 16: Suy Nghĩ Một Chút Về Chuyện Đã Qua
- Chương 17: Nam Nhân Đi Săn
- Chương 18: Lão Tiêu Đi Săn Trở Về
- Chương 19: Đi Lên Trấn Trên
- Chương 20: Sau Đây Đây Chính Là Nhà Của Nàng
- Chương 21: Còn Muốn Nuôi Em Bé
- Chương 22: Sân Đánh Lúa Nhiêu Người Như Thế, Chàng Lại Nghĩ Cái Gì Vậy?
- Chương 23: Sóng Ngầm Ở Sân Đánh Lúa
- Chương 24: Chữa Bệnh
- Chương 25: Ban Đêm Sau Khi Đánh Lúa
- Chương 26: Nhà Muốn Đãi Khách
- Chương 27: Chỉ Muốn Cứ Như Vậy Cùng Nàng Sống Qua Ngày.
- Chương 28: Bên Dòng Suối Nhỏ
- Chương 29: Tối Hôm Nay Có Về Ngủ Không
- Chương 30: Cùng Tắm, Mua Lửa
- Chương 31: Hạnh Phúc Như Nước Chảy
- Chương 32: Thuế Má
- Chương 33+600 Văn Tiền Xoay Sở
- Chương 34: Hai Người Cùng Ăn Bánh Hoa Quế
- Chương 35: Lần Đầu Tiên Nửa Đêm Kinh Hồn
- Chương 36: Mũi Tên Của Tiêu Kinh Sơn
- Chương 37: Cả Đời Cùng Nhau
- Chương 38: Bọn Cướp Đáng Thương A
- Chương 39: Mọi Sự Phải Cần Thận
- Chương 40: Hấn Tốt Lắm
- Chương 41: Mùa Đông Lạnh Bếp Lò Nóng
- Chương 42: Ta Chỉ Muốn Vĩnh Viễn Cùng Nàng
- Chương 43: Đôi Uyên Ương Trên Đờng Cỏ

Chương 44: Người Có Thấy Kinh Sơn Nhà Ta Không
Chương 45: Tiêu Mai Tử Muốn Đi Tìm Chàng
Chương 46: Lần Đầu Tiên Tiêu Mai Tử Ra Khỏi Núi Lớn
Chương 47: Trả Lại Lừa Cho Ta!
Chương 48: Đây Là Một Người Tốt
Chương 49: Cuộc Sống Không Có Tiêu Đại Thúc
Chương 50: Người Giống Như Heo Vậy
Chương 51: Gặp Tiêu Kinh Sơn
Chương 52: Chàng Cái Người Ác Độc Này
Chương 53: Chính Là Muốn Nàng Đau
Chương 54: Tiêu Mai Tử Người Này A
Chương 55: Không Được, Muốn Làm
Chương 56: Ta Giúp Nàng Xoa Xoa Tay
Chương 57: Không Dính Bụi Bậm
Chương 58: Ai?
Chương 59: Vừa Rồi Người Ở Đây Làm Gì?
Chương 60: Không Thề Vào Kinh Thành Với Tiêu Kinh Sơn
Chương 61: Chính Là Ghen Đây, Vậy Thì Sao ?
Chương 62: Những Nữ Nhân Kia Đều Đã Là Chuyện Quá Khứ
Chương 63: Quan Minh Lỗi Lạc?
Chương 64: Tỷ Biết Công Chúa Là Như Thế Nào Không ?
Chương 65: Mai Tử, Cuối Cùng Nàng Vẫn Ở Đây
Chương 66: Lợi Kiếm Nhập Vò, Tiếng Nước Bốn Phía
Chương 67: Mỹ Nhân Váy Đỏ
Chương 68: Tướng Quân Nhỏ Cỏ, Phu Nhân Bắt Sâu
Chương 69: Dùng Sắc Hoa Phụng Sơn Móng Tay
Chương 70: Tẩu Tử
Chương 71: Trăm Năm Sau Chỉ Còn Một Bộ Xương Trắng
Chương 72: Mua Lừa
Chương 73: Cát Cỏ
Chương 74: Nàng Là Nương Tử Ta Cưới Vào Cửa
Chương 75: Tiêu Mai Tử Hay Là Tiêu Kinh Sơn
Chương 76: Triệt Để Rời Khỏi
Chương 77: Đường Về Nhà
Chương 78: Ta Biết Rồi Là Ta Yêu Nàng
Chương 79: Trở Lại Tiêu Sơn Thôn
Chương 80: Chương Cuối
Chương 81: Tiêu Bao Tử
Chương 82: Hôm Nay Ta Mới Biết
Chương 83: Nơi Này Nở To Khó Chịu
Chương 84
Chương 85
Chương 86: Đêm Tuyết Lớn, Có Khách Từ Phương Xa Đến
Chương 87: Chúng Đại Ca Cướp Đường
Chương 88: Tay Phải
Chương 89: A Kính

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 1: Tự Tử

Mai Tử cảm thấy nàng thật sự không còn mặt mũi nào để tiếp tục sống nữa rồi.

Đã hẹn ước với Phúc ca cùng nhau bỏ trốn, nhưng cuối cùng, Phúc ca lại thất hứa để lại nàng một mình một người đứng đợi ở vách núi Tử Thượng đến nửa đêm, những lời đồn ác ý cứ như thế mà xuất hiện. Nay Phúc ca muốn kết hôn với người khác, ánh mắt xem thường, miệt thị của mọi người sau lưng nàng càng tăng chứ không hề giảm.

Mặc dù Mai Tử không biết nhiều chữ, không biết cái gì gọi là tam tòng tứ đức, nhưng nàng biết chắc rằng, với những lời đồn nhảm đầy trời như thế này, nàng không có cửa để gả ra ngoài.

Chết đi, chết liền xong hết mọi chuyện, không còn phải nghe mẹ tức giận mắng nhiếc, không cần nghe muội muội thán oán. Chết, sẽ không còn vì Phúc ca phụ bạc mà đau lòng, cũng không cần đối mặt với những lời đồn đại khó chịu của mọi người nữa.

Mai Tử ven theo con đường nhỏ sau núi mà đi, nàng biết cuối con đường này có cây cổ thụ lớn. Về chết như thế nào, Mai Tử đã suy nghĩ kỹ càng, nàng không thể chết ở nhà được, sẽ dọa đến mẹ và muội muội, vẫn là nên chết ở ngoài. Cổ thụ tuy không cao, nhưng dây lưng rủ xuống cũng đủ để treo cổ người, liền quyết định vậy đi.

Mai Tử tiếp tục đi về phía trước, sáng sớm, con đường không một bóng người. Mai Tử thầm nghĩ may mà mình dậy sớm, nàng tính khi mọi người phát hiện ra thì mọi việc cũng đã xong rồi. Đang nghĩ như vậy, xa xa lại xuất hiện bóng người đi tới, lúc đầu mơ hồ, dần dần rõ ràng. Người đến

không ai khác, chính là thợ săn Tiêu Kinh Sơn. Hắn mang cung tên cùng các loại thức ăn trên vai đi vào trong thôn.

Mai Tử rũ mắt xuống, làm bộ như không thấy, tầm mắt vừa vặn nhìn trúng đai lưng cùng cánh tay cường tráng ướm sương mai của Tiêu Kinh Sơn. Nàng đỏ mặt, nhưng lập tức cảm thấy buồn cười, có gì phải đỏ mặt đâu, bây giờ nàng muốn đi tự tử mà.

Tiêu Kinh Sơn cảm thấy Mai Tử có điểm kỳ quái, ánh mắt nghi hoặc nhìn lại. Mai Tử vẫn cứ tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh lướt qua Tiêu Kinh Sơn.

Nhẹ nhàng thở ra, người này, nàng có chút sợ hãi. Kỳ thật, thôn Bích Thủy này không phải lớn, cũng chỉ có hơn vài chục hộ gia đình. Những người khác Mai Tử đều quen thuộc, riêng Tiêu Kinh Sơn người này nàng lại không hề quen biết. Nghe nói phụ thân Tiêu Kinh Sơn trước kia là phu sĩ trong thôn, ngày ngày dạy chữ cũng chỉ có thể miễn cưỡng sống tạm qua ngày. Khi phụ thân hắn mất, sau khi mai táng xong cho cha, hắn cũng rời khỏi thôn này. Lúc rời đi, hắn mới 13 tuổi, khi đó Mai Tử tròn 1 tuổi, nên đối với Tiêu Kinh Sơn người này, nàng không có một chút ấn tượng nào.

Mùa thu năm trước, rời nhà 15 năm nay, Tiêu Kinh Sơn bỗng nhiên trở lại. Bây giờ hắn đã trưởng thành, uy vũ cường tráng, bình thường lại trầm mặc ít nói. Sau này có người nhìn thấy trên ngực hắn có vết sẹo dài rất dọa người, vì thế xuất hiện tin đồn lúc trước hắn ở ngoài làm cướp, thành ra mọi người càng không ai dám thân cận hắn.

Tiêu Kinh Sơn cũng không thèm để ý chuyện này, một lần nữa sửa sang lại nhà cửa. Ngôi nhà tranh trước kia của cha hắn đã sớm sụp, hắn một lần nữa chặt tre, kiếm cỏ, rất nhanh dựng lại ngôi nhà mới. Ngày thường hắn đi săn, cũng thường cùng người trong thôn trao đổi lương thực, có đôi khi lại mang xuống núi bán, vì thế ngày ngày hắn đều vào thôn.

Sau khi Tiêu Kinh Sơn trở về, Mai Tử cũng gặp qua vài lần, nhưng không dám bắt chuyện, đầu cúi đầu đi ngang qua. Đầu tiên là vì vết sẹo đáng sợ kia của hắn, hai là vì nàng chưa lấy chồng, nhìn thấy một chàng trai cường tráng chưa lập gia thất như thế, cũng có mấy phần e lệ.

Mai Tử quyết định tự tử, ngàn tính vạn tính lại không tính được sẽ gặp Tiêu Kinh Sơn đi sẵn trở về Nhưng cũng may là Tiêu Kinh Sơn không hỏi gì, nếu không Mai Tử thật không biết nên trả lời như thế nào.

Rất nhanh đến dưới tàng cây cổ thụ, Mai Tử sờ sờ thân cây thô ráp ẩm ướt, nghĩ đi nghĩ lại đây chính là nơi thích hợp nhất.

Cởi thắt lưng xuống, dùng sức hướng cành cây mà tung, đai lưng phiêu phiêu rớt xuống. Mai Tử khẽ cắn môi, nhấc váy hướng thân cây đập một cái lấy đà trèo lên. Sinh ra trên núi, không ai là không biết trèo cây, một cái cây cổ thụ nào có thể làm khó được nàng?

Cuối cùng cũng thắt xong, nàng tìm khối đá đặt phía dưới, thử kéo kéo đai lưng xem có chắc hay không.

Khi chui đầu vào trong dây lưng đã thắt sẵn kia, những chuyện trước đây không biết tại sao cứ ùn ùn kéo đến trong tâm trí nàng.

Nhớ lại khi phụ thân mất, thân là chị cả trong nhà, nàng đã phải chịu không biết bao nhiêu cực khổ. Nhớ đến Phúc ca thường hay nói lời ngon ngọt với nàng, nhưng cuối cùng vẫn phải thuận theo phụ mẫu cưới người kia có ruộng có đất làm vợ.

Mai Tử cười khổ, nàng nhắm mắt lại.

Chết đi, sau khi đến điện Diêm Vương nàng nhất định phải nói với Diêm Vương để kiếp sau nàng được đầu thai vào một gia đình tốt.

Quyết tâm, đá mạnh khối đá dưới chân, ngón chân trầy đến cơn đau nhức.

Nhưng cảm giác đau rất nhanh bị mãnh liệt hít thở không thông lẫn át, Mai Tử hô hấp khó khăn, trước mắt biến thành màu đen, nàng vung vẩy hai chân trong không khí.

Nàng thật sự muốn chết. Nhưng mùi vị của cái chết, thật sự không dễ chịu chút nào.

Ngay lúc đầu óc nàng choáng váng, cổ đột nhiên buông lỏng, dây buộc đã không còn, trước nay nàng chưa từng cảm thoải mái như vậy. Nhưng nàng lại không có khí lực, mí mắt cũng không cách nào kéo lên được.

Trong mộng lung, nàng cảm thấy mình được một cánh tay hữu lực ôm lấy, gấp gáp hướng đầu đó chạy đi.

Xóc nảy xóc nảy, Mai Tử chìm vào mê man.

Tỉnh lại, nàng mở to mắt nhìn nóc nhà. Mái tranh phủ kín tro bụi, có vài tấm tranh tường chùng như muốn rơi xuống, đây là nhà nàng, là nơi nàng đã ở 16 năm qua. Nhớ lại chuyện mình tự tử, nàng vội vàng sờ sờ cổ, phát hiện ra có vết lằn, chạm đến là đau. Xem ra không phải nàng nằm mơ, chẳng qua là tự tử không thành mà thôi.

Mai Tử cảm thấy trong miệng khô khốc, cố gắng đứng dậy cầm lấy chén nước ở trên bàn, bưng lên uống một hơi cạn sạch. Uống xong còn thấy khát, liền đỡ tường đẩy cửa bước ra ngoài.

Trong sân, đệ đệ A Thu đang thái rau. Trong nhà có nuôi đàn heo cần ăn rau dại, việc này từ trước đến nay đều do Mai Tử làm. A Thu thấy tỷ tỷ đi ra liền hưng phấn, đem dao thả xuống thớt gỗ, chạy lại: “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

Mai Tử gật gật đầu: “Không có việc gì, mẹ cùng Chu Đào đâu?”

A Thu chỉ chỉ bên ngoài: “Ở ngoài ruộng ấy”

Thôn Bích Thủy, nhà nào có vài mẫu ruộng màu mỡ thì nhà đó chính là phú hộ. Nhà Mai Tử trước kia cũng từng là nhà khá giả, tuy rằng thế hệ này không bằng thế hệ trước, nhưng vài mẫu đất cần thì luôn có. Đến đời phụ thân Mai Tử, tình trạng đã không còn được như trước. Khi phụ thân ngã bệnh, mẹ lại phải bán đi vài mẫu đất để có tiền chữa trị cho phụ thân, đến nay trong nhà chỉ còn lại 2 mẫu.

Hai mẫu đất này là bảo bối của Mai Tử nương. Một năm 2 mùa, cấy sâu cuốc bẫm, một mùa lúa một mùa ngũ cốc, còn có các loại cây khác. Chắt

chiu như thế, một năm cũng miễn cưỡng đủ nuôi một nhà bốn miệng ăn. Nay mặc dù không phải mùa thu hoạch hay gieo giống gì, nhưng vốn đã quen, mẹ cùng Chu Đào lại đi ra ruộng làm việc. Tính đi ra ngoài hỗ trợ, nhưng cả người đầu mệt mỏi, vậy nên nàng bước đến cặm dao mà thái.

Một lát sau thì nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài, nàng biết mẹ và tiểu muội Chu Đào đã về. Mẹ về đến nhà liền mắng, mắng nàng muốn chết thì chết cho sạch sẽ, nay chết không xong còn bị dã nhân mang về, vốn đã mất hết thanh danh nay lại mất đi nửa thanh.

A Thu nhin không được mở miệng: “Không phải là không còn thanh danh sao? Làm thế nào mà mất đi nửa thanh?”

Mai Tử nương nghe thế càng thêm giận, cặm lấy chổi đánh vào mông A Thu. A Thu sợ tới mức chạy lên chạy xuống, chọc chó gà trong sân chạy loạn xạ, lông gà bay khắp nơi, lộn xộn. Chu Đào lau mồ hôi, sửa sửa tóc, quyết miệng nói: “Dù sao thanh danh đã không còn, đời này đừng nghĩ lập gia đình nữa, người cứ ở nhà mà hiếu kính với mẹ đi!”

Mai Tử nương trừng mắt nhìn nàng, tức giận nói: “Nói bậy! Mà thấy có con gái nhà nào gả không được không? Gần không gả được thì tìm nơi xa xa mà gả, kèm theo sính lễ là được chứ gì!”

Mai Tử cúi đầu không hé răng, tay càng ra sức thái. Gả không được thì không gả, nàng không sao cả.

Từ ngày đó, thanh danh Mai Tử trong thôn càng kém. Lần này không chỉ có chuyện Mai Tử bỏ trốn bị người ta vớt bỏ, mà còn tăng thêm chuyện Tiêu Kinh Sơn. Tiêu Kinh Sơn ôm Mai Tử về đến tận nhà nàng, cô nương này thật đúng là không có cách nào lập gia đình.

Mai Tử đi trên đường, ngẫu nhiên có thể nghe được những lời này. Nàng cắn môi làm bộ không để ý, nhưng trong lòng nhộn nhạo không yên. May mà nàng không chạm mặt Tiêu Kinh Sơn, nếu không trong lòng càng xấu hổ.

Một ngày kia, Mai Tử cùng mẹ, Chu Đào đi làm ruộng. Nắng nóng, 3 người thật sự rất khát, Mai Tử liền chạy trở về lấy nước. Trên đường đi vừa vận dụng phải Tiêu Kinh Sơn từ bên ngoài trở về, trên lưng vẫn là cung tên, đang đi tới phía nàng. Hắn thấy Mai Tử liền dừng lại, mở miệng hỏi: “Nàng đã khỏe chưa?”

Mai Tử cúi đầu, khóe mắt liếc thấy xa xa có mấy ánh mắt hướng bên này nhìn lại, vì thế gật gật đầu chạy nhanh về nhà. Đi vào cửa, nàng vẫn nghe được xa xa có tiếng thì thầm, còn có tiếng cười to. Mai Tử uống nước ừng ực, uống xong lại thở hắt ra, thật là, sợ cái gì chứ!!

Chuyện này Mai Tử cũng không để trong lòng, Tiêu Kinh Sơn và nàng chẳng qua chỉ là bè nước gặp mà nhau thôi. Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo thật sự làm cho Mai Tử choáng váng.

Tiêu Kinh Sơn mời bà mối trong thôn đến nhà nàng cầu hôn. Mai Tử nương thấy con gái mình không ai muốn, tuy Tiêu Kinh Sơn là người lạ, nhưng tay chân đều đầy đủ, vì thế rất nhanh liền đồng ý, ngay cả sính lễ cũng chưa kịp bàn.

Việc hôn nhân rất nhanh đã định, ngoài ý muốn của Mai Tử nương là, Tiêu Kinh Sơn vậy mà lại dựa theo truyền thống trong thôn đưa sính lễ tới. Hai con gà, năm cân thịt lợn, một con cá lớn, năm thước vải, bốn loại kẹo, mười hai cân ngũ cốc đủ loại, còn có bạc nữa.

Mai Tử nương nhìn thấy sính lễ, hận không thể lập tức gả Mai Tử ra ngoài. Chu Đào ở bên cạnh không lên tiếng, chỉ nói sính lễ tương lai không được ít hơn so với Mai Tử, nếu không, nhất định sẽ không lấy chồng.

Hàng xóm mọi người đều chạy lại xem náo nhiệt, nhìn thấy sính lễ, ai cũng khuyên Mai Tử: Tiêu Kinh Sơn tuy lớn tuổi, nhưng xem như có tâm, một phần cũng không thiếu, gả cho hắn cũng xem như nàng không phải chịu uất ức.

Chuyện đến nước này, Mai Tử còn có thể nói gì?

Mai Tử nhìn xa xa mông lung, hồi tưởng lại hình dáng Tiêu Kinh Sơn, chỉ nhớ rõ cánh tay ấm ướt cùng lồng ngực rộng của hắn.

Nàng phải lập gia đình sao? Gả cho một người không quen biết, gả cho một nam nhân xa lạ?

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 2: Lập Gia Đình

Đối với Mai Tử mà nói, lập gia đình là một chuyện rất xa xôi.

Phụ thân mất sớm, muội muội Chu Đào năm nay mới mười lăm tuổi còn đệ đệ A Thu thì mười tuổi, hai người còn nhỏ chưa giúp được việc gì. Nàng tuy rằng đã 16, cũng đã đến tuổi phải lấy chồng sinh con, nhưng mẹ vẫn giữ nàng ở nhà để giúp đỡ gia đình thêm vài năm, chờ đệ đệ lớn hơn một chút, có thể làm được việc, mẹ sẽ tìm một gia đình tốt mà gả nàng đi.

Mai Tử cùng Phúc ca vụng trộm qua lại là giấu mẹ. Phúc ca đối với Chu Đào, A Thu cũng tốt nên bọn họ không có nói cho mẹ biết chuyện.

Sau đó, khi Phúc ca nhắc tới việc này với gia đình liền gặp sự phản đối, cha hắn chạy tới gặp Mai Tử nương, Mai Tử nương thế mới biết. Bà cần chửi dạy cho Mai tử một trận ngay trước mặt cha Phúc ca. Mai tử không tính đến bỏ nhà đi, nhưng mẫu thân làm vậy thật khiến cho tâm nàng lạnh xuống. Bởi vậy, khi Phúc ca đề nghị bỏ trốn, nàng không suy nghĩ liền đồng ý.

Mai tử không yêu cầu gì nhiều, chỉ mong gặp được người thật lòng đối tốt với mình. Phúc ca cho nàng hy vọng, lại làm cho nàng thất vọng nặng nề. Thế nhưng nay Mai tử lại lập gia đình, đi đâu này khiến nàng cảm giác rất là kỳ diệu.

Quy củ lập gia đình, Mai tử cũng xem qua rất nhiều. Chị em họ hàng nhà nàng gả ra một đám, nay đến lượt mình, Mai tử lại có chút chua xót. Nàng biết, từng người gả ra ngoài đều là gả cho người mình thích, nhưng nàng lại không có. Người mà Mai Tử phải gả lại là người làm cho Mai Tử e ngại, là người có vết sẹo đáng sợ trên ngực kia.

Mai Tử ở trong kiệu xóc nảy, nghe bên ngoài diễn tấu. Tiêu Kinh Sơn làm việc rất chu toàn, lo lắng mọi việc đều không có gì thiếu sót, nhưng như vậy thì thế nào? Mai tử cắn cắn môi, kiệu đi một vòng quanh sơn thôn, cuối cùng cũng dừng.

Mai Tử được đưa đến tân phòng trong căn nhà tranh của Tiêu Kinh Sơn. Nàng ng ỡ đầu giường, đặt g ần đó có cái lò sưởi, cúi đầu không nhúc nhích, chờ chuyện kế tiếp xảy ra.

Bên ngoài khi tiệc tàn, Tiêu Kinh Sơn hướng vài vị hương thân phụ lão hỗ trợ nói cảm tạ r ỡ mới chậm rãi đi vào nhà.

Cửa kêu một tiếng mở ra, Tiêu Kinh Sơn bước tới g ần, Mai Tử lập tức ng ỡ thẳng dậy.

Về việc động phòng, Mai Tử đã sớm nghe qua. Các tử muội nhà nàng g ả ra ngoài một đám,

thỉnh thoảng về nhà mẹ đẻ đều tụ tập một chỗ nói này nói nọ, nói xong li ền đỏ mặt cười trộm. Mai tử làm bộ không thèm để ý, cố gắng không nghe, nhưng những lời này vẫn cứ hướng lỗ tai nàng mà chui vào vài câu. Nay đến phiên mình xuất giá, mẹ cũng nói với nàng rất nhiều chuyện. Nàng không dám nghe, vậy nên chỉ biết mơ h ồ.

Nàng sợ đau, lại then thùng, huống chi nam nhân này so với người bình thường còn cao lớn khỏe mạnh hơn, làm cho nàng càng sợ hãi.

Tay nàng vịn vẹo dưới khăn h ồng, nàng nghĩ Tiêu Kinh Sơn định nhìn ra, bởi vì hắn đi đến giường lại không tiến tới g ần nữa. Thân ảnh cao lớn bao phủ nàng, cúi đầu nhìn nàng, không nói gì. Mai tử xấu hổ, lấp bắp suy nghĩ nên nói gì đó, nhưng mở miệng vài lần đều không thể phát ra tiếng. Cuối cùng vẫn là hắn mở miệng trước: “Nàng đói bụng chưa?”

Mai tử nghe lời này, li ền quên luôn xấu hổ, nàng thật sự đói bụng nha. Đi kèm với suy nghĩ, bụng nàng phát ra tiếng thì th ầm hưởng ứng. Mai tử ôm bụng, không cho nó tiếp tục kêu to. Nàng đỏ mặt, đúng lúc đó, khăn voan nhoáng cái li ền bị vén lên, đập vào mắt nàng là bộ ngực rắn chắc của

Tiêu Kinh Sơn. Nàng sợ hãi “A” lên một tiếng, ý thức được mình thất thố liề vôi vàng che miệng lại, cẩn thận nhìn Tiêu Kinh Sơn.

Tay Tiêu Kinh Sơn cầm cây xướng, trên đó còn có cái khăn voan lúc nãy, nhìn nàng. Hai người nhìn nhau một lúc, Tiêu Kinh Sơn đặt cây xướng xuống, chỉ bàn nói:” Ăn cơm trước đã”.

Mai tử cẩn môi, cẩn thận đứng lên, vòng qua Tiêu Kinh Sơn đi đến bàn. Hấn đem cho nàng mấy khối bánh hỉ, lại gấp cho một chén rau dại cùng một chén cháo kê, ý bảo nàng ăn trước. Đợi Mai tử ăn xong, Tiêu Kinh Sơn lấy hai chén rượu, một ly đưa cho Mai Tử, một ly cho chính mình.

Mai tử nhanh chóng buông bát đũa xuống, ngần người nhìn Tiêu Kinh Sơn, nửa ngày sau nàng mới phản ứng lại, đây là rượu hợp cần? Nàng cuống quýt nhận lấy, co quắp bày ra tư thế hai cánh tay giao nhau với Tiêu Kinh Sơn, ngẩng cổ gian nan uống hết chén rượu kia.

Uống rượu xong, Mai tử vô tội nhìn Tiêu Kinh Sơn, kế tiếp phải làm gì? Nàng không nhớ gì cả!

Tiêu Kinh Sơn không nói gì, đứng dậy đem hai chén rượu cất đi, lại đầu giường chỉnh lò sưởi, rồi mới quay lại nói với Mai tử đang ngơ ngác nhìn mình: “Ngủ đi”.

Mai Tử nháy mắt đỏ mặt, trong lòng bắt đầu đứng ng ỡ không yên.

Ngủ, đây mới là việc quan trọng nhất trong đêm tân hôn của bọn họ !

Mai Tử cúi đầu đứng dậy, yên lặng đi đến đầu giường gần lò sưởi rồi đứng sững. Nàng muốn làm cái gì, chính mình cởi quần áo?

Tiêu Kinh Sơn trầm mặc nhìn Mai tử, nửa ngày sau rốt cuộc mới chỉ cái giường nói: “Nàng ở bên trong, ta ở bên ngoài”.

Mai tử ngẩng đầu nhìn, trên giường có hai cái gối được đặt ngay ngắn. Mai Tử kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Kinh Sơn, hấn có ý gì, chẳng lẽ nàng hiểu sai ý hấn hay sao?

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai tử bất động, nhíu mày hỏi: “Nàng không muốn nghỉ ngơi sao?”

Mai tử vội vàng gật đầu, nàng muốn nghỉ ngơi, nàng mệt.

Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu, cởi cái áo được làm bằng vải thô của hắn ra, treo lên đầu giường rồi xuống.

Khoé mắt Mai Tử liếc thấy hắn cởi áo, để lộ khoảng ngực rộng lớn, cơ bắp săn chắc, trên ngực hắn quả nhiên có một vết sẹo dữ tợn, theo xương sườn phía dưới kéo dài đến thắt lưng nơi đai quần. Mai Tử có niềm sợ hãi, nhưng vẫn không thể dừng suy nghĩ, vết sẹo kia kéo dài đến đâu? Vết sẹo đi xuống, đi xuống, xuống chút nữa.....

Mai Tử không dám tưởng tượng thêm, mặt nàng lại bắt đầu nóng lên.

Tiêu Kinh Sơn đưa tay tính kéo dây lưng, nhưng hắn bỗng dừng lại, gương mặt nhìn Mai Tử: “Như thế nào còn chưa lên?”

Mai Tử cảm thấy nam nhân đang ngồi trên giường lúc này thật kiến cho người ta sợ hãi. Hắn giống như dã thú tản ra nghiêm nghị nhiệt lực làm cho Mai tử không dám tới gần. Đêm nay là cửa ải khó khăn nhất, mà nàng muốn trốn cũng trốn không được.

Mai Tử cố lấy dũng khí, cẩn thận cởi từng lớp hỉ phục.

Quá trình này Tiêu Kinh Sơn vẫn nhìn nàng, tay Mai tử run rẩy, nàng chưa từng có cảm giác tay mình không phải là của chính mình, quần áo mình không phải là của mình như bây giờ.

Hắn vừa đứng lên, thân hình cao lớn nhất thời đem cả người Mai Tử bao phủ, động tác của nàng liền cứng đờ. Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nhìn tiêu nương tử mới cưới của mình, nàng khẩn trương ngay cả thở cũng quên. Tiêu Kinh Sơn rĩ mi nói: “Nàng không cần sợ, ta đi xem cửa sổ đã đóng hay chưa”.

Tiên Kim Sơn vòng qua Mai tử đi về phía cửa sổ, tìm Mai tử nhất thời trùng xuống.

Nàng nhanh chóng cởi bỏ áo ngoài, chỉ chừa trung y, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất chưa từng có chạy lên giường, chui vào trong chăn. Tiêu Kinh Sơn trở về thấy nàng đã nằm ngay ngắn trên giường, chính mình cũng thối nển, xoay người nằm xuống.

Trong bóng đêm, Mai tử chỉ nghe tiếng sột soạt, bên cạnh tỏa ra hơi ấm. Nàng khẩn trương nắm chặt tay, trong lòng bất an không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng không có việc gì xảy ra cả, Tiêu Kinh Sơn nằm vào trong chăn, cũng không thấy có động tác gì. Mai Tử khẩn trương mở to mắt, trong bóng đêm căn bản nhìn không thấy nóc nhà. Một lúc lâu sau, nàng nghe bên cạnh truyền đến âm thanh thô ráp: “ Ngủ đi”.

Mai Tử buông tâm xuống, nhẹ nhàng thở ra, nhắm mắt lại.

Nàng không nghĩ mình sẽ ngủ nhanh như vậy, nhưng nàng thật sự mệt mỏi, vừa nhắm mắt liền chìm vào mộng đẹp.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 3: Điềm Tâm

Bình thường Mai Tử không phải là sâu lười thích ngủ nướng, đừng nói đến nơi thôn xanh nước biếc này, tờ mờ sáng gà đã thi nhau gáy âm vang, đánh thức mọi người dậy dọn dẹp phòng chuẩn bị cơm sáng.

Nhưng ngày hôm nay, lúc Mai Tử mở mắt ra thì trời cũng đã sáng rõ. Nàng lập tức xoay người ng ẩ dậy, nhìn căn phòng xa lạ bài trí cực kỳ đơn sơ sạch sẽ chính t ềmới ý thức được rằng mình thật sự đã lập gia đình, là gả cho Tiêu Kinh Sơn, người có vết sẹo lớn trước ngực kia.

Nhưng mà Tiêu Kinh Sơn đâu? Mai Tử sờ sờ bên cạnh đã lạnh từ lâu, đứng dậy nhanh chóng mặc quần áo. Tóc còn chưa kịp chải có chút tán loạn, Mai Tử vội vàng chỉnh sửa qua loa, cẩn cẩn môi lấy dũng khí đẩy cửa đi ra.

Nàng chợt phát hiện cái gì ở đây cũng lạ, vẫn nên tìm xem Tiêu Kinh Sơn ở nơi nào đã.

Trước nhà có một khoảng sân nhỏ, bốn phía được bao quanh bằng dây thừng làm từ sợi gai quấn lấy mấy cọc gỗ. Trong sân vắng vẻ, không có gà vịt, chỉ có một túp l ều thấp bé kê bên vách nhà, kế tiếp là bếp lửa, có lẽ là phòng bếp. Giờ phút này, phòng bếp kia có chút khói trắng bay lên, còn có tiếng củi cháy tách tách.

Mà chủ nhân nhà này, cũng chính là người làm cho nàng bất an nhất, lúc này đang c ầm búa ở trước bếp ra sức bổ củi.

Tiêu Kinh Sơn không mặc áo để lộ vùng lưng ng ăm đen vững chãi, cách tay của hắn rắn chắc, dương cương hữu lực, lúc này cơ bắp trên vai theo từng động tác của Tiêu Kinh Sơn mà cu ồn cuộn lên xuống. Rõ ràng sáng

sớm mặt trời trong thôn cũng không quá nắng gắt, nhưng nàng lại cảm thấy có chút choáng váng, vội vàng xoay đi, nhẹ nhàng khụ một cái.

Tiêu Kinh Sơn ngừng lại, quay đầu nhìn Mai Tử, tay cầm cái khăn lau lau mồ hôi trên trán nói: "Cơm đã xong rồi, có thể ăn ngay, nàng đợi ta một chút".

Mai Tử đỏ mặt, không chỉ vì nhìn thấy vết sẹo hung dữ trên ngực Tiêu Kinh Sơn mà còn vì lời hắn nói. Chính mình về làm nương tử nhà người ta, kết quả mới ngày đầu lại để cho người ta làm cơm, còn mình lại tham ngủ, lời này truyền ra ngoài thì nàng chẳng còn mặt mũi nào mà gặp người khác.

Nàng vội vàng gạt đầu, lắp bắp nói: "Chàng vất vả rồi, để ta". Nói xong cúi đầu bước nhanh đến bếp dọn dẹp.

Ai dè Tiêu Kinh Sơn nghi hoặc nói: "Nàng không cần rửa mặt chải đầu sao?"

Tay Mai Tử đang vội lấy cái tô, nghe thế liền dừng lại, rất nhanh lui về sau, mặt lại nóng lên. Đúng vậy, nàng còn chưa rửa mặt chải đầu, thế mà đã vội vàng muốn ăn cơm, chuyện này thật đúng là nực cười mà!

Nàng sờ sờ đầu tóc hỗn độn của mình, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Ừ, vậy ta đi rửa mặt chải đầu trước".

Tiêu Kinh Sơn dường như không để ý nàng thất thố, buông rìu trong tay đi đến bên cạnh, đưa cho nàng một thùng nước, nói: "Dùng cái này đi, nước suối buổi sáng ta mới lấy".

Mai Tử vội vàng gạt đầu, nhận lấy thùng nước trong tay Tiêu Kinh Sơn. Hắn lại đi vào trong nhà, Mai Tử cũng chạy nhanh theo vào thì thấy hắn đến cạnh rương lấy ra một cái thau gỗ và lược, gương đồng đặt lên bàn, rồi xoay người nhìn nàng nói: "Nàng rửa mặt chải đầu trước đi, ta đi dọn dẹp một chút, xong việc liền ăn cơm".

Lúc này Mai Tử càng thêm xấu hổ, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên, chỉ có thể gật gật.

Lúc Tiêu Kinh Sơn bước ra khỏi cửa thì thuận tay giúp Mai Tử đóng cửa lại, khước mắt Mai Tử liếc thấy sau lưng hắn có giọt mồ hôi xuôi dòng chảy xuống, cuối cùng đến thắt lưng rồi tan thành mây khói.

Mai Tử nhìn hắn đi ra ngoài, hít một hơi sâu, cố gắng để mình bình tĩnh lại, xoay người chuẩn bị rửa mặt chải đầu.

Lẽ ra gương cùng lược là những thứ của hũu môn do nhà gái chuẩn bị, nhưng Mai Tử gả vội vàng, lúc đó Mai Tử nương cũng không dư dả gì, bởi vậy ngay cả những thứ tất yếu đó đều chưa đặt mua liền đem Mai Tử gả ra ngoài. Tiêu Kinh Sơn không biết làm thế nào mà biết được, lại chuẩn bị những thứ này rất tốt, đầu là mới mua cả, đi đầu này làm cho Mai Tử lại đỏ mặt, có chút cảm động.

Tiêu Kinh Sơn người này tuy có chút cổ quái, nhưng vẫn là người tốt. Lại nghĩ tới Phúc ca, Phúc ca làm sao lại không phải là người tốt? Trước kia Phúc ca đối với nàng tốt lắm, nhưng cuối cùng vẫn cưới người khác đó thôi.

Mai Tử bỏ qua những suy nghĩ trong đầu, đem thùng nước ngã vào thau gỗ, bắt đầu rửa mặt chải đầu. Tuy rằng nàng không thích Tiêu Kinh Sơn, nhưng những việc Tiêu Kinh Sơn làm cho nàng lại khiến nàng cảm động. Nàng quyết định tận lực quên đi Phúc ca, nói sao thì nàng cũng đã gả cho Tiêu Kinh Sơn, còn nghĩ về Phúc ca thì thật sự cũng chẳng hay ho gì.

Rửa mặt xong, Mai Tử cầm lược bắt đầu chải tóc. Trước kia khi còn là cô nương, nàng có thể tùy tiện làm kiểu tóc nào cũng được, miễn là thoải mái. Nay đã lập gia đình, phải sơ búi tóc. Cái này thì Mai Tử biết, mỗi ngày mẹ đầu sơ. Nghĩ là vậy nhưng khi chính mình làm mới phát hiện việc này cũng không phải dễ. Mai Tử mất sức hai hồ chín trâu mới sơ được một búi tóc tạm tạm, nàng lo lắng bị Tiêu Kinh Sơn nhìn thấy tóc nàng không được tự nhiên, nên cứ quanh quẩn ở cửa không dám đi ra ngoài.

Lúc Mai Tử phát ngốc ra, Tiêu Kinh Sơn lại đẩy cửa tiến vào. Mai Tử hoảng sợ, Tiêu Kinh Sơn cũng sững sốt. May mà Tiêu Kim Sơn phản ứng nhanh, lập tức khôi phục lại bình thường, cũng không hỏi Mai Tử vì sao ngăn người trước cửa, đi thẳng vào nhà đem thức ăn đặt lên bàn. Thức ăn hôm nay là vài cái bánh hỉ hôm qua còn lại cùng với hai khối thịt to không biết là thịt gì.

Nhà Mai Tử không có đàn ông, bình thường thức ăn chính là gạo cùng ngũ cốc. Mai Tử nướng xem lương thực như mạng, cho đến bây giờ cũng luyện tiếc đem lương thực đi đổi thức ăn khác, về phần dinh dưỡng trong nhà, đã có mấy con gà có thể cho trứng. Bởi vậy nhà Mai Tử một năm bốn mùa không có lấy vài lần có thức ăn mặn trong bữa ăn, chỉ lúc nào đón năm mới mới có thể thay đổi khẩu vị. Nay Mai Tử ngửi thấy mùi thịt thơm phức, miệng bắt đầu ứa nước miếng.

Nàng chạy nhanh cúi đầu, nuốt nuốt nước miếng. Kỳ thật không phải nàng thích ăn thịt, có ăn hay không cũng giống nhau. Trước kia A Thu chạy vào núi bẫy được một ít chim về nướng. A Thu làm cho Mai Tử cùng Chu Đào ăn, nhưng một miếng Mai Tử cũng không động vào. Nàng nghĩ để mọi người thích ăn thì cứ để cho bọn họ ăn đi, dù sao mình ăn vào bụng cũng đi ra, có thèm thì cũng chỉ trong nhất thời mà thôi.

Tiêu Kinh Sơn hiển nhiên không chú ý đến suy nghĩ của Mai Tử, hắn đặt thức ăn trong tay xuống rồi lại đi vào bếp bưng cháo.

Mai Tử chạy theo hỗ trợ, nhưng Tiêu Kinh Sơn đã nhanh chóng múc xong hai chén cháo, chuẩn bị đem lên. Mai Tử nhanh nhẹn tiếp lấy một chén, không ngờ cháo còn nóng nên liền buông xuống. Tiêu Kinh Sơn một tay bưng một chén nói: " Vào đi thôi, cứ để ta" .

Nhà Mai Tử bình thường đều có khay gỗ, muốn bưng cháo chỉ cần để lên khay gỗ đó. Lúc này nhìn Tiêu Kinh Sơn một tay bưng chén cháo nóng, nàng không khỏi lo lắng, nhỏ giọng kêu: " Mau đặt xuống, đừng để phỏng tay" .

Tiêu Kinh Sơn không để ý đến: " Da ta dày, không sợ nóng"

Mai Tử nhìn bàn tay đầy vết chai sạn, thô dày hữu lực của Tiêu Kinh Sơn, đúng là không ngại nóng. Mai Tử cầm đũa dưới bếp đi theo Tiêu Kinh Sơn vào phòng, hai người ngồi vào chỗ bắt đầu ăn cơm.

Tiêu Kinh Sơn đem khối thịt to nhất đặt vào trong bát Mai Tử: "Hôm qua đã làm nàng vất vả, ăn nhiều một chút".

Mai Tử lắc lắc đầu: "Quá nhiều, ăn không hết". Mai Tử ăn qua thịt, nhưng không phải cả khối thịt to như vậy. Nhà Mai Tử lúc nào cũng cắt thịt ra làm miếng nhỏ, khi nấu cơm mới đem một ít ra nấu.

Tiêu Kinh Sơn đánh giá Mai Tử, thấy nàng thật sự ăn không hết khối to này, liền đem bỏ vào bát mình, gấp khối nhỏ còn lại bỏ vào bát Mai Tử.

Mai Tử nhìn Tiêu Kinh Sơn cúi đầu ăn cháo, chính mình cũng nhanh chóng cúi đầu ăn.

Thịt này chắc là thịt heo rừng, phần nhiều là thịt nạc, chỉ có chút ít mỡ ở bên cạnh, ăn vào cảm nhận được hương vị thật không sai, rất mê người, nàng ăn đến miệng lưỡi đều thỏa mãn. Mai Tử cầm lấy bánh hỉ, một miếng cháo, một miếng thịt, ngẫu nhiên nhìn nam nhân không tính là quen thuộc bên cạnh, nghĩ nghĩ, về sau chính là như vậy sao? Nếu như vậy thật thì cũng không phải là quá tệ. Mai Tử lại hơi đỏ mặt, chẳng lẽ một khối thịt đã làm cho nàng cảm thấy thỏa mãn? Có lẽ chính nàng vẫn rất tham.

Ăn hết bánh hỉ cùng cháo, nhưng khối thịt này tuy rằng không lớn nhưng Mai Tử vẫn như cũ ăn không hết, nàng ăn được một nửa liền thấy ngấy. Nhìn khối thịt mình cắn dở, phía trên còn có dấu răng, làm sao nàng nói với Tiêu Kinh Sơn nàng không thể ăn được nữa? Đây là chuyện xấu hổ đến cỡ nào!

Mai Tử hối hận, ngay từ đầu nàng không nên chạm vào khối thịt này, nàng nên trực tiếp nói với Tiêu Kinh Sơn là nàng không thích ăn thịt. Đương nhiên nàng cũng có chút oán giận, vì sao khối thịt nào cũng to vậy?

Tiêu Kinh Sơn ăn cũng nhanh, hán miệng to ăn thịt, miệng to ăn cháo nhưng không có chút cảm giác thô lỗ nào, ngược lại đem tới cho người

khác một luồng hào sáng hương vị. Khi hắn ăn cháo, thấy Mai Tử dừng lại, có chút khó hiểu: "Làm sao vậy? Ăn không được?"

Mai Tử cảm thấy khó mở miệng, nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói: "Ta ăn không vô nữa". Thanh âm của nàng như muỗi kêu, nhưng Tiêu Kinh Sơn lại nghe rõ.

Nghe vậy, lông mày của hắn nhíu lại, nhìn khối thịt còn hơn một nửa, lại nhìn dáng người nhỏ nhắn của Mai Tử nói: "Nàng ăn ít quá".

Mai Tử cúi đầu, mặt nóng lên, nhưng vẫn kiên trì nói: "Thật sự ăn không nổi nữa"

Mai Tử lo lắng Tiêu Kinh Sơn sẽ ép mình ăn tiếp, bởi vì thoát nhìn bộ dạng hắn rất bất mãn. Nàng bắt đầu tưởng tượng nếu như mình bị nam nhân cường tráng này ép ăn khối thịt kia sẽ có cảm giác gì. Suy nghĩ này làm nàng nhất thời run run, đáng sợ. Nàng thậm chí còn tưởng tượng ra hắn có thể sẽ tức giận, sẽ giống mẹ lấy gậy đánh nàng? Nàng nhớ tới lúc chẻ củi ở góc kia, Tiêu Kinh Sơn sử dụng lực đạo là mười phần, nàng thật sự không dám nghĩ nữa.

Nàng không ngờ, Tiêu Kinh Sơn không nói hai lời, dứt khoát gắp khối thịt còn mang dấu răng trong bát nàng, chính mình ăn.

Mai Tử lập tức đỏ mặt, đó chính là đờnàng ăn thừa!!!

Thế nhưng bộ dáng Tiêu Kinh Sơn lại không ngại ngừng chút nào, hắn xuống bếp lấy thêm một chén cháo hỉ nữa, đem cháo, thịt toàn bộ đều ăn hết.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 4: Trong Bếp Nấu Cơm

Gả đến đây đã là ngày thứ 2, Mai Tử cũng dần dần quen thuộc cuộc sống của Tiêu Kinh Sơn.

Cuộc sống của Tiêu Kinh Sơn chỉ trông vào việc săn bắn mà duy trì, có cơm ăn hay không đều phải dựa vào ý trời. Bình thường hán hay đến ngọn núi lân cận săn chút gà rừng, thỏ hoang, còn chi phí sinh hoạt ngẫu nhiên sẽ từ trong núi đánh được heo rừng hoặc gấu rừng đem xuống núi đổi lấy tiền. Tiêu Kinh Sơn không để ý đến vật ngoài thân, bán được tiền đều tiêu hết, không để lại chút nào để tích góp. Giống như việc thành thân, Tiêu Kinh Sơn không keo kiệt chút nào chi tiền cưới Mai Tử về nhà.

Mai Tử tuy cảm động nhưng lại cảm thấy nam nhân này thật sự chỉ tính sống qua ngày. Nàng không thể không biết xấu hổ mà đi hỏi người ta có bao nhiêu của cải, nhưng thế nào cũng cảm thấy Tiêu Kinh Sơn hiện giờ chẳng có mấy đồng tích góp. Bởi vậy, buổi tối lúc chuẩn bị lên giường, khi Tiêu Kinh Sơn nhìn Mai Tử không có cái gì gọi là đồ trang sức, mới nói: "Chờ mấy ngày nữa ta đánh được con mồi tốt sẽ đổi lấy tiền, giúp nàng mua chút phụ tùng này nọ".

Mai Tử nghe thế vội vàng nói không cần, phụ tùng trang sức chỉ dành cho những nhà giàu có tiền dùng, nàng bộ dáng đơn giản như vậy đã thành thói quen.

Tiêu Kinh Sơn lại có chút băn khoăn, còn nói: "Ta không hiểu nữ tử các nàng cần những thứ gì, có điếm ủy khuất nàng".

Tiêu Kinh Sơn vừa nói, Mai Tử lại ngượng ngùng. Thanh danh nàng kém, có người muốn cưới nàng, nàng đã thấy đủ. Tuy Tiêu Kim Sơn có chút cô quái, nhưng hán vẫn là một chàng trai trong sạch độc thân. Người ta

chẳng những nguyện ý cưới nàng, ngược lại còn lo nàng chịu ủy khuất, đi đâu này làm cho Mai Tử rất cảm động.

Mai Tử không nói ra, nhưng trong lòng lại âm thầm nghĩ phải đối tốt với Tiêu Kinh Sơn một chút, làm tròn bổn phận nương tử của mình mới phải.

Buổi sáng hôm đó, nàng thu dọn quần áo của Tiêu Kinh Sơn, cái nào cần may thì may, cái nào cần sửa thì sửa, còn lại chuẩn bị mang đến dòng suối mà giặt.

Thôn Bích Thủy tọa lạc ở phía trước ngọn núi Thanh Sơn. Thanh Sơn nơi nơi là suối, ngay bên cạnh thôn Bích Thủy cũng có một dòng suối. Nước ở đây nguồn được dùng để ăn uống sinh hoạt, cuối nguồn để cho các cô nương, cô con dâu giặt giũ.

Một mình Mai Tử mang theo giỏ trúc cùng thau gỗ đến suối, lúc này đã có vài cô nương trong thôn đến giặt quần áo, đang đùa giỡn nhau. Nhìn thấy Mai Tử đến gần, tiếng cười cũng dần dần ngừng lại.

Mai Tử cảm thấy búi tóc của mình là lạ, mọi người xung quanh hẳn là đều chê cười. Thêm vào đó, nàng lại là một cô nương mới thành thân, cho nên có chút ngại. Nàng cúi đầu mím môi không nói một lời, tìm một góc vắng xuống, dùng thau gỗ múc nước đem quần áo ra bắt đầu giặt.

Những người khác bắt đầu ghé tai nhau, ánh mắt tò mò, thường thường hướng nàng liếc mắt một cái. Mặt Mai Tử nóng lên, cảm thấy không được tự nhiên, cúi đầu dùng sức chà giặt quần áo.

Quần áo Tiêu Kinh Sơn đều là vải thô hoặc vải bố, sợi vải đơn sơ thô ráp, trên đó còn có thể ngửi được mùi vị của hắn. Thường ngày trên đường Mai Tử cũng gặp vài nam nhân đi ngang qua, cũng từng ngửi thấy mùi mồ hôi trên người bọn họ, đều là một mùi khó chịu. Nhưng mùi trên quần áo Tiêu Kinh Sơn lại không làm cho nàng chán ghét, ngược lại cảm thấy có phần nam tính. Mai Tử lại nghĩ tới cánh tay đầy mồ hôi cùng tấm lưng dày kia có từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống, nhất định tất cả đều thấm vào quần áo này.

Nắng ngày càng gắt, nhưng ngâm tay lâu trong nước cũng làm cho Mai Tử cảm thấy lạnh. Nàng lau lau mồ hôi trên trán, cố gắng chà xát quần áo Tiêu Kinh Sơn.

Xung quanh tiếng nói khe khẽ nhỏ dần rồi ngừng lại, một cô gái gần bằng tuổi nàng đến bên cạnh nàng, nhỏ giọng hỏi: "Mai Tử, người khỏe không?"

Mai Tử ngẩng đầu, người kia chính là A Kim, trước đây cũng có phần thân thiết. A Kim là một trong số ít cô nương trong thôn gả cho chính người trong thôn, tuổi gần bằng nàng, vài năm nay A Kim lập gia đình, công việc có vẻ bận bịu nhưng vẫn quan hệ không tệ với Mai Tử.

Mai Tử nhìn A Kim cười nói: "Rất tốt".

A Kim do dự, như muốn nói cái gì, nhưng nhìn Mai Tử tươi cười không để ý chút nào nên thôi. Tập trung giặt quần áo, thỉnh thoảng lại trao đổi đôi ba câu với Mai Tử.

Mai Tử chú ý A Kim luôn cẩn thận tránh nói về chuyện lập gia đình, thấy vậy Mai Tử lại thương tâm, không muốn nhắc tới để cho mình thoải mái sao? Nàng cảm động, nhưng đối với sự quan tâm chăm sóc của A Kim lại thấy có chút buồn cười. Kỳ thật chuyện Phúc ca vứt bỏ nàng, nàng cũng thương tâm muốn chết. Nhưng sau lần tự tử hụt đó, nàng cảm thấy phần thương tâm kia so với sao trên trời còn mờ lung không rõ ràng hơn nhiều.

Về phần hiện tại gả cho ai, đối với Mai Tử mà nói đều không quan trọng, Tiêu Kinh Sơn tuy là người quái gở, nhưng trước mắt xem ra đối với nàng cũng tốt, nàng không có gì để oán hận. Tâm sự này có nói cũng không thể nói rõ ràng cho nên Mai Tử cũng không nhắc tới với A Kim.

A Kim gả cho người trong thôn tên là Trần Hồng Vũ. Trần Hồng Vũ thích nói giỡn, hai người gặp nhau thường thường nói đùa trêu chọc nhau. Sau này trưởng bối trong nhà thấy 2 hài tử này rất xứng đôi, một nhà chấp nhận gả, một nhà chấp nhận cưới, thế là định. Trần gia của cải giàu có, Trần Hồng Vũ hoạt bát lại yêu thương nương tử, thành ra thành thân hơn

một năm trong nhà liền có thêm tiêu hài tử béo múp. A Kim ở thôn Bích Thủy này xem như là tốt số.

Mai Tử cùng A Kim nói chút việc nhà, nói xong liền vui vẻ hẳn lên. Bên cạnh có mấy cô nương thấy vậy cũng chạy lại góp vui, hỏi Mai Tử cái này cái kia, cũng có người lớn mật mạnh mẽ tên Minh Cúc, trực tiếp hỏi nàng tối hôm qua thấy thế nào?

Mai Tử làm sao trả lời được, huống hồ hôm qua chuyện gì cũng chưa xảy ra, cũng chỉ có thể cúi đầu chú tâm giặt quần áo.

Mọi người thấy Mai Tử cúi đầu đỏ mặt, nghĩ nàng thẹn thùng, càng thêm ồn ào muốn truy tới cùng. Trong đó có người tên Hồng Tảo, mặt thần bí cười, nhìn nhìn giỏ quần áo của Mai Tử, cố ý hỏi nàng khăn trắng đâu? Không cần giặt sao?

Lúc đầu Mai Tử còn chưa hiểu Hồng Tảo có ý gì, nhưng khi nghe các cô nương xung quanh oanh một tiếng cười rộ lên, có người nói Hồng Tảo nói chuyện rất không lưu tình, Mai Tử mới chậm rãi tỉnh ngộ. Thì ra khăn trắng nàng ta nói chính là cái khăn đặt dưới thân trong đêm tân hôn.

Nàng đỏ mặt, ngẩng đầu, mắt hàm chứa một tia tức giận trừng trừng nhìn Hồng Tảo một cái. Ai cũng biết Hồng Tảo này tính tính ngay thẳng, gặp Mai Tử trừng mắt với mình, nàng ta không áy náy, ngược lại càng thêm đắc ý, nói: "Người giúp tướng công nhà mình giặt quần áo, như thế nào lại không đem cái khăn kia lấy ra giặt, hay là cái khăn đó vốn sạch sẽ, không cần người giặt, ta nói đúng không?"

Lời này thực chua ngoa, rõ ràng ý nàng ta muốn nói Mai Tử trước khi thành thân đã không còn trong sạch. Điềm này làm cho Mai Tử thật sự tức giận, con người tóe lửa, trừng mắt nhìn Hồng Tảo lớn tiếng hỏi: "Hồng Tảo, người đây là có ý gì?"

Mai Tử tính tình ôn hòa, chưa bao giờ cùng người khác cãi nhau, nhưng hôm nay, chuyện này liên quan đến thanh danh của chính nàng, còn liên quan đến thanh danh của Tiêu Kinh Sơn, nàng không thể cứ vậy im lặng mà bỏ qua.

Mọi người thấy không khí trở nên trầm trọng, vội vàng lên tiếng khuyên can. Một bên trấn an Mai Tử đừng để ý, Hồng Tảo nói chuyện rất thẳng, không kiêng cử, chỉ đùa một chút thôi, đừng chấp nằng. Một bên lôi kéo Hồng Tảo bảo nằng ta đừng nói nữa. A Kim cái gì cũng chưa nói, tiến lên cầm cái tay đang run run của Mai Tử, ý bảo nằng đừng vội.

Mai Tử tỉnh táo lại, nằng biết việc này có nói cũng không rõ, không thể lớn tiếng tranh cãi, cũng không thể công khai chứng minh. Chuyện ái muội như vậy, nằng có nói cũng vô dụng, nhất thời nóng nảy lại càng khiến cho mọi người nghĩ nằng xấu hổ hóa giận.

Nghĩ thông suốt, nằng chỉ có thể trừng mắt nhìn Hồng Tảo, tiếp tục ngõ xuống giặt quần áo. Nhưng tay nằng vẫn nhè nhẹ run lên, trái tim kinh hoàng, cái áo ở trong tay bị vò đi vò lại không biết bao nhiêu lần, đến khi A Kim nhắc nhở nằng mới biết xem chút nữa đã đem cái áo kia vò nát.

Đến xế chiều, mọi người xung quanh dần dần ra về, Mai Tử cũng chậm rãi thu dọn đồ đạc trở về.

Mai Tử vốn nghĩ lập gia đình rồi thì mọi chuyện sẽ tốt hơn, lời đồn đãi ít nhiều cũng tiêu tán một chút, nhưng xem ra không phải. Người trong thôn không có gì tiêu khiển, ngày ngày lấy buôn chuyện làm lạc thú, lúc vui vẻ có thể tám từ đầu khe đến cuối khe suốt.

Mai Tử ôm giỏ trúc trở về, thấy Tiêu Kinh Sơn không biết đã về từ lúc nào, đang làm gà rừng, bên cạnh còn có đống nhỏ lông gà. Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử trở về, chỉ rỏ nắm bên cạnh: "Tối nay có gà rừng cùng nắm".

Mai Tử gật gật đầu, buông thau gỗ, đem quần áo từng cái từng cái phơi lên dây thừng. Ở đây người ta quý trọng quần áo, dù nó chỉ làm bằng vải thô cũng vậy. Mọi người thường giặt quần áo lúc chiều chiều, phơi cả đêm cho khô, tránh ban ngày nắng gắt.

Tiêu Kinh Sơn ngẩng đầu nhìn quần áo của mình được phơi trong sân nhỏ, gió thổi bay phấp phới rồi nhìn lại Mai Tử, nói: "Hôm nay nằng vất vả rồi".

Mai Tử quay đầu lại nhìn Tiêu Kinh Sơn cười cười. Nàng cảm thấy có lẽ Tiêu Kinh Sơn đã hiểu lầm, nhưng nàng không biết giải thích như thế nào. Nàng và Tiêu Kinh Sơn tuy đã là vợ chồng, nhưng rất nhiều chuyện bọn họ không có cách nào hiểu nhau, cảm giác hai người giống như người xa lạ.

Thu thập xong quần áo, nàng dọn dẹp sạch sẽ đám lông gà rồi tùy tay đem hành gừng rửa sạch. Lúc này Tiêu Kinh Sơn đã làm gà xong, Mai Tử liền nhận lấy. Tiêu Kinh Sơn nhìn Mai Tử có vẻ mệt mỏi, thân nhiên nói: "Nàng vào trong nghỉ ngơi đi, để đó cho ta".

Mai Tử làm sao có thể để cho Tiêu Kinh Sơn làm cơm chi đâu? Kiên trì giữ lấy con gà, dùng dao chặt thành từng khối, rửa qua rồi đặt lên giá gỗ. Tiếp theo đem nấm rửa qua rồi mới vào bếp nhóm lửa, quét sơ phòng bếp, rồi trên bếp nóng lên phát ra tiếng tưng tưng.

Mai Tử đang muốn quay đầu lấy dầu thì phía sau có một bàn tay đem lọ dầu đưa tới. Mai Tử liếc nhìn Tiêu Kinh Sơn, nhận lấy rồi cho vào nồi một ít, sau đó thả gừng và hành đã thái nhỏ vào, mùi thơm phức, cuối cùng cho gà và nấm vào nấu. Mai Tử chưa thành thực vị trí các vật này nọ ở trong nhà nên liền hỏi Tiêu Kinh Sơn ở đây có gia vị hay không? Tiêu Kinh Sơn mở cái hộp tủ nhỏ bên cạnh ra, Mai Tử phát hiện ở bên trong có mấy hộp vuông nhỏ chuyên đựng gia vị, đầy đủ các loại, rất có không khí gia đình. Nhưng nhìn qua Mai Tử liền biết đây đều là đồ mới mua, chưa từng sử dụng qua, buổi sáng ăn cơm cũng chưa dùng đến những gia vị này.

Mai Tử nhìn Tiêu Kinh Sơn, nàng càng cảm nhận rõ ràng Tiêu Kinh Sơn đang săn sóc mình. Tiêu Kinh Sơn né tránh ánh mắt của nàng, lơ đãng nói: "Ta xuống núi muốn mua vài thứ, vừa vặn nhìn thấy những thứ này, liền mua về, sau này hẳn là phải dùng nhiều"

Mai Tử nghĩ đến hẳn nói "phải dùng nhiều" bất giác đỏ mặt, may mắn thức ăn trong nồi đã sôi, vì thế nàng nhanh chóng quay đi không nhìn hẳn. Tuy rằng Mai Tử ít ăn những món này, nhưng tốt xấu gì khi phụ thân còn sống kiến thức cũng không phải ít, biết thịt gà rừng không giống với những loại thịt khác, vì thế chỉ thả một ít muối cho có vị.

Lúc này, Tiêu Kinh Sơn đã lấy thêm củi cho vào bếp, ng ồi ở trước bếp thổi thổi, lửa trong bếp cháy bùng lên. Mai Tử lấy nước cho vào n ồi, một lúc sau cả n ồi gà nấu nấm sôi ùng ục.

Mai Tử lấy bánh bột ngô cùng một cái n ồi khác ra, nàng hỏi Tiêu Kinh Sơn muốn ăn bao nhiêu cái, sợ nấu thiếu thì Tiêu Kinh Sơn ăn không đủ. Tiêu Kinh Sơn nói 3 cái là đủ r ồi, Mai Tử liền bỏ vào n ồi 4 cái bánh, thường nàng chỉ ăn một cái.

Làm xong, Mai Tử nhìn Tiêu Kinh Sơn đang quạt lửa, thấy cánh tay hần như cũ rắn chắc, ánh lửa làm vết sẹo trên ngực nổi bật lên, nhìn rất dữ tợn, nhưng Mai Tử cũng không còn sợ hãi. Nàng ng ồi xuống nói: "Để ta làm cho" Nói xong tính cầm lấy cái quạt trong tay Tiêu Kinh Sơn.

Bình thường nấu cơm đều là chuyện của nữ nhân, Mai Tử cảm thấy ngượng ngùng khi để cho Tiêu Kinh Sơn phải ng ồi đây giữ lửa cho nàng. Nhưng mà Tiêu Kinh Sơn lại không có ý định buông tay. Mai Tử cầm lấy quạt chạm phải bàn tay to của hắn, giống như phải bỏng nhanh chóng rút tay lại.

Tiêu Kinh Sơn ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cảm thấy nàng khấn trương như vậy thật khó hiểu. Mai Tử thở dài, nhỏ giọng nói: "Ta nấu cơm quen r ồi".

Tiêu Kinh Sơn thấy vậy, đứng lên nói: "Cũng tốt, vậy nàng làm đi".

Mai Tử thấy hắn đi ra, ngửi được mùi hương nam tính của hắn, nhất thời đỏ mặt, nàng lại nói với chính mình, chẳng qua là do ng ồi gần bếp nên thấy nóng mà thôi.

Nàng dùng lực quạt mấy cái, lửa cháy lách tách, khi nấm cùng gà tỏa mùi thơm là có thể ăn.

Người ta muốn nói gì thì cứ nói, nàng không quản được. Cùng lắm thì nàng cùng Tiêu Kinh Sơn cứ sống cuộc sống như vậy là tốt r ồi.

TIÊU NUƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 5: Buổi Tối Ở Trong Sân

Trời tối dần, n ữ bắt đầu phát ra tiếng ùng ục, mùi thơm đặc trưng của món ăn thôn quê tràn ngập căn bếp nhỏ, Mai Tử biết cơm nấu đã xong. Nàng quay đầu nhìn, thấy Tiêu Kinh Sơn đang ng ồi bên cái bàn đá trong sân, dùng miếng vải cũ cẩn thận chà lau cung tên.

Trong nhà Mai Tử không có người đi săn, cũng không có cung tên, bởi vậy nàng chưa từng nhìn kỹ cung tên của một thợ săn là như thế nào. Nay thấy, mới phát hiện cây cung kia hóa ra dài hơn nửa người nàng, tỏa ra hàn khí dày đặc. Nàng giương mắt nhìn Tiêu Kinh Sơn, hắn c ầm cung trong tay chà lau cẩn thận, nâng niu giống như đang âu yếm bảo bối.

Tiêu Kinh Sơn làm việc rất chăm chú nên không để ý Mai Tử đang nhìn mình. Hắn lau xong r ồi, tay c ầm lấy mũi tên bên cạnh lên. Mũi tên kia làm theo phong cách cổ xưa, tản ra ánh đ ồng, cuối mũi tên còn có gắn lông chim.

Mai Tử thấy kỳ lạ, nàng biết người trong thôn này không dùng mũi tên như vậy.

Tiêu Kinh Sơn c ầm mũi tên trong tay suy nghĩ một chút r ồi ướm vào cây cung được chà lau sạch sẽ kia, sau đó dùng sức kéo. Cung căng cực nhanh tạo thành nửa vòng bán nguyệt. Mai Tử thắt chặt cổ họng, bỗng nhiên nàng cảm thấy Tiêu Kinh Sơn trước mắt có chút xa lạ, không giống như Tiêu Kinh Sơn mà nàng biết trong những ngày qua.

Tiêu Kinh Sơn kéo cung đến cực hạn, chột buông tay.

Tên bắn ra như bay, Mai Tử trợn mắt há m ồm nhìn theo hướng mũi tên phóng. Mũi tên mang theo lực đạo cực lớn, nhanh chóng bay vút cắm phập

vào khối đá trong sân. Long vũ trên mũi tên rung rung, mà phần đầu của nó đã cắm sâu vào trong đá.

Mai Tử chưa từng đi săn không có nghĩa là nàng không biết trình độ người đi săn trong thôn như thế nào, phát tên này khẳng định người trong thôn không thể nào bắn ra được. Tiêu Kinh Sơn, rốt cuộc là người như thế nào?

Mai Tử đột nhiên nhớ lại, trước khi gả cho Tiêu Kinh Sơn có nghe đồn trước đây hắn từng làm cướp đường, vết sẹo kia là hậu quả của việc cướp bóc. Chẳng lẽ những lời đồn đó đều là sự thật?

Mai Tử ngờ ngác nhìn mũi tên, bỗng nhiên phát hiện đôi mắt sâu không thấy đáy của Tiêu Kinh Sơn đang nhìn mình. Nàng sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng mà vẫn kiềm chế được, lắp bắp hỏi: "Làm... làm sao vậy?"

Tiêu Kinh Sơn lắc đầu, thản nhiên nói: "Không có việc gì". Sao đó hắn chậm rãi đứng lên, đi đến khối đá, một tay rút mũi tên ra nhẹ nhàng, làm cho Mai Tử lắp bắp kinh hãi. Nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng không yên, rốt cuộc mình gả cho người như thế nào đây?

Tiêu Kinh Sơn lấy miếng vải lau lau mũi tên, sao đó đem cất vào bao đựng ở trên bàn. Mà quá trình này, Mai Tử kinh ngạc nhìn thấy trên đỉnh mũi tên kia, có một con côn trùng nhỏ. Tiêu Kinh Sơn nhìn thấy khói trên bếp ít dần, lửa như đã muốn tắt, mở miệng nhắc nhở nàng: "Nên ăn cơm thôi".

Mai Tử đứng vụt lên, gật đầu như gà mổ thóc nói: "Đúng vậy, nên ăn cơm, ta chuẩn bị ngay đây".

Tiêu Kinh Sơn cũng đứng lên, tiến tới giúp đỡ Mai Tử. Rất nhanh hai người đều ngồi ở trước mâm cơm gà thơm phứt, ngon lành, bụng nàng nhất thời kêu lên. Nhưng nàng vẫn nhớ rõ lễ nghi, trước tiên đưa đôi đũa cho Tiêu Kinh Sơn, đợi hắn ăn mình mới bắt đầu ăn.

Tiêu Kinh Sơn nhận lấy đôi đũa Mai Tử đưa qua, nói một câu: "Về sau không cần khách khí như vậy". Xong rồi cúi đầu ăn cơm.

Cơm nước xong xuôi, thức ăn còn lại rất nhiều, Mai Tử hỏi Tiêu Kinh Sơn hằm thức ăn ở nơi nào, liền đem tất cả thức ăn còn lại đem xuống hằm cất.

Ở thôn Bích Thủy này, nhà nào cũng có một cái hằm hình chữ nhật, bên ngoài phủ kín bằng cỏ tranh thực vật, đông ấm hạ lạnh, dùng để cất giữ thực phẩm.

Dọn dẹp xong, cũng không có việc gì để làm. Trời tối, nàng muốn may vá sửa sang lại một số quần áo, nhưng ngại phải thắp đèn, dù sao ban ngày cũng không phải là không có thời gian, nàng không muốn lãng phí dầu như thế.

Lúc trước ở thời điểm này, người trong thôn thường ra khỏi nhà, tụ tập ở cuối con đường nhỏ hoặc ở ngã tư đường. Một đám người ngồi cùng nhau, phẩy phẩy cây quạt trong tay, nhìn trời nhìn trăng mà nói chuyện phiếm. Nay Mai Tử gả cho Tiêu Kinh Sơn, ban ngày lại bị Hồng Tảo kia châm biếm, như thế nào cũng không muốn chạy đến nghe mọi người châm chọc, không muốn mất mặt xấu hổ, gặp thêm chuyện thị phi, vì thế liền ngồi lại trong sân, đem nấm, rau củ ra, chọn chọn lựa lựa, ngày mai định đem những thứ này ra phơi khô, cất dùng lâu dài.

Tiêu Kinh Sơn hiển nhiên cũng không phải người thích náo nhiệt. Hắn vừa trở về thôn Bích Thủy này, lại ít qua lại nói chuyện phiếm với người trong thôn. Sau này vì vết sẹo kia nên hắn bị nghi ngờ vô căn cứ, càng thêm ít qua lại với mọi người.

Mai Tử thẩn nghĩ như thế vừa hay, nếu Tiêu Kinh Sơn đi ra ngoài còn lại nàng một mình ở nhà, nàng có chút sợ. Phải công nhận rằng gan của nàng không lớn, lúc trước ở nhà có muội muội, đệ đệ cùng mẹ, nay muốn nàng ở nhà một mình, có chút khó khăn.

Nàng đếm đầu ngón tay, gả đến đây hôm nay đã là ngày thứ 2 rồi, ngày kia chính là ngày lại mặt theo phong tục, không biết trong nhà Chu Đào

cùng A Thu như thế nào, có tự chăm sóc mình, chăm sóc mẹ được không? Cỏ ngoài ruộng mấy ngày nay đã nhổ xong chưa? Mai Tử biết hiện tại có nghĩ cũng vô dụng, chỉ có thể chờ ngày kia trở về nhìn xem thôi.

Tiêu Kinh Sơn ăn xong cởi bỏ áo ngoài, lộ ra ngực trần tinh trắng, đương nhiên vết sẹo kia cũng lộ rõ. Mai Tử nhớ đến phát tên lúc chiều, có chút sợ hãi, chỉ cúi đầu lo nhất nhất củ quả, không nhìn hắn.

Hắn ở trong sân đuổi tay chân, bắt đầu luyện tập một bộ quyền pháp. Lúc này Mai Tử đã không còn ngạc nhiên, cho dù bây giờ Tiêu Kinh Sơn có cầm đao ra múa nàng cũng thấy bình thường. Mai Tử nhìn không hiểu quyền pháp, chỉ cảm thấy Tiêu Kinh Sơn luyện tập bộ pháp này rất nhuần nhuyễn, rất có lực đạo. Nên hình dung như thế nào nhỉ? Bộ quyền pháp này vừa uyển chuyển như nước, vừa vững vàng như núi, trên đời cũng có quyền pháp như thế sao?

Trăng sớm đã lên cao, chiếu đến từng góc ngách, gió thổi nhẹ nhàng mang theo hương vị trong lành tinh khiết của núi rừng, trong sân nhỏ của ngôi nhà tranh cuối thôn kia, có thân ảnh nhẹ nhàng đi chuyển. Tiêu Kinh Sơn đánh ra từng quyền từng quyền uy vũ cuồn cuộn phong làm cho ánh mắt Mai Tử cơ bản dứt không ra. Cuối cùng Tiêu Kinh Sơn đứng trung bình tấn, thu hồi tay lại, kết thúc động tác cuối cùng của bộ quyền pháp. Mai Tử cố gắng quýt dờn ánh mắt. Tiêu Kinh Sơn đi vào nhà lấy khăn lau mồ hôi rồi cầm hai cái thùng gỗ đi ra: "Ta ra suối tắm một lát, trở về sẽ mang nước cho nàng, nàng chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở lại".

Mai Tử cúi đầu mím môi gật gật, bây giờ là mùa hè, nàng thật sự cần tắm rửa, cả buổi tối nhóm lửa nấu cơm trên người ra không ít mồ hôi. Nhưng do mới đến, trong nhà lại chỉ có một gian phòng, nàng ngại ngần không dám nói với Tiêu Kinh Sơn.

Nhân lúc Tiêu Kinh Sơn đi ra suối, Mai Tử cũng trở lại phòng chuẩn bị quần áo cùng khăn, thùng lớn để tắm rửa. Một lúc sau Tiêu Kinh Sơn nhẹ nhàng mang theo 2 thùng nước trở về.

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử đã chờ ở trong nhà, liền đem một thùng nước đổ râm vào thùng lớn, một thùng khác để bên cạnh phòng khi thiếu

nước. Mai Tử thấy Tiêu Kinh Sơn làm như vậy, nàng đứng cạnh bắt đầu lo lắng không yên. Mình ở trong nhà tắm rửa, vậy Tiêu Kinh Sơn thì sao?

Không đợi nàng suy nghĩ, Tiêu Kinh Sơn đã đi ra ngoài, vừa đi ra cửa vừa nhìn Mai Tử nói: "Nàng cứ từ từ tắm rửa, ta ở ngoài vườn đi bộ một chút".

Mai Tử cảm thấy như vậy rất hợp lý, Tiêu Kinh Sơn ở ngay trong sân, cửa sổ này không được chắc chắn, nếu bị nhìn thấy cái gì nàng khẳng định sẽ rất xấu hổ. Nếu Tiêu Kinh Sơn đi xa, nàng ở nhà một mình tắm rửa sẽ có chút sợ hãi, cho nên Tiêu Kinh Sơn ở ngoài vườn đi bộ không thể nào tốt hơn nữa.

Từ ngày đầu tiên xuất giá, Mai Tử đã vất vả cả người đầy mồ hôi. Hôm nay lại nấu cơm giặt quần áo, trên người vốn đã có cảm giác ngứa ngáy, tuy rằng gió thổi khô khiến nàng không còn cảm thấy ngứa ngáy nữa, nhưng nghĩ đến trên người nhiều mồ hôi như vậy cũng không dễ chịu gì. Nay có nước suối mát mẻ trong trẻo để tẩy rửa, thật sự rất thoải mái.

Mai Tử cẩn thận tắm rửa, lấy khăn lau khô, thay bộ quần áo mới, đem quần áo cũ của mình và Tiêu Kinh Sơn bỏ vào giỏ trúc để mai mang đi giặt. Nàng nhìn quần áo hai người đặt cùng nhau trong giỏ trúc, một cái mang kiểu cách nữ nhi, một cái vải thô đơn giản, thật đúng là nam nữ bất đồng!

Thấy như vậy, nàng nhin không được đỏ mặt, đêm nay làm sao bây giờ, đêm nay liệu có giống đêm qua nước sông không phạm nước giếng? Không biết trong lòng Tiêu Kinh Sơn nghĩ như thế nào, tối hôm qua tại sao lại không chạm vào nàng, là săn sóc sao?

Một trận ngọt ngào cùng cảm động tràn ngập trong lòng Mai Tử, trước kia yêu Phúc ca, sau này khi Phúc ca bỏ rơi nàng, nàng không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ yêu thêm một người nữa, thậm chí nếu giả cho Tiêu Kinh Sơn thì phải cố gắng sống cho thật tốt. Nhưng con người làm bằng da bằng thịt, có cô nương nào lại không hy vọng gặp được người yêu thương mình? Đối mặt với sự săn sóc của Tiêu Kinh Sơn, trong lòng nàng tự nhiên cảm thấy xao động.

Tiêu Kinh Sơn xa xa nhìn thấy Mai Tử ra khỏi nhà, cũng chậm rãi thông thả đi vào, nhìn thấy Mai Tử ng ỡ ngẩn ngơ trước giỏ trúc đựng quần áo, hấn "khụ" một tiếng. Mai Tử nghe tiếng Tiêu Kinh Sơn, biết chính mình thất thố, nhanh chóng đứng lên, nhỏ giọng nói: "Ta tắm rửa xong rồi" .

Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu, vào nhà đem thùng nước Mai Tử đã dùng qua mang đi đổ. Mai Tử muốn tự mình làm lấy nhưng Tiêu Kinh Sơn cự tuyệt. Nàng ngậy ngốc nhìn Tiêu Kinh Sơn đem hai thùng nước đi ra sân, hất vào táng cây rồi mang cát vào góc sân : " Vào nhà ngủ thôi" .

Mai Tử chính là xấu hổ chuyện này, lúc này nghe Tiêu Kinh Sơn nói như vậy, chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu, theo hấn vào nhà.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 6: Buổi Chiều Ngoài Trời

Mai Tử đi vào phòng, trơ mắt nhìn Tiêu Kinh Sơn cởi áo treo lên đầu giường. Trong phòng không đốt đèn nên nàng thấy không rõ lắm, chỉ có thể dựa theo ánh trăng bên ngoài nhìn vết sẹo dữ tợn kia. Mai Tử đứng bên cạnh cúi đầu, hai tay nắm chặt, không biết làm như thế nào.

Tiêu Kinh Sơn ở chung với Mai Tử một ngày, cũng nhìn ra được tâm tư của nàng. Hắn ngồi ở mép giường nhìn nàng, trầm tư một lúc rồi nói: "Ta muốn nói chuyện với nàng một chút".

Mai Tử vội vàng gật đầu: "Ừ, chàng nói".

Tiêu Kinh Sơn bảo Mai Tử ngồi xuống. Nàng cẩn thận ngồi xuống cái ghế trúc gần đó.

Ánh trăng nhẹ nhàng như nước tràn ngập căn phòng nhỏ, nét mặt hai người trong phòng đều có chút mờ lung. Tiêu Kinh Sơn chậm rãi mở miệng nói: "Mai Tử, tình huống của ta bây giờ nàng cũng biết, một nghèo hai trắng, trong tay không có cái gì gọi là của cải, chỉ có thể dựa vào việc săn bắn mà kiếm sống, gả cho ta chính là ủy khuất nàng".

Mai Tử vội vàng lắc đầu: "Không không, chàng đừng nói vậy, thanh danh của ta vốn không được rõ ràng, có thể gả cho chàng đã thấy thật tốt, ta còn sợ sẽ làm phiền đến chàng".

Tiêu Kinh Sơn lại cười cười nói: "Nàng cùng ta bái đường thành thân thì đã là vợ chồng, nói cái gì mà làm phiền với không làm phiền, sau này những lời như thế đừng nhắc lại nữa".

Mai Tử chưa từng thấy qua Tiêu Kinh Sơn cười, bỗng nhiên nghe tiếng cười của hắn, có chút cảm giác sang sảng êm tai, hơn nữa lời hắn nói thật

hợp lý làm nàng mím môi nở nụ cười nhẹ, gật gật đầu nói: "Đúng vậy, ta nghe lời chàng, sau này không nói những lời như thế nữa".

Tiêu Kinh Sơn khôi phục lại dáng vẻ bình thường, trên mặt có phần nghiêm nghị: "Mai Tử, nàng và ta nếu đã thành vợ thành chồng, như vậy phải thành thật thẳng thắn với nhau. Ta biết nàng đối với ta có nhiều thắc mắc, nhưng đó đều đã là chuyện quá khứ, ta cũng không muốn nhắc lại. Nàng chỉ cần nhớ kỹ, bây giờ ta chính là phu quân của nàng, là một thợ săn bình thường như bao thợ săn khác ở thôn Bích Thủy núi Thanh Sơn này".

Mai Tử thấy hắn nói như vậy, tuy rằng trong lòng có chút thắc mắc, cũng không tiện hỏi, chỉ có thể gật đầu: "Ừ, ta nhớ kỹ".

Tiêu Kinh Sơn nói tiếp: "Thấy nàng cả ngày bất an, ta nghĩ nàng đối với chuyện nam nữ có chút e ngại, nên ta cũng không muốn cưỡng ép nàng. Loại chuyện như vậy cần phải có nam nữ cùng tình nguyện, bởi vậy Tiêu Kinh Sơn ta hứa với nàng, một ngày nàng không muốn, ta liền một ngày không chạm vào nàng, được không?".

Mai Tử nghe hắn nói đến loại chuyện này vốn đã không được tự nhiên, trên mặt nóng lên, tiếp đó nghe hắn muốn mình tình nguyện thì vô cùng cảm kích. Chuyện kia luôn khiến nàng thẹn thùng không yên, thậm chí có thể tránh được ngày nào thì tốt ngày đó, bởi vậy, Mai Tử dùng âm mũi hừ hừ trả lời: "Vâng".

Tiêu Kinh Sơn gặp Mai Tử không có gì phản đối, còn nói: "Ngày xưa ta gặp qua không ít người, nhìn thấy tất cả nhân tình thế gian, nay tuổi đã lớn, muốn ở lại nơi thôn xóm yên bình này mà sinh sống. Nàng tuy nhỏ tuổi hơn ta, nhưng đã hiểu được nhiều chuyện, ta tin tưởng nàng có thể cùng ta giúp đỡ lẫn nhau sau này. Nàng gả làm vợ ta, ta Tiêu Kinh Sơn nếu có thể làm gì cho nàng đều sẽ làm, tuyệt đối không để nàng chịu chút ủy khuất nào".

Lời nói này của hắn chạm đến đáy lòng nàng, nàng và hắn, hai người cả đời bầu bạn cùng nhau. Nàng ngẩng đầu cảm kích nhìn Tiêu Kinh Sơn nói: "Chàng yên tâm, trước kia tuy có rất nhiều lời đồn không tốt về ta, nhưng nếu đã gả cho chàng làm vợ, tất nhiên ta sẽ giữ đúng khuôn phép".

Tiêu Kinh Sơn gật đầu: "Ta tin tưởng nàng".

Hai người đối mặt nhau dưới ánh trăng mờ ảo, một người ngồi trên ghế, một người ngồi trên giường, không nói gì, bên trong ngôi nhà lâm vào trầm mặc.

Thật lâu sau, Tiêu Kinh Sơn bỗng nhiên "khụ" một tiếng, mở miệng nói: "Nàng còn có gì muốn hỏi ta, cứ việc nói".

Thật ra Mai Tử muốn hỏi trước kia có phải hắn làm cướp đường hay không, nhưng lời đến miệng lại không thể nào thoát ra ngoài. Nàng suy nghĩ, chợt nhớ tới một vấn đề, vội vàng hỏi: "Ta muốn hỏi chàng, năm nay chàng bao nhiêu tuổi?". Bởi vì vừa rồi hắn nói mình đã lớn tuổi, nàng bỗng nhiên thắc mắc. Trước kia chỉ đoán sơ qua, không thể biết chính xác, chỉ chắc rằng hắn hẳn không vượt quá 30 tuổi.

Tiêu Kinh Sơn nở nụ cười trong bóng đêm, mở miệng nói: "Năm nay ta hai tám tuổi, nàng thì sao?".

Mắt Mai Tử sáng lên, cũng cười nói: "Vậy chàng và ta cùng một giáp rồi, năm nay ta mười sáu tuổi".

Tiêu Kinh Sơn cảm thán: "Đúng vậy, chúng ta cùng một giáp, nhưng mà ta khác nàng nhiều, lúc ta bằng tuổi nàng bây giờ, khi đó hắn nàng còn đang chơi bòn đi!".

Lúc Tiêu Kinh Sơn 16 tuổi, khi đó nàng 4 tuổi. Mai Tử hẳn tưởng lại lúc 4 tuổi nàng đang làm cái gì, không phải là đang chơi bòn cùng đệ đệ A thu sao? Tiêu Kinh Sơn nói không sai.

Hai người như vậy vừa cười vừa nói, cảm thấy không khí trong phòng tốt hơn rất nhiều, Tiêu Kinh Sơn đứng lên nói: "Đã không còn sớm, cũng nên đi nghỉ thôi".

Lúc này Mai Tử không còn lo lắng nữa, dựa theo bóng tối cởi áo ngoài, sau đó lên giường chui vào trong chăn. Lúc nàng lên giường lướt qua Tiêu

Kinh Sơn, người thấy trên người hắn có hương vị tươi mát của nước suối, nghĩ đến trên người mình cũng có mùi giống như vậy, lại đỏ mặt.

Đây là đêm thứ hai Mai Tử thành thân, nàng trợn tròn mắt nhìn nóc nhà nhưng trong lòng không phải là cảm giác bất an như đêm trước. Bên người truyền đến tiếng thở trầm ồm của nam nhân, nàng cũng không e ngại, ngược lại trầm đầm an tâm.

Nàng tin tưởng nam nhân này, trực giác cho nàng biết, nam nhân này sẽ mang hạnh phúc đến cho nàng.

Ngày hôm sau, Mai Tử dậy thật sớm, có lẽ là do an tâm.

Nàng mở mắt ra liềm nhìn thấy nam nhân bên cạnh vẫn ngủ say, mùa hè không lạnh lắm, hắn chỉ đắp chăn che lại nửa thân dưới, phía trên để lộ khuôn ngực tinh trắng cùng với vết sẹo dữ tợn. Mai Tử chưa bao giờ dám nhìn kỹ vết sẹo này, xem ra vết sẹo này là do đao kiếm gây ra, từ bên trái ngực kéo dài đến thắt lưng tiếp tục đến tận bên trong, thời điểm đó hắn là rất nguy hiểm.

Mai Tử nhìn kỹ lại phát hiện ngực hắn không chỉ có mình vết sẹo kia, kỳ thật có rất nhiều vết thương khác, chẳng qua có vẻ rất nhỏ, bình thường nếu nhìn không kỹ sẽ không phát hiện ra. Mai Tử cắn môi, người này mười ba tuổi rồi đi thôn nhỏ ra ngoài không biết làm gì mà toàn thân đều có sẹo như vậy.

Nàng nhìn, bỗng cảm thấy có chút lạ, ánh mắt dòm xuống, lại ngạc nhiên phát hiện nửa người phía dưới Tiêu Kinh Sơn dùng chăn che phủ, cộm lên một khối giống như túp lầm nhỏ, thoạt nhìn có vẻ như dấu cái gì đó bên trong .

Mai Tử nghi ngờ nghi, người này thật khiến cho người ta ngạc nhiên không ít, khi ngủ hắn còn cất dấu cái gì? Đao? Kiếm?

Mai Tử tỉnh lại, muốn ngủ tiếp cũng không được, nếu muốn xuống giường thì phải lướt qua Tiêu Kinh Sơn, bởi vậy bị nhốt trên giường làm nàng cảm thấy nhàm chán. Lòng hiếu kỳ bắt đầm dâng lên, muốn thừa dịp

Tiêu Kinh Sơn ngủ, xem thử rốt cuộc đó là cái gì? Kỳ thật nếu đây là sáng hôm qua, nàng thật không có gan làm như vậy, nhưng tối qua cùng Tiêu Kinh Sơn nói chuyện một hồi, sự cảnh giác đối với Tiêu Kinh Sơn cũng theo đó chậm rãi biến mất.

Mai Tử chớp mắt, cuối cùng hạ quyết tâm, cẩn thận vươn tay hướng đến cái khối cộm lên khiến người ta nghi ngờ kia.

Tay nàng chạm vào khối kia, liền cảm thấy bên trong như có vật gì còn sống nhúc nhích, hơn nữa vật này còn rất ấm áp. Nàng càng thêm tò mò, nhìn không được muốn bắt vật kia lại nhìn xem cho kỹ.

Ai ngờ khi nàng vừa chạm đến liền nữa, Tiêu Kinh Sơn bỗng nhiên giật giật, mở con ngươi.

Nàng thấy Tiêu Kinh Sơn động đậy, liền đưa mắt nhìn, vừa vặn chạm phải cặp mắt sâu không thấy đáy kia đang nghi hoặc nhìn mình. Mai Tử "A" lên một tiếng sợ hãi, vội vàng thu tay lại. Tiêu Kinh Sơn cũng sửng sốt, một lát sau ngẩng dậy, khó hiểu nhìn Mai Tử đang thất kinh ở bên cạnh.

Mai Tử xấu hổ, nàng cảm thấy mình không nên lợi dụng lúc người ta ngủ mà sờ loạn lung tung, đây là không đúng. Nàng thật hối hận, hận tay mình ngứa ngáy, hận chính mình không biết kiềm chế, cảm giác bây giờ giống như ăn trộm bị người ta bắt tại trận, thật sự quá mất mặt! Nàng cắn môi dưới cẩn thận nhìn Tiêu Kinh Sơn, hắn có tức giận không? Hắn sẽ trách nàng sao?

Tiêu Kinh Sơn nhíu đôi mày đen, nhìn Mai Tử tội nghiệp lui vào trong giường, thở dài nói: "Ta dậy trước, nàng cứ ngủ thêm một lúc nữa đi" Nói xong xoay người xuống giường.

Mai Tử chú ý cái chỗ cộm lên một khối kia đã không thấy nữa, hoàn toàn biến mất. Nàng càng thêm khó hiểu, nhưng mà vẫn cúi thấp đầu, ngẩng lên người nửa ngày mới sực nhớ, đứng dậy nhanh chóng mặc quần áo, đi làm cơm cho Tiêu Kinh Sơn, lấy công chuộc tội.

Lúc này Tiêu Kinh Sơn đã nhóm lửa, nồi nước trên bếp đã bắt đầu sôi ừng ực. Mai Tử nhanh chóng lấy nấm khô rửa bỏ vào nồi rồi chạy tới hầm thức ăn lấy gà hầm nấm hôm qua còn lại đặt lên bếp. Mai Tử muốn Tiêu Kinh Sơn nghĩ ngợi để mình nấu cơm. Tiêu Kinh Sơn thấy nàng cứ lấp bắp lại không đành lòng, nói rõ ràng: "Nàng quạt lửa đi, để ta thêm củi".

Quạt lửa chỉ cần gần gần bếp là có thể làm được, nhưng thêm củi lại phải tiếp xúc trực tiếp với lửa, bây giờ là mùa hè rất dễ đổ mồ hôi. Mai Tử thấy Tiêu Kinh Sơn kiên trì cũng không nói gì nữa, dù sao hôm nay cũng là mình làm sai.

Vợ chồng hai người cùng làm, bữa sáng rất nhanh được dọn lên, hai người ngồi ăn nhưng không nói với nhau câu nào, không khí lâm vào trầm mặc. Mai Tử áy náy ngượng ngùng nói chuyện thì lại gặp Tiêu Kinh Sơn không biết vì sao cứ cúi đầu không nhìn nàng. Nàng nghĩ hẳn là hẳn không vui, lại tự trách chính mình xem trộm bí mật của hắn. Tuy vậy, nàng vẫn không nhận được tởm, đó là cái gì, sao lại có thể biến mất một cách nhanh chóng như vậy?

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 7: Bị Thương

Buổi trưa qua đi, Mai Tử ng ỡ trong sân một mình suy nghĩ. Tuy nàng lập gia đình nhưng vẫn ở trong thôn, nhà mẹ nàng cũng cách đây không xa, chỉ đi một chút là tới. Mấy ngày nay nàng luôn cố ý ở trong nhà tránh ra đường để không gặp phải người nhà, đây là đi ếm xấu. Nhưng ngày mai chính là ngày lại mặt, cuối cùng cũng có thể gặp lại mẹ cùng Chu Đào, A Thu. Không biết mọi người có khỏe không?

Lại mặt đương nhiên là chuyện quan trọng, Mai Tử có rất nhiều lo lắng trong lòng. Đầu tiên là về thái độ của người nhà nàng đối với Tiêu Kinh Sơn, không biết mọi người sẽ đối xử với hắn như thế nào. Trước khi lấy chồng, muội muội nàng khi nghe nhắc tới Tiêu Kinh Sơn liền biểu mô lắc đầu, còn mẹ thì cũng chả tỏ thái độ gì gọi là tốt cả. Bất an tiếp theo là về vấn đề lễ tiết, lúc con rể lại mặt luôn phải mang theo lễ vật. Tiêu Kinh Sơn ở ngoài nhiều năm như vậy, không biết có quên chuyện này không. Nếu như hắn quên, nàng làm sao mà không biết xấu hổ đi nhắc nhở hắn? Chẳng lẽ nói với hắn: " Ngày mai là ngày lại mặt, chàng nhớ chuẩn bị lễ vật mang theo cùng ta về nhà mẹ đẻ" sao?

Mang theo một bụng tâm sự, Mai Tử khó tránh khỏi lơ đãng. Đang cần dao cắt thịt thỏ mà Tiêu Kinh Sơn mang về hôm qua, tính cắt ăn dần, ai ngờ lúc thất thần, một dao cắt xuống ngón cái, máu liền chảy. Mai Tử vội vàng lấy miếng vải lau máu đi, vừa hoảng vừa sợ. Một vết cắt sâu trên đầu ngón cái, máu từ miệng vết thương chảy ra rất nhiều, thật dọa người.

Ngày xưa ở nhà, Mai Tử nương tất nhiên sẽ bảo Mai Tử nhanh chóng lấy thuốc mỡ bôi lên cần máu. Nhưng đây là nhà Tiêu Kinh Sơn, mọi thứ đều xa lạ, nàng biết thuốc mỡ ở đâu mà kiếm?

Đang lúc nàng rỗi lên, Tiêu Kinh Sơn bước vào, nhìn thấy sắc mặt nàng hoảng hốt kinh hãi đang ngăn người ôm lấy ngón tay đẫy máu. Hắn cuống quýt chạy lại cầm lấy cổ tay nàng: "Làm sao vậy?"

Mai Tử cảm thấy cổ tay mình được một bàn tay to mạnh mẽ cầm lấy, cảm xúc va chạm nóng bỏng này có phần đẩy lùi đau đớn, nàng nhú mày nhỏ giọng nói: "Là cắt thịt không cần thận cắt vào tay" Nói xong lời này nàng liền cảm thấy mình thật là ngu ngốc.

Tiêu Kinh Sơn nhìn miệng vết thương, bảo nàng đứng yên, chạy nhanh vào phòng cầm miếng vải trắng cùng một cái bình nhỏ đi ra, nhanh chóng rắc bột phấn màu nâu lên miệng vết thương của nàng. Bột phấn kia rải lên, lúc đầu nàng cảm thấy hơi rát rát, một lát sau đến khi bột cùng máu trộn lại, máu đã ngừng chảy, cơn đau cũng đã giảm bớt rất nhiều.

Tiêu Kinh Sơn xé miếng vải cẩn thận băng bó vết thương cho nàng.

Lúc đầu do cảm giác đau đớn nên Mai Tử chỉ nhìn ngón tay của mình, sau khi cảm thấy tốt hơn, nàng bắt đầu chú ý đến nam nhân đang ngồi xổm trước mặt.

Một tay to của hắn nắm chặt tay nhỏ bé của nàng, tay còn lại cẩn thận băng bó cho nàng. Hắn cúi đầu, Mai Tử nhìn đôi lông mày đen rậm của hắn hơi nhíu, cùng cái mũi thẳng cao cao, đôi môi dày cương nghị hơi mím lại. Kỳ thật nếu nhìn kỹ, người này rất có khí khái đàn ông. Một người như vậy tại sao lại đồng ý cưới nàng? Có phải là do vết sẹo kia hại không? Mai Tử tự giấu trong lòng, lại có chút ngọt ngào, nam nhân này có biết bao nhiêu chứng chạc, vì nàng chăm chú băng bó, có thể gả cho một người như thế, nàng thấy vậy là quá đủ.

Tiêu Kinh Sơn hoàn toàn không biết suy nghĩ của Mai Tử, cẩn thận cột miếng vải lại, ngừng đầu nói: "Mấy ngày tới không nên chạm vào nước, vết thương sẽ nhanh chóng lành thôi". Hắn nhìn lên đúng lúc bắt gặp Mai Tử ngơ ngác nhìn mình, tưởng nàng đau quá ngăn người, vội vàng hỏi: "Sao rồi? Còn đau không?"

Mai Tử cuống quýt lắc đầu: "Không có, đã tốt hơn nhiều, chỉ là, ta có chút sợ hãi". Vừa nói nàng vừa rút tay mình về, có chút hụt hẫng. Bàn tay của hắn vừa to vừa hữu lực, hoàn toàn khác tay nàng.

Tiêu Kinh Sơn nghe nàng nói vậy, nghiêm túc nhìn nàng: "Về sau nhất định phải cẩn thận, lần này cũng may, không nghiêm trọng lắm. Lần sau nếu không may, cắt xuống có khi đứt luôn cả ngón tay, đến lúc đó nàng mới biết thế nào là sợ hãi thật sự."

Mai Tử nghe hắn nói cái gì mà đứt luôn cả ngón tay, lại nhớ đến cảnh máu chảy đầm đìa khi nãy, nhất thời cảm thấy cả mười ngón tay đều đau, cuống quýt nói: "Không đâu, ta sẽ rất cẩn thận".

Tiêu Kinh Sơn nhìn tiểu nương tử bị mình dọa, vẻ mặt hòa hoãn nói: "Đúng vậy, về sau những chuyện giết gà mổ thỏ như thế này, nàng cứ để ta làm là được".

Việc này làm sao được, nàng làm vợ người ta, làm sao có thể để cho phu quân mình làm những việc đó. Mai Tử muốn mở miệng phản đối, nhưng nhìn ngón tay bị băng bó kín mít của mình thì lại thôi, bây giờ xem ra chỉ có thể như thế.

Vậy là cơm chiều do Tiêu Kinh Sơn làm, Mai Tử chuyển qua ngồi ở cái ghế nhỏ bên cạnh, thỉnh thoảng giúp hắn quạt quạt bếp lửa.

Tiêu Kinh Sơn không muốn Mai Tử ngồi ở đây, nơi này gian bếp nhỏ lại thêm mùa hè nóng nực, nàng bị thương như vậy, vẫn nên vào trong nghỉ ngơi. Mai Tử lại không chịu, chuyện nấu ăn may vá rửa chén với nàng mà nói là chuyện hiển nhiên một người vợ phải làm, nay tuy mình bị thương không nấu cơm được, nhưng đến cả chuyện nhỏ như quạt lửa mà nàng làm cũng không xong thì thật chẳng ra gì. Tiêu Kinh Sơn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quạt cường của nàng, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ có thể tùy nàng.

Cơm chiều hôm nay, ngoài món gà còn lại hôm qua còn có thêm canh nấm cùng rau trộn. Rau cùng với tỏi, cho thêm vài muống dầu vừng và chanh, thêm chút ớt cay cay, trộn đều lên, vừa ngon vừa có thể giải nhiệt.

Tiêu Kinh Sơn thấy hôm nay thời tiết mát mẻ, đem bàn ăn chuyển đến dưới tán cây trong sân, mang bát đũa lên, hai vợ chồng cùng nhau ăn cơm.

Trời đẹp, Mai Tử cảm thấy hai người chỉ ngồi ăn không nói gì như vậy thì thật uổng phí, hơn nữa nàng còn có chuyện muốn hỏi hắn, nên làm như không để ý mở miệng: “Ngày mai chàng có bận chuyện gì không?”.

Tiêu Kinh Sơn ăn một gắp rau, nâng mắt nhìn Mai Tử nói: “Có”.

Trong lòng Mai Tử hựt hẫng, xem ra hắn không nhớ ngày mai phải về nhà nàng nên đã sớm có kế hoạch cho việc khác. Chuyện này làm sao mở miệng được đây? Thật là, sao lại hỏi hắn mai có việc gì hay không làm gì, cứ nói thẳng ngày mai phải về nhà có phải hơn không.

Động tác Mai Tử đang ăn cơm chậm lại, tay cầm đũa gầy gầy cọng rau trong bát, cuối cùng có nên nói hay không?

Tiêu Kinh Sơn gắp miếng gà cuối cùng bỏ vào bát Mai Tử: “Nàng bị thương, ăn nhiều một chút”. Mai Tử nhận miếng gà cũng không thể nào nuốt trôi, tâm sự đầy một bụng, làm thế nào ăn vào được.

Tiêu Kinh Sơn thấy vậy, buông bát đũa. Mai Tử bị động tác của hắn gây chú ý, ngẩng đầu thấy hắn đang nhìn mình, không khỏi đỏ mặt: “Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Tiêu Kinh Sơn nhíu mày nói: “Nàng làm sao vậy? Mệt à?”

Mai Tử lắc đầu: “Không có, chỉ nghĩ đến chuyện ngày mai”

Tiêu Kinh Sơn khó hiểu: “Ngày mai có chuyện gì?”

Mai Tử rõ ràng thẳng thắn thành khẩn nói: “Dựa theo phong tục trong thôn, sau ba ngày thành thân phải về nhà mẹ đẻ”.

Tiêu Kinh Sơn càng thêm khó hiểu: “Như vậy thì sao?”

Mai Tử bỗng nhiên cảm thấy tủi thân, hắn không biết thì thôi, còn muốn hỏi nàng, hỏi thì hỏi, còn giả ngốc làm như không biết. Nàng dối nói:

“Ngày mai là ngày lại mặt, nhưng chàng lại có việc, tất nhiên là đi không được rồi”.

Tiêu Kinh Sơn nhìn vẻ mặt uất ức oai oán của Mai Tử, bỗng nhiên nở nụ cười, tiếng cười vang dội sang sảng, tràn đầy sân nhỏ. Thấy chuyện thành như vậy, nàng cũng không phải dặt dờ gì nha. Nàng bực mình lập tức đứng lên, dậm dậm chân hướng vào phòng trong mà đi, vừa đi vừa nói: “Không đi thì không đi, cùng lắm thì ở nhà, chàng không cần cười ta như vậy” thật đáng ghét - câu cuối này nàng chỉ dám nói trong lòng, vạn lần không dám nói cho Tiêu Kinh Sơn nghe.

Tiêu Kinh Sơn bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Ta nói có việc, là muốn về nhà mẹ nàng lại mặt mà, nàng đừng hiểu lầm.”

Mai Tử nghe lời này, vốn đang muốn đẩy cửa đi vào nhà liền đứng sững lại. Nàng do dự hồi lâu, mặt đỏ tới tận mang tai, cúi đầu trở lại bàn ăn, cẩn thận ngửi xuống, cầm bát đũa gấp miếng cơm cho vào cái miệng nhỏ nhắn.

Tiêu Kinh Sơn còn muốn cười, nhưng hấn nhẹn xuống. Hấn thấy khả năng nếu mình còn cười tiếp thì tiểu nương tử nhà hấn sẽ xấu hổ tức giận mà bỏ đi mất, vì thế hấn cố làm vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nàng ăn hết thịt đi”.

Mai Tử nhỏ giọng “Vâng” một tiếng, nhanh chóng đem miếng gà còn lại ăn hết vào bụng, ngay cả canh còn lại cũng ăn hết.

Sau khi ăn uống, dọn dẹp, rửa bát đũa đương nhiên là Tiêu Kinh Sơn làm, tuy rằng Mai Tử cảm thấy hổ thẹn nhưng cũng không có can đảm tranh cãi nữa, ngoan ngoãn ngồi trên ghế nhỏ trong sân.

Đêm nay Tiêu Kinh Sơn đánh bộ lệ quyên, rất nhanh kết thúc động tác cuối cùng, lau mồ hôi rồi đi đến dòng suối tắm rửa. Hấn trở về không quên mang theo hai thùng nước, lúc đưa nước vào phòng còn không quên dặn Mai Tử phải cẩn thận đừng để ngón cái động vào nước. Mai Tử ngoan ngoãn đáp ứng. Tắm rửa xong, nàng nhẹ nhàng khoan khoái đi ra khỏi

phòng, thấy Tiêu Kinh Sơn một tay cầm theo mấy khối thịt được buộc chặt chẽ, một tay mang theo một cái bao giấy từ ngoài sân đi vào.

Mai Tử không hiểu hẳn muốn làm gì, chớp mắt hỏi : “Vừa ăn cơm xong, chàng còn muốn làm gì?”

Tiêu Kinh Sơn đem thịt đặt trên bàn ở trong sân, cởi dây buộc thịt rồi mới nói : “Ngày mai phải về nhà, không thể cứ tay không mà đi”.

Mai Tử vốn không trông mong gì, nghĩ mẹ chắc cũng không đến mức làm khó hai vợ chồng nàng, còn về phần hàng xóm láng giềng, họ muốn cười cứ cho họ cười đi. Nhưng nay mới biết, thì ra Tiêu Kinh Sơn đã sớm có chuẩn bị, trong lòng nàng tràn ngập ấm áp cùng cảm kích, khoe mắt có chút nóng nóng.

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử thật lâu không nói gì, ngẩng đầu lên chạm phải đôi mắt trong suốt của nương tử đang nhìn mình, hẳn có chút không được tự nhiên, cúi đầu “ Khụ” một tiếng, thản nhiên nói: “Nàng vào nhà lấy giỏ trúc mang ra đây cho ta, nhiều như vậy không thể cầm tay mang đi được”.

Mai Tử chạy nhanh vào nhà tìm thấy giỏ trúc mới tinh đem ra. Tiêu Kinh Sơn hái một ít lá chuối, đem thịt bao lại từng lớp rồi mang cả bọc giấy bỏ vào trong giỏ trúc.

Mai Tử đợi cho hẳn làm xong xuôi, nhận lấy giỏ trúc tỉ mỉ buộc lại. Vừa buộc nàng vừa hỏi hẳn: “Trong bọc giấy có gì vậy?”

Tiêu Kinh Sơn ngẩng lên nhìn động tác khéo léo nhanh nhẹn của nàng, nghe nàng hỏi liền giải thích : “Đó là nhân sâm mấy bữa trước ta tìm thấy trên núi, tuy không nhiều, nhưng bán ra cũng được kha khá”.

Mai Tử tuy không có kiến thức phong phú, nhưng những thứ quý giá khan hiếm ở ngọn núi này nàng đều biết, nghe đến nhân sâm nhất thời bất an: “Vậy sao được, mang theo thịt là được rồi, thứ quý giá như vậy sao cũng mang đi, chàng cứ để lại, đem đổi thành tiền mà dùng”. Nói xong tính cởi giỏ trúc ra.

Tiêu Kinh Sơn duỗi bàn tay to nắm lấy tay Mai Tử, ngăn động tác của nàng lại. Mai Tử cảm nhận hơi ấm từ tay của hắn, mặt nàng đỏ lên, tâm cũng nhanh chóng khẩn trương. Tiêu Kinh Sơn nhận ra tay nàng run nhẹ, liền phát hiện hành động của mình có chút khiếm nhã, liền rút tay về, nhìn Mai Tử chậm rãi nói: “Nhân sâm này, về sau tìm lại cũng được”.

Mai Tử cúi đầu đỏ mặt, còn muốn mở miệng nói tiếp, lại nghe Tiêu Kinh Sơn thông thả mà kiên định nói: “Như thế nào? Nữ nhi mới gả ra khỏi nhà chưa được bao lâu liền không muốn mang gì về cho nhà mẹ đẻ nữa sao?”

Mai Tử đột nhiên ngẩng đầu, cái gì? Lời như vậy mà hắn cũng nói ra được sao?

Nàng nhìn hắn, dưới ánh trăng, gió thổi nhẹ nhẹ, Tiêu Kinh Sơn nhìn nàng mang theo chút ý cười, thản nhiên hỏi: “Không phải nàng muốn giữ lại để đổi lấy tiền sao?”

Mai Tử ngẫm lại cũng đúng, suy nghĩ của mình vừa rồi thật ra cũng có phần xem Tiêu Kinh Sơn là người xa lạ, nói cái gì mà vì để Tiêu Kinh Sơn có chút tiền tiết kiệm, nghĩ sâu xa một chút đó không phải vì chính bản thân mình tiết kiệm sao?

Nàng cũng thấy suy nghĩ của mình buồn cười, mím môi cười nói: “Vậy cứ mang theo đi”.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 8: Hai Vợ Chồng Lại Mặt 1

Hôm nay là ngày lại mặt, Mai Tử thức dậy chuẩn bị từ sớm. Cuối cùng nàng cũng sơ được một búi tóc ra dáng, mở ngăn tủ lấy ra bộ váy mới, chuẩn bị ăn cơm xong sẽ mặc vào. Nàng không dám mặc bây giờ, sợ nấu cơm không cẩn thận làm bẩn.

Tiêu Kinh Sơn cũng thức dậy nhóm lửa nấu cơm. Mai Tử ở trong phòng chuẩn bị quần áo thơm mát cho hắn, chút nữa sẽ đưa cho hắn mặc. Mấy hôm trước lúc nàng sắp xếp rương đồ phát hiện ra hắn không có lấy một bộ quần áo mới nào, hai ngày này tính làm cho hắn một bộ quần áo mới nhưng không làm kịp, chỉ có thể tìm bộ đồ nào nhìn có vẻ mới nhất.

Chuẩn bị tốt, Mai Tử liền vội vàng xuống bếp hỗ trợ Tiêu Kinh Sơn nấu cơm, lần này có việc phải đi sớm nên bữa sáng cũng đơn giản chỉ có cháo và vài cái bánh bột ngô. Mai Tử sửa soạn xong, đem quần áo đưa cho Tiêu Kinh Sơn. Tiêu Kinh Sơn nhận quần áo của mình, nhanh chóng mặc vào.

Xong xuôi, hai người liền xuất phát, vốn Mai Tử muốn mang giỏ trúc, nhưng hiển nhiên Tiêu Kinh Sơn không cho, Mai Tử cũng chỉ có thể đi theo phía sau hắn.

Bọn họ ở phía đông của thôn, nhà Mai Tử nương lại ở giữa thôn, đương nhiên bọn họ sẽ phải đi theo con đường vào thôn.

Ở nông thôn, mọi người thường hay thức dậy sớm. Bây giờ mặt trời còn chưa lộ ra khỏi đỉnh núi, nhưng trên đường đã có người qua lại, vác theo cuốc xẻng trên vai hướng cánh đồng mà đi. Bọn họ tranh thủ buổi sáng mát mẻ, liền ra ruộng làm đồng. Cũng có người rảnh rỗi, sáng sớm

dậy bụng một chén cháo đứng ở trước cổng nhà chậm rãi ăn, vừa ăn vừa cùng hàng xóm tán gẫu một chút.

Tiêu Kinh Sơn mang giỏ trúc men theo con đường nhỏ, Mai Tử theo sau cẩn thận nhìn không chớp mắt. Mọi người ở trên đường cũng tò mò nhìn lại hai vợ chồng nàng. Bất luận là công khai hay lén lút, ai cũng nhìn bọn họ không dưới một lần. Có người khuôn mặt nhìn hiên lành phúc hậu, vui vẻ hướng bọn họ hỏi: “Hai vợ chồng lại mặt hả?” Tiêu Kinh Sơn gật đầu trả lời rồi đi.

Người làm ở nhà Lý gia nhìn thấy bọn họ, cháo trên tay cũng quên uống, đường cũng quên đi, dùng đôi mắt nhỏ đầy nghi hoặc nhìn bọn họ thì thầm nói nhỏ với nhau. Gặp những người như vậy, Tiêu Kinh Sơn nhìn cũng không nhìn, đi thẳng phía trước. Mặt Mai Tử nóng lên, trong lòng khó chịu, bước chân cũng nhanh hơn.

Đi qua vô vàn ánh mắt xem xét đánh giá, cuối cùng cũng đến nhà của mình. Trong lòng Mai Tử kích động không yên. Kích động vì từ xa xa nàng đã nhìn thấy cánh cửa loan lỗ sơn của nhà mình, không yên vì không biết mọi việc trong nhà có ổn không. Tuy chỉ mới rời nhà có ba ngày, nhưng Mai Tử có cảm giác như đã rời khỏi nhà ba năm.

Tiêu Kinh Sơn dừng bước, quay đầu nhìn Mai Tử, Mai Tử vội vàng nhìn hẩn nở nụ cười, chính mình đi đến gõ cửa.

Gõ một hồi lâu mới nghe thấy tiếng bước chân, lạch cạch cửa được mở ra, Mai Tử nhìn thấy đệ đệ A Thu của mình. A Thu lấy tay xoa xoa mắt, ngáp một cái. Mai Tử nhíu mày hỏi: “Sao vẫn còn buồn ngủ? Mẹ đâu? Chu Đào đâu?”

Cuối cùng A Thu cũng tỉnh táo lại, nhìn rõ tở tở cùng phu quân của tở tở trong truyền thuyết, nhanh nhẹn mang tở tở cùng tở phu đi vào nhà. Mai Tử hướng nhà trong đi, vừa đi vừa hỏi A Thu sao lại thế này.

A Thu thở dài một tiếng nói: “Gần đây không có mưa, trời lại nắng gắt, mẹ sợ năm nay lúa không đủ nước, nên cùng nhị tở đi dẫn nước về ruộng rồi. Trời còn chưa sáng liền thức dậy, đệ cũng bị lôi dậy cả buổi, mệt gần

chết. Đệ mới tranh thủ về ngủ thêm được chút, nhị tỷ cùng mẹ vẫn còn ở ngoài đờng.”

Mai Tử vừa nghe, có chút khẩn trương. Trước khi nàng thành thân đã nghe mẹ than thở về chuyện này, nói nhà người khác có bao nhiêu rạch dẫn nước về, nhà mình lại không có, sợ ảnh hưởng đến thu hoạch. Tưởng rằng vài hôm nữa sẽ có mưa nhưng vẫn không có, nàng thành thân bận rộn liền quên mất chuyện này.

Sốt ruột đi qua đi lại, suy nghĩ phải làm như thế nào cho ổn. Nàng rất nhanh liền quyết định, để A Thu ngẩng nói chuyện với Tiêu Kinh Sơn, còn mình vào phòng tìm lấy bộ đồ cũ của Chu Đào thay vào, đi ra đờng hỗ trợ.

A Thu vỗ đầu sực nhớ: “A, mẹ có chuẩn bị trái cây, nói nếu như hai vợ chồng tỷ đến liền để đệ mang ra cho hai người dùng, thế mà đệ lại quên mất”.

Mai Tử bất đắc dĩ vỗ vỗ đầu hần, oán trách nói: “Hừ, đệ ấy, đầu thì to mà óc không được bao nhiêu, còn không bằng đầu heo”. Nói xong tính đi ra cửa. Chẳng qua lại bị Tiêu Kinh Sơn vội vàng ngăn lại: “Khoan đã !”.

Mai Tử về đến nhà liền quên mất giờ mình đã có chồng, đem Tiêu Kinh Sơn ném lên chín tầng mây. Nhớ lại hành động vừa rồi của mình, mặt nàng có chút hồng hồng, cẩn thận nhìn hần một cái nói: “Chàng cứ ở nhà với đệ đệ ta, ta sẽ trở về nhanh thôi”.

Tiêu Kinh Sơn lắc đầu nói: “Không cần, ta cùng nàng đi phụ mọi người”.

Mai Tử không đờng ý, phải biết rằng tại thôn nhỏ này, con rể mới lại mặt được xem như khách quý, làm sao có thể để người ta làm việc đây? A Thu tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng hiểu được đi đầu này, nhanh chóng ngăn cản: “Tỷ phu, không cần đâu, huynh cứ ở nhà uống trà là được”.

Tiêu Kinh Sơn không nói gì, đem giỏ trúc đặt lên bàn, đi theo Mai Tử ra ngoài.

Mai Tử còn sững sờ đứng đó, Tiêu Kinh Sơn thúc giục: “Đi thôi, nếu không mẹ cùng mọi người biết làm đến khi nào mới xong đây”.

Mai Tử nhìn hành động chân thành của Tiêu Kinh Sơn, trong lòng cảm kích, có hần hần là bớt được chút việc. Chuyện lễ tiết cũng không cần để ý, vất sang một bên. Mai Tử hướng phía trước đi nhanh, Tiêu Kinh Sơn đi theo phía sau, hai người nhanh chóng đến ruộng nhà Mai Tử. Xa xa nàng liền nhìn thấy mẹ đang dùng sức gánh nước, còn mọi người Chu Đào đang hất nước vào ruộng. Tiêu Kinh Sơn thấy vậy nhíu mày nói: “Trong thôn không phải có đường kênh dẫn nước có thể trực tiếp đem tưới cho hoa màu sao?”

Mai Tử nghe thấy, có chút hờn giận nói: “Chàng không ở đây nên không biết, kênh thì có đó, nhưng chỉ những nhà giàu mới có, nhà chúng ta nghèo, lại cách kênh nước xa, làm sao có thể sử dụng những lợi ích đó? Bình thường trời mưa thì tốt, bớt chút mệt nhọc, nếu trời không mưa thì phải tự mình đi gánh nước đến mà tưới cho ruộng”. Nói xong, Chu Đào từ xa đã nhìn thấy bọn họ, nhanh chóng buông gáo nước trong tay chạy lại, hướng Mai Tử vui mừng tiếp đón, vừa gọi mẹ.

Mai Tử nương nhìn thấy bọn họ ra đây, đầu tiên là sững sốt, lập tức hỏi Mai Tử: “Sao con lại ra đây? Sao hần cũng ra đây?”

Mai Tử vội vàng nói hôm nay vốn đến để lại mặt, tới nhà mới biết mọi người đều ở ngoài ruộng, liền ra hỗ trợ. Mai Tử nương tỏ vẻ không hài lòng: “Ta nói, con rề à, liền đầu con lại mặt đã ra ruộng làm việc, ta không có ý kiến gì, nhưng để mọi người trông thấy lại không tốt. Người hiểu chuyện còn bảo con chịu khó, kẻ không biết lại nói nhà chúng ta đối đãi không tốt với con đó.”

Chu Đào mệt mỏi mọi người đầy mồ hôi, xa xa thấy hai người đến giúp đỡ liền vui vẻ, nghe mẹ nói thế liền phản đối, vội vàng nói: “Mẹ, sao lại nói vậy, con gái mẹ gả ra ngoài thì liền trở thành người ngoài sao? Mẹ nữ nhìn con mệt chết à? Bây giờ cứu lúa như cứu hỏa, có người cùng hỗ trợ liền vui mừng, còn tính đến chuyện lễ tiết kia làm gì, mặt mũi nhà chúng ta còn tốt lắm sao?”

Mai Tử biết mẹ nói chuyện luôn thế, vốn không để ý, nay nghe mọi người nói vậy cũng xót mọi người cùng mẹ già, chạy nhanh qua nói: “Mẹ, Chu Đào nói đúng đấy, nếu chúng ta đã là người một nhà, gặp việc như vậy phải cùng nhau làm chứ!”

Vẻ mặt Mai Tử nường thoáng dịu lại, thở dài nói: “Thôi, nhanh chóng làm việc đi. Chu Đào, về nhà qua chỗ thím Hinh mượn thêm cái gáo nước cùng đòn gánh mang ra đây”. Chu Đào lau mồ hôi, nhanh chóng chạy đi. Bên này Mai Tử tính nói cho Tiêu Kinh Sơn cách làm, không ngờ khi quay đầu lại đã thấy Tiêu Kinh Sơn cầm gáo nước Chu Đào để lại bắt đầu múc nước cho vào đòn gánh.

Mai Tử chạy nhanh đuổi kịp mẹ, Mai Tử nường giữ nường lại, mắt xem xét bóng dáng Tiêu Kinh Sơn đầu xa, nhỏ giọng hỏi: “Hắn đối đãi với con như thế nào?”.

Trong lòng Mai Tử ấm áp, cảm nhận được lo lắng của mẹ, vội vàng nở nụ cười: “Mẹ yên tâm, mọi chuyện đều tốt”.

Mai Tử nường còn chưa tin, lại hỏi:” Hắn không có ức hiếp con không?”

Mai Tử lắc đầu: “Không có”.

Mai Tử nường nhìn sắc mặt Mai Tử hờ hững, thế này mới yên lòng: “Vậy là tốt rồi, mấy ngày nay trong thôn có nhiều lời đồn đãi, trong lòng ta cảm thấy lo lắng.”

Mai Tử yên lặng không nói, nường biết lời đồn mà mẹ nói là chuyện gì, khả năng chính là do một câu nói đùa của Hồng Tảo ở bờ sông ngày ấy. Có đôi khi lời đồn chỉ là một câu nói đùa vu vơ, một lời suy đoán không có căn cứ, truyền qua truyền lại, lại biến thành sự thật trong mắt mọi người.

Trong lòng Mai Tử tuy rằng khó chịu, nhưng nhìn mẹ lo lắng cho mình, cũng không muốn bà khổ sở, liền giải thích, an ủi bà: “Mẹ, những lời như thế này chúng ta cũng không phải là chưa nghe qua, cứ để họ muốn nói gì thì nói, vui hay buồn, đúng hay sai chỉ có chính bản thân mình biết rõ. Mẹ

xem, hẳn làm việc kiên định, đi vào nhà chúng ta không nói hai lời liền theo ra đường phụ giúp, lấy được người như vậy, đối với con thế là đủ lắm rồi”.

Mai Tử nương gật đầu: “Nói cũng đúng, hẳn thoát nhìn cũng là người tốt. Vậy bây giờ làm việc hay chỉ đứng nhìn thôi đây?”

Mai Tử quơ quơ gạo nước trong tay, gật đầu nói: “Vâng, chúng ta nhanh chóng đi lấy nước thôi”.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 9: Hai Vợ Chồng Lại Mặt 2

Chu Đào chạy đến nhà thím Hinh mượn gáo nước cùng đòn gánh quay lại rất nhanh, vì thế mẹ ở tuổi mức nước, Chu Đào Mai Tử còn có Tiêu Kinh Sơn cùng nhanh gánh nước. Ba người sức lực vẫn là so với một người lớn hơn, đặc biệt Tiêu Kinh Sơn khỏe mạnh, một mình làm việc bằng ba người cùng làm, rất nhanh một nửa ruộng đã được tưới xong.

Trên mặt Mai Tử nương cuối cùng cũng lộ ra vẻ tươi cười, thở dài nói: “Năm nay lúa mạch có vẻ sẽ thu hoạch được tốt một chút, đến lúc đó vợ chồng son các con cứ lấy một phần về mà dùng, nhà các con không có những thứ này”.

Tiêu Kinh Sơn đang gánh nước đằng xa nên không nghe thấy những lời này, Chu Đào vừa vặn đem một gáo nước tát xuống ruộng, nghe vậy lập tức đứng lên nói: “Mẹ, mẹ cũng đừng lo nhiều chuyện như vậy, bạn thân mẹ, khuê nữ cùng nhi tử còn bị đói ở đây, mẹ không lo lắng sao?”.

Mai Tử nương trừng mắt nhìn Chu Đào một cái, cũng lười nói. Ai dè lúc này nhà thím Hinh hàng xóm ăn cơm xong không có việc gì làm đang đứng hóng mát, xa xa nghe được vài câu, liền cười la hét trên gheo nói: “Cái gì mà khuê nữ há, nhà các người còn có con gái muốn gả đi sao?”

Trước mặt người ngoài Chu Đào khó mà nói cái gì, bĩu môi tiếp tục tát nước.

Sau khi gả ra ngoài, Mai Tử còn chưa chính thức chào hỏi qua hàng xóm, nay thân phận đã không còn giống lúc trước, đương nhiên phải cùng hàng xóm chào hỏi một câu cho đàng hoàng. Bởi vậy nàng không thể tiếp tục làm việc, đành buông đòn gánh xuống, đi qua cùng thím Hinh cười nói.

Thím Hình cao thấp đánh giá Mai Tử, cũng không có khác mấy, nhưng khi nhìn thấy tay Mai Tử bị băng bó, không khỏi “Ai u” kêu lên sợ hãi: “Đây là sao, bị gì mà phải băng bó thế này?” Nói xong, nghi ngờ nhìn về phía Mai Tử.

Mai Tử nở nụ cười, giải thích nói: “Không có gì, chỉ là cắt thịt không cẩn thận cắt phải tay, đều do chính mình không cẩn thận gây ra”.

Mai Tử nương tuy không tin nhưng bà lại mở miệng giúp con gái thoát khỏi khó xử, cố ý mắng: “Con ấy, nha đầu này, ở nhà không có ý tứ còn chấp nhận được, nay đã lập gia đình còn khiến người khác lo lắng như vậy, cắt thức ăn còn cắt cả vào tay, sao ta lại nuôi con thành ra như vậy!”

Thím Hình bán tín bán nghi: “Mai Tử nương à, bà đừng có mắng con gái bà như vậy, Mai Tử đứa bé này là người cẩn thận, làm sao mà mới gả được ba ngày lại đem tay mình làm bị thương thành ra như thế.”

Mai Tử nương thấy vẻ mặt thím Hình cổ quái, cười lạnh nói: “Bị thương ngón tay mà thôi, có gì nghiêm trọng lắm đâu”. Thím Hình nghe Mai Tử nương nói như vậy, cười khan vài tiếng, cũng liề n mượn cớ rời đi.

Mai Tử thấy thím Hình đi xa, bất đắc dĩ nói với mẹ: “Mẹ, thực không có gì, là con tự mình làm mình bị thương”.

Sắc mặt Mai Tử nương cực kỳ khó coi, hung hăng đem gánh nước đặt xuống ruộng, tức giận nói: “Nói cho ta có lợi ích gì!”

Mai Tử nương tức giận bỏ đi, Mai Tử biết loại chuyện như thế này dù có giải thích cũng không được bao nhiêu. Người khác hiểu lầm, mình làm sao có thể lúc nào cũng xuất hiện ngay để giải thích? Vì thế nàng không nói tiếng nào, cầm đòn gánh đi đến bờ suối. Làm việc, đây mới là chuyện đứng đắn, làm ra lương thực để ăn mới là chuyện quan trọng.

Lúc mặt trời đã lên cao, nắng trở nên gay gắt, người nào người nấy cả người đẫy mồ hôi. Chu Đào than đói, muốn về nhà ăn một chút gì đó. Mai Tử nương kiên trì muốn làm thêm chút nữa, còn nói một số chỗ chưa tưới, nhanh chóng làm cho xong. Còn nói thêm, bụng con đói khó chịu, hoa màu

khát không khó chịu sao? Chu Đào không có cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục gánh nước. Mai Tử xót nàng, đổ nước vào thùng, không phải gánh, như vậy cho đỡ mệt. Chu Đào tự nhiên làm theo.

Nhưng nàng quả thật đã mệt rã, lúc múc nước không cẩn thận trượt chân ngã nhào xuống suối. Mai Tử bên cạnh thấy vậy cuống lên, nhưng nàng không biết bơi, chỉ có thể vội vàng đưa đòn gánh cho Chu Đào nắm. Dòng suối này tuy rằng được mọi người gọi là dòng suối nhỏ, nhưng đó chỉ là do thói quen, kỳ thật nước ở đây cũng không phải cạn, chảy xiết theo khe núi xuống cuộn cuộn. Chu Đào ở dưới nước cố gắng cầm lấy đầu đòn gánh, nhưng Mai Tử sức yếu, chẳng những không thể kéo Chu Đào lên, ngược lại còn xuýt chút nữa bị Chu Đào kéo luôn xuống nước.

Đúng lúc này, Tiêu Kinh Sơn từ xa nhanh chóng chạy lại, thấy như vậy, nói Mai Tử nhanh chóng buông gòn gánh ra, chính hắn nhảy nhanh xuống nước. Tiêu Kinh Sơn đương nhiên biết bơi, sức lực lại lớn, nhảy vào nước kéo Chu Đào đang giãy dụa kêu to, mang nàng đến bên bờ cỏ. Mai Tử chạy nhanh lại bên cạnh ngửi xôm xuống xem xét trấn an nàng. Nhưng Chu Đào còn sợ hãi, bàn tay nắm lấy áo Tiêu Kinh Sơn không buông, run run khóc. Áo Tiêu Kinh Sơn bị nắm đến thay đổi hình dạng, hắn lại không thể cứ thế gỡ tay Chu Đào ra, chỉ có thể cau mày nhìn Mai Tử. Một bên Mai Tử ôn nhu dỗ dành nàng, một bên nàng lại nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra. Cuối cùng Tiêu Kinh Sơn cũng thoát khỏi ma trảo của Chu Đào. Chu Đào được an ủi, cảm xúc dần dần ổn định, đỏ mặt, lau nước mắt đứng lên.

Mai Tử thấy Chu Đào như thế, liền bảo nàng về nhà trước, kiếm chút gì ăn rồi nghỉ ngơi, dù sao việc cũng không còn nhiều, bọn họ hai người rất nhanh sẽ làm xong.

Chu Đào không nói gì với Mai Tử, đứng lên trở về. Đi được vài bước, nàng quay đầu lại nhìn Tiêu Kinh Sơn liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói : “Cảm ơn”.

Tiêu Kinh Sơn gật đầu, mặt không chút thay đổi nói : “ Không có gì”.

Mai Tử cầm đòn gánh trong tay, nhìn bóng Chu Đào đằng xa. Chu Đào chỉ nhỏ hơn Mai Tử một tuổi, năm nay nàng ấy tròn mười lăm, ở những

gia đình khác, con gái tuổi này cũng đã sớm gả đi. Chu Đào tuy rằng nhỏ tuổi hơn Mai Tử, nhưng cá tính nàng thích tranh dành, ăn cái gì cũng muốn ăn ngon hơn người khác, trời sinh thể chất của nàng lại phát triển sớm, bởi vậy thân hình đầy đặn cân xứng, làn da trắng nõn. Bình thường lúc nàng ra khỏi nhà, hai quả đào lớn trước ngực cứ phải gọi là mê người, thu hút ánh nhìn của mọi người, dù đã có nương tử hay chưa có nương tử đều vụng trộm nhìn nàng. Vừa rồi nàng bị ngã vào nước, tuy rằng mùa hè trời nóng, gió thổi vù vù, quần áo đã khô được chút ít, nhưng vẫn còn ẩm ướt, dán tại trên người, nhìn phía sau thân hình xinh đẹp như ẩn như hiện ra trước mắt. Mai Tử lại nhìn Tiêu Kinh Sơn bên cạnh, phát hiện hắn không có ngừng đâu, chỉ cúi xuống sửa sang lại đòn gánh. Mai Tử ngẩng đầu xồm xuống muốn nhặt đòn gánh lên, Tiêu Kinh Sơn bỗng nhiên buông đòn gánh trong tay xuống đi đến bên cạnh nàng, hắn không nói gì cầm tay nàng lên. Trong lòng nàng ngạc nhiên, nhìn Tiêu Kinh Sơn đem bàn tay mình lật qua lật lại, xem xét ngón tay đang băng bó kín mít của nàng.

Mai Tử cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì đâu”.

Tiêu Kinh Sơn lại cực kỳ nghiêm túc nói: “Miệng vết thương không được dính nước, vừa rồi nàng không cẩn thận, nước đã ngấm vào rồi này.”

Mai Tử vô tội: “Cũng không có cách nào, Chu Đào rơi xuống nước...”

Tiêu Kinh Sơn bình tĩnh, cẩn thận đem băng trắng đã ngấm nước cởi bỏ, lấy khăn Mai Tử mang theo một lần nữa cẩn thận băng lại vết thương. Mai Tử nhìn Tiêu Kinh Sơn, nói: “Không có gì, vết thương nhỏ như vậy, ta thật sự không sao”

Ngữ khí Tiêu Kinh Sơn bình thản lại nghiêm túc: “Từ giờ trở đi, không được chạm vào nước. Nàng cũng trở về nghỉ ngơi đi, mọi việc cứ để ta làm.”

Mai Tử vội vàng lắc đầu: “Không được, mẹ chắc chắn không đồng ý, nếu làm vậy thì mặt mũi của mẹ một chút cũng không còn...” Nàng còn chưa dứt lời, Tiêu Kinh Sơn liền thản nhiên liếc nàng một cái. Cái liếc mắt như có như không này mang theo vài phần lạnh lùng cùng uy nghiêm, vững như núi áp chế nàng, làm nàng không dám nói lung tung nữa. Tiêu Kinh

Sơn thấy nàng sợ sệt, sắc mặt hơi hòa hoãn, thản nhiên nói: “Về nhà đi thôi”.

Lúc này Mai Tử cảm thấy vị phu quân Tiêu Kinh Sơn không biết khi nào lại lãnh đạm cứng rắn trở lại, thừa dịp sắc mặt hắn có thể gọi là tốt, nàng liền nhanh chóng gật đầu nói “Vâng”, cặm đòn gánh trong tay đi về nhà.

Mai Tử nương thấy hai nữ nhi nhà mình đều trốn việc chạy về nhà thì cảm thấy rất bất mãn, làm xong mọi việc cùng con về trở về, sắc mặt bà rất khó coi. Về đến nhà bà liền cặm cây chổi đánh Chu Đào.

Chu Đào mới thay bộ quần áo mới màu vàng, đây là bộ quần áo đẹp nhất của nàng. Nàng trốn không kịp, bị mẹ đánh một cái, lập tức muốn khóc, bất chấp có người ngoài ở đây, hung hăng nói với mẹ: “Mẹ không thể cho con chút mặt mũi sao, không thấy ở đây có người ngoài à? Mẹ không thể đánh khuê nữ nhà mình như vậy!”. Mai Tử nương hừ lạnh một tiếng, bĩu môi nói: “Vừa rồi xú nha đầu nào nói chúng ta vốn không còn mặt mũi”.

Mai Tử thấy thế, thật ngại ngùng liếc nhìn Tiêu Kinh Sơn, bất đắc dĩ đi đến khuyên can. Kỳ thật nếu đây là ngày xưa, dù Mai Tử có khuyên can đến mức nào thì cơ bản đều vô dụng, nói không chừng còn bị vạ lây nghe máng nghe chửi theo. Nhưng hôm nay Mai Tử đã xuất giá, ngay cả phu quân Mai Tử cũng ở đây, Mai Tử nương vẫn nể mặt nàng, lập tức ngừng miệng, hùng hùng hổ hổ đi vào phòng bếp nấu cơm.

Bình thường nhà Mai Tử không có thói quen ăn cơm trưa, nhưng dựa theo quy củ của thôn Bích Thủy này, bất luận nhà đó như thế nào, con rể mới lần đầu tiên đến nhà đều phải chiêu đãi cơm trưa, bằng không nói ra mọi người sẽ cười chết. Mai Tử nương biết đi đầu này, cũng muốn giữ chút thể diện, vừa từ ruộng về nước cũng không kịp uống một ngụm liền đi làm cơm.

Chu Đào vào nhà chỉnh sửa lại quần áo cho chỉnh tề rồi đi ra. Lúc này Mai Tử cùng A Thu đã mang Tiêu Kinh Sơn vào phòng ngủ nghỉ ngơi. Chu Đào thấy thế liền đi ra ngoài bưng trà cùng trái cây tiến đến mời Tiêu

Kinh Sơn ăn. Tiêu Kinh Sơn không muốn ăn, Chu Đào khuyên hấn, hấn chỉ có thể khách khí c ãn lên một khóa trái cây chậm rãi ăn.

Lúc này Mai Tử nương từ phòng bếp đi vào sân, hướng trong phòng hô to: “Nha đ ầu Chu Đào, mau tới giúp ta nấu cơm, con muốn mẹ con một chết sao?”

Ngày thường nấu cơm đương nhiên là việc của Mai Tử, cho dù Mai Tử bận việc khác, thì việc này cũng do mẹ làm, không đến phiên Chu Đào. Nhưng mà hôm nay là ngày Mai Tử lại mặt, đ ể Mai Tử xuống bếp là không tốt. Chu Đào b ịu môi, cẩn thận tiến vào, thấy mẹ đang ở bên bếp nhóm lửa.

Tại phòng bếp oai bức như một cái lò lửa này, mặt mẹ đỏ cả lên, giọt mồ hôi trên mặt trượt xuống. Mai Tử nương thấy Mai Tử bùng nước tới, nhận lấy một mạch uống hết, uống xong vừa nhóm lửa vừa nói: “Con nhanh lên nhà với hấn đi, nơi này có ta và Chu Đào là đ ược r ồi.”

Mai Tử gật đ ầu, lại nói với mẹ: “Chúng ta v ề có mang theo hai khối thịt muối, đ ể ở trong ngăn tủ. Nấu cơm chút nữa mang ra cùng dùng”.

Chu Đào thấy nàng dạn dò như vậy, khó chịu liếc nàng một cái nói: “Đã biết, nhìn người như thế chẳng lẽ là sợ nhà chúng ta nghèo không tiếp đón chu đáo chú r ể của người à!”.

Mai Tử nương mặc kệ Chu Đào châm chọc khiêu khích, gật đ ầu nói: “Cũng đúng, trong nhà đã có chuẩn bị rau thịt đ ầy đủ. Nếu mang thịt muối này ra, hấn ăn nhất định sẽ phát hiện là thịt hấn mang đến, cũng không tốt lắm”.

Mai Tử ngẫm lại, cuộc sống trong nhà đã không dễ dàng gì, mẹ còn muốn giữ mặt mũi của cho mình, cảm động gật đ ầu: “Mẹ chuẩn bị đơn giản là đ ược r ồi, hấn không phải là người c ần kỳ xem trọng lễ tiết”.

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 10: Chuyện Cái Vật Cộm Lên Kia

Đến giữa trưa, Mai Tử nương đã làm xong đồ ăn, dọn lên đầy bàn nhỏ, trong nhà thiếu chén bát, đành phải qua nhà hàng xóm mượn vài cái. Nhà Mai Tử hẳn là đã lâu chưa từng có bữa ăn đầy đủ cơm canh như vậy. A Thu ăn như sói đói, Mai Tử nương thấy vậy, thường thường liếc cảnh cáo hẳn vài lần.

Ăn cơm xong, Mai Tử nương pha ấm trà. Uống xong, Mai Tử nhớ đến trong nhà còn có nhiều việc chưa làm nên liền đứng dậy nói với mẹ phải về Mai Tử nương còn muốn giữ nàng lại, nhưng cũng không nói gì. Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn tạm biệt bà rồi trở về nhà.

Trở về nhà vẫn đi theo con đường cũ, qua ngã tư liền đụng phải tân nương tử của Phúc ca - Hỉ Thụy. Hỉ Thụy cũng là người thôn này, nhưng Mai Tử không có qua lại nhiều. Hỉ Thụy nhìn thấy Mai Tử, cười hì hì hỏi nàng lại mặt sao. Mai Tử cười với nàng, nói phải. Tuy rằng Mai Tử không hề nghĩ đến chuyện Phúc ca, nhưng đối mặt với nương tử của Phúc ca thì lại có chút không được tự nhiên.

Hỉ Thụy ra vẻ thân thiết, đi tới lôi kéo tay Mai Tử nói chuyện nhà một phen. Nói nào là bố mẹ nhà nàng ấy lúc lại mặt như thế nào, đều đối xử rất tốt với con rể. Vừa nói nàng vừa liếc mắt xem xét người đang đứng sừng sững bên cạnh Mai Tử - Tiêu Kinh Sơn, rồi lại khen hẳn thật ra rất tốt. Mai Tử càng cảm thấy không được tự nhiên, nói vài câu khách khí rồi lấy cớ nhà còn có việc muốn cáo từ.

Về đến nhà, Mai Tử nghĩ Tiêu Kinh Sơn sẽ hỏi mình một chút chuyện. Hỏi chuyện của nàng và Phúc ca trước đây sao lại ồn ào huyên náo cả thôn như vậy. Nhưng Tiêu Kinh Sơn lại giống như không có việc gì, không hề nhắc tới.

Hắn chặt cây, lại lấy dao quát cọ. Mai Tử hỏi hắn muốn làm gì, hắn nói muốn làm thêm cái ghế. Trong nhà hiện nay chỉ có một cái, sợ vè sau không đủ dùng.

Một ngày kia, Mai Tử không có làm việc gì, gặp trời còn nắng, nàng liền đem thức ăn trong hòm lấy ra, phơi nắng. Lại đem quần áo bẩn hôm qua đem ra sông giặt, đi rồi lại nhớ chuyện lần trước bên bờ suối, Mai Tử có chút không thoải mái, nhưng ngẫm lại không thể người khác nói gì mình cũng trốn tránh, chẳng lẽ sau này nàng muốn trốn tránh nên không giặt quần áo nữa?

Mấy ngày nay vì tay nàng bị thương, quần áo luôn là Tiêu Kinh Sơn giặt. Nam nhân làm những chuyện của nữ nhân như thế, nàng không yên tâm chút nào. Nghĩ đến đây, Mai Tử bung quần áo lên, đi tới bờ suối.

Bây giờ trời nắng, bờ suối không có mấy người, Mai Tử có chút may mắn, chạy nhanh ngẩng xồm xuống mức nước giặt quần áo. Ai ngờ đang giặt, liền nghe thấy phía sau có người kêu tên nàng. Tay Mai Tử đang ngâm trong nước liền cứng đờ, chậm rãi đứng lên quay người lại, quả nhiên là Phúc ca.

Phúc ca nhìn thẳng Mai Tử, ánh mắt hắn làm cho Mai Tử nói không nên lời, có chút sợ hãi. Giờ khắc này Mai Tử mới biết, cái gì mà nói đã quên không còn nhớ tới, đến lúc người sống đứng sờ sờ trước mặt nàng, những lời thềnon hẹn biển trước kia cứ ùn ùn kéo đến, nàng nhin không được nhớ lại ngày xưa.

Nàng cười lạnh hỏi: “Có việc gì sao?”

Phúc ca im lặng, không nói gì, hạ mắt nhìn xuống đống quần áo dưới chân Mai Tử. Trong thùng có quần áo nữ cũng có quần áo nam, quần áo nam kia hẳn là của Tiêu Kinh Sơn đi?

Ánh mắt Phúc ca buồn bã. Trong lòng Mai Tử dâng lên trào phúng, chắc là hắn lại nhớ đến chuyện nàng giặt quần áo cho hắn trước kia?

Mai Tử xoay người không nhìn hắn, ng ỡ x ồm xuống c ần lấy qu ần áo Tiêu Kinh Sơn, cẩn thận dùng nước sôi chà xát tẩy sạch. Nàng không biết nhi ều, nhưng đạo lý lấy ch ờng theo ch ờng g ả cầu theo cầu thì nàng biết. Đã g ả cho Tiêu Kinh Sơn thì chính là người của Tiêu Kinh Sơn, qu ần áo trong tay nàng giặt đ ương nhiên phải là của Tiêu Kinh Sơn, trong đ ầu không muốn suy nghĩ đến người khác.

Phúc ca thấy Mai Tử không đ ể ý mình, c ần đ òn g ánh trong tay đ ừng một lúc lâu, cuối cùng nói một câu: “Nếu hắn ức hiếp muội, muội cứ nói ra”.

Mai Tử vốn không muốn quan tâm hắn, nhưng nghe hắn nói thế, vẫn nhin không đ ược lạnh lùng trả lời : “Ta có thể nói cho ai?”

Nhà mẹ đ ể nàng vốn là quả phụ, ở trong thôn không bị người khác xem thường ức hiếp đã là tốt r ồi, làm sao có thể là chỗ dựa cho nàng? Hiện tại Tiêu Kinh Sơn đ ối với nàng tốt nàng không có gì đ ể nói, nhưng cho dù Tiêu Kinh Sơn có đ ối với nàng không tốt, chẳng lẽ mẹ sẽ bênh vực nàng sao?

Phúc ca cố lấy dũng khí, kích đ ộng nói: “Mai Tử, có chuyện gì cứ nói cho huynh biết, huynh sẽ không đ ể người khác ức hiếp muội!”

Mai Tử ch ậm ch ọc “Hừ” một tiếng, nhớ lúc nàng bị người khác ch ậm ch ọc cười nhạo nói này nói nọ thì hắn ở nơi nào? Nay nàng đã lập gia đ ình hắn lại chạy tới nói mát! Nàng tức giận, đ ứng lên xoay người lại, lạnh lùng nhìn hắn nói: “Phúc ca, khoan nói hiện tại không có người ức hiếp ta, cho dù có người như vậy, nay ta lập gia đ ình, ta chính là người của Tiêu Kinh Sơn, cho dù bị uất ức cũng nên nói với hắn. Nếu hắn ức hiếp ta, ta sẽ không có chỗ đ ể nói, cùng lắm là đ ể trong bụng nuốt xuống thôi, bao nhiêu nữ nhân không phải cũng như vậy sống qua ngày sao, ta là heo hay sao lại ngu ngốc choáng váng đ ầu óc đi tố khổ với người?”

Phúc ca bị Mai Tử nói như vậy, thật lâu sau bỗng nhiên thở dài nói: “Thôi, huynh thực sự xin lỗi muội. Nếu không phải vì huynh, sao muội lại có thể g ả cho người như vậy.”

Mai Tử nghe lời này, trong lòng càng thêm tức giận: “Phúc ca, người có ý gì? Cái gì là “người như vậy”? Ta cảm thấy hắn rất tốt, so với người vô tình vô nghĩa nào đó thì tốt hơn gấp bao nhiêu lần!”.

Phúc ca nghẹn lời, nhìn Mai Tử nửa ngày mới nói: “Mai Tử, muội đang nổi nóng, huynh với muội nói chuyện sau”. Nói xong hắn mang theo đòn gánh thất tha thất thểu bước đi. Hắn hẳn là đến bờ sông lấy nước, nhưng lúc trở về lại quên lấy nước mang về.

Mai Tử nhìn bóng dáng hắn đi xa, một cỗ bi ai chậm rãi nảy lên trong lòng. Lúc trước sao mình lại nghĩ người như vậy có thể phó thác chung thân? Nếu không gặp được Tiêu Kinh Sơn thì mình thật sự đã treo cổ lơ lửng trên cành cây cổ thụ kia mà chết rồi, đó mới thật sự không đáng!

Giặt quần áo xong, nàng đi về nhà. Tiêu Kinh Sơn đang quét cỏ một khối gỗ, nhìn thấy Mai Tử trở về, ngừng đầu lên liếc nàng một cái, nhún mày nói: “Về sau giữa trưa như vậy đừng đi giặt quần áo nữa, nắng gắt, mặt đỏ hết cả lên rồi”.

Mai Tử cuống quýt sờ sờ mặt mình, nàng biết mặt mình đỏ không phải là do phơi nắng, đó là do tức giận mà đỏ. Nàng nhìn Tiêu Kinh Sơn đang cúi đầu làm việc, do dự mở miệng nói: “Hôm nay ta gặp Phúc ca”.

Tiêu Kinh Sơn tiếp tục cúi đầu làm việc, nghe nàng nói thế chỉ “Ừ” một tiếng.

Mai Tử thấy hắn không có phản ứng gì, nghĩ rằng hắn hẳn là không biết Phúc ca là ai, vì thế không ngừng cố gắng giải thích: “Phúc ca chính là người xuýt chút nữa cùng ta bỏ trốn”. Cuối cùng Tiêu Kinh Sơn cũng ngừng đầu lên, liếc nhìn Mai Tử, nói: “Ta biết”.

Mặt Mai Tử càng đỏ, gật đầu nói: “À, không có việc gì, ta chỉ nói thế thôi, ta đi nấu cơm”.

Buổi tối Tiêu Kinh Sơn ngủ rất là ngoan. Có đôi khi Mai Tử lo lắng hắn nghiêng người đè lên người mình thì làm sao bây giờ, nhưng chuyện như vậy chưa từng xảy ra, điều này làm cho Mai Tử yên tâm rất nhiều.

Buổi sáng đôi khi nàng tỉnh dậy sớm, giương mắt nhìn qua chỗ Tiêu Kinh Sơn, thường thường lén lút nhìn chỗ phồng phồng phía dưới hần, bên trong hình như có dấu cái gì đó, nhưng Mai Tử không có can đảm chạm vào một lần nữa. Nàng chỉ là cân nhắc, tò mò suy nghĩ, bên trong rốt cuộc cất dấu cái gì?

Rốt cuộc vào một buổi sáng đẹp trời, linh quang chợt lóe trong đầu Mai Tử, bỗng nhiên nàng nhớ tới trước đây nàng có nhìn thấy một con lừa trong thôn cũng giống vậy! Con lừa kia, phía dưới thân có cái gì đó thật dài, có đôi khi chiềù dài cái đó ngắn, lại có lúc thẳng ra. Trước đây nàng không hiểu, sau này lớn một chút thì biết đó là cái mà con lừa dùng để sinh con. Lại kết hợp với lời nói của các tỷ muội được gả ra ngoài trước kia, Mai Tử lập tức hiểu được, chẳng lẽ nơi cộm lên đó chính là nơi mà Tiêu Kinh Sơn dùng để sinh em bé? Cái đó dùng để đưa vào người nữ nhân sao?

Nàng cố gắng nhớ lại vẻ mặt của Tiêu Kinh Sơn khi nàng sờ lên vật đó, càng nghĩ càng xấu hổ, xấu hổ đến mặt nóng lên. Trời ạ, nàng làm sao có thể làm ra loại chuyện như thế này? Tiêu Kinh Sơn sẽ nghĩ nàng như thế nào đây?

Mai Tử nằm ở trên giường, xấu hổ dùng hai tay che mặt mình, về sau nàng còn mặt mũi nào mà nhìn Tiêu Kinh Sơn đây!

Đúng lúc này, Tiêu Kinh Sơn tỉnh lại, quay đầu nhìn Mai Tử bụm mặt bộ dạng thống khổ, còn tưởng nàng làm sao, vội vàng ngẩng dậy hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

Mai Tử nghe thấy thanh âm của Tiêu Kinh Sơn, nghĩ đến tình huống ngày đó hần bắt gặp cũng như vậy, càng thêm xấu hổ không chịu được, tay che mặt như thế nào cũng không dám bỏ ra, thậm chí còn xoay người vào bên trong, đưa lưng về phía Tiêu Kinh Sơn.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng rõ ràng xoay người đi không để ý tới mình, càng nghĩ chắc chắn rằng nàng có chuyện. Nhưng tối qua trước khi đi ngủ nàng vẫn tốt mà, ngủ một đêm sao lại thành ra như vậy? Hần đoán Mai Tử sinh bệnh, liền cầm tay nàng muốn bắt mạch một chút. Mai Tử lại liếc nhìn mình dùng hai tay che mặt lại, một chút cũng không cho hần bắt mạch.

Tiêu Kinh Sơn bất đắc dĩ hỏi : “Nàng làm sao vậy? Tốt xấu gì cũng nói một tiếng a”.

Mai Tử biết tránh không khỏi, chỉ có nhỏ giọng nói: “Ta không sao”. Thanh âm so với muỗi kêu còn nhỏ hơn, may mà tai Tiêu Kinh Sơn rất thính.

Tiêu Kinh Sơn không tin, kéo tay nàng xuống, vỗ vỗ khuôn mặt nàng hỏi: “Rốt cuộc làm sao vậy? Đang khỏe mạnh sao bỗng nhiên thành ra thế này?”

Mai Tử cảm thấy ánh mắt Tiêu Kinh Sơn làm cho cả người nàng bốc hỏa, nàng nhìn đông nhìn tây không dám nhìn thẳng vào Tiêu Kinh Sơn. Dù sao cũng phải cho hắn một lý do, nhưng Tiêu Kinh Sơn cứ nhìn nàng như vậy làm nàng loạn thành một đống, không nghĩ được gì cả. Cuối cùng chỉ có thể dùng thanh âm nhỏ nhất giải thích: “Sáng hôm đó, không phải ta cố ý... là ta không biết.....”

Tiêu Kinh Sơn khó hiểu: “Sáng hôm nào?”

Mai Tử càng thêm đỏ mặt, mấp máy cả buổi rốt cuộc nói: “Chính là ngày đó đó!”

Tiêu Kinh Sơn nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Mai Tử, bỗng nhiên hiểu được, là ngày đó!

Hắn trấn định buông tay Mai Tử ra, thản nhiên nói: “Không có việc gì, nàng không cần để ý...”

Mai Tử biết hắn hiểu ý nàng, cả người bỗng nhiên xấu hổ, bụm mặt, quay vào trong, cả người tránh trong chăn không dám lên tiếng. Tiêu Kinh Sơn thấy nàng như vậy, biết nàng thẹn thùng, vì thế hắn xuống giường, mặc áo khoác vào, nói : “Nàng ngủ thêm chút nữa đi, ta đi nấu cơm”. Ra ngoài hắn cẩn thận đóng cửa lại.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 11: Ăn Tiêu Mai Tử

Cả ngày, Mai Tử không dám nhìn Tiêu Kinh Sơn, trừ lúc ăn cơm không thể không gặp, còn lại lúc nào tránh được nàng liền tránh. Trái lại, Tiêu Kinh Sơn lại xem như không có việc gì xảy ra, vẫn như cũ việc gì cần làm cứ làm, thần thái bình thản tự nhiên.

Mai Tử khẩn trương xấu hổ qua một ngày, buổi tối hôm đó nàng lên giường từ sớm vì sợ lúc hai người cùng lên giường chạm mặt nhau sẽ cảm thấy thật ngượng ngùng. Ai dè ngủ đến nửa đêm, nàng bỗng nhiên bị nghẹn tỉnh, thì ra tối nay đi ngủ sớm, nàng quên ra ngoài đi tiêu, nay bị nước tiểu bí đến mức khó chịu.

Nhưng nếu muốn xuống giường thì phải đi qua người Tiêu Kinh Sơn, vạn nhất không cẩn thận đụng tới cái gì làm hắn tỉnh dậy thì làm sao bây giờ? Mai Tử do dự của buổi, cuối cùng nàng quyết định xuống giường. Bởi vì không may đá dầm ra cả giường, kia mới chính là dọa người!

Nàng rất cẩn thận bò xuống cuối giường vòng qua người Tiêu Kinh Sơn, tận lực không động chạm đến hắn. Lúc vòng qua hắn, Mai Tử phát hiện chân Tiêu Kinh Sơn rất lớn, nàng không có ý kiến gì, chẳng qua so với chân nàng chân hắn to hơn rất nhiều, cảm giác thấy là lạ, nam nhân và nữ nhân quả nhiên là không giống nhau. Mai Tử không dám ngẩng đầu nhìn phía dưới hạ thân Tiêu Kinh Sơn, nàng cảm thấy nơi đó cất dấu một cái gì đó rất kỳ quái.

Thật vất vả mới thành công xuống giường, Tiêu Kinh Sơn cũng không thấy có động tĩnh gì, Mai Tử vui vẻ, chạy nhanh cần lấy xô nước tiểu trốn vào trong góc. Nàng xấu hổ phát hiện lúc mình đi tiêu phát ra âm thanh tích táp, vì thế khẩn trương nhìn về phía Tiêu Kinh Sơn, phát hiện hắn nằm trên

giường không nhúc nhích, xem ra là ngủ rất sâu, chắc là không nghe thấy gì.

Hết thấy xong xuôi, Mai Tử lại cẩn thận lấy cái gáo gỗ bên cạnh lấy nước sôi tẩy sạch, xong rồi mới cẩn thận leo lên giường. Lại vòng qua chân Tiêu Kinh Sơn, ngay tại lúc nàng đang rón rén nhấc chân lên, không cẩn thận bước hụt một cái, cả người như muốn té ngã ra sau.

Mai Tử hoảng hốt thét lên, hai tay lập tức giữ lấy một bên đầu giường trảng của Tiêu Kinh Sơn, nhưng nàng vẫn không đứng vững được, từ từ tụt xuống. Lúc này nàng chỉ thấy Tiêu Kinh Sơn kéo mạnh nàng một cái, bàn tay to lớn nàng lên giường, miễn cho nàng rớt xuống đất.

Hiện tại, Mai Tử an toàn, nhưng mà nàng đang ng ồi trên đầu Tiêu Kinh Sơn.

Nàng ngẩng đầu ngo ngác nhìn về phía Tiêu Kinh Sơn, lại thấy Tiêu Kinh Sơn cũng đang chăm chú nhìn mình. Trong bóng đêm nàng nhìn không rõ khuôn mặt hắn, chỉ nghe thấy hơi thở của hắn dần dần trở nên gấp gáp dồn dập.

Nàng nhỏ giọng lắp bắp giải thích: “Ta, ta không cố ý... thực không phải cố ý”.

Nói xong lời này nàng chớp mắt nhìn Tiêu Kinh Sơn. Đêm tối, gió theo cửa sổ thổi vào, lay động sợi tóc của nàng, khuôn mặt nhỏ có điểm ngứa, nhưng nàng không dám động. Tiêu Kinh Sơn bỗng nhiên phát ra thanh âm khàn khàn: “Ta biết nàng không cố ý”.

Nói xong lời này, Tiêu Kinh Sơn vươn tay, đem cả người Mai Tử hướng lên trên một chút. Mai Tử nhin không được kê lên sợ hãi, lúc định th ần lại phát hiện cả người mình đang ở trong lòng ngực của hắn. Tay Mai Tử vừa vặn đặt trên ngực lớn dày rộng, hơn nữa ngón tay thật khéo đụng đến vết sẹo kia. Ngực hắn thật nóng, phập ph ồng kịch liệt, vết sẹo cứng rắn thô ráp ma sát với ngón tay nàng, nàng nhin không được sờ sờ, làm cho ánh mắt kia trong bóng đêm càng thêm trầm xuống, tiếng hít thở bên tai cũng trầm xuống theo.

Nàng không biết xảy ra chuyện gì, tư thế này làm cho nàng cảm thấy không tự nhiên chút nào. Động đậy hạ thân muốn đi xuống nhưng bàn tay to của Tiêu Kinh Sơn lại giữ chặt lấy eo nàng làm nàng phí công vạy vẹo.

Tiêu Kinh Sơn trầm giọng quát: “Đừng nhúc nhích”. Mai Tử sợ tới mức liền ng ồi im. Ngay một khắc đó, nàng cảm thấy dưới thân mình có vật gì đó cứng cứng, thẳng tắp đâm nàng làm nàng phát đau. Nàng lập tức nhớ tới phần cộm cộm kia, ngưng ngưng cùng khăn trương, môi nàng run rẩy, nàng rất muốn nói rằng nàng sợ hãi, nhưng làm cách nào cũng không phát ra được tiếng.

Bàn tay Tiêu Kinh Sơn kéo lại, làm cho ngực mềm mại của nàng gắt gao dựa vào ngực kiên cố của hắn, nàng tưởng chừng như thở không nổi, càng khăn trương bất an. Tiêu Kinh Sơn lại cúi xuống bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ, ta muốn nàng”.

Mũi hắn thở ra nhiệt khí mãnh liệt phun vào bên tai nàng ngựa ngựa. Mai Tử cảm thấy cả người nóng lên, hắn nói câu kia thật làm cho nàng ngưng ngưng, nàng không biết làm cách nào để trốn tránh, dẫu biết rằng bọn họ là vợ chồng, sẽ có một ngày như vậy.

Môi Tiêu Kinh Sơn nóng bỏng chạm nhẹ lên mặt nàng, khăn khăn ní non nói: “Đừng sợ...”

Vừa nói, một tay hắn ấn lưng nàng làm cho cả người Mai Tử chặt chẽ dựa vào trong ngực hắn, nhẹ nhàng cọ xát. Tay kia ấn hông Mai Tử làm cho phía dưới Mai Tử gắt gao dựa vào nơi cứng rắn đang bành trướng kia của hắn. Điêu này làm cho Mai Tử cực kỳ không thoải mái, cái đỉnh kia làm nàng khó chịu, nàng muốn giãy dựa, nhưng khí lực của Tiêu Kinh Sơn rất lớn, căn bản động không được. Hơn nữa ngực nàng mềm mại thậm chí có thể cảm nhận được vết sẹo dữ tợn trong ngực hắn, hai khóa tiểu đao bị ép, có điểm đau, lại có điểm tê dại.

Mai Tử nghe tiếng hô hấp của Tiêu Kinh Sơn càng nặng nề, bỗng nhiên hắn xoay người một cái, đem cả người nàng đặt ở dưới thân. Tiêu Kinh Sơn to lớn cường tráng vô cùng, Mai Tử nhỏ nhắn bị hắn đè lên, chỉ cảm thấy nặng trĩu, nhưng cái loại nặng trĩu này lại có điểm thỏa mãn kỳ dị.

Tiêu Kinh Sơn nhìn về mặt gương ngùng của tiểu Mai Tử, rớt cuộc cúi đầu hôn nhẹ lên hai má của nàng. Hai má mềm mại, Tiêu Kinh Sơn có cảm thấy thô lỗ cắn nhẹ lên, kéo dài đến đôi môi đỏ mọng kia.

Mai Tử khẩn trương bất an nhớ đến lời bọn A Kim, nghĩ rằng đây chính là hôn môi, đúng không? Nàng cố gắng quýt, mím chặt môi không dám mở ra. Nhưng Tiêu Kinh Sơn lại cực kỳ kiên nhẫn, môi hắn nóng bỏng chạm nhẹ vào cánh môi đang run run kia, cẩn thận hút vị ngọt trên môi nàng. Môi Mai Tử có hương vị ngọt ngào, cùng với hương thơm ngát của núi rừng, rất lôi cuốn. Trong bóng đêm, con người Tiêu Kinh Sơn dần dần nổi lửa, hắn chậm rãi liếm môi nàng, kiên nhẫn dụ dỗ nàng mở ra cái miệng nhỏ nhắn.

Mai Tử dưới thế công của hắn nhẹn không được phát ra một tiếng ngâm nga, đầu lưỡi Tiêu Kinh Sơn đúng lúc này cường thế mà bá đạo nhân cơ hội đánh vào bên trong. Thế công kia quá mạnh, cơ hồ làm miệng hắn cùng miệng nàng như muốn gắn lại một chỗ. Mai Tử gương ngùng không chịu nổi, lại khẩn trương sợ hãi, bị Tiêu Kinh Sơn hôn đến mù mịt, không nghĩ được gì, chỉ có thể bị động thừa nhận thế công của hắn. Mà lúc này phía dưới, vật kia của Tiêu Kinh Sơn càng phát to ra, bồng bồng phấn chấn đứng lên, bá đạo từa vào giữa hai chân Mai Tử, thậm chí nàng còn cảm nhận được nhịp đập của nó. Điều này làm cho Mai Tử sợ tới mức gắt gao khép hai chân lại, một chút cũng không dám lơ lỏng.

Trong lòng nàng tuy rằng hiểu được hai người sớm muộn gì cũng có ngày thân mật như vậy, nhưng xuất phát từ gương ngùng cùng sợ hãi, luôn hy vọng sự kiện kia trễ ngày nào hay ngày đấy.

Tiêu Kinh Sơn một bên xâm chiếm hương vị ngọt ngào trên môi nàng, bàn tay to lại thông thả di chuyển xuống dưới, ở trước ngực nàng tìm thấy hai khóa tiểu mật đào, vội vàng cầm lấy, nhẹ nhàng vuốt ve đùa giỡn.

Bàn tay Tiêu Kinh Sơn to lớn thô kệch, Mai Tử tuy rằng là thôn sơn cô nương, nhưng cũng chỉ là cô gái mười sáu tuổi mới lớn, da thịt phía trước ngực được dấu trong quần áo chưa từng có người chạm qua, mềm mại thật sự, nay gặp bàn tay to của Tiêu Kinh Sơn, chỉ cảm thấy đau, môi nhẹn

không được phát ra tiếng rên rỉ. Tiêu Kinh Sơn bị âm thanh yêu kiều của Mai Tử kích thích, vật cứng dưới thân càng kêu gào đè ép giữa hai chân nàng, giống như nóng lòng muốn tìm kiếm một chỗ ấm áp ướt át mà vùi vào.

Tiêu Kinh Sơn rút cuộc buông cánh môi bị chà đạp đến sưng đỏ của Mai Tử ra, cẩn thận mà gấp gấp cởi bỏ quần áo Mai Tử. Mai Tử rất nhanh cảm thấy giữa hai chân có cảm giác mát lạnh, trên người nàng lúc này có phải là không còn một mảnh quần áo nào không? Nam nữ làm việc này nghe nói phải như vậy.

Trong lòng Mai Tử hiểu được, nhưng vẫn như cũ nhịn không được then thùng, hai chân kìm không được muốn khép lại. Tiêu Kinh Sơn không cho phép nàng khép lại, bàn tay hấn hướng đến phía dưới thân Mai Tử, đem mộng của nàng cẩn thận nâng lên, kiên định mà ôn nhu tách ra. Mai Tử cảm thấy chỗ ngưng ngừng của mình chưa bao giờ bị người khác nhìn như vậy, càng thêm xấu hổ không chịu nổi, vừa sợ vừa then, trong mắt chậm rãi nổi lên hơi nước.

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu xuống, tiến đến giữa hai chân Mai Tử. Mai Tử kêu to sợ hãi, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Đừng, đừng nhìn nơi đó!”. Nàng vừa mới đi tiểu, tuy rằng có dùng nước suối tẩy qua nhưng không biết có để lại dấu vết gì hay không, nếu để Tiêu Kinh Sơn ngửi được mùi gì dị vị, nàng như thế nào còn mặt mũi nhìn hắn! Nàng quýnh lên, xấu hổ đến phát khóc.

Tiêu Kinh Sơn đưa bàn tay to lên vuốt hai má của nàng, trấn an nói: “Đừng sợ”. Nói xong hắn lại tiếp tục vùi đầu vào giữa hai chân nàng, bắt đầu dùng môi thăm dò, nhấm nháp. Tiêu Kinh Sơn không cảm thấy vị gì kì lạ, ngược lại ngửi được cỗ hương vị tươi mát của nước suối trộn lẫn cùng hương thơm đặc trưng của cô gái mười sáu tuổi, rất mê người, làm cho hắn nhịn không được muốn nếm thử.

Môi của Tiêu Kinh Sơn thô dày, lưỡi của hắn tuy rằng không thể dùng thô lệ để hình dung, nhưng khi nam nhân cương nghị này dùng đôi môi của mình chạm vào, nhẹ nhàng liếm nơi mẫn cảm của nàng, Mai Tử nhịn

không được hai chân đều phát run. Tiêu Kinh Sơn liếm nơi tư mật của nàng, nơi chính nàng nhìn thấy cũng có mấy phần xấu hổ, nay lại bị một người nam nhân không tính là rất quen thuộc dùng miệng liếm, cắn hút ăn. Theo hấn hút, nàng cảm thấy có một loại cảm giác khó tả, nhiệt năng cùng run rẩy từ chỗ kia lan ra đánh úp toàn thân, làm cho cả người nàng cứng ngắt, không dám nhúc nhích.

Mai Tử khẩn trương nắm chặt bàn tay, đầu ngón tay cơ hồ muốn kháp vào thịt. Tiêu Kinh Sơn dường như cảm giác được, từ hai phiến hoa ướt át mùi thơm kia ngẩng đầu, khàn khàn nói: “Đỡ lấy đầu vai của ta”.

Tay Mai Tử cuống quýt cứng ngắc đỡ lấy đầu vai của hấn. Bả vai Tiêu Kinh Sơn dày rộng, nắm ở trong tay tràn đầy cảm giác áp bách, nghĩ đến một nam nhân cường tráng hữu lực như vậy làm chuyện vợ chồng với mình, trong lòng Mai Tử nổi lên vô số sợ hãi. Tiêu Kinh Sơn nâng thân mình lên, làm cho phân thân của hấn nhẹ nhàng chậm chạp mà kiên định đặt ở phía dưới Mai Tử, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt hồng nhuận cùng lông mi run run khẩn trương của nàng, thô ách nói: “Ta đi vào, lúc đầu sẽ đau một chút, nàng đừng sợ, ta sẽ nhẹ nhàng”.

Mai Tử bắt lấy đầu vai Tiêu Kinh Sơn, ngón tay không dám buông ra, lúc này nghe Tiêu Kinh Sơn nói, Mai Tử không dám nói không được, nàng gắt gao cắn môi, nhẹ nhàng mà run run thân dưới.

Tiêu Kinh Sơn cảm nhận được Mai Tử run run, thương yêu vuốt hai má nàng, ở bên tai nàng khàn khàn gọi cảm nói: “Nàng còn nhỏ, lần đầu tiên ta sẽ không lỗ mǎng, chỉ tiến vào một chút thôi, được không?”.

Tiêu Kinh Sơn nhìn ra đây là lần đầu tiên của Mai Tử. Hấn lo Mai Tử quá nhỏ thừa nhận không được chính mình, vì thế lần đầu tiên này hấn chỉ có thể tiến vào một chút. Nhưng Mai Tử hiển nhiên không thể lý giải được ý tứ của hấn, nghe nói như thế lại càng thêm khẩn trương.

Chỉ tiến vào một chút? Cái gì chỉ tiến vào một chút? Có phải là cái vật cứng rắn kia của hấn không? Những lời này càng thêm nhắc nhở Mai Tử, cái vật cứng kia chọc vào nàng khiến nàng đau, muốn tiến vào trong cơ thể của nàng. Đi ều này làm cho nàng bất an, cả người đầu cứng ngắt.

Tiêu Kinh Sơn chỉ có thể nhẹ nhàng vuốt ve thân thể nàng, bàn tay thô ráp mơn trớn hai khỏa tiểu đào. Kỳ thật ngực của Mai Tử có chút nhỏ, không lớn bằng Chu Đào. Nơi đó nhỏ chẳng qua là vì chưa kịp phát triển hết, nhưng cũng vì vậy mà của nàng càng vô cùng mềm mại mẫn cảm. Tay Tiêu Kinh Sơn cẩn cung tên, làm nhiều việc nặng, bàn tay to thô lệ hữu lực kia cố ý chà xát mơn trớn ngực mềm mại non nớt của nàng, đi đầu này làm cho Mai Tử, người chưa bao giờ trải qua bất cứ đụng chạm nào khó có thể thừa nhận.

Mai Tử cảm thấy hai nhũ tiêm của nàng phồng lên căng cứng không chịu nổi, vừa có điểm đau lại ngứa ngứa, hận không thể chà xát vuốt phẳng một phen, loại cảm giác này làm cho nàng bắt đầu e ngại, nhẹn không được cầm chặt cổ tay hữu lực kia, muốn ngăn cản động tác của hắn.

Nhưng dựa vào lực đạo của Tiêu Kinh Sơn, một chút lực từ cánh tay của Mai Tử làm sao có thể ngăn được hắn? Tiêu Kinh Sơn một tay gắt gao cầm lấy tay nàng, đem hai bàn tay nhỏ bé mát lạnh kia đặt vào lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, tay còn lại nhẹ nhàng đi xuống, lướt qua eo nhỏ, qua bụng phẳng, làm thân hình nàng không tự chủ được vắn vẹo.

Bàn tay to của Tiêu Kinh Sơn cuối cùng đi vào giữa hai chân nàng, vuốt nhẹ, vạch ra cỏ mềm ở giữa hai chân, tay linh hoạt tìm được ngọc nhụy, dùng ngón tay nhẹ nhàng chà xát, dần dần cảm thấy nơi đó tràn ra giọt sương trong suốt, mà thân hình Mai Tử rớt cuộc buông lỏng. Tiêu Kinh Sơn thấy nàng đã chuẩn bị xong, dùng hai tay nâng hông nàng lên, chính mình nhắm chỗ kia nhẹ nhàng cọ xát. Mai Tử chỉ cảm thấy có một đỉnh vòng tròn đặt ngay tại u huyết giữa hai chân, nơi chưa từng có người nào khám phá qua, nhẹ nhàng nghiến nát. Vật kia cực kỳ nóng, làm cho chính nàng vừa thẹn lại vừa sợ. Trước tiên, Tiêu Kinh Sơn chà xát ngọc nhụy một lúc, cảm thấy thân thể nàng hơi thả lỏng, rớt cuộc chậm rãi ấn tới, để tựa vào nơi đó, nhẹ nhàng thử thăm dò tiến vào bên trong.

Mai Tử cảm thấy cái miệng nhỏ phía dưới của mình bị chặn lại, sau đó một vật cứng rắn thăm dò đi vào bên trong. Lúc đầu đi vào một chút rồi dừng lại, sau đó lại tiếp tục vào trong. Lúc này, đầu óc Mai Tử choáng váng nặng nề, nhớ lại ngày xưa có nghe vài người nói, nghĩ đây hẳn là hắn

muốn đi vào, hấn trở ra nàng sẽ không còn là con gái nữa. Ngay lúc này, đầu óc mê muội nhuộm đầy dục hỏa của Mai Tử chợt nhớ đến một chuyện quan trọng, khăn!

Bọn họ làm việc này, hấn là phía dưới phải có một cái khăn trắng! Lời nói của Hồng Tảo ở bên suối kia lập tức lùa về trong đầu Mai Tử, tất cả mọi người dị nghị Mai Tử không trong sạch, sao lần đầu tiên của nàng mà nàng lại không có khăn trắng để chứng minh sự trong sạch của mình? Giờ khắc này, dưới thân là chiếu, máu xử nữ thấm vào, lau liền sạch, đi đâu này sao có thể?

Lúc này, Tiêu Kinh Sơn dưới thân chậm rãi dùng sức, phân thân của hấn bắt đầu ấn vào. Mai Tử cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều, dùng hết sức lực toàn thân đẩy mạnh ngực Tiêu Kinh Sơn, lớn tiếng kêu lên: “Không cần!”

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 12: Lần Đầu Tiên Rất Đau?

Tiếng thét chói tai của Mai Tử vang lên đột ngột trong đêm. Sau khi kêu lên, Mai Tử liền sững sốt, Tiêu Kinh Sơn cũng sững sốt.

Mai Tử vội vàng lắc đầu, lắp bắp thở phò phà giải thích: “Hiện tại... hiện tại khoan đã, không có... không có khăn... không được...”

Tiêu Kinh Sơn hô hấp đục ngầu chậm rãi bình tĩnh lại, trong bóng đêm hắt lạng lẽ nhìn Mai Tử, cuối cùng xuống giường, từ trên người Mai Tử dòi đi.

Mai Tử nghĩ chắc là hắn đi lấy khăn đi?

Không ngờ Tiêu Kinh Sơn trực tiếp cầm lấy áo ngoài khoác vào, mang giày đi ra ngoài.

Mai Tử không hiểu, vội vàng gọi hắn lại, khẩn trương hỏi: “Chàng muốn đi đâu?”

Tiêu Kinh Sơn dừng bước, trầm mặc nửa ngày mới nói: “Ta nói rồi, không có sự đồng ý của nàng ta sẽ không chạm vào nàng, hôm nay là ta xúc động, nàng không cần sợ”. Nói xong xoay người đi ra cửa.

Mai Tử ngẩn người ôm chần, dưới ánh trăng mờ ảo, nghĩ đây rốt cuộc là có chuyện gì? Hắn sợ làm đau nàng hay là chê nàng?

Một đêm này, Tiêu Kinh Sơn không trở lại phòng, hắn ở dưới gốc cây ngủ một đêm. Mai Tử xót hắn, nhưng lại không biết chuyện này cuối cùng sao lại thành ra như thế, cũng không dám gọi hắn quay lại phòng. Ngày hôm sau, Tiêu Kinh Sơn không nhắc lại chuyện này, nhưng mà lúc ở chung với Mai Tử hắn có vài phần tránh né.

Mai Tử vốn còn có chút rụt rè sợ hãi, đối mặt với sự ôn hòa của hắn, càng tăng thêm vài phần bất an. Vì thế nàng cẩn thận nấu cơm, cẩn thận nhìn sắc mặt của hắn, nhưng mà Tiêu Kinh Sơn chỉ trừ việc có chút trốn tránh nàng, ngoài ra mọi việc không có khác biệt gì lắm, thậm chí lúc ăn cơm hắn còn bảo nàng ăn nhiều chút.

Mai Tử càng thêm không hiểu, nghĩ lại đêm đó nàng cũng không có nói gì nha, làm thế nào mà Tiêu Kinh Sơn bỗng nhiên đối đãi với nàng như vậy? Nàng càng nghĩ càng không hiểu được, cuối cùng vẫn nhìn không được nghĩ, hay là... hắn không muốn cùng nàng làm chuyện đó?

Nghĩ như vậy nàng không tránh khỏi có chút tự trách, rồi vẫn phải tự an ủi mình, kỳ thật không làm thì không làm, nghe nói lần đầu tiên sẽ rất đau, hơn nữa cái kia phồng lên của Tiêu Kinh Sơn thoát nhìn rất lớn, nghĩ đến lúc cái đó tiến vào trong thân thể mình nàng liền sợ hãi, loại chuyện này không làm thì thôi.

Vốn việc này xảy ra rồi thì cũng thôi, nhưng đêm xuống, Mai Tử phát hiện Tiêu Kinh Sơn không hề lên giường ngủ cùng mình. Hắn mang theo cái chiếu, lại không biết kiếm ở đâu ra một cái nệm rơm, trực tiếp đặt ở dưới gốc cây, buổi tối nằm ngủ ở đó.

Mai Tử giật mình nhìn mọi việc, nhìn không được đến bên cạnh hỏi: “Chàng đây là muốn làm cái gì?”

Tiêu Kinh Sơn không nhìn Mai Tử, cúi đầu phủi phủi giường của mình dưới tán cây, nghe Mai Tử nói vậy, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, thản nhiên nói: “Mùa hè nóng nực, ngủ ở đây mát mẻ”.

Trong lòng Mai Tử nhộn nhạo, nàng biết đây chỉ là cái cớ của hắn. Trong thôn xác thực mùa hè cũng có nam nhân ở ngoài trời ngủ như vậy, nhưng là lúc thời tiết cực kỳ nóng, nay trời còn không có nóng đến mức phải ngủ bên ngoài. Hơn nữa, nhà tranh này của Tiêu Kinh Sơn chung quanh có gió lùa, gió từ núi thổi xuống rất mát mẻ, làm sao có thể oai bức đến mức không thể ngủ trong nhà?

Đây đâu là cái cớ để tránh né nàng, Mai Tử nghĩ người phu quân ôn nhu săn sóc mình bây giờ đã bắt đầu tránh né mình, bỗng nhiên nghĩ tới tương lai, bất an nổi lên. Mắt nàng chậm rãi ướm át, mông lung nhìn nam nhân trằm mặ trước mắt, nhin không được nhẹ giọng mở miệng hỏi: “Chàng nếu có đi đâu gì bất mãn với ta cứ trực tiếp nói ra, được không?”

Cuối cùng Tiêu Kinh Sơn cũng ngẩng đầu nhìn nàng, hấn thấy mắt Mai Tử ướm át thì có chút không đành lòng, nhưng cũng không thay đổi chủ ý: “Mai Tử, nàng hiểu lầm rồi, thực ra ta không có ý gì đâu”.

Nhưng Mai Tử lại cảm thấy chắc chắn hấn có ý khác, nàng hàm chứa nước mắt ủy khuất nói: “Thôi, chàng nếu thích ngủ ở ngoài như vậy thì cứ ngủ ở ngoài vậy”.

Nói xong lời này, Mai Tử quay đầu đi vào phòng. Tiêu Kinh Sơn là phu quân của nàng, nàng không thể bất mãn với hấn, cũng không thể cứng rắn mà lôi kéo hấn đi vào nhà. Nhưng mà trong lòng không kìm được dâng lên uất ức, vì thế nàng đem hết quần áo của Tiêu Kinh Sơn sắp xếp một phen, đem tất cả bỏ vào giỏ trúc chuẩn bị ngày mai mang ra suối giặt, Mai Tử muốn Tiêu Kinh Sơn tắm ban đêm về không có quần áo mặc.

Ban đêm Mai Tử ngủ không được, vài lần tỉnh dậy chạy đến cửa sổ nhìn xem Tiêu Kinh Sơn ở bên ngoài. Chỉ thấy ánh trăng thanh, dưới gốc cây, người nam nhân đó đang yên lặng nằm ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Mai Tử không có chút tinh thần nào, ra khỏi cửa liềm thấy Tiêu Kinh Sơn đã chuẩn bị tốt cơm sáng. Nghĩ đến việc hấn ngủ ở ngoài, mặt trời vừa nhô lên liềm dễ dàng đánh thức hấn. Tuy rằng Mai Tử biết việc này nhưng không muốn nói toạc ra, nếu hấn đã hạ quyết tâm ngủ ở ngoài, nàng chỉ là nương tử, không có khả năng cứng rắn bắt hấn vào nhà ngủ.

Trưa hôm đó, Mai Tử mang theo giỏ trúc cùng quần áo của Tiêu Kinh Sơn hôm qua nàng đã chuẩn bị mang đi giặt, vừa đúng lúc Tiêu Kinh Sơn trông thấy, nhắc nhở nói: “Không cần giặt hết tất cả đâu”. Ý hấn sợ Mai Tử giặt nhiều như vậy sẽ vất vả, nhưng hấn không ngờ được ý tứ của Mai

Tử, cho nên nàng cần môi không nói gì trực tiếp đi ra ngoài. Tiêu Kinh Sơn nhíu mày, hẳn không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Qua buổi trưa, tại dòng suối nhỏ như cũ vẫn là một đám nữ nhân đang giặt quần áo, Mai Tử mới vừa đi đến bờ suối, liền nhìn thấy có người xa xa hướng nàng cười tiếp đón. Mai Tử nở nụ cười đáp lại, hóa ra là A Kim.

A Kim kéo Mai Tử đến chỗ ít người, hai người ngồi kề nhau nói đùa. Mai Tử nhớ tới chuyện của mình và Tiêu Kinh Sơn gần đây, liền hỏi A Kim trong thôn lúc này có hay không dị nghị nàng chuyện gì. A Kim gặp Mai Tử hỏi, do dự trả lời: “Còn không phải đám đàn bà ba hoa chích chòe kia sao, cả ngày cùng ông chủ Lý tám chuyện”.

Mai Tử ngược lại không tức giận, thản nhiên nở nụ cười hỏi: “Họ nói cái gì vậy?”

A Kim nhìn kỹ vẻ mặt Mai Tử: “Nghe mấy lời này làm gì, chỉ làm cho tâm tình thêm xấu mà thôi”.

Mai Tử căn bản là lơ đãng, ngược lại thúc dục A Kim nói: “Không ngại, nếu người khác có thể nói chúng ta, chúng ta vì sao không nghe họ nói? Nghe một chút để đỡ nhàm chán”.

A Kim gặp Mai Tử cố ý nói tốt, bất đắc dĩ nói: “Ai nha, trong thôn chỉ có thể nói về chuyện cũ trước kia thôi a, có thể nói cái gì mới đây?” Nói xong như là chợt nhớ tới cái gì, đột nhiên hỏi: “Nhưng mà, mấy ngày nay ta nghe mẹ nói nam nhân nhà người bây giờ đêm nào cũng ngủ ở trong sân, chuyện này là sao?”

Mai Tử phì cười một tiếng, quả nhiên chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đồn xa trăm dặm, ngay cả chuyện Tiêu Kinh Sơn ngủ trong sân đều bị người ngoài để trong mắt. A Kim gặp Mai Tử cười, có chút sốt ruột: “Ai u, người nói xem xem, người không vội nhưng ta vội a”.

Mai Tử lắc đầu nói: “Không có việc gì, hẳn là sợ ở trong phòng nóng bức nên ra ngoài ngủ vài ngày”.

A Kim đương nhiên không tin, nhìn trái nhìn phải, tiến đến bên tai Mai Tử hỏi nhỏ: “Hắn ở trên giường thế nào?”

Lúc đầu Mai Tử khó hiểu, nghi hoặc hỏi: “Cái gì thế nào?”

A Kim ai u một tiếng, nhỏ giọng giải thích nói: “Chính là chuyện kia!”

Mai Tử nhìn thần sắc ái muội của A Kim, lập tức hiểu, mặt nàng nhất thời nóng lên, nói lung tung: “Tốt”

A Kim quan sát sắc mặt Mai Tử, nhìn không ra cái gì, chính mình đoán thẳng: “Hắn ngày thường là người cao to sức lớn, nhất định chuyện kia có phần hơn người? Người chịu được sao? Hay là hắn có vấn đề gì?”

Mai Tử biết A Kim ngày thường thoạt nhìn đứng đắn, nhưng mà khi ở cùng đám tử muội khó tránh nói những lời tế nhị, lời này có chút khó nghe, làm mặt nàng đỏ đến tận mang tai nói: “Người nói cái gì vậy, không nói chuyện với người nữa”.

A Kim nhìn Mai Tử thẹn thùng, nhin không được khanh khách nở nụ cười: “Xem ra Tiêu Kinh Sơn tên kia chưa có dốt hết sức nha”.

Trời nhanh về chiều, Mai Tử nương vội vã chạy tới, lúc ấy vừa hay Tiêu Kinh Sơn đi ra ngoài không có ở nhà. Mai Tử nương trực tiếp kéo Mai Tử vào trong phòng, nhỏ giọng ép hỏi: “Mai Tử, con và hắn cuối cùng là xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng Mai Tử biết lời đồn đại kia đã truyền đến tai của mẹ, cười khẽ vừa nói: “Không có chuyện gì”.

Vẻ mặt Mai Tử nương mang chút hờn giận: “Con phải nói rõ ràng, cái gì mà không có chuyện gì? Hai vợ chồng không ngủ chung với nhau mà nói không có chuyện gì sao?”

Mai Tử chẳng để ý nói: “Có hay không có ngủ với nhau thì có gì khác?”

Mai Tử nương nhìn kỹ nữ nhi nhà mình, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: “Hắn ở trên giường bình thường chứ?”

Mai Tử vạn lần không nghĩ được trong vòng một ngày lại bị hỏi chuyện này đến hai lần, hơn nữa còn là chính mẫu thân của mình hỏi, nàng cúi đầu nói: “Bình thường ạ”.

Nếu nàng nói cho mẫu thân nàng biết nàng cùng Tiêu Kinh Sơn còn chưa làm chuyện kia, không biết mẫu thân còn nghĩ ra chuyện như thế nào nữa, vẫn là không nên nói.

Mai Tử nương lại ép hỏi, nhưng Mai Tử chỉ đỏ mặt cuối đầu, miệng như trai hến giống nhau cạy không ra được chuyện gì. Cuối cùng Mai Tử nương bất đắc dĩ rời đi, trước khi đi thở dài nói: “Con ấy, nha đầu này, khi nào mới có thể làm cho ta bớt lo hả”.

Mai Tử thực bất đắc dĩ, nàng cũng đâu có muốn mẹ lo lắng. Nhưng quan hệ của mình và Tiêu Kinh Sơn thực không có nói rõ ràng ra được. Tiêu Kinh Sơn là một nam nhân, khí lực lớn, nàng không thể cứng rắn ép hắn lên giường.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 13: Tiếng Sấm Âm Vang

Ban đêm, Mai Tử tự chạy ra suối lấy nước tắm rửa, nàng cùng Tiêu Kinh Sơn hiện tại đều trong trạng thái khó xử, không muốn nhờ hẳn lấy nước cho nàng. Tiêu Kinh Sơn bất đắc dĩ, chờ nàng tắm rửa xong mới vào nhà lấy quần áo của mình đi tắm.

Mai Tử mới tắm xong, trong phòng còn có chút nước, hai cái bồn tắm đều đầy nước, nàng mặc một bộ quần áo đơn giản ngồi ở đầu giường. Áo mỏng manh, vừa mới tắm xong tóc ướt sũng rối tung trên người, nàng lại tựa vào đầu giường, làm lộ ra hơn nửa cánh tay trơn mịn, ngay chỗ quần áo bị nước thấm vào, mơ hồ có thể thấy được cảnh xuân nóng bỏng.

Tiêu Kinh Sơn vào nhà nhìn thấy cảnh này, ánh mắt nhanh chóng né tránh. Lần đầu tiên hẳn ý thức được gian nhà tranh đơn giản của hẳn tràn ngập dụ hoặc như vậy, nàng mang theo hương vị nước suối trong trẻo cùng hương thơm đặc trưng của cô gái mười sáu xuân xanh non nớt.

Con người Tiêu Kinh Sơn nóng cháy, nhưng mà hẳn nhịn xuống, đi thẳng đến rương đựng quần áo. Nhưng hẳn tìm nửa ngày, chỉ tìm được vài bộ quần áo mùa đông, còn mùa hè một cái cũng tìm không ra.

Rốt cuộc nhịn không được, hẳn dòi mắt nhìn Mai Tử ở đầu giường, khàn khàn mở miệng hỏi: “Quần áo của ta đâu?”

Mai Tử xoa xoa mái tóc ướt của mình, học ngữ khí thản nhiên của hẳn, nói: “Đầu phơi ở ngoài dây thừng kia kìa, chàng không thấy sao?”

Tiêu Kinh Sơn thời bị ghen, được rồi, hẳn thấy quần áo của mình ở ngoài kia, nhưng hẳn nghĩ tốt xấu gì Mai Tử cũng để lại cho hẳn một hai bộ quần áo để tắm rửa, không ngờ được, một bộ cũng không có.

Trong lòng Mai Tử thần đắc ý nhưng không lộ ra ngoài mặt, xuống giường, vô tội nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Hay là chàng chờ quần áo khô rồi đi tắm sau”.

Nàng đi đến bên cạnh Tiêu Kinh Sơn, một cổ hương suốt thơm ngát truyền đến bên mũi hắn. Tiêu Kinh Sơn cắn chặt răng nói: “Không cần chờ”. Nói xong đi ra ngoài, tới cửa bỗng nhiên quay trở lại, một tay bưng nước tắm Mai Tử đã dùng qua đi ra ngoài.

Mai Tử tiến đến bên cửa sổ, nhìn Tiêu Kinh Sơn đem hai bồn nước đến bên một gốc cây, hát xuống, tiếp theo nghe rầm một tiếng. Tiêu Mai Tử cắn môi, chàng không nói lý do liền chạy ra ngoài ngủ như vậy, cho dù có giúp ta đổ nước tắm ta cũng không thêm tha thứ cho chàng.

Tiêu Kinh Sơn đi ra ngoài liền trở lại, cả người tản ra hơi nước, ngay cả quần áo đều ẩm ướt. Mai Tử âm thầm quan sát, chắc là hắn tắm rửa sạch sẽ rồi giặt giũ vắt khô quần áo ở bên bờ suối luôn. Trời mùa hè ẩm áp, hơn nữa có gió núi thổi, quần áo khô rất nhanh.

Mai Tử chà chà chân, vụng trộm cầm bộ quần áo của hắn nàng dấu ở ngăn tủ của nàng, cẩn thận bỏ vào rương của hắn. Kỳ thật nàng trộm dấu đi một bộ quần áo, chờ Tiêu Kinh Sơn không có cách nào liền đem ra ép hắn vào giường ngủ, chỉ tiếc là chiêu này không kịp sai.

Tối hôm nay Mai Tử nằm trần trọc trên giường vẫn như cũ không ngủ được. Ngày thường Tiêu Kinh Sơn nằm bên, nàng luôn lo lắng vạn nhất hắn xoay người một cái đè lên chính mình thì không biết làm sao, nay giường không người lẽ ra nàng phải thoải mái hơn mới đúng, nhưng không hiểu vì sao lại không thể thoải mái được, ngược lại còn có cảm giác khó chịu.

Không biết sau bao lâu, cuối cùng nàng cũng mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi. Ai dè vừa chìm vào mộng đẹp, chợt nghe bên ngoài có tiếng sét đánh rầm vang. Mai Tử lập tức bừng tỉnh, nghĩ rằng hỏng rồi, quần áo còn treo bên ngoài dây thừng chưa đem vào, còn có thịt phơi ban ngày cũng chưa có cất a. Mai Tử cuống quýt khoác thêm áo chạy vội ra ngoài liền thấy thịt đã

được dọn vào, lúc này Tiêu Kinh Sơn đang đem quần áo tiến vào phòng, mưa lớn bắt đầu rơi xuống.

Mai Tử nhanh chóng tránh ra phía bên cửa để Tiêu Kinh Sơn ôm quần áo vào phòng. Phòng nhỏ không có chỗ để, hắn chỉ có thể đặt tạm ở trên giường. Giường Mai Tử mới nằm ngủ, còn lưu lại hương thơm của nữ nhi ngọt ngào. Hô hấp Tiêu Kinh Sơn cứng lại, buông quần áo xoay người liền đi ra ngoài.

Mai Tử nhìn mưa lớn bên ngoài, còn có tiếng sấm ầm vang, chạy nhanh gọi hắn lại hỏi: “Tiêu Kinh Sơn, chàng còn muốn đi ra ngoài làm gì?”

Tiêu Kinh Sơn ngừng bước, không quay đầu, ghen ra một câu: “Ta đi xem h ầm đã kín chưa”.

Mai Tử vài bước chạy qua, lớn tiếng nói: “Chàng gạt người, chàng đã đem thịt thu dọn bỏ vào h ầm rồi, làm sao có thể không đập lại cẩn thận cơ chứ”.

Lúc này một tia chớp lóe lên, chiếu sáng gian nhà tranh giống như ban ngày, Mai Tử thấy rõ ràng khuôn mặt Tiêu Kinh Sơn có một tia h ồng.

Mai Tử nhỏ giọng l ầu b ầu: “Chàng quả nhiên là đang lừa người, chàng chính là muốn trốn tránh ta”.

Giọng nói Tiêu Kinh Sơn có chút đổi h ờn: “Cứ coi là vậy đi”. Nói xong đẩy cửa đi ra bên ngoài, mưa t ầm t ả, trong nháy mắt cả người Tiêu Kinh Sơn ướt sũng.

Mai Tử thấy mà đau lòng, nước mắt ki ềm không được rơi xuống, chính mình cũng chạy theo ra ngoài. Bên ngoài mưa to, làm nàng tưởng chừng không thở nổi. Đảo mắt nàng cũng ướt sũng, ngay cả tóc cùng quần áo đều dính lên người, thân hình mảnh khảnh thậm chí còn run nhè nhẹ. Nàng nước mắt xen lẫn nước mưa, một tay nắm chặt quần áo hắn, mang theo nước lớn tiếng nói: “Chàng cái tên xấu xa này, không đáng phải làm như vậy! Cùng lắm thì ta trả lại phòng cho chàng, ta đi là được!”.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng thế này, lập tức nóng nảy, bàn tay to kéo nàng hướng vào trong phòng, trầm giọng nói: “Nàng làm gì vậy, trở về!”.

Tiếng sấm lại vang lên, lấn át thanh âm của hắn, bất đắc dĩ hắn chỉ có thể lôi nàng chạy vào trong nhà. Không ngờ Mai Tử như mọc rễ dưới chân đứng yên không nhúc nhích, miệng còn nói: “Ta không vào, ta không vào, đó là phòng của chàng, chàng vào đi, ta phải đi!”

Tiêu Kinh Sơn cảm thấy vừa buồn cười vừa tò mò, Mai Tử thoát nhìn nhu thuận, hắn không nghĩ tới nàng còn có thể khóc lóc om sòm như vậy. Hắn đuổi hay tay đem cả người nàng ôm lấy đi vào nhà.

Vào phòng, hai người ướt đầm nhất thời đem sàn nhà tạo thành một vũng nước, Mai Tử bị hắn ôm vào ngực vẫn đá đập lung tung kêu to: “Ta không về phòng”.

Tiêu Kinh Sơn ôm chặt nàng, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Ta không đi nữa, được chưa?”

Vốn đang nháo lên, tiểu Mai Tử nghe hắn nói như vậy lập tức yên tĩnh lại, chớp đôi mắt đầm lệ nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi: “Chàng lên giường ngủ chứ?”

Tiêu Kinh Sơn nhìn kỹ vẻ mặt Mai Tử, thử thăm dò: “Chỉ cần nàng nguyện ý, chúng ta đương nhiên sẽ cùng nhau ngủ”.

Mai Tử vừa nghe mặt liền đỏ, than thở phản bác nói: “Ta chưa bao giờ nói là ta không nguyện ý a, đâu tại chàng không muốn thôi, nay lại muốn đổ thừa cho ta sao”.

Tiêu Kinh Sơn bất đắc dĩ: “Không phải là ta lo nàng sẽ sợ hãi sao”.

Mai Tử càng cảm thấy Tiêu Kinh Sơn đang tìm lý do để thoái thác lừa mình, nhịn không được cãi lại: “Ta đương nhiên sợ, nhưng cũng không đến mức muốn chàng ngủ ở ngoài. Nếu nói sợ, đêm đầu tiên ta về đây là đêm ta sợ nhất, sao chàng không đi ra ngoài đi?”

Tiêu Kinh Sơn không nghĩ tới tiểu Mai Tử nhà mình vậy mà nhanh mồm nhanh miệng, có chút đăm chiêu nhìn nàng, khiến mặt nàng hồng lên, cả người không được tự nhiên. Lúc này Mai Tử mới giật mình để ý nàng còn bị Tiêu Kinh Sơn gắt gao ôm vào ngực, vì thế nhanh chóng lắc lắc thân mình nói: “Mau buông ta xuống”.

Tiêu Kinh Sơn trề mắt một hồi, lại mở miệng nói: “Không buông”.

Trong lòng vừa giận vừa thẹn, Mai Tử hung hăng lấy tay đánh vào ngực hắn. Nàng dùng hết khí lực nhưng Tiêu Kinh Sơn giống như bình thường vững chắc, không có động tĩnh gì. Đánh một lúc nàng dừng lại, Tiêu Kinh Sơn ngược lại còn hỏi: “Như thế nào không đánh nữa?”

Mai Tử tức giận nói: “Tay đau a”.

Tiêu Kinh Sơn lập tức bật cười, cúi xuống bên tai nàng nói: “Chờ nàng nghỉ một chút lại tiếp tục đánh, được không?”

Mai Tử cắn môi, con ngươi trong suốt chột lóe: “Không cần, chàng thả ta xuống đi, ôm như vậy chàng không thấy mệt sao?”. Hơn nữa quần áo hai người ướt sũng, dính sát vào nhau cùng một chỗ, rất là xấu hổ. Lúc này Mai Tử còn không chú ý tới, nhưng khi nàng đánh hắn, nàng có thể cảm nhận được ngực hắn phát ra một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng truyền đến tay nàng.

Tiêu Kinh Sơn đè thấp thanh âm, giọng nói khô nóng ở bên tai nàng hỏi: “Nàng không thích ta ôm nàng phải không? Nàng sợ hãi?”

Sợ? Làm sao có thể? Lúc đầu quả thật Tiêu Kinh Sơn có làm cho người ta sợ hãi, nhưng ở với hắn lâu ngày, tiểu Mai Tử biết nam nhân này căn bản không phải là người đáng sợ.

Nàng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta, ta không có nói là không thích a, làm sao có thể sợ hãi”.

Mắt Tiêu Kinh Sơn sáng lên, một tay nâng cằm nàng, tay kia nhẹ nhàng nâng cằm nàng, nhìn hai má nàng hồng lên, cúi đầu nói: “Ngày đó,

không phải nàng sợ đẩy ta ra sao?”

Mai Tử nhăn đôi mày nhỏ, kinh ngạc nói: “Chàng nói cái gì?”

Tiêu Kinh Sơn nhớ tới ngày ấy, hạ giọng nói: “Chẳng lẽ không đúng sao, nàng không muốn cùng ta.....” Câu nói kế tiếp, Tiêu Kinh Sơn không nói, nhưng Mai Tử hiểu.

Khuôn mặt Mai Tử đỏ rần cúi thấp đầu than thở: “Làm sao có thể, ta cũng không phải sợ chàng nên mới đẩy chàng ra, chàng nghĩ oan cho ta”.

Tiêu Kinh Sơn kinh ngạc nhíu mày rậm : “À, nàng không phải sợ hãi, vậy là vì cái gì?”

Mai Tử đang muốn trả lời, bỗng nhiên nghĩ, chẳng lẽ ngày đó nàng nói lấy khăn, lấp bấp nói không rõ, Tiêu Kinh Sơn nghe lại tưởng nàng sợ hãi? Nghĩ đến khả năng này, nàng nhin không được bật cười.

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử cười rộ lên, mặt nhăn nhíu hỏi: “Nàng còn chưa trả lời ta, rốt cuộc ngày đó xảy ra chuyện gì?”

Mai Tử nũng nịu liếc hẩn một cái, tránh ánh mắt hẩn cố ý nói: “Ta không nói cho chàng”.

Tiêu Kinh Sơn nhìn Mai Tử trong lòng cười tự nhiên, yết hầu căng thẳng, hẩn trăn giọng khàn khàn mở miệng: “Tốt, nàng không nói vậy chúng ta liền tiếp tục chuyện ngày đó”.

Nói xong không đợi Mai Tử phản ứng, hẩn một bước liền đi đến bên giường, động chân động tay, nháy mắt đã đem Mai Tử lột sạch sẽ, tùy tay lấy cái khăn bên cạnh lau qua người Mai Tử, rồi mới để nàng lên giường.

Mai Tử ngượng ngùng chạy nhanh kéo cái chăn che lại thân mình, nàng không sợ hãi, nhưng trong lòng còn nhớ tới cái khăn trắng kia. Tiêu Kinh Sơn rất nhanh cũng đem quần áo của mình cởi bỏ, lau khô người, nhắc chân lên giường. Mai Tử mặt hướng vào trong không dám nhìn hẩn, nghe

thấy tiếng hắn muốn lên giường, nhẹ nhàng nhắc nhở: “Đi lấy một cái khăn trắng đến đây, ngay trong ngăn tủ đồ của ta ấy”.

Tiêu Kinh Sơn không hiểu nhưng vẫn đi tới góc phòng mở ra ngăn tủ lấy cái khăn trắng. Khi hắn cầm khăn lên giường, nhìn Mai Tử thẹn thùng hướng mặt vào trong, bỗng nhiên hiểu được khăn trắng này dùng để làm gì.

Đây là đêm động phòng của bọn họ, là đêm đầu tiên của Mai Tử.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẮN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 14: Tiêu Mai Tử Động Phòng

Tiêu Kinh Sơn hiểu ra tác dụng của khăn trắng, rất nhanh liền hiểu được chuyện ngày ấy, nhìn thân hình tiêu nương tử của mình bị chặn bao kín ng ỡ trên giường hỏi: “Ngày đó nàng không phải sợ hãi, mà là muốn khăn, đúng không?”

Mai Tử xoay mặt vào trong, con người vừa thẹn vừa ngượng, cắn môi không nói câu nào.

Tiêu Kinh Sơn thấp giọng nở nụ cười, nhấc chân lên giường, đôi chân thon dài khụy xuống, cả người quỳ trước mặt Mai Tử, dùng tay kéo người nàng lại. Mai Tử khẩn trương mở mắt, thấy Tiêu Kinh Sơn quỳ trước hai chân nàng, cúi đầu nhìn nàng.

Nàng lập tức hoảng hốt, khẽ chớp lông mi, xấu hổ đến tâm phát hoảng, toàn thân như có điện truyền qua run run kịch liệt, thật là muốn xỉu cho xong. Tiêu Kinh Sơn chậm rãi ôm lấy nàng, đem hai tay nàng bỏ lên cổ của mình, trực tiếp cúi đầu xuống ngực nàng.

Thì ra ngực Mai Tử tuy không được lớn nhưng lại như nước mềm mại ngọc sơn sơn long, phía trên ngọc sơn có hai đóa hoa đào đẹp đẽ. Thân hình nàng khẩn trương run run, ngay cả hai đóa hoa cũng hơi hơi run rẩy đứng lên, giống như trên nền tuyết trắng có hai đóa anh đào rung động, làm cho Tiêu Kinh Sơn nhin không được cúi đầu hôn lên.

Mai Tử chỉ cảm thấy ngực mình bị Tiêu Kinh Sơn ngậm vào tê dại khó nhin, nhiệt khí từ từ đỉnh tiều đào lan ra toàn thân, Tiêu Kinh Sơn còn cố tình cắn mút không buông. Mai Tử không hiểu, nhin không được cắn môi xấu hổ nhỏ giọng hỏi: “Đây là muốn làm gì?”

Tiêu Kinh Sơn buông đóa anh đào trong miệng ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của nàng, nhìn không được vổ vổ hai má nàng, ôn nhu nói: “Nàng còn nhỏ, chịu không được của ta, ta làm nàng thả lỏng trước”.

Mai Tử không hiểu ý của lời này, nhưng nghe thanh âm khàn khàn ôn nhu của hắn, không nhìn được xấu hổ, nhắm hai mắt lại mặc kệ cho hắn muốn làm gì thì làm. Tiêu Kinh Sơn thấy nàng nhẹ nhàng nhắm đôi mắt yêu kiều, hôn lấy hai đỉnh anh đào, động tác có vài phần vội vàng, bàn tay to cũng bắt đầu vuốt ve thắt lưng tinh tế của nàng, cuối cùng từ từ đi vào khe hở hẹp phía sau Mai Tử.

Khe hẹp phía sau Mai Tử chưa bao giờ có người chạm qua, cảm nhận được ngón tay của Tiêu Kinh Sơn xẹt qua nơi đó, thân hình nàng lại run lên, trợn mắt mang theo ý sợ hãi nhìn Tiêu Kinh Sơn.

Bàn tay thô lệt của Tiêu Kinh Sơn ôn nhu nhẹ nhàng vuốt ve nàng, cảm giác được Mai Tử bình tĩnh trở lại, tay của hắn mới dọc theo khe hẹp kia chậm rãi tiến lên phía trước. Bàn tay thô ráp hữu lực cẩn thận tách ra lông tơ bao bọc hai bên cánh hoa mềm mại mẫn cảm của nàng, từ giữa tìm được tiểu hạch thần bí, sau đó nhẹ nhàng trêu chọc, giống như vổ về chơi đùa, cuối cùng ngón tay cái mạnh mẽ ma sát hoa châu phấn nộn, ngón trở cùng ngón giữa trong miệng tiểu huyết của nàng không ngừng xoay tròn, day day...

Mai Tử như bị điện giật đến chấn động, một cỗ khoái cảm xa lạ xuyên thẳng qua toàn thân của nàng, nàng nhìn không được ngửa đầu phát ra tiếng kêu thanh thúy, tiếng kêu kia tựa như mật ngọt vang lên, mang theo sự trong trẻo ý nhị, rất dễ nghe: “A..... Không cần nhu... không cần ở nơi đó..... A.....” Cùng với tiếng kêu yêu kiều của nàng, mật ngọt thơm ngát cũng ồ ồ chảy ra, làm ướt đầm nhụy hoa động tình đang mấp máy, không ngừng tỏa ra mùi thơm mời mọc cùng lấp lánh ánh nước nhầy nhụa.

Cỗ họng Tiêu Kinh Sơn căng thẳng, hôn lên đôi môi nàng rồi chậm rãi dờn xuống, lướt qua thắt lưng mềm mại tinh tế, đi tới nơi huyền bí của nàng. Hai cánh hoa nhỏ của nàng giống như đóa hoa xinh đẹp nhất, mỹ lệ nhất ở trước mắt hắn. Cỏ mềm mại ướt át ôm lấy miệng hoa, hai phiến

hoa hồng thuận, bao bọc lấy viên ngọc châu đẹp đẽ, lấy tay đẩy ra hai phiến hoa làm chảy ra một dòng mật hoa ngọt ngào, cảnh đẹp đậm mỹ ngay trước mắt làm cho yết hầu hẳn căng thẳng.

Tiêu Kinh Sơn cúi thân mình xuống, dùng ngón tay của mình thử thăm dò đẩy ra một phiến hoa, ai biết Mai Tử cúi đầu kêu lên một tiếng, lập tức bên trong phấn môi liền thấm ra càng nhiều mật dịch, mật dịch kia trong suốt, mê người. Tiêu Kinh Sơn chỉ cảm thấy cổ họng khát khô, đưa lưỡi liếm thử, quả nhiên vị ngọt ngào thơm ngát giống như tưởng tượng hương, mang theo mùi vị đặc trưng của Mai Tử. Hắn dứt khoát cúi người xuống, tách hai chân thon dài của nàng ra, cúi đầu hút cam lộ kia, lưỡi đưa vào trong cánh môi đỏ mọng, vừa ra vừa vào, môi đỏ rung động, mật ngọt liền không ngừng chảy ra bên ngoài, rất nhanh làm ướt át cổ đại xung quanh.

Lúc này Mai Tử đã khóc không thành tiếng, chỉ nức nở nức nở, gắt gao che miệng nhìn nóc nhà tranh. Nàng không biết đây là chuyện gì, cũng không biết vì sao Tiêu Kinh Sơn lại muốn ăn chỗ xấu hổ kia của nàng, cảm thấy nhiệt năng của Tiêu Kinh Sơn ở chỗ đó, thân thể nàng giống như không còn là của nàng. Mà ngay tại lúc cái lưỡi của Tiêu Kinh Sơn ra vào, một cỗ khoái cảm vây quanh người nàng, thân hình không chủ động được run rẩy, tiếp theo cảm thấy phía dưới trào ra cái gì nóng nóng. Nàng bấu chặt bàn tay xuống chiếu, nghĩ không biết đây có phải là cái mà tỷ muội ngày xưa nói hay không? Nhưng mà khăn trắng đâu, như thế nào lại không dùng đến?

Tuy rằng trong lòng vô cùng thẹn thùng, nhưng nàng vẫn mở miệng nhỏ giọng nhắc nhở: “Khăn, chớ quên”.

Tiêu Kinh Sơn gặp Mai Tử lên đỉnh, phía dưới đã lầy lội một mảng, hiện tại hẳn đã có thể đi vào. Lúc này bỗng nhiên nghe được lời này của Mai Tử, hắn nâng con người nhìn khuôn mặt đỏ hồng của nàng, thanh âm trầm thấp nói: “Nhớ rõ, còn chưa có bắt đầu đâu”.

Mai Tử không dám nhìn hắn, quay mặt hỏi: “Sẽ đau đúng không?”

Tiêu Kinh Sơn khàn khàn ở bên tai nàng nói: “Lần đầu tiên luôn đau một chút, ta sẽ tận lực khắc chế”.

Mai Tử không hiểu hẳn tận lực khắc chế cái gì, nhưng Tiêu Kinh Sơn trả lời như vậy, nàng cũng chỉ có thể gật gật đầu lung tung, nói: “Cũng tốt, vậy chàng chú ý chút”. Nói xong lại nhắm hai mắt, chờ Tiêu Kinh Sơn tiếp tục làm.

Tiêu Kinh Sơn muốn nàng mở mắt ra nhìn, nhưng hẳn biết đây là lần đầu tiên nên khẳng định nàng rất xấu hổ, cũng không có cưỡng ép. Hẳn cầm cái khăn đã được chuẩn bị từ sớm nâng mông nàng lên, để cho cái khăn sạch sẽ kia vừa vặn đặt ở phía dưới, tách hai đùi của nàng ra để chính mình quỳ vào bên trong. Phân thân của hẳn đã sớm căng trào cứng rắn như sắt, lấy tay cầm lấy, hẳn còn có thể cảm nhận được nhịp đập mơ hồ. Nhìn tiểu nương tử dưới thân, nàng chính là nương tử của hẳn, then thùng xấu hổ đang chờ hẳn phá cửa xông vào.

Hẳn là Tiêu Kinh Sơn, từng trên lưng ngựa rong ruổi sa trường, từng trải qua cử tử nhất sinh, hẳn xem hết vinh hoa nhìn thấu quyên thế, quy ẩn tại thôn Bích Thủy non xanh nước biếc này. Vốn không ngờ chuyện kết hôn nhưng nhân duyên trùng hợp, hẳn cùng thôn quê cô nương kết nghĩa vợ chồng. Nếu đã có duyên, nàng nên là của hẳn, cùng hẳn vượt qua tháng năm dài đằng đặc vô tận sau này.

Tiêu Kinh Sơn nhắm con ngươi lại, cảm thụ cảm giác được cách mỗi mồm mại mọt lấy phân thân của hẳn, thất lưng từ từ dùng sức, đầu phân thân cứng rắn chậm rãi tách hai cánh hoa, xâm nhập vào nơi ấm áp ẩm ướt kia. Mai Tử kinh hoàng mở mắt hoảng sợ nhìn Tiêu Kinh Sơn: “Hiện tại, hiện tại đã xong chưa?”

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nhìn thân hình xinh đẹp của Mai Tử, chỗ thần bí mồm mại của nàng hẳn chưa từng tiến vào, nơi đó thít chặt cùng ấm áp bao vây hẳn. Hẳn chưa phá cửa thành, nhưng tiểu nương tử dưới thân đã bắt đầu kinh hoàng. Hẳn dừng lại không dám tiến, bàn tay to vuốt ve chờ thân thể nàng bình tĩnh lại. Cảm giác được nỗi kinh hoàng của Mai Tử dần dần giảm xuống, hẳn dùng đầu phân thân của mình chậm rãi đâm vào chỗ hai cánh môi khép mở kia, khắc chế dùng vài phần lực đạo, chỉ nghe “tức” một tiếng lại tiến thêm vài phần.

Trong lòng Mai Tử vẫn hồi hộp chờ đợi cơn đau đớn trong truyền thuyết, nhưng mà nàng không ngờ cái loại đau đớn này lại đau đến tâm tê liệt phết, chướng bụng gian nan đến thế. Nàng gắt gao bắt lấy tay Tiêu Kinh Sơn, bấu chặt đến tưởng chừng như chảy máu, mê mang bất lực kêu: “Đau quá.....”

Tiêu Kinh Sơn nhíu chặt mày rậm, mím bạc môi, mồ hôi theo thái dương chảy xuống.

Mai Tử cảm thấy phân thân Tiêu Kinh Sơn tiến vào cơ thể của mình nhẹ nhàng ma sát, vì thế đau đớn dần dần bị đánh tan, cảm giác khó chịu dâng lên, nàng mở con ngươi mênh mênh nhìn về mặt thống khổ của Tiêu Kinh Sơn, thở gấp hỏi: “Chàng cũng rất đau sao?”

Tiêu Kinh Sơn cắn răng phun ra vài chữ: “Ta không đau”. Chẳng những không đau mà còn rất sung sướng, khoái hoạt đến tưởng chừng như lập tức muốn lại làm nàng đau!

Mai Tử không rõ, dưới thân truyền đến cảm giác tê dại, nàng nhẹ nhàng vịn vẹo eo, động tác này khiến cho Tiêu Kinh Sơn hít vào một hơi. Nàng liền cảm thấy vật dưới kia rục rịch, lại tiến vào thêm vài phần. Mai Tử cảm thấy thân thể có vật tiến vào tạo ra cảm giác, trong lòng nghĩ chắc là vật kia đã hoàn toàn tiến vào cơ thể mình, vừa then vừa sợ.

Tuy rằng dưới thân xúc động mãnh liệt, nhưng bản tính Tiêu Kinh Sơn lại trầm ổn khắc chế, tại thời khắc mấu chốt này vẫn cố kỵ đây là lần đầu tiên của Mai Tử, tiến ba phân lùi hai phân, một bước một đẩy mạnh, vách thịt nộn hồng gắt gao bao quanh thiết nóng, rốt cuộc thiết nóng cũng đã vào hơn phân nữa. Lúc sau, Mai Tử chống đỡ không nổi, nũng nịu khóc nói không được, dừng vào nữa, Tiêu Kinh Sơn đành phải dừng lại.

Kỳ thật phân thân của hắn còn ở bên ngoài mấy tấc chưa vào hết, nhưng hắn biết chính mình so với những nam nhân bình thường khác có phần to hơn, Mai Tử tuổi còn nhỏ, lại là lần đầu, hắn không dám dùng toàn lực, chỉ có thể chấp nhận như vậy. Lúc này bên ngoài mưa to cuồn cuộn, tiếng sấm từng trận, Tiêu Kinh Sơn nhịn xuống xúc động dâng lên ào ạt

trong cơ thể, không dám lộn xộn, tay vuốt ve chỗ hai người chặt chẽ tiếp xúc để làm cho Mai Tử bình tĩnh lại.

Lúc mới bắt đầu Mai Tử cảm thấy khó chịu chống đỡ, sau lại chỉ cảm thấy chỗ vật kia ở trong cơ thể phát ra hơi nóng thiêu đốt chính mình, liền nhịn không được động đậy. Mai Tử uốn éo nhích người, mặc cho Tiêu Kinh Sơn khắc chế thế nào cũng nhịn không được nhẹ nhàng chậm chạp đi động hông. Mà Tiêu Kinh Sơn vừa động, Mai Tử liền cảm thấy cả người như nổi sóng, thậm chí nàng cảm thấy lúc Tiêu Kinh Sơn rút ra, cánh môi của mình còn mút lấy hắn không chịu buông tha. Tiêu Kinh Sơn khí lực lớn làm sự việc này cũng mãnh, nàng cảm giác giống như ruột gan chính mình cũng bị kéo ra ngoài.

Mà Tiêu Kinh Sơn chuyển động vài lần, phát hiện Mai Tử đã không còn kêu đau đớn, chỉ kêu to, động tác của hắn liền nhanh lên. Hắn động một chút, Mai Tử liền sợ hãi kêu lên một chút, đi vào mỗi lúc càng nhanh, tiếng kêu của Mai Tử chưa từng ngừng lại, đến cuối cùng nàng kêu không thành tiếng, chỉ còn lại tiếng nước nở yêu kiều.

Tiêu Kinh Sơn vẫn tận lực khắc chế chính mình, nhưng mà động tác ra vào vẫn nhanh hơn. Bên ngoài mưa to tầm tã, thế công của hắn chưa từng ngừng lại, chẳng qua mỗi lần tiến vào cũng không dám tiến hoàn toàn, e sợ tiểu nương tử của hắn chịu không nổi.

Nếu Mai Tử nương lúc trước lo lắng hoa màu nhà mình không có đủ nước thì nay đã không cần lo lắng nữa, ruộng đồng sau một hồi mưa sa càng thêm màu mỡ, bao nhiêu gia đình sung sướng mừng thầm. Thời điểm bên ngoài mưa đã muốn ngừng, bên trong nhà lá, tiểu Mai Tử vẫn như cũ chịu cùng phong bạo vũ giày xéo.

Nàng đã khóc không thành tiếng, thân thể nhỏ bé uyển chuyển run rẩy đến xụi lơ, nhưng mà Tiêu Kinh Sơn trên người nàng vẫn chưa từng ngừng nghỉ.

Lúc trước bên ngoài mưa lớn át mất mọi âm thanh, bây giờ khi mưa đã nhỏ dần, nàng mới biết tiếng kêu của mình mắc cỡ đến chừng nào, mới biết Tiêu Kinh Sơn thở gấp là như thế nào làm lòng người nóng bức khó

chịu. Hấn gắng sức cày cấy, giọt mồ hôi rơi xuống trước khuôn ngực mềm mại của nàng, chọc cho nàng bất lực vịn vẹo eo, nhưng không biết động tác này của mình chỉ làm cho đầu vú* nhỏ càng thêm diễm lệ, khiến cho nam tử cường tráng trước mắt càng ra sức vì động tình.

Lúc cuồng phong trong nhà tranh chấm dứt cũng là lúc gà trong thôn cũng bắt đầu gáy sáng rồi.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẮN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 15: Buổi Sáng Hai Vợ Chồng Tâm Tình

Sáng ngày hôm sau lúc Mai Tử tỉnh lại, chỉ thấy ngoài trời âm u, không biết bây giờ là lúc nào rồi. Mai Tử cử động người muốn ngồi dậy, nhưng mà cả người chua xót đau đớn lợi hại, đặc biệt phía dưới, chỗ đó đau nhức giống như lúc chạy mấy chục cây đường núi.

Nàng nhớ tới tối hôm qua, khuôn mặt liền hồng. Tối hôm qua cùng Tiêu Kinh Sơn lăn lộn một phen, nàng khóc lóc cầu xin hắn, miệng hắn nói không cần sợ, nói ngay lập tức sẽ tốt hơn, nhưng mà động tác vẫn không hề ngừng. Mãi cho đến cuối cùng, lúc động tác của hắn trở nên nhanh chóng, làm cho thân thể nàng loạn run, giọng nói run rẩy cơ hồ phát không ra tiếng. Cuối cùng hắn rống lớn một tiếng, bắn một dòng nhiệt khí nóng bỏng vào chỗ sâu nhất trong người nàng rồi thở mạnh nằm úp sấp xuống.

Cái người kia, vừa nặng lại vừa cao lớn, nàng thiếu chút nữa bị đè đến mức thở không ra hơi. Nhưng thời điểm đó nàng không còn hơi sức đâu mà nói chuyện, chỉ lấy tay đẩy nhẹ để hắn dời xuống. Thật may là hắn còn tự giác, từ trên người nàng trượt xuống, nhưng mà vẫn dùng bàn tay to kia không ngừng ôm lấy hông nàng.

Chuyện sau đó Mai Tử cũng mơ hồ, chỉ nhớ mang máng là Tiêu Kinh Sơn lấy khăn lau người lau tóc giúp nàng, lau xong lại ôm nàng ngủ.

Trong mộng lung, hắn lại để cái kia ép sát nàng, ôm thật chặt, hận không thể đem nàng tiến vào trong lòng. Nhưng lúc đó nàng không có chú ý tới, mệt mỏi đến mí mắt cũng mở không được.

Nàng nhìn bên cạnh, Tiêu Kinh Sơn đã sớm xuống giường rồi, không biết là đang làm gì ở đâu. Vậy là chỉ còn nàng nằm ngủ ở trên giường. Trong lòng tự chỉ trích bản thân một lần nữa rồi mới động tay động chân

muốn xuống giường. Mở chăn ra mới phát hiện trên người cái gì cũng không mặc, hơn nữa làn da trước ngực vốn mềm mại hôm nay có máu ứ đọng, hồng đến dọa người. Nhớ tới ngày hôm qua miệng người kia cắn mút nàng lúc cuồng loạn, tim nhảy lên mấy cái.

Đúng lúc này, Tiêu Kinh Sơn đẩy cửa tiến vào, trong tay bưng một cái khay. Bên trong là thịt cùng vài cái bánh bột ngô, còn có chút ít rau dại. Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử muốn xuống giường, liền hỏi: "Sao không ngủ nữa thêm một chút?"

Hắn nói chuyện rất tự tại, nhưng trải qua chuyện tối qua, Mai Tử nhìn thấy hắn liền xấu hổ, cúi đầu nhỏ giọng hỏi: "Bây giờ là lúc nào rồi? Bên ngoài trời âm u quá."

Tiêu Kinh Sơn đem cơm nước đặt lên trên bàn rồi mới nói: "Bây giờ đã là buổi trưa rồi, nàng cũng nên dậy ăn chút gì đi."

Nghe thấy hắn nói bây giờ đã là buổi trưa, Mai Tử ngượng ngùng, áy náy nói: "Sao ta lại nằm ngủ không biết trời đất gì thế này, người khác biết chuyện sẽ cười chết a, đã vậy còn để chàng làm cơm nữa."

Tiêu Kinh Sơn tiến đến ngồi ở đầu giường, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Mai Tử: "Sợ cái gì, ai dám cười nàng nào? Nếu như cảm thấy mệt mỏi thì cứ ở trên giường nằm nghỉ đi."

Mai Tử suy nghĩ một chút thấy cả người thật sự đau nhức, cũng không kiên trì muốn ngồi dậy nữa, gật gật đầu nằm xuống. Nghĩ đến trên người mình cái gì cũng không mặc, lại vội vã kéo kéo chăn lên che kín người.

Bàn tay Tiêu Kinh Sơn ma sát tay nhỏ bé của nàng hỏi: "Đói sao, có muốn ăn cơm hay không?"

Mai Tử không đói, chỉ là có chút khát. Tiêu Kinh Sơn nghe vậy, vội vã bưng đến cho nàng chén trà ngon đã sớm được chuẩn bị. Mai Tử thấy hắn quan tâm, trong lòng có vài phần ngọt ngào, nhận lấy chén trà từ từ uống.

Hắn nhìn nàng vươn tay đón lấy chén trà..., cánh tay thon thả lộ ra ngoài, ngay cả khoảng mền mại trước ngực cũng có thể thấy lờ mờ. Trên vùng da trắng mịn kia có máu ứ đọng, hiển nhiên là do hắn lưu lại tối qua.

Nghĩ đến tối hôm qua, cổ họng Tiêu Kinh Sơn thắt chặt. Hắn khắc chế mình nhìn đi chỗ khác, nhưng con ngươi lại sâu thêm vài phần.

Mai Tử uống hết nước, nhìn cổ họng Tiêu Kinh Sơn chuyển động lên xuống, cho là hắn cũng khát: "A, ta uống xong rồi, chàng cũng đi rót một ly uống đi." Nàng thấy tự trách vô cùng, không ngờ nam nhân của mình cũng khát, muốn uống trà.

Tiêu Kinh Sơn lắc lắc đầu, hắn có chút khát, nhưng mà uống nước không giải khát được.

Ai dè Mai Tử không có suy nghĩ sâu xa như vậy, cầm lấy cái ly trong tay đưa cho Tiêu Kinh Sơn, vô cùng áy náy nói: "Hôm nay ta ngủ quá mức rồi, để chàng cực khổ."

Tiêu Kinh Sơn cầm lấy ly trà, mắt lại không cẩn thận nhìn vào khoảng ngực mền mại của Mai Tử lần nữa. Lần này bởi vì động tác đưa cái ly ra mà nàng làm rơi chần xuống, hai khóa đào nhỏ đã toát ra đỉnh hồng.

Tiêu Kinh Sơn thở mạnh, do dự một chút, lập tức nhận lấy ly trà bỏ qua một bên, chính mình cũng cởi giầy trèo lên giường.

Mai Tử thấy Tiêu Kinh Sơn lên giường, nhất thời cảm thấy bất an, ngờ ngác nhìn hắn. Đột nhiên phát hiện ánh mắt của hắn rơi xuống trước ngực mình liền cúi đầu nhìn. Lúc này nàng mới phát hiện chần đã bị trượt xuống hết liền cống quít kéo lên, hai tay ôm lấy chần vây quanh thân mình.

Tiêu Kinh Sơn ngẩng ở mép giường nhìn dáng vẻ bối rối của tiểu nương tử, cười nhẹ một tiếng.

Mai Tử thấy hắn cười, trong lòng có chút giận, vênh miệng lên hỏi: "Cười cái gì vậy?"

Con người của Tiêu Kinh Sơn giống như có ngọn lửa nhỏ: "Giữa ngày hè, lại là buổi trưa, đắp chăn kín như vậy cần thận rôm lên bây giờ."

Mai Tử tuy nóng nhưng dưới ánh mắt nóng bỏng của người này, nàng không thể không biết xấu hổ mà bỏ chăn xuống, chỉ có thể ôm lấy. Chỉ là ánh mắt của hắn thực sự quá nóng bỏng, hại má của nàng càng lúc càng nóng, đến cuối cùng nàng không dám nhìn hắn nữa, cúi đầu nhìn chiếu giường ở bên cạnh.

Tiêu Kinh Sơn nhìn chằm chằm hai má đỏ hồng của nàng, thấp giọng hỏi: "Bây giờ thực sự không đói?"

Mai Tử lắc lắc đầu: "Không có khẩu vị, không muốn ăn."

Tiêu Kinh Sơn cởi áo, chỉ mặc cái quần nằm xuống, hai tay làm gối thả phía sau đầu: "Ta có chút mệt, đang muốn ngủ trưa, nàng cùng ta ngủ một lát đi."

Trong lòng Mai Tử then thùng, nghĩ thầm thường ngày hắn đâu cần ngủ trưa. Hôm nay thấy nàng nằm trên giường liền lấy ngủ trưa làm cớ mà thôi. Nàng nghĩ đến chuyện ngủ cùng người này, tim liền đập lợi hại, tránh né cầm lấy quần áo mặc vào. Nàng muốn xuống giường!

Tiêu Kinh Sơn dặt quần áo trong tay nàng ném tới cái rương ở đầu xa, sau đó lôi kéo nàng nằm xuống trước ngực mình.

Mai Tử không đề phòng liền té nằm ở trên ngực hắn. Khuôn mặt nhỏ còn vừa đúng chạm phải vết sẹo hung ác kia, kinh hãi trừng đôi mắt lấp lánh nước không dám động bậy. Lòng ngực kia tỏa ra nhiệt năng làm bỏng hai tay nàng, nàng không biết nên đặt tay chỗ nào cho tốt.

Tiêu Kinh Sơn đột nhiên cười, bàn tay giữ lấy hông nàng, để ngực nàng vừa đúng chạm vào ngực mình, lại nắm tay nàng vịn hông mình.

Mai Tử nằm cứng đờ trên người hắn, cảm thụ lòng ngực hắn bởi vì cười mà rung lên. Chăn đã sớm bị kéo đến đâu không biết. Lòng ngực

cứng rắn phập phồng, làm bộ ngực mềm mại như có như không đụng phải kia cứng ngắt, chọc cho nàng ngứa ngáy, hận không thể nằm xuống.

Đôi mắt hưng phấn của Tiêu Kinh Sơn nhìn nàng khẩn trương muốn tránh lại không tránh được, đem nàng ôm chặt lấy, bên tai nhỏ giọng nói: "Tối hôm qua ta đều đã chạm qua hết rồi, hôm nay sao vẫn còn then thùng?"

Mai Tử nghe lời này, cảm thấy hắn đang trêu ghẹo mình, mác cỡ má hồng giống như đánh phấn, tay nhỏ bé then thùng dấm lòng ngực hắn: "Không được nói lung tung!"

Bàn tay to của Tiêu Kinh Sơn liền vững vàng nắm hai tay nàng, không để nàng nháo lên, tiểu Mai Tử bất bình vùng vẫy: "Để ta xuống để ta xuống."

Con người Tiêu Kinh Sơn chợt u ám, một tay đem nàng ôm lấy, thấp giọng cảnh cáo nàng: "Đừng động, động nữa ta liền nhịn không được."

Mai Tử lập tức sửng sốt, nàng dừng động tác lại ngay. Tối qua nửa đêm ức hiếp nàng, cái kia lại bắt đầu cứng rắn đứng lên. Nghĩ đến tối hôm qua bị hành hạ, nàng luống cuống, thân thể không dám động, nước lấp lánh quanh con người đáng thương nhìn Tiêu Kinh Sơn.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời, ôn tồn ở bên tai nàng nói: "Đừng sợ, ngày hôm qua làm nàng vất vả rồi, hôm nay sẽ không."

Mai Tử nghe lời này, hiểu ý của hắn, trong tâm lại cảm động hắn quan tâm mình, liền khéo léo gạt đầu một chút, nhỏ giọng nói: "Ta sẽ không động đây."

Tiêu Kinh Sơn rất hài lòng, nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Ta chỉ muốn ôm nàng chút thôi."

Thanh âm của hắn trầm thấp dịu dàng ôn nhu làm cho tâm Mai Tử như muốn chảy nước, nàng mím môi cười, cúi đầu nhìn tay hắn.

Tiêu Kinh Sơn ôm lấy cả người Mai Tử, bàn tay sờ sờ hai trái đào nhỏ của nàng, làm cho Mai Tử vừa xấu hổ lại vừa sợ. Lúc này hắn mới bỏ ra, nhưng mà giọng nói mang theo ý vị sâu xa: "Sau này phải ăn nhiều một chút, biết không?"

Mai Tử không hiểu ý hắn, mê mang hỏi: "Vì sao?"

Ánh mắt Tiêu Kinh Sơn dờn xuống, dừng lại trên hai trái đào nhỏ bị Mai Tử dùng chăn che chắn: "Nàng còn nhỏ, thân thể còn đang phát triển."

Mai Tử nhìn ánh mắt hắn, liên nhớ đến tư thái kìêu mỹ của muội muội Chu Đào nhà mình, còn có bộ ngực nảy nở kia, nhất thời có chút buồn, nhỏ giọng oán giận: "Thì ra là chàng chê ta."

Mai Tử từ nhỏ ăn ít làm nhiều, so với nữ tử cùng tuổi thân thể có chút gầy yếu.

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử không vui, bàn tay thô lệ cẩn thận nâng gương mặt đang rũ xuống kia: "Mai Tử, ta không có ý đó, chỉ là nếu nàng đã là nương tử của ta, ta đương nhiên phải chăm sóc nàng cho đầy đặn một chút."

Ngón tay hắn nhẹ nhàng cọ lấy hai má mềm mại ấm áp của Mai Tử, làm Mai Tử cảm thấy rất thoải mái.

Mai Tử cắn môi gật gật đầu, hồi lâu cuối cùng nở nụ cười, nhu thuận nói: "Được rồi, ta biết rồi."

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử cuối cùng cũng cười, lúc này mới yên tâm. Thế là thuận theo mệnh lửa đang cháy, ôm lấy Mai Tử một phen, lại dùng vết sẹo trong lòng ngực mình cố ý cọ cọ ngực mềm mại của nàng, chọc cho nàng muốn né tránh. Nhưng tiểu Mai Tử đâu có chỗ nào để tránh, cuối cùng cả người run run mặt nhỏ đỏ hồng, thậm chí kêu lên một tiếng yêu kìêu.

Tiêu Kinh Sơn nhìn thân thể mềm mại của Mai Tử bám vào người mình thở dốc, vật cứng rắn phía dưới liên rần rĩ đứng nên. Nhưng hắn xót tiểu

nương tử đêm qua bị vùi dập một phen, đoán chừng phía dưới bây giờ thật sự không có biện pháp nào chịu đựng hẳn. Không có chọn lựa, chỉ có thể âm thầm nhịn xuống, tránh dọa sợ nàng. Trong tâm hẳn muốn để nàng sờ sờ cái kia của mình, lại lo nàng chưa từng thấy qua, nhìn thấy sẽ sợ hãi, chỉ có thể để sau này từ từ thích ứng.

Ai dè tiêu Mai Tử mềm mại nằm nằm sấp trên ngực Tiêu Kinh Sơn lòng hiếu kì lại vô cùng nặng. Nàng duỗi bàn tay nhỏ bé ra chạm nhẹ vết sẹo kia. Thế là Tiêu Kinh Sơn liền nắm lấy tay của nàng để nàng xuôi theo vết sẹo từ trên sờ xuống dưới.

Đạo vết sẹo kia thô tháo tháo, Mai Tử đau lòng hỏi: "Khi ấy nhất định là rất đau?"

Tiêu Kinh Sơn nhớ tới chuyện cũ, ánh mắt ảm đạm, lập tức lắc lắc đầu nói: "Không sao, cũng đã là chuyện quá khứ." Vừa nói vừa kéo tay nhỏ bé kia xuống.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 16: Suy Nghĩ Một Chút Về Chuyện Đã Qua

Mai Tử vốn tò mò vết sẹo này rốt cuộc kéo dài đến đâu, bây giờ bị Tiêu Kinh Sơn cứng rắn bắt lấy bàn tay nhỏ bé mò xuống dưới, vừa sờ tới thất lưng, hắn còn muốn kéo xuống nữa. Má Mai Tử một màu hồng, tay phát nóng, liều mạng rút ra. Tiêu Kinh Sơn cũng không miễn cưỡng, chỉ có thể ôm chặt lấy nàng, dần dần kiềm chế trận xúc động này xuống.

Bị Tiêu Kinh Sơn ôm vào lòng, Mai Tử chợt nhớ tới một chuyện quan trọng, vội kéo lấy tay Tiêu Kinh Sơn hỏi: "Khăn đâu?"

Ánh mắt có lửa của Tiêu Kinh Sơn nhìn chằm chằm nàng: "Cái khăn tối hôm qua sao?"

Mai Tử không chịu nổi ánh mắt kia, cúi đầu xuống làm bộ nhìn vết sẹo trên ngực hắn, nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, ở đâu? Có hay không có cái đó?"

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng có vẻ nóng lòng, biết nàng để ý chuyện này, duỗi bàn tay từ trên giường không biết ở đâu vừa chạm liều lấy ra một khăn: "Đây."

Mai Tử vội nhận lấy mở ra nhìn, chỉ thấy vốn nên trắng như tuyết, trên cái khăn bây giờ có một vài giọt máu, hồng điểm điểm giống như mai đỏ nở giữa trời tuyết lớn. Mai Tử đỏ mặt đem khăn gấp lại cẩn thận, cất đi.

Tiêu Kinh Sơn kéo nàng lại, cúi đầu nhỏ tiếng: "Lần trước nàng vì cái khăn này mà làm ta sống dở chết dở à."

Mai Tử cắn môi lườm hắn một cái, lẩm bẩm nói: "Vậy chàng sao không ngờ ta muốn cái khăn."

Nơi này tân nương tử trong lần đầu tiên đều phải dùng khăn, có vài gia đình ch ờng muốn kiểm tra xem tân nương tử g ả lại đây có trong sạch hay không.

Tiêu Kinh Sơn dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng ma sát hai má của nàng, nói: "Ta vốn không để ý việc này, kỳ thật có hay không có cũng không quan trọng."

Mai Tử nghe lời này, chớp mắt tò mò hỏi: "Vậy, cho dù ta không có lạc h ờng chàng cũng không quan tâm sao?"

Tiêu Kinh Sơn vén tóc nàng sang một bên, "Ừ" nhẹ giọng giải thích nói: "Có một số việc trong quá khứ đã qua li ền cho qua, nàng đã g ả cho ta thì chính là nương tử của ta, sau này cũng là của ta, chúng ta làm vợ ch ờng cả đời, cần gì để ý những chuyện trước kia."

Mai Tử nghe hắn nói càng tin tưởng rằng ở nơi nước biếc thôn xanh này không có nam nhân nào có thể có được suy nghĩ như thế, nàng nghiêng đầu nhú mày suy nghĩ: "Nói cũng đúng, nếu như trước kia ta cùng Phúc ca thật sự có quan hệ này, chàng cũng không quan tâm?"

Trong mắt Tiêu Kinh Sơn thoáng qua một tia khó giải thích, lập tức nói: "Sẽ không."

Mai Tử chợt thấy trong đầu có tia sáng lóe lên, bừng tỉnh hiểu ra, nói: "Ta hiểu, chàng nhất định cho là ta cùng Phúc ca có gì đó, cho nên mới cố ý không dùng khăn, phải không?"

Tiêu Kinh Sơn nhú mày không nói.

Mai Tử càng thêm khẳng định: "Chàng làm việc luôn luôn chu toàn, lại biết trước kia ta bị người khác nói này nói nọ, nếu như chàng thật sự tin tưởng ta trong sạch, sao lại không dùng khăn?"

Nói xong nàng có chút chán nản: "Thì ra chàng vốn không tin tưởng ta!"

Tiêu Kinh Sơn thở dài, ôm lấy nàng, hôn lên hai má mềm mại, nhỏ giọng nói: " Bé ngọc, nàng quản suy nghĩ lúc trước làm gì, dù sao bây giờ chúng ta cũng biết, nàng cùng Phúc ca cái gì cũng không có." Đang nói lại lấy khăn ra giữ thẳng thả vào trong lòng bàn tay Mai Tử: "Nhìn, chứng cứ ở đây này."

Mai Tử cũng đành im lặng, nhưng mà trong lòng có chút không yên, thì ra Tiêu Kinh Sơn cho là mình và Phúc ca có lẽ có quan hệ mờ ám? Vậy vì sao hắn còn muốn kết hôn với nàng?

Chẳng lẽ đối với hắn mà nói, cưới một người nương tử như thế nào cũng không quan trọng?

Nghĩ kỹ, hắn ngay cả cưới vợ cũng cầu thả như vậy a?

Qua buổi trưa, Mai Tử cũng không thể nào xuống giường, dù sao bây giờ trong nhà cũng không có việc gì phải làm. Tiêu Kinh Sơn làm loạn một hồi, đến lúc trời tối lại đứng dậy đi tắm, mang nước sưởi về cho Mai Tử tắm rửa.

Mai Tử mặc dù đã cùng Tiêu Kinh Sơn xảy ra quan hệ vợ chồng, nhưng mà để đại nam nhân này nhìn chằm chằm mình tắm rửa thật không thể nào. Thế là liền lên tiếng phản đối đầy hắn ra ngoài. Thực ra Tiêu Kinh Sơn cũng không nguyện ý đi ra ngoài, nhưng nhìn nàng e thẹn, nếu như hắn nhất định ở trong phòng thì không biết lần tắm này kéo dài đến lúc nào nữa. Vậy nên hắn im lặng thoáng cười đầy cửa đi ra.

Mai Tử cũng cảm thấy hành động này thực buồn cười, má hồng đứng ở cửa nhẹ nhàng liếc hắn vài mắt, cuối cùng vẫn đóng cửa.

Tiêu Kinh Sơn tiến vào lần nữa là lúc Mai Tử đã tắm xong, chuẩn bị giường thơm tất, nằm chết dí cuộn mình nằm trong chăn. Tiêu Kinh Sơn tiến vào nhà cởi quần áo muốn lên giường. Trong tâm Mai Tử có chút sợ, vì phía dưới nàng vẫn có chút sưng đỏ, đau. Nếu như tối nay lại thêm một lần, nàng thật sự không biết mình có chịu nổi hay không. Đang suy nghĩ, Tiêu Kinh Sơn đã lên giường, thò tay vào trong chăn nhấc Mai Tử lên, kéo lại gần hắn.

Quả thật Mai Tử không quen hành động trực tiếp như thế của hắn, trong tâm e thẹn, Tiêu Kinh Sơn lại đem nàng ôm chặt. Mai Tử cũng liền ngoan ngoan nằm trong lòng hắn, chỉ là lưng đối diện ngực hắn, mặt hướng vào trong. Nàng cảm thấy rõ ràng lưng mình áp chặt lấy vết sẹo kia của Tiêu Kinh Sơn. Vết sẹo này thuận theo hô hấp lồng ngực Tiêu Kinh Sơn, phập phồng lên xuống ma sát với lưng nàng chọc cả người nàng ngứa ngáy.

Tiêu Kinh Sơn nhẹ nhàng phun hơi thở ấm ấm lên gáy Mai Tử, thấp giọng ở bên tai nàng hỏi: "Còn đau sao?"

Mai Tử nghe hắn hỏi như thế, đỏ mặt nhỏ giọng nói: "So với buổi sáng có khỏe hơn chút ít." Vẫn có chút đau, chẳng qua là ngưng ngừng không nói cho hắn mà thôi.

Bàn tay Tiêu Kinh Sơn trên eo nàng từ từ trượt xuống, tiến thẳng vào bên trong quần lót. Mai Tử muốn tránh, lại bị bàn tay hắn vững vàng giữ lấy trong lòng không cho động đậy. Ngón tay Tiêu Kinh Sơn nhẹ nhàng thô ráp duỗi vào lục lợi, thân thể Mai Tử run lên, lui sát vào lồng ngực hắn, ôm cứng ngắc cánh tay hắn không dám bỏ ra.

Tiêu Kinh Sơn đưa bàn tay lên, an ủi nắm lấy tay nàng, ở bên tai cúi đầu nói: "Đừng sợ, tối nay ta không đụng vào nàng."

Mai Tử nghe lời này liền yên tâm, tối nay nàng thực sự không chịu nổi điên cuồng giống tối hôm qua.

Tiêu Kinh Sơn nâng cánh tay vòng qua đầu nàng để cả người nàng gối lên cánh tay mình: "Tối hôm qua là ta không biết khác chề."

Mai Tử nghe hắn nói cảm thấy hắn quan tâm mình vô cùng, trong lòng trào dâng vị ngọt, không nhịn được dùng tóc mình cọ xát lên bả vai hắn. Tiêu Kinh Sơn thấy động tác Mai Tử giống như con mèo nhỏ làm nũng, hô hấp nhanh chóng, đem nàng lại ôm chặt thêm vài phần, tay lại hướng trước ngực nàng sờ sờ hai khỏa tiểu đào, chọc cho thân thể nàng vận vẹo. Buổi tối này hai vợ chồng ngọt ngào dây dưa một lúc, Tiêu Kinh Sơn sợ thân thể Mai Tử tối hôm qua mới trải qua lần đầu tiên, không dám làm càn, chỉ dám thân mật một chút mà thôi.

Kể từ ngày hôm đó, trên khuôn mặt Mai Tử luôn có chút hồng hồng, đáy mắt luôn mang theo nụ cười hạnh phúc. Nàng đến bên khe suối giặt quần áo, thỉnh thoảng gặp A Kim, A Kim ăn ngay nói thật, nói mấy bữa nay nhìn thế nào Mai Tử cũng xinh đẹp thêm vài phần. Mai Tử cười không nói, nàng và Tiêu Kinh Sơn làm chuyện khiến người khác đỏ mặt tim đập nhanh kia, cho dù có thân thiết như A Kim nhắc tới cũng khiến nàng e thẹn nha.

A Kim nhìn Mai Tử, trong mắt mang theo vài phần suy tư, mà Mai Tử vẫn như ngày thường cùng tỷ muội nói chút chuyện phiếm rồi trở về nhà, không có hành động gì khác thường.

Cứ như thế qua mấy ngày sau, lúc Mai Tử đi ra ngoài hái một ít rau dại, chợt thấy trên đồng mọi người nhộn nhịp chuẩn bị cuộc xèng. Nàng chợt nhớ tới, mấy ngày trước có mưa to, lúa trên đồng cũng gần chín, chắc qua mấy ngày nữa này là có thể gặt được rồi.

Năm trước thời điểm này, Mai Tử cũng giống như mọi người vui vẻ chờ lúa chín, nhưng hôm nay nhà Tiêu Kinh Sơn không có ruộng, thế là tâm lý vui vẻ chờ mong giảm đi vài phần.

Ngày qua đi, trong lòng Mai Tử lại thêm lo lắng. Kể từ khi gả cho Tiêu Kinh Sơn, trước mắt chuyện ăn mặc không phải lo, nhưng mà tương lai lại phải tính toán cẩn thận. Bây giờ thời tiết tốt, Tiêu Kinh Sơn có thể ra ngoài săn vài con mồi đổi lấy tiền chi tiêu. Nhưng khi mùa đông đến, muốn đi săn cũng không phải dễ? Mai Tử muốn cùng Tiêu Kinh Sơn bàn bạc một chút, nhân dịp mấy hôm nay thời tiết đang tốt thì đi săn nhiều một chút, cố gắng dành chút tiền mai này còn dùng.

Tối hôm nay nằm trên giường, Mai Tử tựa lên ngực rộng rãi của Tiêu Kinh Sơn, tay vỗ về vết sẹo hung ác kia, trong lòng tính toán làm thế nào mở miệng nói chuyện này. Phải biết bọn họ mặc dù là vợ chồng, nhưng nàng mới đến đây được mấy ngày, nếu nói không khéo có khi Tiêu Kinh Sơn hiểu lầm nàng chê cuộc sống cực khổ.

Ai dè nàng còn chưa kịp lên tiếng, Tiêu Kinh Sơn đã mở miệng hỏi: "Mấy ngày nay việc trong nhà nàng cũng đã thành thạo, nếu ta đi ra ngoài

vài ngày, nàng ở nhà chắc cũng tự xoay sở được, đúng không?"

Mai Tử nghe vậy kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Kinh Sơn: "Sao vậy, chàng muốn đi đâu?"

Tiêu Kinh Sơn thấy dáng vẻ Mai Tử hoảng sợ, an ủi vỗ vỗ lưng nàng, cười nói: "Ta thấy mấy ngày gần đây thời tiết tốt, muốn đi sâu vào trong núi săn vài con thú, như vậy cũng có thể đem xuống núi đổi chút bạc trắng."

Mai Tử nghe hắn nói trúng ngay tâm sự của mình, lần nữa nằm úp sấp trên ngực hắn, tay nhỏ bé chơi đùa với bàn tay to của hắn, nhỏ giọng nói: "Chàng không cần lo lắng cho ta, chàng muốn đi liền đi a."

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu vuốt ve mái tóc nàng, ôn nhu nói: "Ngoan, chờ ta ra ngoài săn được vài con mồi tốt đổi bạc sẽ mua cho nàng thêm chút đồ mới."

Mai Tử vội vàng lắc đầu nói: "Không cần vì ta mua thêm cái gì đâu, nếu đổi được bạc, nên cất đi, tương lai nhiều lúc cần dùng đến bạc lắm."

Tiêu Kinh Sơn cười, vỗ vỗ hai má nàng nói nhỏ: "Tiểu nương tử của ta ngược lại rất là quan tâm cuộc sống sau này."

Mai Tử đỏ mặt, liếc hắn một cái, tay nhỏ bé làm nũng đánh nhẹ vào lồng ngực hắn, chọc hắn cúi đầu cười. Sau đó thân thể trắng kiện của Tiêu Kinh Sơn liền đem Mai Tử đè ở phía dưới.

Mai Tử kháng nghị, vặn vẹo eo yêu kiều nói: "Xuống đi. . . . . Đè nặng quá. . . . ." Đang nói nàng liền im bật, thì ra vật cứng phía dưới đang bưng bưng tựa vào giữa hai chân nàng! Trải qua vài ngày nay, Mai Tử dần dần quen thuộc với sự kiện kia, biết vật kia cứng lên thì hắn muốn gì.

Mặc dù đã trải qua vài lần, nhưng Mai Tử vẫn còn thẹn thùng, trên khuôn mặt đỏ hồng, liếc qua không dám nhìn con người đầy lửa nhiệt của Tiêu Kinh Sơn. Tiêu Kinh Sơn ở trên người nàng mơn trớn một phen, nhìn nàng ẩm ướt, liền đem phân thân dần dần đẩy vào. Chỗ đó của Mai Tử vẫn

như cũ bị căng ra lợi hại, nhưng mà trong đó có điểm ngừa muốn hấn động thân tiến vào.

Ai dè Tiêu Kinh Sơn chỉ cắn mút môi của nàng, vật kia ở phía dưới trong người nàng một chút cũng không động. Mai Tử vừa xấu hổ vừa vội, kêu lên một tiếng kháng nghị, quay mặt né tránh nụ hôn của hấn. Tiêu Kinh Sơn cười ra tiếng, lúc này mới trở người đứng dậy chuyển động thân dưới. Mỗi một động tác của hấn, thẳng tiến vào nơi lầy lội ướt át, sáp nhập cái động nhỏ ẩm ướt chặt chội, làm cho tiêu Mai Tử dưới thân hấn kêu khóc giống như trẻ sơ sinh, thanh âm uyển chuyển khiêu gợi.

TIÊU KINH SƠN TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 17: Nam Nhân Đi Săn

Rốt cuộc tiểu vợ chồng triền miên quá mức, trước lúc đi Tiêu Kinh Sơn dầy vò Mai Tử vài lần rồi mới chuẩn bị đồ đạc tiến vào trong núi săn bắn. Tiêu Kinh Sơn chuẩn bị tốt, đầy đủ mũi tên, lại mang theo dao ngắn phòng thân, cái xẻng, cây đánh lửa những vật quan trọng khác. Đương nhiên Mai Tử còn vì hắn chuẩn bị vài cái túi to đựng bánh ngọt nằng tụt làm cùng thịt đã nấu sẵn cho hắn ăn trên đường, lại đồ đầy một túi nước da dê. Trước khi ra khỏi nhà, Tiêu Kinh Sơn lấy từ trong rương ra một túi vải đưa cho Mai Tử, nói: "Nàng cầm lấy đi."

Mai Tử nhận lấy thấy tay nặng trĩu, đây chắc là tiền? Nàng vội vã đẩy cho Tiêu Kinh Sơn, nói: "Chàng cầm đi, ra ngoài trên đường cần chi tiêu gì thì lấy ra mà dùng."

Tiêu Kinh Sơn cười nói: "Không cần, trong rừng sâu núi thẳm, có cái gì cần chi tiêu đâu chứ, chẳng lẽ mấy con sói, heo rừng kia cần tiền hay sao?"

Mai Tử suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, mím môi cười nhận lấy túi tiền.

Tiêu Kinh Sơn dậm dậm chân nói: "Trong nhà không có bạc trắng, chút tiền này nàng cứ giữ lấy. Nàng ở nhà một mình muốn chi tiêu gì thì nó cũng giúp được chút ít."

Mai Tử gật đầu dạ vâng, Tiêu Kinh Sơn đeo mũi tên cùng với các món đồ lặt vặt lên vai đi ra ngoài.

Mai Tử tay nắm lấy tiền túi, đỡ lấy khung cửa nhìn bóng lưng tráng kiện cao lớn của Tiêu Kinh Sơn, trong lòng có chút không ổn. Tiêu Kinh Sơn đi tới cổng, quay đầu lại nhìn Mai Tử một chút: "Chăm sóc mình cho

tốt, ta nhiều thì năm ngày, ít thì khoảng ba ngày sẽ trở về" Nói xong lại dùng tay thắt chặt bọc hành lý ngang eo, lúc này mới sải bước rời khỏi.

Nhìn Tiêu Kinh Sơn ven theo con đường nhỏ đi vào núi, cuối cùng ở phía cuối con đường cong cong không thấy bóng dáng. Trong lòng Mai Tử trống trải, vô thức bước vào nhà, đem bát đĩa buổi sáng dọn dẹp sạch sẽ, quét tước lại nhà cửa, làm hết việc lại chạy đến hầm đem đồ đạc ra sửa soạn lại một lần. Nơi này có rất nhiều thứ, có chút ít thảo dược trên núi, còn có thịt lúc trước phơi khô. Mai Tử lần lượt lấy ra đem phơi nắng, dùng giấy gói tất cả lại, cẩn thận bỏ vào hầm.

Việc này cũng làm xong, nàng chậm rãi tiến vào nhà, nghĩ đến vài ngày trước tính làm cho Tiêu Kinh Sơn bộ quần áo, chỉ là mấy ngày nay việc này chuyện kia làm nàng không có thời gian, hôm nay đúng lúc Tiêu Kinh Sơn không có ở đây, không bằng thừa dịp này làm nhanh, nếu kịp liền làm xong giày cho hắn mang.

Sau buổi trưa, Mai Tử ngồi trên ghế vừa cầm lấy kim chỉ tính bắt tay vào làm việc, chợt nghe một giọng trong trẻo bên ngoài vọng vào, thanh âm quen thuộc, chính là A Kim. Nàng vội vàng để đồ trên tay xuống ra mở cửa. Vừa nhìn trong tay A Kim đang cầm cái đế giày đứng ở cửa nhìn chung quanh, thấy Mai Tử đi ra thì cười hì hì chào hỏi.

Mai Tử vội vàng kéo nàng vào trong phòng. A Kim tò mò nhìn bên này nhìn bên kia, miệng còn hỏi: "Phu quân người không có ở nhà?"

Mai Tử gật gật đầu: "Đúng vậy, hôm qua đi ra ngoài săn bắn rồi, mấy ngày nữa mới trở về"

A Kim hiểu: "Biết, nghe người ta nói. Hắn đi vài ngày, người một người ở trong nhà buồn chán a."

Mai Tử cười: "Cũng may là cần may vá làm vài thứ, mấy ngày này chớp mắt liền trôi qua thôi, với lại, không phải còn có người lại đây tán gẫu cùng ta sao?"

A Kim cũng cười, đặt đôi giày đã làm một nửa của nàng lên bàn rồi nói: "Mấy ngày nữa thu hoạch thì không có thời gian rảnh, bây giờ cũng không vội, liền đến tìm người tán gẫu một chút cho đỡ buồn."

Mai Tử mang trái cây hôm qua mới hái ra chiêu đãi A Kim, lại rót ly trà, hai người tay thì làm việc còn miệng thì nói chuyện vui vẻ. A Kim thì thẩn hỏi Mai Tử: "Mấy ngày nay phu quân người đã vào nhà ngủ rồi sao?"

Hai má Mai Tử đỏ hồng, nhẹ nhàng gật gật đầu.

A Kim hí mắt nhìn Mai Tử, chột hì hì cười: "Ta nói, vì sao người chột biến đẹp như thế, thì ra bởi vì nam nhân bắt đầu "quan tâm" người, lúc trước ta hỏi người, người còn không nói!"

Mai Tử nghe nàng nói có ý trêu ghẹo, làm bộ muốn đánh A Kim. A Kim vội vã cầm đế giày cầu xin tha thứ, hai người đánh loạn một hồi mới chậm rãi nói ra chính sự.

"Người xem trong nhà, ngay cả cái phòng đoàn hoàng cũng không có, nhà lá trời mưa xuống có rỉ nước không?"

Mai Tử lắc đầu: "Nhà này mới dựng, mấy ngày trước trời mưa cũng không bị rỉ nước." Nói ra trên mặt nàng mang theo lo âu: "Nhưng ta lại lo lắng phòng ốc nhà mẹ bên kia, nhà xây đã lâu cũ kỹ hết rồi, trời vừa mưa xuống liền rỉ nước, đầu phải cầm bần mà hứng."

A Kim an ủi Mai Tử nói: "Rồi cũng tốt cả thôi, sau này trong tay người có bạc trắng, trước làm cho mình gian phòng lợp ngói, còn lại kính cho mẹ người tu bổ lại nhà là được thôi."

Mai Tử cười khở: "Nói thì dễ, tiền đâu có dễ dàng kiếm ra như vậy."

A Kim gật đầu: "Cũng đúng, ngay cả mảnh ruộng Tiêu Kinh Sơn cũng không có nên dựa vào lương thực thì không thể rồi, chỉ có thể dựa vào việc săn bắn của hần mà được chút ít bạc."

Mai Tử nghiêng đầu suy nghĩ một chút mới nói: "Kỳ thật mấy ngày nay ta ở với hắn có học thêm được một chút kiến thức, như việc, đối với chúng ta, rất nhiều loại cây cỏ trong núi đều bình thường, nhưng ở bên ngoài thì chúng là bảo bối. Lần trước tay ta bị thương, hắn liền lấy một loại mài thành tro r ễ thoa cho ta, qua mấy ngày miệng vết thương liền khép. Hắn nói cái đó gọi là tam thất, là thảo dược trị thương rất tốt, thế là ta liền hỏi nó có quý không, hắn nói nếu bán ra bên ngoài xác thực là được chút bạc. Thế là hôm qua ta liền nghĩ, chỉ mãi dựa vào việc săn bắn thì không được, không bằng hái chút dược trong núi đem xuống núi bán, nói không chừng đây là một cách kiếm bạc tốt."

A Kim ngạc nhiên nhìn Mai Tử: "Mai Tử, ý tưởng này của ngươi rất hay, nghe ngươi nói thì đây là một con đường kiếm tiền tốt a, chỉ là không biết phu quân của ngươi có đồng ý không?"

Mai Tử lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, ý tưởng này ta còn chưa nói cho hắn nghe."

A Kim suy nghĩ nói: "Mai Tử, phu quân của ngươi hiểu biết rất nhiều."

Mai Tử nghe A Kim khen Tiêu Kinh Sơn, đỏ mặt, mím môi cười nói: "Đâu có a, cũng chỉ có như vậy mà thôi." Ngoài miệng nói như thế, kỳ thật trong tâm vẫn có vài phần ngọt ngào.

Bọn họ ở trong thôn Bích Thủy này, trước đến nay cũng chỉ quanh quẩn ở trong núi lớn. Nam nhân cùng lắm là xuống chân núi trao đổi hàng hóa, còn nữ nhân, có người cả đời cũng chưa từng bước chân ra khỏi xóm nhỏ này. Mỗi ngày mọi người làm ruộng, sửa soạn lại nhà cửa, còn không thì vào núi đánh bắt thú hoang dã thú mà thôi, ở đâu ra người hiểu biết được nhiều chuyện. Trước kia lúc cha Tiêu Kinh Sơn còn sống, còn có cái lớp để học, dạy mấy đứa nhỏ trong thôn đọc sách biết chữ. Kể từ khi cha Tiêu Kinh Sơn mất, Tiêu Kinh Sơn rời khỏi, trong thôn triệt để không có ai biết chữ. Mai Tử miễn cưỡng đọc được vài chữ, do cha nàng khi còn sống cầm nhánh cây vẽ lên đất dạy cho nàng.

Nhưng Tiêu Kinh Sơn lại không giống mọi người trong thôn, hình như hắn biết rất nhiều chuyện, biết bắn cung rất giỏi, lại đánh quyền, còn biết

bắt mạch trị thương, thật sự là không tầm thường. Mai Tử cần môi không nhận được nghĩ, chờ Tiêu Kinh Sơn trở về, nhất định phải đòi hẳn kể thêm nhiều chuyện ở ngoài núi.

Đến ngày thứ ba Tiêu Kinh Sơn còn chưa trở về, Mai Tử có chút đứng không yên. Xem quần áo trên tay cũng làm xong rồi, dọn dẹp lại nhà cửa rồi tính qua nhà mẹ một chút.

Đến nhà mẹ, chỉ thấy muội muội Chu Đào đang ngồi trong sân bằm thức ăn. Trước kia khi còn ở nhà, việc này là Mai Tử làm, hôm nay Mai Tử gả ra ngoài, việc này chỉ có thể là Chu Đào làm, mặc dù nàng không tình nguyện chút nào.

Chu Đào thấy Mai Tử, đôi mắt bỗng chốc sáng lên, đến lúc phát hiện ra nàng về có một mình, không vui nói: "Sao chỉ có mình ngươi?"

Mai Tử nhìn thấu tâm tư của nàng, nhàn nhạt nói: "Tỷ phu ngươi đi săn rồi, bây giờ còn chưa trở về" Vừa nói vừa đi vào nhà.

A Thu ở trong nhà nghe tiếng Mai Tử, vội vàng chạy ra nghênh đón nàng, còn vui vẻ nhảy loạn hỏi han chuyện săn bắn của tỷ phu, hỏi lần sau có thể cho hẳn đi cùng không. Mai Tử một chút cũng không hiểu chuyện vào tận trong núi đi săn ra sao, nhưng thấy tiểu đệ của mình còn bé, tuyệt đối không nên đi vào rừng, thế là liền đáp qua loa ứng phó.

Mai Tử nương ở trên giường không biết đang sắp xếp cái gì, thấy Mai Tử về liền bảo A Thu rót nước cho Mai Tử. Mai Tử đâu chịu được mẹ khách khí như vậy, vội vàng nói không cần, giờ chân ngồi ở đầu giường.

Mai Tử nương buông đồ đang cầm trong tay xuống, hỏi Mai Tử một chút chuyện riêng tư, Mai Tử đỏ mặt ấp a ấp úng trả lời. Sắc mặt Mai Tử nương dễ nhìn hơn nhiều, lao thao nói: "Hôm nay các con hòa thuận trở lại ta cũng vậy an tâm, tốt nhất sang năm sinh cho ta một đứa cháu ngoại mập mạp, cũng đỡ khiến cho ta bị người ngoài nói này nói nọ sau lưng."

Mai Tử nhớ đến những lời đồn nhảm bên ngoài, nhú mày nói: "Mẹ, những lời đồn đãi kia chúng ta ngăn không được, cũng chỉ có thể không

nghe thôi. Chờ qua mấy ngày nữa mọi người bận rộn nhiều chuyện, ai còn rảnh mà quan tâm chuyện gia đình của người khác!"

Mai Tử nương than thở: " Không có cách nào, cũng chỉ có thể như vậy thôi."

Mai Tử lại hỏi lúc trời mưa xuống nhà có bị rỉ nước hay không. Mai Tử nương bất đắc dĩ nói: " Sao lại không rỉ, cả một phòng toàn là nước, ngay cả trên giường cũng bị nước nhỏ vào."

A Thu ng ỡ một bên vói lại đây cười hì hì nói: " Tỷ tỷ, đệ đang ngủ say, chợt một giọt nước nhỏ ngay chính giữa chóp mũi của đệ, làm đệ sợ hãi giật mình, thật đúng là dọa người mà."

Mai Tử cũng cười, vỗ vỗ đầu A Thu, bảo nó đi ra ngoài giúp Nhị tỷ bằm thức ăn. A Thu không tình nguyện nói: " Cả ngày nàng chê việc này ngại việc nọ, phi ền chết đệ r ồi, để chính nàng ấy bằm đi đi."

Mai Tử nương đánh nhẹ A Thu một cái, A Thu phụng phịu, nhấc mông đi ra ngoài giúp đỡ.

Mai Tử lại cùng mẹ nói một chút chuyện nhà, nhanh chóng đến buổi trưa, Mai Tử phải đi về Mai Tử nương kéo lấy nàng muốn nàng ở lại ăn cơm. Nói nàng ở nhà ăn cơm một mình cũng không thú vị gì, không bằng cùng nhau ăn, Mai Tử liền ở lại.

Ăn qua cơm thu thập bát đĩa xong xuôi, lúc này Mai Tử mới từ từ trở về Đến góc đường gặp người trong thôn đang làm việc, nàng cười cười chào hỏi. Ai dè th ần sắc mọi người là lạ nhìn thẳng về phía sau ngõ nhỏ. Mai Tử xoay người nhìn lại, lúc này mới phát hiện Phúc ca từ bên kia đi tới.

Mai Tử xoay người đi về nhà, Phúc ca lại từ phía sau kêu lên: " Mai Tử."

Bao ánh mắt trong thôn đều nhìn lại đây, Mai Tử thấy gần đó có một người ng ẩng đầu giả vờ nhìn qua, có người cúi đầu nhưng mắt liếc lại,

nhưng nàng cũng không để ý, nhàn nhạt hỏi: "Thế nào, có chuyện gì sao?"

Phúc ca lấp bắp nói: "Cũng không có chuyện. . . . ."

Mai Tử ngẩng đầu, mắt nhìn mấy vị trong thôn đang ở xa xa nhìn lại: "Không có chuyện gì là tốt rồi, nếu có chuyện thì chờ nam nhân nhà ta trở về rồi nói với hắn. . ." Nàng nói, đầu cũng không thèm ngoảnh lại, từng bước từng bước rời khỏi.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 18: Lão Tiêu Đi Săn Trở Về

Qua hôm sau Tiêu Kinh Sơn vẫn chưa trở về, Mai Tử nhìn ánh mặt trời dần khuất sau ngọn núi đằng xa kia, trong lòng lo lắng, ở trong rừng không biết có xảy ra chuyện gì không?

Buổi tối nàng nằm một mình trên giường trở qua trở lại ngủ không được, luôn lo lắng Tiêu Kinh Sơn xảy ra chuyện, cứ miên man suy nghĩ, lại sợ đồ ăn hẩm mang theo không đủ dùng, đói khát ở trong rừng. Thế là quyết định nhất định phải nói chuyện hái dược trong rừng đem xuống chân núi bán với hắn, nếu không cứ mỗi lúc hắn đi ra ngoài săn bắn nàng ở nhà một mình cứ lo lắng không yên.

Thật vất vả đến khuya, mí mắt mới bắt đầu rũ xuống, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Ai dè bên ngoài chợt có tiếng vang. Mai Tử cả kinh, vội vã không kịp mặc quần áo liền nhảy xuống giường, trong tay cầm một cây gậy, ép sát lên song cửa cẩn thận nhìn ra ngoài.

Dưới ánh trăng, dáng người cao lớn khôi ngô, phía sau đeo lấy mũi tên, eo mang theo các loại con mồi, tay còn xách theo cái gì đó. Nam nhân này không phải là Tiêu Kinh Sơn sao?

Mai Tử vui mừng thiếu chút kêu lên, vội vã đẩy cửa chạy ra ngoài. Tiêu Kinh Sơn đem con mồi bỏ xuống sân gần cửa, thấy Mai Tử ra, khuôn mặt mệt mỏi thoáng cười: "Sao còn chưa ngủ?" Thanh âm khàn khàn.

Mai Tử vừa vui mừng vừa đau lòng, vội vàng nhận lấy những thứ khác trong tay hắn cất xong, nhìn trên người hắn dơ bẩn hết cả, lại chạy đi tìm quần áo cho hắn thay. Tiêu Kinh Sơn cầm lấy quần áo nói: "Trên người ta bẩn, ta ra ngoài tắm một cái rồi trở lại."

Mai Tử gật gật đầu, nhìn hấn xách theo thùng nước đi ra ngoài tắm, còn mình vội vã đốt lửa, hâm nóng cháo cùng mấy cái bánh bột ngô, lấy ra khối thịt, hấn trở về liền có để ăn.

Một lát sau, Tiêu Kinh Sơn một tay xách thùng nước, một tay cầm quần áo bản trở về. Tiến vào phòng, Mai Tử đã châm cây đèn dầu ít khi được châm vì tiết kiệm, dọn dẹp cơm nước xong xuôi cho hấn.

Tiêu Kinh Sơn cũng đã đói, ngửa xuống liền bắt đầu ăn, Mai Tử ngồi bên cạnh nhìn.

Hấn tử trong thôn ăn cơm, lúc đói luôn ăn như hổ đói vồ mồi, các cô nương nhìn thấy luôn cảm thấy rất thô lỗ. Nhưng Tiêu Kinh Sơn mặc dù đói vẫn nâng bát cơm ăn thong dong thoải mái như cũ, không có một chút thèm thuồng đói khát. Mai Tử nhìn đến là yêu, càng thêm cảm thấy nam nhân nhà mình đúng là không giống với người khác.

Tiêu Kinh Sơn uống xong cháo loãng, thấy ánh mắt Mai Tử như nước long lanh nhìn mình, không khỏi cười: "Sao vậy, nàng cũng đói?"

Mai Tử lắc đầu, nhưng khi lắc đầu liền nhìn thấy trên cánh tay hấn có vết thương, không tính là rất sâu, nhưng hiển nhiên khi ấy máu chảy không phải là ít. Mai Tử đau lòng không thôi, vội vàng hỏi hấn chuyện như thế nào.

Tiêu Kinh Sơn không thèm để ý: "Gặp phải bầy sói mà thôi."

Mai Tử nghe, mắt trừng lớn: "Bầy sói? Vậy chàng không sao chứ?" Đang nói nàng đứng dậy chạy qua kiểm tra người Tiêu Kinh Sơn.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng lo lắng, không để ý chút nào cười nói: "Ta đã ngồi ở đây ăn cơm thì còn có gì để lo lắng."

Mai Tử vẫn không yên lòng, nhất định bắt Tiêu Kinh Sơn đứng lên cho nàng trước sau nhìn một lượt, phát hiện trừ vết thương trên vai kia xác thực không còn vết thương nào khác nữa, lúc này mới yên tâm. Nhưng nàng vẫn sợ, trong đầu nghĩ phải cùng Tiêu Kinh Sơn bàn bạc, đầu gì kiểm

tiền bằng con đường khác vẫn hay hơn vào núi săn bắn, việc này thật sự là nguy hiểm rình rập a.

Tiêu Kinh Sơn ăn xong cơm, Mai Tử thấy thần sắc hẳn mệt mỏi, liền vội vã chuẩn bị giường để hắn nghỉ ngơi. Mai Tử nghĩ hẳn mệt mỏi ăn xong liền muốn nghỉ ngơi nên không suy nghĩ nhiều, ai dè Tiêu Kinh Sơn ôm lấy nàng, môi lưỡi dán bên cạnh hai má nàng mơn trớn, một bàn tay to cũng bắt đầu ở trên người nàng thăm dò.

Mai Tử bất đắc dĩ, nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Không phải chàng mệt mỏi sao, ăn xong nên nghỉ ngơi thôi."

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nói bên tai nàng: "Ta đói."

Mai Tử nghe vậy đứng dậy: "Mới ăn thế nào còn đói, ta đi lấy thêm thức ăn cho chàng."

Tiêu Kinh Sơn đè nàng lại không cho nàng động, vật cứng phía dưới bắt đầu lờ mờ rung động, chổng giữa hai chân mềm mại của nàng. Bây giờ Mai Tử mới hiểu, khuôn mặt liền lộ ra nét hồng, hạ giọng trách: "Mệt mỏi như vậy còn nghĩ đến chuyện này."

Tiêu Kinh Sơn khàn khàn trầm thấp nói: "Đói, ăn no mới có thể ngủ." Vừa nói, bàn tay thô lẹ vừa xoa bóp hai khóa tiểu đao của nàng, chọc cho thân thể nàng bắt đầu xụi lơ, mà một tay còn lại của Tiêu Kinh Sơn đã ven theo đường cong yêu kiều từ từ trượt xuống.

Mai Tử đau lòng hẳn mấy ngày nay mệt mỏi, cũng không muốn cự tuyệt, tự mình ngẩng dậy cởi quần áo ra nằm xuống ôm hắn, còn uốn thẳng lưng đón cái kia xông đến giày vò.

Tiêu Kinh Sơn thấy tiểu nương tử của mình nhiệt tình như thế, phân thân dĩ nhiên lại bành trướng thêm vài phần. Hơn nữa vài ngày nay ở trong núi sâu, thỉnh thoảng hẳn nhớ tới tiểu nương tử non nớt mềm mại nhà mình, đã kiên chế thật lâu, một đêm này dĩ nhiên là mây mưa công thành chiếm đất. Có lẽ đến bây giờ tiểu Mai Tử cũng đã thành thực, vài ngày trước đó được hắn mở rộng một chút, lần này hẳn cũng không khác chế

mình, ngược lại hung ác mãnh liệt, vào trong toàn bộ, tới mức tiêu Mai Tử rấm rứt khóc lập đi lập lại cầu xin tha thứ không dứt.

Đến lúc kịch liệt nhất, hần nhỏ giọng hỏi bên tai nàng: "Vài ngày nay có nghĩ tới ta không?"

Lúc này Mai Tử đã khóc không thành tiếng, chỉ có thể sụt sùi nói: "Nghĩ. . . . . Nhớ chàng. . . ." Vừa nói, vừa đưa hai bàn tay đã vô lực ôm lấy bờ vai hần.

Dưới ánh trăng yếu ớt, Tiêu Kinh Sơn thấy nàng nhắm hờ hai mắt, trên gò má hồng hồng mang theo vài giọt lệ tựa như hoa đào sau cơn mưa, thật khiến người ta yêu thương. Thế là hung hăng hôn một cái lên má của nàng, phía dưới dùng lực mạnh mẽ ra vào, chỉ thấy tiêu Mai Tử "Oa nha" một tiếng kêu loạn, con người nửa mở, cả người run run, thanh âm run lẩy bẩy khóc òa không chịu nổi.

Tiêu Kinh Sơn sợ nàng thật sự không chịu nổi nữa, lúc này mới chậm xuống, nhưng mỗi một lần vẫn như cũ vào toàn bộ. Thân hình Mai Tử nhỏ xinh, bị hần đè ở dưới trước mắt chỉ thấy vết sẹo hung ác kia di chuyển theo động tác của lòng ngực. Vết sẹo hồng xù xì, giống ác long hành hạ nàng. Trong lòng nàng vừa giận lại vừa thương, ngửa đầu bám vào lòng ngực ở phía trên, để hai má mềm mại cảm thụ vết sẹo thô tháo. Tiêu Kinh Sơn bị nàng áp sát, động tác mạnh hơn nữa vì kích cuồng, làm lại vài trăm cái, lúc này mới giải phóng tinh quang vào trong người nàng.

Tiêu Kinh Sơn từ trên người nàng trượt xuống, lần này hần mệt mỏi thật sự. Không bao lâu liền ôm nàng chìm vào giấc ngủ.

Mai Tử lại không ngủ được, nàng dựa theo ánh trăng nhìn dáng vẻ đang ngủ của hần. Hai má hần như dao khắc ra góc cạnh rõ ràng, lông mày dày tuấn lãng, lỗ mũi cao thẳng, đôi môi dày mím nhẹ. Mai Tử cảm thấy hần rất đẹp mắt, trước kia không cảm thấy nhưng nay ngay cả vết sẹo trước ngực cũng rất dễ nhìn. Nếu chỉ liếc mắt thì thấy người này thật hung thàn ác sát nhưng thật ra hần vốn rất tuấn lãng. (Cái này gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây thi, he he he)

Mai Tử ôm má nhìn hấn một hồi, thấy lồng ngực của hấn đập phồng, cánh mũi khẽ động, không nhìn được đuôi ngón tay ra, nhẹ nhàng lướt qua cánh mũi từ từ đi tới bên môi, chỉ là đầu ngón tay không dám động vào sợ quấy nhiễu hấn. Như thế một lúc, tay liền nhẹ nhàng dờ xuống, bắt đầu từ từ vuốt ve vết sẹo trước ngực hấn, trong lòng nghĩ rất cuộc chuyện gì đã gây ra vết sẹo như vậy, hấn từng gặp phải chuyện gì?

Hấn 13 tuổi mất cha, một mình rời khỏi núi lớn đi ra ngoài lăn lộn, nghe mọi người nói mấy năm nay ở bên ngoài không được yên bình, hấn ở thế giới loạn lạc bên ngoài kia đã trải qua những việc gì?

Vì sao sau mười lăm năm quay trở về, hấn một thân cô độc mang theo vết sẹo dọa người kia trở lại thôn nhỏ nơi đã sinh ra hấn, lặng lẽ dựng nhà, săn bắn qua ngày.

Trong lòng Mai Tử suy nghĩ đau lòng không thôi, nam nhân này lớn hơn nàng 12 tuổi, nhưng lại mang theo tình cảm thiết tha nhẹ nhàng như tình mẹ xuất hiện trong tim nàng. Tay của nàng nhẹ nhàng vuốt qua vết sẹo trong ngực hấn, trong lòng lặng lẽ tự nói, nhất định phải cùng hấn sống thật tốt thật tốt qua ngày, mang cho hấn hạnh phúc, cũng là mang hạnh phúc đến cho chính bản thân mình.

Ngày hôm sau, trời chưa sáng Mai Tử liền tỉnh lại, nhìn Tiêu Kinh Sơn ở bên cạnh như cũ đang ngủ, nàng nhẹ nhàng xuống giường, nhóm lửa làm cơm. Làm xong cơm lại vào nhà nhìn một chút, thấy Tiêu Kinh Sơn vẫn đang ngủ, liền ra ngoài sân, đến dưới cửa sổ sửa sang lại mấy con mồi Tiêu Kinh Sơn mang về.

Lần này hấn đi ra ngoài thu hoạch được khá là phong phú, máu dầm dề chùng chắt ở chỗ kia, da động vật cùng máu thịt trộn lẫn nhìn không được rõ ràng. Nàng đang định cúi người sắp xếp lại một chút thì Tiêu Kinh Sơn đã thức dậy ra khỏi phòng.

Tiêu Kinh Sơn ngủ thẳng một giấc tỉnh lại, tinh thần thoải mái, vừa sáng sớm tùy tiện mặc bộ quần áo mùa hè đi ra, thấy nàng đang cong eo kiểm tra con mồi, liền nói: "Nàng không cần động tay đến mấy việc này, máu rất tanh, cứ để đó cho ta, ăn trước cơm đã."

Mai Tử sợ hãi đói, vội vã mở nồi dọn cơm nước bung lên đặt trong phòng. Lại đem bát đũa của hai người ra bắt đầu ăn cơm. Tiêu Kinh Sơn vừa ăn vừa nói, lần này cũng may, chưa nói đến mấy thứ khác, chỉ tính mấy cái tay gấu cũng đã đổi được bạc rồi, còn có một con heo rừng, hẳn đang cột ở bên bìa rừng, ăn xong liền kéo về đây.

Mai Tử nghe tự nhiên vui vẻ, liền bàn bạc chuẩn bị đồ đạc mang theo, ngày mai xuống núi đổi lấy chút tiền. Tiêu Kinh Sơn dĩ nhiên là không có ý kiến. Mai Tử thừa dịp này nói ra suy nghĩ của mình về việc hái được đổi lấy bạc. Tiêu Kinh Sơn không nói chuyện, ngẩng đầu lạ lùng nhìn Mai Tử. Mai Tử thật ngại, hỏi hẳn: "Thế nào, chủ ý này không được sao?"

Tiêu Kinh Sơn nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có, ý này rất tốt, lúc đi săn ta sẽ tranh thủ xem xung quanh có được vật nào có thể đổi bạc không."

Ăn xong cơm Tiêu Kinh Sơn đem những con mồi kia phân loại ra. Lúc này Mai Tử mới phát hiện có rất nhiều loại động vật trân quý, thậm chí còn có một con chồn rất hiếm. Mai Tử biết lông chồn này có thể bán tiền. Nàng cầm một cái giỏ trúc đến, bắt đầu phân loại dọn dẹp, mà lúc này Tiêu Kinh Sơn liền vội vã ra ngoài kéo con heo rừng ở ven rừng kia về.

Mai Tử dọn dẹp, chợt phát hiện một chuyện kỳ quái, vốn tay gấu nên có bốn cái a, sao ở đây chỉ có ba cái?

Mai Tử nhớ trước lúc đi Tiêu Kinh Sơn có căn dặn, biết tay gấu này xử lý phải biết cách, không được để nó dính nước, trước tiên dùng giấy lau khô máu, sau đó tìm một cái lọ sứ, bên trong thả một ít gạo rang, lúc này mới đem tay gấu bỏ vào rồi dùng gạo rang cho vào bốn phía kín lọ, cuối cùng dùng vải ép miệng lại.

Một hồi sau, Tiêu Kinh Sơn kéo heo rừng trở về. Con heo rừng này cũng thực lớn, Mai Tử vội vã chạy ra giúp đỡ. Tiêu Kinh Sơn lại không để nàng giúp, một mình đem heo rừng kéo vào trong sân, mang đao nhọn cùng thùng gỗ ra, sau đó đi tìm dao phay, cuối cùng chạy đến nhà mổ heo trong thôn mượn một cái móc sắt, dao phay, một cây gậy sắt cùng một thau sắt mang về.

Mai Tử đứng một bên nhìn đến hoa mắt, nàng ăn qua thịt heo, nhưng chưa thấy mỡ heo bao giờ. Hôm nay nhìn Tiêu Kinh Sơn mài dao soẹt soẹt ngay trước mắt cùng con heo rừng gầy đó, rất là ngạc nhiên.

Tiêu Kinh Sơn cười nhìn nàng một cái nói: "Quần áo bẩn đã nhiều, nàng có cần đi giặt không?"

Mai Tử vội vàng gạt đầu dạ vâng, quay vào nhà tìm quần áo bẩn đã dùng qua, đi mau đến bên dòng suối nhỏ mới nhớ tới, hẳn đây là lo lắng nàng thấy sợ mới muốn nàng tránh đi chỗ khác.

Mai Tử giặt xong quần áo trở về, Tiêu Kinh Sơn đã mổ heo xong đang dọn dẹp, một chậu máu, mấy thùng gỗ lớn thịt heo cùng xương đầu tại nơi đây. Tiêu Kinh Sơn đang rửa mấy cây dao, thấy nàng trở về liền đem móc sắt cùng dao phay những vật này cho nàng, để nàng trả lại cho nhà mổ heo trong thôn.

Mai Tử nghĩ tay không đi không được tốt cho lắm, liền muốn Tiêu Kinh Sơn chọn một khối thịt đưa cho người ta. Tiêu Kinh Sơn chỉ qua một khối thịt được bọc cẩn thận bằng lá chuối bên cạnh thùng gỗ nói: "Khối này, đã chuẩn bị tốt rồi."

Mai Tử mỉm cười, nghĩ thầm nam nhân này suy nghĩ còn chu đáo hơn cả mình, thế là cần những thứ kia đi đến nhà mổ heo trong thôn.

Tô đại ca mổ heo không ngờ mình cho mượn dụng cụ chưa qua nửa ngày thế nhưng lại được một khối thịt heo, cười đến khép miệng không được, lặp đi lặp lại nói sau này muốn dùng cứ lại đây mà mượn. Mai Tử cũng ngọt ngào đáp ứng.

Trở về thấy Tiêu Kinh Sơn đã tắm xong đứng ở trong sân. Vài thùng gỗ lớn thịt heo cùng xương đã được cất gọn gàng vào trong hầm.

Mai Tử thấy không còn sớm, tùy tiện cần vài khối xương đầu mang đi làm cơm chiêu. Tiêu Kinh Sơn không có việc gì làm, liền ở bên cạnh chẻ, bổ củi, sắp xếp cho chỉnh chỉnh tề tề.

Mai Tử vừa thổi lửa vừa thuận miệng hỏi: "Tay gấu này sao chỉ có ba cái, không phải một con gấu có bốn cái sao?"

Tiêu Kinh Sơn cười nhìn nàng giải thích: "Ở trong núi gặp phải một người cũng đi săn, chúng ta đi săn có cái truyền thống. Nếu trong lúc đi săn gặp người đi săn giống mình phải chia cho người kia một phần lợi phẩm, khi đó ta chỉ có mấy cái tay gấu này là tốt nhất, liền đưa cho người kia một cái."

Mai Tử nghe vậy ngạc nhiên "A" một tiếng nói: "Ta sống trong núi đã lâu mà cũng không biết đến quy củ này."

Tiêu Kinh Sơn nhìn nàng một chút, cười nói: "Cha nàng lúc còn sống không có ra cửa đi săn, nàng làm sao biết được chuyện này."

Mai Tử nghe vậy càng ngạc nhiên: "Chàng biết cha ta sao?" Nói xong lời này nàng liền cảm thấy mình hỏi rất ngu, Tiêu Kinh Sơn rời khỏi lúc mới mười ba tuổi, thời gian đó phụ thân nàng mới mười tám mười chín tuổi mà thôi, hai người nhất định là có quen biết.

Tiêu Kinh Sơn đang bửa củi liền dừng lại, nhìn dãy núi xa xa, cảm khái nói: "Ta chẳng những biết cha nàng, còn cùng người học chung đấy. Năm ấy cha nàng là học trò của cha ta, thời gian đó chúng ta thỉnh thoảng còn cùng nhau đọc sách."

Mai Tử thấy cũng phải, phụ thân mình đọc sách biết chữ, hẳn là phụ thân Tiêu Kinh Sơn dạy. Lúc này lại nghe Tiêu Kinh Sơn nói: "Sau này cha ta qua đời rồi, khi đó ta còn trẻ, mọi việc không hiểu, vẫn là cha nàng chạy trước chạy sau giúp ta xử lý nhiều chuyện, việc này năm ấy đến giờ ta vẫn luôn nhớ kỹ."

Mai Tử không ngờ mình cùng hắn còn có quan hệ như vậy, nghĩ đến hắn rời khỏi lúc mình đã một tuổi, không khỏi hỏi: "Vậy chàng có nhớ ta không?"

Tiêu Kinh Sơn nhìn Mai Tử cười, ánh mặt trời phản chiếu trong tròng mắt của hắn vài phần hối ức: "Sao lại không nhớ, ngày đó ta rời khỏi, cha

nàng ôm nàng đến tiền ta. Ta còn nhớ nàng mở đôi mắt to tròn nhìn ta, trong miệng còn phun bong bong đấy." Hấn nhớ lại chuyện xưa cười nói: "Ta còn ôm nàng, nhưng mà mới ôm một cái, nàng liền khóc, nhất định chỉ để phụ thân mình buồn thôi."

Mai Tử nghe "Phun bong bóng", lại nghe Tiêu Kinh Sơn có ôm qua mình, nghĩ đến lúc mình còn nhỏ ở trước mặt Tiêu Kinh Sơn khờ khạo, không khỏi má cũng hồng.

Tiêu Kinh Sơn không thấy, cảm khái nói: "Thời gian đó ta không biết đi ra ngoài sẽ gặp chuyện gì, chỉ nghĩ có lẽ qua vài năm sẽ trở về Không ngờ lúc ta trở về, cố nhân đã không còn ở đây."

Cố nhân đã sớm không ở đây, nhưng xa xa mặt trời vẫn huy hoàng như cũ, ngày ngày vẫn mọc lên lặn xuống.

Mai Tử nghe hấn nói như thế, nhớ tới sau khi phụ thân mất nhà mình có bao nhiêu khó khăn, trong tâm cũng không khỏi có chút chua xót. Tiêu Kinh Sơn thấy mình khơi lại chuyện cũ làm Mai Tử nhớ tới, liền thu lại cảm xúc, chuyển đề tài nói: "Cẩn thận, lửa trên bếp cháy ra đến đây rồi."

Mai Tử nghe vậy la lên, vội vã dọn dẹp đũa củi sâu vào trong bếp, áy náy nói: "Ta nhanh chóng làm cơm, ngay lập tức liền ăn."

Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu: "Ừ."

TIÊU KINH SƠN TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 19: Đi Lên Trán Trên

Tiêu Kinh Sơn bịt kín lọ đựng tay gấu, đem lông chồn đặt vào trong giỏ trúc, chuẩn bị ngày hôm sau mang ra chợ ở trấn trên bán. Bắt đầu chọn thịt heo rừng, những thứ nào cảm thấy bán được giá thì bỏ vào giỏ, còn lại để ở nhà ăn dần. Phân loại xong, lại từ giỏ lựa ra vài khối thịt béo gầy vừa phải. Mai Tử thấy, hỏi hẳn muốn làm cái gì, nhà mình ăn những thứ còn lại là tốt rồi.

Tiêu Kinh Sơn đem mấy khối thịt cất xong, đầu cũng không quay lại giải thích: "Ngày mai xuống trấn về, ta cùng nàng ghé qua nhà mẹ nàng một chút đi."

Mai Tử biết ý của hẳn, mím môi cười, ôn nhu nói: "Vâng."

Buổi tối hôm nay hai vợ chồng ngủ rất sớm. Ngày hôm sau lúc gà vừa gáy lần đầu đánh thức bình minh hai người liền tỉnh, vội vã thức dậy rửa mặt, ăn qua loa rồi đi ra cửa. Vốn Tiêu Kinh Sơn muốn đi một mình, nhưng hẳn nghe Mai Tử nói đã lâu rồi không có ra bên ngoài nhìn xem. Thấy dáng vẻ chờ mong của nàng, hẳn liền hỏi nàng có muốn cùng đi không, Mai Tử tất nhiên là vui vẻ đồng ý.

Tiêu Kinh Sơn dùng một cây gậy nâng hai giỏ trúc nặng trĩu đặt lên vai. Mai Tử mang trên lưng một bọc vải đỏ, bên trong có nước cùng thức ăn, còn có khăn tay cán cân những vật nhỏ nhặt.

Lúc hai người rời thôn, trên đường không có mấy người nhưng thỉnh thoảng gặp vài thôn dân nhân lúc sáng sớm ra đồng làm việc. Ra khỏi thôn, chính là đường núi quanh co. Thôn Bích Thủy ở trong núi lớn muốn đi ra ngoài phải vượt qua vài ngọn núi, hơn nữa đường núi cao chót vót, muốn đi quả thật không dễ. Đơn giản bởi vì người dân trong thôn đều chất phác,

thế nhưng chất phác bao nhiêu thì t ần mắt hạn hẹp ngu muội khó khai hóa bấy nhiêu, họ ít khi ra ngoài nên con đường này cũng ít người quan tâm.

Thân hình Tiêu Kinh Sơn cao lớn tráng kiện, phần trọng trách hẳn mang trên vai đối với hắn rất nhẹ nhàng, nhưng hắn lo lắng Mai Tử không quen leo núi không chịu được mệt mỏi. Nhưng khi nhìn nàng nhanh nhẹn leo trèo, lúc này mới nghĩ đến phụ thân nàng mất sớm, việc nhà nông vốn nặng nhọc từ nhỏ đã rèn luyện thân thể nàng rất tốt.

Lúc đi qua hai ngọn núi, mặt trời đã qua khỏi đỉnh núi phía xa. Sắc vàng chiều rọi khắp nơi dát một lớp vàng nhạt lên người Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn. Mai Tử nhìn núi xanh một màu, ánh vàng trải nhẹ, nhin không được cảm thán nói: "Cảnh này thường ngày trông thấy đã quen, không cảm thấy có gì khác lạ, hôm nay ngược lại cảm thấy rất đẹp."

Tiêu Kinh Sơn dừng bước chân, trong mắt cũng có vài phần cảm khái: "Ta - Tiêu Kinh Sơn bình thường không nguyện vọng gì, chỉ mong thiên hạ thái bình, từ giờ trở đi ta cùng thiên nhiên núi rừng yên bình làm bạn mãi mãi."

Mai Tử nghe vậy không hiểu: "Thiên hạ bây giờ không phải đang thái bình sao? Lại nói, bên ngoài như thế nào, liên quan gì đến chúng ta?"

Tiêu Kinh Sơn quay đầu, chỉ thấy trên khuôn mặt non nớt của Mai Tử có vẻ tò mò, biết nàng từ nhỏ sinh ra ở nơi núi rừng này, lại không được đọc qua sách vở, đương nhiên sẽ không suy tư lo lắng về cuộc sống của muôn dân. Nàng chỉ quan tâm lo lắng đến việc mưa thuận gió hòa, lo lắng cây lúa ngoài đồng cho được bao nhiêu gạo, bữa ăn có bao nhiêu món mà thôi. Thế là Tiêu Kinh Sơn dứt khoát để đ òn gánh trên vai xuống, cười nói: "Đi nửa ngày rồi, nàng cũng mệt mỏi, ng ồi xuống nghỉ ngơi một chút đi."

Mai Tử cũng không mệt lắm, nhưng nàng nghĩ Tiêu Kinh Sơn mang nặng sẽ mệt mỏi, liền khéo léo tìm khối đá ng ồi xuống, lấy nước ra cho Tiêu Kinh Sơn uống.

Tiêu Kinh Sơn cầm uống một hơi, quẹt môi một cái rồi đưa cho Mai Tử. Mai Tử cũng uống một ngụm. Ánh mắt Tiêu Kinh Sơn sâu sắc nhìn về

phía ngoài ngọn núi lớn, từ từ nói: "Mai Tử, nàng có từng nghĩ ngoài núi lớn kia có cái gì không?"

Mai Tử nhớ lại lúc nhỏ theo phụ thân đi ra ngoài xóm nhỏ, nói: "Bên ngoài là trấn, trong trấn có bán gạo bán thịt, còn bày bán nhiều thứ, a, còn có các loại thức ăn vặt rất ngon."

Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu hỏi: "Thế bên ngoài trấn thì sao?"

Mai Tử nghe lời này, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng mờ mịt nói: "Bên ngoài trấn, vẫn là trấn đúng không?"

Sáng sớm gió núi nhẹ nhàng thổi qua, tóc Mai Tử rơi nhẹ trên khuôn mặt xinh đẹp phiêu phiêu lay động, nàng nghiêm túc trả lời hắn, ánh mắt chăm chú nhìn giống như chú mèo nhỏ xinh đẹp.

Tiêu Kinh Sơn thấy vậy cười, nhích tới gần Mai Tử, bàn tay nhẹ nhàng thay nàng vén tóc.

"Nàng nói như vậy cũng đúng, bên ngoài trấn vẫn là trấn, nhưng là trấn lớn hơn một chút, chỗ đó cũng nhiều người hơn một chút."

Mai Tử mở to hai mắt ngập nước, nhìn hắn nói: "Chỗ đó bán cái gì cũng nhiều hơn, đúng không?"

Tiêu Kinh Sơn thú vị nhìn nàng, mỉm cười gật đầu nói: "Đúng vậy."

Mai Tử suy nghĩ một hồi, không nhịn được cảm thán nói: "Vật khẳng định cũng rất quý!"

Tiêu Kinh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía núi lớn đằng xa kia, phía đó âm u mờ mịt không thấy được điểm cuối.

Chỗ đó có cái gì quý hơn cơ chứ, chỗ đó tâm địa con người phức tạp hơn, chỗ đó có quyên thế tranh đấu, chỗ đó có người gian tà dối, chỗ đó có chinh chiến, có sát phạt, có bằng hữu nằm xuống, cũng có huynh đệ đã hy sinh, còn có đối thủ đã chết.

Con người thâm thúy của hắn lướt qua một tia buồn bã thương cảm khó nhận ra, một hồi lâu sau mới lần lần nói: "Đúng vậy, chỗ đó cái gì cũng quý hơn."

Hai người nghỉ ngơi chốc lát, lại gấp rút lên đường. Chân Mai Tử bị rách một chút, nhưng nàng không lên tiếng, nhẫn nhịn đau đớn tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng lúc ánh mặt trời nóng bức thiêu đốt cũng đến trấn dưới chân núi.

Trong trấn có chợ, mọi người ở các thôn xóm gần núi cũng đến đây tụ tập buôn bán trao đổi. Các loại hàng hóa đủ loại đều được bày ra, tiếng mời chào gọi bán liên miên không dứt, người qua lại ồn ào náo nhiệt.

Lúc nhỏ Mai Tử có đi theo phụ thân xuống chân núi, sau này lớn lên, trong nhà cũng không có cái gì đặc biệt muốn mua, thỉnh thoảng cần xuống thì mẹ sẽ đi. Mẹ đi, Chu Đào lèo nhèo cũng muốn đi theo, đương nhiên không đến lượt Mai Tử, nên nàng vẫn không có cơ hội đến chợ. Hôm nay thật vất vả mới được đi cùng Tiêu Kinh Sơn, nhìn cảnh tượng này, nàng có chút hoa mắt.

Tiêu Kinh Sơn quen thuộc đường đi, rất nhanh liền dẫn Mai Tử lướt qua đám người nhốn nha nhốn nháo tới một chỗ trong chợ, chỗ đó phần nhiều bán các loại thịt. Tiêu Kinh Sơn tìm một khoảng đất trống, Mai Tử vội vã lấy một tấm bạc từ bọc vải ra, hai người cùng nhau sửa soạn, từ giỏ lấy ra các loại thịt sắp xếp gọn gàng.

Mai Tử nhìn mọi người đi qua đi lại. Bọn họ hoặc là đi thẳng tới quầy bán thịt họ quen mua, hoặc là nhìn đông nhìn tây, nhưng không ai chú ý tới quầy thịt nhỏ bày biện trên mặt đất của nhà nàng. Nàng có chút lo lắng hỏi Tiêu Kinh Sơn: "Như vậy làm sao bây giờ?"

Tiêu Kinh Sơn đã tính trước: "Không sao, nàng cứ ở đây, có người hỏi mua thì cứ bán, không bán được cũng không sao. Ta đi hỏi mấy chủ quán ăn một chút."

Mai Tử cái gì cũng không biết, Tiêu Kinh Sơn nói cái gì thì nàng nghe cái đó, lập tức vội vàng vâng dạ. Tiêu Kinh Sơn từ trong bọc vải cẩn thận

cầm lấy bộ lông chồn, xách lọ sứ có tay gấu, căn dặn Mai Tử vài câu, lúc này mới đứng dậy đi vào trong đám người.

Mai Tử ngẩng đầu nhìn đám người qua lại. Quần áo người trong trấn mặc không phải là vải thô hoặc vải rách, mà là vải mềm mại, còn có đồ trang sức. Bọn họ đi tới một cái quầy, chọn đông chọn tây. Ở đây cũng có mấy cô gái, những cô gái kia có bôi chút phấn, trên đầu còn có cây trâm, không làm bằng đồng thì cũng làm bằng bạc. Cũng có người trực tiếp dùng kẹp hoa búi thành búi tóc gọn gàng. Tóm lại ai cũng ăn mặc rất đàng hoàng tươm tất, nhìn qua bọn họ khác xa với người trong núi.

Mai Tử cẩn thận đem quầy nhà mình sắp xếp cho chỉnh tề tươm tất hơn một chút, chỉ hy vọng có thể gây chút chú ý cho khách hàng đi qua. Đang cúi đầu bận rộn, bỗng nghe bên tai có một giọng nói ấm áp hỏi: "Vị cô nương này, đây là thịt gì vậy?"

Mai Tử đang tập trung làm việc bỗng nghe có người hỏi, có chút sợ hãi giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy đối phương cả người mặc áo trắng, cơ thể cao lớn thon thả, mặt mũi nho nhã giống như thần tiên xuống trần. Thân Bích Thủy của nàng đương nhiên không có người có được tướng mạo như vậy, ngay cả trong trấn này cũng khó mà gặp được.

Nam tử áo trắng thấy Mai Tử ngờ ngác nhìn mình, ôn nhu cười hỏi: "Cô nương?"

Mai Tử giật mình, bình tĩnh lại, vội vàng đáp: "Công tử, đây là heo rừng thịt, hôm qua mới làm thịt."

Nam tử áo trắng cúi đầu nhìn thịt heo một cái, lại nhìn hai má hồng hồng của Mai Tử, hỏi nàng: "Bao nhiêu tiền một cân?"

Mai Tử vội vàng đáp: "70 văn một cân."

Nam tử áo trắng gật đầu nói: "Rất tốt, cho ta lấy mười cân đi."

Mai Tử nghe có người hỏi mua, trong lòng vui vẻ, vội vàng cầm lấy cân ở bên cạnh, đóng đến mười cân.

Nam tử áo trắng vẫy tay một cái, một chàng trai trẻ đi tới, lấy ra 700 văn tiền đưa cho Mai Tử, Mai Tử vội vàng nhận lấy.

Nam tử áo trắng nhìn Mai Tử gật đầu cười, chàng trai cầm lấy mười cân thịt heo rừng, một trước một sau rời khỏi.

Mai Tử nhìn nam tử áo trắng rời đi cho đến khi không còn thấy bóng dáng, lúc này mới lấy tay sờ sờ túi nhỏ đựng tiền, trong lòng hết sức thỏa mãn, đây là tiền lần đầu tiên nàng bán được.

Trong lòng đang vui vẻ, Tiêu Kinh Sơn đã trở về, trong tay không còn lông chồn cùng tay gấu. Mai Tử vội đứng lên, vui mừng thích thú nhìn hắn nói chuyện bán ra được mười cân.

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ có thể bán được mười cân. Thấy dáng vẻ vui vẻ của Mai Tử, cũng cười nói: "Hôm nay mở hàng rất tốt, lông chồn cùng tay gấu bán được kha khá tiền, không ngờ thịt heo rừng cũng bán được mười cân. Mai Tử, nàng làm tốt lắm."

Mai Tử được hắn khen, đỏ mặt nói: "Cái gì a, còn không phải nhờ chàng khổ cực bắt được heo rừng sao!"

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu đem mấy khối heo rừng còn lại cho vào giỏ, nói: "Có quán ăn trên trấn nói muốn mua thịt heo rừng này, bây giờ chúng ta mang qua cho bọn họ."

Mai Tử nghe rất vui mừng: "Họ mua hết sao?"

Tiêu Kinh Sơn gật đầu nói: "Ừ, trước kia ta bắt được con mồi lớn, tất cả đều được bọn họ mua hết. Nhưng mà không biết vài ngày nay bọn họ buôn bán thế nào, ta phải qua đó hỏi trước."

Mai Tử cũng vội vã giúp dọn dẹp, đem tất cả thịt heo đều cất hết. Tiêu Kinh Sơn lại gánh trên vai, hai người liền hướng quán ăn mà đi. Đến trước cửa quán ăn, Mai Tử lơ mơ đọc được phía trên tấm biển hiệu "Quán cơm Miêu Ký", biết đây là quán ăn rồi.

Tiêu Kinh Sơn vào gọi một tiếng, liền có b ả bàn chạy ra mở hai giỏ trúc kiểm tra một h ả, cuối cùng gật gật đầu đ ể Tiêu Kinh Sơn theo h ả ra phía sau. Tiêu Kinh Sơn bảo Mai Tử ở đây chờ mình, h ả liền đi theo b ả bàn ra sân sau.

Mai Tử đứng ở cửa tò mò nhìn quán ăn, chỉ thấy trên bàn ở bên trong bày vài món ăn, nhìn rất là ngon, nàng trèo núi nửa ngày, có chút đói, không nhin được nuốt nước miếng.

Lúc này bên tai nghe thấy người bên cạnh nói chuyện, nói là ở nơi xa không biết cái gì Vương gia muốn tạo phản, bên ngoài rất có thể lại xảy ra chiến tranh. Mai Tử không hiểu mấy việc này, nhưng lại nhớ tới lời th ờ dài của Tiêu Kinh Sơn lúc sáng. Nghĩ, thiên hạ nếu không thái bình, h ả sẽ làm gì.

Mai Tử đang muốn suy nghĩ tiếp, Tiêu Kinh Sơn đã quay trở lại, đ ồ trong giỏ không còn, h ả đem hai cái giỏ ch ồng lên nhau, tay c ầm đòn gánh đi tới, thấy Mai Tử thì cười nói: "Cũng may, còn dư lại một ít xương, ta đưa cho bọn họ hết r ả."

Mai Tử vội gật đầu nói: "Vậ thì tốt."

Tiêu Kinh Sơn xem sắc trời cũng không còn sớm, nghĩ đến còn có vài thứ muốn mua, liền dẫn Mai Tử đi tới phía đông của chợ. Chợ phía đông người qua lại cũng nhi ều, ở đây bán lẻ tẻ vật dụng hàng ngày, đương nhiên cũng có các loại thức ăn vặt nào là bán quế, bánh trôi, bánh hoa mai, bánh bao thủy tinh, còn có nhi ều thứ khác.

Tiêu Kinh Sơn lấy ra tiền mới vừa bán được, mua bốn cái bánh hoa mai c ần trở về. Bánh hoa mai còn nóng, phải dùng d ầu giấ c ần lấy. H ả c ầm hai cái đưa cho Mai Tử, hai cái giữ lại cho mình. Mai Tử thấy động tác của h ả nhanh chóng không kịp ngăn lại, nhưng vẫn thuận miệng nói: "Không c ần lãng phí như thế, chúng ta có mang theo thức ăn mà."

Tiêu Kinh Sơn không nói gì, chỉ đưa bánh hoa mai cho nàng dục nàng ăn nhanh. Mai Tử cười nhận lấy, thế là hai vợ ch ồng tìm một chỗ yên tĩnh,

phủ khối đá cho sạch sẽ rồi ngửi xuống, lấy thức ăn cùng nước mang theo ra.

Bánh hoa mai này hương vị ngọt ngào mềm mại, hơn nữa mới ra lò còn có làn khói mỏng tản ra, ăn vào miệng thật là ngon mà. Mai Tử ăn được một cái sợ Tiêu Kinh Sơn không đủ ăn, liền đem cái còn lại đưa cho Tiêu hấn. Tiêu Kinh Sơn không cần, nói nàng cứ ăn đi, sau đó lấy thức ăn mang theo từ từ nhấm nháp. Mai Tử thấy Tiêu Kinh Sơn khăng khăng không chịu ăn mới đem cái bánh kia từ từ nhai nuốt.

Hai người ăn no, lại sửa soạn đứng lên. Tiêu Kinh Sơn dẫn Mai Tử đi mua chút đồ.

Ngày trước Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn đã bàn bạc cần mua vài thứ. Hôm nay có tiền, liền mua được vài món đồ gia dụng hàng ngày cùng với lương thực đầu vừng các loại. Sau đó còn mua chút bánh ngọt tính mang về cho nhà mẹ Mai Tử. Mua hết mấy thứ này, Tiêu Kinh Sơn lại dẫn Mai Tử đến cửa hàng quần áo để Mai Tử mua vài bộ quần áo. Mai Tử luôn luôn tiết kiệm, hơn nữa lúc xuất giá vẫn có chút quần áo mới, khăng khăng không chịu mua. Tiêu Kinh Sơn thấy vậy cũng đành thôi.

Xong hết mọi việc, mặt trời cũng đã ngã về tây. Hai người thấy thời gian không còn sớm, trở về lúc này may ra còn kịp, liền đứng dọn dẹp sắp sửa rời trấn trở về nhà.

TIÊU KINH SƠN VÀ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 20: Sau Đây Đây Chính Là Nhà Của Nàng

Trên đường trở về vẫn phải trèo qua mấy ngọn núi, trời dần dần tối, Mai Tử theo sau Tiêu Kinh Sơn cẩn thận đi về phía trước. Hai người thỉnh thoảng tán gẫu, chính là bàn bạc một chút chuyện sau này.

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử đối với việc bán dược rất có hứng thú, liền nói với nàng: "Hôm nay ta có đến một tiệm thuốc, vào hỏi, biết đại khái giá thị trường rồi. Chúng ta trở về phải tính toán thật kỹ, ta dạy nàng nhận biết thảo dược, làm thế nào để lên núi hái."

Mai Tử rất vui, nói với Tiêu Kinh Sơn sau này muốn trồng thêm vài loại rau củ ở trong sân, nuôi thêm mấy con gà, Tiêu Kinh Sơn đương nhiên đồng ý hết.

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử đi phía sau càng ngày càng chậm, đành nghỉ ngơi một chút. Mai Tử thấy sắc trời không còn sớm, mặc dù chân đã sưng lên cũng không muốn nghỉ ngơi. Tiêu Kinh Sơn quay đầu nhìn nàng một cái, không nói hai lời để đòn gánh xuống.

Mai Tử chọn khối đá sạch ngồi xuống, bỏ bọc vải ra một bên, đưa tay cầm lấy bàn chân đang sưng lên. Đang xoa xoa, Tiêu Kinh Sơn đi đến, một tay nâng chân nàng lên. Nàng cả kinh, tim đập nhanh vài nhịp, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn đem chân đặt ở trên tay hắn. Chân Mai Tử không lớn không nhỏ, tay Tiêu Kinh Sơn nắm lấy vừa vặn.

Tiêu Kinh Sơn cẩn thận cởi giày của nàng ra, lúc này mới phát hiện sau gót chân nàng phồng rộp lên vài giọt nước, trong mắt không khỏi đau lòng, nhẹ nhàng vuốt ve nói: "Đầu đã thành ra như vậy, tại sao không nói?"

Mai Tử cúi đầu không nói gì. Nàng không muốn để Tiêu Kinh Sơn cảm thấy mang theo nàng là phiền toái, nhưng vẫn là phiền toái.

Tiêu Kinh Sơn cẩn thận chọc thủng mấy bọc nước, làm cho nàng hít hà một trận, nhưng hắn vẫn không nhẹ tay chút nào. Chọc xong rồi lại cẩn thận lấy giày mang lại cho nàng.

Lúc này trăng đã lên cao, gió mang theo mùi thơm cây cỏ nhẹ nhàng, Tiêu Kinh Sơn nắm lấy bàn chân nàng trong tay vừa ấm áp vừa xiết chặt.

Mai Tử nhìn dáng vẻ kiên quyết của hắn, nhớ tới lời nói khó hiểu của hắn lúc trước, không khỏi tò mò nhìn nam tử ở trước mắt - phu quân của nàng, hỏi: "Lúc trước chàng rời khỏi thôn cũng đi đường này sao?"

Tiêu Kinh Sơn đang giúp nàng mang giày, nghe hỏi liền ngừng đầu nhìn nàng một cái, cười nhạt nói: "Đúng vậy, lúc đó ta đi qua con đường này, ra khỏi thôn Bích Thủy, đi tới trấn phía dưới, rồi lại đi tiếp ra thế giới bên ngoài."

Hắn buông chân nàng xuống, nhìn ngọn núi nguy nga đằng xa đắm chìm trong ánh trăng. Nhớ lại chuyện cũ nói: "Lúc đó ta đi ra ngoài, cứ nghĩ sẽ không trở lại nơi này nữa. Nhưng lẩn lộn bên ngoài rất nhiều năm, kinh nghiệm rất nhiều việc, ta bỗng nhớ tới nơi non xanh nước biếc này, nhớ da diết từng cọng cây ngọn cỏ, thậm chí còn nhớ rõ lúc nhỏ đi bắt dế ngoài đồng. Cho nên cuối cùng ta cũng trở lại nơi đây, giống như cha ta trước kia, ổn định cuộc sống, lập gia đình bình yên qua ngày."

Mai Tử chợt rất muốn hỏi, có phải hắn sẽ không bao giờ rời khỏi, thật sự cả đời ở lại đây không? Nhưng mà lời nói lên đến miệng rồi nàng lại không có cách nào nói ra. Nàng nhớ lúc ở bên ngoài quán ăn có nghe người ta nói, bây giờ bên ngoài kia hình như sắp có chiến tranh, không được yên ổn?

Lúc hai người trở lại, trời đã tối đen. Người dân trong thôn cũng đã đi nghỉ hết. Bọn họ đi trên đường chỉ có thể nghe thấy tiếng chó sủa, chắc là chó nhà ai bị tiếng bước chân của họ dọa đến.

Về đến nhà, đem mấy thứ mua được ra rửa sơ qua cát cẩn thận. Lúc này Mai Tử mới mệt mỏi nằm lên giường.

Tiêu Kinh Sơn chưa lên giường ngay, chạy đến bên cạnh rương không biết tìm cái gì. Cuối cùng cũng tìm được một cái bình nhỏ muốn bôi lên chân Mai Tử. Mai Tử biết hẳn luôn có vài thứ kỳ lạ rất có tác dụng, liền mặc cho hắn bôi. Thuốc này là thuốc gì? lạnh lạnh trơn bóng, bôi lên rất thoải mái.

Làm xong, lúc này Tiêu Kinh Sơn mới lên giường chui vào trong chăn ôm Mai Tử ngủ. Đêm nay Tiêu Kinh Sơn không có làm phiền Mai Tử. Hắn biết nàng thực sự mệt mỏi.

Mai Tử mệt mỏi mí mắt sụp xuống, nằm dài trên giường dần chìm vào giấc ngủ. Nhưng lúc mơ mơ màng màng, trong đầu chợt nhớ tới một chuyện. Nàng ở trước ngực hắn cọ cọ, khàn khàn lên tiếng hỏi: "Nếu như bên ngoài không được yên ổn, chàng sẽ rời khỏi đây sao?"

Lời này Mai Tử vừa thốt ra, thân thể Tiêu Kinh Sơn lập tức cứng đờ. Cơn buồn ngủ của nàng nhất thời biến mất, tâm thất chập chững mắt nhìn hắn.

Một lát sau, Tiêu Kinh Sơn mới nhàn nhạt nói: "Ngủ đi, không cần nghĩ nhiều như vậy."

Ngày hôm sau, hai người thức dậy, ăn cơm xong lại lấy túi tiền hôm qua ra đếm. Mai Tử vui mừng phát hiện, thu hoạch lần này rất khá. Đủ chi phí cho bọn họ sinh hoạt trong một năm. Tiền cầm ở trong tay nặng trĩu, thật khiến cho người ta vui vẻ.

Tiêu Kinh Sơn thấy tiểu Mai Tử hạnh phúc mân mê túi tiền, cười nói: "Sau này đây chính là nhà của nàng, chuyện tiền nong này phải nhờ nàng trông coi rồi."

Mai Tử nghe vậy, e thẹn, ngại ngần đem túi tiền đưa cho hắn: "Không cần đâu, chàng giữ đi."

Tiêu Kinh Sơn cười nói: "Ta có bệnh hay quên, không chừng một ngày nào đó đem tiền của nàng để đâu mất thì làm sao bây giờ."

Mai Tử biết hẳn nói khéo mà thôi, cười với hẳn một cái, cũng đành phải đem túi tiền cất đi.

Hai người bàn bạc, dọn dẹp qua, đem mấy khối thịt heo rừng hôm qua để lại cho vào giỏ trúc, lại lấy bánh ngọt mua trên trấn sắp xếp thỏa đáng rồi cùng nhau đi qua nhà mẹ Mai Tử.

Khác với lần trước, hôm nay Mai Tử nướng cùng Chu Đào, A Thu đều ở nhà. Mai Tử nướng thấy con gái cùng con rể mang đến nhiều thứ như vậy, cười đến miệng khép không được. Vội vàng nhận lấy, rót trà mang trái cây ra chiêu đãi. A Thu thấy chị cùng tỷ phu trở về, nói chuyện với chị vài câu xong liền quán lấy Tiêu Kinh Sơn hỏi hẳn chuyện đi săn. Tiêu Kinh Sơn liền kể cho hẳn chuyện săn heo rừng như thế nào, A Thu chăm chú nghe tới mức không dứt ra được.

Chu Đào bàng quan nhìn mọi chuyện, chợt chen vào nói: "Tỷ, khi nào các người muốn sinh em bé?"

Mai Tử nghe vậy sững sốt, cúi đầu mím môi cười nói: "Chuyện này không vội."

Mai Tử nướng xuy Chu Đào một tiếng, nói: "Vào bếp xem thử nước sôi chưa?"

Chu Đào "Hừ" một tiếng, không tình nguyện xoay người đi. Mai Tử nướng nhiệt tình hỏi Tiêu Kinh Sơn chuyện này chuyện nọ. Tiêu Kinh Sơn lễ phép đáp lại.

Lại nói đến chuyện vài ngày nữa thu hoạch lúa, Mai Tử nướng than nhẹ nói: "Con không có ruộng nên không biết nhà chúng ta đến mùa thu hoạch này khổ sở như thế nào đâu. Kể từ khi phụ thân Mai Tử mất, A Thu còn nhỏ, trong chỉ có ba mẹ con chúng ta làm việc. Thật sự là chịu không ít khổ cực."

Tiêu Kinh Sơn vội nói: "Ta đây rảnh rỗi không làm gì, đến lúc đó đương nhiên sẽ cùng mọi người thu hoạch lúa."

Mai Tử nương nghe vậy khách khí cười nói: "Vậy làm phiền con rỗi rảnh."

Tiêu Kinh Sơn không cho là đúng: "Mẹ, sao lại nói như vậy. Chưa tính đến chuyện Mai Tử bây giờ đã là vợ của ta, nói riêng giao tình giữa ta và cha nàng lúc trước, chuyện này ta nhất định là muốn giúp."

Thấy Tiêu Kinh Sơn nhắc tới chuyện này, trên khuôn mặt Mai Tử nương có chút không tự nhiên, mĩa mai giải thích nói: "Kinh Sơn à, nếu nói đến giao tình giữa cha nàng và con lúc trước, kỳ thật lúc con mới trở về, chúng ta nên qua lại chào hỏi đàng hoàng. Nhưng con cũng biết đấy, chúng ta là cô nhi quả phụ, tình ngay lý gian, cũng phải kiêng dè một số chuyện."

Tiêu Kinh Sơn không để ý chút nào cười nói: "Mẹ nghĩ nhiều rỗi, Kinh Sơn biết."

Mai Tử nương lạp đi lạp lại gật đầu: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt."

Ra đến trước cửa, Mai Tử nương lại kéo lấy Mai Tử nói chuyện của Chu Đào. Nói đã tìm được cho Chu Đào một gia đình rất tốt ở thôn Hềng Anh Tử núi bên kia. Chờ qua mùa thu hoạch, thời tiết tốt liền đem nàng gả ra ngoài. Mai Tử nghe vậy giật mình, bởi vì cái thôn kia cách thôn Bích Thủy đến bốn mươi cây đường núi a, sao mẹ lại tìm một nhà ở xa như vậy?

Mai Tử nương cũng không nói nhiều, mặt lạnh nói: "Việc này ta tự biết suy nghĩ, hôn sự này ta đã định rỗi rảnh."

Mai Tử nhớ đến thần sắc Chu Đào hôm nay, nghĩ nàng chắc cũng không vui. Nhưng mà việc này nàng cũng không cách nào thay đổi được, chỉ có thể an ủi Chu Đào một tiếng thôi.

Hai ngày nay trong nhà không có việc gì làm, Mai Tử liền xin một ít hạt giống dưa leo cùng quả hạnh đào, lại mượn con gà mẹ cùng trứng gà của mẹ về ấp, từ từ chăm sóc nhà này. Tiêu Kinh Sơn làm cho Mai Tử một cái chuồng gà, lại giúp nàng đào đất trồng cây. Qua hai ngày, dưa leo cùng hạnh đào đều đã được gieo xuống, con gà mẹ kia cũng đã ngoan ngoãn

nằm trong chuồng mới ấp trứng rồi, mà lúc này, ngoài ruộng lúa cũng đã chín đến, thời tiết rất thích hợp để thu hoạch.

Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn về nhà Mai Tử sớm một chút để làm việc, cầm lấy lưỡi hái bắt đầu gặt. Lúc này Chu Đào cũng không tỏ thái độ khó chịu gì, lấy cái khăn tay cột lên đầu tránh ánh mặt trời gay gắt cúi xuống gặt lúa.

Tiêu Kinh Sơn chưa từng gặt lúa bao giờ nên lúc bắt đầu gặt không được nhanh bằng Mai Tử. Hai người được phân công gặt một thửa ruộng, Mai Tử rất nhanh gặt xong một bó to trước Tiêu Kinh Sơn. Kể từ lúc gả cho Tiêu Kinh Sơn, Mai Tử thấy hẳn không có gì là không làm được. Hôm nay nhìn hẳn cũng có điểm không giỏi bằng mình, không nhịn được quay đầu nhìn hẳn đắc ý cười cười.

Tiêu Kinh Sơn lơ đãng nhìn nàng một cái, tiếp tục chăm chỉ làm việc, nhanh chóng nắm được kỹ thuật, xoay xoay lúa nối đuôi nhau ngã xuống hàng loạt, rất nhanh liền bắt kịp Mai Tử. Mai Tử yêu kiều "Hừ" một tiếng, tiếp tục đưa lưỡi hái, kiên quyết không thể để hẳn nhanh hơn nàng được.

Sau đó ánh mặt trời càng nóng bức như muốn bốc hỏa, cái khăn trên đầu Mai Tử đã sớm ướt nhẹp, từng giọt mồ hôi tuôn theo tóc chảy xuống, làm búi tóc dính vào cổ gáy. Khuôn mặt ngày thường vốn trắng nõn hôm nay phơn nắng thành đỏ hồng. Tiêu Kinh Sơn không đành lòng, nói nhỏ: "Nếu mệt thì vào nghỉ ngơi trước đi, ta làm nhiều một chút là được."

Mai Tử quay đầu xem, xa xa mẹ cùng mọi người vẫn đang chăm chú gặt, mà dưới tán cây ven đường kia, đệ đệ A Thu đang bưng lấy nước uống ừng ực còn muội muội Chu Đào ngồi cạnh lau lau mồ hôi cũng đang uống nước.

Nàng vốn còn chưa thấy khát, nhìn thấy cảnh này liền thấy cổ họng khát khô, liền hỏi Tiêu Kinh Sơn: "Chàng khát không, ta đi lấy nước cho chàng."

Tiêu Kinh Sơn lắc đầu: "Không cần, nàng đi uống nước nghỉ ngơi một chút đi rồi hãy làm tiếp."

Mai Tử gật gù gật đầu, đến cầ n lấy một cái ly gỗ khác, uống một miệng nước r ồi lại múc đ ầy đ ể cho mẹ uống. Mai Tử nư ơng cúi đ ầu làm ch ăm chú không bi ết trời đ ất gì n ữa, thấy Mai Tử đ ưa nước lại đ ây, nhận lấy uống ừng ực một h ồi xong dùng tay áo lau miệng. Nhìn từng bó từng bó lúa ở phía sau nói: "Năm nay thu hoạch không t ệ, cũng có thể cho Chu Đ ào một chút thể diện đ ể g ả ra ngoài."

Mai Tử gật gù gật đầu: "Như vậy cũng tốt, Chu Đ ào g ả đi xa như vậy, có nhi ều của h ồi môn thì nhà ch ồng cũng xem trọng nàng một chút."

Mai Tử nư ơng nghe lời này, quay đ ầu lại nhìn Mai Tử nói: "Con có trách ta lúc g ả con ra ngoài có nhi ều uất ức không?"

Mai Tử cười nói: "Mẹ, sao mẹ lại nói nh ững lời này, con gái người đ ầu đ ể ý m ấy chuyện đó."

Mai Tử nư ơng than thở: "Ta cũng không có cách nào, con hiểu cho ta là tốt r ồi. Nhưng mà hôm nay con vẫn ở trong thôn này, trong nhà nếu thiếu cái gì, nếu ta giúp đ ược li ền giúp cho một chút."

Mai Tử vội vàng lắc đ ầu nói: "Không cầ n, tuy nhà cũng không có gì quý giá, nhưng h ắn đi săn cũng có thể đ ổi đ ược m ấy đ ồng ti ền, dành dụm cũng đ ược một ít."

Nhắc tới người con r ẻ này, khuôn mặt Mai Tử nư ơng lộ ra vẻ hài lòng: "Người khác xác nhận là nói không sai. Lúc đó khi cha con còn ở đ ây có nhắc tới h ắn, nói h ắn đi ra ngoài nhất đ ịnh có thể làm nên chuyện. Ngày hôm nay tuy h ắn hai tay trống tr ờn trở v ề, nhưng ở cái thôn nhỏ này, cũng có thể đ ược xem là người tài ba, con có thể g ả cho h ắn cũng coi là phần số của con."

Mai Tử nư ơng nói ra lời này, nhìn Mai Tử hỏi: "Các con khi nào thì muốn sinh em bé đ ây, đ ứa bé chính là bảo bối đ ể giữ lòng đàn ông a."

Mai Tử bi ết nàng cùng Tiêu Kinh Sơn ở trên giường làm chuyện đó có thể sinh con. Nhưng mà đến bây giờ cũng chưa có em bé, nàng nhớ rõ ràng khi ấy A Kim g ả ra ngoài một tháng thì có tin vui. Trong lòng mặc dù nghi

ngờ, nhưng nàng không muốn để mẹ lo lắng, nghĩ về nhà liền cùng Tiêu Kinh Sơn bàn bạc một chút, lập tức liền mỉm cười gật đầu nói: "Mẹ, con biết rồi."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 21: Còn Muốn Nuôi Em Bé

Mai Tử cùng mẹ nói chuyện xong, lại lấy nước mang cho Tiêu Kinh Sơn để hẩn uống. Tiêu Kinh Sơn nhận lấy cũng uống một miệng lớn, vừa uống vừa nói: "Ngày mai làm thêm nửa ngày nữa chắc là xong."

Mai Tử nhìn xung quanh lúa ngã xuống từng hàng, gật đầu nói: "Đúng vậy, lại đi đập lúa thêm vài ngày nữa là có lương thực để cất rữ."'

Tiêu Kinh Sơn nhìn khuôn mặt Mai Tử có vẻ mơ ước, an ủi nàng nói: "Chờ khi nào ta rãnh rỗi, lại đi săn, kiếm thêm bạc cho nàng đổi một ít lương thực về ăn dần."

Mai Tử nghe hẩn nói như thế trong lòng ấm áp, cười nói: "Còn muốn nuôi thêm gà để trứng."

Tiêu Kinh Sơn gật đầu: "Đó là đương nhiên, nàng nuôi gà cũng rất tốt."

Mai Tử cười liếc hẩn một cái, được một đời mườì: "Còn muốn nuôi heo nữa."

Tiêu Kinh Sơn nhướng nhướng lông mày, nhưng mà vẫn đáp ứng nói: "Cũng được."

Mai Tử mím môi cười, đánh giá thần sắc của hẩn nói tiếp: "Còn muốn nuôi em bé."

Tiêu Kinh Sơn đang định nhướng nhướng lông mày lập tức đứng hình không nhúc nhích, ngạc nhiên nhìn Mai Tử, một lúc sau thần sắc hẩn mới dần dần khôi phục lại bình thường. Khôi phục bình thường xong liền từ từ nâng khóe môi cười ra tiếng. Khuôn mặt hẩn ngày thường kiên nghị, vẻ

mặt cứng rắn, hôm nay cười đến lông mày dày đều giãn ra, giống như băng tuyết tan chảy, như gió xuân thán ba thổi phất vào mặt, hạnh phúc.

"Được." Hấn mang theo nụ cười, ở giữa đống ruộng vàng óng ả, dịu dàng nói với nàng như thế.

Mai Tử cảm thấy tim mình như muốn nở hoa, ngọt ngào dâng lên, nàng xấu hổ quay đầu đi, nắm lấy ly nước nói: "Ta đi cất ly." Nói xong thân thể liền chạy đi.

Đi tới, thấy muội muội nàng Chu Đào cầm trong tay cái khăn phủi phủi cho mát, nghiêng mắt nhìn nàng.

Trong lòng Mai Tử không thích sắc mặt này của Chu Đào, để ly gõ xuống trở về làm việc. Ai dè Chu Đào gọi nàng lại, lạnh lạnh nói: "Lập gia đình đúng là có khác, ở đống ruộng cũng có thể tình nồng ý đậm."

Mai Tử quay đầu nhìn nàng một cái, nói: "Chờ thu hoạch xong, không phải muội cũng đi lập gia đình rồi sao."

Sắc mặt Chu Đào càng không dễ nhìn, nhìn xuống nam nhân đang cong người đưa lưỡi hái gạt lấy lúa ở đằng xa, cười chế nhạo nói: "Đầu là con gái, mẹ lại thương người hơn, tìm cho người một người tốt ở gần đây, lại muốn đem ta đến cái thôn Hồng Anh Tử không biết là tốt hay là xấu kia!"

Mai Tử nghe lời này, khuôn mặt càng khó coi hơn, lạnh lùng nói: "Chu Đào, chẳng lẽ muội quên lúc đó ta xuất giá như thế nào rồi sao? Bây giờ cần gì nói những lời như vậy, chúng ta dù sao cũng là tỷ muội ruột thịt, lúc nhỏ muội cũng từng đi theo ta gọi một tiếng tỷ tỷ hai tiếng tỷ tỷ. Hôm nay lớn rồi? Chẳng lẽ muội muốn nhìn thấy ta thật sự treo cổ ở trên cây lúc đó muội mới vui về sao?"

Chu Đào nghe lời này, lúc đầu trên khuôn mặt còn có chút xúc động, nhưng không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên đứng lên, vung bím tóc, hất mặt nói: "Người gả cho nam nhân tốt, muốn nói gì thì nói, ta không tranh cãi cùng người." Nói xong cầm lưỡi hái lên bước đi.

Mai Tử vẫn đứng đó sừng sốt một hồi, lúc này mới trở lại ruộng bắt đầu gặt tiếp.

Mọi người làm việc đến khi trời tối mới dừng tay lại. Mai Tử nương muốn giữ hai vợ chồng Mai Tử lại cùng nhau ăn cơm tối. Trong lòng Mai Tử không thích thái độ kia của Chu Đào, đang muốn cự tuyệt, lại nghe Tiêu Kinh Sơn nói: "Mẹ, không cần đâu, cơm buổi sáng trong nhà còn dư, lại có một ít canh thịt trong nồi nếu để đến ngày mai sợ hỏng mất."

Trong lòng Mai Tử biết Tiêu Kinh Sơn nói dối, nhưng không nói ra, ngược lại phụ họa theo: "Đúng vậy, mẹ, lúc ra ngoài vội vàng quên bỏ vào trong hầm, phải về ăn a."

A Thu ở bên cạnh làm việc cả một ngày, vừa mệt lại vừa đói, nghe Mai Tử nói liền đến bên cạnh mẹ nhỏ giọng nói thầm: "Mẹ, con cũng muốn ăn canh thịt."

Mai Tử nương nhăn mặt nhìn nó nói: "Ăn cái gì mà ăn, ăn nhiều vào thải ra càng nhiều chứ được gì!"

Nói xong lời này, bà lại xoay người tươi cười, nhìn Mai Tử nói: "Nếu vậy, các con về ăn đi, hôm nay mệt mỏi cả ngày, nhớ ăn no rồi đi nghỉ."

Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn vâng dạ một tiếng rồi đứng dậy chào mẹ quay về nhà.

Kỳ thật buổi sáng trong nhà cái gì cũng không còn dư lại, Mai Tử nhìn phòng bếp lạnh tanh cười nhìn Tiêu Kinh Sơn trêu ghẹo nói: "Canh thịt đâu rồi, ta cũng muốn ăn."

Tiêu Kinh Sơn đến gần néo néo gương mặt mềm mại của Mai Tử, ôn nhu nói: "Canh thịt không có, chỉ có tiểu Mai Tử đây thôi."

Mai Tử nhẹ "Hừ" một tiếng, cầm củi bắt đầu mồi lửa nấu cơm, Tiêu Kinh Sơn giúp nàng lấy bánh bột ngô ở trong hầm ra. Hai người ăn một ít cháo loãng cùng bánh bột ngô qua buổi tối.

Ăn cơm xong, hai người ngồi trên tảng đá dưới gốc cây. Mai Tử nghĩ đây là lần đầu hắn cầm lưỡi hái, sợ tay hắn bị đau, kéo lại nhìn xem, làm cho Tiêu Kinh Sơn nhướng lông mày nhìn nàng cười.

Mai Tử lập tức hiểu được, tay người ta cầm cung tên, đánh qua quyên, da dày thịt béo, một cái lưỡi hái nhỏ nhỏ làm sao có thể làm rách tay hắn được chứ. Nàng e thẹn ném tay hắn xuống, ai dè Tiêu Kinh Sơn lại không buông, lật tay cầm lấy tay của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Mai Tử cảm thấy được hắn nắm như vậy rất thoải mái. Nàng tựa vào cánh tay rắn chắc của hắn, nhắm nhẹ mắt để hắn tùy ý xoa. Tay Tiêu Kinh Sơn lại từ ngón tay của nàng xoa lên, vuốt ve bả vai, xoa nhẹ. Đem cả người nàng ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng xoa bóp lưng nàng. Xoa bóp hết phía sau lưng, bàn tay to kia liền từ từ dời đến trước ngực nàng.

Ngực của nàng không lớn không nhỏ mềm mại, bị hắn cách quần áo giữ trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve. Thế là tiểu Mai Tử vốn đang nhắm hờ mắt có chút ngại ngại, đầu ở trên cánh tay rắn chắc của Tiêu Kinh Sơn cọ cọ.

Tiêu Kinh Sơn nhẹ nhàng ở bên tai nàng nhỏ tiếng: "Thế nào?"

Trong lòng Mai Tử có gì đó nóng lên, bắp chân rã rời, vô lực dựa vào cánh tay hắn, nhỏ giọng yêu kiều nói: "Chân không còn chút lực nào nữa."

Tiêu Kinh Sơn nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, lầm bầm nói: "Không sao, ta ôm nàng." Vừa nói vừa đem cả người nàng ôm ở vào lòng.

Mai Tử kêu lên một tiếng nho nhỏ, nháy mắt đã té vào lòng hắn rồi. Nhất thời tim nhảy lên một cái, chân không còn sức, chỉ có thể vịn cánh tay hắn xụi lơ tựa vào trên ngực hắn.

Tiêu Kinh Sơn ôm nàng giống như ôm một đứa bé, để đầu nàng dựa lên lồng ngực mình, lại dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng nàng.

Mai Tử chớp chớp mắt, từ trong lòng hắn nhìn bầu trời đêm. Bầu trời đêm có vô vàn tinh linh lấp lánh tỏa sáng rất đẹp.

Mai Tử chợt nhớ tới lúc nhỏ, khi phụ thân nàng còn sống, người cũng ôm nàng ngắm sao như thế. Lúc đó trong nhà còn khá giả, lúc đó mẹ đối với nàng cũng rất tốt, lúc đó muội muội Chu Đào còn chạy theo gọi nàng một tiếng tỷ tỷ.

Bầu trời sao vẫn như cũ nhưng con người đã không còn như lúc trước nữa rồi.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng trầm mặc, ôn nhu hỏi: "Nghĩ cái gì vậy?"

Mai Tử lắc lắc đầu: "Không nghĩ cái gì cả, đang ngắm sao."

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nhìn nàng: "Ngắm sao cũng có thể chảy nước mắt sao?"

Mai Tử vội vã lấy tay sờ má, lúc này mới phát hiện mình thực sự chảy nước mắt, thế là cười xoa xoa mặt nói: "Thật không sao, chỉ là nhớ tới chuyện lúc nhỏ."

Tiêu Kinh Sơn đưa tay lên giúp nàng lau nước mắt, cúi đầu nói: "Ta không biết vì sao, hóa ra là nhớ phụ thân rồi hả?"

Mai Tử nghe thấy lời này thật ngỡ ngàng. Nàng cũng không còn là đứa bé, làm sao có thể vì nhớ phụ thân mà khóc. Thế là đem má vùi vào trong lòng hắn, nhẹ nhàng nói: "Không phải đâu, ta đang suy nghĩ chuyện khác."

Tiêu Kinh Sơn không muốn nàng ưu phiền, nâng mặt nàng lên, nghiêm nghị hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Mai Tử nhớ tới muội muội mình hôm nay nói những lời kia với mình, nhìn sắc mặt hắn nói: "Không có gì... Chu Đào phải gả ra ngoài rồi."

Tiêu Kinh Sơn nhướng cặp lông mày dày "À" một tiếng.

Mai Tử duỗi ngón tay chọc chọc lồng ngực hắn: "À cái gì mà à, chàng nghĩ thế nào?"

Tiêu Kinh Sơn cảm thấy buồn cười: "Nàng ấy xuất giá, ta phải nghĩ như thế nào?"

Mai Tử giương mắt nhìn, chỉ thấy hắn cười đầy thâm ý, chợt nhận ra hắn hiểu được tâm tư nhỏ nhỏ của nàng, nhất thời mắc cỡ đỏ mặt, nói nhỏ: "Ta không có ý gì khác. . . . ."

Thực sự không có ý muốn thử hắn.

Tiêu Kinh Sơn gật đầu nói: "Ừ, ta hiểu, nàng chỉ muốn nói Chu Đào phải gả mà thôi, có thể có ý tứ gì đây." Hắn trầm ngâm hạ giọng nói: "Hôm nay kiếm được một ít bạc trắng, lấy ra cho muội muội nàng mua thêm một ít đồ cưới đi, cũng tránh cho mẹ lo lắng nhiều, như thế nào?"

Mai Tử nghe vậy, trong lòng nhất thời ấm áp, nhưng lại có chút áy náy. Kỳ thật mẹ lo lắng thu hoạch lúa chính là vì có thể bán lương thực ra ngoài kiếm chút tiền, như vậy cũng có thể mua đồ cưới cho Chu Đào, cho nàng chút thể diện. Nhưng với chút ít đất đai trong nhà, lương thực thu hoạch cũng có hạn, lo được miếng ăn cũng đã khó rồi, bán ra ngoài thì có chút chật vật. Mai Tử đã gả ra ngoài, có gia đình riêng của mình, không phải cứ muốn giúp nhà mẹ là giúp. Hôm nay Tiêu Kinh Sơn nói vậy là xuất phát từ ý tốt cùng quan tâm, nhưng mà gia đình nhỏ này của nàng cũng không có của cải gì, chỉ có một chút ít tiền, nếu lấy ra dùng như vậy nàng lại cảm thấy rất áy náy với Tiêu Kinh Sơn.

Tiêu Kinh Sơn nhìn ra tâm tư của tiểu nương tử nhà mình, vỗ vỗ lưng nàng an ủi nói: "Làm con rể giúp nhà mẹ vợ đó là chuyện nên làm, huống chi tương lai chúng ta còn dài, ta sẽ không để nàng đói rách đâu, nàng đừng lo."

Mai Tử ôm lấy hắn, cảm động nói: "Ta biết, chàng nói như vậy còn không phải vì ta sao? việc này cứ nghe theo chàng là được."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 22: Sân Đánh Lúa Nhiều Người Như Thế, Chàng Lại Nghĩ Cái Gì Vậy?

Thời tiết mấy hôm nay rất tốt, mọi người trong thôn đều đi sớm về tối. Mai Tử nương muốn giúp nhà mẹ đương nhiên cũng không ngoại lệ. Mai Tử nương dậy sớm ra ruộng làm, Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn cũng không đến trễ chút nào. Như thế bận rộn hai ngày, cuối cùng cũng gặt xong hết lúa, bước kế tiếp là đem lúa đến sân đánh lúa.

(Lúc gặt lúa xong lúa còn nguyên trên cây. Phải đem đi đập để tách hạt lúa riêng, thân lúa riêng à rơm rạ. Sau khi tách hạt lúa, đem đi xay (hoặc giã) để tách vỏ và hạt, khi đó thu được được hỗn hợp hạt gạo và vỏ trấu (vỏ lúa). Sàng lọc (đãi) qua một lượt lúc đó mới thu được hạt gạo trắng chúng ta hay dùng, vỏ trấu thì đem đốt đi, còn vụn gạo nhỏ thường gọi là hạt cám thì cho heo ăn.)

Mai Tử nương từ sân sau lấy ra một cái xe bò cũ. Những người khác thì là sắp xếp lúa lại thành bó, sau đó cột chặt đem đặt lên xe.

Đến khi lúa chất lên xe đã cao, Tiêu Kinh Sơn lấy dây thừng trói chặt lại một lần. Cuối cùng khi đã chắc chắn lúa trên xe đã được cột chặt không rơi xuống, Tiêu Kinh Sơn liền giơ tay lên đẩy xe, thẳng hướng sân đánh lúa đi tới. Mai Tử nương nói A Thu đi theo, phòng trên đường có lúa rớt xuống, còn mình và hai con gái vội vã dọn dẹp trói lúa còn dư rơi rớt trên mặt đất.

Cả nhà bận rộn một buổi sáng, cuối cùng cũng đưa được tất cả lúa đến sân đánh lúa, chất thành đống. Trong lòng Mai Tử nương vui vẻ, năm nay may mà có con rể giúp sức, như năm ngoái không biết ba mẹ con phải đẩy xe bao nhiêu lần mới xong. Nhưng Mai Tử nương luôn luôn tiết kiệm, đến trưa lúc mặt trời thiêu đốt lợi hại mới nói con gái con rể về nghỉ trước, còn

mình ở lại lấy ra một cái bao lớn nhanh tay lẹ mắt lượm lật lúa rơi vãi trên đất. Mai Tử nương sợ mấy đứa bé nhà trong thôn chạy lại đây phá, tất cả nhà trong thôn đều kéo lúa mang đến đây để đánh a, theo như lệ thường, con cái nhà họ cũng có thể đến đây.

Mai Tử biết đi đâu đó, để làm ra được lương thực thật không dễ dàng chút nào. Giữa trưa nắng như vậy cũng không nhẫn tâm để mẹ mình một người bận rộn ở đây, liền muốn ở lại giúp bà dọn dẹp. Mai Tử ở lại, Tiêu Kinh Sơn đương nhiên cũng ở lại, thế là A Thu cùng Chu Đào đi về ba người bắt đầu khom lưng lượm nhặt mấy cọng lúa rơi vãi trên đất kia.

Mặt trời dần ngã về tây, cuối cùng trên mảnh đất trống sạch bóng chỉ còn lại vài cọng rơm rạ. Lúc này Mai Tử nương mới cầm lấy bao lúa của hai người, cột chung một chỗ rồi nhìn nhìn, cười đến khép miệng không được, cuối cùng hạ lệnh nói: "Bận rộn hơn nửa ngày, cũng đói rồi đúng không? Mai Tử, Kinh Sơn cùng ta về nhà ăn cơm đi."

Lúc này Mai Tử đã mệt mỏi chân tay vô lực, đói đến bụng dính vào lưng rồi. Nàng nghĩ Tiêu Kinh Sơn định cũng mệt mỏi, thật sự không còn sức về nhà làm cơm nữa, liền nghe theo mẹ về nhà cùng nhau ăn cơm.

Mọi người về đến, bếp lò lạnh băng, cơm nước đều chưa có. Mai Tử nương vội vàng thay váy dài, chạy đến nhà bếp thổi lửa làm cơm, làm thêm một ít rau dại cùng vài món mang ra cả nhà cùng ăn.

Ăn cơm xong, Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn muốn ra về, Mai Tử nương không giữ lại lâu. Hai người liền đi về nhà.

Trên đường đi, trời lại mau tối, dãy núi xa xa đổ rục ánh hoàng hôn, trong sân kia lúa chắt thành núi tạo thành một khoảng màu vàng rục rĩ, chỗ đó còn có người bận rộn làm việc, nói cười. Mai Tử thấy vậy, cười nói: "Hàng năm ta ưa thích nhất lúc này."

Tiêu Kinh Sơn biết nàng mệt mỏi, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng vuốt ve. Nghe nàng nói hần nhịu mà hỏi: "Vì sao? Xem hôm nay nàng mệt mỏi thành ra như vậy có gì mà vui vẻ." Con người hần kiên định xen lẫn yêu chiều cùng thương xót.

Mai Tử ăn xong cơm chiều, có tinh thần hơn một chút, lúc này cười nhìn sân đánh lúa đằng xa nói: "Cả năm mọi người vội vàng vàng, còn không phải bởi vì chút lương thực này sao. Cày cấy trên ruộng bận rộn hơn nửa năm mong chờ nhất chính là lúc này. Chàng xem xem, sân đánh lúa đầy lúa, vàng óng vàng ả, cuộc sống của chúng ta tất cả đều trông cậy vào bọn chúng a!"

Tiêu Kinh Sơn ôm nàng vào lòng, cùng nhau nhìn sân đánh lúa đằng xa, một màu hồng hồng hòa lẫn cùng màu vàng óng ả của lúa, ánh mặt trời kéo dài bóng dáng của những con người bận rộn. Thời tiết mùa hè nóng nực cũng là thời điểm thích hợp nhất để thu hoạch.

Hắn cúi đầu xuống, bàn tay khô ráp nhẹ nhàng sờ sờ hai má của nàng, ôn nhu nói: "Chờ sau này chúng ta có bạc, mua lấy một mảnh ruộng để nàng có lúa mà thu hoạch, có được hay không?"

Mai Tử vươn tay cầm lấy bàn tay to của hắn, thanh âm trong trẻo cười nói: "Ta cũng không để ý chuyện này, chỉ là cảm thán một chút mà thôi, mệt mỗi một ngày, trở về tắm một cái rồi đi ngủ."

Tiêu Kinh Sơn cười nhìn nương tử của mình, ánh hoàng hôn dát mỏng một lớp hồng nhạt lên khuôn mặt của nàng, phủ xuống bộ quần áo làm bằng vải thô. Nàng cười đến thật vui vẻ thỏa mãn. Hắn có chút than thở nói: "Ừ, trở về tắm một cái rồi ngủ."

Hắn tùy miệng nói vậy nhưng Mai Tử nghe được trong câu "Tắm một cái rồi ngủ" kia của hắn có một chút thân mật cùng thâm ý, lọt vào trong tai, trong lòng liền suy nghĩ. Khuôn mặt chợt nóng bừng, may mà hôm nay ánh hoàng hôn cũng màu hồng, Tiêu Kinh Sơn không phát hiện ra đi đâu gì.

Buổi tối Mai Tử tắm xong nằm xòa lên giường, mệt mỏi ban ngày ập đến, chỉ cảm thấy lưng cùng eo đầu rã rời đau đớn, mí mắt muốn nâng cũng nâng không nổi. Lúc chiều Tiêu Kinh Sơn nói vậy xác thật là có ý khác, nhưng khi thấy nàng thật sự mệt mỏi, cũng không có động tác gì. Chỉ ôm lấy nàng, bàn tay lục lọi trước ngực nàng cầm lấy hai trái đào nhỏ. Mai Tử nửa mơ nửa tỉnh, cảm thấy tê dại, nhưng rất buồn ngủ, liền bất mãn

đập xuống lòng ngực Tiêu Kinh Sơn một cái. Lúc này Tiêu Kinh Sơn mới an phận, ấm ức đem tay dờn đến eo nàng, ôm nàng ngủ.

Trước kia Mai Tử có thói quen gối gối, nhưng lâu ngày ngủ cùng Tiêu Kinh Sơn, phát hiện cánh tay của hắn gối lên thoải mái hơn nhiều, cũng không sợ nóng, tối nào cũng muốn gối lên. Đáng thương nhất là Tiêu Kinh Sơn, trong lòng ôm ấp tiểu nương tử yếu điệu ngọt ngào, lại không dám có động tác gì, sợ quấy nhiễu giấc ngủ của nàng, thật là khó chịu!

Ngày hôm sau gà gáy lần thứ hai hai người liền thức dậy rửa mặt qua loa rồi tùy tiện ăn sáng, cầm hai cái khăn lớn hướng sân đánh lúa mà đi. Trong sân có nhiều người tham công tiếc việc đã đến từ sớm. Bọn họ vòng qua một bụi lúa, cẩn thận không dẫm lên lúa nhà người khác đi đến chỗ để lúa của nhà mình. Lúc đến liền thấy Mai Tử nương đã đứng đó, đang cúi đầu cẩn thận nhặt ra mấy cọng cỏ lẫn vào trong lúa.

Mai Tử nương thấy bọn họ tới, vừa gỡ cái khăn cột ở trên đầu xuống vừa vui mừng nói: "Ta lo ở đây nhiều người qua lại, sợ có chuyện gì nên sáng sớm đến đây xem. Bây giờ còn chưa có ăn sáng đâu. Các con nếu đã đến thì trông thay ta."

Mai Tử biết mẹ là người làm nông khó tránh khỏi lúc đói lúc no. Mai Tử xót bà, vội vã đồng ý. Mai Tử nương lại căn dặn một hồi, còn nói ăn cơm xong phải vội đến nhà họ Vương đầu thôn mượn cối xay. Hôm qua đã hỏi mượn nhà họ, bây giờ phải nhanh chóng đem lại đây để xay lúa nhà mình.

Trước khi đi Mai Tử nương lại đem khăn của mình đưa cho Mai Tử: "Khăn kia của con còn mới, cất đi. Dùn cái này của ta, khăn đã cũ nên có bẩn cũng không sợ." Bà chờ Mai Tử cột xong cái khăn lên mặt, lúc này mới xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Tiêu Kinh Sơn nhìn Mai Tử nương rời khỏi, cười nhìn Mai Tử nói: "Kỳ thật mẹ nàng vẫn rất thương nàng."

Mai Tử gật gật đầu: "Lúc nhỏ mẹ đối với chúng ta rất tốt, nhưng sau khi phụ thân mất, tính tình bà liền thay đổi, cũng không có cách nào."

Vừa nói Mai Tử vừa đem cái khăn nàng mang theo ở trên người lấy ra rũ rũ, muốn Tiêu Kinh Sơn mang vào: "Mang vào đi, chút nữa đánh lúa, bụi đất nhiều, khó tránh bụi dính vào mặt."

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng cầm khăn muốn mang cho mình, cũng không né tránh, cúi đầu xuống để nàng giúp mình cột vào.

Thân hình hắn cao lớn, Mai Tử ngày thường nhỏ xinh, không với tới. Tiêu Kinh Sơn phải nửa ng ẩ cúi đầu xuống thấp, tiểu Mai Tử nhón chân, cuối cùng cũng với tới. Nàng cẩn thận cột vào cho hắn. (Cái này chắc giống như khâu trang bị mặt a ^^~)

Mai Tử vươn tay vòng qua đầu Tiêu Kinh Sơn, sáng sớm gió núi thổi thổi, mang hương thơm hơi thở của nàng quanh quần ở bên mũi Tiêu Kinh Sơn. Tiêu Kinh Sơn nhớ tới tối hôm qua muốn mà không được, ở dưới vòng tay nàng hơi hơi thở dốc. Lúc đầu Mai Tử không phát hiện ra, chỉ tập trung cột khăn cho hắn. Lúc sau cảm thấy hơi thở của hắn không bình thường, bây giờ là ban ngày ban mặt, khuôn mặt li ền nóng lên, tay có chút run run.

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu, tr ần thấp khàn khàn nói: "Cột chặt chưa?"

Cái khăn trong tay Mai Tử vòng qua khuôn mặt nghiêm nghị của hắn, đầu ngón tay chạm nhẹ khuôn mặt nóng bỏng, tay run, vội vã thắt một cái nút ở phía sau tóc hắn: "Được rồi." Vừa nói vừa bỏ tay xuống giống như phải bỏng.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng bối rối, con ngươi nóng bỏng nhìn nàng, cúi đầu cười: "Sao thế?"

Mai Tử chỉ cảm thấy câu "Sao thế" của hắn mập mờ thâm ý, đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác, giẫm chân nói: "Sân đánh lúa nhiều người như thế, chàng lại nghĩ cái gì vậy!" Nói xong hừ một tiếng đi tới ng ẩ xuống chỗ mẹ nàng lúc nãy ng ẩ bắt đầu nhặt cỏ.

Tiêu Kinh Sơn đi tới bên cạnh nàng ng ẩ xồm xuống, giúp nàng lấy ra cọng cỏ trong đống lúa, nhẹ nhẹ cười nhìn nàng: "Đâu có nghĩ gì đâu."

Mai Tử trề môi, lườm hẩn một cái, đỏ mặt cười, thừa dịp không có người nhỏ giọng nói: "Hôm nay chỉ đánh lúa mà thôi, sẽ không quá mệt mỏi."

Tiêu Kinh Sơn nghe lời này, nhướng mày, nhẹ nhàng "À" một tiếng rồi cúi đầu chọn lựa cỏ.

Mai Tử biết hẩn tất nhiên hiểu ý nàng nhưng lại cố làm như không có chuyện gì, không khỏi vừa xấu hổ lại có chút giận, buổi tối không thêm để ý chàng.

Trời sáng rất nhanh, người trên sân dần dần nhiều. Có người đã dùng xe bò kéo cối xay đến, cho lúa vào cối xay nghiền nát.

Mai Tử ngó trái ngó phải không thấy mẹ đâu, trong lòng lo lắng không mượn được cối xay, muốn mở lúa ra sẵn nhưng vẫn phải đợi, lại lo lắng nếu như cối xay mang đến mà mình còn chưa mở lúa thì kéo dài công việc. Đang không biết làm thế nào cho phải thì Tiêu Kinh Sơn đề nghị: "Hai chúng ta đem lúa mở ra đi, dù sao sớm mượn gì cũng phải mở."

Mai Tử nhìn đồng lúa của người khác, lo lắng nói: "Chỉ sợ bây giờ mở ra nhưng chưa có xay được ngay, chiếm sân nhà người khác làm họ khó chịu." Phải biết rằng cái sân này có hạn, mình mở ra nhưng chưa dùng, nhà người khác cần chỗ để mở lại không có, khó tránh sắc mặt họ khó coi.

Tiêu Kinh Sơn nhìn xem xung quanh, một là nhà họ Trần có ba người, một là nhà Diêm lão mổ heo. Nhà họ Trần hôm nay còn đang bận gặt lúa đem lại đây, mà nhà Diêm lão đã đánh lúa xong rồi, đang cùng con dâu dọn dẹp lại sân.

Tiêu Kinh Sơn đi tới bên cạnh Diêm lão, chấp tay chào. Diêm lão bởi vì chuyện thịt heo rừng lúc trước, cũng vội vàng để chối xuống cười đáp lễ. Tiêu Kinh Sơn nhìn người ta đánh lúa trong sân, cảm khái năm nay thu hoạch không tệ, đúng là mùa bội thu. Diêm lão thấy hẩn nói, cũng cười nói: "Đúng vậy đúng vậy, năm nay so với năm trước thu hoạch nhiều hơn một xe, lần này coi như ông trời có mắt."

Tiêu Kinh Sơn thấy thái độ hần hiền hòa, thế là lại nói ra hoàn cảnh nhà mẹ vợ mình là cô nhi quả phụ, hôm nay lúa chõng chắt ở đây không dám mở ra, sợ làm phiền hàng xóm.

Mai Tử đứng bên nghe hần nói, vừa đúng lúc Diêm lão nhìn qua, vội vã chào người ta mỉm cười.

Diêm lão xem xung quanh một chút, khách khí nói: "Không sao, các người cứ dùng. Chúng ta chỉ cần phơi lúa nữa là được nên cần một khoảng sân nhỏ thôi. Các người nhanh mở lúa ra đi."

Tiêu Kinh Sơn nghe lời này, hướng người ta chấp tay cảm ơn rồi đi tới chỗ cha con nhà họ Trần bên kia.

Nhà họ Trần trong thôn Bích Thủy không giàu không nghèo. Nhưng được cái có nhiều đàn ông, hơn nữa cũng có gần mười mẫu đất, người trong thôn cũng không dám đắc tội. Lúc này Tiêu Kinh Sơn cười đi qua, chấp tay chào cha Trần. Cha Trần nghe người ta nói lúc trước Tiêu Kinh Sơn làm cướp đường nên luôn luôn khinh thường, quay mặt đi hừ một tiếng. Ngược lại con trai thứ hai của nhà họ Trần vội vàng đứng lên, cùng Tiêu Kinh Sơn chào hỏi.

Con trai thứ hai của nhà họ Trần đã sớm lấy vợ sinh được hai đứa con, nhưng nếu tính về tuổi tác thì cũng xấp xỉ Tiêu Kinh Sơn. Lúc Tiêu Kinh Sơn chưa rời đi hần cũng có quen biết nên giờ cũng nhận ra. Lúc này Tiêu Kinh Sơn nói rõ hoàn cảnh, con trai thứ hai của nhà họ Trần liền vội nói: "Các người cứ mở ra dùng trước đi, chúng ta còn chưa có dùng đến sân."

Cha Trần đứng một bên nghe nãy giờ, phờng má nói: "Lão Nhị, con nói cái gì vậy!"

Hần vội vã nhìn cha mình cười: "Cha, bây giờ chúng ta còn chưa gặt xong, chưa dùng đến sân thì cứ để người ta dùng trước đi."

Cha Trần mặc dù tính tình bướng bỉnh, nhưng lại nghĩ đến nhà người ta quả phụ cũng khó khăn, nên cũng không nói gì. Chỉ hít một hơi thét lên xuy

bò tiếp tục kéo xe đi chở lúa. Nhà hắn đi đầu kiện khá hơn một chút, có bò có xe, không giống nhà Mai Tử phải dùng tay đẩy xe.

Con trai thứ họ Trần thấy vậy, cười nhìn Tiêu Kinh Sơn nói: "Cha ta đừng ý r ấ, người cứ dùng đi."

Tiêu Kinh Sơn đối con trai thứ nhà họ Trần chấp tay, nói cảm ơn huynh đệ.

Hắn thở dài nói: " Khách khí với ta làm gì??, chúng ta vốn quen biết mà, nhanh đem lúa của nhà mẹ vợ người mở ra đi."

Tiêu Kinh Sơn cười không nói, vỗ vỗ bả vai hắn, trở lại đóng lúa nhà mình. Mai Tử đứng một bên nhìn, thấy hắn đã bàn bạc với nhà hàng xóm xong, lúc này mới c ần lấy cái bừa cào gỗ, vôi v ấ đứng dậy rải lúa ra sân.

Tiêu Kinh Sơn sợ nàng mệt, li ền lấy bừa cào trong tay nàng, đem từng bó lúa rải ra. Mai Tử vôi v ấ gỡ bỏ bó lúa khác, Tiêu Kinh Sơn lại dùng bừa cào rải ra, thế là trong sân lúa đã được mở hết.

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 23: Sóng Ngầm Ở Sân Đánh Lúa

Ánh mặt trời dần dần trở nên nắng gắt, lúa đã mở đê trong sân hết r ỡ, hạt lúa dưới nắng tỏa ra một mùi hương khiến lòng người an tâm. Mai Tử nhìn đằng xa, không khỏi bắt đầu lo lắng, sao mẹ còn chưa tới.

Cối xay trong thôn không nhiều lắm, chỉ có ba cái mà thôi. Nàng nhìn xung quanh, đã có hai nhà kéo cối xay đến r ỡ, còn một cái nữa chắc là ở sân lúa phía Tây?

Lúc này, Chu Đào cùng A Thu hướng bên này đi tới. Chu Đào mặc một bộ quần áo mới làm bằng vải bông, trên đầu quấn một cái khăn màu sáng. Nàng đứng ở sân đ ầy lúa mạch vàng óng này nhìn rất nổi bật. A Thu ịu xiu, thấy Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn ở đây, cúi đầu đi tới nói: "Tỷ, đệ và mẹ ở sân đánh lúa phía Tây đợi đã lâu, nhưng cối xay rất nhiều người dùng, mượn không được."

Mai Tử nghe vậy nóng nảy: "Sao lại như vậy, lúa của chúng ta cũng không nhiều, mượn dùng một chút cũng không có mất quá nhiều thời gian a."

Chu Đào nhìn Tiêu Kinh Sơn bên cạnh, không vui vẻ nói: "Nhà ai cũng có lúa cần xay, bây giờ nhiều người cần dùng! Vội lại, nhà chúng ta không có gia súc để kéo, toàn phải dựa vào sức người, tốn rất nhiều thời gian. Người khác thấy vậy càng không muốn chờ chúng ta!"

Mai Tử biết mình nhất thời nóng lòng, Chu Đào nói vậy rất có lý nên cũng không thấy đ ể ý giọng điệu khó chịu của nàng, ngẩng đầu nhìn mặt trời một chút, lo âu nói: "Mấy ngày nay thời tiết rất tốt, hôm nay xay r ỡ phơi nắng hai ngày nữa là xong r ỡ. Nếu là cứ kéo dài như vậy phải làm sao đây?!"

Tiêu Kinh Sơn nhìn hai cái cối xay không xa đằng kia, đề nghị nói: "Hay là đến kia xem một chút có thể mượn dùng hay không."

Chu Đào cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: "Vậy cũng không được, nhà ta cùng nhà họ Vương cũng có chút quen biết nhưng hai nhà đi lại không nhiều lắm. Người ta chắc chắn không cho mượn."

Tiêu Kinh Sơn liếc nhìn Chu Đào, nhàn nhạt nói: "Đều là người trong thôn cả, nếu đã mở miệng hỏi mượn thì người khác cũng chưa chắc đã từ chối. Ta đi xem một chút." Đang nói liền đi đến một nhà đang dùng cối xay đi tới.

Đi tới mới phát hiện, cối xay đúng là rất nhiều người dùng, bây giờ cũng có nhà đang dùng nên tạm thời chưa thể hỏi mượn. Đứng bên cạnh chờ dùng cối xay có hai nhà. Lại khéo vô cùng, hai nhà này cũng tính là có quen biết, một là nhà Trần Hồng Vũ cũng chính là nhà chồng của A Kim, một nhà khác là nhà Phúc ca.

Lúc này Trần Hồng Vũ đang đứng đợi, thấy Tiêu Kinh Sơn lại đây, biết nương tử A Kim của mình cùng Mai Tử quan hệ không tệ. Cũng nghe A Kim nhắc tới chuyện của Tiêu Kinh Sơn, biết Tiêu Kinh Sơn có chút bản lĩnh. Thế là khéo miệng nhìn hẩn cười, lớn tiếng kêu. Tiêu Kinh Sơn vội vã chào hỏi.

Nhà Phúc ca có nhiều đất, hôm nay kéo lúa lục lục tục tục đến sân này, muốn xay lúa một chút, liền lại đây đứng chờ. Ai dè vừa đúng lúc nhìn thấy Tiêu Kinh Sơn, trên khuôn mặt có chút không được tự nhiên, nhưng thấy Trần Hồng Vũ cùng Tiêu Kinh Sơn chào hỏi, hẩn không nóng không lạnh chào một tiếng.

Tiêu Kinh Sơn nhìn con bò vàng già thong dong kéo cối xay, lúa phía dưới cũng đã gần dẹt, hạt gạo cũng được tách ra gần hết, biết là nhanh chóng liền xong. Hẩn hỏi những nhà nào đang chờ dùng cối xay này.

Trần Hồng Vũ vội vã đáp: "Không có nhà khác, chỉ có nhà ta cùng nhà Phúc ca, Phúc ca đến từ sớm, hẩn dùng trước rồi đến lượt ta."

Tiêu Kinh Sơn nắm được tình hình lại hỏi nhà Trần Hồng Vũ năm nay thu hoạch lúa có tốt không. Trần Hồng Vũ cũng là người thông minh, nhìn ra hẳn đến đây làm gì, cũng có chút thân thiết, cười nói: "Lúa nhà ta một đồng ở bên kia cũng phải dùng đến cối xay này a. Nhưng mà lúa nhà ta nhiều, nếu sử dụng thì cũng phải một lúc lâu. Nếu huynh cần dùng gấp thì cũng đứng đây đợi luôn đi. Chủ nhân của cối xay này, ta với hẳn rất thân thiết, để ta nói giúp huynh một tiếng là được."

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy, vội vàng chấp tay nói: "Như thế liền cảm tạ, thật ra lúa nhà ta cũng không nhiều, chỉ là đã mở ra hết rồi. Nhà mẹ ta lo lắng không yên, bất đắc dĩ chỉ có thể nhờ cậy Trần huynh đệ một cái ân tình rồi, ngày sau nhất định mời Trần huynh đệ cùng chủ nhà cối xay cùng nhau uống rượu một chén rượu."

Trần Hồng Vũ với Tiêu Kinh Sơn trước kia không có quen biết. Sau này bởi vì A Kim nương tử hẳn, hẳn bắt đầu cảm thấy Tiêu Kinh Sơn rất có khí phách. Cho dù nghe nói hẳn trước kia làm cướp đường chẳng qua đó cũng chỉ là tin đồn. Với lại người ta luôn luôn tiến lui có độ chưa từng làm chuyện gì tổn hại đến người dân trong thôn, thế là liền có lòng muốn kết giao. Hôm nay nghe Tiêu Kinh Sơn nói như thế, vội vàng học Tiêu Kinh Sơn chấp tay nói: "Tiêu đại ca nói quá lời rồi, chúng ta đều là người trong thôn cả. Nếu có cơ hội được cùng Tiêu đại ca uống vài ly là vinh hạnh của tiểu đệ."

Hai người vỗ vai nhau làm quen một hồi, Trần Hồng Vũ cảm thấy mình và Tiêu Kinh Sơn giống như đã quen biết từ lâu, liền nhìn hẳn ra hiệu rồi lại nhìn về phía Phúc ca bên cạnh. Phúc ca đứng một bên một chữ cũng không nói, cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì.

Tiêu Kinh Sơn cười, đang muốn tiến lên. Ai dè Trần Hồng Vũ lại có lòng muốn giúp, cười lớn tiếng nói: "Phúc ca, huynh xem Tiêu đại ca muốn mượn dùng cối xay này một chút, nhà huynh dù sao cũng không gấp, không bằng cùng ta bàn bạc một chút được không?"

Phúc ca không ngờ hai người chợt nhắc tới mình, chợt cuống quýt ngẩng đầu, liếc nhìn Tiêu Kinh Sơn. Khuôn mặt tuấn tú có chút gương

ngừng: "Trong nhà đầu đang đợi dùng, ta không làm chủ được."

Tiêu Kinh Sơn thấy vậy cũng không muốn ép người quá đáng, chào hỏi nói: "Phúc huynh đệ nếu trong nhà chờ dùng, Tiêu mỗ cũng không tiện miễn cưỡng, liền chờ nhà Phúc huynh đệ dùng xong rồi lại dùng."

Phúc ca thấy thế thì cũng chỉ có thể gật gật đầu, nhưng trên mặt vẫn không mấy tự nhiên. Trần Hồng Vũ ở bên cạnh cười, lại hướng Tiêu Kinh Sơn hỏi han chuyện săn bắn. Hai người nói chuyện rất hào hứng.

Một lát sau nhà đang dùng cũng đã xay xong lúa, liền tháo cối xay xuống, nhìn mọi người một chút: "Rốt cuộc là nhà Phúc ca muốn dùng hay nhà Tiêu đại ca dùng?"

Tiêu Kinh Sơn chào hỏi người nọ, cười nói: "Phúc ca đến trước, nên để hẳn dùng trước mới phải."

Phúc ca cuống quýt gật đầu, nhưng từ khi Tiêu Kinh Sơn lại đây hẳn liền ngăn người, thế nên quên mất việc dắt bò lại đây. Vì sao không dắt bò lại đây chờ từ sớm ư? bởi vì nhà hẳn có nhiều ruộng nên thu hoạch cũng nhiều, bò phải giữ lại để kéo lúa đến đây. Bây giờ Tiêu Kinh Sơn cùng Trần Hồng Vũ đầu ở bên cạnh nhìn, hẳn không tiện nói để cối xay lại chờ hẳn đi dắt bò, chỉ có thể gồng mình kéo cối xay đi.

Cối xay dù sao cũng được làm từ một khối đá lớn, được khoét tròn nhưng một nam nhân bình thường khí lực lớn cũng có thể kéo đi. Vì vậy Phúc ca cũng không suy nghĩ nhiều, tiến lên đưa tay ra kéo. Ai dè lúc bình thường hẳn thấy người khác làm dễ dàng, còn mình thường ngày dùng bò kéo đã quen, lúc này kéo mới phát hiện không đủ sức. Kéo vài lần cối xay vẫn không di chuyển chút vào, sừng sột lùi về sau vài bước.

Mấy đại nam nhân đứng bên cạnh nhìn thấy hết, hẳn nóng mặt, nhưng cũng không thể bỏ cuộc giữa chừng, chỉ có thể tiếp tục cứng rắn liều mạng gồng lên. Lần này cối xay cuối cùng cũng cho hẳn chút mặt mũi, lăn về phía trước một chút. Hẳn trong lòng vui mừng, dùng hết sức bình sinh đẩy tiếp. Đang kéo, chợt thấy trên tay nhẹ hẫng, cối xay trong tay lăn về phía trước.

Phúc ca kinh ngạc, vội vàng quay đầu nhìn, thì ra là Tiêu Kinh Sơn đưa tay giúp hắn đẩy một cái. Phúc ca nhất thời ngượng ngùng, đỏ mặt nói: "Tiêu đại ca, cảm ơn."

Tiêu Kinh Sơn nhìn hắn gật đầu, nhẹ nhàng nói: "Khách khí, cối xay này xác thực có chút nặng, ta giúp người đẩy qua."

Phúc ca muốn cự tuyệt, không muốn nhận ân tình của hắn, nhưng tình thế này hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể nói cảm ơn, trong miệng tìm cho mình bậc thang đi xuống: "Xác thực có chút nặng."

Trần Hồng Vũ đứng bên cạnh thấy vậy, cũng theo giúp, ba người một kéo hai dây, rất nhanh liền đến chỗ để lúa nhà Phúc ca.

Nhà Phúc ca lúa nhiều, bây giờ đã mở ra để chuẩn bị xay hết rồi. Nương tử của Phúc ca trong tay cầm bừa cào đang đứng đợi, thấy Phúc ca trở về liền mở miệng oán trách: "Sao lại đi lâu như vậy, đợi cả ngày cũng không thấy đâu!" Sau đó nàng liền thấy Tiêu Kinh Sơn cùng Trần Hồng Vũ đi phía sau, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng cũng vội vã cười chào hỏi.

Tiêu Kinh Sơn thấy lúa bọn họ chuẩn bị xay cũng không nhiều lắm, liền đứng đợi ở bên cạnh, thỉnh thoảng cũng giúp một chút. Trần Hồng Vũ thấy nhà Phúc ca rất nhanh sẽ xay xong liền hỏi Tiêu Kinh Sơn có muốn mượn con lừa nhà hắn để kéo cối xay không. Tiêu Kinh Sơn biết mấy ngày nay thu hoạch gia súc cũng quý như vàng, liền nói cảm ơn rồi cự tuyệt.

Lại đợi một lúc sau, cuối cùng nhà Phúc ca cũng xay xong lúa. Phúc ca cùng nương tử của hắn vội dọn dẹp, Tiêu Kinh Sơn liền kéo cối xay trở về. Phúc ca đi tới muốn giúp đẩy qua, bị Tiêu Kinh Sơn từ chối. Phúc ca thấy người ta kéo rất nhẹ nhàng không phí chút lực nào, cũng chỉ có thể thu tay về. Nương tử hắn bên cạnh nhìn thấy tất cả, đáng vẻ không được vui, liếc Phúc ca vài cái.

Tiêu Kinh Sơn trở lại chỗ của nhà Mai Tử. Mai Tử cùng Chu Đào, A Thu đang chán nản nhặt mấy cọng cỏ ra. Mai Tử nương cột chặt khăn trên đầu, ngồi một bên đồng lúa nhà mình mắng người. Nói toàn bộ người

trong thôn này ước hiếp nhà bọn họ cô nhi quả phụ, tất cả đều coi thường người khác.

Mai Tử nghe tiếng, vừa nhấc đầu liền thấy Tiêu Kinh Sơn kéo cối xay lại đây, vui mừng quá sức, vội vã kêu lên: "Cối xay rồi."

Mai Tử nương vừa thấy cối xay cũng mừng muốn chết, không hỏi mượn ở đâu, vội vã ra lệnh cho Mai Tử Chu Đào A Thu đem lúa mở ra hết, nhanh chóng bỏ vào xay.

Năm trước kéo cối xay lúa chuyện này dĩ nhiên là ba mẹ con cùng làm, A Thu còn nhỏ cũng ở phía sau cố sức đẩy. Không có cách nào, nhà nàng không có gia súc chỉ có thể dựa vào sức mình thôi. Nhưng hôm nay có Tiêu Kinh Sơn cường tráng, tất cả đều tốt đầy đủ.

Tiêu Kinh Sơn khí lực đủ lớn, cho dù có kéo cối xay đá nặng trĩu cũng trông giống như không phí bao nhiêu hơi sức. Cứ thế Diêm lão ở một bên trông thấy, lớn tiếng trêu ghẹo nói: "Tiêu đại ca thật không giống với người bình thường. Chúng ta nếu tự mình kéo cối xay lúa, thế nào cũng phải cần hai nam nhân a!"

Việc này người ngoài nhìn vào rất kính nể, nhưng Mai Tử lại rất đau lòng. Giữa trời nóng bức, nàng thấy cả người hần mồ hôi ướt đầm quần áo, vội vã cầm bầu nước đưa cho hần uống.

Tiêu Kinh Sơn cũng đã khát, nhận lấy uống, cười nói: "Lâu rồi không dùng nhiều khí lực như vậy, hôm nay xem như là giảm gân cốt."

Mai Tử biết hần đang an ủi mình sợ mình đau lòng, lập tức đôi mắt cũng hồng.

Mai Tử nương cũng rất quan tâm, ở bên nói: "Kinh Sơn, lần này làm khổ con rồi, buổi tối mẹ sẽ làm một bữa cơm thật ngon cho con ăn."

Lúc xay được hơn một nữa, Trần Hồng Vũ lại đây, trong tay dắt theo con lừa nhà hần, nói đến giúp. Mai Tử nương vội vã cảm ơn, thế là con lừa thay cho Tiêu Kinh Sơn một người đẩy mồ hôi kéo cối xay. Một lúc sau

cuối cùng lúa cũng xay xong. Tr ần H ồng Vũ giữa ngàn ân v ạn tạ cùng con l ừa nhà h ắn kéo lấy cối xay rời khỏi.

Mai Tử v ội v ả c ần khăn lau m ồ hôi trên mặt trên cổ cho Tiêu Kinh Sơn. Tiêu Kinh Sơn đang uống nước ần ần, mặc cho nàng lau giúp mình. Chu Đào đang quét dọn lúa ở bên cạnh, ng ẩng đ ầu thấy vậy, bất m ãn nói: "Tỷ, các người có thân thiết cũng chọn chỗ ít người mà thân. Tỷ phu cũng không phải là không có tay, làm gì phải lau dùm như vậy!"

Mai Tử nương nghe lời này, thuận tay c ần lên cây ch ối, quay lại, hung h ăng nói: "Người thật lắm miệng. Lau m ồ hôi thì sao? chị người thân thiết thì thế nào, c ần người dạy bảo sao. Mà nếu c ần, cũng còn có lão mẹ người ở đây!"

Chu Đào cong cong môi, cúi đ ầu tiếp tục quét. Mai Tử nương lại nhìn Mai Tử nói lớn: "Trong cái bọc vải ở bên cạnh đ ồng lúa có trứng gà luộc cùng dưa b ỏ. Con lấy ra cho Kinh Sơn ăn."

A Thu nghe thấy ng ẩng đ ầu, mắt lộ ra khát v ọng. Nó cũng muốn ăn trứng gà a, nhưng mà nó biết tỷ phu làm nhi ều mẹ mới cho tỷ phu ăn, cho nên cũng không dám nói.

Mai Tử vì đau lòng Tiêu Kinh Sơn, lập tức cũng không khách khí, v ội v ả mở bọc vải lấy trứng gà cùng dưa b ỏ đến cho Tiêu Kinh Sơn. Tiêu Kinh Sơn v ội vàng nói không c ần, cương quyết không ăn, uống vài miếng nước li ền làm việc tiếp.

Mai Tử nói không sai. Không mệt, nhưng rất b ần. Trong sân một đ ồng gạo cùng rơm rạ và vỏ trấu trộn lẫn với nhau. Trước tiên phải cẩn thận đem rơm rạ lấy ra hết, còn lại gạo và vỏ trấu trộn lẫn với nhau. C ần lấy cái m ẹt g ăm tung lên tung xuống, mỗi l ần làm vậy, gạo cùng vỏ trấu li ền được tách riêng ra. Làm như thế bốn năm l ần, vỏ trấu được tách hết ra, có thể dùng đ ược r ữ.

(Cái đoạn này bạn nào ở quê thì rành hơn ^^!)

Mai Tử nương thấy mọi việc gần xong, nhìn trời hơi tối, nói: "Các con ở lại đem gạo bỏ vào trong bao. Ta về trước làm cơm, tối nay cho các con ăn ngon lại sức."

Buổi tối ăn cơm ở nhà Mai Tử nương. Mai Tử nương làm một món xào, còn chuẩn bị thêm trứng gà cùng dưa bỏ. Cả nhà ngồi vòng tròn ăn cơm, món dưa bỏ rất đắt khách. Cuối cùng cảm thấy lại sức hơn rất nhiều. Ăn xong, Mai Tử nương thấy không còn sớm, liền để hai vợ chồng Mai Tử về nghỉ ngơi.

Trở về tắm qua rồi, Mai Tử lên giường, thấy Tiêu Kinh Sơn nằm ở trên giường, để tay sau đầu gối lấy, cười như không cười nhìn mình.

Mặc dù Mai Tử giả cho hắn đã lâu nhưng vẫn dễ dàng đỏ mặt. Lập tức đỏ mặt nhỏ giọng hỏi: "Nhìn cái gì vậy?"

Tiêu Kinh Sơn đùa giỡn nói: "Hôm nay ở sân đánh lúa, là ai nói với ta đánh lúa một chút cũng không mệt."

Mai Tử nhớ lại hôm nay hắn vất vả như thế nào, cúi đầu áy náy nói: "Hôm nay xác thực làm chàng vất vả rồi."

Tiêu Kinh Sơn thấy dáng vẻ nàng áy náy, cảm thấy buồn cười, đưa tay đem nàng kéo đến làm cho Mai Tử không kịp phòng bị la lên.

Hắn thấp giọng thở gấp, ở bên tai Mai Tử vẫn còn chưa kịp hoàn hồn nói: "Đúng là rất vất vả, nàng bối thường ta như thế nào đây?"

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 24: Chữa Bệnh

Mai Tử mở đôi mắt to mọng nước không hiểu nói: "Vậy chàng muốn ta b ỉ thường thế nào?" Nàng suy nghĩ một chút nói: "Hay là ta đấm lưng cho chàng, có được không?"

Mai Tử chỉ có thể nghĩ tới đấm lưng thôi, mẹ nàng trước kia làm ruộng mệt mỏi, luôn muốn nàng đấm lưng bóp chân.

Tiêu Kinh Sơn thấy vậy, chỉ có thể gật gật đầu, cười nói: "Ừ, vậy thì đấm lưng cho ta."

Bàn tay Mai Tử nhỏ nhắn trắng trẻo nắm lại bắt đầu giúp Tiêu Kinh Sơn đấm lưng. Ai dè Tiêu Kinh Sơn cảm thấy giống như gãi ngứa, muốn nàng đấm mạnh hơn một chút. Mai Tử dùng hết sức đấm a đấm. Tiêu Kinh Sơn vẫn như cũ không hề có cảm giác, ngược lại Mai Tử mệt mỏi thở h ồng hộc, tay bắt đầu đau.

Nàng đáng thương xoa tay oán trách nói: "Xương chàng cứng quá."

Tiêu Kinh Sơn cười đem nàng ôm vào trong lòng, hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ của nàng, yêu tiếc nói: "Vậy thì không đấm lưng nữa, được không?"

Mai Tử chỉ cảm thấy mũi hắt phả hơi nóng bên cổ mình, tê tê dại dại, chịu không được li ền xụi lơ, trong lòng ngứa ngáy, li ền dùng khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trước ngực rộng rãi trắng kiện của hắn, nhẹ nhàng nói: "Không đấm lưng, vậy làm cái gì đây?"

Tiêu Kinh Sơn cười: "Tiêu nương tử của ta nhất định muốn b ỉ thường sao?" Đang nói bàn tay của hắn bắt đầu lục lọi, c ầm lấy phần nhô ra của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn.

Mai Tử nghe lời nói kia làm cho người ta suy nghĩ bậy bạ, không khỏi thẹn thùng. Nàng cái gì cũng không nghĩ, còn không phải là làm theo lời của hắn sao. Thế mà luôn bị hắn làm cho nàng cảm thấy như nàng đang có ý gì vậy! Lập tức nàng xấu hổ, vụn vẹo thân thể không cho hắn thăm dò vuốt ve.

Tiêu Kinh Sơn ôm nàng giống như ôm một con thỏ nhỏ. Không muốn nàng trốn tránh nhưng cũng không muốn miễn cưỡng nàng, cố ý dừng lại động tác, ôm lồng ngực, sắc mặt nghiêm trọng.

Mai Tử thấy vẻ mặt hắn không giống bình thường, sợ hãi giật mình, cũng không quấy không né, cuống quýt hỏi: "Chàng sao thế?"

Tiêu Kinh Sơn chau mày nói: "Ngực phát đau."

Mai Tử nghe vậy nóng nảy: "Làm sao vậy? Sao lại như vậy? Chàng không phải là biết xem bệnh sao? Nhanh xem cho chính mình đi a."

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng nóng lòng, vội vàng an ủi nói: "Kỳ thật không có gì, trước ngực ta có vết thương cũ, vốn không sao. Hôm nay làm việc nặng, có lẽ động đến vết thương, thế là đau."

Mai Tử vốn đã yêu tiếc vết sẹo trước ngực hắn, giờ nghe nói vết thương bị động, đau lòng nước mắt rơi xuống, lần bần nói: "Làm thế nào đây? Làm thế nào, có cần thuốc không, hay là xuống núi gặp đại phu?"

Tiêu Kinh Sơn vốn muốn trêu chọc nàng, thấy nàng sợ hãi như thế, còn đau lòng thành như vậy, cũng không đành lòng, có chút hối hận. Nhưng lời đã nói ra không thể thu lại, chỉ có thể tiếp tục nói dối: "Kỳ thật chỉ đau một chút thôi, bây giờ đã không đau nữa, không sao rồi."

Mai Tử lại không tin, lắc đầu nói: "Chàng không phải muốn lừa ta chứ? Ban ngày chàng làm việc mệt nhọc cũng không có nhú mày một cái. Vừa rồi đau đến nhăn nhó thế kia, khẳng định rất khó chịu."

Tiêu Kinh Sơn không muốn tiểu nương tử nhà mình lo lắng, ôm nàng giải thích: "Thực sự không sao, vừa rồi chọc nàng thôi, là ta không tốt."

Mai Tử nửa tin nửa ngờ nhìn Tiêu Kinh Sơn: "Chàng nếu đau thật, không nên giấu ta, nếu không ta khó chịu chết mất."

Lúc này Tiêu Kinh Sơn thật sự dở khóc dở cười, chỉ có thể hận mình đùa quá đáng làm cho tiểu nương tử ngây thơ thật sự lo lắng. Hắn nghĩ nghĩ, nói: "Nếu nàng sợ ta khó chịu, vậy giúp ta chữa đi."

Mai Tử không rõ, kinh ngạc hỏi: "Ta làm sao chữa được!"

Tiêu Kinh Sơn buồn cười, nhưng như cũ nhịn được, làm ra vẻ nghiêm túc nói: "Nàng giúp ta hôn đi, nàng nếu không giúp ta hôn, ở đây liên đau, hôn lên thì không có gì nữa." Lời này là sự thật, nhìn dáng vẻ nàng mềm mại non nớt, hắn hận không thể ăn nàng ngay. Nếu không ăn được ngực sẽ rất khó chịu.

Mai Tử nghe vậy đỏ mặt, cúi đầu nói: "Làm gì có kiểu chữa bệnh như vậy, ta không tin."

Tiêu Kinh Sơn thở dài: "Nàng lại không tin ta."

Mai Tử thấy hắn không vui, vội vã đáp ứng nói: "Ta giúp chàng hôn cũng được."

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy, khuôn mặt nghiêm nghị từ từ tản ra vẻ nhu hòa cười. Hắn nhìn kỹ khuôn mặt hồng hồng của Mai Tử dưới ánh trăng, nhẹ giọng nói: "Như vậy rất giỏi."

Mặc dù ngoài miệng Mai Tử đồng ý, nhưng đây là lần đầu tiên nàng làm chuyện này, không biết phải bắt đầu thế nào. Con người Tiêu Kinh Sơn tỏa nhiệt nhìn chăm chăm nàng, làm tim nàng đập nhanh vài phần. Tay chân nàng luống cuống một hồi, cuối cùng đỏ mặt cúi đầu xuống trước ngực hắn.

Tiêu Kinh Sơn mới tắm xong, trên ngực vẫn còn nước sôi mát mẻ cùng mùi vị nam tính riêng của hắn tỏa ra, làm Mai Tử càng thêm không biết làm sao. Tiêu Kinh Sơn sờ lấy mái tóc hơi ướt của nàng, nhẹ nhàng nói: "Không muốn hôn thì thôi, sau này làm cũng được." Hắn biết tiểu

nương tử của mình xấu hổ, không thể ép, nếu không cũng không nhẫn tâm

Mai Tử lại tin cái gì mà hôn rồi sẽ hết đau, mặc dù mặc cỡ, khuôn mặt giống như bị lửa đốt vẫn như cũ lấy hết dũng khí cúi xuống, dùng cái miệng nhỏ của mình hôn lên vết sẹo kia.

Vết sẹo từ trên ngực kéo dài đi xuống, nàng bắt đầu hôn từ lồng ngực. Ban đầu chỉ thử chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước liền rời khỏi, sau này hơi thở yên ổn lại, không sợ, rõ ràng có một cỗ ham muốn dâng lên.

Lồng ngực nam nhân này cơ bắp cân đối, bắp thịt rắn chắc, vết sẹo kia thô tháo, lúc môi nàng mềm mại chạm vào chỉ cảm thấy chỗ đó nóng rực. Nàng đưa đầu lưỡi ra liếm, có vị ngọt của nước suối, còn có chút mặn mặn, không nhịn được ngẩng đầu nhìn Tiêu Kinh Sơn. Chỉ thấy con người Tiêu Kinh Sơn càng phát bồng nhìn chăm chăm mình, hơi thở cũng trở nên gấp rút.

Nàng chợt không sợ, mím môi cười, cúi đầu tiếp tục. Nàng cũng bắt đầu tìm hiểu nam nhân này, nhìn dáng vẻ này của hắn liền biết hắn vui vẻ, muốn nàng.

Mai Tử giống như được khích lệ, lại lần nữa cúi xuống, đưa ra cái lưỡi thơm bắt đầu liếm làn da của hắn. Cảm thấy làn da dưới tay càng thêm lửa nóng, đồng thời lồng ngực hắn phập phồng càng lúc càng kịch liệt. Nàng chợt cảm thấy rất có cảm giác thành công. Phải biết nam nhân này bình thường sét đánh cũng không động, luôn có thể nói ra những điều làm nàng e thẹn, hôm nay mới biết thì ra mình chỉ cần đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, hắn liền biến thành dáng vẻ này.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn cười, đôi mắt ngây thơ mang theo nét mỉa mai hoặc hỏi: "Chàng vui vẻ như vậy?"

Tiêu Kinh Sơn đưa ra bàn tay vỗ về tóc nàng, thấp giọng nói: "Ừ, tiếp tục. . . . ."

Mai Tử có lòng tin, cũng rất mau nắm giữ bí quyết, lần nữa cúi đầu xuống, đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm mát. Tiêu Kinh Sơn bị nàng hôn khó có thể kiềm chế, không nhịn được khàn khàn nói: "Xuống chút nữa."

Mai Tử mồm mại "Ừ" một tiếng, môi lưỡi đi xuống. Dùng môi mồm mại của nàng cùng cái lưỡi ướt át từng chút từng chút mơn trớn vết sẹo của hắn, làm ẩm ướt cả lồng ngực hắn, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu nhìn: "Thế nào? Chàng cảm thấy thế nào?"

Kỳ thật nàng hỏi lời này ý là, làm như vậy có còn đau không. Nhưng hiển nhiên Tiêu Kinh Sơn căn bản không đem chuyện đau hay không để ở trong lòng, vì vậy ám ách nói: "Rất tốt, xuống chút nữa." Vừa nói đưa bàn tay ra, mân mê cặp môi ẩm ướt của nàng, dùng ngón tay cái cọ xát hai má mồm mại hờ hững.

Mai Tử không thể làm gì khác hơn là lại cúi đầu, tiếp tục đi xuống, hôn hôn lấy vết thương, nghĩ đến khi ấy hắn bị thương rất đau. Chỉ tiếc lúc đó nàng còn chưa quen biết hắn, không thể an ủi trợ giúp hắn. Nghĩ như thế, môi nàng hôn xuống tăng thêm vài phần yêu tiếc, cẩn thận dịu dàng mơn trớn một đường đi xuống, mãi cho đến chỗ sâu nhất, tận thất lưng của hắn.

Con người tỏa nhiệt của hắn nhìn nàng chằm chằm, yết hầu chuyển động, thô ách hỏi: "Sao không hôn nữa?"

Mai Tử chớp mắt hỏi: "Còn muốn nữa à?"

Tiêu Kinh Sơn nhìn con người ngập nước của nàng có vài phần khiếp đảm, không thể làm gì khác hơn nói: "Nếu không muốn thì thôi, lại đây." Vừa nói vừa vươn tay muốn đem nàng kéo đến nằm trên ngực mình.

Ai dè Mai Tử lại không chịu, nàng đau lòng Tiêu Kinh Sơn, cảm thấy mình nên dừng cảm một chút, thế là run rẩy lấy tay cởi nút thắt trên quần hắn.

Tiêu Kinh Sơn nhìn chằm chằm tay Mai Tử. Mặc dù nàng sinh ở nông thôn, ngày thường lại cẩn thận. Một đôi tay khéo léo động lòng người, liền linh hoạt cởi dây lưng của hắn ra, sau đó then thùng giúp hắn cởi quần.

Con người Tiêu Kinh Sơn bắt đầu trở nên sâu hơn, hô hấp càng bất ổn, trên cổ thậm chí bắt đầu đỏ lên, nhưng hắn vẫn khắc chế, nhìn chằm chằm tiểu nương tử của mình, xem nàng làm như thế nào "chữa bệnh" cho mình.

Lúc Mai Tử giúp hắn cởi dây lưng ra đã cảm thấy phía dưới giống như có cái gì ngăn cản. Thật may là quần rộng nên dễ dàng cởi. Nhưng đến khi cởi quần ra, tiểu Kinh Sơn phía dưới giường cao to lớn cứ như vậy nảy lên xuất hiện trước mặt nàng.

Nàng "A" một tiếng la lên, lập tức ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Kinh Sơn. Lại phát hiện con người đen láy của Tiêu Kinh Sơn đang khẩn cầu nhìn mình. Nàng chợt nhớ đến hôm đó mình sờ qua túp lều, lại nghĩ tới mỗi buổi tối thảnh thỏa vui đập mình mệt nhọc, lập tức tỉnh ngộ, má nhất thời đỏ như ánh hoàng hôn, mắc cỡ buông tay đem quần để xuống, lập tức lùi lại.

Nàng không phải là không biết, chỉ là quên mất, lúc mới bỗng nhiên nhớ lại nam nhân và nữ nhân khác nhau. Tiêu Kinh Sơn cùng nàng thân mật cũng là hắn chủ động, mình thế nào có thể tùy tiện động bậy!

Tiêu Kinh Sơn lại không thẹn thùng không đỏ mặt, nhìn chằm chằm nàng e lệ né tránh ánh mắt hắn, hỏi: "Thế nào?"

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 25: Ban Đêm Sau Khi Đánh Lúa

Mai Tử lúc này rất sợ cái câu "Thế nào" của Tiêu Kinh Sơn, thật sự là rất mập mờ cùng thâm ý a. Nàng chợt ng ỡ dậy, quay đầu nói: "Không hôn. . . . ."

Tiêu Kinh Sơn lại hơi nhồm dậy đem nàng kéo lên ngực mình. Mai Tử vừa mới thấy vật đó nảy ra trước mặt, muốn vùng vẫy lại bị bàn tay to của Tiêu Kinh Sơn vững vàng ôm lấy không bỏ ra, làm nàng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trước ngực hắn, nghe nhịp tim hắn đập d ần đập.

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nói bên tai nàng: "L ần này ta tha cho nàng, l ần sau không được trốn nữa." Vừa nói hắn vừa lật người, đem Mai Tử đặt ở dưới thân mình, một chút cũng không cho nàng trốn.

Thân thể Mai Tử lúc này xụi lơ, làm sao cũng không thoát được, với lại trong lòng cũng không muốn trốn, chỉ có thể mặc cho hắn vùi dập. Tiêu Kinh Sơn đưa tay sờ sờ phía dưới nàng, phát hiện quả nhiên là ẩm ướt, li ền không cố kị nữa, vật to lớn phía dưới mồn mẫm tìm đến cái miệng ẩm ướt chặt chẽ. Kỳ thật Mai Tử không sợ hắn làm chuyện này nữa, nhưng hôm nay mắt thấy cái vật dọa nạt người kia, nghĩ đến nó sẽ tiến vào trong thân thể mình, trong lòng rất sợ né tránh, ngay cả con người cũng mang theo ẩm ướt.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng như vậy, không thể làm gì hơn là tạm thời nhẫn nại, giọng điệu giỗ dành, nhẹ nhàng nói: "L ần trước không phải nàng nói muốn có em bé sao?"

Mai Tử nghe, đỏ mặt gật đầu nói: "Đúng vậy a."

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu xuống bên tai nàng, nói: "Không làm như vậy, làm sao có em bé được." vừa nói lời này, phía dưới người hắn lại mè nheo.

Vật kia cứng ngắt to lớn ở chỗ ấm áp ẩm ướt giữa hai chân nàng nhẹ nhàng cọ xát, chọc cả người nàng mềm nhũn.

Mai Tử liền bị động, chớp mắt ngẩn lệ gật đầu nói: "Ta biết rồi, vậy chàng tới đi, ta không sợ, chỉ là lúc này nhìn thấy có chút hoảng."

Tiêu Kinh Sơn nhìn dáng vẻ nàng đáng thương như vậy có cảm giác giống như mình đang cưỡng bức nàng. Lại cảm thấy buồn cười, yêu tiếc nàng, chỉ có thể mưu mẹo, nhẹ nhàng mềm dẻo, từ từ gặm ăn, chọc cho nàng hỗn hển khóc giống như trẻ sơ sinh.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng chảy xuống nhiều nước mắt, lúc này mới cẩn thận ở tiến vào trong. Chỉ là lúc vào không dám mãnh liệt, tiến vài phần lại lui một phần, như thế năm lần bảy lượt lặp lại, đã vào hết bên trong nàng.

Hai người bọn họ mấy ngày rồi không làm. Hơn nữa bọn họ cũng mới là vợ chồng, chuyện chăn gối kinh nghiệm không được nhiều, Mai Tử vẫn như cũ thít chặt. Tiêu Kinh Sơn hít một hơi, chôn ở bên trong không động lung tung. Chỉ nhẹ nhàng xoa nắn bờ eo của nàng để nàng thư giãn. Trong lòng Mai Tử vẫn mang theo kinh hoàng khi thấy vật đó, cảm giác phía dưới có dị vật xông vào, trong đầu loáng thoáng nhớ lại bóng dáng lúc nó nảy lên, thế là phía dưới càng thêm có thất lợi hại, vận vẹo eo tránh né.

Lúc mới vào Tiêu Kinh Sơn không động, chỉ im lặng hưởng thụ cảm giác mềm mại ấm áp vây quanh phân thân của hắn mang đến biết bao nhiêu khoái cảm. Nhưng mà bên trong nhỏ hẹp bó chặt, giống như có cái gì đó không lờ mờ ẩm ướt dùng lực hấp lấy hắn làm hắn không tự chủ được. Lúc Mai Tử vùng vẫy, hắn càng thêm không có cách nào khắc chế, liền thử chuyển động. Tiêu Kinh Sơn động một cái, Mai Tử cảm thấy giống như có một thế lực to lớn ở bên trong thân thể nàng cọ xát vách thịt mềm mại. Cảm giác này rất kỳ diệu, không phải đau, chỉ là nàng sợ căng ra mà thôi, vì vậy không dám vùng vẫy, cơ thể cứng ngắt mặc cho hắn lôi kéo.

Tiêu Kinh Sơn cảm thấy thân thể Mai Tử cứng ngắt, nghĩ nàng khó chịu, liền ở bên tai nàng từ từ nói: "Đừng sợ, nó sẽ không làm nàng bị thương."

Ánh mắt Mai Tử vô tội nhìn nam nhân kia, nhỏ giọng nói: "Nhưng nó rất lớn." Lúc này Tiêu Kinh Sơn dừng lại, ở trong thân thể nàng không nhúc nhích. Vật kia lại ở bên trong nhẹ nhàng nảy lên một nhịp, Mai Tử không nhận được rên rỉ.

Tiêu Kinh Sơn thấy vậy thì cười, nhẹ giọng nói: "Ngoan, đừng suy nghĩ nhiều, nó chỉ muốn đem em bé đến cho nàng mà thôi."

Mai Tử nghe thấy em bé, mắt sáng rực lên, nhưng lập tức uất ức nói: "Ừ, vậy chàng để nó nhanh lên cho ta."

Nụ cười trên mặt Tiêu Kinh Sơn dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ khát vọng, hấn khàn khàn nói: "Vậy liền cho nàng." Nói xong dùng hai bàn tay tách chân nàng ra ngoài dây, mà ánh mắt sáng quắc thì nhìn chăm chăm tiểu nương tử uất ức phía dưới, nhìn nàng ở dưới thân mình e thẹn ngây thơ mê hoặc khóc, tiếp tục chuyển động.

Lúc lắc qua lắc lại, Mai Tử dần dần quên mất vật vừa thấy lúc này, trong đầu một mảnh hỗn độn. Cảm thấy mình giống như cọng cỏ trong dòng suối bị nước mãnh liệt đẩy qua đẩy lại, thuận theo động tác của Tiêu Kinh Sơn mà dao động. Lại cảm thấy chỗ sâu thẳm giữa hai chân có cái gì đó tê dại sảng khoái kích động, từ từ lan ra, mang sảng khoái đến mọi góc ngách khắp toàn thân. Nàng không biết làm thế nào cho phải, kìm lòng không được nức nở khóc, dường như không ra tiếng.

Tiêu Kinh Sơn hưng phấn, không nhận được động tác trở nên nhanh chóng, nhưng lại sợ nàng không thể chịu đựng, thế là phải áp chế lại. Đưa tay ra, dùng ngón tay cái đặt lên chỗ ẩm ướt giữa hai chân nàng trên chọc Tiểu Hoa châu, nhẹ nhàng vuốt ve xoay tròn vân vê. Mai Tử bị thế đột nhiên cảm thấy như bị điện giật chấn động, một cảm giác xa lạ như nhối xuyên thẳng toàn thân nàng. Lập tức cảm thấy thân thể nhẹ hẫng, khóc sụa sùi vụn vụn, ngứa ngáy, giống như muốn cái gì đó. Cuối cùng chỉ có thể đưa tay vỗ vỗ lồng ngực nam nhân phía trên, khóc sụa sùi gọi: "Chàng mau chút, cho ta. . . . ."

Tiêu Kinh Sơn thấy thế, biết mình có thể tận lực rồi, bàn tay nắm lấy bộ ngực mềm mại đang rung động, gằn nhẹ nói: "Yên tâm, đều cho nàng."

Lời này vừa nói ra, thân thể hắn cuồn cuộn mãnh chuyển động, không cố kìm đâm vào tận gốc, hung hăng chạm mạnh. Thân hình hắn vốn cao lớn, ngày thường uy mãnh, hôm nay lại dùng lực, thân thể mềm mại của tiểu Mai Tử phía dưới làm sao có thể chống đỡ được? Thân thể nàng run rẩy loạn, giống như lá xanh bị cuồn cuộn phong mưa bão quay cuồn cuộn chuyển động không thôi.

Diên đảo như thế một lúc lâu sau, Tiêu Kinh Sơn thấy thân thể nàng run rẩy vài lần, nước mắt bên dưới òạt chảy ra, miệng cầu xin tha thứ. Hắn biết nàng đã lên đỉnh thì lại mãnh liệt ra vào. Cuối cùng bắn ra tinh quan, dòng tinh dịch nóng chảy phun vào bên trong thân thể của nàng, vừa như thế, vừa ở bên tai nàng gâm nhẹ: "Cho nàng."

Mai Tử bị nhiệt dịch lấp đầy, thân thể run càng thêm lợi hại, mắt hạnh nửa khép nửa mở, bên trong có chút nước mắt, môi hồng run rẩy căn bản nói không nên lời.

Tiêu Kinh Sơn giơ tay lên xoa xoa mồ hôi đang chảy xuống, nâng hông nàng lên cao một chút, để nàng chặt chẽ tiếp xúc với mình, triệt để phóng thích. Lúc này cả người Mai Tử xụi lơ, thấy động tác của hắn, e thẹn thở dốc hỏi: "Chàng làm gì thế?" Tiêu Kinh Sơn bỏ tay xuống, ôm nàng một thân đầy mồ hôi, nghe vậy thì nói: "Nàng không phải là muốn có em bé sao?"

Mai Tử gật gật đầu, không hỏi về động tác lúc này nữa. Nhưng mà trong lòng cũng hiểu được như vậy có thể dễ dàng có em bé hơn, thế là âm thầm ghi nhớ.

Mấy ngày sau, công việc nhà mẹ nàng đã xong xuôi hết. Hai vợ chồng Mai Tử cũng không qua giúp đỡ nữa, chỉ ở trong nhà làm chút việc. Ngày thường Mai Tử không có việc gì làm thì đi chăm sóc mấy mâm dưa bở, cà tím, cây đào vân vân. Hôm nay thời tiết đẹp, mấy cái cây nàng trồng cũng đã nảy nẩy phát triển tốt, trong lòng Mai Tử cũng vui vẻ. Nhưng mà con gà mẹ già mỗi ngày không ăn không uống, chỉ chăm chăm lo ấp trứng của nó. Mai Tử lo lắng, liền lấy chút lúa cùng nước, bắt nó ăn.

Tiêu Kinh Sơn hàng ngày đi săn, chẳng những bắt vài con mồi, thỉnh thoảng còn hái nấm mèo những thứ trên núi đem về Mai Tử ăn cảm thấy không tệ nên nói hẳn lúc rảnh tranh thủ hái chút rau cỏ mang về. Thế là bữa cơm thường xuyên có thêm vài món ăn mới chế hoặc quen thuộc. Mai Tử dùng dầu mè hoặc mỡ heo nấu ăn, mùi vị thật cũng không tệ. Trước đây đối với chuyện ăn uống Tiêu Kinh Sơn cũng không quá để ý, hôm nay ăn cơm Mai Tử làm rất là hài lòng, thuận miệng nói ngay cả ngự thiện phòng trong cung cũng không làm ra được mùi vị như vậy. Mai Tử nghe thấy sững sốt, không hiểu hỏi: "Ngự thiện phòng, đó là cái gì?"

Tiêu Kinh Sơn giật mình, lập tức cười nói: "Là chỗ chuyên làm cơm, chỗ đó nấu ăn rất ngon."

Mai Tử nghe vậy, e thẹn nói: "Người ta chuyên nấu cơm, ta làm sao có thể so sánh được."

Tiêu Kinh Sơn không muốn nói về đề tài này, cũng không muốn nhắc lại, chỉ khen nàng vài câu rồi lảng sang chuyện khác.

Ngày thường không có việc gì làm, Mai Tử liền nhắc tới chuyện lên núi hái dược. Tiêu Kinh Sơn thấy nàng rất quan tâm việc này, liền chọn một ngày thời tiết nắng ráo, trên lưng mang cái giỏ làm bằng trúc, dẫn nàng đi lên núi một chuyến.

Trong rừng thâm sâu, cây cối cao lớn che phủ, bên tai tiếng côn trùng kêu không dứt, thỉnh thoảng còn có tiếng chim kêu líu ríu. Lâu lâu còn có thể trông thấy bóng dáng mấy chú thỏ xinh xinh đang xa chạy trốn. Dĩ nhiên là bị tiếng động của bọn họ hù chạy rồi.

Trước kia Mai Tử cũng hay vào rừng hái một ít rau dại cùng vài thứ linh tinh về làm cơm lúc thức ăn trong nhà còn lại ít ỏi. Nhưng vì đi một mình nên không dám vào sâu trong núi. Hôm nay cùng Tiêu Kinh Sơn đi sâu vào trong mới phát hiện ở đây rất ít dấu chân người. Bên trong các loại rau dại cùng nấm mèo chỗ nào cũng có, lập tức rất là hưng phấn, vừa đi vừa thỉnh thoảng dừng lại hái bỏ vào giỏ trúc của mình.

Tiêu Kinh Sơn cười nhìn nàng hỏi: "Nàng muốn hái rau dại hay là muốn hái thảo dược đây?"

Mai Tử biết hắn cười mình tham, không thể làm gì khác dừng lại, mím môi cười nói: "Đi thôi, hái thảo dược quan trọng hơn."

Tiêu Kinh Sơn dẫn nàng tiếp tục đi vào bên trong, vừa đi vừa chỉ cho nàng biết: "Nghe nói hái thảo dược nên đi vào tháng hai hoặc tháng tám, đơn giản bởi vì tháng hai là lúc cỏ mọc chưa nhiều, tháng tám thì dược Miêu chưa chết héo, như vậy chúng ta có thể dễ dàng nhận ra."

Mai Tử vội vàng gật đầu ghi nhớ, thế là Tiêu Kinh Sơn nói tiếp: "Trong núi thảo dược nhiều loại phong phú, ta cũng không thể nhận biết hết được. Hôm nay chỉ chọn mấy thứ ta biết nói cho nàng mà thôi."

Mai Tử cười nói: "Chàng tuy không biết nhiều, nhưng cũng biết một chút. Vẫn hơn ta một chút cũng không biết."

Tiêu Kinh Sơn nói: "Cũng tốt, hôm nay ta dạy nàng hái tam thất, tam thất giá cao, cho dù hái một chút lẻ tẻ trở về cũng có thể đổi bạc. Nhưng mà sau này muốn vào rừng thì phải đi với ta, ta mang nàng đi là được. Nàng nhất thiết không được đi một mình. Rừng núi vực thẳm nhiều nguy hiểm, lỡ có chuyện gì không hay xảy ra thì làm sao?"

Mai Tử ham học hỏi, vội vã đồng ý. Lúc này Tiêu Kinh Sơn mới nói: "Nghe nói hái tam thất cũng phải đúng lúc. Bình thường thì cỡ từ tháng năm đến tháng tám, hôm nay vừa hay đúng thời gian này."

Mai Tử nghe vậy vui vẻ: "Chúng ta đi rất đúng lúc."

Tiêu Kinh Sơn gật gù, lại cho nàng biết đặc tính của tam thất, phải tìm thế nào, làm sao để nhận diện, nên hái thế nào, hái xong phải bảo quản ra sao, đem tất cả những điều mình biết đều nói cho nàng.

Mai Tử nhập tâm nghe, vừa nghe vừa gật đầu. Nghe xong nhin không được thở dài nói: "Ta chỉ biết trong núi có tam thất, hơn nữa còn rất quý"

nên cảm thấy kỳ lạ sao không ai đi hái. Hôm nay mới biết ở đây có rất nhiều, nhưng không phải ai cũng có thể biết mà hái a."

Tiêu Kinh Sơn cười nói: "Bây giờ không phải là nàng đã biết rồi sao, sau này có khi còn biết nhiều hơn cả người trong nghề"

Mai Tử lắc đầu nói: "Ta có là cái gì đâu, chàng mới lợi hại cái gì cũng biết, cái gì cũng có thể làm được."

Tiêu Kinh Sơn nghe thấy lời này, nhìn dáng vẻ sùng bái của Mai Tử, thở dài nói: "Ta đâu có biết nhiều vậy. Chỉ là ở trước mặt nàng múa may vài đường mà thôi, cũng không phải thật sự như thế."

Hai vợ chồng vừa nói chuyện vừa tìm. Vận khí của Mai Tử cũng tốt. Nàng tìm được một ít tam thất, mặc dù rất nhỏ, chưa bằng đầu ngón tay, nhưng nàng rất hưng phấn kéo lấy Tiêu Kinh Sơn hỏi cái này có thể bán được bao nhiêu bạc.

Tiêu Kinh Sơn ước lượng chắc cũng được ba đồng bạc. Mai Tử nghe, mừng rỡ, lập tức càng thêm quyết tâm sau này nhất định phải thường xuyên vào núi đào dược.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 26: Nhà Muốn Đãi Khách

Kể từ khi Mai Tử biết trong núi sâu có thể tìm được thảo dược, nàng cứ quần lầy Tiêu Kinh Sơn để hắn dạy nàng các loại thảo dược làm thế nào đến nhận thức, làm thế nào để hái. Tiêu Kinh Sơn chỉ có thể tận tâm truyền thụ. Mai Tử rất tò mò cũng rất ham học, có lúc nàng hỏi những vấn đề mà Tiêu Kinh Sơn không biết. Tiêu Kinh Sơn không có cách nào, lúc đi xuống chân núi bán con mồi liền mua cho nàng một quyển 《Thảo dược quanh ta》. Sách này vừa có hình lại vừa có chữ, nói về các loại thảo dược cùng với tập tính của chúng. Mai Tử nhìn hình còn được, nhưng mà đọc chữ thì có nhiều khó khăn. Thỉnh thoảng cầm sách hỏi Tiêu Kinh Sơn chữ này là chữ gì, nghĩa như thế nào. Tiêu Kinh Sơn cũng kiên nhẫn nhất nhất dạy nàng.

Sau này lúc có thể đọc được rồi, khi không có việc gì làm Mai Tử liền cầm theo quyển sách 《Thảo dược quanh ta》 kia chạy đến bìa rừng nghiên cứu. Lúc trở về luôn vui vẻ nói chuyện với Tiêu Kinh Sơn. Cái này cái kia hằng ngày thấy rất quen, hôm nay mới biết nó cũng là thảo dược có thể trị bệnh a! Tiêu Kinh Sơn thấy đôi mắt mong nước của nàng mở to vui vẻ, đáng vẻ thật là động lòng người, luôn không nhịn được trêu chọc nàng một phen.

Mặc dù Mai Tử hết lòng nghiên cứu thảo dược, nhưng cũng không quên những chuyện khác. Trong sân mấy mầm dưa bở cây đào vân vân đều được chăm sóc cẩn thận. Ngày ngày lớn lên, cây dưa bở kia cũng đã ra hoa màu vàng. Chờ thêm vài ngày là có thể trở thành trái dưa đẹp để rồi.

Hôm nay ngoài việc nghiên cứu thảo dược Mai Tử còn hái thêm nhiều nấm mèo trong núi mang về để bán. Thế là thỉnh thoảng nàng kéo Tiêu Kinh Sơn đi vào sâu trong rừng hái nấm mèo đem về. Một ít đem đi chế biến thành món ăn bổ sung cho bữa cơm. Còn lại Mai Tử đem phơi khô để

cất, sau này hoặc là đem bán lấy tiền hoặc là giữ lấy chính mình ăn, đều rất tốt.

Cái con gà mái mẹ vẫn không chịu ăn uống. Mai Tử chỉ có thể cạy miệng của nó cứng rắn nhét thức ăn vào. Tiêu Kinh Sơn không hiểu mấy về việc cho gà ấp trứng này nên Mai Tử giải thích cho hắn nghe. Bình thường trứng ấp khoảng hai mươi một ngày là nở. Hôm nay đã được hai mươi ngày, gà gần nở rồi.

Lúc Mai Tử bận rộn việc này việc nọ, Tiêu Kinh Sơn cũng không nhàn rỗi gì. Hằng ngày hắn ra ngoài săn bắn kiếm chút bạc. Mấy ngày nay không biết hắn tìm ở đâu ra một khối đá to, lúc rãnh liềm cần búa đục đẽo. Mai Tử không hiểu, hỏi hắn muốn làm gì. Ai dè Tiêu Kinh Sơn nói: "Trong thôn chỉ có ba cái cối xay. Đến mùa thu hoạch cơ bản không đủ để dùng, làm lỡ rất nhiều việc. Ta muốn làm thêm một cái để ở trong sân đánh lúa cho mọi người dùng, như vậy sang năm mọi người cũng không khấn trương nữa."

Mai Tử nghe lời này, mắt to sáng lóng lánh nhìn hắn chăm chăm làm cho Tiêu Kinh Sơn vốn là một nam nhân thế nhưng cũng có chút không được tự nhiên: "Nhìn cái gì vậy?"

Mai Tử nghiêng đầu cười một tiếng. Cười đến đẹp như hoa, ngọt như mật: "Không có gì, chỉ là thấy chàng rất tốt."

Tiêu Kinh Sơn không nhịn được đưa tay捏 hai má hồng hồng mềm mại của nàng cười nói: "Mấy ngày nữa ta muốn mời Trần Hồng Vũ cùng chủ nhân cối xay kia đến nhà chúng ta ăn cơm, uống chút rượu cảm ơn người ta một tiếng. Vài ngày nữa nàng chuẩn bị một ít đồ nhắm a."

Mai Tử nghe, suy nghĩ một chút nói: "Việc này chuẩn bị cũng dễ. Trong nhà đã có thịt, nấm mèo, còn có trứng gà lần trước mẹ đưa tới nói là để cho chàng tắm bổ. Làm vài món ăn dân dã, sau đó hái thêm chút rau vặt trộn với dầu vừng. Vậy đã được chưa?"

Tiêu Kinh Sơn gật đầu: "Thế được rồi. Lần trước xuống núi ta có mua chút rượu, chính là vì dịp này."

Ngày hôm đó, sáng sớm Mai Tử đã thức dậy chuẩn bị cơm nước. Lại chạy đến nhà mẹ mượn thêm chén đĩa. Mấy hôm nay Mai Tử nương cũng bận rộn lục đục chuẩn bị cho Chu Đào xuất giá. Thấy Mai Tử liền hỏi gần đây như thế nào, lương thực còn đủ ăn không, nếu không thì lấy một bao gạo mới về mà dùng.

Mai Tử vội vàng nói không cần, vài ngày trước Tiêu Kinh Sơn đi ra ngoài mua lương thực về cất rữ, trong nhà cũng không thiếu cái gì.

Hai người nói chuyện một hồi, Mai Tử liền nói ra chuyện Tiêu Kinh Sơn đang làm một cái cối xay, cùng với việc mời Trần Hồng Vũ ăn cơm. Mai Tử nương rất là tán dương: "Hắn làm như vậy rất tốt. Kỳ thật nhà chúng ta là cô nhi quả phụ, trong thôn có nhiều người nhìn không thuận mắt, gặp phải chuyện gì cũng không muốn đưa tay ra giúp. Hôm nay các con đã có gia đình riêng, dù thế nào cũng phải cùng người trong thôn quan hệ tốt một chút. Như vậy sau này cũng có thể yên tâm. Hắn làm cái cối xay, sang năm lúc thu mạch còn không phải sẽ có rất nhiều người lại đây hỏi mượn nha. Mà nhà Trần Hồng Vũ trong thôn cũng là có chút địa vị, cùng nhà bọn họ có giao tình, sau này kiểu gì cũng sẽ giúp đỡ thêm cho các con."

Mai Tử thấy mẹ khen Tiêu Kinh Sơn, e thẹn cười nói: "Mẹ, hắn không có nghĩ nhiều như thế đâu. Mọi việc là từ tấm lòng mà ra thôi. Nhưng gần đây hắn dạy ta rất nhiều thứ, như là làm thế nào để hái thảo dược, còn có cách dùng, ta cảm thấy mình hiểu biết hơn trước kia rất nhiều."

Mai Tử nương vừa khâu kim, vừa hài lòng gật đầu: "Như vậy là tốt rữ, sau khi cha con đi, nhà chúng ta nghèo khó, với lại người trong thôn không có người hiểu biết nhiều, cũng không có ai chỉ dạy cho các con. Hôm nay con có thể theo hắn học tập thêm được cái gì, luôn tốt."

Mai Tử nương suy nghĩ rất chất phác. Mặc dù ở trong thôn làm nông sống cũng không cần biết chữ làm gì. Nhưng những người biết chữ trong mắt bà đều không giống với người thường. Nữ nhi của mình có thể theo học được chút gì, cho dù sau này không có gì tác dụng cũng là người có hiểu biết.

Nói đến đây, Mai Tử nương không nhịn được than thở nói: "Con xem ta hôm nay bận bịu chuẩn bị đồ cưới cho Chu Đào. Con hãy hiểu cho tâm sự của ta, đừng nghĩ là ta thiên vị." Bà thả kim chỉ trong tay kéo Mai Tử qua nói: "Mai Tử à, kỳ thật Chu Đào cũng không dễ dàng gì. Trước kia khi cha con còn sống, trong nhà đi đâu kiện tốt. Cha con rất yêu con, dạy cho con chút chữ, dẫn con đi chợ chơi. Khi đó Chu Đào cũng chỉ có thể ở bên cạnh nhìn mà thôi. Cha con đi lúc Chu Đào chỉ mới vài tuổi, nên nó không cảm nhận được tình yêu thương của cha là như thế nào. Ta nghĩ có khả năng chính là vì vậy nên sau khi cha con mất, tính tình của nó liền thay đổi. Cho nên mọi việc con hãy nhường nhịn nó một chút, uất ức của con trong lòng mẹ đâu hiểu."

Mai Tử cúi đầu trầm mặc một hồi lại ngẩng đầu lên, mắt ngân ngấn nước nhìn mẹ: "Mẹ, con hiểu rõ, mọi chuyện chỉ là tính tình trẻ con mà thôi. Sau này lớn lên một chút mọi chuyện ấy sẽ hiểu chuyện. Bất luận thế nào đi nữa, chúng ta vẫn là tử muội ruột thịt, con sẽ không quên lúc nhỏ muội ấy đi theo phía sau con gọi một tiếng tử tử."

Tay Mai Tử nương chai sạn cầm lấy tay nhỏ bé của Mai Tử vỗ vỗ, cuối cùng để xuống, liền nữa cầm lên kim chỉ: "Con hiểu là tốt rồi, trong lòng mẹ cũng vui mừng một chút. Bây giờ con gả được cho một nam nhân tốt, sau này cuộc sống cũng yên ổn, mẹ cũng yên lòng. Chỉ là hi vọng Chu Đào đến thôn Hồng Anh Tử bên kia cũng có thể sống tốt một chút."

Mai Tử vẫn không hiểu vì sao mẹ lại đem Chu Đào gả đi xa như vậy. Thế là thừa dịp này lên tiếng hỏi, Mai Tử nương lúc này mới nói: "Kỳ thật nhà họ Lục ở thôn Hồng Anh Tử bên kia là học trò cũ của cha con. Khi ấy cha con có nói muốn đem con gả đến nhà bọn họ. Nhưng sau này khi cha con mất, ta cùng bọn họ đi lại cũng ít nên không có đề cập đến việc này. Sau này con lại làm chuyện bốc đồng, ta càng thêm không dám cùng người nhà họ bàn chuyện này. Vài ngày trước ta thấy thái độ của Chu Đào, có chút lo lắng, liền mặt dày sai người đi hỏi ý tứ nhà bên kia, xem có thể đem Chu Đào gả qua đó được không. Ai ngờ tiểu tử nhà họ Lục kia còn chưa kết hôn, thế là liền đem việc này nhanh chóng quyết định. Ta thấy thôn Hồng Anh Tử mặc dù xa, nhưng biết chắc gia đình họ chính xác ở đó, lại cùng cha con có giao tình cũ cho nên cũng không thể ngược đãi nó."

Mai Tử nghe lời này, lúc này mới hiểu vì sao mẹ chột muốn đem gả Chu Đào đi xa vậy. Nhưng nghe mẹ nói người có hôn ước với Lục gia vốn là mình, không tránh được trong lòng có chút kinh hãi. Nghĩ đến việc nếu mình thật sự bị gả đến thôn bên kia, thì làm sao có thể quen biết với Tiêu Kinh Sơn đây. Ý nghĩ đó vừa lướt qua trong đầu, nàng bỗng nhiên phát hiện, thì ra nàng đã rất quan tâm đến Tiêu Kinh Sơn, thậm chí còn cảm thấy tiếc nuối nếu không được gả cho hắn.

Lập tức lại nghĩ đến chuyện giữa nàng và Phúc ca, thật là khác xa nhau. Thì ra tất cả đều là mây núi gặp nhau mà thôi. Một nam nhân chín chắn đáng tin mới có thể ở bên cạnh mình giúp đỡ mình cả đời. Người trẻ tuổi không hiểu chuyện, khó tránh được phút cuồng si mù quáng. Chỉ có thể cảm ơn ông trời, đi một vòng lớn cuối cùng cũng cho nàng gặp được một nam nhân tốt đáng để tin tưởng.

Trong lòng Mai Tử xúc động một hồi, lại nói thêm vài câu với mẹ, nhìn trời thấy cũng không còn sớm, liền vội vã cầm chén đĩa trở về Tiêu Kinh Sơn lấy nước sôi trở về, thấy nàng đi mượn bát đĩa và mấy thứ khác cũng đã về, liền vội vã đem nước đổ vào chậu gỗ, đem mấy thứ lâu ngày chưa được sử dụng kia rửa sạch. Mà Mai Tử cũng vội bắt đầu rang thức ăn làm cơm.

Các loại thức ăn như gà, nấm mèo, trứng gà, còn có rau dại mới hái đều đã được rửa sạch cất xong, chỉ việc nấu. Mai Tử mới lửa lên bếp, trước tiên đem nấm mèo và trứng gà rang qua, lại xào thịt cùng dưa leo cho thêm chút ớt cay, cuối cùng đem bỏ vào nồi, bắt đầu làm làm gà hầm nấm.

Lúc nồi bên này sôi ùng ục, Mai Tử liền bắt đầu xào rau. Hôm nay có rau cải non và nấm, đều là những thứ thanh thoảng ăn. Rửa sạch chúng rồi dùng dầu vừng xào qua cùng với nước cốt tỏi, đừng nói ăn, chỉ ngửi thôi cũng đã thấy mùi thơm ngát xộc vào mũi.

Tất cả làm xong xuôi, bên này Tiêu Kinh Sơn cũng đã sớm rửa xong chén đĩa. Mai Tử liền bận rộn dọn thức ăn lên, còn Tiêu Kinh Sơn liền chạy đi kêu bọn Trần Hồng Vũ.

Hôm nay chuyện Tiêu Kinh Sơn mời dùng cơm đã sớm được thông báo từ trước. Lúc Tiêu Kinh Sơn vừa ra khỏi cửa liễn nhìn thấy Trần Hồng Vũ cùng một hán tử hơn bốn mươi tuổi cùng nhau đi lại đây. Bọn họ xa xa thấy Tiêu Kinh Sơn liễn vội vàng chào hỏi.

Trần Hồng Vũ định giới thiệu thì hán tử kia chắt phát cười nói: "Không cần đệ giới thiệu, lúc đó Kinh Sơn rời khỏi thôn chúng ta, đệ vẫn là đứa trẻ cưỡi trâu ông, ta lại đã lấy vợ sinh con rồi, vẫn nhớ rõ."

Tiêu Kinh Sơn lục lợi trí nhớ trong đầu, lúc này mới nhớ ra, vội thi lễ cười nói: "Chẳng lẽ là Trần gia Tăng đại ca?"

Người này chính xác gọi là Trần Tăng. Vì sao đến giờ hắn vẫn còn nhớ? Dù sao năm ấy lúc Tiêu Kinh Sơn rời khỏi hắn đã có con rồi. Lúc cha Tiêu Kinh Sơn còn sống, hắn đã muốn đem con gửi qua đó học chữ, vì vậy đối với Tiêu Kinh Sơn là ấn tượng khó phai.

Hai người lập tức xúc động, Tiêu Kinh Sơn dẫn hai người vào sân. Trong sân nhỏ, dưới tàn cây đã sớm đặt một cái bàn gỗ nhỏ cùng ghế đá. Ghế đá rất mới, là Tiêu Kinh Sơn lúc rảnh rỗi làm ra. Ba nam nhân nhún nhường một hồi, lúc này mới chuẩn bị tư thế ngồi xuống. Mai Tử qua chào hỏi bọn họ một tiếng, vội vã rót trà mời, nhanh chóng bưng thức ăn đã được chuẩn bị tốt lên khay mang ra.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 27: Chỉ Muốn Cứ Như Vậy Cùng Nàng Sống Qua Ngày

Kỳ thật trong thôn lúc bình thường mọi người ăn cơm rất đơn giản. Trừ lúc nhà có hỉ sự hoặc có tang mới phải làm theo quy củ. Nhà người bình thường, thường ngày cũng chỉ có mấy món rau dưa đơn giản. Lúc mấy nam nhân thích chí tụ chung một chỗ uống tí rượu, chỉ một hai đĩa rau dại cũng được xem là tốt rồi, còn tai heo thịt cá những thứ kia thì thật là quá xa xỉ. Hôm nay Mai Tử chiêu đãi như vậy, thực sự là cực kì thịnh soạn rồi. Trần Hồng Vũ cùng Trần Tảng thấy một bàn cơm nước phong phú như vậy liền hướng Mai Tử đang ngồi trong bếp vội vàng kêu mấy tiếng. Nói hôm nay thật làm phiền các người, quá quấy rầy rồi. Tiêu Kinh Sơn đương nhiên khách khí, nói sau này đâu là người trong cùng một thôn phải quan tâm lẫn nhau, lần đầu tiên cùng gặp nhau tại đây uống rượu, sợ tiếp đãi hai vị không chu đáo, mới chuẩn bị nhiều món ăn như vậy.

Trần Tảng kỳ thật là bị Trần Hồng Vũ kéo đến. Lúc đến tuy nhắc lại tình nghĩa năm xưa, nhưng nương tử ở nhà trước khi ra cửa còn dặn dò mọi việc phải cẩn thận, ai biết Tiêu Kinh Sơn này trước kia ở bên ngoài có phải là người tốt hay không, nhất định không nên chọc vào. Nhưng hôm nay Trần Tảng thấy lời nói của Tiêu Kinh Sơn đàng hoàng hợp lẽ, quang minh chính trực liền cảm thấy mấy lời kia chỉ là lời đờn mà thôi. Với lại nếu hấn thật sự là cướp đường thì đã thế nào? Mấy năm trước đây bên ngoài hỗn loạn, anh hùng cùng đường chỉ có thể làm cướp cướp của người giàu chia cho người nghèo. Thế là rất nhanh ném mấy tia phòng bị kia đi, cùng Tiêu Kinh Sơn thân thiết xưng huynh gọi đệ.

Ba người ăn uống một hồi, vừa mời rượu vừa nhớ lại chuyện cũ. Ở một nơi trong cái thôn nhỏ tí trong núi sâu cùng nhau bàn nói một ít chuyện lớn bên ngoài. Trần Tảng nước bọt phun tứ phía, nói đồng dục, vừa mắng lúc trước vì sao không đi làm quân sĩ thân chinh bách chiến, vừa được mọi

người tán dương, bây giờ thiên hạ Thái Bình thì thuế cũng không cần đóng, hơn nữa mưa thuận gió hòa, ngày ngày sống thật tốt.

Tiêu Kinh Sơn nghe hẳn nói chuyện chỉ ở bên cạnh cười nhạt, thỉnh thoảng góp vào một hai câu mà thôi. Trần Hồng Vũ nghe Trần Tảng đại ca bắt đầu nghị luận đại sự bên ngoài liền xoay đầu hỏi Tiêu Kinh Sơn: "Kinh Sơn đại ca, huynh ở bên ngoài nhiều năm như vậy, có chuyện gì hay có thể kể cho anh em ta cùng nghe không?"

Tiêu Kinh Sơn cười một tiếng, lắc đầu nói: "Mấy năm nay tuy rằng ta ở bên ngoài, nhưng mà chỉ làm một số chuyện vô bổ mà thôi, đâu có thể nghe được chuyện gì. Ngược lại nghe Tảng đại ca lý luận một phen, cảm xúc rất nhiều."

Trần Tảng nở nụ cười chật phác, lắc đầu xua tay: "Ai u, đừng nói như thế, ta thì hiểu cái rắc gì. Hôm nay uống chút rượu vào không kiềm chế được muốn nói chuyện một chút mà thôi. Kinh Sơn huynh đệ ở bên ngoài gặp qua tiếp xúc với nhiều loại người, tâm mắt trải rộng, ngược lại hôm nay nói cho anh em chúng ta đây nghe một chút tình thế bên ngoài a."

Trần Hồng Vũ cũng vội vã phụ họa: "Đúng vậy a, nghe nói bên ngoài lại muốn có chiến tranh. Chỉ là đến bây giờ cũng chưa thấy có động tĩnh gì. Ta ở đây gần cách với bên ngoài, Kinh Sơn đại ca thường đi xuống chợ ở chân núi, có thể nghe được chuyện gì, nói cho chúng ta cũng có cái để chuẩn bị tốt a."

Mai Tử đang ở trong bếp đốt lửa nấu cháo để sau khi bọn họ uống rượu xong thì đem ra cho bọn họ ăn..., lúc này nghe nói đến chuyện này, không khỏi dừng tay lại, vênh lỗ tai nghe.

Tiêu Kinh Sơn buông xuống ly rượu trong tay, khảng khái cười một tiếng nói: "Chuyện này, vài ngày trước ta ở bên ngoài quán quán cơm cũng nghe một vài vị khách nhắc tới. Thật sự nghe nói bên ngoài có thể xảy ra chiến tranh. Nghe nói Bành vương gia muốn tạo phản, lúc này đã kéo binh xuống vùng Tây Bắc, triều đình phái sứ giả đến cầu hòa trước, nhưng mà không biết chuyện gì đã xảy ra. Đương nhiên tất cả việc này đều là lời đồn

đại, không phải thật. Chúng ta ở đây cách xa kinh thành ngàn dặm, tin tức truyền đến cũng không biết đã bị biến dạng bao nhiêu lần."

Trần Hồng Vũ cùng Trần Tảng nghe lời này liền hoảng hốt. Trần Hồng Vũ dẫn đầu hỏi: "Vậy nếu thực sự có chiến tranh thì làm thế nào, sẽ không đánh tới chỗ chúng ta chứ?"

Nhắc tới việc này sắc mặt Tiêu Kinh Sơn cũng thoáng qua một tia nặng nề, nhưng mà lập tức khôi phục bình tĩnh, cười nói: "Chuyện này sẽ không xảy ra, một là Bành vương gia luôn luôn yếu thế, dù có binh mã trong tay nhưng không được dân chúng ủng hộ, cho dù thực sự tạo phản cũng có thể bình định. Hai là đương kim hoàng đế nhân từ yêu dân, lòng dạ độ lượng, cho dù thiên hạ có loạn cũng không để dân chúng phiêu bạt khắp nơi. Cho nên hai vị có thể yên tâm."

Trần Tảng nghe vậy mắt tròn, cuối cùng than thở một tiếng: "Chúng ta chỉ là dân thường đâu hiểu được việc này, cũng không quan tâm việc này. Kỳ thật chúng ta chỉ cần có một hộp cơm ăn, đến mùa có thu hoạch, dù thế nào cũng có thể sống qua ngày. Kinh Sơn huynh nói vậy, chúng ta cũng yên tâm, chuyện gì nên làm thì cứ làm, quá lo lắng cũng không làm được gì."

Tiêu Kinh Sơn nghe hẳn nói vậy thú vị, gật đầu nói: "Tảng đại ca lời nói nói vậy mặc dù đơn giản nhưng lại rất có đạo lý. Mặc kệ bên ngoài chuyện gì xảy ra, chúng ta cứ cày ruộng săn bắn mới là chuyện nên làm."

Ba người lại nói chuyện một hồi, chợt con gái nhỏ của Trần Tảng là Quả Quả lại đây kêu, nói là mẹ nàng để nàng lại đây gọi cha trở về, trong nhà có chuyện. Lúc này rượu cũng uống không sai biệt lắm, đồ ăn cũng đã ăn được một nửa, thế là Trần Tảng nấc một cái rồi cáo từ. Trần Hồng Vũ thấy vậy, cũng vội vã lên tiếng không dám làm phiền nữa, đi về cùng Trần Tảng. Tiêu Kinh Sơn biết bọn họ có việc riêng nên cũng không giữ lại. Thế là nồi cháo Mai Tử nấu chẳng có ai ăn.

Đợi đến lúc hai người kia đi, Mai Tử vội vã chạy lại dọn dẹp bát đĩa. Tiêu Kinh Sơn biết Mai Tử chưa ăn cơm, liền nói để hẳn dọn dẹp, nàng cứ

ăn cơm đi. Mai Tử quả thật có chút đói, liền ngẩng lên cái ghế đá ăn một chút cháo mới nấu cùng đờn thừa, rau dại.

Mai Tử vừa ăn vừa hỏi Tiêu Kinh Sơn: "Bên ngoài thực sự sẽ đánh giặc sao? Vậy chàng thì sao đây?" Nàng vẫn nhớ rõ lời ngày đó Tiêu Kinh Sơn đã nói.

Tiêu Kinh Sơn dịu dàng cười cười: "Nàng đừng suy nghĩ nhiều. Bên ngoài thế nào có liên quan gì tới ta? Việc này đâu đã có hoàng đế lo."

Mai Tử không tin, chớp mắt hỏi: "Thật?"

Tiêu Kinh Sơn gật đầu, chắc chắn nói: "Thật."

Mai Tử nghe hẳn cam đoan, trong lòng tin, nhưng như cũ có chút ghi hoặc. Nhưng có nói cũng vô dụng, chỉ có thể cúi đầu húp cháo.

Tiêu Kinh Sơn nhìn bộ dạng nàng khéo léo cúi đầu húp cháo, trong lòng không ngừng yêu tiếc, đi tới bên cạnh nàng ngẩng xuống, thở dài một tiếng: "Nàng không phải lo lắng quá nhiều, sau này chuyện gì ta cũng không muốn tham gia. Chỉ muốn cùng nàng như vậy sống qua ngày, sẵn một chút thú hoang, hái chút thảo dược, ngẩng trong sân hóng gió mát cùng nhau ăn cơm, sau này nàng lại sinh cho ta mấy đứa nhóc, chuyện này không phải rất tốt sao?"

Mai Tử nghe vậy ngạc nhiên ngẩng đầu, đợi đến khi hiểu được ý tứ của hẳn, con người long lanh từ từ tản ra hạnh phúc, nhìn kỹ hẳn một hồi, cuối cùng mím môi cười nói: "Được."

Tiêu Kinh Sơn thấy hai má nàng phát hồng, giống như đánh phấn, dáng vẻ mím môi cười động lòng người không nói nên lời. Trong lòng cảm thấy ngọt ngào, không nhịn được vươn tay ra vuốt nhẹ nàng lên mái tóc đen tuyền, nhẹ nhàng nói: "Không cần lo lắng quá nhiều, ta sẽ không để nàng chịu uất ức."

Mai Tử nghiêng đầu cười vừa vui vẻ vừa xấu hổ: "Ta hiểu rõ."

Hai người đang tình nồng ý đậm, chợt nghe con gà mẹ già ở bên cạnh "Cục tác" kêu lên, bọn họ vội vàng ngoảnh đầu lại nhìn, vừa nhìn Mai Tử liền vui mừng nhảy dựng lên kêu: "Gà nở rồi!"

Hai người hồi hộp nhìn, chỉ thấy dưới bụng gà mẹ, một quả trứng đã nứt vỏ, bên trong một cái gì đó trơn nhẵn đang cố gắng chui ra ngoài. Mai Tử ngay chồm hồm, giúp con gà con kia chui ra, gà mẹ thấy vậy hung hăng muốn mổ Mai Tử một cái, Mai Tử vội vã cười tránh ra.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng vui vẻ cũng cảm thấy rất thú vị. Thế là hai vợ chồng ngồi xung quanh ổ gà đông nhìn tây nhìn, thật là thú vị. Mai Tử chạy vào trong phòng cần lấy thức ăn cho gà con đã sớm được chuẩn bị tốt vài ngày trước, lấy ra vài viên dẹt cho gà con ăn. Gà con đáng thương mới đến thế giới này, thân thể chưa đứng vững, ngạc nhiên lại kinh hoàng nhìn đông nhìn tây. Mai Tử lại đem đến một rương gỗ nhỏ, chuẩn bị để giữ ấm cho gà con.

Sau khi con gà đầu tiên chui ra, rất nhanh con gà thứ hai thứ ba cũng tách vỏ chui ra. Mai Tử đem từng con từng con bỏ vào trong rương nhỏ. Nửa ngày qua đi, trên người gà con đã không còn ướt nữa, cả người lông tơ màu vàng, tròng cặp mắt tròn tròn, ánh mắt ngạc nhiên nhìn Mai Tử. Cái mỏ nhỏ còn phát ra tiếng kêu líu ríu mềm mại, thật là rất đáng yêu.

Nhưng lúc sau, phía dưới gà mẹ trứng nở ra đã được mười mấy trái, chỉ còn lại hai trái trứng như cũ không hề động tĩnh. Mai Tử thờ dãi nhìn hai quả trứng kia, tiếc nuối chấp nhận, đây là trứng hư, chúng nó không thể nào nở ra gà con, như vậy lãng phí hai quả trứng gà.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng đứng ở chỗ đó dáng vẻ rất là tiếc nuối, an ủi nói: "Không cần tiếc hai cái trứng đó. Đàn gà con của nàng rất nhanh sẽ lớn lên, lớn lên chúng nó có thể đẻ trứng, đến lúc đó không cần tiếc mấy quả trứng này nữa."

Nghe lời này Mai Tử cũng cười: "Kỳ thật nếu đã ấp trứng, mỗi lần chắc chắn sẽ có hai ba trái bị hư, không có gì lạ. Ta cũng thiệt là, tiếc nuối gì chứ." Việc này cứ thế trôi qua.

Ngày qua đi, Mai Tử ngoài việc chăm sóc rau dưa của nàng dưới gốc cây kia, không có việc gì thì đi nghiên cứu thảo dược, còn một việc nữa chính là đút cho đàn gà con của nàng ăn. Nàng bắt đầu suy nghĩ xem lúc đàn gà lớn lên một tháng có thể thu được bao nhiêu trứng, có thể bán được bao nhiêu bạc, còn nghĩ đến khi trong nhà dự trữ được nhiều nhiều dược vật các loại, liền đem đến chân núi bán, thỉnh thoảng còn muốn nghiên cứu cách dùng thảo dược chữa bệnh.

Tiêu Kinh Sơn thấy vậy, không nhịn được thở dài, tiểu nương tử của mình rất bận rộn a, thật là một phút rảnh rỗi cũng không có. Nhưng là phu quân, nếu nương tử bận, hắn không thể quấy nhiễu. Thế là hằng ngày ngoài săn bắn mang theo dụng cụ đi săn, trên lưng còn hay mang theo giỏ trúc, gặp phải thảo dược vân vân có thể bán được bạc, liền vội vã hái xuống bỏ vào giỏ trúc, tất cả đều cho vợ con nương tử của hắn.

Ngày ngày như thế qua đi, chớp mắt đã qua hơn nửa tháng, trong lúc này Mai Tử nương vẫn bận rộn chuyện Chu Đào. Bận rộn như vậy đến bây giờ chuẩn bị cũng đã gần hoàn tất. Việc này, Mai Tử thỉnh thoảng cũng đến nhà mẹ xem một chút, nhưng Mai Tử nương luôn không để Mai Tử trợ giúp, nói bọn họ cứ lo chuyện của nhà mình là được, một mình bà lo chuyện này được. Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn muốn mua thêm cho Chu Đào một ít thứ gì đó. Ngoài việc gửi cho Chu Đào vài lượng bạc, còn đem tấm da hổ Tiêu Kinh Sơn cất trong rương đem ra cho bà xem có giúp ích được chuyện gì không. Tuy nói bọn họ là người trong núi, đã đi săn thì cũng sẽ có chút ít da lông cất giữ, nhưng mà da hổ vẫn là vật rất khó tìm a!

Hôm nay Mai Tử nghĩ đến ngày mai Chu Đào đã phải gả đi rồi, dù thế nào mình cũng phải qua xem một chút. Trong nhà Chu Đào làm tân nương không nên động vào nhiều việc, A Thu cũng không giúp được gì, mẹ một người tất nhiên sẽ phải làm nhiều việc. Thế là nàng liền dẫn dò Tiêu Kinh Sơn mọi chuyện, nàng không yên tâm nhất dĩ nhiên là đám gà con lú rú kia. Sợ một đại nam nhân như Tiêu Kinh Sơn không biết chăm sóc thế nào, thế là cẩn thận cẩn dặn ngày cho ăn bao nhiêu lần uống bao nhiêu nước, rất rõ ràng. Tiêu Kinh Sơn đương nhiên tất cả đều đồng ý.

Lúc Mai Tử ra khỏi cửa lại dặn dò nói: "Ngày mai Chu Đào xuất giá, trong nhà không có nam nhân, chàng ăn sáng xong qua sớm một chút a."

Tiêu Kinh Sơn gật đầu: "Đi đâu đó là đương nhiên, nàng yên tâm."

Mai Tử suy nghĩ một chút không còn việc khác muốn dặn dò, cuối cùng con người mọng nước mỉm cười nhìn kỹ hắn nói: "Vậy ta đi đây, tối nay có thể không trở về, chàng ngủ một mình, ăn uống nghỉ ngơi cho tốt." Vừa nói vừa xoay người nhanh chóng bước đi.

Tiêu Kinh Sơn nhìn bóng lưng nhỏ nhắn uyển chuyển của nương tử nhà mình đi xa, trong lòng thở dài một hơi, tối nay phải ngủ một mình a.

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 28: Bên Dòng Suối Nhỏ

Ngày mai Chu Đào sẽ phải lập gia đình, Mai Tử nương loay hoay nhiều việc đến nỗi hoa cả mắt. Con cái nhà Thẩm hàng xóm ngay bên cạnh cũng qua đây giúp chút việc. Chu Đào khoan chân ngồi trên giường, tay cầm kim chỉ, không biết đang khâu cái gì, thấy Mai Tử qua đây, con người xinh đẹp lạnh lùng, vô tình hỏi: "Sao lại rảnh rỗi qua đây?"

Mai Tử nhìn nàng cười, ngồi một bên giường cầm lấy xấp vải may chưa xong: "Ta lại đây xem có thể giúp cái gì hay không."

Trên mặt Chu Đào có chút bất mãn, muốn nói sao không tới sớm một chút bây giờ mới tới, nhưng lời đến miệng lại nhịn được, cúi đầu xuống làm việc tiếp, không để ý Mai Tử.

Mai Tử cũng không muốn cùng nàng tính toán, cùng mẹ nói chuyện, lại thuận miệng hàn huyên vài câu với đại thẩm cách vách. Quả nhiên phát hiện ra có rất nhiều chuyện phải làm, thế là Mai Tử liền nói tới nay nhất định phải ở lại để giúp.

Mai Tử nương không đồng ý, muốn nàng nhanh nhanh trở về, để Kinh Sơn ở nhà nhất định sẽ lo lắng cho nàng. Mai Tử cười nhìn mẹ nói: "Không cần, lúc con qua đây đã nói với hẳn rồi, nếu bên này nhiều việc con sẽ ở lại, sáng mai hẳn cũng sẽ qua đây sớm."

Đại thẩm nhà bên gật gật đầu: "Ý hay, ngày mai không biết sẽ loạn thành cái dạng gì, có một nam nhân ở đây cũng yên tâm, nói hẳn ăn sáng rồi hãy qua."

Mai Tử nương thấy vậy cũng không nói gì nữa, liền đem mấy công việc chưa làm xong giao cho Mai Tử, để nàng làm. Lập tức mấy nữ nhân ngồi trên giường sắp xếp, gián giấy lên song cửa, bên ngoài gió núi mát

mẻ thổi xuống, vừa ngồi làm việc vừa rảnh rỗi nói vài câu, nói nói chút chuyện mấy con gà con heo còn có chuyện năm nay thu hoạch, cũng thoải mái.

Hôm nay Mai Tử ăn cơm tối ở nhà mẹ, nàng muốn cùng Chu Đào hai tỷ muội tâm sự một hồi, tương lai Chu Đào về nhà mẹ đẻ cũng không nhiều, mọi người dự đoán chắc một năm cũng chưa thấy được vài lần, thế là đêm nay nhất định phải nằm ngủ cùng nàng.

Ăn cơm tối xong, Thẩm tử đi về, Mai Tử cùng mẹ ngồi trên giường liềm thấp đèn dầu khâu nốt đôi giày, tay vừa làm vừa nói chuyện. Hai người đang nói, A Thu đi vào, nhìn trên giường liềm hỏi: "Chu Đào chạy đi đâu rồi, đây vốn là chuyện của nàng, không lo làm việc lại đi đâu?"

Mai Tử nường xuyên qua cửa sổ nhìn ra sân, quả nhiên không thấy Chu Đào đâu, liềm thuận miệng nói: "Chắc nó ra ngoài đi dạo? Hoặc là tìm Tùng Hương nhà bên nói chuyện." Vừa nói lại ngừng đầu mắng A Thu vài câu: "Sau này đừng có mở miệng ra là Chu Đào Chu Đào, không có lớn nhỏ gì cả, chị con sẽ phải lập gia đình, con phải gọi tỷ tỷ."

A Thu bĩu môi, khinh thường nói: "Còn phải gọi tỷ tỷ nữa à. Trước kia đại tỷ ở nhà nàng ấy không làm việc cũng được, nay đại tỷ lập gia đình, nàng cái gì cũng không làm, ngay cả việc băm thức ăn cho heo cũng đẩy cho con. Nếu nàng là muội muội của con, con còn có thể cho qua, nàng như vậy, chẳng có đáng về gì của tỷ tỷ a!"

Mai Tử nường biết lời nó nói là thật, nhưng mà nữ nhi lúc này đã muốn lập gia đình, sau này không ở đây nữa, không biết sẽ ra sao. Nghĩ đến việc nhà chồng mặc dù sẽ không đối đãi bất công với con mình, nhưng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua lỗi của nó như lúc ở nhà đây, trong lòng bà rất khổ sở.

Mai Tử thấy dáng vẻ của mẹ, biết trong lòng bà khó chịu, vội liếc A Thu một cái, mở miệng nói: "Không có việc gì thì đi chơi đi, đừng ở đây làm loạn."

A Thu luôn nghe lời đại tỷ, nghe nàng nói vậy liềm đi ra ngoài.

Mai Tử tiếp tục xe chỉ luồn kim may vá, lúc làm xong cái giày cuối cùng, nàng thở dài một hơi, xoa xoa đôi mắt mệt mỏi, cuối cùng cũng làm xong rồi. Nàng nhìn ngoài cửa sổ, trời tối đen như mực lấp lánh ánh sao, núi lớn đằng xa chìm trong bóng tối nguy nga thần bí, chợt nhớ tới sân nhỏ nhà mình.

Nàng không khỏi nghĩ, không biết Tiêu Kinh Sơn bây giờ đang làm gì, thời gian này, chắc cũng ăn cơm xong rồi, lúc này hẳn là đang tắm rửa bên dòng suối nhỏ, xong rồi trở về đi ngủ à.

Mai Tử nghĩ đến đây, má có chút hồng, không biết tối nay hẳn ngủ một mình có nhớ nàng không?

Lúc Mai Tử đang ngẩn người suy nghĩ, Tiêu Kinh Sơn đúng là đang ở bên dòng suối nhỏ vắng vẻ, cởi quần áo ra, lội xuống dòng suối nhỏ chuẩn bị tắm rửa sạch cơ thể bận rộn cả ngày.

Trong đêm gió núi nhẹ nhàng thổi qua, bụi cỏ lay động tiếng côn trùng không ngừng vang lên, dòng suối chảy từ trên núi xuống mát mẻ. Tiêu Kinh Sơn đứng giữa dòng suối, nước đến ngang eo hắt, bàn tay vung lên từng vốc nước, xối từ bả vai đến lòng ngực. Ẩn hiện trong nước suối trong suốt là làn da ngăm đen trắng kiện, nước ven theo đường cong khỏe mạnh chảy xuống, cảm giác thoải mái nhẹ nhàng khoan khoái nhanh chóng lan tràn toàn thân Tiêu Kinh Sơn.

Tiêu Kinh Sơn đang suy nghĩ đến tiêu nương tử của mình, thường ngày lúc hẳn tắm xong, luôn vội vàng trở về, mang theo nước cho nàng, đợi nàng tắm xong, sau đó hai người cùng lên giường hoặc là vùi dập nàng một phen hoặc là không làm gì nhưng tóm lại cuối cùng hẳn luôn ôm ấp thân thể nhỏ bé mềm mại uyển chuyển của nàng mà ngủ.

Tiêu Kinh Sơn biết hôm nay về nhà sẽ không có nương tử đang chờ hẳn, cho nên ở bên suối tắm rửa chà lau sạch sẽ một hồi. Hẳn thời dài một hơi, nhìn dãy núi nguy nga đằng xa, trong bóng tối có chút cung kính cùng thần bí, hẳn lại nhớ tới chuyện thật lâu trước đây.

Rất nhiều năm về trước, hắn cũng ở trong đêm, cũng ngắm mấy ngọn núi nguy nga thần bí, cũng ở trong dòng sông tắm rửa sạch sẽ. Chỗ đó cũng có tiếng côn trùng râm rang kêu, cũng có gió đêm thổi, chỉ là không có tinh mịch như hôm nay. Lúc đó có huynh đệ vào sinh ra tử với hắn, bọn họ cùng nhau vui đùa, cùng nhau nhảy vào dòng sông, làm nước sông vốn êm ả chảy biến thành từng tầng từng tầng bọt sóng.

Bọn họ là cùng sống trong một doanh trại, cùng là những hán tử thô lỗ, bọn họ sóng vai giết địch giữa từng trận chiến đẫm máu, bọn họ có công không kể, bọn họ cùng nhau uống rượu cùng nhau ăn thịt, bọn họ cũng cùng nhau ở trong dòng sông mát mẻ rửa sạch mồ hôi trên người, cùng vết máu.

Tiêu Kinh Sơn nhắm hai mắt, trong đầu hiện từng gương mặt quen thuộc, cuối cùng, một gương mặt tuấn tú nho nhã dừng lại ở trong đầu.

Người đó là bằng hữu thân cận nhất của hắn, lúc hắn rời khỏi, người đó tha thiết hỏi hắn, lúc nào người mới trở về?

Tiêu Kinh Sơn không muốn trả lời vấn đề này, bởi vì hắn biết hắn không muốn trở về, hắn chỉ muốn sống một cuộc sống yên tĩnh cả đời.

Nhưng người đó là bằng hữu của hắn, là bằng hữu sống chết cùng nhau, vĩnh viễn không phản bội hắn. Bằng hữu hỏi hắn, nếu có một ngày ta cần người, thiên hạ cần người, người có thể trở về giúp ta hay không?

Giọng nói này tồn tại với âm thanh ồn ào bên ngoài kia. Từ lúc hắn trở về nơi thôn sơn tĩnh mịch này, rất ít khi hắn nhớ lại. Nhưng gần đây có một số chuyện, làm hắn phải suy nghĩ lần nữa.

Lúc ấy, hắn nên trả lời thế nào?

Tiêu Kinh Sơn lắc lắc đầu, rất nhiều chuyện, nếu đã quyết định quên, vậy thì nên quên triệt để.

Đúng lúc này, Tiêu Kinh Sơn đang đắm chìm trong hồi ức đột nhiên mở mắt, ánh mắt tỏa ra sát khí. Phía sau, có một người lặng lẽ tới gần hắn.

Hắn không xoay người, tai tập trung lắng nghe, lập tức từ từ buông lỏng.

Người ở phía sau kia là một cô gái, không có võ công.

Tiêu Kinh Sơn không quay đầu, lúc này cái gì hắn cũng không mặc, đương nhiên không nên quay đầu lại. Hắn nghĩ nữ nhân nếu thấy có người đang tắm rửa sẽ tự động rời đi, không quay đầu để tránh ngượng ngùng.

Nhưng phía sau lại truyền tới giọng nói nhẹ nhàng: "Tiêu Kinh Sơn, là muội."

Lông mày Tiêu Kinh Sơn nhăn lại, giọng nói này hắn không xa lạ, đúng là của muội muội nương tử nhà hắn— — Chu Đào.

Tiêu Kinh Sơn nhàn nhạt lên tiếng: "Chu Đào, bây giờ đã trễ, sao muội lại đến đây?"

Chu Đào từ từ đến gần bên bờ suối, nhẹ giọng nói: "Muội chính là đến tìm huynh."

Tiêu Kinh Sơn im lặng, giọng nói lạnh tanh: "Bây giờ là buổi tối, ta đang tắm, muội đến đây lúc này rất không thích hợp."

Chu Đào cười lạnh: "Vậy thì sao, muội chính là muốn đến, muội chính là muốn đến nhìn huynh, thế nào, không được sao?"

Tiêu Kinh Sơn xoay người, chỉ thấy khuôn mặt đau buồn của Chu Đào đang nhìn mình, biểu tình kia giống như có chết cũng không sợ.

Hắn cau mày cúi đầu: "Muội có biết muội đang làm gì không?"

Chu Đào nhìn hắn chằm chằm, không chút sợ hãi gì, nhìn hắn chằm chằm, nhìn r ỡ nước mắt lại rơi xuống.

"Muội không muốn làm thế, muội cũng chỉ là một cô gái yếu đuối lớn trong núi mà thôi. Tất cả mọi việc muội đều không muốn, cái gì cũng không thể tự mình làm chủ, muội có thể làm gì đây? Ngày mai muội phải

lập gia đình, chạy lại đây cũng chỉ muốn hỏi huynh một câu thôi." Giọng nói nàng nghẹn ngào rất lợi hại, nhưng vẫn nói rõ đi đâu muốn nói.

Tiêu Kinh Sơn cũng không có bất kỳ ngưng ngừng hay là xấu hổ, trên mặt hắn chỉ có một vẻ hờ hững, hắn không biến sắc lên tiếng nói: "Có lời mời nói."

Khuôn mặt Chu Đào đỏ bừng, nàng nghẹn ngào, mắt không dám nhìn bậy, sợ nhìn thấy chỗ không nên nhìn. Nhưng nàng vẫn nhìn chằm chằm khuôn mặt nam nhân vĩnh viễn không bao giờ là của nàng, dùng hết toàn bộ dũng khí nói: "Nếu lúc đó người muốn tự tử là muội, huynh sẽ cứu muội sao? Nếu muội bị người khác nói này nói nọ, huynh cũng sẽ cưới muội giống như cưới Mai Tử sao?"

Nàng kìm nén buồn bã cùng thương cảm nước nở, con người xinh đẹp ngập nước chờ đợi: "Nếu huynh cưới muội, huynh cũng sẽ đối tốt với muội giống như đối với Mai Tử như vậy sao?"

Tiêu Kinh Sơn lạnh lùng liếc Chu Đào một cái, kiên định lắc đầu nói: "Chu Đào, đây là chuyện không bao giờ xảy ra."

Chu Đào chưa từ bỏ ý định, tiến lên một bước đến gần con suối, nước suối thấm qua cỏ làm ướt giày nàng, làm ẩm gấu váy bằng vải thô, nàng nước nở hỏi: "Muội cũng biết thế, nhưng muội chỉ muốn biết, huynh có thể hay không, tất cả đều không thể sao? Trước khi muội lập gia đình, muội luôn có chút hy vọng, chẳng lẽ chuyện này thật sự không thể sao?"

Tiêu Kinh Sơn thông dong bước tới, từ trong suối đi ra. Thân thể hắn cao lớn tráng kiện, lại sung mãn lực lượng, cái gì hắn cũng không mặc chìm trong ánh trăng, phản chiếu vào đôi mắt buồn bã thương cảm của tiểu cô nương. Nhưng mà nhìn hắn một chút cũng không có bất kỳ biểu tình gì không được tự nhiên. Hắn đi lên bờ, cuối xuống nhặt quần áo lên, chậm rãi mặc vào, lúc này mới quay đầu lạnh lùng nói: "Chu Đào, muội nên về giúp mẹ lo chuyện ngày mai, không nên chạy đến đây hỏi tỷ phụ của mình vấn đề này."

Chu Đào li ều mạng kìm nén nước mắt, để hai mắt của mình có thể nhìn rõ, nàng cố gắng nhìn rõ vẻ mặt của nam nhân này, muốn tìm ra một tia thương xót, thậm chí là yêu tiếc. Nhưng mà không có, cái gì nàng cũng không có thấy, chỉ thấy vẻ mặt hần lạnh như băng còn có một tia ác cảm không thể thấy.

Rốt cuộc nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương. Tia ác cảm trong mắt Tiêu Kinh Sơn đã triệt để đả kích tất cả dũng khí của nàng tích lũy vài ngày nay. Nàng sụp đổ té quy xuống mặt đất, nước suối làm ướt quần của nàng cùng mái tóc dài, nàng nằm khóc bên bờ suối, bi thống tuyệt vọng.

Tiêu Kinh Sơn cuối xuống c ần lấy quần áo bản mình đã thay ra, giờ chân muốn đi. Chu Đào thấy vậy, nhìn thẳng bóng lưng của hần nức nở kêu to: "Các người đều là người xấu! Các người không công bằng, phụ thân cũng vậy, huynh cũng vậy! Ta hận các người, hận chết các người!"

Tiêu Kinh Sơn dừng bước, xoay người lại, thấp giọng ra lệnh: "Đứng dậy, đi về nhà!"

Hần quát khẽ một tiếng, giữa khoảng không bên dòng suối càng lộ ra vẻ tr ần thấp uy nghiêm, không có người nào dám không tuân.

Nhưng mà Chu Đào giống như bằng bất cứ giá nào, đứng ở bên dòng suối nhỏ nước không qua đến eo nàng, đập mạnh vào dòng nước đang chảy, nước mắt tuôn như mưa, cắn răng cắn lợi nói: "Ta không muốn, không muốn! không muốn! Vì sao các người ai cũng đối tốt với Mai Tử, vì sao các người không nghĩ cho ta? Chẳng lẽ vì ta là muội muội nên các người không thêm để vào mắt sao?"

Tiêu Kinh Sơn không nói chuyện, nhìn dáng vẻ cô nương này hình như bị rất nhiều uất ức, nhưng mà hần không muốn quan tâm, hần cũng không có cách nào quan tâm.

Chu Đào thấy Tiêu Kinh Sơn không có động tĩnh, bàn tay điên cuồng vỗ vào mặt nước cuối cùng dừng lại, vừa khóc vừa nói: "Nói không chừng trong lòng huynh vẫn luôn bất mãn với ta, cảm thấy ta luôn ức hiếp nương tử khéo léo của huynh phải không? Nhưng huynh biết uất ức của ta sao?"

Năm ấy lúc phụ thân còn sống, phụ thân vẫn thương nàng, ôm nàng đi hết chỗ này đến chỗ khác chơi, nhưng phụ thân rất ít ôm ta ra ngoài chơi."

Tiêu Kinh Sơn vẫn trầm mặc không nói, lúc hấn rời khỏi Mai Tử mới tròn một tuổi, lúc đó Chu Đào còn chưa ra đời, chuyện này hấn không thể nào biết được.

Chu Đào ghen ngào nói xong, khóc đến dữ tợn: "Chuyện này cũng không sao, dù sao làm cha làm mẹ hấn là có thiên vị, không thương đứa này thì thương đứa kia, ta không được yêu thương đó là do số mệnh của ta không tốt. Nhưng ta vĩnh viễn không cam tâm chính là, vì sao trước lúc phụ thân ra đi cũng không thêm quan tâm đến ta?"

Nàng ngửa khuôn mặt đầy nước mắt, bi phẫn nói: "Phụ thân vẫn kéo lấy tay của nàng, nói phải chăm sóc đệ đệ muội muội cho tốt, nói sau này phải nghe lời mẹ, nhưng hấn cái gì cũng không nói với ta! Hấn cũng không thêm liếc lấy ta một cái, chỉ kéo lấy tay của nàng!"

Chu Đào nói đến đây lý, cắn răng cắn lợi nói: "Ta hận phụ thân, trong lòng hấn căn bản không có ta!" Nàng lại ngẩng đầu, uất hận nhìn Tiêu Kinh Sơn: "Ta cũng hận huynh như vậy, trong lòng huynh căn bản không có ta."

Tiêu Kinh Sơn nghe đến đây, cuối cùng cũng hiểu vì sao nàng đối với tỷ tỷ của mình luôn bất hòa. Hấn nhìn Chu Đào bên dòng suối khóc đến bi thống tuyệt vọng, lên tiếng nói: "Lúc trước các người xảy ra chuyện gì ta không biết, nhưng muội cùng Mai Tử dù sao cũng là tỷ muội ruột thịt. Bất luận muội đối với nàng thế nào, nàng cũng không có hận muội, ngược lại trong lòng vẫn luôn nhớ tới muội, muốn muội có thể gả cho người tốt, còn quan tâm giúp muội mua thêm đồ cưới."

Chu Đào thê lương hừ một tiếng: "Vậy thì sao, cho dù nàng có tốt hơn nữa, cũng không thay thế được phụ thân."

Tiêu Kinh Sơn thở dài, ngẩng đầu chằm chằm nhìn nàng nói: "Muội nghĩ thế nào, ta không quản được, nhưng ta nói cho muội biết, cha muội đã mất, muội có nháo có quậy thế nào người cũng không thể quay lại nữa, nhưng tỷ tỷ của muội vẫn còn ở đây."

Hắn đứng lên, thân thể cao lớn trắng kiện giống như ngọn núi nhỏ trước mặt nàng, dường như quan tâm thốt ra một câu cuối cùng: "Nếu muội vẫn oán hận nàng, vậy thì tùy muội, chỉ cần tương lai muội không hối hận là được rồi."

Nói xong, hắn xách theo quần áo bẩn của mình, xoay người rời khỏi.

Chu Đào nhìn bóng lưng hắn thô quánh cao lớn thông dong hữu lực rời khỏi, ngờ ngác nhìn thật lâu, cuối cùng bùng mặt ô ô khóc.

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 29: Tối Hôm Nay Có Về Ngủ Không

Tối hôm nay Mai Tử cùng mẹ cuối cùng cũng giải quyết hết công việc ngày mai. Sau đó lại đem của hồi môn tất cả sắp xếp vào trong rương, bọc quần áo cũng như theo quy củ, truyen thống cột lại thật chặt. Tất cả lo liệu thỏa đáng xong thì trăng đã lên đầu ngọn liễu rồi, quay đầu nhìn, lúc này mới phát hiện Chu Đào vẫn chưa về.

Mai Tử có chút gấp gáp, đang muốn ra ngoài tìm, lại nghe thấy bên ngoài cửa lớn cọt kẹt kêu một tiếng, có tiếng bước chân đi vào sân. Mai Tử vội vàng xuyên qua song cửa dán giấy nhìn ra ngoài, quả nhiên là Chu Đào, vội vàng thông báo với mẹ đang chuẩn bị mặc quần áo đi ra ngoài tìm.

Chu Đào đi vào nhà, Mai Tử cùng Mai Tử nương kinh ngạc. Chỉ thấy quần nàng ướt hơn một nửa, búi tóc cũng ướt ướt dính trên khuôn mặt, sắc mặt trắng bệch, thế là vội vã hỏi nàng xảy ra chuyện gì. Chu Đào lại lắc lắc đầu, hờ hững nhìn Mai Tử cùng Mai Tử nương một cái: "Không có gì, mệt mỏi, ta muốn ngủ."

Mai Tử cùng Mai Tử nương nhìn nhau một cái, ai cũng không dám nói gì. Vội vã nhắc nàng thay quần áo ướt, sợ nàng cảm lạnh rồi lại lấy khăn để nàng lau khô đầu, lúc này mới cùng nhau lên giường nằm ngủ.

Một đêm này Mai Tử ngủ không được. Nàng lo lắng Chu Đào xảy ra chuyện. Đến nửa đêm nàng mới phát hiện mẹ cũng ngủ không ngon, cứ nằm thở dài, còn trở qua trở lại. Nàng không khỏi khổ sở mà nghĩ, rốt cuộc là chuyện gì, Chu Đào sắp xuất giá rồi còn không để mẹ yên tâm!

Ở thôn nhỏ này lúc thành thân có nhiều chuyện phải lo, bình thường vui vẻ cười đùa để may mắn, nhân lúc trời chưa sáng phải thức dậy sớm để

chuẩn bị rước dâu. Mai Tử dù sao cũng ngủ không ngon, liền lay nhẹ tay mẹ, nhỏ giọng hỏi: "Lúc nào thì dậy được?"

Mai Tử nường dứt khoát ng ỡ dậy, thuận tay mò mẫm tìm quần áo mặc thêm vào, thở dài nói: "Bây giờ dậy được rồi, dù sao cũng không ngủ được."

Mai Tử nường cùng Mai Tử sợ làm phiền Chu Đào, cẩn thận thức dậy trước làm cơm, lại kiểm tra rương của h ỡ môn, xong rồi mới gọi là Chu Đào dậy.

Chu Đào hồ hững thức dậy, Mai Tử nường thấy vậy không khỏi buồn. Hai mắt của nàng hôm nay thật đúng là sưng to, giống như hai quả hồng đào, nhìn vào mắt chỉ thấy mỗi cặp mắt này thôi. Sau đó đại thẩm nhà bên cũng qua phụ giúp, vừa thấy dáng vẻ Chu Đào cũng giật mình, thế là vội vã đem nước lạnh cho nàng đắp một h ỡ, lúc này nhìn mới hơi đỡ một chút, lại lấy tất cả son phấn, bắt đầu cho vẽ loạn mặt mũi cho nàng.

Đến lúc gà trống gáy gọi đánh thức bình minh lần đầu tiên, Tiêu Kinh Sơn cùng nam nhân nhà đại thẩm bên cạnh cũng qua đây, đến để giúp việc. Người một nhà bắt đầu chuẩn bị pháo đốt, vải đỏ vân vân. Chuẩn bị xong tất cả liền bắt đầu chờ.

Rất nhanh liền nghe thấy tiếng kèn trống từ xa, thế là thẩm tử nhà bên cười nói: "Đoàn rước dâu đến rồi, mau chuẩn bị."

Tiếp theo chính là một h ỡ nhộn nháo, đoàn rước dâu đã đến trước cửa nhà họ Liễu, Chu Đào đã mặc hỉ phục vào, khăn voan che đầu cũng đã đội lên, bây giờ phải tiến ra cửa.

Mai Tử nường vén váy dài lên lau lau nước mắt, lại thêm một nữ nhi phải xuất giá rồi, chỉ là nữ nhi này một khi gả ra ngoài không biết một năm có thể gặp mặt bao nhiêu lần.

Trong lòng Mai Tử cũng khó chịu, Chu Đào cùng nàng từ nhỏ lớn lên bên nhau, tuy rằng sau này tính tình thay đổi, luôn lãnh trào nhiệt phúng với nàng, nhưng cuối cùng đó cũng là muội muội lâu năm của mình a.

Chu Đào được thăm tử nhà bên nâng đỡ đi ra ngoài, lúc tới cửa nàng chợt dừng lại, xoay người vén khăn che đầu lên.

Thăm tử nhà bên ai u một tiếng la lên: " Bà cô của tôi ơi, ra khỏi cửa này không được vén khăn che đầu lên, chỉ có phu quân của người mới có thể vén lên thôi, nếu không là đi ầm xấu a."

Chu Đào chớp đôi mắt hồng hồng của mình, nhìn về phía Mai Tử, vẻ mặt lại giống như muốn nói cái gì.

Mai Tử thấy nàng nhìn mình như thế, nhớ tới tình tử muội nhiều năm, nước mắt liền bắt đầu dâng lên.

Chu Đào chuyển động động đôi môi, cuối cùng gian nan nhỏ giọng lên tiếng: "Tỷ tử, ta đi, sau này tỷ phải chăm sóc mẹ cùng A Thu cho thật tốt." Nói xong liền buông khăn hồng xuống, xoay người nâng chân hướng bên ngoài bước nhanh, làm cho Thăm tử nhà bên thiếu chút nữa không đuổi kịp, chỉ có thể bước nhanh vài bước đuổi theo đỡ lấy nàng.

Mai Tử nương "Nức nở" một tiếng khóc òa, Mai Tử nắm chặt tay mẹ, nước mắt cũng tí tách rơi xuống.

Chu Đào, đã rất nhiều năm rồi nàng không gọi mình một tiếng tỷ tử.

Theo truyền thống trong thôn, lúc thành thân người nhà gái không đi được theo kiệu, nên sau khi đưa Chu Đào đi, nhà Mai Tử tạm thời cũng nhàn rỗi một chút. Mai Tử ở trong nhà lau khô nước mắt, nhìn ra ngoài song cửa, chỉ thấy kiệu của Chu Đào đã đi xa, trong sân còn có mấy nam tử cùng Thăm tử nhà bên cũng đứng nhìn theo. Mai Tử nương vội vã đi ra ngoài, cảm ơn mọi người đã giúp đỡ, nói xong lại mời mọi người ở lại đây ăn cơm. Bọn họ đương nhiên biết hoàn cảnh của nhà bà, nói không cần cảm ơn, liền trở về nhà của mình.

Tiêu Kinh Sơn là loại người nào? Hắn nhìn đôi mắt đỏ hồng của Mai Tử nương cùng Mai Tử, tự nhiên biết nữ nhân bọn họ cần một không gian yên tĩnh, liền nói trong nhà còn có chuyện, phải đi về trước, Mai Tử cứ ở lại đây chơi một chút. Mai Tử nương nói không cần, để Mai Tử trở về với

con đi. Trong lòng Mai Tử lo lắng cho mẹ, sợ bên cạnh bà không có ai nói chuyện cùng, liền nói không gặp, nghĩ ở nhà một chút cũng được.

Tiêu Kinh Sơn ra cổng, Mai Tử cũng ra tiễn, đến bức tường sau đồng rơm, vội vã nhỏ giọng hỏi: "Trong nhà như thế nào? Đàn gà con của ta như thế nào rồi hả?"

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên sẽ không nhắc tới chuyện tối hôm qua, thấy Mai Tử hỏi mình, cười nói: "Nàng yên tâm, mỗi một con gà đều được ăn no ngủ ngon, so với ta chúng còn thoải mái hơn nhiều."

Mai Tử nghe hắn nói lời này liền hiểu được ý hắn hình như là nói nàng chỉ nhớ đến mấy con gà con, không có quan tâm hắn. Nàng cười giấu hắn một cái, trách cứ nói: "Chàng xem, cũng đã lớn như vậy rồi, lại còn đi so đo với mấy con gà a."

Tiêu Kinh Sơn chỉ cười nhìn nàng không nói gì, Mai Tử bị con người đầy lửa nóng của hắn nhìn chăm chú không được tự nhiên, xoay người đi vào nhà: "Nhìn cái gì vậy, chàng cứ về trước đi, ta vào nhà nói chuyện với mẹ một chút."

Tiêu Kinh Sơn duỗi cánh tay dài kéo tay nhỏ bé của nàng một cái, đặt ở giữa lòng bàn tay to của mình từ từ vuốt ve, cúi đầu ở bên tai nàng nhỏ giọng hỏi: "Tối nay có trở về ngủ không?"

Nhiệt khí dâng lên, tai Mai Tử thoáng hồng: "Xem chàng kia, ngủ một mình vài ngày có sao đâu, lại hấp tấp hỏi ta việc này."

Tiêu Kinh Sơn cười nhẹ nói: "Không có gì, chỉ là ngủ một mình có chút không quen."

Mai Tử đương nhiên hiểu hắn, lại nhớ đến bây giờ hai người đang đứng trước cửa nhà mẹ mình, vừa xấu hổ vừa vui mừng liếc hắn một cái nói: "Nói cái gì đâu không, trước kia không phải là chàng vẫn ngủ một mình hay sao, hôm nay lại nói những lời này." Nói xong không muốn nghe hắn nói thêm cái gì nữa, sợ hắn nói cái gì khiêu khích hơn làm nàng má hồng tim đập, vội vã đi vào nhà.

Vào trong phòng, Mai Tử nương quả nhiên đang ngồi trên giường, thấy Mai Tử đi vào, dùng giọng mũi hỏi: "Kinh Sơn nói cái gì vậy, trong nhà không có chuyện gì chứ?"

Mai Tử lên giường ngồi bên cạnh mẹ, giọng nói mềm mại: "Có thể xảy ra chuyện gì chứ, trong nhà mọi việc đều rất tốt, mẹ đừng thấy Kinh Sơn là một đại nam nhân, thật ra hắn rất cẩn thận, đàn gà con trong nhà hắn cũng chăm sóc rất tốt."

Mai Tử nương đưa tay gạt lệ, hình như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng lại không nói, chỉ thở dài: "Thấy con như vậy, ta cũng yên tâm, lúc về mang theo bao gạo về mà ăn đi."

Mai Tử vội vàng cự tuyệt: "Mẹ, lương thực mẹ cứ giữ lấy từ từ ăn, chúng ta còn đủ dùng mà."

Mai Tử nương lại nói giọng sâu xa: "Con đưa bé này, khách khí với mẹ làm gì, hôm nay Chu Đào gả ra ngoài, A Thu còn nhỏ, chẳng lẽ ta còn lo không được cho nhà này sao? Tuy nói Kinh Sơn có khả năng, kiếm được bạc. Nhưng cơm ngày ngày đều phải ăn, mà làm cái gì cũng cần đến bạc. Lại nói, mua gạo bên ngoài chợ kia còn phải gánh về, trèo đèo vất vả qua năm ngọn núi mới đem được lương thực về, có phải là cứ lấy trực tiếp ở nhà lão nương ta đây thì nhanh hơn không?"

Mai Tử thấy mẹ hiện hậu lo lắng, cũng không cự tuyệt nữa, liền nói: "Được, ngày mai để Kinh Sơn lại đây lấy về một bao. Nhưng trong nhà muốn chi tiêu gì, nếu thiếu bạc, mẹ cứ nói, đừng khách khí với nhà con."

Mai Tử nương lại lắc đầu nói: "Con là một đứa bé hiếu thảo, ta đã sớm biết. Chỉ là mấy năm nay ta lo tiết kiệm, cũng ít sắm sửa thứ gì, này đều vì tương lai để dành cho A Thu cưới vợ. Hôm nay Chu Đào gả ra ngoài, ta chỉ còn lo lắng cho A Thu, cũng đỡ một chút."

Hai mẹ con tâm sự một hồi lâu, lại cùng nhau ra ruộng. Mới vừa thu hoạch xong, trên ruộng cũng không có gì. Mai Tử nương muốn trồng một ít khoai, có thể kiếm được thêm vài miếng ăn. Thế là hai người cùng A Thu cặm lấy cuốc cuốc đất. Bận rộn một ngày, mọi người vừa làm vừa nói

chuyện, cũng không lo lắng, một ngày trôi qua cũng nói không mệt mỏi lắm. Thấy trời sắp tối, Mai Tử nương định giữ Mai Tử lại ăn cơm. Mai Tử nhớ tới Tiêu Kinh Sơn, liền nói mình vẫn nên về nhà xem một chút. Mai Tử nương là người từng trải, đương nhiên hiểu tâm tư Mai Tử nên cũng không giữ nàng lại.

Lúc Mai Tử về đến nhà, hoàng hôn đã chiếu rọi một khoảng sân lớn. Tiêu Kinh Sơn đang ở trước bếp đốt lửa. Người ta là một đại nam nhân cao lớn, ngẩng cằm hôm trước cái bếp nhỏ bằng đá, nhìn có chút ngộp á.

Mai Tử nhẹ nhàng đi qua, đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng nói: "Chàng đứng lên đi, để ta nhóm cho."

Tiêu Kinh Sơn ngẩng đầu nhìn Mai Tử, con người sáng ngời, giống như đã sớm biết Mai Tử đi tới, đứng dậy cười nói: "Cũng tốt, vậy nàng làm đi."

Mai Tử quạt quạt, nhìn Tiêu Kinh Sơn ở bên cạnh chặt cây thành từng khúc nhỏ rồi mài nạo. Nàng liền hỏi hắn đang làm cái gì. Ai dè Tiêu Kinh Sơn nhìn nàng cười nói: "Luôn dùng chậu gỗ tắm cũng có chút khó khăn, ta muốn làm cho nàng một thùng gỗ lớn, đến lúc đó tắm rửa thân thể cũng dễ dàng."

Mai Tử nghe vậy thấy mới lạ. Thật ra ở thôn Bích Thủy này không có mấy thứ đó, tùy tiện tắm một cái là được. Nhưng Tiêu Kinh Sơn nói làm một thùng gỗ tắm, ngược lại rất hay. Mai Tử nghĩ đến lúc mình có thể ở trong thùng gỗ lớn sáng khoái tắm rửa, rất là mong đợi, lập tức vừa tò mò nhìn Tiêu Kinh Sơn ở bên cạnh mài dũa tấm gỗ, vừa hưng phấn quạt bếp.

Khói bếp mềm mại bay lên, nồi cơm phát ra tiếng ùng ục ùng ục, mùi thơm bắt đầu đầy tràn khắp sân nhỏ. Mai Tử mở nắp nồi, đem cơm nước dọn ra, hai người cũng không có ý định nếm thử xem mặn nhạt thế nào, vội vàng ăn.

Tiêu Kinh Sơn rất chịu khó đem bát dũa rửa sạch, cất xong, lại xách theo thùng nước đến bên suối. Mai Tử thừa dịp vội vã kiểm tra chuồng gà

của mình, quả nhiên một đàn lú rú nhảy tung tung, không một con nào mệt mỏi.

Tiêu Kinh Sơn rất nhanh múc đầy thùng nước đem về Mai Tử nhìn hắn vẫn còn mặc nguyên quần áo như lúc đi ra ngoài, đang tự hỏi sao hắn không thay quần áo. Hắn tiến vào phòng, đổ thùng nước xuống: "Tối nay chúng ta cùng nhau tắm trong nhà thôi."

TIÊU KINH SƠN TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 30: Cùng Tắm, Mua Lửa

Tiêu Kinh Sơn đặt thùng nước xuống rồi nói: "Tối nay chúng ta cùng nhau tắm trong nhà thôi".

Hắn nói những lời này rất nhẹ nhàng, nghe giống như hằng ngày nói tối nay chúng ta ăn xương hầm đi vậy. Nhưng mà Mai Tử nghe vậy nhịp tim tăng nhanh, má hồng, tai nóng. Bọn họ là vợ chồng đã lâu, mỗi ngày lúc trời tối đến hai người ở trên giường làm chuyện đở mặt Mai Tử cũng đã quen. Nhưng bây giờ trời còn chưa tối hẳn, hắn đứng đó nhìn nàng bằng ánh mắt nóng bỏng, nghe hắn nói mấy việc tư mật này, có chút không dám nhìn thẳng.

Lại nói, tắm còn có thể cùng nhau tắm sao? tắm là phải cởi quần áo ra, làm sao có thể.

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử cúi đầu không nói lời nào, vô tình nói: "Nàng không vui thì thôi, cùng lắm mùa đông đến ta vẫn tiếp tục tắm ở bên ngoài."

Mai Tử nghe hắn nhắc tới mùa đông, nghĩ tới cảnh trời đông giá rét Tiêu Kinh Sơn cái gì cũng không mặc ở bên ngoài tắm, nhất thời đau lòng, cũng không kịp suy nghĩ hôm nay mới là đầu mùa hè thôi, liền vội vã nói: "Vậy chàng cũng tắm ở trong phòng luôn đi, chàng tắm trước, ta tắm sau, có được hay không?"

Buồn bực quay đầu sửa sang lại thùng nước, Tiêu Kinh Sơn ngược mắt nhìn Mai Tử một cái, biết nàng trời sinh có tính xấu hổ, liền nói: "Nàng tắm trước đi."

Một lát sau, Tiêu Kinh Sơn đem một thùng nước sôi đây vào, lại đem hai cái chậu gỗ đặt xuống. Mai Tử xấu hổ nhìn hắn một cái, hắn xoay

người đi ra ngoài.

Mai Tử nhìn bóng dáng cao lớn ngoài cửa sổ đang đứng dưới ánh trăng non, mím môi cười. Nàng cởi quần áo bắt đầu tắm rửa. Làm lung cả ngày ngoài ruộng, tuy không mệt nhưng cả người cũng đầy mồ hôi. Bây giờ được tắm nước suối mát mẻ, thật sự là tẩy sạch cả người mệt mỏi cùng mồ hôi.

Mai Tử đang cúi đầu tắm, chợt nghe tiếng cửa mở ra, nàng nhất thời cả kinh, vội vã nhìn qua.

Cửa mở, dưới ánh trăng朦胧 lung Mai Tử thấy một nam nhân thân hình cao lớn đang đi vào.

Cửa đã đóng lại.

Trong lúc cuống quýt Mai Tử với tay muốn cầm lấy quần áo bên cạnh che lại thân thể, nhưng tay vừa mới đụng tới quần áo, lại dừng lại.

Thân thể nàng cứng ngắc, cúi đầu không dám nhìn nam nhân kia. Tay nàng khẩn trương tay không biết nên đặt ở đâu, đột nhiên lại ý thức được cả cơ thể của mình dưới ánh trăng bị hắt nhìn không sót một chỗ nào, nàng lại muốn trốn.

Tiêu Kinh Sơn giơ chân, đi tới bên cạnh nàng, cúi đầu nhìn kỹ biểu tình e thẹn khẩn trương yêu kiều của nàng, thấp giọng nói: "Cùng nhau tắm thôi."

Mai Tử cơ bản là đầu cũng không dám ngẩng lên, thấp thỏm một chút, nhỏ giọng nói: "Ừ."

Cùng nhau tắm, đây không phải là vấn đề, nhưng làm thế nào để tắm? Tay chân Mai Tử vẫn không dám động bậy, bên cạnh truyền tới hơi thở mỏng manh nóng bỏng của nam nhân, có chút không quen làm cả người nàng không được tự nhiên. Nàng bị nam nhân này sờ qua, thân qua, đương nhiên còn làm chuyện ấy qua, nhưng lại chưa bị hắt nhìn qua.

Tiêu Kinh Sơn mặt không biến sắc cởi áo khoác ra, tay chân sạch lưu loát. Rất nhanh ánh mắt Mai Tử đang buông xuống liền nhìn thấy hai đùi kiện trắng của nam nhân, còn có cái kia giờ cao làm nàng e thẹn không yên. Nàng cuống quýt quay mặt đi, nghĩ thầm, vì sao mình không nhìn trúng chỗ nào lại nhìn trúng chỗ ấy.

Tiêu Kinh Sơn đi qua, cánh tay dài duỗi một cái, bàn tay thô ráp đem hông trơn ướt của Mai Tử ôm lấy, cúi đầu nhìn nàng nói: "Tắm thôi."

Thân thể của nàng đang ướt, lành lạnh. Thân thể hần khô, cực bỏng rát. Lúc hai người dính tại với nhau, Mai Tử cảm thấy nóng bỏng, nàng cũng cảm thấy vật kia cứng ngắc của hần cứ tựa vào nàng, làm thân thể nàng từng trận từng trận tê dại, thậm chí nàng cảm thấy bắp chân của mình trở nên yếu ớt vô lực, chỉ có thể mồm mại dựa vào hần.

Cánh tay hữu lực của Tiêu Kinh Sơn không ngừng ôm nàng, khàn khàn trầm thấp ở bên tai nàng nỉ non: "Ta giúp nàng tắm, có được không?"

Mai Tử bất lực tựa vào lồng ngực chắc khỏe của hần, hai má trơn mồm vừa đúng chạm lên vết sẹo kia. Nàng không ý thức cọ xát, mồm mại nói: "Ừ, tùy chàng." Nói xong, Mai Tử liền nhắm lại con ngươi, nàng thẹn thùng nhưng lại không muốn cự tuyệt, chỉ có thể mặc cho hần đến vùi dập mình.

Mai Tử nhắm mắt, cảm thấy mình giống như một bông hoa vải trong tay Tiêu Kinh Sơn, không, có lẽ giống như cọng mì mồm mại hơn. Bàn tay hữu lực của Tiêu Kinh Sơn ôm lấy nàng, vẩy nước giúp nàng rửa sạch mọi góc ngách trên thân thể. Bàn tay to của hần trượt đến chỗ nào, chỗ ấy liền bị lửa thiêu đốt, trêu chọc cả người nàng nóng bừng. Nàng không biết hôm nay bộ dạng của mình như thế nào trong mắt Tiêu Kinh Sơn.

Bàn tay Tiêu Kinh Sơn chuyển đến phía trước hai đóa mồm mại của nàng, lưu luyến một hồi, ngón tay có lực nhẹ nhàng vuốt ve, ở bên tai nàng thì thầm: "Hình như có lớn hơn so với trước kia."

Mai Tử nghe lời này, lông mi rung động, nhỏ giọng nói: "Chắc nó lớn lên." Chuyện này, gần đây nàng thường xuyên cảm thấy trước ngực có

chút trướng đau, chắc là do ở đó lớn lên.

Tiêu Kinh Sơn "Ừ" một tiếng, mềm giọng nói: "Nàng bây giờ còn đang lớn, sau này còn phát triển." Mặc dù Mai Tử đã trở thành nương tử của hắn, nhưng cũng chỉ mới mười sáu tuổi xuân xanh mà thôi.

Mai Tử lại nhớ tới chuyện lúc trước, cuối cùng mở mắt, liếc hắn một cái nói: "Hôm nay chàng vui vẻ a, trước kia không phải từng hi vọng ta lớn lên chút sao."

Tiêu Kinh Sơn thời cười nhẹ một tiếng: "Nói cái gì không đâu, lớn hay không lớn đâu quan trọng."

Mai Tử dánh trên ngực hắn, cong môi làm nũng: "Trước kia nhất định là chê ta ."

Tiêu Kinh Sơn lại nín cười, nghiêm nghị nói: "Không có, mặc kệ là lớn hay nhỏ ta đều vui vẻ , chỉ cần là của nương tử nhà ta, ta liền vui vẻ."

Mai Tử nghe hắn nói nghiêm túc như vậy, trong tâm rất ngọt, lại nhẹ nhàng cọ xát lên ngực hắn, mềm mại nói: "Mau tắm thôi."

Bàn tay Tiêu Kinh Sơn ở trên người nàng vuốt ve lưu luyến, cuối cùng đến chỗ làm nàng e thẹn nhất kia. Bởi vì mới vừa được tắm rửa sạch, đương nhiên cũng vì hôm nay được nam nhân ôm ấp, chỗ đó thấy ướt ướt, rất trơn. Ngón tay thô ráp thử ấn vào, thân thể Mai Tử liền run, miệng phát ra một tiếng thở gấp yêu kiều, hai tay kìm không được nắm lấy cánh tay hắn. Tiêu Kinh Sơn thấy nàng phản ứng động lòng người như thế, không nhịn được lặp lại động tác vài lần, làm cho Mai Tử nằm ở đâu vai hắn khóc sùi sụt, hai tay vô lực ôm lấy lưng hắn.

Một lúc sau, chẳng những Mai Tử không chịu nổi, Tiêu Kinh Sơn thở dốc cũng trở nên nặng nề, cuối cùng không nhịn được với lấy cái khăn bên cạnh bao lấy cơ thể hồng hồng bóng loáng mềm mại của tiểu Mai Tử đang yêu kiều thở dốc, đặt nàng xuống giường gần đó, còn chính mình thì vội vã dùng nước tắm sạch.

Tiêu Kinh Sơn tự tắm rất là nhanh, sau đó lấy cái khăn lau qua, liền một bước dài nhảy trực tiếp lên giường. Mai Tử trên giường, e then nhắm lại con ngươi. Tiêu Kinh Sơn nằm chết dí cạnh nàng mang cả nàng cùng cái khăn mang ôm vào lòng, ở bên tai nàng nói nhỏ: "Đừng then thùng, đáng vẻ vừa rồi của nàng, rất đẹp."

Mai Tử vặn vẹo thân thể, nhỏ giọng kháng nghị: "Như vậy rất then thùng, sau này không cần làm vậy."

Tiêu Kinh Sơn lại cười nhẹ ra tiếng: "Đừng then thùng, sau này ta còn muốn nhìn."

Mai Tử đem đầu chôn ở lòng ngực rộng rãi của hắn, không thuận theo cọ xát: "Sao lại có người như chàng chứ, đáng ghét chết đi được, chỉ biết bắt nạt người khác."

Bàn tay Tiêu Kinh Sơn nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, khàn khàn cười nói: "Tối nay còn chưa bắt đầu bắt nạt nàng, nhưng nếu tiểu nương tử của ta đã nói, ta làm sao có thể để nàng thất vọng."

Mai Tử yêu kiều hừ hừ kháng nghị, thấy Tiêu Kinh Sơn lật người một cái liền đem nàng đặt phía dưới, bàn tay lập tức đem cái khăn trên người nàng cởi ra.

Mai Tử đột nhiên bị lột trần, trong lòng vừa xấu hổ vừa vội, nắm lấy tay nhỏ liền bắt đầu đánh vào lòng ngực Tiêu Kinh Sơn: "Cái gì a, không cần bắt nạt!"

Nàng đánh hắn phải dùng rất nhiều lực, nhưng Tiêu Kinh Sơn dường như lại rất hưởng thụ. Nắm tay nhỏ mềm mại kia giống như đang gãi ngứa cho hắn, tiếp theo nên làm thế nào để đề lên thì đề lên, nên bắt nạt thế nào thì bắt nạt.

Dĩ nhiên đêm nay Mai Tử bị bắt nạt rất lợi hại. Nàng bị Tiêu Kinh Sơn trở qua trở lại vùi dập, cuối cùng nằm trên giường hừ hừ, nói để liền sau rồi làm tiếp, tối nay thật sự là không chịu nổi nữa rồi, lúc này Tiêu Kinh Sơn mới bỏ qua.

Nhưng mà Tiêu Kinh Sơn còn chưa chịu dừng, lúc nàng đang mơ màng ngủ, hấn lại ở bên tai nàng nói: "Hôm nay nàng học rất nhanh, đã biết nâng eo lên đón ta."

Mai Tử nghe lời này, lúng túng nửa ngày nói không nên lời, cuối cùng dứt khoát trở người quay vào bên trong, vùi vào trong gối, không thèm để ý tới hấn, giả bộ ngủ.

Ngày hôm sau, lúc mặt trời đã lên cao Mai Tử mới uể oải xuống giường. Xuống giường cũng chỉ cảm thấy cả người yếu ớt, rất vô lực, thế là ngày hôm nay mấy chuyện lật vạt trong nhà kia kể đương nhiên đều là Tiêu Kinh Sơn làm.

Nàng nhàn rồi, dựa đầu vào giường giơ ngón tay lên tính toán đến bây giờ trong nhà đã được bao nhiêu bạc, phát hiện bạc đã tăng lên, trong lòng đầy hạnh phúc. Nghĩ nếu cứ theo đà này, mùa xuân sang năm có thể có đủ tiền để xây lại nhà rồi.

Đến gần tối, Mai Tử nường đẩy xe lại đây, bên trên là một bao lúa. Tiêu Kinh Sơn liền lên tiếng cự tuyệt, Mai Tử nường không chịu nói: "Ta biết các con không muốn cho nên vội vã đưa tới đây, còn cố ý chọn lúc trời tối, trên đường ít người."

Tiêu Kinh Sơn lần nữa khước từ, Mai Tử nường lại khẳng khái bỏ lại. Cuối cùng hấn cũng không cự tuyệt nữa, chỉ có thể nói, sau này nếu có chuyện thì mẹ cứ nói. Thật ta trong lòng hấn vẫn luôn nghĩ, nếu tương lai A Thu không tốt thì hấn sẽ chăm sóc bà để bà yên tâm dưỡng lão.

Hôm nay mọi việc thuận tâm, Mai Tử cũng không lo lắng chuyện gì, chỉ tập trung nuôi gà hái dước đổi lấy tiền. Tiêu Kinh Sơn thấy nường tử toàn tâm ý lo chuyện tương lai, hấn cũng cố gắng vào núi săn bắn để kiếm tiền. Thế là thường thường, khi hai vợ chồng tích góp được một chút dước liệu thú rừng liền xuống chân núi đi bán. Có lúc Tiêu Kinh Sơn đi một mình, có lúc Mai Tử cũng cùng đi.

Tiêu Kinh Sơn có kinh nghiệm của lần đầu tiên, sợ chân Mai Tử bị xước nên không cho Mai Tử cầm bất cứ cái gì, còn luôn tìm chỗ nghỉ ngơi.

Hắn quan tâm như vậy ngược lại làm cho Mai Tử có chút bất an sợ mình quá vướng víu. Đến khi có một lần, Mai Tử đang ở chợ xem xem mấy xấp vải vóc, muốn mua vài mét ít làm cho Tiêu Kinh Sơn vài bộ đồ mới. Vừa quay đầu lại, nàng liền nhìn thấy Tiêu Kinh Sơn tay dắt một con lừa đi tới.

Con lừa màu xám tro, trên hai lỗ tai có một nhúm lông trắng, Mai Tử thấy vậy cười hỏi: "Lừa nhà ai thế, sao chàng lại dắt tới đây?"

Xuống chân núi vài lần, Mai Tử biết Tiêu Kinh Sơn thường xuyên đến chợ trao đổi buôn bán, hơn nữa hắn là người hào phóng nghĩa khí, nên ở đây có không ít bằng hữu huynh đệ, giống như người ở chỗ quán cơm, giống như người bán giò trúc ở phía đông chợ, vân vân... Cho nên khi thấy con lừa này, Mai Tử tự nhiên cho là vị bằng hữu nào đó của hắn trong lúc bận rộn nhờ hắn trông dùm.

Ai dè Tiêu Kinh Sơn lại nhìn nàng cười nói: "Đây là lừa của chúng ta."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 31: Hạnh Phúc Như Nước Chảy

Mai Tử sừng sốt, lúc đầu không tin, sau lại thấy khuôn mặt Tiêu Kinh Sơn rất nghiêm túc, lúc này mới kinh ngạc hỏi: "Sao lại mua lừa vậy?"

Lão già bán vải bên cạnh cũng nhìn qua đây, thấy con lừa thở phì phì phun phí ra cái mũi nhỏ, cười ha hả chen miệng nói: "Chắc là phu quân cô nương sợ cô nương leo núi quá mệt mỏi, cho nên mua nó về chở cô nương, tiểu nương tử này rất có phúc khí a."

Mai Tử nghe vậy trong lòng ngọt ngào, nhìn về phía Tiêu Kinh Sơn, chỉ thấy Tiêu Kinh Sơn thẳng thắn cười nói: "Lão bản nói rất đúng, từ chợ về đến nhà phải đi qua năm ngọn núi. Nàng phải dựa hết vào đôi chân thật sự là quá cực khổ. Với lại, có con lừa trong nhà cũng giúp được nhiều việc, sau này làm chuyện gì cũng dễ."

Mai Tử đi lại, đưa tay sờ bộ lông ngắn ngắn trên đầu con lừa. Con lừa lông ngắn này lại rất bướng bỉnh, quay đầu đi, lỗ mũi phun khí phì phì. Mai Tử vừa ngạc nhiên vừa cười: "Ai nha, nó rất hư a."

Tiêu Kinh Sơn duỗi bàn tay, kéo chặt dây cương, con lừa lập tức ngoan ngoãn không phun khí nữa. Tiêu Kinh Sơn lại cười nói: "Con lừa này mới mua, còn chưa quen, qua mấy ngày sẽ tốt thôi."

Trong nhà, khi Mai Tử còn nhỏ cũng có gia súc, sau này gia cảnh không tốt nên phải bán đi. Hôm nay nhìn con lừa ngày, ngược lại có phần thân thiết vui vẻ, chẳng qua vẫn tiếc bạc, liền hỏi Tiêu Kinh Sơn tốn hết bao nhiêu bạc.

Tiêu Kinh Sơn giải thích: "Ta chính là sợ nàng không nỡ mua nên không nói cho nàng biết, tự mình quyết định. Nàng đừng quan tâm chuyện tiền bạc, tóm lại mùa xuân sang năm chúng ta nhất định sẽ có nhà mới."

Mai Tử nghe hắn nói như thế, trong lòng dĩ nhiên là tin hẳn, cảm thấy chỉ cần có nam nhân này thì dù trời có sập nàng cũng không sợ, nên cũng không hỏi nữa.

Trên đường trở về Tiêu Kinh Sơn đem mấy thứ đồ mua được bỏ vào trong túi, đặt lên người con lừa. Sau đó lại đỡ Mai Tử ngồi lên. Lúc mới ngồi Mai Tử còn có chút lo lắng, sợ con lừa mệt mỏi, Tiêu Kinh Sơn nhéo má nàng cười nói: "Nàng nặng có bao nhiêu đâu, làm sao có thể đè mệt con lừa được."

Tiêu Kinh Sơn nói quả nhiên đúng thật, Mai Tử ngồi lên, con lừa đi bộ vẫn như trước nhẹ nhàng. Tiêu Kinh Sơn cầm lấy dây cương, đi dọc theo con đường dưới chân núi, tiếng chuông thanh thúy "Leng keng" vang lên. Mai Tử nhìn con lừa lông ngắn mình đang cưỡi, sau đó lại nhìn nam nhân bên cạnh đang dắt cương cho mình kia, trong lòng giống như được rót mật, chỉ mong rằng ngày ngày có thể cứ thế trôi qua.

Trên đường Tiêu Kinh Sơn còn giải thích nói, hắn vốn định bắt ngựa hoang trong núi đem về thuần dưỡng, nhưng sau này phát hiện muốn thuần dưỡng không phải chuyện dễ. Với lại làm vậy quá mức khác người, không thể làm gì khác hơn là xuống trấn mua con lừa về. Mai Tử vội vàng gật đầu nói dạ, nàng biết phong tục nơi thôn trang nhỏ bé này, không thể quá mức khác người, nếu không khó tránh làm người khác nghị luận.

Có con lừa thì việc đi lại cũng dễ dàng hơn, lúc trở lại thôn là thì khói bếp đã nổi lên từ bốn phía, trong thôn đã có người bưng chén cơm ở trên đường ăn vào từng miếng từng miếng. Thấy Mai Tử cưỡi con lừa lông ngắn trở về, có người ngạc nhiên, có người hâm mộ, còn có người rõ ràng trên gheo nói: "Các người sống quả thật là ngày càng tốt a, cả gia súc cũng mua được rồi."

Tiêu Kinh Sơn hào phóng hướng mọi người cười một tiếng: "Đâu có đâu có, chẳng qua là để sau này sống dễ dàng hơn một chút mà thôi, nếu sau này các vị cần sử dụng đến sức của gia súc thì cứ nói với ta một tiếng."

Mọi người nghe vậy, trong tâm rất hài lòng, lại khen con lừa này chọn như thế nào như thế nào thật tinh mắt, lại khen người mua nó phải tốn rất

nhì ầu bạc. Mai Tử thấy những người ngày thường hay nói xấu nói nhăm ở trong thôn bây giờ cũng thay đổi thái độ, nên cũng không tính toán chuyện lúc trước, cùng mọi người nói đùa vài câu.

Thật ra người trong thôn không có ghét bỏ gì nhà Mai Tử, chẳng qua là trong núi nhảm chán không có việc gì làm nên tìm chuyện tán gẫu mà thôi. Hôm nay Mai Tử đã lập gia đình, càng ngày càng bận n ềng, mọi người đương nhiên hâm mộ, ánh mắt cũng không còn giống như lúc trước. Hơn nữa Tiêu Kinh Sơn mua được lừa còn nói mọi người có thể mượn dùng, nên càng được lòng người. Phải biết ở nơi sơn thôn này có vài nhà không có gia súc, lúc có một số việc cần dùng đến gia súc phải mượn của nhà người khác mà dùng, hôm nay Tiêu Kinh Sơn nói như thế, bọn họ đương nhiên càng có thêm hảo cảm.

Mai Tử bên này đang cùng người trong thôn nói vài câu, nói thêm chút chuyện ở chợ trấn dưới, làm mọi người chăm chú nghe đến mức bụng chén cơm cũng quên ăn. Đang vui vẻ, nương tử của Phúc ca từ ngõ nhỏ đi ra, thấy mọi người nói đùa cũng lại đây góp vui.

Mọi người thấy nương tử Phúc ca lại đây, biết trước kia Mai Tử cùng Phúc ca có chút chuyện ngượng ngùng nên trên mặt cũng có vài phần không được tự nhiên. Nhưng mà nàng rất là tự nhiên, vừa tán dương cuộc sống của Mai Tử bây giờ rất tốt, vừa khen ngợi Tiêu Kinh Sơn có nghị lực, còn giúp nam nhân nhà nàng. Mai Tử cũng chỉ có thể mỉm cười đ ềng ý.

Nói chuyện một h ời, lúc này hai người mới về đến nhà, làm chút thức ăn để ăn. Tiêu Kinh Sơn hái cỏ khô cho lừa ăn, Mai Tử cũng vội vã đem lúa cũng ít rau dại cho gà ăn. Hôm nay, đàn gà Mai Tử nuôi đã có thể ra khỏi cái rương gỗ, chạy loạn trong sân. Trong mười mấy con gà con này, đã có một con trên đầu d ầu d ầu có mào đỏ dài ra. Mai Tử biết đây là một con gà trống, còn lại đầu là gà mái. Con gà mào đỏ này vui vẻ ngẩng đầu uốn ngược dẫn đàn gà mái theo sau đi khắp vườn bới đất vạch cỏ loạn cả lên, tìm mấy con giun, côn trùng, vùn vùn để ăn, mỗi ngày chúng nó ăn cũng no được năm sáu phần. Nhưng vì Mai Tử muốn chúng nó mau mau lớn lên để trứng, nên mỗi ngày nàng vẫn đầu đặn cho chúng ăn.

Thùng gỗ lớn Tiêu Kinh Sơn rất nhanh liền làm xong, hẳn nhớ tới Mai Tử má hồng nhà hắn, sau này thùng gỗ làm xong Tiêu Kinh Sơn đương nhiên càng không chịu tắm ở bên ngoài. Thế là buổi tối hai người cứ tắm ở trong thùng gỗ lớn, người giúp ta tắm ta giúp người giặt. Sau vài lần tắm chung, Mai Tử cũng không còn xấu hổ giống như lần đầu tiên. Dần dần về sau, nàng còn giúp hắn tắm lưng, tắm thân thể. Thỉnh thoảng hai người đang tắm, sờ tới chỗ không nên sờ, liền ôm lấy nhau thân mật một trận, rất nhanh liền thân đến trên giường, thường xuyên làm cho giường chiếu đều ẩm ướt.

Ngày trôi qua, trừ những lúc thỉnh thoảng xuống chân núi đi chợ, nghe mọi người bàn tán chuyện đánh giặc bên ngoài, Mai Tử cũng coi như không có chuyện gì để lo lắng. Tiêu Kinh Sơn làm một cái chuồng đơn giản bên cạnh nhà, lừa liền được nuôi ở đó. Mai Tử thường xuyên cho lừa ăn, dần dần cùng con lừa này trở nên quen thuộc, thế là thường xuyên cưỡi lừa đi ra ngoài, thỉnh thoảng cũng cho nhà người khác mượn dùng. Dùng nhiều nhất dĩ nhiên là nhà mẹ Mai Tử. Tính tình Mai Tử nương bây giờ đã tốt hơn nhiều, nói chuyện cũng thuận tai hơn, mối quan hệ cùng người trong thôn cũng trở nên tốt hơn. Có lúc, người trong thôn muốn mượn lừa nhà Mai Tử, liền thông qua Mai Tử nương mà nói. Khuôn mặt Mai Tử nương cũng sáng sủa trở lại, sống lưng cũng từ từ thẳng tắp. Đương nhiên Mai Tử nương thường xuyên lén lút nói với Mai Tử, lần này là phúc của Mai Tử, tìm được một con rết tốt.

Sau này lúc trời mưa to, nhà lá của Mai Tử bởi vì mới dựng nên không bị gì, ngược lại nhà mẹ Mai Tử đã cũ bị dột lợi hại. Tiêu Kinh Sơn thấy cảnh này, dứt khoát đề nghị giúp nhà mẹ Mai Tử tu bổ lại phòng ốc. Bây giờ Tiêu Kinh Sơn ở trong thôn cũng được xem là người có quan hệ tốt, rất nhiều người nghe hắn nói muốn giúp mẹ vợ sửa sang nóc nhà, cũng lại đây giúp đỡ. Trần Tảng, Trần Hồng Vũ đến, Diêm lão út cùng lão Nhị nhà họ Trần cũng đến. Nhiều người, làm cũng mau. Thế là trong một ngày, nóc nhà nhà mẹ Mai Tử liền được tu bổ tốt, Mai Tử nương mừng đến rơi nước mắt, nói đã nhiều năm bị hư hỏng như thế, hôm nay cuối cùng cũng được sửa xong. Diêm lão út bên cạnh liền reu reo: "Bà sửa bao nhiêu năm phúc a, được một con rết tốt như thế, vừa đến liền tận sức giúp đỡ." Mai Tử nương mắt đỏ hồng cũng cười, liên tục nói đúng.

Gà Mai Tử nuôi rất nhanh cũng bắt đầu đẻ trứng, mỗi ngày nàng có thể thu được hai quả trứng gà, nàng đem trứng gà cẩn thận đặt trong giỏ trúc, chờ ngày nào đó được nhiều nhiều thì đi xuống chợ bán.

Có một lần Tiêu Kinh Sơn đi săn, mang về hai con thỏ hoang. Mai Tử cảm thấy chúng nó khỏe mạnh, liền dứt khoát không giết, trực tiếp giữ lại để nuôi. Thế là thỏ hoang gà lừa đầu đã có, sân nhỏ này càng ngày càng giống như cái nhà.

Hôm nay Mai Tử vẫn bận rộn đi hái nấm mèo, thỉnh thoảng nàng đến Tiêu Kinh Sơn dắt tay nàng đi vào trong núi sâu thăm rộng lớn, hái cái này hái cái kia, hoạt bát, cười đến giống như trong núi rừng này không có một con chim nào bị giam giữ, bị bó buộc. (Ý tác giả là tự do thoải mái)

Có một lần Mai Tử đang cúi đầu hái tam thất, Tiêu Kinh Sơn ở bên cạnh cầm cây cung dài, thỉnh thoảng động thủ bắn mấy động vật sống vật xung quanh. Lúc này, Mai Tử nghe thấy bên tai có tiếng còi thanh thúy, ngẩng đầu nhìn, thấy Tiêu Kinh Sơn đang cầm một cành liễu mới hái xuống, một đoạn non bên trong rỗng ruột, chỉ còn lại một đoạn vỏ cây liễu, ngậm trong miệng thối thối sẽ phát ra tiếng.

Mai Tử "Hì hì" khẽ cười: "Ta biết cái này, đây là liễu tiêu a, lúc nhỏ thỉnh thoảng làm cho A Thu chơi, bây giờ lớn rồi nên không chơi nữa."

Tiêu Kinh Sơn đem liễu tiêu trong miệng đưa cho Mai Tử: "Nàng thử thổi xem."

Mai Tử cảm thấy chơi vui, liền nhận lấy ngậm vào môi thổi lên, liễu tiêu này dùng cành liễu nhỏ, thổi lên tiếng càng cao càng vang. Tiêu Kinh Sơn cầm một cái khác thổi lên, cái kia làm bằng cành liễu thô to, thổi lên tiếng tương đối thô quát trầm thấp.

Tiêu Kinh Sơn nghiêm túc nói: "Nàng cầm cái này, ta cầm cái này, chúng ta tuy là đi cùng nhau vào trong rừng, nhưng trong rừng cành cây rậm rạp. Lúc chúng ta không tìm được đối phương thì thổi cái còi, như vậy là có thể dựa theo tiếng còi mà tìm được."

Mai Tử cười gật đầu: "Ý này hay, lúc ta muốn tìm chàng thì sẽ thôi còi, như vậy chàng có thể nhanh chóng tìm thấy ta."

Nhưng mà nói là nói như thế, thỉnh thoảng Mai Tử muốn trêu chọc Tiêu Kinh Sơn, cố ý đi sau hái được lại lấy còi ra thổi một tiếng, sau đó vội vã trốn phía sau cái cây lớn, chờ Tiêu Kinh Sơn quay lại tìm.

Tiêu Kinh Sơn trở lại rất mau, so với thỏ hoang trong núi còn nhanh hơn. Hắn giống như vừa sải một bước liền phi thân chạy đến bên cạnh Mai Tử, nhưng mà hắn vừa nhìn, lại không thấy Mai Tử ở bên này. Đầu tiên là sửng sốt, sau đó hắn lập tức liền cười, cố ý tự lảm bảm nói: "Chuyện này là thế nào, nương tử của ta đâu rồi? Chẳng lẽ là về nhà, vậy ta cũng nhanh nhanh về nhà xem một chút." Vừa nói hắn vừa đi trở về.

Mai Tử nghe lời này liền sốt ruột, vội vã từ phía sau cây đại thụ nhảy ra kêu lên: "Ta ở đây !"

TIÊU NUƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 32: Thuế Má

Mấy ngày nay mọi việc đều thuận lợi, thời gian liền cứ thế trôi đi. Chớp mắt ngày hè chói chang đã qua, gió nhẹ thổi lên, lá vàng rơi, mùa thu đã đến.

Ban đêm, tiêu Mai Tử vẫn như cũ lôi bạc nhà mình ra đếm, sau đó cẩn thận cất vào túi vải mình tự tay may, xòe đầu ngón tay ra đếm xem thử mùa xuân sang năm xây lại nhà mới phải tốn bao nhiêu tiền, từng nào bạc thì đủ.

Mỗi lúc như thế, Tiêu Kinh Sơn luôn nằm trên giường ngậm lấy đuôi cỏ cười nàng. Lúc đầu nàng còn ngượng ngùng, sau này dần dần cũng quen, liền nắm lấy tay nhỏ đánh hấn. Đấm rồi đánh rồi, dĩ nhiên là nháo đến trên giường lăn qua lộn lại, cuối cùng đương nhiên người bị bắt nạt vẫn là nàng, có lúc nàng bị hấn làm cho không còn sức để nắm tay lại nữa.

Vốn ngày trôi qua êm đềm hạnh phúc như thế, nhưng ngày không từ người nguyện. Một ngày kia huynh đệ Phúc ca chợt đến từng nhà triệu tập mọi người tụ lại trên đường cái, nói là cha hấn có chuyện muốn thông báo với mọi người.

Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn đang đi trên đường, lúc này mới phát hiện người trong thôn đều ở đây, mẹ cùng A Thu cũng ở bên trong, nhìn có vẻ rất bất an. Mai Tử nương thấy vợ chồng Mai Tử, vội vã hướng bên này đi tới.

Lúc này xung quanh đều nhốn nha nhốn nháo, mọi người rối rít nghị luận. Cha Phúc ca, cũng chính là thôn trưởng thôn Bích Thủy của bọn họ - Trâu Kính Tổ đang đứng trên một gò đất cao đối diện mọi người kêu: " Mọi người bình tĩnh, nghe ta nói."

Phần lớn mọi người trong thôn đều nghe lời, trưởng thôn kêu gọi như thế, bọn họ cũng bình tĩnh trở lại.

Chỉ nghe trưởng thôn Trần Kính Tổ nói: "Các vị, mấy năm nay mưa thuận gió hòa, hơn nữa hoàng ân to lớn miễn thuế cho chúng ta, mỗi nhà mỗi hộ càng lúc càng sống tốt hơn trước. Nhưng bây giờ thiên hạ lại không được thái bình như lúc trước, mọi người cũng đã biết. Hôm qua ta đi xuống trấn, nhận được tin tức là, mỗi người trong thôn Bích Thủy chúng ta phải nộp một phần thuế nhân khẩu, tất cả mọi người, không thể thiếu."

Mọi người trong thôn nghe lời này, trên mặt có chút khó coi, người nhìn ta ta nhìn người, Trần gia Lão Nhị ở giữa đám người tiếng lớn hỏi: "Mỗi người phải nộp bao nhiêu, cứ trực tiếp nói cho chúng ta biết đi." Hắn vừa nói xong, liền bị cha hắn hung hăng liếc một cái, gất gỏng nói: "Ở đây có trưởng thôn, có cha người, người chen vào làm cái gì, đến lượt người hỏi sao?"

Nhưng Trần gia lão Nhị vừa nói lời này ra, những người dân khác trong thôn cũng liền rớt rít truy hỏi: "Rốt cuộc muốn bao nhiêu, nhiều chúng ta cũng không có a."

Trần Kính Tổ ho khan, trên mặt cũng có chút khó xử: "Theo như bộ đề nói, mỗi người bất luận là lớn hay nhỏ, phải nộp 300 văn tiền."

Hắn lời này vừa ra, người phía dưới cơ hồ muốn nổ tung, có người không dám tin, có người oán trách, nói sao muốn nhiều như thế, nhà ai có thể có nhiều bạc trắng như vậy chứ. Có nhà đông con, nghe lời này liền giờ đầu ngón tay ra đếm, kết quả dĩ nhiên là làm cho người ta chật lưỡi hít hà, trên khuôn mặt liền chán nản.

Trần Kính Tổ thấy vậy, cũng chỉ có thể cứng rắn mặt dày nói: "Không có tiền cũng được, trong nhà có người đi xung lính, có thể lĩnh 600 văn tiền, đây là hoàng ân to lớn cho chúng ta chọn lựa, các vị có thể suy nghĩ, rốt cuộc là nộp bạc hay là đi lính."

Diêm lão út "Phi" một tiếng, mắng: "Hoàng ân to lớn cái rắm, người ngoài nói những lời này còn làm được cái gì, vì sao Hoàng đế đánh giặc lại

muốn tiền của chúng ta? Nói cái gì mà tạo phản? Ai làm hoàng đế liên quan gì đến chuyện của lão tử, lão tử chỉ đây muốn tròng trọt sẵn bản thôi!"

Trần Kính Tổ nghe vậy cũng quát lớn: "May đây là vùng hẻo lánh xa xôi, nếu là ở bên ngoài, người nói lời này mọi người liền trực tiếp xem người như heo mà đem giết!"

Tính tình Diêm lão út luôn luôn bướng bỉnh, ai cũng không sợ, nghe lời này ngược lại càng rộng: "Lão tử giết heo vô số, nếu sau này bị người xem như heo mà đem giết cũng chấp nhận! Nhưng mà phải nói cho ra lẽ."

Người khác thấy hai người này muốn làm ồn ã lên, tự nhiên vội vã chạy lại khuyên nhủ, ríu rít nói tất cả đều có thể thương lượng. Trần Kính Tổ mặc dù làm quan, nhưng ở vùng hẻo lánh xa xôi này cũng không có màu mỡ gì, tính tình lại có chút ưa mềm sợ rắn. Hắn biết tính tình Diêm lão út ngày thường bướng bỉnh, nói chuyện không ưng ý liền xách đao ra đũa, nên cũng liền thuận theo mọi người bắc cái thang đi xuống, không nói gì nữa.

Trần Tăng chạy tới bên cạnh Tiêu Kinh Sơn, nhỏ giọng gọi hắn thô thô hỏi: "Kinh Sơn huynh đệ, bên ngoài thực sự đánh giặc, lần này thu bạc cũng liền cho qua, nhưng sau này nếu lại có mấy loại thuế má đè lên giống như trước kia, cuộc sống của chúng ta thật sự là không khá nổi."

Tiêu Kinh Sơn nhìn trưởng thôn đang đứng trên gò đất một chút, cau mày nói: "Cái này phải xem tình hình sau này một chút rồi mới có thể nói."

Lập tức, bất kể người thôn nhà nào cũng lên tiếng oán trách, trưởng thôn nếu đã nói vậy, cũng chỉ có thể giải tán, trở về cùng vợ con cha mẹ bàn bạc tìm cách. Trên đường trở về, Mai Tử cẩn thận nhìn về phía Tiêu Kinh Sơn, nàng luôn nhớ không quên những lời Tiêu Kinh Sơn nói lúc trước, cảm thấy có lẽ có một ngày nào đó, Tiêu Kinh Sơn có thể sẽ rời khỏi.

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử bất an nhìn mình, lập tức cười: "Sao vậy, lại đang nghĩ gì thế?"

Mai Tử đưa tay cần lấy bàn tay to của hắn: "Vài ngày nay xuống chân núi đi chợ, cũng có nghe mọi người nói đến chuyện đánh giặc, trong lòng ta rất lo lắng."

Tiêu Kinh Sơn cần lấy tay Mai Tử, nhẹ nhàng an ủi: "Đừng sợ, dù thế nào đi nữa cũng sẽ không đánh tới đây."

Mai Tử gật gật đầu: "Ta biết, chỉ là hôm nay. . . . ."

Tiêu Kinh Sơn kéo nàng lại, an ủi vỗ vỗ lưng nàng: "Mỗi người nộp 300 văn tiền, chúng ta bỏ ra là được."

Mai Tử "Ừ" một tiếng: "Cũng chỉ có thể làm như vậy."

Tiêu Kinh Sơn hình như nhớ tới chuyện gì, lại nói: "Đúng rồi, nàng qua nhà mẹ nàng xem một chút, mẹ nàng phải đóng 600, nàng xem một chút mẹ nàng có đủ không, không đủ thì chúng ta góp thêm vào."

Trong lòng Mai Tử mặc dù thấp thỏm, nhưng nghe hắn nói như thế, biết hắn quan tâm, vẫn nhìn hắn cười nói: "Biết rồi, ta đi xem một chút."

Mai Tử qua nhà mẹ hỏi, Mai Tử nương liền nói không cần, nói trong nhà có tiền tích góp cho tương lai A Thu cưới vợ, hôm nay có đây, lấy ra cũng đủ 600 văn tiền, chẳng qua là lấy ra như thế thật sự rất nhức nhối.

Mai Tử cũng thế, 600 tiền không nhiều không ít, nhưng mà cũng đủ chi tiêu mấy tháng, đâu có dễ dàng lấy ra. Thường ngày nàng cùng Tiêu Kinh Sơn cố gắng kiếm bạc, tích góp tích góp, thật vất vả mới tích góp được một chút, sau đó cái Hoàng đế bán đại bác bảy ngày cũng không tới kia chỉ cần nói một câu, bọn họ liền phải móc tiền từ trong túi mình ra.

Thật ra, nàng và Tiêu Kinh Sơn nói ra cũng đỡ, dầu gì hai người cũng thường xuyên đi xuống chợ bán này bán nọ, cuộc sống cũng xem như tạm ổn. Đáng thương chính là những người suốt ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời trong thôn, một năm không biết được đi xuống chợ bao nhiêu lần, làm ra lương thực tất cả đều để cho chính mình ăn, trong tay đâu có cái gì gọi là bạc trắng! Hôm nay chuyện xảy ra như thế, mọi người trong thôn

cũng khó tránh khỏi việc phải mang lương thực đem xuống chợ bán, không biết mấy đứa trẻ nhà họ sau này còn có thể ăn no nữa không.

Buổi tối Mai Tử về đến nhà, trong lòng không vui, tâm trạng của Tiêu Kinh Sơn cũng không được tốt. Thế là trên cái bàn gỗ trong sân nhỏ, hai người cúi đầu ăn cơm, không khí có chút thê lương. Đang ăn, trưởng thôn Trần Kính Tổ đi lại đây, theo sau còn có Phúc ca đã lâu chưa gặp mặt.

Trần Kính Tổ gõ lên hàng rào gỗ đã đóng của nhà Mai Tử một cái, “khụ” một tiếng nói: “Đến thu bạc đây.”

Mai Tử cúi đầu không nhìn, chỉ mãi mê cặm cụi ăn cơm. Đã từng, hai người trước mặt này đã từng làm cho nàng rất xấu hổ, mặc dù nàng đã không còn cảm thấy đau, nhưng trong tâm vẫn có sẹo. Tiêu Kinh Sơn ngược mắt liếc nhìn, tiến vào nhà mở hòm đem túi tiền hằng ngày Mai Tử vẫn dùng lấy ra, từ bên trong đếm đủ 600 văn tiền.

Hắn đi tới trước mặt Trần Kính Tổ, mặt không biểu tình đem tiền đưa cho Trần Kính Tổ.

Đã nói từ trước, Trần Kính Tổ người này chỉ đơn thuần là một người nhìn sắc mặt, nếu là người có thể bắt nạt hắn liên tục, không thể trêu vào hắn liên tục nọ hoặc là tránh đi. Hôm nay hắn vừa nhìn liên tục biết Tiêu Kinh Sơn là người có bản lĩnh, tự nhiên nghĩ muốn làm quen một chút. Lập tức bỏ qua vẻ mặt nghiêm nghị của Tiêu Kinh Sơn, Trần Kính Tổ cười ha hả nói: “Ăn cơm chiều à.”

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên biết chuyện của Mai Tử cùng hai người trước mặt này, trong lòng hắn không muốn quan tâm mấy người này, nhưng cũng không muốn quá mức bất lịch sự với bọn họ, thấy Trần Kính Tổ bắt chuyện, cũng chỉ thuận miệng nói: “Chúng ta đang ăn, Trần đại thúc đã ăn chưa?”

Gặp mặt chào hỏi người ta ăn cơm chưa, đây là thói quen của người trong núi. Trần Kính Tổ thấy sắc mặt Tiêu Kinh Sơn mặc dù không có nụ cười, nhưng cũng coi là khách khí, liên tục thuận theo thang tre bò lên: “Còn chưa ăn còn chưa ăn, không phải là do bận bịu chuyện trong thôn sao.”

Vừa nói đôi mắt hí của Trần Kính Tổ vừa liếc vào bên trong nhìn, liếc thấy thức ăn trên bàn, vừa cười vừa nói: "Cuộc sống của các người thật tốt, chỉ một bữa cơm chiều cũng có thể ăn đến món mặn như vậy."

Giọng điệu của Tiêu Kinh Sơn lãnh đạm: "Không có cách nào, chúng ta cũng chỉ có thể ăn vài dã vật bắt được trong núi."

Nói đến đây, Tiêu Kinh Sơn cho là Trần Kính Tổ sẽ không nói gì nữa, ai dè hần lại càng đánh càng hăng, hì hì cười nhìn về phía Mai Tử: "Mai Tử trước kia nhìn cũng không xuất sắc, hôm nay trở mã vừa uyển chuyển vừa đứng đắn, nếu không phải ở cùng một thôn, thiếu chút nữa ta cũng nhận không ra đâu, thật là một khuê nữ có phúc khí a!"

Hần không nói đến chuyện này còn may, nay nhắc tới làm trong lòng Mai Tử hơi rỉ máu, lập tức cúi đầu không dám ngẩng lên, đưa trúc hạ xuống đâm lấy khối giò trong chén, cặp lông mày nhỏ nhắn nhíu chặt lại.

Tiêu Kinh Sơn lạnh lùng liếc nhìn Phúc ca bên cạnh, hướng Trần Kính Tổ ở đối diện nói: "Mai Tử là cô nương tốt, gả cho Tiêu mỗ cũng là phúc của Tiêu mỗ ta."

Phúc ca ở bên cạnh cúi đầu, trên khuôn mặt hiện hờng, không nhìn Tiêu Kinh Sơn, cũng không nhìn Mai Tử.

Trần Kính Tổ đương nhiên cảm nhận được không khí ngưng ngưng, cũng không tiện nói nhiều nữa, cười khô khan vài tiếng, nhìn Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu, cầm lấy 600 văn tiền đánh dấu vào rãnh sang nhà khác.

Trước khi đi Phúc ca ngẩng đầu, xuyên qua hàng rào liếc mắt nhìn vào trong sân, đương nhiên chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng Mai Tử đang cúi đầu ăn cơm, trong mắt hần ảm đạm, lập tức vội vã chạy đuổi theo cha mình.

Tiêu Kinh Sơn thấy bọn họ đi, một lần nữa trở lại bên bàn gỗ ngồi xuống ăn cơm, ai dè Mai Tử lại trực tiếp quẳng xuống đôi đũa, bước nhanh vào nhà.

Tiêu Kinh Sơn nhìn cửa phòng đã đóng một cái, biết trong lòng nàng đang buồn phiền, có lẽ cần một chút thời gian để tỉnh táo lại. Tiêu Kinh Sơn nhìn chén cơm của nàng, thấy nàng ăn được cũng không sai biệt lắm, hẳn cũng liền cần lên đôi đũa tùy tiện ăn qua loa một chút, lấy nước rửa sạch bát đũa, cất bàn gỗ xong xuôi, lúc này mới đi vào nhà.

Lúc vào nhà, chỉ thấy Mai Tử đang nằm trên giường, mặt hướng vào trong cuộn người lại, giống như đang bị uất ức.

Tiêu Kinh Sơn đi qua, chạm nhẹ vào lưng nàng, người nàng lập tức run lên, uất ức nói: "Để ý ta làm gì."

Tiêu Kinh Sơn thấy vậy cười một tiếng, dứt khoát tháo giày lên giường, mặc kệ nàng vẫn vịn vẹo không ngừng ôm chặt lấy, nhẹ giọng ở bên tai nàng hỏi: "Trong lòng không thoải mái sao?"

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 33+600 Văn Tiên Xoay Sở

Con người Mai Tử hững hững, cắn môi liếc Tiêu Kinh Sơn, gắt gỏng nói: "Chàng không phải là đang ăn cơm sao, chạy vào đây trông nom ta làm cái gì!"

Tiêu Kinh Sơn cười nói: "Ta ăn no rồi, chén rửa xong rồi, lúc này vào đây đó a."

Mai Tử nghe vậy, buồn bã đưa tay đẩy ngực hắn: "Vậy chàng làm gì thì đi làm đi, quan tâm ta làm cái gì, chàng ăn cơm rửa chén còn có thể đi cho gà cho lừa ăn."

Thân hình Tiêu Kinh Sơn như núi đương nhiên không thể bị nàng đẩy mà chuyển động, nhưng khi hắn nhìn đôi môi hững hững mọng của nàng run rẩy, con người lấp lánh nước như muốn chực rơi, thật không đành lòng, liền dứt khoát cúi đầu xuống, kiên nghị tìm lấy đôi môi hững hững đang run run của nàng, trực tiếp hôn lên.

Mai Tử ô ô khóc muốn tránh, nhưng mà làm sao cũng tránh được, chỉ có thể mặc cho môi lưỡi Tiêu Kinh Sơn công thành chiếm đất, miệng dán miệng lưỡi nhận lưỡi, một hồi dây dưa mới thờ dốc tách ra.

Bị thân qua, cổ tức giận trong lòng Mai Tử vừa rồi cũng đã giảm xuống, môi bởi vì mới bị môn trốn qua càng thêm hững hững bóng mê người, tựa vào trên ngực Tiêu Kinh Sơn, tay nhỏ bé khẽ vuốt ve vết sẹo trên ngực hắn.

Tiêu Kinh Sơn nhẹ nhàng nói bên tai nàng: "Mấy chuyện cho gà cho lừa ăn đó, làm sao có thể quan trọng hơn tiêu Mai Tử của ta đây."

Hắn không nói thì thôi, nói rồi Mai Tử lại nghĩ đến chuyện người này thấy nàng như thế vẫn bình tĩnh ở bên ngoài ăn cơm, buồn bã nói: "Chàng

thật hư!"

Tiêu Kinh Sơn không hiểu, nhíu mày hỏi: "Ta làm sao lại hư?"

Mai Tử bị phản bác như thế, lại suy nghĩ một hồi, cảm thấy mình thật sự vô lý làm loạn vô cùng. Thật ra nếu gặp phải nam tử khác, thấy nương tử mình đột nhiên cáu gắt hờn dỗi, chắc hẳn sẽ không nói hai lời liền trực tiếp để đưa xuống tiến vào nhà hò hét. Chỉ là nam nhân này của nàng, tuy ngày thường hay quan tâm nàng, nhưng làm việc lại luôn luôn có chủ khiến, cũng không dung túng cho nàng.

Mai Tử nghĩ thông suốt việc này, biết mình mới vừa rồi thật sự có chút giận cá chém thớt. Thật ra trong lòng nàng không thoải mái, không phải là bởi vì chuyện nộp thuế cùng với chuyện hai cha con Phúc ca sao? Nhưng chuyện này có liên quan gì đến Tiêu Kinh Sơn đâu chứ?

Lập tức con người lập lánh nước của nàng liếc Tiêu Kinh Sơn một cái: "Không có gì, chàng không hư, chàng là người tốt nhất trên đời này."

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng như vậy, không nhịn được cười nhẹ ra tiếng.

Mai Tử cũng cười, nằm trên ngực hắn, cảm nhận lồng ngực hắn vì cười mà rung động.

Bàn tay Tiêu Kinh Sơn đưa về phía sau, an ủi vỗ vỗ lưng của nàng: "Ta biết trong lòng nàng không thoải mái, nhưng đây cũng chỉ là nhất thời, sau này sẽ tốt thôi."

Mai Tử nhớ tới chuyện nộp thuế nhân khẩu, trong lòng vẫn không vui: "Chính là 600 văn tiền a, đây là những đồng tiền mà chúng ta cực cực khổ khổ mới kiếm được, dựa vào đâu Hoàng đế lại muốn nó dễ dàng như vậy. Lại nói, ta nhớ rõ lúc ta còn nhỏ, trong thôn động một chút là thuế này thuế nọ, còn muốn tráng đinh đi xung lính. Thật vất vả mới thái bình được vài năm, hôm nay lại muốn đánh giặc, có phải sau này sẽ cứ loạn lạc như vậy hay không?"

Nàng nằm trên ngực Tiêu Kinh Sơn, tay nhỏ bé lục lọi dưới gối nắm lấy túi tiền, uất ức nói: "Sau này nếu thật sự như vậy, phòng ốc của chúng ta phải làm sao đây?" Nghĩ đến tình cảnh sau này, mắt nàng lại hồng.

Tiêu Kinh Sơn trầm mặc một lúc, sau đó mới thông thả nói: "Không sợ, hoàng thượng là minh quân, chắc là bây giờ cũng chỉ bất đắc dĩ mới trưng thuế, chờ dẹp loạn xong, tất cả đều sẽ tốt trở lại thôi."

Mai Tử vẫn như cũ không hiểu: "Ta nghe nói hoàng thượng được ở nơi phòng ốc rộng lớn hơn nhà tranh nhỏ này của chúng ta rất nhiều, hơn nữa mỗi ngày đều được ăn thịt, ăn mặc cũng là tơ lụa hảo hạng, nếu như hấn là minh quân, lại có nhiều tiền như thế, sao còn muốn bạc của chúng ta?"

Khuôn mặt Tiêu Kinh Sơn vốn có chút nặng nề, nghe Mai Tử rất hiếu kỳ hỏi, không nhịn được cười nhẹ lần nữa, vỗ vỗ lưng tiểu Mai Tử, nhẹ nhàng nói: "Hấn a, xác thực là được ở trong phòng rất lớn rất rộng, xác thực là mỗi ngày luôn được ăn sơn hào mỹ vị, nhưng mà hấn cũng có nhiều phiên nào hơn so với nhà chúng ta, rất nhiều."

Mai Tử từ trong lòng hấn ngửa đầu lên, không hiểu hỏi: "Hấn là hoàng thượng, có cái gì phải phiên nào?"

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu yêu thương nhìn tiểu nương tử không hiểu sự đời của mình, dứt khoát ôm nàng ngẩng dậy, để nàng tựa vào trong vòng tay mình, lúc này mới nói: "Nàng muốn nghe sao, ta sẽ từ từ nói cho nàng."

Mai Tử mở lớn hai mắt, cuối cùng nặng nề gật gật đầu: "Vậy chàng nói cho ta biết đi."

Tiêu Kinh Sơn trầm ngâm chốc lát, lúc này mới thông thả nói: "Nàng cũng biết những năm trước đây bên ngoài luôn loạn lạc, thật ra đó là do Hoàng thất Đại Chiêu vì bầy vị vương tranh dành hoàng vị mà gây ra. Tiên đế băng hà, ngai vàng không ai cai quản, vì thế bầy vị vương từ nơi đất phong hào xa xôi bên ngoài bắt đầu tạo phản, tranh đoạt đế vị, mới dẫn đến thiên hạ đại loạn."

Mai Tử nghe vậy cái hiểu cái không, nàng lờ mờ biết Đại Chiêu chính là tên quốc gia của mình, nhưng cái gì mà bầy vị vương, cái gì Đại Chiêu, chuyện này đối với nàng mà nói rất là xa xôi. Đúng như Diêm lão út ban ngày đã nói, người dân trong thôn Bích Thủy này chỉ quan tâm đến việc tròng trọt săn bắn, việc có thể làm cho bọn họ có chút miếng cơm, miếng ăn. Trừ những thứ đó ra, mấy chuyện kia có quan hệ gì với bọn họ đâu, biết cũng không thể ăn no bụng .

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng im lặng mở đôi mắt to nghiêng đầu nghiêm túc nghe, đưa tay giúp nàng vén vài sợi tóc xõa phía trước, lúc này mới nói tiếp: "Thất Vương tạo phản kéo dài nhiều năm, mãi cho đến năm sáu năm trước, cũng chính là lúc nàng được mười tuổi, khi ấy Hiên Vương Thái tử còn chưa lên ngôi hoàng đế ra tay dẹp loạn việc tạo phản này, vì thế thiên hạ mới được thái bình."

Mai Tử lập tức hiểu: "Cũng chính là nói, bây giờ chúng ta có thể có cuộc sống an bình như thế này, là nhờ đương kim hoàng thượng Hiên Vương Thái tử đúng không?"

Tiêu Kinh Sơn gật gù đầu: "Hiên Vương Thái tử tấm lòng nhân hậu, yêu dân như con, sau khi hấn lên ngôi liền lập tức miễn thuế, hưng trăm năm, an dân tâm, thiên hạ lúc này mới từ từ yên bình trở lại."

Mai Tử giật mình, nhưng lại không rõ: "Nếu hấn đã nhân từ miễn thuế cho chúng ta, vì sao bây giờ lại muốn thu?"

Trong ánh mắt Tiêu Kinh Sơn có chút nặng nề, xuyên qua song cửa nhìn về phía dãy núi nguy nga đằng xa: "Khi ấy Hiên Vương nể tình máu mủ, không có đũa tận giết tuyệt sáu vị vương gia kia. Trong đó có vị Bành vương gia tay nắm binh quyền, ở bên ngoài âm thầm chiêu binh bãi mã tu luyện. Bây giờ, người này dã tâm chưa hết, lần nữa làm loạn, mà vài năm nay sau khi Hiên Vương Thái tử lên ngôi, quốc khố trống không, lúc này cần đi đầu động binh mã, mà binh mã cần quân lương. Hôm nay chuyện thu thuế này, chỉ sợ là hấn bất đắc dĩ lắm mới làm!"

Mai Tử nghe Tiêu Kinh Sơn nói như thế, đem mấy việc phức tạp này sắp xếp lại mối quan hệ, cuối cùng cũng hiểu triệt để, tức giận nói: "Bành

vương gia này thật quá đáng, nếu hoàng thượng đã bỏ qua cho hần, hần phải tự biết mà yên vị làm cái gì vương của hần đi, vì sao lại muốn làm loạn nữa? làm hại chúng ta phải đóng thuế. Chỉ hi vọng hoàng thượng có thể mau mau phái binh, đem cái Bành vương gia kia diệt đi, để cho dân chúng chúng ta không phải chịu khổ."

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng nhú lông mày đáng vẻ bất bình, không khỏi cười nói: "Yên tâm, hoàng thượng nhất định sẽ bắt Bành vương gia thay nàng trút giận, chỉ là muốn nàng bỏ ra 300 vạn tiền thôi."

Mai Tử nhớ tới mới vừa rồi mình tức giận oán than, e thẹn nói: "Ai nha, ta không phải là không biết suy nghĩ, phải nói cho rõ ràng ra như thế, ta mới không tức giận a."

Tiêu Kinh Sơn lại nhìn nàng cười: "Thật sao, bây giờ trong lòng không còn tiếc 600 vạn tiền nữa à?"

Mai Tử cắn cắn môi, con ngươi chuyển chuyển, cuối cùng ngượng ngùng ôm chặt lồng ngực hần: "Đau lòng chứ, tự nhiên không không bị mất bạc, ai lại không đau lòng, hừ."

Tiêu Kinh Sơn ôm nàng, trầm thấp an ủi nói: "Đau lòng thì đau lòng, không sao, dù bất luận như thế nào, tiểu Mai Tử cũng là một Mai Tử tốt."

Mai Tử chôn ở trong lòng hần không dậy nổi, ngẹn giọng nói: "Vậy là sao, ta là Mai Tử tốt."

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu, vuốt ve tấm lưng trắng nõn thon dài của nàng: "Ta thích nhất là ăn Mai Tử."

Chỉ tiếc, bây giờ chỉ mới chập tối, không phải là lúc ăn Mai Tử.

Ngày hôm sau, lúc Mai Tử đang ở nhà cho gà cho lừ ăn, Tiêu Kinh Sơn thì đã đi vào núi đi săn rồi. Bên ngoài chợt nghe một tiếng kêu thanh thúy vọng vào, thì ra là A Kim.

Vốn A Kim đang rảnh, liền lại đây nói chuyện với Mai Tử. Mai Tử đặt chậu thức ăn cho gà xuống, dẫn A Kim vào phòng. Gần đây gió thu bắt đầu thổi, khí trời cũng lạnh, hai nữ nhân dứt khoát tháo giày lên giường ngồi, trong tay cầm kim chỉ vừa may vá vừa nói chuyện.

Lúc nói chuyện, khó tránh khỏi việc nhắc đến việc thu thuế nhân khẩu gần đây. Nói đến chuyện này A Kim liền than thở: "Thật ra nhà ta mặc dù không giàu có gì, nhưng cũng có tích góp, từng này tiền có thể lấy ra, nhưng mà em chồng nhà ta không biết bị trúng tà gì, nhất định muốn rời nhà đi ra ngoài xung lính. Nói là muốn ra ngoài xem thử, vì chuyện này, cha chồng mẹ chồng ta mấy ngày gần đây đều đánh mặt."

Mai Tử nghe vậy, suy nghĩ một chút nói: "Thật ra đi đâu hẳn nghĩ chúng ta cũng có thể suy đoán ra. Hẳn chỉ là một đứa bé, chắc là không muốn cả đời ở trong tiểu sơn thôn này, ôm khát vọng muốn ra bên ngoài lăn lộn. Cũng tốt, đi đâu này có thể làm cho hẳn trưởng thành hơn."

A Kim gật đầu nói: "Chắc là vậy, cho nên Hồng Vũ cũng nói, hẳn muốn đi liền để hẳn đi, dù sao trẻ tuổi lại chưa có gia đình, không cần lo lắng gì. Lại nói, Hồng Vũ gần đây rất bội phục phu quân người, nói Tiêu đại ca quen nhiều hiểu rộng như vậy là bởi vì hẳn ở bên ngoài lăn lộn, cho nên Hồng Vũ không có ý kiến gì. Chỉ là cha mẹ chồng ta, nghĩ tới cảnh con trai mới nhỏ tuổi phải đi lính, rất đau lòng, không ngừng ngăn cản."

Mai Tử than thở: "Người nói vậy cũng đúng, còn nhỏ tuổi đã phải lăn lộn bên ngoài, người làm cha mẹ dĩ nhiên là vạn lần không nguyện ý. Chuyện đã vậy cũng chỉ có thể mong cho hẳn vạn sự thuận lợi, không cần có công danh sự nghiệp gì, chỉ cần hẳn bình an trở về là tốt rồi."

Hai người nói chuyện tiểu đệ Trần gia, lại nhắc tới chuyện mọi người trong thôn phải xoay sở tiền để đóng thuế gian nan như thế nào. Mai Tử nghe A Kim nói, lúc này mới biết có nhiều nhà trong thôn gánh không nổi tiền thuế, chỉ có thể đồng mượn tây cầu xin.

Mai Tử nghe việc này, trong lòng lại thêm một tầng lo buồn. Nàng chợt nhớ lúc nhắc tới chuyện thuế nhân khẩu, Tiêu Kinh Sơn xoay đầu xuyên qua song cửa nhìn về nơi xa xăm kia, thế là nàng cũng xoay đầu nhìn qua,

chỉ thấy chỗ dãy núi đằng xa, bởi vì mùa thu đến mà mông mông lung lung, căn bản là nhìn không rõ.

Nàng cười khổ nghĩ, thôn Bích Thủy vốn yên bình an tĩnh này, ngày hôm nay cũng giống như phía dãy núi đằng xa kia, bị một tầng sương dày đặc che phủ.

Mùa thu qua, mùa đông qua, mùa xuân sẽ đến, mùa xuân đến dãy núi kia sẽ trở nên xanh biếc trong trẻo. Chỉ là, khi mùa xuân đến, thôn Bích Thủy này không biếc có còn được như xưa không?

Lần đầu tiên từ khi sinh ra, Mai Tử ý thức được, cái thế giới xa xôi bên ngoài kia, thì ra ảnh hưởng đến cuộc sống của nàng như vậy.

Thiên hạ chỗ đó, cũng không phải là không có quan hệ gì với mình.

TIÊU NUƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 34: Hai Người Cùng Ăn Bánh Hoa Quê

Mỗi người phải nộp thuế 300 văn tiền, đối với nhà Mai Tử mà nói cũng không tính là gì chuyện lớn, nhưng đối với những nhà trong thôn khó khăn lắm mới có thể ăn no cái bụng mà nói, đây thật sự là một chuyện lớn. Kiếm không ra tiền, cũng chỉ có thể đau khổ sắc mặt nhăn nhó đi xuống kho lúa kéo ra một túi lương thực, lại đi mượn lửa xuống chợ bán.

Bởi vì sự kiện này, một số người trong thôn bắt đầu lưu ý đến cách làm của nhà Mai Tử, thế là liền chạy lại đây học hỏi. Nữ chạy lại đây hỏi làm sao để hái thảo dược, làm thế nào để bán, nam cũng tụ thành nhóm muốn đi vào trong núi thăm săn bắt đổi chút bạc.

Chỉ là thói đời gian nan, người cả thôn một lượt xông vào núi, thảo dược trên núi đâu có nhiều để hái, quán cơm nhỏ dưới chân núi cũng không mua được nhiều thịt một lúc như vậy a! Thế là những thứ như nấm mèo thảo dược chỉ có thể nhét vào trong hũ, thịt rừng cuối cùng cũng chỉ có thể tự mình ăn thôi, ngược lại làm bọn nhỏ trong thôn vui mừng hơn hở.

Ngày này, Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn đi xuống chân núi, chỉ thấy cả chợ trở nên tiêu điều. Tuy vẫn còn tiếng kêu gọi mua bán, nhưng người chịu bỏ tiền ra mua thứ này thứ nọ xác thực là ít đi rất nhiều, phần lớn đều xem một chút, hỏi giá tiền liền lắc đầu mà đi.

Tiêu Kinh Sơn mang thịt heo rừng đưa đến quán cơm, tiêu nhị khó xử nói, gần đây buôn bán không tốt, không mua được nhiều thịt như thế, lại nói hôm qua mới mua được một ít thịt rừng, giá tiền so nhà huynh rẻ hơn rất nhiều.

Thịt heo rừng bán không được, không có cách nào, cũng không thể mang về, thế là hai người ở bên đường bắt đầu rao bán, lại giảm giá bán rẻ

hơn rất nhiều. Một ngày làm lưng, giá tiền cứ giảm lại giảm, cuối cùng cũng bán được hơn phân nửa.

Thu hoạch lần này dĩ nhiên là không tốt, Mai Tử đem tiền bán được cẩn thận bỏ vào túi tiền nhỏ, đưa cho Tiêu Kinh Sơn: "Chàng xem, chỉ có từng này thôi."

Tiêu Kinh Sơn cầm lấy xốc xốc lên, cười nói: "Còn may, có còn hơn không."

Mai Tử gật gật đầu: "Ừ, so với những nhà khác, chúng ta còn xem là tốt."

Nàng suy nghĩ một chút, lại an ủi Tiêu Kinh Sơn nói: "Cũng không cần lo lắng, dù sao cũng có chút tích góp. Chỉ là ngày hôm nay trời bắt đầu lạnh, sau này lại loạn như thế, có cần trữ chút lương thực qua mùa đông không?."

Tiêu Kinh Sơn nhìn đường phố vắng lạnh, gật đầu nói: "Không tệ, ta cũng tính như thế, lần này chúng ta mua nhiều một chút đem về. Sau này thị rừng không đem bán, cũng phơi khô bỏ trong kho lưu trữ. Đến lúc loạn thật sự, lương thực còn có tác dụng nhiều hơn so với tiền."

Hai người bàn bạc xong, lại đi mua thêm nhiều lương thực, dùi mè, tất cả để trên trên lưng con lừa. Lần này Mai Tử quyết định trước khi trở về, nhất định phải để Tiêu Kinh Sơn mua nhiều một chút. Lúc mua lương thực, hai người nghe những vị khách bên cạnh nói, gần đây có mấy tên cướp đường cướp của ở vùng phụ cận, thỉnh thoảng vào nhà dân dở trò cướp bóc. Lại có người nói, thấy mấy tên cướp kia hướng phía núi mà đi, chỉ là không biết sẽ đi đâu.

Mai Tử nghe vậy, nhớ tới những lời đồn trước kia về Tiêu Kinh Sơn, nhỏ giọng nói: "Nếu cướp đến thôn chúng ta, vậy phải làm thế nào?" thôn Bích Thủy không phải là ở trong núi sao.

Tiêu Kinh Sơn lại không cho là đúng: "Đừng lo lắng, chỉ là lời đồn mà thôi."

Mai Tử thấy dáng vẻ hần không để ý chút nào về, cũng yên tâm.

Thường ngày xuống núi, Tiêu Kinh Sơn sẽ luôn mua cho Mai Tử chút đồ ăn vặt trên phố, hôm nay Mai Tử lại kéo cánh tay Tiêu Kinh Sơn nói: "Tiết kiệm chút đi, chúng ta mang theo bánh bột ngô ăn cũng rất ngon."

Tiêu Kinh Sơn lại nhéo lỗ mũi nàng: "Ăn một chút thì có làm sao đâu, cũng không phí bao nhiêu tiền, đừng quan tâm mấy đồng bạc nhỏ này."

Tiêu Kinh Sơn nói là nói như thế, nhưng hần vẫn tiết kiệm hơn so với bình thường, vốn bất luận mua cái gì, hần cũng mua hai cái, hôm nay hần chỉ mua một cái bánh Quế Hoa. Hần đem bánh Hoa Quế nóng hổi được bọc bằng dầu giấy đưa cho Mai Tử: "Mau, ăn nhanh lúc còn nóng."

Mai Tử lại không nhận: "Không được, muốn ăn thì cùng nhau ăn, sao chỉ có một mình ta ăn."

Tiêu Kinh Sơn cười: "Xem nàng nói kìa, có phải là chuyện gì to tát đâu, chỉ là một cái bánh ngọt. Bánh bột ngô chúng ta mang theo cũng không tệ, ta thích ăn bánh bột ngô, không thích ăn bánh Quế Hoa, mấy loại bánh ngọt này vẫn là nữ nhân thích ăn."

Lúc này Mai Tử mới nhận lấy, cẩn thận mở từng từng dầu giấy, nhẹ nhàng cắn một miếng, hương thơm xộc vào mũi, ăn ngon cực kì.

Nàng giương mắt nhìn Tiêu Kinh Sơn, đem bánh Quế Hoa đưa đến bên miệng hần.

Tiêu Kinh Sơn không hiểu nhìn nàng.

Mai Tử cười giải thích nói: "Ta cảm thấy bánh Quế Hoa này xác thực ăn ngon hơn bánh bột ngô của chúng ta, ta ăn rất vui về a! Nhưng nếu chỉ ăn một mình, lại cảm thấy không đủ hương vị ngọt ngào. Chàng nếu không cùng ăn với ta, vậy chàng chính là cố ý không muốn để cho ta ăn thoải mái."

Nàng nghiêng đầu, mang theo một chút đùa giỡn hứng thú, cười khanh khách nhìn hắn, chờ hắn há miệng.

Tiêu Kinh Sơn không nói nên lời, hắn nhìn kỹ nương tử của mình một lát, mới chậm rãi mở miệng ra, cắn một miếng lên bánh Quế Hoa thơm mềm, thong thả nhai.

Mai Tử cười hỏi: "Ăn ngon không?"

Tiêu Kinh Sơn nuốt xuống bánh Quế Hoa, nghiêm túc gật đầu nói: "Quả nhiên ăn ngon."

Mai Tử vui vẻ cười nói: "Đúng vậy, mặc kệ là nam hay nữ, bánh Quế Hoa luôn luôn ngon." Vừa nói nàng lại cắn một miếng, lần nữa đưa tới bên miệng Tiêu Kinh Sơn.

Hai người người một miếng ta một miếng, bánh Quế Hoa mềm ngọt tỏa hơi nóng rất nhanh liền ăn hết, nhưng một cỗ hương vị ngọt ngào đầy đặc lại bao trùm hai người.

Mai Tử lấy bánh bột ngô và nước trong bao hành lý ra, cầm một cái bánh bột ngô, đưa cho Tiêu Kinh Sơn một nửa: "Được rồi, cùng nhau ăn bánh Quế Hoa, bây giờ bắt đầu ăn bánh bột ngô của chúng ta a."

Tiêu Kinh Sơn bất đắc dĩ cười cười nhận lấy: "Được, ta nghe lời nương tử."

Lần này trở về, Mai Tử không cưỡi lừa, nhưng mà ngược lại nàng đi rất hoan khoái, nàng nhìn con lừa cõng trên lưng rất nhiều đồ vật nặng trĩu, cõi lòng hi vọng nói: "Mùa đông này mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, cuộc sống của chúng ta cũng không cần lo, không sợ đói chết."

Tiêu Kinh Sơn dường như đang suy nghĩ cái gì, nghe nàng nói, ngừng đầu nhìn một chút, cười nói: "Có nương tử, xem ra ta không cần quan tâm chuyện có cơm ăn hay không a."

Mai Tử thấy hấn trêu ghẹo mình, thế là lại cùng hấn cười rộ một hồi, như thế vừa nói vừa đi, rất nhanh đã đi qua hai ngọn núi.

Sau khi trở về, hai vợ chồng thường xuyên chạy vào trong núi, Mai Tử hái lượm trái cây, Tiêu Kinh Sơn săn bắn, kiếm được gì trở về liền đem phơi khô bỏ vào hũ, chớp mắt hũ trong nhà cũng không bỏ đủ, đành phải đem qua bỏ trong nhà mẹ Mai Tử.

Gần đây nhà Mai Tử nương cũng đã đến lúc thu hoạch khoai, Tiêu Kinh Sơn mang theo dụng cụ qua giúp nhà mẹ Mai Tử đi đào khoai. Một ngày làm việc, thu được một xe đầy khoai, Mai Tử nương thở dài nói: "Trong nhà có lương thực, còn có khoai này, dù sao mấy người chúng ta cũng không lo đói chết, không biết Chu Đào muội muội con ở bên đó thế nào rồi."

Mai Tử cúi đầu không nói gì, Chu Đào ở đó bên đó, mong nàng cũng không phải lo chuyện ăn chuyện uống.

Thu hoạch khoai xong, ruộng cũng bắt đầu gieo lúa, đương nhiên việc gieo hạt không thể thiếu sự trợ giúp của Tiêu Kinh Sơn, hơn nữa trong nhà còn có lừa, chớp mắt việc này cũng làm xong tốt lắm.

Mấy ngày nay, mưa thu liên miên không dứt, Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn cũng không có việc gì làm, nên dứt khoát ở trong nhà. Mai Tử ngồi trên giường, đem mấy loại da lông cất trong nhà ra vay vá sửa sang lại, tính làm cho Tiêu Kinh Sơn một cái áo da. Tiêu Kinh Sơn thì dựa vào song cửa sổ, xuyên qua song cửa sổ ngắm mưa thu liên miên rơi bên ngoài, cùng với dãy núi chìm trong mưa thu. Hai người thỉnh thoảng nói vài câu, nghe tiếng mưa rơi tí tách xuống mái hiên nhà ngưng tụ thành dòng chảy xuống đất, thỉnh thoảng còn có tiếng rì rì thềm thì của đàn gà, an nhàn tự tại.

Mai Tử làm nửa ngày, tay có chút mỏi. Tiêu Kinh Sơn kéo nàng lại, giúp nàng xoa nắn, nhẹ giọng nói: "Mùa đông còn chưa đến, không vội, từ từ làm cũng được."

Mai Tử dựa hấn vào ngực hấn, đem hai tay tất cả đều đưa cho hấn vân vê: "Tay này cũng muốn."

Tiêu Kinh Sơn tự nhiên đem hai tay nàng đặt ở trong lòng bàn tay, cẩn thận xoa bóp, lúc này mới nói: "Còn chỗ nào muốn xoa nữa không?"

Mai Tử tựa vào trước ngực hắn mở trừng hai mắt, khéo léo nói: "Không có."

Tiêu Kinh Sơn ôm nàng, bàn tay đưa lên hai trái đào nhỏ phía trước: "Sao lại không có, ở đây cũng muốn xoa."

Mai Tử bị bàn tay hắn đụng phải, cả người có chút xụi lơ, nhưng quay đầu nhìn qua khung cửa sổ chưa đóng, nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Đang ban ngày, người ngoài sẽ thấy."

Tiêu Kinh Sơn lại không quan tâm: "Có gì phải sợ đâu, với lại hôm nay trời đang mưa, bên ngoài không ai đi lại."

Lời này vừa nói, cả người Mai Tử liền bị hắn ôm vào trong lòng, bàn tay to của hắn duỗi vào, bắt được hai con thỏ nhỏ nhẹ nhàng động nhảy, vuốt ve vuốt ve. Bên trong người nàng ấm áp nồm nà, bàn tay to của hắn bởi vì mới lại gần cửa sổ nên có chút ướt, thế là Mai Tử càng cảm nhận rõ ràng hơn bàn tay của hắn. Tiêu Kinh Sơn thỉnh thoảng còn cố ý kéo lấy con đũa nhỏ phía trên tiểu đào, chọc cho Mai Tử hít vào một hơi. Nàng cứ như thế tựa vào trong lòng hắn, bị hắn như trêu chọc, cả người Mai Tử từ từ mềm nhũn, vô ý thức ở trên ngực hắn cọ cọ giống như con mèo nhỏ.

Động tác của Tiêu Kinh Sơn lại không tiến thêm một bước nữa, chỉ bắt lấy hai con thỏ nhỏ vuốt ve mà thôi. Mai Tử bị hắn làm cho tiến thoái lưỡng nan, đánh hắn vài cái, oán giận nói: "Chàng lại muốn làm cái gì!"

Tay Tiêu Kinh Sơn lúc này mới lục lọi muốn đi xuống miềm dưới, Mai Tử cảm thấy phía dưới hắn phát cứng rắn, biết là hắn muốn, liền duỗi eo phối hợp, để hắn dễ dàng mò xuống. Ai dè đang lúc này, bỗng nghe thấy một tiếng kêu yếu ớt ở bên ngoài: "Mai Tử ở nhà không?"

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 35: Lăn Đầu Tiên Nửa Đêm Kinh Hồn

Mai Tử lập tức luống cuống, vội vã kéo quần áo, vừa vội vàng xuống giường vừa sửa sang lại đầu tóc hỗn loạn, mang giầy đi ra ngoài. Vừa đi ra ngoài liền nghe Tiêu Kinh Sơn nói: "Là Hông Tảo trong thôn."

Mai Tử đến cửa nhìn, quả thật là Hông Tảo trước kia ở bên sông chằm chọc nạng. Hôm nay, Hông Tảo mặc bên trong là một bộ quần áo tũn tũn, bên ngoài khoác áo mưa đã ướt một nửa, đứng ở trước cửa sợ hãi nhìn vào bên trong.

Mai Tử vội vàng kêu: "Trời mưa như thế, đứng ở cửa làm gì, nhanh nhanh vào nhà a."

Má Hông Tảo có chút hiện hồn, chần chừ nói: "Không cần vào đâu, nhà ta còn có chuyện bận, hôm nay ta đến đây là có chuyện muốn nhờ người."

Mai Tử không hiểu: "Có chuyện gì sao? Người cứ nói."

Hông Tảo đảo mắt nhìn về phía lều cỏ có con lừa đang phun phun khí ra lỗ mũi bên cạnh nhà Mai Tử, nói: "Giàn đây trong nhà bận chuyện gieo mầm, nhưng nhà ta lại không có gia súc để dùng, muốn mượn của nhà người a."

Mai Tử nghe vậy, cười nói: "Ta còn tưởng chuyện gì, thì ra là chuyện này. Người cũng đúng lúc, buổi sáng nhà A Kim mới đem lừa qua đây, bọn họ mới dùng xong, bây giờ còn chưa có dùng, người cứ lấy đi."

Hông Tảo là bị cha chông của nàng nói lại đây mượn lừa, vốn nàng cho rằng Mai Tử sẽ gây khó khăn, bây giờ thấy nàng dễ chịu như vậy, liền rất là cảm kích: "Mai Tử, thật là rất cảm ơn người, mấy hôm nay trong nhà

khó khăn quá, chỉ có thể dựa vào chút chuyện này, không làm nhanh, sang năm sợ sẽ chết đói mất."

Mai Tử thấy nàng như vậy, biết nàng lo lắng, vội vàng chạy đến chuồng lừa, mở dây cương cho nàng, vỗ vỗ tai lừa, đem lừa giao cho nàng, lại còn dặn dò thêm gần tối phải cho lừa ăn bao nhiêu cỏ uống bao nhiêu nước. Hồng Tảo đương nhiên lặp đi lặp lại gật đầu đồng ý, lúc dắt lừa rời khỏi trong miệng còn lẩm bẩm nói cảm ơn.

Nàng vào nhà, chỉ thấy Tiêu Kinh Sơn tựa vào song cửa sổ, trên miệng hàm chứa ý cười nhìn nàng. Mai Tử đỏ mặt liếc hẳn: "Nhà người khác bận bịu làm việc, còn chàng kia, còn tựa vào giường mà nằm đấy."

Tiêu Kinh Sơn không thèm để ý chút nào: "Ta cũng vội a, bận bịu chờ tiểu nương tử của ta đấy."

Mai Tử bất đắc dĩ, nhưng lại không nhịn được cười: "Chờ ta làm cái gì?"

Tiêu Kinh Sơn thừa dịp nàng không chú ý, cánh tay dài đuổi một cái liềm đem nàng kéo lên giường, Mai Tử cười kháng cự, đương nhiên là đầu vô dụng.

Tiêu Kinh Sơn thuận tay cầm lấy một cái khăn, xoa xoa búi tóc dính hạt mưa phùn cho nàng, xong rồi mới đem nàng ôm vào trong lòng, khẽ sát bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Chúng ta làm tiếp chuyện mới này thôi."

Mùa thu vội vàng theo từng trận từng trận mưa thu trôi qua, gió càng ngày càng lạnh, cây cối khắp núi bắt đầu rụng lá, mùa đông đến như thế.

Mùa đông ở thôn Bích Thủy thật sự yên tĩnh, giống như chốn phong trần ở trên ngọn núi tuyết, an nhàn mà bình thản. Thôn Bích Thủy an nhàn bình thản như vậy, tại một buổi sớm bình minh, lại xảy ra một chuyện mà trăm năm qua chưa từng có.

Đó là vào lúc gà trống còn chưa bắt đầu đánh thức bình minh, người toàn thôn đều đang chìm trong giấc ngủ mê, chợt có tiếng móng ngựa "cộc

cộc” vang lên, thế là liền có tiếng chó sủa đáp lại. Bất đầu có vài tiếng, về sau chó cả thôn đều đồng loạt sủa lên, sau đó liền có tiếng người trong thôn máng chửi tùy tiện khoác thêm quần áo đi ra cửa xem có chuyện gì.

Khi ấy, Mai Tử đang ngủ say sưa trong lòng Tiêu Kinh Sơn, nàng bị tiếng chó sủa đánh thức, lại nghe thấy gà nhà mình cũng đều bị thức tỉnh đang thẩn thê kêu. Nàng liền rục rịch trong lòng Tiêu Kinh Sơn, còn buồn ngủ hỏi: "Chuyện gì thế?"

Tiêu Kinh Sơn đã sớm tỉnh, nhú lông mày nói: "Có người ngoài vào thôn."

Mai Tử không rõ, tai lắng nghe, chỉ nghe được tiếng chó sủa cùng tiếng quát tháo lờ mờ, mấy giọng nói này không phải là giọng nói của người dân bình thường thẩn thê trong thôn a. Lập tức Mai Tử liền tỉnh táo, nhớ tới lời đồn lúc trước ở trấn dưới, kinh sợ hỏi: "Chẳng lẽ cướp đường đến thôn chúng ta!"

Tiêu Kinh Sơn rời khỏi nàng, không mặc quần áo xuống giường, thấy nàng kinh hoảng, liền an ủi nói: "Đừng sợ, nàng cứ ở trong nhà chờ, ta ra ngoài xem một chút."

Mai Tử vội vã lắc đầu: "Đừng, một mình chàng đi ra ngoài lỡ xảy ra chuyện gì thì sao!"

Tiêu Kinh Sơn đã mặc quần áo tử tế rồi, quay lại sờ sờ tóc nàng: "Ta sẽ không có chuyện gì đâu, nàng cứ ở trong nhà a, đừng lo lắng."

Mai Tử thấy hắn nói chắc chắn như vậy, cũng đành phải gật đầu, lại cẩn thận nói: "Chàng nhất định phải cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện gì."

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên là đáp ứng, lại sờ sờ hai má nàng, lúc này mới vội vã đi ra cửa, lúc đi ra ngoài còn cẩn thận giúp nàng đóng chặt cửa.

Mai Tử trợn tròn mắt nhìn Tiêu Kinh Sơn đi ra ngoài, lại nghe thấy tiếng chó sủa phía ngoài, tiếng quát tháo, thậm chí còn có tiếng móng ngựa, thật là hỗn loạn. Một mình nàng nằm trên giường làm sao mà ngủ được, trở

qua trở lại, cuối cùng xuống giường, nghĩ đến nam nhân nhà mình ở ngoài kia, nàng mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng muốn đi ra ngoài xem một chút.

Mặc dù nàng không hiểu tình hình bên ngoài lúc bấy giờ, nhưng nàng biết những tên cướp kia đều sẽ bắt nạt phụ nữ, thế là cầm lấy bộ quần áo vải thô mà Tiêu Kinh Sơn hay mặc hằng ngày mặc vào, lại đội mũ da, đem búi tóc cẩn thận nhét vào bên trong. Nàng đoán chắc bây giờ nhìn nàng không giống nữ nhân nữa mới cẩn thận ra cửa đi.

Ra khỏi phòng liền phát hiện đường phố bên ngoài sáng choang ánh đuốc, cây đuốc chính giữa được một hán tử ngồi trên lưng ngựa cầm. Dưới ánh sáng lập lòe, những hán tử kia nhìn rất hung ác, vừa nhìn là biết, như vậy mới chính là cướp đường hàng thật giá thật.

Một số người trong thôn đã tập trung lại đây, bị những tên cướp đường kia cầm dao sáng choang hăm dọa, sợ đến mức không dám di chuyển. Tiêu Kinh Sơn đang đứng một bên, giống như đang cùng bọn cướp nói cái gì đó, dáng vẻ đối địch.

Mai Tử biết Tiêu Kinh Sơn có công phu, nhưng bây giờ nàng nhìn đối phương nhiều người như thế, trên tay cầm mấy thứ kia. Vậy mà trong tay Tiêu Kinh Sơn trống không, ngay cả cung tên hàng ngày mang theo cũng không có, trong lòng liền lo lắng. Nàng vội vã cúi xuống chạy vào nhà, muốn đem cung tên mà Tiêu Kinh Sơn dùng hằng ngày đem ra, nhưng cầm trong tay rồi mới biết, cung tên này rất nặng, nàng không đủ sức để cầm!

Trong lòng liền nóng vội, làm thế nào đây, Mai Tử không thể để cho Tiêu Kinh Sơn tay không đấu quyết đối phó với bọn người xấu kia? Nàng đang lo lắng, chợt nhớ đến trong nhà có búa lưỡi hái còn có đao nhọn mổ heo, thế là con người vừa chuyển, liền vội vã lấy đao nhọn dắt vào dây lưng, sau đó ôm búa, cẩn thận từng li từng tí ra cửa.

Đương nhiên Mai Tử không thể trực tiếp chạy ra gây chú ý cho người khác, nàng vòng sang một con hẻm nhỏ vắng vẻ, nhón tay nhón chân đi đến đầu ngõ, nấp sau cánh cửa lớn của một ngôi nhà rồi nhìn ra ngoài liền thấy ánh đuốc sáng loáng cùng đám người.

Chỉ thấy này một người trong đám cướp nhìn có vẻ là thủ lĩnh, nhíu mày hỏi Tiêu Kinh Sơn: "Người rốt cuộc là người nào, sao lại biết chúng ta xuất thân từ nhà binh?"

Tiêu Kinh Sơn hừ lạnh, nhàn nhạt nói: "Các người thân là tướng sĩ Đại Chiêu, sau khi bại trận lại không có chí tiến thủ, làm đào binh cũng liền thôi, vậy mà còn đi làm cướp quấy nhiễu dân chúng, thật là bồi nhọ quân sĩ Đại Chiêu."

Ánh lửa sáng choang, Mai Tử ngó trộm qua, chỉ thấy Tiêu Kinh Sơn đứng vững vàng dưới ánh lửa, khoanh tay mà đứng, con người cứng rắn lãnh đạm bắn về phía thủ lĩnh bọn cướp. Giọng nói của hắn không lớn không nhỏ, lại vừa đủ để truyền vào trong tai mọi người, làm người nghe rõ ràng mười phần.

Ánh mắt tất cả mọi người trong thôn đều hướng về Tiêu Kinh Sơn, trong mắt bọn họ là vẻ sợ sệt cùng mong đợi, tất cả hi vọng dường như đều gửi thác lên người Tiêu Kinh Sơn.

Cuộc sống của bọn họ đang yên ổn, dù thường ngày thỉnh thoảng vui vẻ nói đông nói tây, nhưng đều là người thuần phác lương thiện. Bọn họ tiếp xúc với ít loại người, thấy vết sẹo hung ác của Tiêu Kinh Sơn liền cho hắn là cướp đường. Nhưng hôm nay bọn cướp đường chân chính ở ngay trước mắt, bọn họ mới biết cướp đường thật sự đáng sợ đến thế nào.

Thủ lĩnh bọn cướp hiển nhiên nhìn ra được Tiêu Kinh Sơn không phải là người tầm thường. Hắn nhìn chằm chằm Tiêu Kinh Sơn nửa khắc, chợt chắp tay nói: "Vị huynh đệ này, tại hạ có mắt không thấy Thái Sơn, xông tới quý thôn, thật là đắc tội. Bọn ta liền đi ngay, của cải trong thôn sẽ không chạm vào dù chỉ là một cái."

Nói xong liền vung tay, ra lệnh: "Thả bọn họ, đi!"

Mọi người trong thôn thấy vậy, trên mặt lộ ra kinh hãi, trong lòng Mai Tử cũng thở ra, nghĩ là cuối cùng không xảy ra chuyện lớn gì.

Ai dè thân hình Tiêu Kinh Sơn lại chuyển động, chớp mắt liền đứng ngăn trước ngựa tên thủ lĩnh, trầ n giọng nói: "Khoan đã!"

Mai Tử thấy vậy, trong lòng nhất thời lại nặng trĩu, nếu bọn họ đã muốn đi thì cứ để cho bọn họ đi, vì sao Tiêu Kinh Sơn còn ngăn họ lại?

Thủ lĩnh bọn cướp hiển nhiên cũng có nghi vấn như vậy, vội vàng chấp tay hỏi: "Vị đại ca này, xin hỏi còn chuyện gì?" Hắ n xưng hô với Tiêu Kinh Sơn từ "Người" đến "Huynh đệ" , từ "Huynh đệ" đến "Đại ca" .

Tiêu Kinh Sơn lại nghiêm giọng chất vấn: "Các người rời khỏi thôn này tính đi đâu? Tiếp tục đi quấy nhiễu những thôn khác sao?"

Thủ lĩnh bọn cướp hiển nhiên không ngờ Tiêu Kinh Sơn sẽ hỏi vậy, lập tức có chút không nhịn được. Mặc dù Tiêu Kinh Sơn nhìn không giống người thường, nhưng bọn họ cũng không phải ng ờ ã không, trước vì thấy hắ n không t ầm thường, nên mới không muốn trêu chọc quấy r ầy tính bỏ qua thôn này. Bây giờ người này lại còn muốn quản chuyện sau này của bọn họ, có phải là hắ n không có não.

Thủ lĩnh bọn cướp hừ hừ cười lạnh nói: " Vị đại ca này, mọi chuyện không nên quá tuyệt tình, ta không đi tới thôn khác tìm ăn, vậy ta phải làm sao, thủ hạ của ta, mười mấy huynh đệ đây phải làm thế nào?"

Ánh mắt Tiêu Kinh Sơn lạnh nhạt liếc qua những người này: " Các người ăn cái gì ta không quản được, nhưng ta tuyệt đối không cho phép các người tiếp tục đi quấy nhiễu dân chúng."

Lời này vừa nói ra, bọn cướp liền nhìn nhau mấy cái, sắc mặt không được tốt, liền bắt đầu kêu la: " Mặc kệ hắ n là người nào, làm việc cũng không thể quá tuyệt tình!"

Thủ lĩnh bọn cướp vẫy tay một cái, ngăn cản thủ hạ oán trách, cười lạnh nói: "Đại ca, cái gì cũng không nói liền muốn chặt đứt đường sống của chúng ta, nhưng mà, người có bản lĩnh gì có thể làm vậy."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 36: Mũi Tên Của Tiêu Kinh Sơn

Lời này vừa nói, mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Tiêu Kinh Sơn. Bọn họ sợ cướp đường, hi vọng bọn cướp đi chỗ khác, nhưng đi đâu Tiêu Kinh Sơn vừa nói, bọn họ cũng biết là không nên để bọn cướp đi hại những thôn khác. Nhưng mà bây giờ bọn cướp muốn Tiêu Kinh Sơn thể hiện bản lĩnh, Tiêu Kinh Sơn bản lĩnh gì?

Mai Tử nắm chặt búa trong tay, lại sờ sờ đao nhọn trên eo, nghĩ không biết phải làm sao để đưa cho Tiêu Kinh Sơn.

Ai dè nàng còn không kịp đi ra ngoài, liền thấy thân hình Tiêu Kinh Sơn động một cái, bay lên lại giống như nhảy, nhảy lên lưng ngựa của một tên cướp. Tên cướp kia trợn mắt hốc mồm còn không kịp phản ứng, Tiêu Kinh Sơn lại lật người một cái, cây đuốc lay động, ánh lửa chọt sáng chọt tối, người đã yên ổn lần nữa đứng trước ngựa của bọn cướp.

Thủ lĩnh bọn cướp kinh hãi nhìn Tiêu Kinh Sơn, chỉ thấy trong tay hắn cầm một cây cung, tay còn lại cầm một mũi tên.

Trong lòng Mai Tử mừng rỡ, nàng biết Tiêu Kinh Sơn bắn cung rất chuẩn xác, bây giờ hắn lại đột ngột nhảy lên cướp lấy cây cung, đương nhiên có thể đẩy lùi bọn cướp này rồi. Nhưng lập tức Mai Tử lại bắt đầu lo lắng, sao hắn chỉ cầm một mũi tên a, bọn cướp nhiều người như thế, làm sao chống chọi nổi đây.

Tiêu Kinh Sơn giơ tay lên, kéo cung, lên mũi tên, liếc thủ lĩnh bọn cướp một cái nói: "Bắn tên, các người lúc ở trong quân trại chắc cũng đã luyện qua loại công phu này."

Khuôn mặt của thủ lĩnh bọn cướp cứng ngắc, gật đầu nói: "Được, liền so cái này." Vừa nói hắn vừa lấy cây cung trên lưng xuống, lên mũi tên rồi

nói: "Người muốn so thế nào?"

Tên trong tay Tiêu Kinh Sơn đã yên ổn nằm trên cung, hắn cúi đầu, áp sát lên cung. Cung trong tay thông thả di chuyển, cuối cùng nhắm vào một tên cướp đứng ở bên.

Lúc bị hắn hướng mũi tên lên, lúc đầu tên cướp kia còn không có cảm giác gì, sau này chỉ cảm thấy mũi tên tỏa ra hàn khí dày đặc, mà ánh mắt cứng rắn của nam nhân cũng ngấm chuẩn như mũi tên.

Tên cướp kia có thể nói là "Thanh tú" chỉ cảm thấy trong lòng "Lộ bộ" nổi lên hàn khí, không nhịn được kinh hoàng sợ hô to: "Đừng bắn ta!". Hô xong lời này, dường như hắn có chút xấu hổ, nhưng vẫn cầu cứu nhìn về phía thủ lĩnh của mình.

Ánh mắt hẹp dài của tên thủ lĩnh bọn cướp bắn về phía Tiêu Kinh Sơn, quát lớn: "Người định làm gì?"

Tay Tiêu Kinh Sơn vẫn vững vàng cầm cung tên, nghe lời này, hắn nhàn nhạt nói: "Bắn tên."

Vừa nói lời này, hắn vừa nói lỏng tay.

Tên, rời dây cung.

Ánh đuốc lay động, tên bắn ra như bay, tạo ra âm thanh xé gió.

Thủ lĩnh bọn cướp nhíu chặt lông mày, phi thân lên định chạy qua cứu người, nhưng làm sao kịp!

Tim Mai Tử thót lên tới cổ họng, nếu Tiêu Kinh Sơn giết một tên trong bọn cướp, bọn cướp làm sao có thể cho qua!

Mà tên cướp vốn bị mũi tên nhắm trúng kia, lúc này cứng đờ ngã trên lưng ngựa, không hề nhúc nhích, mắt hắn tròn tròn nhìn mũi tên kia uy hiếp mang theo ngàn quân lực bắn tới. Cả người hắn nhũn ra vô lực, muốn động cũng không được.

Tất cả đều xảy ra ở giữa con đường rực ánh lửa, tên cướp thanh tú vẫn ngo ngác ng ỡ trên lưng ngựa, trừng tròn mắt nhìn mũi tên kia bay tới trước mặt mình, rồi xướt qua đỉnh đầu.

Hắn thậm chí ngây ngốc mà nghĩ, có phải máu sẽ chảy xuống hay không.

Hắn đã thấy qua rất nhiều người chết, hắn biết mũi tên này găm vào trán có lẽ sẽ có máu từ trán chảy xuống, sẽ che kín hai mắt, sau đó li ền ngán ngẫm ngã xuống ngựa.

Nhưng là không có, không có máu, không có đau, hắn vẫn như cũ ng ỡ trên lưng ngựa.

Một lát sao hắn mới có thể phản ứng lại, vội vàng nhìn về phía bốn phía, chỉ thấy người xung quanh kinh ngạc nhìn về phía sau hắn.

Hắn cũng vội vã quay đầu, nhưng lúc quay đầu tóc hắn li ền rơi xuống, hắn không ngừng cố kị, nhìn về chỗ không xa phía sau, chỉ thấy trên một gốc cây đại thụ có một mũi tên, đầu mũi tên còn có gì đó sáng chói.

Thủ lĩnh bọn cướp lật người xuống ngựa, đi tới trước cái cây, rút mũi tên ra. Lúc hắn rút mũi tên kia ra phải sử dụng chút sức lực.

Tên rút ra, lúc này mới phát hiện, trên đầu mũi tên còn có một cây trâm mà nam nhân hay dùng.

Tên cướp thanh tú thấy cây trâm, lúc này mới kinh ngạc sờ sờ đầu mình, quả nhiên không thấy cây trâm của mình đâu.

Sắc mặt thủ lĩnh bọn cướp nặng nề nhìn cây trâm trên mũi tên kia. Cây trâm này vốn làm bằng gỗ, với sức lực của mũi tên lúc này bắn ra cũng đủ đem nó bắn vỡ nát. Nhưng mà tên xuyên qua trâm gỗ, trâm gỗ vẫn như cũ hoàn hảo không thương tổn gì, vả lại mũi tên còn xuyên qua cây trâm cắm lên thân cây.

Thủ lĩnh bọn cướp đã nhiều năm dùng cung, luận về độ chính xác, hẳn tự tin có thể cùng người so sánh, bách phát bách trúng hẳn hậu không sợ hãi; luận về sức bắn, hẳn cũng được xưng với cái tên Trung Sở kìêu. Nhưng hẳn biết, tài bắn cung trong cứng có mềm như vậy, hẳn chưa từng thấy qua, cả đời này hẳn luyện cung cũng sẽ không đạt được trình độ như vậy.

Thủ lĩnh bọn cướp một lần nữa đem ánh mắt hướng lên người Tiêu Kinh Sơn, nam nhân này thân hình cao lớn, dưới ánh đuốc nửa sáng nửa tối cặm cung mà đứng, hoà nhã lại có vài phần cứng rắn, ngạo mạn lại có vài phần khiêm tốn, chỉ tùy tiện mặc một thân quần áo vải thô, nhưng lại lờ mờ tỏa ra khí thế khuynh tấn thiên hạ.

Ngày xưa ở trong quân đội, thủ lĩnh bọn cướp cũng là người quen nhiều biết rộng, ngay lúc này hẳn liền biết người này tuyệt đối là người hẳn không thể chọc nổi, thế là trịnh trọng đi lại, chấp tay thành khăn nói: "Đại ca này, tiểu đệ xác thực có mắt không thấy Thái Sơn, xông tới chỗ đại ca, cũng làm mất mặt quân sĩ Đại Chiêu chúng ta. Lúc này đã biết tự thẹn thùng, từ đây trở đi không dám quấy nhiễu dân chúng nữa."

Lời này vừa ra, tất cả mọi người, bao gồm Mai Tử, trong lòng liền trầm trọng khen ngợi, mà bọn cướp kia, thì hai mặt nhìn nhau, sau này phải làm sao đây a!

Thủ lĩnh bọn cướp hiển nhiên hiểu ngay lúc này không phải là lúc quan tâm phiến não chuyện chén cơm, thế là cung kính nói: "Đại ca, nếu không còn gì phân phó, tiểu đệ liền cáo lui."

Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu, lại trầm giọng cảnh cáo nói: "Sau này đừng để ta nghe thấy lời đồn các người ức hiếp dân lành."

Thủ lĩnh bọn cướp lập đi lập lại gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy, sau này bọn ta có đói chết cũng không bao giờ làm loại chuyện như vậy nữa!"

Nói xong lời này, thủ lĩnh bọn cướp lại hướng Tiêu Kinh Sơn làm lễ, lúc này mới run run rẩy rẩy đứng dậy dắt ngựa muốn rời khỏi, ai dè Tiêu Kinh Sơn lại chợt nhớ tới cái gì, mở miệng nói: "Chậm đã."

Cũng thương tình cho thủ lĩnh bọn cướp thật vất vả mới nhảy được lên ngựa tính vội vã chạy đi, lúc này lại nghe này một tiếng "Chậm đã", lòng nhất thời lại chìm xuống, quay đầu cười gượng hỏi: "Không biết đại ca còn có chuyện gì phân phó?"

Tiêu Kinh Sơn nghiêm nghị nói: "Hôm nay bên ngoài đang loạn, các người nếu đã đào binh, dĩ nhiên sẽ không dám trở về quân doanh. Như vậy đi ra ngoài, không trộm không cướp, sớm muộn gì cũng đói chết."

Trên khuôn mặt thủ lĩnh bọn cướp xanh xao, cau mày ưu tư nói: "Đại ca nói phải, nhưng mà tiểu đệ đâu có cách nào khác để kiếm ăn."

Tiêu Kinh Sơn giảng giải: "Các người đâu cưỡi được ngựa, bắn được cung, không bằng vào trong núi tránh một chút, trong đó có thú rừng trái cây, dù sao cũng có thể tạm thời lấp no bụng, qua được mùa đông này."

Thủ lĩnh bọn cướp nghe vậy, vui vẻ nói: "Thật ra bọn ta cũng có ý đó, chẳng qua là chúng ta chưa vào núi sâu bao giờ, không biết tình hình trong đó, cho nên trước tiên muốn kiếm chút đồ ở đây. Hôm nay được đại ca chỉ bảo, chúng ta liền nghe theo."

Thủ lĩnh bọn cướp lại cảm ơn Tiêu Kinh Sơn, xong rồi mới xoay người lên ngựa, hét một tiếng cùng huynh đệ rời khỏi.

Mai Tử núp trong góc, nghe tiếng móng ngựa dần dần đi xa, cuối cùng biến mất ở khe núi, nghĩ rằng bọn cướp chắc là chạy thẳng vào trong núi sâu a.

Lúc này Mai Tử mới từ chỗ núp chạy ra, lập tức xông đến trước mặt Tiêu Kinh Sơn: "Vừa rồi làm ta lo lắng chết mất, chàng không sao chứ?"

Tiêu Kinh Sơn vốn không nhúc nhích đứng vững như núi, lúc này lại bị vẻ sợ hãi của nương tử làm giật mình, cau mày nói: "Nàng sao lại ra đây, không phải ta đã bảo nàng ở trong nhà sao?"

Mai Tử rút đao nhọn bên eo ra, lại cầm búa, đưa lên nói: "Ta vốn định đưa cho chàng mấy thứ này."

Sau khi mọi người trong thôn nhìn bọn cướp đi khuất, sắc mặt cũng khôi phục lại như cũ, thấy Mai Tử một tay xách búa một tay cầm dao nhọn, cũng không khỏi khẽ cười. Trong đó có Diêm lão đã sớm quen thuộc, liền trêu ghẹo nàng nói: "Ai nha, Tiêu đại ca của chúng ta rất lợi hại, tay không lên ngựa đoạt mũi tên, đâu cần búa của tiểu Mai Tử."

Tiêu Kinh Sơn cười, cúi đầu nhìn dáng vẻ Mai Tử có chút ngượng ngùng, trấn an nói: "Nếu ta biết nương tử đem búa đến cho ta từ sớm thì đâu cần phí hơi phí sức đi cùng bọn họ liều mạng tranh tài bắn cung, trực tiếp một búa liền kết thúc a."

Mai Tử nghĩ đến dáng vẻ cầm búa tán dóc của Tiêu Kinh Sơn, nghĩ thế nào cũng cảm thấy buồn cười, nên nàng cũng khẽ cười một tiếng.

Sau đó, những người khác trong thôn đều đi ra, thật ra mọi người sớm đã bị tiếng chó sủa đánh thức, chẳng qua là chưa mặc quần áo chạy ra thấy tình hình bên ngoài liền không dám đi ra mà thôi. Lúc này thấy Tiêu Kinh Sơn đã đuổi bọn cướp đi, bây giờ mới chạy lại, đương nhiên hướng Tiêu Kinh Sơn ngàn ân vạn tạ một phen.

Mọi người lập tức trêu đùa, Trần Hồng Vũ nhìn mọi người cười nói: "Lúc đó các người còn nói Tiêu đại ca từng làm cướp đường, bây giờ mới biết, Tiêu đại ca của chúng ta là người chuyên gia đuổi bọn cướp cho chúng ta đấy!"

Mọi người nhớ tới chuyện lúc trước, đều cảm thấy chính mình buồn cười, nhưng mà cũng có cách giải thích: "Lúc đó hắn mới trở về, cả người đầy sát khí, hơn nữa còn có vết sẹo kia, đó không phải là tên cướp sống sờ sờ đó sao! Nhưng mà từ khi hắn có vợ, cả người ngược lại càng lúc càng thân thiện, nhìn không giống với lúc trước, này đều là nhờ Mai Tử của chúng ta dạy chúng có cách!"

Mọi người một phen nói đùa, lại khen ngợi tiểu Mai Tử một trận, trời còn chưa sáng, cả thôn ngược lại bắt đầu náo nhiệt. Đang nói, Mai Tử nương dẫn A Thu cẩn thận từng li từng tí lại đây, thấy Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn không có chuyện gì, lúc này mới yên tâm. Bà lại nghe nói chuyện Tiêu Kinh Sơn đuổi bọn cướp, ngược lại càng thêm sợ hãi, nói thẳng sau

này nhất định phải cẩn thận, đừng để xảy ra bất cứ chuyện gì, một mình Mai Tử làm sao sống yên ổn.

Người toàn thôn đều ra đây, mọi người cùng nhau cảm ơn Tiêu Kinh Sơn, sau đó mới ngáp ngủ giải tán ra về, về đến nhà liền lên giường đi ngủ.

Tiêu Kinh Sơn cầm tay Mai Tử về đến nhà, lần nữa chui vào trong chăn bắt đầu ngủ. Mai Tử lại chẳng cảm thấy buồn ngủ, tay nhỏ bé sờ sờ vết sẹo trên ngực của Tiêu Kinh Sơn, nhẹ nhàng hỏi: "Trước đây chàng cũng làm ở trong quân đội sao?"

Tiêu Kinh Sơn cầm tay nhỏ bé của nàng, không để nàng sờ loạn trên chọc mình, trầm thấp nói: "Đúng vậy."

Mai Tử đã sớm đoán được, hôm nay được hắn xác thực, trong lòng càng thêm thấp thỏm, lo âu hỏi: "Vậy chàng có thể lại đi ra ngoài không?"

Tiêu Kinh Sơn lại không đáp, chỉ là kéo tay nàng đi xuống. Mai Tử cố xát, dính lên người hắn, cảm thụ hắn cứng ngắt rung động, mềm giọng làm nũng nói: "Không cho chàng đi, chàng phải ở nhà, đâu cũng không được đi, có được không?"

Tiêu Kinh Sơn cười nhẹ ra tiếng: "Vậy ta ở nhà làm cái gì đây?"

Mai Tử không đáp, chỉ ở trong lòng hắn vặn vẹo giống như rắn mềm mại, giống như muốn dây dưa với hắn. Tiêu Kinh Sơn bị nàng quấn lấy, dần dần hô hấp có chút bắt đầu dồn dập. Lật người một cái, đem con rắn nhỏ mềm mại này níu lấy, lợi kiếm nhập động, tiếng nước bốn phía, một phen dây dưa động đặng cùng yêu cùng chết. Lúc sau, Mai Tử bị lật cả người quay lại quỳ trên giường, hơn phân nửa động hẹp bị buộc phơi bày ra, bị người phía sau bừa bãi hành hạ, chuyện này cũng liền thôi, bàn tay thô tháo kia còn đưa đến phía trước bắt lấy con thỏ nhỏ vượt ve. Mai Tử chống đỡ không nổi, nằm trên mép giường mềm giọng cầu xin tha thứ. Thanh âm vỡ vụn mềm nhũn, một tiếng kêu yêu kiều, làm lòng người càng thêm ngứa, hận không được đem nàng vò nát nuốt vào bụng.

Tiêu Kinh Sơn trèo non lội suối, cuối cùng mệt mỏi ngã xuống, m òhôi
đ ần ã. Hấn nhỏ giọng thở dài: "Nàng bây giờ ãu còn là tiêu Mai Tử
ngây thơ trong trẻ như lúc trước. Bây giờ nàng chính là quả ã độc trên núi
a."

TIÊU KINH SƠN TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 37: Cả Đời Cùng Nhau

Sau khi bọn cướp kia đi, mọi người trong thôn không gặp lại bọn họ nữa, chỉ là thỉnh thoảng có nghe tiếng nói của người săn bắn trong núi sâu, lúc đi vào núi thì thấy tro củi đã sử dụng, chắc là của những người đó dùng qua. Nếu bọn cướp không tìm mọi người quấy rầy nữa, mọi người cũng sẽ không đi gây sự, người ta ở trong núi sâu săn bắn thì cứ để cho người ta săn bắn, một đám đào binh tìm được miếng cơm để mà ăn cũng là vấn đề.

Người trong núi thật ra rất lương thiện, bọn họ không tính toán chuyện bọn cướp cướp bóc kia nữa, ngược lại lúc nhàn rỗi không có việc gì làm, họ liền nhìn đến phía cánh rừng trụi lụi, thở dài nói mùa đông này sắp đến, bọn cướp ở trong núi chắc sẽ bị rét lạnh a, cũng không dễ dàng gì!

Tiêu Kinh Sơn nghe mấy lời nói đó chỉ cười cười mà thôi, hắn biết bọn cướp kia chắc là khổ cực gì cũng đã ăn qua, cái lạnh mùa đông căn bản không coi là gì.

Vậy là ngay trong lúc nhàn rỗi tán gẫu, mùa đông đã đến.

Hình như năm này thôn Bích Thủy không được yên bình cho lắm, đang ngày đông tuyết tràn đầy trời đất, thôn Bích Thủy nghênh đón một vị khách.

Đó là một hán tử thân hình khôi ngô râu quai nón xuề xòa, lúc vào thôn liền hỏi thăm Tiêu Kinh Sơn ở đây sao. Người trong thôn biết Tiêu Kinh Sơn không phải người thường, thấy người bên ngoài quái gở như thế tìm hắn, liền bắt đầu tra hỏi có chuyện gì.

Đại hán râu quai nón xuề xòa bị hỏi nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được nhà tranh nhỏ của Tiêu Kinh Sơn. Hắn đứng ngoài hàng rào nhìn vào bên

trong, chỉ thấy một hán tử, mình mặc áo da sói, đang ngồi bên ghế ở trong góc phòng trước bếp lò mồi lửa.

Ngay lúc này, một phụ nhân* diện mạo thanh tú mặc áo chấm hoa nhỏ đi ra nhà tranh, trong tay cầm một khay thịt, vạch nắp nồi lên bỏ vào bên trong.

(*Đàn bà con gái đã lấy chồng)

Thế là hán tử râu quai nón "Khụ" một tiếng, lúc này mới nói: " Vị nương tử này, xin hỏi đại ca Tiêu Kinh Sơn ở đây sao?"

Hắn nói lớn, giọng nói ở trong sân nhỏ vọng trở lại, dường như làm chấn động mấy bông tuyết trên cành liễu khô làm nó rơi xuống.

Hán tử mặc áo da sói nghe lời này, quay đầu nhìn qua.

Hán tử râu quai nón nhất thời trợn mắt hốc mồm, lầm bầm nói: " Đại ca. . . . . Là huynh?"

Hắn ngàn lần cũng không ngờ được, mình phụng lệnh của hoàng thượng, ngàn dặm xa xôi trèo non lội suối muốn tìm Đại tướng quân - lúc này lại ở bên bếp lò một ngôi nhà nhỏ như thế nhóm lửa làm cơm.

Lúc Tiêu Kinh Sơn nhìn thấy hắn, không có gì kinh ngạc, giống như đã sớm đoán được hắn sẽ tới đây. Hắn liền nói với Mai Tử: " Nàng nhóm lửa trước đi, ta cùng vị huynh đệ này nói chuyện một chút."

Mai Tử gật gật đầu, sau đó nhận chùy sắt ngồi trước bếp nhóm lửa. Nhưng rất cuộc nàng vẫn không yên lòng, con người mong nước nhìn thẳng về phía hán tử râu quai nón kia.

Tiêu Kinh Sơn đến chỗ hán tử râu quai nón gật gật đầu nói: " Vào nhà thôi."

Hán tử râu quai nón vội vã gật đầu, cái gật đầu này làm mấy bông tuyết dính trên chòm râu của hắn rung rung: " Được, được, vào nhà nói. . . . ."

Hai người tiến vào phòng, đóng chặt cửa, Mai Tử chậm rãi buông cái quạt trong tay, tai nhỏ nghe ngóng.

Nàng chỉ nghe thấy giọng điệu của hán tử râu quai nón giống như kích động gọi Tiêu Kinh Sơn đại ca, sau đó Tiêu Kinh Sơn lại nói với hán cái gì đó rồi giọng nói hai người liền nhỏ lại. Mai Tử dùng sức vênh lỗ tai hết cỡ nhưng vẫn không nghe rõ cái gì, chỉ cảm thấy giọng nói Tiêu Kinh Sơn rất tỉnh táo, mà hán tử râu quai nón kia lại có vẻ rất là kích động.

Mai Tử không có cách nào, đành phải quạt quạt lửa rồi đẩy thêm củi vào bếp lò, cẩn thận lấy chùy sắt quấy quấy phá phá.

Một lúc lâu sa, mới nghe thấy ken két một tiếng, cửa mở, Mai Tử vội vã ngẩng đầu nhìn qua.

Hán tử râu quai nón đi phía trước, Tiêu Kinh Sơn đi sau. Ngữ điệu của Tiêu Kinh Sơn rất nhẹ: "Ta ở đây quá mức đơn sơ, đệ từ xa đến, thế nhưng một chén nước trà cũng không tiếp đãi được, thật là xin lỗi đệ."

Giọng hán tử râu quai nón cảm thán: "Đại ca sao lại nói thế, chúng ta là huynh đệ đâu cần xem trọng mấy việc này, chẳng qua là cuộc sống bây giờ của huynh thanh hàn** như thế, thật sự là kém rất xa so với ngày xưa."

(**Nghèo mà trong sạch)

Tiêu Kinh Sơn lại cười: "Cảnh An, đệ nói thế nhưng ta lại cảm thấy ở đây làm một thợ săn cũng rất ý nghĩa."

Hán tử râu quai nón gọi là Cảnh An kia liền nữa cảm khái: "Nói vậy cũng đúng, nếu đại ca tham luyện vinh hoa phú quý mấy thứ kia, huynh sẽ không dứt khoát bỏ xuống tất cả trở về quê cũ a. Nhưng lần này đệ bất lực trở về, hoàng thượng khó tránh phải thất vọng rồi."

Tiêu Kinh Sơn từ từ thu lại nụ cười, thấp giọng thở dài, nhưng không nói gì.

Hán tử râu quai nón thấy vậy, chỉ có thể nói: "Mà thôi, mặc dù hấn là hoàng thượng, nhưng là huynh đệ lại tuyệt đối sẽ không làm khó đại ca, lần này ta quay trở về sẽ nói rõ tất cả với hoàng thượng, chắc chắn hấn sẽ hiểu cho đại ca."

Lúc này Mai Tử không nghe hai người nói chuyện, bây giờ nghe lời này một hồi, cái gì hoàng thượng cái gì vinh hoa phú quý ..., nhất thời rất kinh ngạc, đến nỗi cây củi mới cho vào bếp cháy ra bên ngoài cũng không biết. Nàng đang nghe đến ngơ ngác, chợt cảm thấy tay phát nóng, cúi đầu nhìn thì thấy lửa đã cháy ra bên ngoài, sợ hãi "A — —" một tiếng la lên.

Tiêu Kinh Sơn thấy vậy, vội vã chạy lại, giúp nàng dập tắt lửa, rồi cầm tay nàng xem kỹ. Mai Tử then thùng đồ mặt, lắp bắp nói: "Thật ra không bị gì, chỉ là nóng một chút, nhưng không bị bỏng."

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng quả thật không bị thương, lúc này mới yên tâm, vừa ngẩng đầu, liền thấy hán tử râu quai nón Cảnh An nhìn chăm chăm lại đây, mắt tròn xoe.

Hấn càm lăm hỏi: "Này... này... này là chị dâu?"

Tiêu Kinh Sơn đứng lên, gật đầu nói: "Đúng vậy."

Mai Tử cảm thấy hành động vừa rồi của mình thật mất mặt, nhưng lúc này cũng chỉ có thể đồ mặt đứng lên, nhìn hán tử râu quai nón cười gật gật đầu.

Cảnh An râu quai nón như cũ phản ứng có chút chậm chạp, trừng mắt lăm lăm nói: "Đại ca. . . . Huynh mà cũng lấy vợ. . . . ." Hấn không những đã lấy vợ, hơn nữa còn có dáng vẻ của một nam nhân tốt dượng quan tâm a.

Tiêu Kinh Sơn nhíu mày: "Thế nào, rất kỳ lạ?"

Cảnh An cuống quýt lắc đầu: "Không không không không." Vừa nói hấn vừa vội vã cúi người làm lễ với Mai Tử nói: "Tại hạ họ Lỗ tên Cảnh An, là huynh đệ của đại ca, gặp qua chị dâu."

Mai Tử cũng vội vàng cười, đáp lễ với hắn.

Lúc này Cảnh An mới nghiêm chỉnh quan sát Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn. Chỉ thấy hai người một cao lớn một nhỏ xinh, một giống như núi yên ổn vững vàng, một như mặt nước trong trẻo linh động động lòng người, áo da sói hợp với áo hoa nhỏ, hán tử trong núi cùng cô nương yêu kiều, xa xa là dãy núi tuyết phủ trắng xóa, gầy đơ bờ rào khói nhẹ nhàng bay lên, nhìn thế nào cũng cảm thấy đây là một bức tranh động lòng người.

Cảnh An lại một lần nữa cảm khái: "Cuộc sống bây giờ của đại ca cũng giống như tiên a!"

Tiêu Kinh Sơn chỉ cười không nói, ngược lại tiễn Mai Tử, lúc đầu còn có chút e thẹn, bây giờ thấy Cảnh An có chòm râu quai nón này nói chuyện bình dị bộc trực, lại rất có lễ, nhất thời sinh ra hảo cảm, nhìn hắn cười nói: "Sao lại nói vậy, người trong núi chúng ta cũng chỉ dựa vào miếng cơm hàng ngày mà sống, có thể ăn no mặc ấm đã là tốt chuyện, làm sao có thể so sánh với thần tiên."

Cảnh An thấy nàng nói thế, lại hành lễ hỏi: "Chị dâu, mấy ngày này vẫn tốt cả chứ?"

Mai Tử nghiêng đầu suy nghĩ một chút, liếc nhìn Tiêu Kinh Sơn bên cạnh, cuối cùng lấy dũng khí nghiêm túc nói: "Vẫn tốt, ta chỉ mong bên ngoài không cần xảy ra chiến tranh. Vì trận chiến này nên nhà ta phải đóng thuế, chúng ta đâu thể kham nổi nhiều như vậy a."

Cảnh An nghe vậy ghen lời, khuôn mặt đỏ ửng, một lúc sau mới trừng mắt nói: "Chị dâu nói đúng, nói đúng"

Lúc sau, Cảnh An cũng rời đi. Buổi tối hôm đó Mai Tử nằm trên ngực Tiêu Kinh Sơn hỏi: "Hắn là bằng hữu chàng quen biết ở bên ngoài?"

Tiêu Kinh Sơn "Ừ" một tiếng.

Mai Tử vuốt vuốt hai điểm nhỏ trên ngực hắn, sau đó hỏi: "Các chàng ở bên ngoài quen biết hoàng thượng, người thu thuế chúng ta sao?"

Tiêu Kinh Sơn lần nữa "Ừ" một tiếng.

Mai Tử bỏ qua hai điếm nhỏ, đầu ngón tay thuận theo vết sẹo bây giờ nhìn lại đã tuyệt không còn hung ác kia đi xuống: "Hắn đến tìm chàng là muốn chàng ra ngoài giúp hắn đánh giặc sao?"

Tiêu Kinh Sơn vẫn tiếp tục "Ừ", giọng nói lần thứ này có chút âm u.

Mai Tử quấy nhiễu sờ mó loạn xạ trên người hắn, tay dần dần dùng lực: "Vậy chàng có theo hắn rời khỏi không?"

Tiêu Kinh Sơn nheo mắt lắc đầu: "Ta đâu dám a."

Mai Tử không hiểu, chớp mắt ngẩng đầu nhìn: "Vì sao không dám?"

Tiêu Kinh Sơn nheo con ngươi nhìn nàng, con ngươi sâu không thấy đáy: "Có nàng, tiểu Mai Tử quấy lấy ta như vậy, ta đi sao được?"

Mai Tử liền làm tới, ngồi trên người hắn, hư hồng cúi đầu nhìn hắn: "Ta quấy lấy chàng, chàng sẽ không rời khỏi sao? Vậy ta sẽ quấy chàng thật chặt, làm chàng thở không ra hơi luôn."

Tiêu Kinh Sơn là loại người nào, nương tử nhà hắn đã khiêu khích như thế, hắn thật không thể làm người lương thiện. Dĩ nhiên là phía dưới vừa nhấc, đỡ lấy nàng dẫn xà nhập động.

Nếu hắn không ra uy, thần khí của nương tử nhà hắn sẽ giống như con cọp, nhưng chỉ cần hắn hơi phát uy, nàng trong nháy mắt liền biến thành con mèo nhỏ mềm mại hừ hừ cầu xin tha thứ.

Kể từ khi Cảnh An râu quai nón đến đây, người trong thôn đối với Tiêu Kinh Sơn càng thêm tò mò, nhưng mà tò mò này phát triển theo hướng tốt nha. Có người quen biết liền trực tiếp hỏi: "Kinh Sơn à, trước kia huynh ở bên ngoài làm gì vậy?"

"Làm trong quân đội, đánh trận, giết người."

Người hỏi lời này sờ sờ lỗ mũi, bị mấy từ "giết người" kia làm sợ hãi giật mình, nhưng lập tức liền suy nghĩ hiểu rõ: "Nhất định là giết người xấu, người xấu giống như bọn cướp ngày trước!"

"Không khác là mấy."

Đối phương giờ cao ngón tay cái: "Tốt lắm, trước kia ta biết huynh không phải người tầm thường, bây giờ mới rõ, Kinh Sơn của chúng ta ở bên ngoài là đại anh hùng!"

Người khác ngay lập tức phản bác: "Cái gì mà đại anh hùng ở bên ngoài, ta thấy Kinh Sơn đại ca ở thôn chúng ta cũng là Đại Anh Hùng! Mấy người trong núi gần đây cũng biết chuyện Kinh Sơn đại ca tay không đối phó với cướp, một mũi tên phóng ra bọn cướp liền sợ vãi cả quần tiến trốn trong núi sâu không dám xuất hiện nữa."

.....

Bỏ qua bỏ qua, chúng ta tạm thời bỏ qua, dù sao đây chỉ là mấy lời nói nhàn rỗi hàng ngày của dân chúng trong thôn mà thôi. Nhưng chớp mắt mùa đông qua, nội dung trong mấy lời nói nhàn hạ đã hơi có thay đổi.

"Nghe gì chưa, nghe gì chưa? Từ nay về sau thôn chúng ta không cần đóng thuế nữa!"

"Nghe nói, đâu chỉ có thôn chúng ta, tất cả các thôn trong núi chúng ta đều không cần đóng thuế!"

"Đúng vậy đúng vậy, trưởng thôn chúng ta nói, hoàng ân to lớn, nói là muốn miễn thuế cho cả huyện chúng ta, hơn nữa còn nghe nói là sau này tất cả đều miễn, không cần nộp."

Mọi người truyền cho nhau nghe, ai cũng vui mừng khôn xiết, tại cuộc sống trong thôn nhỏ vui vẻ yên bình như vậy, có một nam tử đang cưới trần đốn củi.

Mai Tử từ trong phòng lấy áo da dê ra cho hắn: "Chàng mặc vào đi, đừng cởi trần như vậy, nếu bị lạnh thì phải làm sao bây giờ?"

Tiêu Kinh Sơn ngẩng đầu cười, hàm răng trắng tinh chính tề có thể so với tuyết đầu xa: "Không sao, nàng thấy ta giống người dễ bị lạnh lắm sao?"

Mai Tử nhìn, chỉ thấy trên ngực hắn đổ mồ hôi hột, giọt mồ hôi thuận theo vết sẹo đi xuống; Mai Tử lại tới gần xem, chỉ thấy hơi nóng bùng bùng tỏa ra trên búi tóc của hắn.

Mai Tử bật ra cười: "Chàng quả thực không sợ lạnh, đốn củi cho tốt, tối nay cho chàng ăn ngon."

Tiêu Kinh Sơn giơ tay chém xuống, bắp thịt trên bả vai nổi lên, sức lực của hắn kinh người, một khối củi thật chắc liền bị chẻ thành hai nửa.

Hắn nhìn khối củi bị chẻ làm hai, ngược mắt nhìn nương tử của mình cười: "Muốn ăn cái gì cũng được sao?"

Mai Tử thấy thần sắc trong con người hắn, biết hắn không có ý tốt, thuận tay từ cửa sổ nắm một nắm tuyết tùy tiện ném qua: "Chàng cái người xấu này, cho chàng ăn gì thì chàng ăn cái đó a."

Sức lực của Mai Tử đâu có bao nhiêu, nắm tuyết kia bay đầy trời, căn bản không trúng người Tiêu Kinh Sơn, chỉ có một hai bông tuyết nhỏ bay tới cạnh người hắn.

Tiêu Kinh Sơn giơ tay lên, từ không trung bắt lấy một ít tuyết nắm trong tay: "Muốn cho ta ăn tuyết sao?"

Tuyết ở trong lòng bàn tay ấm áp lập tức tan chảy, hóa thành nước.

Chỉ qua chỉ là một giọt nước, nhưng hắn lại xem như ngón tay mềm của nàng.

Buổi tối này, Tiêu Kinh Sơn vốn tính toán ở trên giường ôm nương tử mình nhiệt tình một phen. Nhưng khi hắn mới chui vào chăn ôm lấy thân thể mềm mại, liền nghe thấy tiếng vang ở bên ngoài.

Cái tiếng "Grrrrrú" cao vút này, trong đêm đông tại núi lớn trầm tĩnh lại cực kỳ khiến lòng người sợ hãi.

Đó là tiếng sói tru.

Không phải một có một con sói đang hú, mà là một đám sói đang hú.

Đêm đông, người trong núi không phải là chưa từng nghe qua sói tru, nhưng này là lần đầu tiên, tiếng tru cao như thế, rõ ràng, dõn dập, rõ ràng...rõ ràng đang ở ngay bên thôn. Cùng với này tiếng sói tru, còn có tiếng móng ngựa lờ mờ, tiếng kêu khóc.

Mai Tử ở trong lòng Tiêu Kinh Sơn nhất thời cứng đờ, run rẩy nói: "Sói, sói vào thôn?"

Mai Tử không nghe Tiêu Kinh Sơn trả lời, nàng chỉ nghe bên ngoài có người sợ sệt hô to kêu: "Sói, sói đến!"

TIÊU NUƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 38: Bọn Cướp Đáng Thương A

Có tiếng ngựa hí vang, tiếng hí kia mang theo sợ sệt tột độ.

Chó sủa, lừa ở trong chuồng luống cuống đá đông đá tây, gà cũng kêu loạn xạ.

Tiêu Kinh Sơn nhồm người, xuyên qua khung cửa sổ nhìn ra phía ngoài. Nằm ở trên giường, Mai Tử áp chặt lấy hán, cảm thấy cả người hán căng cứng lại.

Tiêu Kinh Sơn nhìn ra bên ngoài, cuối cùng cúi đầu xuống nhỏ giọng căn dặn: "Ở trong phòng, lần này tuyệt đối không được đi ra ngoài!" Nói xong, hán liền lật người xuống giường, tùy tiện mặc quần áo, lại cầm cung tên treo trên tường đi ra cửa, ra đến cửa còn dặn dò một câu: "Đóng chặt cửa lại!"

Mai Tử run run rẩy rẩy từ trên giường lật người, úp sấp về phía cửa sổ nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy xa xa trong núi có mấy một đôi mắt màu lam, đốm nhỏ li ti trong đêm tối của núi rừng lại sáng ngời khác thường.

Mai Tử hít một hơi, đó là sói a!

Nàng chưa từng thấy sói, nhưng đã nghe cha kể về nó. Vào buổi tối, mắt sói có màu lam, cũng có khi màu lục.

Trong thôn bây giờ đã loạn thành một đống, có người chạy ra, dường như còn dất theo chó, tiếng chó sủa điên cuồng hòa cùng với đám chó trong thôn kêu thất thanh. Vậy mà tất cả đều không thể lấn át tiếng hô có sói đằng xa làm người ta kinh tâm kia.

Sau đó, trong âm thanh hỗn loạn bên ngoài, có một tiếng hô lớn tê tâm liệt phế kêu: "Chạy qua bên kia, mau!"

Tim Mai Tử giật thót một cái, giọng nói này đến từ ngoài thôn, ở trong núi. Tiếng nói d ãn dập, vô cùng sợ sệt, rốt cuộc là ai, là ai ở trong núi chọc tới b ãy sói?

Tay của nàng nắm chặt song cửa sổ, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm ra ngoài. Bầu trời đêm thăm thẳm lấp lánh ánh sao, phía dưới, ở trong khu rừng u ám th ãn bí cũng có tinh quang màu lạnh lờ lờ. Nàng nhất thời không phân biệt rõ đâu là mắt sói, đâu là ánh sao.

Cả người Mai Tử bắt đầu run nhẹ, lúc nhỏ nàng nghe mấy cụ già kể chuyện b ãy sói làm hại thôn. Chuyện đó cũng xảy vào mùa đông rét lạnh như vậy, sói không có thức ăn mới từ trong núi sâu chạy ra làm hại thôn dân. Rốt cuộc bây giờ xảy ra chuyện gì, sao b ãy sói lại chạy tới đây?

Nàng nhìn quanh phòng, cuống quýt từ trong chăn bò ra, phủ cho mình thêm một cái áo da, nhảy xuống giường, c ãn ghế chặn chặt cửa lại. Sau đó lại lấy trong góc ra một cái búa, nắm lấy, l ãn nữa bò lên trên giường, nằm sấp bên cửa sổ khẩn trương nhìn ra bên ngoài. Nàng nghĩ, nếu sói xông đến đây, dù sao nàng cũng có thể chống đỡ.

Lúc này, nàng li ãn nghe thấy tiếng kêu lớn không biết của hán tử nhà nào trong thôn: "Mau, đánh sói, sói ở bên đó!"

Trong tiếng r ãn r ãi lại có người hô to: "Bên kia, có người ở bị sói đuổi theo!"

Bị sói đuổi theo, rốt cuộc là người nào?

Mai Tử chợt nhớ tới bọn cướp trước kia, lập tức ngộ ra, chẳng lẽ đám người kia ở trong núi sâu gặp phải sói, kết quả bị sói đuổi theo đến đây?

Đang hoãng loạn, Mai Tử nghe thấy một giọng nói trầm thấp tràn đ ãy khí lực hét lớn: "Nhanh đốt lửa lên!"

Lại nghe hán hướng ngọn núi đối diện bên kia hô to: "Chạy qua đây nhanh lên!"

Lòng Mai Tử lập tức thắt chặt, là Tiêu Kinh Sơn.

Được nhắc nhở, lúc này mọi người mới phản ứng lại, thế là bên ngoài lập tức sáng bừng lên, cây đuốc, củi đốt, cái gì có thể đốt đều đốt lên, cả thôn chìm trong ánh lửa.

Mai Tử nhớ tới lời Tiêu Kinh Sơn dặn dò, cắn môi do dự, sau đó vẫn kéo cái ghế ra, mở cửa tìm một cây củi, nhúng một chút dầu, đốt lên. Có nam nhân kia ở bên ngoài, nàng không sợ, nhưng nàng cũng không thể núp trong phòng chuyện gì cũng không quan tâm. Nàng nghĩ thêm một chút lửa, là có thể thêm một phần uy lực.

Chỗ xa trong núi truyền tới tiếng bước chân hỗn loạn, tiếng gào thét, thậm chí còn có tiếng kêu khàn khàn thống khổ, mấy giọng nói này càng ngày càng gần. Mai Tử đang ở cửa, nàng nghe những tiếng động kia giống như là chạy thẳng tới nhà nàng, thế là vội vã nâng đuốc lên tiến vào nhà, nằm ở bên cửa sổ cặm lấy củi đốt nhìn ra phía ngoài.

Nam nhân trong thôn cũng cặm đuốc chạy lại đây, bọn cướp chạy trốn chết cũng tiến vào thôn. Mai Tử nghe Tiêu Kinh Sơn chỉ huy những người đó tránh vào thôn trước, bọn cướp đầu đã bị thương, Tiêu Kinh Sơn liền để người dẫn bọn họ đến nhà hán.

Mai Tử nghe vậy, đẩy cửa đi ra ngoài, mở cổng ngoài kêu bọn họ tiến vào. Bọn cướp đường được Trần Hồng Vũ dẫn lại đây, Mai Tử dựa theo ánh lửa mà nhìn, bọn cướp người nào cũng gãy trơ cả xương rất thâm, nếu như lúc đầu trông thấy bọn họ thì chỉ có cảm giác hung ác, bây giờ thì nhìn giống như ác quỷ. Hơn nữa bây giờ ác quỷ này còn mang theo vết thương, thậm chí da thịt trên cánh tay cũng bị xé rách.

Mai Tử thấy vậy, vội vã dẫn bọn họ vào nhà, lấy cây đèn dầu thường ngày không nở dùng ra, lại lấy hộp thuốc trị thương của Tiêu Kinh Sơn, lần lượt bôi thuốc cho bọn họ, xé rách vải trắng băng bó qua.

Trần Hồng Vũ vốn không yên lòng nên đi theo vào, lúc này thấy Mai Tử xử lý một cách thỏa đáng, mình căn bản không giúp được gì, liền nói một tiếng với Mai Tử, từ trong sân nhà nàng ôm một đống củi đi ra ngoài, đương nhiên cũng thuận tiện cầm cây củi được Mai Tử đốt lên kia đi.

Một lúc sau, phụ nữ trong thôn cũng chạy ra, ôm củi nhà mình đốt lên, gia nhập với hàng ngũ nam nhân. Thế là, lập tức thôn Bích Thủy nho nhỏ ánh lửa sáng một góc trời, tiếng kêu chấn động rừng núi.

Bầy sói kia thật sợ lửa, nghe thấy tiếng kêu động trời bên này, lại thấy ánh lửa khắp nơi, nên cũng không dám đuổi lại đây, chỉ ở một chỗ xa trong núi kêu gào, hai bên cứ như thế đối đầu.

Bọn cướp ngồi trên ghế trong phòng, có ngồi dưới đất, nhà tranh nhỏ nhỏ chật kín người. Thiếu niên tuấn tú lúc đó bị Tiêu Kinh Sơn nhắm bắn bị thương nhẹ nhất, Mai Tử vẫn bôi qua thuốc, băng bó cho hắn. Thiếu niên rất là bất ngờ, gục đầu xuống mất nhuệ khí áy náy cực kỳ nói: "Chúng ta không phải cố chạy đến thôn các người, làm cho các người bị sói gây rối."

Mai Tử lắc đầu lại xòe tay: "Sao lại nói vậy, các người cũng không cố ý, ở trong núi chịu không ít khổ a."

Thủ lĩnh bọn cướp bị thương nặng nhất, trên đùi bị sói cắn một miếng, Mai Tử không dám xử lý bậy bạ, chỉ lau qua miệng vết thương rồi bôi thuốc băng bó cho hắn. Trong lúc băng bó, Mai Tử nhìn đến cũng phải đau lòng, thủ lĩnh bọn cướp thế nhưng không kêu tiếng nào.

Lúc này thủ lĩnh bọn cướp đang buồn bực không biết nghĩ gì, nghe thấy lời này, chợt bật ra một câu: "Các người yên tâm, bầy sói này, chúng ta sẽ nghĩ cách đuổi đi, tuyệt đối sẽ không gây họa hại các người."

Mai Tử nghe, trong lòng càng thêm áy náy, thật ra lúc đó nếu không phải người trong thôn mình bắt họ chạy vào trong núi, thì chuyện này cũng không xảy ra.

"Chuyện này thực sự không trách các người, bầy sói trước kia cũng có lúc cực kỳ đói đến trong thôn quấy phá, chẳng qua là không nhiều như thế mà thôi." Mai Tử rất nghiêm túc nhìn thủ lĩnh bọn cướp nói.

Ai dè thủ lĩnh bọn cướp lại thở dài: "Mà thôi, chuyện này phải trách thủ hạ của ta quá ngu ngốc, rãnh rỗi không có việc gì làm lại đi bắt sói con, kết quả chọc cả đàn sói truy đuổi như thế!"

Mai Tử nghe vậy, nhất thời há miệng rụt lưỡi, bắt sói con, không trách bọn sói lại dốc toàn lực đuổi lại đây a.

Lập tức không có ai nói gì, đèn dầu trong phòng lóe lóe, Mai Tử trầm mặc ngồi ở mép giường. Bên cạnh, bọn cướp người thì thở dài, người thì trầm mặc không nói.

Lúc này bên ngoài ánh lửa vẫn sáng rực, tiếng gào thét, tiếng sói tru.

Cứ như thế đến nửa đêm, đèn dầu nhà Mai Tử cũng đã cạn, nàng chỉ có thể cắt cây đèn đi, trong lòng bắt đầu lo lắng, nếu củi trong tay mọi người đều đốt hết, không có lửa, bọn sói kia sẽ làm thế nào đây?

Ai dè, tiếng sói tru đầu xa dần dần giảm bớt, những đốm nhỏ màu lam cũng dần dần biến mất, bầy sói nhụt chí từ từ rút lui.

Bên ngoài, đám nam nhân vẫn như cũ không dám khinh địch, mãi cho đến khi phía đông bắt đầu sáng lên, bầy sói xem như đã bỏ đi triệt để.

Bọn cướp đi ra khỏi nhà, nam nhân trong thôn cũng đều ở đây, nhà tranh nhỏ bị vây đến nước chảy cũng không lọt. Thế là mọi người mồm năm miệng mười, người một câu ta một câu hỏi bọn cướp rốt cuộc chuyện là thế nào.

Bọn cướp nhìn nhau, ai cũng không tiện nói, cuối cùng vẫn là thủ lĩnh bọn cướp giữ lấy chân bị thương đứng lên, kể rõ mọi chuyện.

Thì ra bọn họ ở trong núi, mỗi ngày đánh thỏ hoang bắt gà rừng, nhàn đến vô sự thì lại đi bắt cá, ngày qua ngày cũng rất tự tại. Sau này, khi trời

lạnh, bọn họ liền tìm một cái động mà trú, lấy da thỏ hoang da lợn rừng làm áo mặc, chỉ có thể làm thế. Ai dè hai ngày trước, ba người trong bọn họ nhàn đến vô sự, trong lúc đi săn bắt gặp một hang sói, lại thấy bầy sói không ở trong hang, bọn họ liền nghĩ bắt lấy vài con sói con.

Mai Tử sớm đã biết đầu đuôi ngọn nguồn, bây giờ nghe thêm lần nữa, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn đám người này, thật là ăn no rừng mỡ không có việc gì làm liền đi gây sự a.

Mọi người trong thôn nghe kể, mặt tối sầm, Diêm lão út lạnh mặt chất vấn: "Người nghĩ bầy sói cũng giống như thôn dân chúng ta để bắt nạt như vậy sao? Bọn cướp các người tội xấu bỏ không được à?"

Lần này, ngay cả thủ lĩnh bọn cướp cũng không thể nói gì, cúi đầu, bộ dạng áy náy.

Tiêu Kinh Sơn liếc nhìn bọn cướp, lại nhìn rừng núi đầu xa một chút, khuôn mặt nặng nề, không nói chuyện, chắc là hắn đang lo bọn sói kia sẽ trở lại.

Mai Tử chú ý thấy đuôi phải bị thương của thủ lĩnh bọn cướp đang run nhè nhẹ, liền tiến lên nhỏ giọng nói: "Hắn bị thương, rất nghiêm trọng, cứ để cho hắn ăn chút cái gì đã." Mai Tử nói lời này, xem như giải vây cho thủ lĩnh bọn cướp. Nhất thời, mọi người trong thôn cũng chú ý bọn cướp nhìn rất đáng thương, thiện lương nổi lên, tức giận liền giảm bớt rất nhiều, than thở nói: "Ai~, thôi, cứ để bọn họ ở trong thôn chúng ta trước đã."

"Đúng vậy a, hôm nay trời mùa đông giá lạnh, ở trong núi cũng không phải cách."

Mọi người nghị luận như thế một phen, cuối cùng đều đem ánh mắt nhìn về phía Tiêu Kinh Sơn, chờ hắn quyết định.

Tiêu Kinh Sơn liếc nhìn Phúc ca bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Phúc ca, phiến người nói với trưởng thôn một tiếng, để bọn họ ở lại trong thôn."

Lúc này Mai Tử mới chú ý tới Phúc ca cũng đang đứng trong đám người, ngó một cái vừa đúng lúc bắt gặp Phúc ca nhìn lại đây. Bốn mắt nhìn nhau, vội vàng né tránh, chỉ có nửa năm ngắn ngủn, hai người dường như đã cách xa nhau cả bờ sông ngọn núi, rất xa.

Phúc ca "Khụ" một tiếng, tiến lên nói: "Cha ta từ tối hôm qua thân thể không được tốt, có lẽ là do lo lắng quá nhiều, cho nên hôm nay mới không ra đây. Ta lập tức trở về nói với hấn việc này."

Mọi người nghe Phúc ca giải thích, trên mặt đều mang vẻ khinh thường, đặc biệt là Diêm lão út còn nặng nề "Hừ" một tiếng. Chuyện bầy sói này, mọi người nam nữ già trẻ đều ra trận, thế mà trưởng thôn lại bận rộn lo lắng chuyện gì, không thêm quan tâm? Trước kia lúc thu thuế cũng không thấy thân thể hấn xương cốt không tốt a!

Mọi người nếu đã quyết định để bọn cướp này ở lại, trưởng thôn cũng không thấy có vấn đề gì, thế là mọi người bắt đầu mỗi năm miệng mười bàn bạc nên để bọn cướp ở đâu.

Tiêu Kinh Sơn trầm tư, giọng nói ôn hòa: "Bên cạnh sân nhà ta còn có đất trống, cứ làm cho bọn họ một cái nhà lá để tạm trú là được."

Mọi người nghe thế đều không có ý kiến gì, không phải là dựng một cái nhà tranh thôi sao, trong thôn có rất nhiều người, với lại, bọn cướp mặc dù bị thương nhưng vẫn sinh hoạt bình thường. Dựng cái nhà tranh không nói chơi, thế là mọi chuyện liền quyết định như thế.

Bọn cướp dĩ nhiên là không có dị nghị, thật ra lúc bọn họ vào thôn đến giờ đầu cúi đầu giống như thiếu nợ người trong thôn rất nhiều bạc. Lúc này nghe nói có thể ở lại trong thôn, trong lòng càng thêm âm thầm kinh hãi, trên mặt hồ thẹn lại vô cùng cảm kích.

Bọn họ không phải là người hoang dã, không có chuyện gì thì ai lại nguyện ý ở trong núi sâu a, chỗ nhiều người vẫn tốt hơn!

Tiêu Kinh Sơn đã có tính toán của mình, bầy sói có lẽ sẽ lại đến, người trong thôn không thể cứ mỗi lần bắt gặp đều phải dùng lửa để dọa lui bầy

sói. Bọn cướp dưỡng thương, ăn bữa cơm nóng hổi, ngay lập tức liền trở thành hán tử tinh thần sáng suốt. Để bọn họ ở gần nhà mình, cũng chính là ở cửa thôn, đây là phòng tuyến thứ nhất để bảo vệ người dân trong thôn.

TIÊU NUƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 39: Mọi Sự Phải Cân Thận

Mai Tử thấy mọi người đi, nghĩ bọn cướp chắc cũng đã đói, liền vội vã vào bếp, nhóm lửa nấu cháo rang cơm. Tiêu Kinh Sơn nhìn mười mấy tên cướp một chút, biết một nồi cháo khẳng định không đủ ăn, liền tự mình vào làm cơm, nói Mai Tử qua nhà mẹ mượn thêm nồi.

Mai Tử cũng hiểu chuyện, tháo váy dài vội vã chạy đến nhà mẹ. Thủ lĩnh bọn cướp nhìn tình hình này, đương nhiên không thể không biết xấu hổ để Tiêu Kinh Sơn nấu cơm cho bữa huynh đệ này của mình, vội vã ném cho thiếu niên thanh tú bị thương nhẹ nhất kia một ánh mắt: "Hồ Hữu, làm việc đi!"

Thiếu niên gọi là Hồ Hữu vội vã chạy đến bếp dành việc nhóm lửa. Tiêu Kinh Sơn nhìn thiếu niên này một cái, nhận ra đây chính là người ngày đó bị mũi tên của mình bắn trúng cây trâm, thế là liền đem chùy sắt đưa cho hắn.

Thiếu niên Hồ Hữu hiển nhiên chưa nhóm lửa bao giờ, hắn đón lấy chùy sắt, nhất thời khiến nhà bếp liền trở nên lộn xộn, lửa đã nhen chút nữa là bị dập tắt. Tên cướp bên cạnh thấy vậy, vội vã chạy đến giúp, mọi người bảy tay tám chân cuối cùng cũng làm cho lửa cháy lại lần nữa.

Tiêu Kinh Sơn ngồi bên cạnh thủ lĩnh bọn cướp, hai người trầm mặc không nói lời nào.

Một lúc sau, thủ lĩnh bọn cướp cuối cùng cũng nhịn không được, lên tiếng hỏi: "Huynh nhất định là người không đơn giản, trong núi lớn này sẽ không có người như vậy."

Một mũi tên có thể làm bọn cướp thất kinh, nam nhân này không giận mà uy, chỉ huy mọi người đẩy lùi đám sói giống như đã rất thành thạo. Thủ

lính bọn cướp đã gặp qua nhiều người, hẳn nhớ lại những nhân vật lớn mà mình đã gặp trong quân đội, nhất thời cảm thấy nam nhân này nếu đặt ở trong đám người đó thì cũng chính là người xuất sắc nhất.

Tiêu Kinh Sơn liếc nhìn thủ lĩnh bọn cướp, nhàn nhạt nói: "Ta họ Tiêu."

Thủ lĩnh bọn cướp ngẩng đầu, nhíu mày suy nghĩ một hồi, cuối cùng cảm thán nói: "Họ Tiêu, ta chỉ biết một vị Đại tướng quân uy chấn thiên hạ dẹp loạn khai quốc mà thôi, hẳn là một nhân vật rất giỏi".

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy, nhẹ nhàng nói: "Cái gì mà uy chấn thiên hạ, chẳng qua cũng chỉ có thế."

Thủ lĩnh bọn cướp nghe thấy lời nói của Tiêu Kinh Sơn không có cái gì là kính sợ, hiển nhiên trong lòng không phục, nhưng mà nghĩ đến việc người này có ân với mình, nên nhịn xuống không nói gì.

Lúc Mai Tử mượn nôi trở về, Mai Tử nương cũng vừa chạy lại đây, mang theo bánh bột ngô mới nấu tối qua của nhà họ Liễu. Thế là hai mẹ con bận bịu làm cơm cho bọn cướp, Hồ Hữu cùng với mấy người bị thương khác ở bên cạnh trợ thủ.

Thủ lĩnh bọn cướp thấy vậy, có chút cảm thấy tội lỗi: "Làm phiền cả nhà đại ca rồi, sau này nếu chúng ta giúp được việc gì, cứ nói."

Tiêu Kinh Sơn cười nói: "Tiêu mỡ chẳng qua chỉ là một thợ săn nhỏ trong núi, ngày thường đâu có chuyện gì phải cần đến người hỗ trợ. Trái lại, bây giờ thiên hạ không được yên ổn, lấy tài cán của mấy huynh đệ đây mà tránh ở trong núi sâu, chưa nói đến chuyện khiến mấy huynh đệ một thân võ nghệ như vậy bức rút, thật sự chôn vùi tài năng của mấy huynh đệ đây."

Thủ lĩnh bọn cướp biết Tiêu Kinh Sơn không phải người tầm thường, nghe hẳn nói như vậy cũng không thấy kỳ lạ, thở dài nói: "Đây cũng không có cách nào, năm xưa bọn ta từng là lính dưới trướng của Lỗ tướng quân, sau này bởi vì trắc trở trùng điệp, không khéo lại bị đi đầu đến làm quân dưới trướng của Bành vương gia. Bây giờ Bành vương làm loạn, bọn ta

không muốn cùng những chiến hữu ngày xưa trở mặt làm địch, chỉ có thể bất đắc dĩ đào binh."

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy, trái lại đối với thủ lĩnh bọn cướp này coi trọng thêm vài phần: "Huynh đệ có thể nhớ lại tình xưa, hiểu biết đại nghĩa, Tiêu mỡ rất bội phục!"

Thủ lĩnh bọn cướp sờ sờ vết thương trên bắp đùi, lần nữa thở dài nói: "Hỗ thẹn a hỗ thẹn, thật ra tại hạ tuy làm cướp cướp tiền tài của bọn nhà giàu, nhưng đây chỉ là kế sống tạm mà thôi, cho tới bây giờ cũng không dám hại đến mạng người."

Tiêu Kinh Sơn gật đầu, hần cũng nhìn ra, mấy người này không phải là không có cách cứu, thế là lại đề nghị nói: "Nếu huynh đệ đã trốn khỏi quân của Bành vương, sao không tới gia nhập quân của Lỗ tướng quân? Như vậy, thứ nhất là có thể sống yên phận, thứ hai, cũng có theo đuổi hoài bão."

Thủ lĩnh bọn cướp nghe lời này, cau mày ưu tư nói: "Đâu có dễ dàng như vậy, chúng ta đã từng là thủ hạ của Bành vương, bây giờ lại đường đột đi đầu quân cho Lỗ tướng quân, khiến người ta nghi ngờ là điều phải nói, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, nói không chừng còn bị người ta nắm đầu lên tra khảo."

Tiêu Kinh Sơn nghe hần nói thế, gật gật đầu nói: "Lời này cũng đúng."

Hần lại hỏi tên của thủ lĩnh bọn cướp, lúc này mới biết thủ lĩnh bọn cướp vốn họ Bùi, tên Chiếm Phong, 14 tuổi đi lính, trong thời loạn đã từng đi theo Lỗ tướng quân quét sạch thiên hạ, chỉ tiếc với tính tình của hần, vài năm lẫn lộn vẫn chỉ là tiểu tốt. Sau này, không may hơn nữa bị đưa đến làm thủ hạ của Bành vương, từ đó trở đi không còn thấy mặt trời.

Hai người nói chuyện một hồi, vừa đúng lúc cơm sáng cũng làm xong, thế là một đám người hoặc đứng hoặc ngồi xôm, thổi thổi chén cháo của mình húp ăn.

Đang ăn, mọi người trong thôn dùng xong bữa sáng cũng lục tục kéo đến trong sân của Tiêu Kinh Sơn, cùng nhau bàn cách dựng nhà tranh cho

bọn cướp. Bọn cướp nhanh chóng và hết cơm vào miệng, nghiêm túc nghe mấy thôn dân nói, bắt đầu đi tìm cỏ tranh và củi, chuẩn bị làm cho mình một chỗ che gió chắn mưa.

Rốt cuộc là nhiều người lực lượng lớn, chỉ trong một ngày, nhà tranh đã được dựng lên, bọn cướp ra ra vào vào, rất là hài lòng. Bọn họ lăn lộn trên giang hồ đã lâu, căn bản là miếu đồ che mưa, sơn động tránh gió đầu đã ở qua, hôm nay có một chỗ ở cố định, cảm giác đương nhiên khác hẳn.

Có chỗ ở rồi, mọi người lại quan tâm đến chuyện ăn uống của bọn họ sau này. Thế là mỗi nhà đều đem đến một ít gạo, lương thực, hơn nữa bọn cướp cũng sẽ tự mình săn bắt hái rau dại, lấp no bụng cũng không là vấn đề.

Lo liệu hết mọi việc, nháy mắt trời đã tối, Tiêu Kinh Sơn nhìn ngọn núi chìm trong màn đêm đầu xa, mặt lộ vẻ lo âu. Thủ lĩnh bọn cướp Bùi Chiếm Phong nhìn ra tâm sự của Tiêu Kinh Sơn, vỗ ngực nói: "Tối nay nếu chúng nó lại đến, ta liền làm cho bọn chúng bỏ chạy ra ngoài."

Tiêu Kinh Sơn vẫn có chút lo âu, thế là gọi mọi người đến chỗ đất trống trước cửa thôn, bàn cách đối phó với bầy sói nếu đêm nay chúng lại đến.

Trưởng thôn đến chỗ bãi đất trống, ho khan nói, các người có chủ ý gì cứ làm đi, con của ta cứ mặc sức sai bảo, chỉ là ta đã lớn tuổi, mấy chuyện này cũng không có ý kiến gì hay. Nói xong lời này, để mấy đứa con trai ở lại trợ giúp, còn hẳn chạy về.

Vài người trong thôn lộ ra vẻ mặt khinh thường, nói trưởng thôn luôn luôn nhát gan sợ phiền phức, hôm nay lại còn vớt mấy đứa con trai ở đây, mình chạy về nhà tránh. Mấy lời này làm khuôn mặt Phúc ca cùng mấy huynh đệ có chút ngượng ngùng, cúi đầu giữa đám người không nói lời nào. Người khác cố kỵ bọn họ, hơn nữa còn có chuyện phải bàn, nên cũng đóng miệng không đề cập nữa.

Người trong thôn mồm năm miệng mười nghị luận làm cách nào để đuổi sói. Nói xong, mọi người liền im lặng, đem ánh mắt chuyển qua nhìn

Tiêu Kinh Sơn, xem hắn nói thế nào. Thủ lĩnh bọn cướp liền chấp tay nói: "Tiêu đại ca, tối nay phải làm thế nào đây, chúng ta đều nghe lời huynh."

Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu, bắt đầu an bài chuyện tối nay. Hắn phân phối đi đầu độ một hồi, để mấy nam nhân về nhà lấy cung tên, nữ nhân thì đi ôm củi đến đốt, gây gộc cuốc xẻng, chiêng trống những thứ này đều lấy ra đem tới chỗ khe núi không xa cuối cửa thôn, để mọi người canh giữ ở đây.

Bên cạnh có người không hiểu, Tiêu Kinh Sơn lúc này mới giải thích: "Lần đầu tiên chúng ta có thể dùng lửa dọa lui bầy sói, nhưng loài sói là loài có linh tính vô cùng, bọn nó nếu đến lần nữa, có lẽ đã không cố kỵ lửa nữa rồi. Vì vậy trừ lửa chúng ta còn phải tạo ra tiếng động, các vị lúc canh giữ phải gõ gập gộc trống chiêng tạo ra tiếng vang."

Tiêu Kinh Sơn hài lòng nhìn mọi người trong thôn xung quanh mang đến mấy chục cây cung cùng một chồng tên, lại nói tiếp: "Có trống tạo tiếng động cùng ánh lửa, bầy sói tất nhiên nể nang không dám dễ dàng đến gần, nhưng mà trong đó luôn sẽ có vài con ngoan liệt có lẽ sẽ xông tới, đến lúc đó chúng ta có thể dùng mũi tên mà bắn, giết gà dọa khỉ."

Mọi người nghe Tiêu Kinh Sơn an bài, nhất thời lòng tin càng tăng, khe núi chẳng qua chỉ là một con đường núi không tính là rộng mà thôi. Mười mấy người bắn cung giỏi ở đây, nếu có con sói nào không sợ chết dám chạy lại, trực tiếp bắn chết là xong, thế là còn gì phải sợ bầy sói?

Tiêu Kinh Sơn lại tra hỏi tài bắn cung của mọi người, trong lòng nhanh chóng có tính toán, chọn trước mười mấy cung thủ trong bọn cướp. Bọn họ ở trong quân mỗi người đều luyện qua giương cung bắn tên, dĩ nhiên là so với người dân bình thường cao hơn một bậc. Còn dư lại mười mấy cung thủ, là mấy người trẻ tuổi lực tráng trong thôn thường xuyên đi ra ngoài săn bắn.

Nhận lấy an bài của Tiêu Kinh Sơn, nữ nhân cùng lão nhân ở hậu phương phụ trách vận chuyển củi đốt, gõ chiêng đánh trống tạo tiếng vang. Ở giữa là mấy nam nhân cầm đuốc cháy, đem lửa cháy to để tạo uy, đầu

tiên dĩ nhiên là mấy cung thủ mai phục ở một chỗ chuẩn bị bắn mấy con sói kích cuồng liêu chết xông đến.

Cuối cùng, Mai Tử nhìn cảnh này, nhớ tới mọi người la hét gõ trống luôn sẽ phí khí lực, thế là đề nghị hỏi xem có cần có người chuyên đưa đồ ăn uống hay không. Tiêu Kinh Sơn thật bất ngờ nhìn Mai Tử, mắt lộ ra tán thưởng: "Nàng nói đúng, là ta suy nghĩ không chu toàn rồi."

Hắn đương nhiên không cần ăn uống, vì vậy liền quên mất mấy người dân bình thường không giống như mình tinh lực mười phần, may mắn là có Mai Tử nhắc nhở. Lập tức Mai Tử liền tìm A Kim cùng mấy nữ nhân khác, chuẩn bị lúc cần thì vận chuyển thức ăn cùng nước trà. Hồng Tảo kể từ khi mượn lều nhà Mai Tử, cùng Mai Tử từ từ đi lại nhiều hơn, hôm nay cũng rất hăng hái, Mai Tử đương nhiên là rất vui.

A Thu đệ đệ Mai Tử vốn bị xếp vào hàng phía sau giúp việc gõ trống, nhưng nó nhất định chạy đến chỗ mấy nam nhân trong thôn. Mai Tử nương không cho, mắng vài tiếng. Ngược lại Tiêu Kinh Sơn đề nghị nói: "Không sao, cứ cho nó theo chúng ta đi, ta sẽ chăm sóc nó thật tốt."

Mai Tử nương rất là tin phục Tiêu Kinh Sơn, nghe Tiêu Kinh Sơn nói như thế, cũng tùy tiện cho A Thu đi.

Một hồi chuẩn bị đi đầu độ dưới sự an bài của Tiêu Kinh Sơn, thôn dân vốn loạn hồngбет một đồng đã có nhiệm vụ chức trách riêng ngay ngăn trật tự, buổi tối vội vàng trở về ăn qua cơm xong rồi lại chạy lại đây.

Ngày bắt đầu rất nhanh chuyển về đêm, quả nhiên Tiêu Kinh Sơn đoán không sai, xa xa trong núi rừng bắt đầu xuất hiện tiếng sói tru, bắt đầu chỉ là vài tiếng, lúc sau thành một hồi. Thuận theo màn đêm rớt xuống, mấy đốm ánh sáng màu lam từng chút từng chút xuất hiện trong núi rừng lóe ra.

Mọi người trong thôn, mặc kệ là nam nữ già trẻ, trải qua hơn nửa ngày chờ đợi, bây giờ đã bắt đầu vỡ trống tạo tiếng hét lên. Thôn này nói lớn không phải là lớn, nhỏ cũng không nhỏ, đâu gì cũng có mấy trăm cái miệng ăn, một phen gào hét như thế, ngược lại làm chấn động rung trời.

Tiêu Kinh Sơn thấy tình hình đó, đành phải nói mọi người không cần dùng nhiều lực như thế, đêm còn dài, chạm trán cùng bầy sói phải nhẫn nại. Mọi người lúc này mới hơi thả lỏng.

Bầy sói thấy thanh thế như vậy, bắt đầu do dự không tiến lên, lúc sau quả nhiên có một nhóm sói nhỏ bắt đầu thử hướng bên này chạy đến. Thế là Cung Thủ giương cung bắn tên, nhóm sói này trúng tên, mọi người bắt đầu vui mừng khôn xiết.

Ai dè mấy con sói này đa số đã ngã xuống, nhưng vẫn còn lại hai con. Trong mắt chúng bốc lên lam quang hung ác hú lên liêu mạng chạy qua bên này, mọi người cả kinh, cung tên cần trong tay có chút hoảng loạn.

Tiêu Kinh Sơn thấy tình trạng đó, yên ổn giương cung lên, lên mũi tên, hai mũi tên mang theo ngàn quân lực bay ra.

Hai con sói kia đang chạy như điên, chợt gặp phải mũi tên gấp gáp bay đến, né không kịp, vừa đúng chạm phải, mưa tên hung hăng trúng ngay giữa trán nó. Một con sói trong nháy mắt ngã xuống đất, kêu gào vài tiếng rồi chết, một con khác mặc dù máu chảy đầy mặt, vẫn còn vùng vẫy, gào lên giận giữ đứng dậy muốn hướng bên này chạy qua.

Tiêu Kinh Sơn cau mày, hẳn biết bản tính của sói là hung ác. Bây giờ con sói này đã bị thương nặng vẫn quyết chí tiến lên, thật đáng sợ. Nếu mỗi con trong bầy sói đều như vậy, chỉ sợ chuyện này khó có thể qua.

Đúng lúc này, một mũi tên nhọn bình thường bắn ra, trúng mắt phải của con sói kia. Sói kêu gào vài tiếng, cuối cùng ngã xuống triệt để.

Mọi người nhìn qua thì thấy mũi tên đoạt mệnh này là do thủ lĩnh bọn cướp bắn ra. Thủ lĩnh bọn cướp tuy bị thương nhưng vẫn uy phong lẫm lẫm như cũ đứng ở đó, mặc dù gãy trơ cả xương, nhưng sát khí bừng bừng.

Lúc này bọn sói cũng không đường đột tấn công nữa, chúng chỉ ở phụ cận chần chờ, cuối cùng lúc trời dần dần sáng thì chúng mới tản đi.

Tiêu Kinh Sơn nhìn mọi người thở lỏng một hơi, trong lòng lại càng lo lắng, xem ra bầy sói này sẽ không dễ dàng tản đi, sau này phải trường kỳ chống lại rồi.

Lăn lộn hơn nửa đêm, người dân trong thôn cũng đều mệt mỏi. Tiêu Kinh Sơn liền nói họ nhanh chóng về nghỉ ngơi, còn mình cùng mấy hán tử trẻ tuổi lực tráng trong thôn tiếp tục canh giữ. Thủ lĩnh bọn cướp thấy vậy, cũng muốn canh giữ ở đây. Tiêu Kinh Sơn liếc nhìn cái chân bị thương của hắn, gật gật đầu.

Mai Tử đau lòng Tiêu Kinh Sơn, không muốn một mình về ngủ. Tiêu Kinh Sơn lại nắm tay nàng, ý bảo nàng trở về ngủ đi.

"Trở về nghỉ ngơi cho tốt, sau này ngày còn dài." Tiêu Kinh Sơn nhỏ giọng nói bên tai nàng.

Mai Tử cắn cắn môi, gật đầu trở về, trước lúc đi trước còn nhẹ nhàng căn dặn: "Chàng coi chừng một chút."

Tiêu Kinh Sơn gật đầu: "Ta biết."

TIÊU KINH SƠN TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 40: Hấn Tốt Lắm

Tiêu Kinh Sơn sắp xếp những chuyện cần làm, đem những thôn dân tinh lực cường tráng phân ra làm ba ca, mỗi ca thay phiên nhau canh giữ khe núi. Lại quy ước mỗi khi có sói đến, thì phải gào thật to, những người khác trong thôn sẽ nhanh chóng đến đây. Cứ như vậy, ít nhất cũng có thể bảo đảm cho mọi người có thể nghỉ ngơi.

Tiêu Kinh Sơn thể lực cường tráng, cả ba ca hẳn đều có mặt để canh giữ chỗ đó. Mai Tử đau lòng hấn, nhưng hấn đương nhiên không nghe, Mai Tử cũng đành không nhắc tới nữa. Từ từ, những người khác trong thôn cũng phát hiện, khuyên hấn nên nghỉ ngơi, cơ thể là quan trọng nhất. Ai dè, khi ấy Tiêu Kinh Sơn ng ồi trên một tảng đá đang ăn chén mì nóng hôi hổi, vừa cười vừa nói: "Không sao, đây chẳng tính là cái gì."

Ngoài Tiêu Kinh Sơn, lực lượng tiên phong chống sói còn có bọn cướp. Nếu như mới đầu người dân trong thôn đối với bọn họ là đồng tình cùng bất đắc dĩ, thì sau này li ền còn có cả kính nể cùng cảm kích.

Trên người bọn họ bị thương, nhưng vẫn là như cũ kiên trì lúc nào cũng canh giữ ở cửa thôn, đề phòng b ầy sói tấn công. Trong tay bọn họ luôn luôn cầm một cây cung, ngay cả lúc đi ngủ cũng chưa từng buông lỏng.

Thôn dân cảm kích có thừa, li ền mang theo thịt, lương khô, thực phẩm trong nhà lại đây. Bọn cướp lúc đầu còn khách khí, sau này thấy thôn dân nhiệt tình quá, cũng biết là cần có để đề phòng b ầy sói về lâu về dài, lúc này mới nhận lấy đến.

Trừ lúc đưa cơm, nữ nhân trong thôn sẽ luân phiên ở lại làm cơm đun nước giặt quần áo cho bọn cướp. Từ từ, tất cả mọi người đều trở nên quen thuộc, quan hệ trái lại cũng rất hòa hợp.

Bây giờ Trần Hồng Vũ cùng Tiêu Kinh Sơn với bọn cướp đang ngồi trên tảng đá, trong tay bưng lấy tô cơm tỏa hơi nóng mà đám người Mai Tử đưa tới. Trần Hồng Vũ tùy tiện nói: "Kinh Sơn đại ca, mùa đông năm nay thật không dễ dàng a!"

Ai dè thủ lĩnh bọn cướp - Bùi Chiếm Phong nghe vậy lập tức giống như nhớ tới cái gì, ngây người một lúc, sau đó mới từ từ ngẩng đầu, trái phải trước sau quan sát Tiêu Kinh Sơn một phen, cuối cùng lên tiếng hỏi: "Tên huynh là Kinh Sơn?"

Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu: "Đúng vậy."

Thủ lĩnh bọn cướp Bùi Chiếm Phong như cũ không dám tin, càm lăm hỏi: "Kinh là cây gai kinh, Sơn là núi lớn?"

Trần Hồng Vũ ở một bên không khỏi bật cười: "Đúng vậy, huynh nói đúng rồi, nhưng mà sao huynh lại chợt cảm thấy hứng thú đối với tên của Kinh Sơn đại ca vậy, thường ngày ta đều gọi như thế, cũng không thấy huynh kỳ quái gì."

Bùi Chiếm Phong sững sờ một lúc, sau đó mới lẩm bẫm nói: "Thường ngày ta đâu nghĩ nhiều như vậy, Tiêu Kinh Sơn. . . . . Tiêu Kinh Sơn. . . . . Có khi nào là cũng tên cùng họ không?"

Hắn cúi đầu tự lẩm bẫm tiếp: "Nếu như vậy. . . . . Sao lại trùng hợp như thế. . . . . Nhưng nếu không phải, người như vậy, sao lại có thể xuất hiện ở nơi như thế này?"

Tiêu Kinh Sơn đem bát đũa thuận tay đặt xuống khối đá bên cạnh, đi tới vỗ vỗ bả vai Bùi Chiếm Phong: "Nói thật cái gì vậy?"

Bùi Chiếm Phong ngược lại sợ hãi giật mình, vừa thấy hắn, vội vàng lắc đầu nói: "Không có gì không có gì." Trong miệng nói không có gì, nhưng ánh mắt hắn nhìn Tiêu Kinh Sơn đã không còn giống lúc trước, có nghi ngờ, cùng kính nể.

Tiêu Kinh Sơn thấy hắn nói không có gì, cũng không hỏi nhiều, liếc nhìn Trần Hồng Vũ bên cạnh đang cúi đầu húp cháo, mình cũng bưng chén lên ăn cơm tiếp.

Mai Tử làm cho mọi người một bữa cháo thịnh soạn, sau đó lại lấy cho mỗi người một cái bánh bột ngô lớn và khối thịt, cộng thêm một món xào, lúc này mới yên tâm ngồi một bên nhìn Tiêu Kinh Sơn ăn.

Phúc ca vừa đúng lúc đi tới, Tiêu Kinh Sơn liền vội vàng kêu, hỏi hắn ăn chưa, chưa ăn thì cùng nhau ăn. Phúc ca vội vàng lắc đầu xua tay, nói là ăn ở nhà rồi, lại nhìn trộm về phía Mai Tử.

Mai Tử chỉ im lặng ngồi bên cạnh Tiêu Kinh Sơn, lặng lẽ nhìn hắn ăn cơm, thỉnh thoảng còn gấp cho hắn miếng thịt, cố ý không nhìn Phúc ca một cái nào.

Phúc ca hỏi tình hình ngày hôm nay, nói cha hắn phái hắn lại đây hỏi, bây giờ lúc nào thì có thể triệt để rời khỏi thôn không quay lại nữa. Tiêu Kinh Sơn đương nhiên là không thể đưa ra tin tức chính xác, chỉ nói bây giờ gần đây đã an tĩnh hơn nhiều, không biết là chạy đi đâu hay là muốn làm gì. Phúc ca nghe thế, nhẹ nhàng "À" một tiếng, trên mặt có chút bất đắc dĩ.

Một lát sau mọi người ăn xong, Mai Tử liền cầm giỏ trúc đem bát đĩa dùng qua thu lại. Phúc ca vừa đúng lúc không có việc gì làm, vội vã đứng dậy giúp nàng xách giỏ nói: "Muốn đem đến khe suối rửa đúng không, huynh cầm cho muội."

Mai Tử vội vàng nói không cần, nhưng Phúc ca nói vừa hay hắn cũng muốn về trong thôn, không bằng cùng nhau trở về Tiêu Kinh Sơn nhìn cái giỏ trúc nặng trĩu một chút, lên tiếng nói: "Khe suối gần núi, nàng đi một mình không an toàn, có Phúc ca đi cùng nàng, ta cũng yên tâm một chút."

Trần Hồng Vũ cùng với mấy hán tử trong thôn ở bên cạnh đều biết chuyện trước kia của Phúc ca và Mai Tử, lại nhìn một màn này, vốn cảm thấy nên kiêng dè, nhưng nhìn thái độ Tiêu Kinh Sơn bình thản hào phóng, ngược lại cảm thấy mình suy nghĩ có chút quá mức hẹp hòi rồi.

Thế là Phúc ca đem cung tên cột chặt trên người, sau đó cầ n giở trúc giúp Mai Tử, hai người hướng khe suối mà đi. Dọc đường Mai Tử chỉ cúi đầu, không nói chuyện. Hai người cũng nhanh chóng đi đến bên dòng suối nhỏ, lúc đó Phúc ca chợt lên tiếng phá vỡ trầ n mặc: " Cuộc sống bây giờ của mọi người rất tốt, Tiêu đại ca là người tốt, là người có thể chăm sóc mọi người."

Mai Tử gật gù đầu: " Hẳn rất tốt, có thể đi theo hẳn, cả đời này mọi người chỉ cần vậy là đủ."

Phúc ca nghiêm túc nhìn Mai Tử một cái, lúc này mới do dự nói: " Chuyện kia, huynh xin lỗi mọi người . . . . . Huynh không thể bỏ người nhà được."

Mai Tử không ngờ hẳn lại nhắc tới chuyện này, ngừng đầu liếc hẳn. Chỉ thấy trên mặt hẳn đầu là áy náy, Mai Tử cúi đầu xuống lần nữa, trong lòng bất đắc dĩ đành nở nụ cười.

" Mọi người không trách huynh, thật ra mọi người còn phải cảm ơn huynh, nếu không phải vì huynh, sao mọi người lại có thể gặp hẳn được." Mai Tử thoáng cười nhẹ, nói với Phúc ca.

Phúc ca nhìn Mai Tử cười dịu dàng hạnh phúc, nhìn hai má nàng nhàn nhạt ửng đỏ, muốn lên tiếng, nhưng miệng mở r ồi lại không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng: " Hẳn thực mạnh hơn huynh rất nhiều."

Mai Tử không chú ý tới mất mát của Phúc ca, trong lòng lại đang nhớ đến Tiêu Kinh Sơn, mang theo nụ cười nhàn nhạt nhẹ nhàng nói: " Gặp được hẳn, mọi người mới biết trên đời này thì ra còn có nam nhân như thế."

Phúc ca chợt rất muốn hỏi, trên đời này nam nhân còn có thể như thế nào? Nhưng hẳn không hỏi, hẳn thậm chí cảm thấy, nếu mình hỏi, Mai Tử cũng không chú ý, bây giờ Mai Tử chỉ một lòng nghĩ đến Tiêu Kinh Sơn nhà nàng mà thôi.

Chớp mắt, hai người đã đến bên khe suối. Phúc ca để giở trúc xuống, Mai Tử cẩn thận lấy bát đĩa ra rửa sạch, Phúc ca cũng giúp nàng rửa ráy

một tay.

Nước suối im lặng róc rách chảy qua, Phúc ca không khỏi nghĩ tới bọn họ lúc trước. Lúc đó Mai Tử còn nhỏ, hắn cũng còn nhỏ, hai người thường xuyên đến bên khe suối chơi đùa, hắn lấy nước vung vẩy lên người Mai Tử, Mai Tử sẽ nói cười chạy đi.

Phúc ca thở dài, hôm nay tiếng nước vẫn còn đây, nhưng Mai Tử thuộc về hắn lúc đó đã không bao giờ trở về nữa.

Mai Tử rửa bát đĩa xong, cẩn thận bỏ vào giỏ trúc. Đang muốn đứng dậy, chợt nghe một tiếng gào, nhất thời sợ hãi vội vã ngừng đầu, liền thấy một con sói hung ác đang ở bờ suối đối diện nhìn bọn họ nhe răng nhếch miệng.

Mai Tử "A" một tiếng kêu to, lập tức trấn định, vội vã bắt tay làm loa hướng chỗ bọn Tiêu Kinh Sơn hô to: "Sói, bên này có sói!"

Phúc ca cũng sợ hãi giật mình, nhưng vẫn cố gắng trấn định an ủi Mai Tử: "Đừng sợ, huynh có cung, huynh bắn nó." Vừa nói vừa cưỡi cây cung trên lưng xuống.

Ai dè con sói kia lại cực hiểu tính người, thấy Phúc ca cưỡi cung tên xuống, liền nhìn bọn họ gào lên một tiếng, lập tức nhảy xuống sông, muốn hướng bên này đi qua.

Cả người Phúc ca run lên, vội vã đẩy Mai Tử: "Mau, chạy mau!"

Mai Tử biết mình có ở lại đây cũng không làm được gì, lập tức đành phải xoay người, chạy về phía trước. Phúc ca cũng vội vã chạy, cây cung cầm trong tay lên tên bảo hộ phía sau Mai Tử.

Con sói kia rất nhanh liền đi qua bên này, lên bờ vùng vẩy da lông sũng nước sau đó liền nhanh chân điên cuồng đuổi lại đây. Phúc ca vừa thấy, biết thế nào cũng trốn không thoát, dứt khoát dừng lại giương cung. Hắn bắn tên không có chuẩn, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể kiên cường chống lại mà thôi.

Mai Tử quay đầu nhìn, con sói kia còn cách Phúc ca mười mấy bước chân mà thôi, lập tức lo lắng hô to; "Phúc ca, huynh chạy mau! Mau!"

Phúc ca cầm chặt cây cung, lớn tiếng nói: "Muội chạy trước đi, huynh đối phó nó!"

Tay Phúc ca run rẩy, hắn không biết mình bắn mũi tên này sẽ ra sao. Hoặc là bắn trúng, sói ngã xuống, mình sống; hoặc là không bắn trúng, sói vồ lại đây, sau đó mình chết.

Phúc ca chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề sống chết, cho dù bên ngoài có chiến loạn cũng không ảnh hưởng gì đến hắn, hắn ở nơi luôn luôn yên lành hòa bình này lớn lên, hắn chưa từng nghĩ đến mình sẽ làm gì để phải bỏ mạng. Nhưng bây giờ, Mai Tử khiến hắn bắt đầu nghĩ, Tiêu Kinh Sơn rốt cuộc là nam nhân thế nào, là nam nhân thế nào mà có thể làm cho Mai Tử cảm động như vậy?

Mắt Phúc ca thấm ướt, trong nháy mắt này, hắn cảm thấy con sói điên đang hướng mình điên cuồng vồ tới kia trở nên mơ hồ, hắn biết mình sẽ bắn không trúng, nhưng hắn vẫn hung hăng nhắm mắt lại, nặng nề mà bắn ra mũi tên kia.

Nắm mắt lại, Phúc ca không biết mình sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nghe trong không trung, có cái gì đó chạy rất nhanh xé gió lại đây.

Gió, có mùi máu.

Hắn nghe phía sau có một tiếng kêu thốt khổ: "Phúc ca — —"

Nước mắt hắn liền chảy xuống, trong lòng lặng lẽ nói, Mai Tử, đừng.

Hắn không phải anh hùng của nàng, nhưng hắn lại muốn làm anh hùng của nàng – dù chỉ một lần.

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 41: Mùa Đông Lạnh Bếp Lò Nóng

Mai Tử tâm tê liệt phế gọi lớn: "Phúc ca — —"

Nàng nhìn thấy sói nhảy lên người Phúc ca, nàng nhìn thấy máu bắn tóe ra.

Nàng rơi nước mắt liều mạng lắc đầu: "Không cần — —"

Phúc ca thống khổ khàn khàn kêu, chợt mở hờ mắt lấy tay vùng vẫy đấu tranh với con sói ác đang nhe răng trắng toát.

Mai Tử chạy như điên đến, nàng biết mình có đến cũng chỉ tốn công vô ích, nhưng nàng không thể trọn tròn mắt nhìn Phúc ca chết.

Ngay lúc này, một mũi tên nhọn xé gió bay đến, ngắm chuẩn ngay trán con sói kia bắn vào.

Cùng với tiếng "Vụt vụt" của mũi tên nhọn xé gió bay còn có mấy mũi tên nhọn đâm khác vào cơ thể nó.

Động tác của con sói dừng lại, mắt hung hăng nhìn về phía mũi tên nhọn bắn ra, chỗ đó có một nam nhân tay cầm cây cung dài mà đứng sừng sững.

Con sói không còn sức lực nữa, ỉu xìu ngã xuống, trên trán có máu tươi từ từ chảy ra.

Mai Tử vội vã ngã nhào xuống, liều mạng đẩy xác con sói đang đè lên Phúc ca, giọng run rẩy hỏi: "Phúc ca... huynh... huynh thế nào?"

Tiêu Kinh Sơn thu hồi cung, vội vàng chạy lại, giúp Mai Tử đỡ Phúc ca dậy, tay kiên quyết tinh luyện chuẩn xác bắt mạch cho Phúc ca.

Hắn cau mày cúi đầu: "Vết thương tương đối nặng, ta nhanh chóng công hấn vết thương."

Sau đó, bọn cướp cùng Trần Hồng Vũ cũng lại đây, mọi người giờ giờ, đỡ đỡ, vội vã đem Phúc ca đưa đến nhà Mai Tử.

Tiêu Kinh Sơn vội vàng lấy hộp thuốc thường ngày dùng ra, vội vã bôi thuốc cho hắn, lại để Mai Tử lấy một củ tam thất cắt ở trong hần ra đút cho Phúc ca.

Mai Tử nhìn chăm chú miệng vết thương cuối cùng cũng không còn chảy máu nữa của Phúc ca, lúc này mới chớp mắt ngấn lệ nhỏ giọng hỏi: "Huynh ấy thế nào rồi?"

Tiêu Kinh Sơn quay đầu nhìn thần sắc lo âu của nàng, an ủi nói: "Không có gì nguy hiểm nữa, chú ý tĩnh dưỡng là tốt rồi."

Mai Tử nghe vậy, lòng vẫn treo ngược nãy giờ mới từ từ hạ xuống, nhưng nhìn Phúc ca thần sắc tái nhợt trên giường, lại nhớ tới hành động xả thân bảo hộ mình của hắn, trong lòng vừa áy náy vừa đau lòng, trăm tư vị vọt lên.

Lúc sau, người nhà Phúc ca cũng đều gấp gáp qua đây, nương tử của hắn, cùng với trưởng thôn - cha hắn lâu ngày không lộ mặt, bộ dạng khóc lóc thảm thương chạy đến. Nương tử của hắn thì không cần nói, trực tiếp nằm ở mép giường khóc lớn, còn nói chàng chết thì ta phải làm thế nào, trưởng thôn cha hắn càng thêm đấm ngực dậm chân, nói cái gì mà làm trưởng thôn đâu dễ dàng gì, bây giờ ngay cả con trai cũng phải mất sao!

Người bên cạnh thấy vậy, liền khuyên bọn họ thật ra vết thương cũng không nghiêm trọng, nằm ở trên giường tu dưỡng một vài ngày liền tốt. Thế là trưởng thôn liền hỏi đầu đuôi câu chuyện. Trần Hồng Vũ biết việc này nếu để Tiêu Kinh Sơn nói ra thì bất tiện, thế là hắn liền đem sự việc lúc đó nói một lần.

Trưởng thôn biết khi ấy Phúc ca ở chung một chỗ với Mai Tử thì liếc nhìn Mai Tử, thở dài nói: "Như vậy cũng tốt."

Nương tử Phúc ca đương nhiên sẽ không giống như cha hẳn trăn định như vậy. Nghe nói Phúc ca vì Mai Tử nên thiếu chút nữa mất mạng liền ở tại chỗ rộng lớn, nói chàng vì sao không suy nghĩ đến vợ của chàng ở nhà một chút, còn có đứa bé chưa ra đời của chàng!

Người khác lúc này mới biết, thì ra nương tử Phúc ca đã có bầu. Đúng lúc đó, mấy nữ nhân khác trong thôn cũng lại đây. Họ vốn tính lại đây để giúp việc, bây giờ đụng phải tình cảnh này, liền bắt đầu khuyên bảo nương tử Phúc ca. Nương tử Phúc ca vừa khóc vừa nghĩ thông, lau nước mũi, lại cùng cha Phúc ca bàn cách làm thế nào để đem Phúc ca về nhà, thế là mọi chuyện tạm thời kết thúc như thế.

Buổi tối hôm đó, Tiêu Kinh Sơn không có đi gác đêm. Bùi Chiếm Phong cùng Trần Hồng Vũ cảm thấy Mai Tử bị kinh hách nên để nghị Tiêu Kinh Sơn về nhà xem nàng thế nào. Tiêu Kinh Sơn vốn không chịu, nhưng suy nghĩ một chút đến dáng vẻ khóc lóc của Mai Tử ban ngày, cũng liền về nhà.

Mai Tử dĩ nhiên không ngủ được, ở trên giường trở qua trở lại, trong lòng luôn hiện lên hình ảnh sói ác về Phúc ca, dáng vẻ Phúc ca gắng sức vùng vẫy.

Phúc ca đâu phải là người có thể cùng sói vật lộn đọ sức, hẳn sống thiện lương, trước kia ngay cả giết gà cũng không dám. Nhưng hôm nay, còn không phải vì nàng sao, vì nàng hẳn đã đánh nhau với sói.

Mai Tử chảy nước mắt, sau đó nàng lại nhớ tới hình ảnh trước kia lúc họ ở bên sông chơi đùa. Thời gian đó nàng chưa quen biết Tiêu Kinh Sơn a, nàng chỉ biết Phúc ca, nàng cảm thấy Phúc ca chính là người đối tốt với nàng nhất.

Nhưng vì cái gì, vì cái gì mà người tốt đó từ nay về sau lại trở thành người xa lạ? Mai Tử nhớ tới sáng sớm ngày hôm đó, nàng một mình đứng ở khe núi trông ngóng mòn mắt, nhưng chờ đến mặt trời đã lên cao, nàng cũng không thấy bóng dáng của Phúc ca.

Mai Tử đem mặt chôn vào trong chăn, để nước mắt thấm sâu vào trong chăn. Cứ nghĩ là đã quên, cứ nghĩ việc này đâu đã thành mây trôi gió thổi, thì ra nàng còn chưa quên, việc này vẫn luôn ở trong lòng. Ở trong lòng, đó là vết sẹo, chỉ là nàng cố ý bỏ quên, không muốn chạm đến mà thôi.

Mai Tử kìm nén khóc thầm, Tiêu Kinh Sơn vẫn nằm bên cạnh lặng yên không lên tiếng chợt khàn khàn nói: "Còn chưa ngủ sao?"

Mai Tử rời mặt ra khỏi chăn, hít một hơi, cố gắng làm ra vẻ không có chuyện gì nói: "Chàng còn chưa ngủ sao? Nhanh nhanh ngủ đi, ngày mai còn phải lo chuyện đấy."

Mai Tử biết gần đây vì việc này mà Tiêu Kinh Sơn rất khổ cực, cũng biết giọng nói khàn khàn của hắn bây giờ là do mệt.

Tiêu Kinh Sơn kéo nàng lại, duỗi tay một cái đem nàng ôm vào trong chăn của mình, cũng ôm vào lòng mình.

Mai Tử sợ hắn phát hiện mình khóc, quay đầu đi không dám nhìn hắn.

Tiêu Kinh Sơn đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, bình tĩnh hỏi: "Sao nào, không muốn để ta xem?"

Mai Tử cắn môi không nói lời nào, nàng không muốn để Tiêu Kinh Sơn biết nàng vì chuyện quá khứ mà khổ sở. Thật ra nàng đương nhiên biết, Tiêu Kinh Sơn vốn sẽ không để ý chuyện này. Lúc đó, khi Tiêu Kinh Sơn còn hiểu lầm nàng và Phúc ca có chuyện mờ ám nhưng hắn cũng không quan tâm đó thôi. Hôm nay, chuyện này, hắn đương nhiên lại càng không để trong lòng.

Người khác nói hắn hào phóng bình thản, người khác nói hắn bao dung rộng lượng, mấy chuyện khổ sở này, ở trước mặt hắn, có gì đáng để nhắc tới chứ?

Bàn tay Tiêu Kinh Sơn vỗ lưng nàng tạm dừng lại, rồi lại lập tức chạm vào lưng nàng, nhẹ nhàng ở một chỗ sờ sờ, hỏi: "Bây giờ rõ ràng là không chịu để ý ta, phải không?"

Cuối cùng Mai Tử không nhịn được nữa, lên tiếng: "Không có."

Nàng vừa nói liền nén không được tiếng nước mắt, từ "Có" phát ra còn mang theo tiếng khóc.

Tiêu Kinh Sơn sờ mái tóc mềm mại của nàng: "Nàng khổ sở vì chuyện ban ngày sao?"

Mai Tử nhỏ giọng khóc sù sùi.

Tiêu Kinh Sơn thở dài, bỏ cái tay đang ôm Mai Tử ra, ngẩng đầu nhìn nóc nhà đen ngòm phía trên, lên tiếng nói: "Phúc ca người này, trước kia ta xác thực xem thường hắn, hôm nay hắn có thể ngay lúc nguy nan bỏ thân hộ nàng, xác thực cũng là hán tử."

Mai Tử không nghe lời này thì thôi, nghe rồi liền lập tức khóc ra tiếng, vừa khóc vừa nói: "Ta cũng không ngờ hắn sẽ cứu ta như vậy, hắn thiếu chút nữa vì ta mà chết. . . . ."

Nếu như không phải vì nàng, Phúc ca có thể chạy đi, sói chưa chắc đã có thể đuổi được hắn a! Đầu là vì nàng, Phúc ca mới dừng ở chỗ đó cùng sói quyết đấu. Nhớ tới cảnh tượng máu me dầm dề lúc ban ngày, cả người Mai Tử liền run lập cập. Nàng thậm chí không thể tưởng tượng được, nếu Phúc ca thực sự vì nàng mà chết, sau này nàng phải làm sao bây giờ? Nương tử Phúc ca đã có bầu, nếu như Phúc ca chết, vậy không phải nàng sẽ trở thành tội nhân sao?

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng khóc lợi hại, lúc này mới lần nữa ôm lấy nàng, ôm rất chặt, nhưng không nói gì.

Mai Tử bu ãn bực chôn đầu trong lồng ngực hắn, nghe nhịp tim ổn định của hắn, khóc đến lộn xộn.

Sau chuyện lần này, Tiêu Kinh Sơn tổ chức bọn cướp tăng cường tuần canh phòng hộ, bảo đảm không bao giờ có chuyện sói tiến vào thôn hại người nữa. Đồng thời, Tiêu Kinh Sơn truy bắt sói, sử dụng lửa đuổi bọn nó, không cần làm chúng nó bị thương, chỉ mong chúng nó có thể chạy đi

chỗ khác mà thôi. Mà đám sói này canh giữ ở thôn mấy ngày đêm, chẳng những không có thu hoạch gì, ngược lại đ̣ng bọn của chúng lại tổn thất đi vài cái, thế là từ từ bắt đầu lui đi. Dù sao sói cũng có cuộc sống của mình, trời đ̣ng giá rét thán̄g chap, tất cả đ̄u phải kiếm miếng ăn.

Sau này, khi trời đ̣ng trở nên lạnh nhất, núi tuyết lớn phủ trắng xóa mọi vật xung quanh, b̄ây sói cuối cùng cũng rút lui triệt đ̄ể không thấy tung tích. Thế là bọn cướp đ̄a có thể đ̄ể xuống trách nhiệm tūn canh nặng nề, bắt đ̄u quan tâm cuộc sống của mình.

Người trong thôn người đ̄u biết rõ mùa đ̣ng này bọn cướp vì chuyện phòng sói mà đ̄a xuất ra nhiều sức lực, mọi thành kiến trước kia đ̄u bay biến hết, tận tâm chiêu đ̄ai bọn họ. Thôn mặc dù không lớn, nhưng đ̄u gì cũng có trên dưới một trăm miếng ăn, mỗi hộ góp chút ít lương thực, bọn cướp lại thỉnh thoảng ra ngoài bắt chút ít dã thú, như thế miễn cưỡng cũng có thể qua ngày.

Chỉ là mùa đ̣ng rét lạnh, nhà tranh sơ sài, bọn cướp đương nhiên không tránh đ̄ược phải chịu lạnh, này cũng không có cách nào. Sự thật là, chẳng những bọn cướp, ngay cả nhà tranh của Tiêu Kinh Sơn cũng khó che đ̄ược cái rét căm căm.

Tiêu Kinh Sơn đ̄em một cái lò nhỏ vào trong nhà, mỗi ngày trước khi đi ngủ bỏ vào bên trong một chút than, như thế từ từ đ̄ốt, trong phòng līn ấm áp hơn rất nhiều. Mỗi ngày Mai Tử sẽ đ̄ể Tiêu Kinh Sơn đ̄em những khối băng kia đập nhỏ ra, bỏ vào n̄ũ đun thành nước, nước sôi līn dùng đ̄ể làm cơm, lại đ̄em cho bọn cướp uống ấm người. Uống nước nóng, ăn cháo nóng, hơn nữa còn mặc áo da dê áo da sói, thỉnh thoảng hoạt đ̄ộng thân thể đi qua nhà mẹ, nên nàng cũng không cảm thấy lạnh.

Buổi tối trước khi đi ngủ nàng đ̄u vùi vào lòng ngực Tiêu Kinh Sơn đ̄ể h̄n ôm ấp. Nam nhân này chính là một cái lò sưởi không cần thêm than, mặc kệ bên ngoài mưa gió bão bùng thế nào, chỉ cần nàng núp trong lòng h̄n vẫn ấm áp như thường, thoải mái nói không nên lời.

Tiêu Kinh Sơn phát hiện chân tay Mai Tử rất dễ bị lạnh. Thế là mỗi ngày chui vào chăn chuyện đ̄u tiên h̄n làm chính là đ̄em tay nàng ủ vào

trong lòng, đem chân nàng kẹp giữa chân mình, dùng thân nhiệt của mình làm ấm thân thể nàng.

Buổi tối Tiêu Kinh Sơn ôm Mai Tử từng nói nàng như thế này: "Sau này mấy việc bên ngoài cứ để ta làm nhiều một chút."

Mai Tử đem tay nhỏ bé của mình đã được ủ ấm rút ra, ở ngang hông hấn tùy tiện vuốt ve hỏi: "Vì sao?"

Tiêu Kinh Sơn đem cái tay hư hỏng của nàng bắt về, nhẹ nhàng vuốt ve nói: "Năm nay quá lạnh rồi, nàng sợ lạnh."

Đầu ngón tay Mai Tử phản lại, ôm lấy tay của hấn chơi đùa, miệng cười nói: "Trong núi chúng ta, hàng năm đều lạnh như thế này, trước kia mặc kệ bên ngoài lạnh như thế nào đi nữa, ta vẫn phải băm thức ăn cho lợn, ra ngoài làm việc đó thôi, đâu có sợ gì đâu."

Tiêu Kinh Sơn nghe nàng nói, nắm tay nàng chặt thêm vài phần: "Tiểu Mai Tử của ta trước kia chịu khổ rồi."

Mai Tử nghe thấy giọng nói của hấn trầm ổn mang theo vài phần yêu thương, trong lòng dâng lên ngọt ngào ấm áp, thế là hai má liền đỏ xát lên ngực hấn, nhỏ giọng nói: "Thật ra cũng không tính là chuyện gì."

Bàn tay to của Tiêu Kinh Sơn duỗi ra, sờ sờ hai má mềm mại của nàng, giống như chần chờ, sau đó lên tiếng hỏi: "Trước kia Phúc ca đối với nàng cũng không tệ à."

Mai Tử chợt nghe hấn nhắc tới Phúc ca, cái tay nhỏ bé vốn đang nhay múa trước ngực hấn liền ngừng lại.

Phúc ca bị thương dưới móng sói, mặc dù nhìn máu dầm dề, nhưng cũng không phải quá nghiêm trọng. Nằm nghỉ trên giường vài ngày, hơn nữa còn có thuốc của Tiêu Kinh Sơn, vết thương đã tốt hơn rồi. Chỉ là, cuối cùng vẫn không tránh được để lại sẹo. Vết sẹo cũng ở trên ngực, Mai Tử không thấy qua, nhưng nghe đông nói một chút tây nói một chút là nhìn nó rất hung ác, so với vết sẹo của Tiêu Kinh Sơn còn hung ác hơn.

Việc này, mấy ngày nay Mai Tử cũng suy nghĩ, nàng lo lắng muốn tới thăm Phúc ca, chỉ là muốn đến thăm thôi, tình yêu nam nữ vốn đã không còn. Người ta vì mình mà bị thương, tốt xấu gì trước kia hai người cũng cùng nhau lớn lên, phần tình nghĩa ở trong tâm không phải là dễ dàng biến mất.

Lúc này, nghe Tiêu Kinh Sơn hỏi như thế, Mai Tử gật gật đầu: "Trước kia hẳn đối với ta không tệ." Từng, đã từng, người kia xác thực đối với nàng rất tốt, thậm chí nàng còn cho đó là người nàng có thể gửi gắm cả đời.

Tiêu Kinh Sơn trềnh mặt một lát, cuối cùng giọng nói vang lên lần nữa: "Hẳn xác thực không tệ."

Mai Tử không biết vì sao tốt nay Tiêu Kinh Sơn lại nhắc tới Phúc ca, liền vội hỏi, giọng hỏi: "Sao chàng lại hỏi vấn đề này, vết thương của hẳn đã tốt rồi."

Tiêu Kinh Sơn lắc đầu: "Không sao cả, chỉ cảm thấy chúng ta thiếu hẳn, hẳn cứu nàng."

Lời này vừa đúng với tâm sự trong lòng Mai Tử, cảnh tượng hôm đó Phúc ca tuy kiếp đăm nhưng vẫn liều chết cùng sói cứ hiện đi hiện lại ở trước mắt Mai Tử. Nàng khổ sở mà cười, trong lòng biết rõ, người này xả thân cứu mình, đương nhiên không phải vì tình láng giềng lâu nay.

Rốt cuộc là ai phụ ai, ai mới là người bị phụ.

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử không lên tiếng nữa, thở dài cúi đầu nói: "Sau này ta sẽ tìm cách báo đáp ân tình của hẳn."

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 42: Ta Chỉ Muốn Vĩnh Viễn Cùng Nàng

Năm nay, người trong thôn Bích Thủy đón năm mới trong tâm lý bị bóng ma bầy sói vây quanh, đây là đợt đón năm mới ảm đạm nhất trong ký ức của bọn họ từ trước tới nay. Theo truyền thống, những nữ nhi gả đi xa sẽ về nhà mẹ đẻ thăm nhà vào ngày lễ tết. Nhưng vì bầy sói, những người thân xa cũng không dám trở về, thế là Chu Đào cũng không như hy vọng của Mai Tử nương - nàng không có về.

Ngày đó Mai Tử nương vừa lau nước mắt vừa nói: "Trong lòng ta luôn lo lắng cho mọi người con, với tính tình của nó, thật không biết chuyện sẽ ra sao."

Mai Tử đương nhiên hiểu tấm lòng của mẹ, an ủi nói: "Người khác truyền tin đến, nói Chu Đào ở bên đó rất tốt, cha mẹ chúng cũng không tệ, vị hôn phu tính tình cũng tốt, chỉ là năm nay thật sự không có cách nào trở về mà thôi. Chờ tai ương này qua đi, Chu Đào nhất định sẽ trở về thăm mẹ."

Mai Tử nương thở dài: "Nói thì nói như thế, nhưng ta chưa gặp nó, lòng sẽ luôn không yên a."

Mai Tử biết mẹ quan tâm Chu Đào, nhưng lúc này chỉ có thể an ủi chứ không thể làm gì, nói một ngàn đường một vạn, mẹ không gặp con sẽ luôn nhớ nhung. Nàng cầm lấy tay mẹ, cùng bà rơi nước mắt.

Qua năm mới, gió xuân vừa thổi, tuyết trên núi bắt đầu tan, thế là bọn cướp liền đến cáo từ Tiêu Kinh Sơn để đi. Lời nói của thủ lĩnh bọn cướp Bùi Chiếm Phong đối với Tiêu Kinh Sơn cực kỳ cung kính, chấp tay nói không dám quấy nhiễu mọi người nữa, hôm nay xuân vừa đến, rất thích hợp để xuống núi.

Tiêu Kinh Sơn nhìn Bùi Chiếm Phong đang thành khẩn nói, chỉ hỏi một câu: "Các người tính đi đâu?"

Bùi Chiếm Phong nghe vậy, hùng hân chấp tay nói: "Hôm nay phản tặc làm loạn, dân chúng lâm than, bọn ta nếu đã ở trong quân đội, luyện được một thân võ nghệ, đương nhiên phải báo đáp nước nhà, để thiên hạ lê dân được Thái Bình Thịnh Thế!"

Hắn nói những lời này nước bọt văng tứ phía, Mai Tử ở phía sau nghe thấy lại cảm khái cực kỳ. Bọn cướp này lúc mới đến còn muốn đánh cướp tiền, lương thảo của thôn dân, kết quả qua một mùa đông, gặp một hời nạn đói, hôm nay vậy mà lại muốn vì thiên hạ lê dân đi đánh loạn.

Nhưng mà nhớ tới đi đầu này, nàng vội vã quan sát sắc mặt nam nhân nhà mình, nhìn phản ứng của hắn.

Tiêu Kinh Sơn nghe lời này, lại nhìn bọn cướp theo sau Bùi Chiếm Phong. Chỉ thấy bọn họ ai ai cũng còn trẻ tuổi, trên khuôn mặt tràn ngập một cỗ nhiệt huyết hào khí. Lập tức hắn tán thưởng gật đầu, hỏi: "Như thế rất tốt, chỉ là, không biết các người muốn đi đâu quân cho vị tướng nào? Là đào quân của Bành vương gia thì có vị tướng nào dám chứa chấp các người?"

Bùi Chiếm Phong nghe vậy khựng lại một chút rồi ngay lập tức thay đổi dáng vẻ bằng bất cứ giá nào nói: "Cùng lắm thì chúng ta đánh đơn độc, giết vài tên giặc xem như góp công!"

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy liền cười: "Các vị có hùng tâm tráng chí, Tiêu mỡ rất bội phục. Nhân lúc chúng ta còn gặp nhau chỗ này, Tiêu mỡ muốn cùng các vị làm vài ly, xem như tạm biệt, được không?"

Bây giờ Bùi Chiếm Phong đối với Tiêu Kinh Sơn dường như là rất nghe lời, cung kính có thừa, đương nhiên là không cự tuyệt. Lập tức Mai Tử liền xuống bếp, bọn cướp chẻ củi nhen lò làm cơm nấu nước. Tiêu Kinh Sơn từ trong hòm lấy ra mấy hũ rượu ngày trước mua ở chợ dưới trận, lại nhìn Mai Tử nói: "Nàng cứ làm, ta có việc đi ra ngoài một chút."

Mai Tử đang cúi đầu rang thức ăn bên bếp, nghe lời này liền xoa xoa mồ hôi trên trán: "Ừ, chàng đi đi, ta làm xong bây giờ."

Một lát sau, các loại thức ăn đầu đã được đặt lên bàn. Bọn cướp hoặc là ngồi trên ghế đá, hoặc ngồi trên ghế gỗ, không có ghế ngồi thì dùng đá làm ghế, tóm lại là vây quanh một bàn. Sau đó, Tiêu Kinh Sơn cũng trở về vừa đúng lúc, phía sau còn có mấy thôn dân bọn cướp đã sớm quen thuộc, ví dụ như đám người Diêm lão út, Trần Hồng Vũ. Bọn họ thấy rượu và thức ăn đã xong liền ngồi xuống, chiêu đãi bọn cướp bắt đầu ăn uống.

Bọn cướp ở thôn Bích Thủy một mùa đông, đã quen thuộc với Mai Tử và người trong thôn. Hôm nay phải đi, thực có chút không nỡ, chỉ tiếc là đại trượng phu chỉ ở bốn phương, không nỡ cũng phải đi.

Bùi Chiếm Phong thấy Mai Tử vẫn ngồi trước bếp, vội đứng dậy đề nghị nói: "Chị dâu mùa đông vì chúng ta nấu thức ăn cũng thật khổ cực, lần cuối được ngồi cùng nhau như thế này, không bằng mời chị dâu cùng ngồi xuống chung vui?"

Ở nơi thôn sơn này đây dĩ nhiên là không hợp quy củ, Mai Tử nghe vậy cười cự tuyệt: "Mà thôi, các người ăn đi, bây giờ ta không đói, chút ăn cũng được."

Diêm lão út nghe vậy buông chén đĩa xuống: "Người trong núi chúng ta đâu có nhiều quy củ như vậy, Mai Tử cùng qua đây ăn đi."

Tiêu Kinh Sơn nhìn Mai Tử một chút, gật đầu nói: "Nàng cũng lại đây đi."

Mai Tử thấy Tiêu Kinh Sơn nói như thế, liền lấy củi bỏ thêm vào bếp lò để nó từ từ cháy, sau đó đem lò che lại, lúc này mới đứng dậy bước qua. Bùi Chiếm Phong vội vã nhường chỗ cho Mai Tử. Lúc đầu Mai Tử không chịu, lúc sau lại thấy Bùi Chiếm Phong cầm một khúc gỗ bên cạnh ngồi xuống, nàng mới không thể làm gì khác ngoài ngồi xuống.

Như thế, ai cũng đã ngồi vào chỗ của mình, mọi người bắt đầu nói chuyện mùa đông này thực khổ cực, nói chuyện bên ngoài đang động loạn,

lại nói đến chuyện sau này. Càng nói càng xúc động, Diêm lão út thấy mắt mây hán tử đỏ hồng liền nhắc ly rượu lên nói: "Các người muốn đi ra ngoài đánh giặc, ta đây không có gì để tặng, chỉ có thể cho các người một câu: bảo trọng mình, sống trở về, chúng ta thôn Bích Thủy này luôn hoan nghênh các người!"

Con người bọn cướp đầu hồng, nhắc ly rượu lên, liền thề đến lúc thiên hạ thái bình sẽ trở lại thôn Bích Thủy này, thành gia lập nghiệp ở đây sống qua ngày.

Một ly rượu nồng tại hào khí vạn trượng này, trong lòng mọi người chưa xót bắt đầu nổi lên. Ly biệt, mặc dù là hán tử bằng sắt cũng sẽ khổ sở.

Cuối cùng bọn cướp cũng đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, tên cướp thanh tú trông mắt thắm ướt, nghẹn ngào nói: "Đợi đến khi thiên hạ thái bình, chúng ta sẽ trở về giúp tở xây lại nhà mới."

Mai Tử nặng nề gật đầu, trong lòng lại không khỏi khổ sở mà nghĩ, lúc nào thiên hạ mới có thể thái bình?

Tiêu Kinh Sơn từ trong lòng lấy ra một phong thư, đưa cho Bùi Chiếm Phong.

Bùi Chiếm Phong sửng sốt, hai tay cung kính tiếp lấy lá thư, nhìn bút tích trên mặt bìa rồng bay phượng múa dương cương có lực rõ ràng viết là Thân gửi Lỗ Cảnh An.

Hắn đã sớm đoán được thân phận của Tiêu Kinh Sơn, nhưng lúc nhìn thấy phong thư này vẫn rất kinh ngạc.

Tiêu Kinh Sơn gật đầu, trầm giọng nói: "Cần lấy phong thư này, đi đi."

Mắt Bùi Chiếm Phong lộ ra cảm kích, liền chấp tay: "Đa tạ Tiêu đại ca, sau này gặp lại!"

Bóng dáng của bọn cướp dần dần biến mất sau khe núi, Mai Tử đứng bên cạnh Tiêu Kinh Sơn buồn bã thở dài.

"Ta thật sự hi vọng, sau này sẽ không bao giờ đứng ở đây, nhìn bóng lưng người quen biến mất như thế nữa."

Tiêu Kinh Sơn quay đầu nghiêm túc nhìn nàng một cái: "Không sao, đi rồi sẽ trở về mà."

Trong mắt Mai Tử mang theo vẻ ngẩn ngơ: "Thật không, nếu không trở lại thì phải làm sao đây?"

Vấn đề này, Tiêu Kinh Sơn không có cách nào trả lời, hắn nhìn chăm chăm dãy núi đầu xa.

Lúc tuyết tan đi, ngọn núi cũng lơ mờ trải dài màu xanh, khí trời bắt đầu chuyển ấm.

Ngày ấm lên, hắn cũng biết đã đến lúc nên xây lại nhà mới che mưa che gió cho nương tử mình rồi.

Xây nhà chuyện này, nói khó cũng không khó, không cần gì nhiều, chỉ cần có bạc và sức người.

Bạc nha, Mai Tử lôi ra mấy túi bạc trắng, mở ra đem bạc trắng đổ hết lên bàn, cẩn thận đếm lại một lần. Lúc bọn cướp Bùi Chiếm Phong kia rời khỏi, người trong thôn tổ chức một bữa lớn với nhau. Nhà Mai Tử đương nhiên phải xuất ra một lượng lớn, như vậy, Mai Tử thật có chút lo lắng không có đủ bạc để xây nhà.

Ai dè chuyện nhà Mai Tử tính toán xây lại nhà mới người trong thôn cũng biết, họ bày tỏ tán thành cũng nhiệt tâm muốn lại đây giúp việc. Có người muốn lại đây giúp khiêng đá, cũng có người muốn lại đây đục đá, ngay cả nữ nhân trong thôn cũng bày tỏ mình không có việc gì làm nên có thể lại đây giúp việc làm cơm.

Thật ra người trong núi xây nhà, phần lớn là dùng đá và gỗ. Đá thì trong núi nơi nào cũng có, gỗ cũng có sẵn trong núi. Tốn bạc là tốn ở chỗ mời người chuyên đá và tạc đá mà thôi. Mấu chốt là phải mua gạch ngói và bùn

trát, mặc dù phải dùng đến bạc nhưng cũng không nhiều. Thế là, chỉ còn tính chuyện chi phí cho mọi người ăn uống nữa thôi.

Hôm nay mọi người giúp sức cũng tiết kiệm được không ít bạc, nên tiền chính là dùng để mua thức ăn cho người làm và mời thợ đá thợ xây ở thôn khác đến. Như thế tính xong, nàng phát hiện bạc trong tay vẫn còn dư. Đôi bên thương lượng, trong lòng đã định sẵn, thế là xây phòng chuyện lớn liền náo nhiệt bắt đầu vào một ngày xuân nắng mặt trời rực rỡ.

Khai công, động thổ, đốt pháo, nhen bếp lò làm cơm mời khách, Mai Tử loay hoay không kịp, Mai Tử nương cũng lại đây giúp việc. Bạn tốt của Mai Tử, A Kim và Hồng Tảo cũng lại đây giúp làm cơm. Ngay cả A Thu cũng nhảy lên nhảy xuống muốn giúp khiêng đá, mọi người nói đùa vừa cười vừa làm, không khí trở nên náo nhiệt.

Rốt cuộc là nhiều người lực lượng lớn, không tới mười ngày nhà đã xây xong. Trần Hồng Vũ nhảy lên đứng đầu tường, trong tay cầm pháo đốt lên, vừa đốt vừa cười hô: "Xây nhà mới, ở nhà mới, sang năm sinh một bé mập mập a!"

Mọi người nghe, cả nhà cười ầm lên, cười đến mức má Mai Tử cũng hồng.

Xây xong nhà mới, tất cả mọi người cũng giải tán. Tiêu Kinh Sơn lại dùng vật liệu đất đá xây nhà còn dư lại, dựng lên một bức tường đá bốn phía, vây thành một cái sân nhỏ.

Mai Tử nhìn hẳn làm lụng vất vả, cười nói: "Đâu cần làm thế, vườn mọi nhà trong núi đều dùng hàng rào tre mà làm a."

Tiêu Kinh Sơn thả cục đá trong tay, ngẩng đầu nhìn nàng cười nói: "Nếu lại xảy ra chuyện gì, tường đá này của ta cũng có thể giúp được một chút!"

Mai Tử lại làm nũng cười nói: "Có chuyện gì đâu mà phải sợ, dù sao có chàng ở đây, cái gì ta cũng không sợ."

Tiêu Kinh Sơn nhìn Mai Tử trong tiết trời xuân cười giống như hoa nở rộ trên núi, trên mặt dần dần hiện lên một tia nắng nê

Mai Tử nhạy cảm nhận ra, thu hồi nụ cười hỏi: "Sao vậy?"

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử nhìn mình, vội lắc đầu nói: "Không sao, chỉ là nhớ lại chuyện kia, cảm thấy thất kinh."

Mai Tử chợt hiểu, đi tới trước mặt hắn kéo tay của hắn. Bàn tay to của hắn bởi vì làm việc nặng nên dính đầy bùn đất. Mai Tử cũng không chán ghét, đem bàn tay hắn giữ chặt trong lòng bàn tay nhỏ của mình, nhẹ giọng nói: "Đã là chuyện quá khứ, nghĩ lại làm gì, không phải ta vẫn đang rất khỏe mạnh mà đứng ở đây sao."

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nhìn kỹ Mai Tử, cuối cùng thở dài một hơi, giọng tay lên vén sợi tóc rũ xuống hai má của nàng: "Ta chỉ muốn vĩnh viễn cùng nàng, bảo vệ nàng, không bao giờ để nàng gặp bất kỳ chuyện gì kinh hách nữa."

Mai Tử ngẩng đầu nghiêm túc nhìn hắn: "Không phải chàng vẫn cùng ta sao, với lại, ta đâu có chịu chuyện gì kinh hách nữa đâu"

Tiêu Kinh Sơn sờ sờ hai má mềm mại của Mai Tử, hạ giọng lầm bầm nói: "Nàng không hiểu. . . . ."

Mai Tử không hiểu: "Ta không hiểu cái gì?"

Tiêu Kinh Sơn lại lắc lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Không có gì."

Mai Tử chớp chớp con ngươi, lắc lắc cánh tay hắn, nhìn hắn cười đến sáng lạn: "Mặc kệ chuyện gì, ta chỉ biết, chàng sẽ cùng ta như vậy cả đời."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 43: Đôi Uyên Ương Trên Đồng Cỏ

Xây xong nhà mới một tháng này, Tiêu Kinh Sơn sửa lại chuồng gà, chuồng lừa. Lại nghĩ bây giờ nhà mới lớn hơn nhà cũ, sau này khó tránh phải chiêu đãi khách, vân vân nên hẳn liền làm thêm mấy cái ghế gỗ, một cái bàn đá. Mai Tử nhàn đến vô sự cũng đến nhà mới bên này, sửa cái này lấy cái kia một chút, đem nhà mới dọn dẹp thành ấm áp thoải mái, chỉ chờ đến ngày kia dọn đò lại đây.

Mai Tử nương lật sổ xem ngày, cuối cùng chọn được một ngày hoàng đạo. Theo tập tục trong thôn, dọn nhà phải dọn trong đêm, nếu không sẽ là đi ền xấu. Thế là tối ngày đó, Tiêu Kinh Sơn dất lừa, Mai Tử xuy đàn gà, cùng nhau nhân lúc trời tối dọn đến nhà mới.

Ở nhà mới ngày thứ nhất, hai người mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần lại rất tốt. Mai Tử hưng phấn căn bản là không ngủ được, nằm ở trên giường trở qua trở lại, cuối cùng nghịch loạn ôm lấy cổ Tiêu Kinh Sơn.

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên sẽ không phụ nàng, mưa to cộng gió lớn một phen lặn qua lộn lại thật tốt. Lặn lộn đến đêm hôm khuya khoắc, cuối cùng Mai Tử mệt mỏi, ngáp một cái nằm ngửa trên giường ngủ.

Tiêu Kinh Sơn như cũ còn chưa tận hứng, ôm ấp nàng, có chút không cam lòng lấy chòm râu cọ cọ lên má nàng. Râu ngắn cứng rắn cọ một chút hai má mềm mại, quả nhiên chọc cho nàng rục rịch thân thể. Tay Tiêu Kinh Sơn đang muốn lục lọi đi xuống, ai dè Mai Tử lật người một cái, sau đó chọt nâng tay "Bốp" một tiếng đánh lên cằm hắn, miệng còn lẩm bẩm: "Muỗi. . . . ."

Tiêu Kinh Sơn sờ cái cằm bị bàn tay nhỏ bé mềm mại đánh qua, trở mắt nhìn Mai Tử vẫn ngủ say như cũ một lúc, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Nhà mới rộng rãi sáng trưng, ngày thứ hai, Mai Tử đem tủ quần áo nhà mình ra băng ghế gỗ sắp xếp một hồi, dọn dẹp trong phòng cho sạch chỉnh tề. Tiêu Kinh Sơn thì ở bên ngoài bận rộn xây lò bếp, làm nơi phơi quần áo, hai người bận rộn một ngày.

Qua mấy ngày sau thì có người trong thôn nói muốn nhà nàng cho xem nhà. Cái gọi là xem nhà nói trắng ra là mời hàng xóm láng giềng trong thôn lại đây ăn nhà mới. Nhà mới, nhà lạnh lò lạnh, mọi người náo nhiệt một hồi thì có hơi người hơn một chút. Mai Tử biết đây là truyền thống, thế là từ sớm đã bắt đầu chuẩn bị, vừa đi hái rau dại, vừa thúc giục Tiêu Kinh Sơn đi săn. Mai Tử nướng mang khoai trong nhà thu hoạch năm ngoái đến, lại mang theo ít gạo, toàn lực giúp Mai Tử lo liệu.

Hôm nay, Tiêu Kinh Sơn có uy tín với cả nam nữ lẫn già trẻ trong thôn, tất cả mọi người đều muốn thân cận hẳn. Thế là rất nhiều người lại đây, trong tay còn xách theo quà tặng lớn nhỏ.

Mọi người vừa ăn cơm vừa uống rượu, chèn chén một ngày mới tản đi. Buổi tối, Mai Tử mặc dù mệt mỏi, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, lúc nghiêng đầu ngủ cũng nheo mắt lại cười. Tiêu Kinh Sơn nhìn dáng vẻ hạnh phúc của nàng, cũng muốn cười, nhưng mà cười có chút miễn cưỡng. Lúc sau, Mai Tử chú ý thấy vậy nhưng lại làm bộ như không thấy, ngược lại hết sức vui vẻ mà cười nói cho hẳn biết hôm nay mùa xuân đến rồi, rau dại trên núi mọc lên mượt mà, nàng muốn vào sâu trong rừng hái rau dại.

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên không để Mai Tử một mình đi vào núi. Đã một mùa đông chưa vào rừng, hẳn nhìn dáng vẻ kìm nén mong chờ của nàng cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, lập tức vội vã đồng ý.

Núi lớn ngày xuân, bông liễu bay nhẹ nhàng cùng đống cỏ xanh ngắt trong làn. Mai Tử kéo bàn tay Tiêu Kinh Sơn đạp lên cỏ thơm xanh mượt, bên tai nghe tiếng băng tan chảy róc rách thành dòng bên khe núi gần kề,

khoang mũi quanh quẩn mùi hương thơm ngát của cỏ cây, không biết là hương của cây hoa dại nào.

Bọn họ cẩn thận đi trên đường cỏ giữa rừng, thỉnh thoảng còn kinh động đến mấy con thỏ hoang hoặc gà rừng, cứ đến lúc đó, Mai Tử luôn thúc giục Tiêu Kinh Sơn nhanh nhanh bắt lấy.

Tiêu Kinh Sơn lưng đeo mũi tên, gặp phải thú rừng mập mạp liền bình tĩnh giương cung, bắn tên. Mấy con thỏ hoang thấy bọn họ đã sớm dứt khoát quay đầu chạy, nhưng vẫn không trốn được mũi tên đoạt mệnh của Tiêu Kinh Sơn. Mai Tử ở bên nhìn hẩn bắn trúng, miệng nói tốt, tay vỗ vỗ còn chân thì vội vã chạy qua.

Hai người bận rộn nửa ngày, thu hoạch rất phong phú, giỏ trúc đã đầy thú rừng và rau dại. Lúc này, ánh mặt trời ấm áp ngày xuân đã chiếu vào trong núi rừng. Mai Tử hưng phấn liền kéo lấy Tiêu Kinh Sơn ngẩng xuống sườn dốc, cùng nhau phơi nắng. Tiêu Kinh Sơn dĩ nhiên nghe theo nàng.

Lúc đầu Mai Tử còn dựa vào bả vai Tiêu Kinh Sơn để ngẩng, lúc sau liền dứt khoát nằm xuống. Phía dưới là cỏ non xanh mơn, tỏa ra mùi thơm thơm ngát, bên cạnh là một cây liễu già xiêu vẹo, cành liễu mới ra mơn cứ lắc lư lắc lư trong gió xuân. Hoa liễu nhẹ nhàng bay xuống đậu trên mặt trên quần áo Mai Tử, nàng cũng không thích phải xuống, liền cứ để hoa liễu trắng trắng đậu trên chóp mũi của mình.

Mai Tử thoải mái nhắm mắt lại, hạnh phúc thở dài: "Nếu cả đời cứ trôi qua như vậy, thật tốt biết bao!"

Tiêu Kinh Sơn dùng cánh tay chống lấy thân thể, nằm nghiêng trên thảm cỏ, cười nhìn nương tử của mình: "Thật là tiểu tham lam."

Mai Tử mở hé mắt, xuyên qua đóa hoa trắng trên chóp mũi nhìn hẩn: "Sao lại tham lam, chẳng lẽ chàng không muốn ở đây phơi nắng sao?"

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng nheo nửa mắt hừ hừ đáng vẻ thật đáng yêu, không nhịn được đưa tay bốc đóa hoa liễu lên, sờ sờ cái mũi yêu kiều của

nàng: " Bé ngọc, chút nữa mặt trời nắng gắt, xem nàng còn muốn phơi nắng nữa không!"

Mai Tử liếc nhìn xem xét cảnh liêu lay lay bên cạnh, mơ màng nói: " Nếu ánh mặt trời độc, vậy chàng làm cho ta một cái mũ liêu che nắng đi."

Tiêu Kinh Sơn thuận theo ánh mắt của nàng nhìn cảnh liêu phía bên, liêu thấy cây liêu xiêu vẹo này nhìn rất quen mắt: " Cái cây này, ta thấy quen quen."

Lúc này đang là giờ ngọ, dù là mùa xuân nhưng ánh mặt trời vẫn như cũ có chút chói mắt. Mai Tử giơ tay lên che mắt, cười nói: " Chàng đương nhiên quen, tại cái cây này, chàng đã cứu ta, sau đó ôm ta về nhà."

Tiêu Kinh Sơn nghe lời này, lại tử tế nhìn cái cây một chút, hồi lâu sau mới cúi đầu sờ sờ hai má Mai Tử nói: " Nàng đứa nhỏ ngọc này, lúc đó sao lại xuống tay độc ác như vậy."

Mai Tử nhớ lại tình cảnh lúc đó, ý cười cũng dần dần biến mất, cảm thán nói: " Ta cũng không biết khi ấy thế nào, chỉ là cảm thấy không có đường sống."

Tiêu Kinh Sơn thuận theo hai má Mai Tử, sờ sờ mái tóc mềm mại của nàng, kéo dài giọng nói: " Thiên hạ rất lớn, chỉ mấy lời đồn thì đã coi là cái gì."

Mai Tử nghe hắn nói như thế liêu cười: " Lúc đó ta ngu a, không hiểu chuyện. Bây giờ hiểu rồi, sau này đương nhiên sẽ không làm việc ngọc nghịch đó nữa."

Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu: " Như thế rất ngoan."

Hắn sờ tóc, hai má nàng có chút nóng, nên biết bây giờ cho dù là mùa xuân, ánh mặt trời cũng không phải là thứ dễ đùa nên hắn liêu đứng lên, tung mình một cái nhảy lên cây cổ thụ xiêu vẹo bề lấy một cành non, phút chốc liêu làm thành một cái mũ liêu.

Mai Tử ở một bên nhìn chăm chăm, thấy hấn rất nhanh đã làm xong, liền kêu: "Làm một cái nữa đi, chúng ta mỗi người một cái." Vừa nói lời này, nàng vừa trở mình bò dậy, bắt đầu hái mấy đóa hoa cúc nhỏ cùng hoa loa kèn đang đón gió bên sườn núi.

Mai Tử rất nhanh liền hái được một bó to, nàng chạy lại đưa cho Tiêu Kinh Sơn: "Ta muốn một cái mũ liễu kết hoa."

Tiêu Kinh Sơn thấy vậy, bất đắc dĩ nói: "Vậy cái này để cho ta, ta làm cho nàng cái khác."

Bàn tay to của Tiêu Kinh Sơn nhìn vậy mà rất khéo léo, cành liễu cùng hoa cỏ kết lại một chỗ, chớp mắt liền làm thành một cái mũ liễu cùng hoa nhỏ. Mai Tử nhìn vậy vui mừng, vội vã muốn nhận lấy đội lên đầu, ai dè mũ liễu lại mắc phải bụi tóc, đau đến mức làm nàng chảy nước mắt.

Tiêu Kinh Sơn vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ xoa nước mắt cho nàng, sau đó nâng mũ liễu cẩn thận đội lên cho nàng.

Hai tay Mai Tử đỡ lấy mũ liễu, vội vã chạy đến vũng nước tuyết tan bên cạnh xem. Chỉ thấy trong dòng nước, một cô gái má hồng đang mở to mắt nhìn mình, bên cạnh hai má cô gái kia còn có vài đóa hoa nhỏ rủ xuống.

Tiêu Kinh Sơn đi tới cạnh nàng, trên đầu mang mũ liễu không kết hoa, nhìn cô gái trong dòng nước cười: "Đẹp không?"

Mai Tử không khỏi đỏ mặt, sóng mắt lưu chuyển, quay đầu chạy về phía đằng cổ trên sườn dốc.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng thế mà lại hiện ra vẻ ngượng ngùng ngày xưa, không khỏi cười sang sảng: "Bé ngốc." Vừa nói hấn cũng vừa đuổi theo.

Mai Tử liền nửa nằm chết dí trên cỏ, mũ liễu che kín mắt cùng nửa gương mặt.

Tiêu Kinh Sơn đến ngồi bên cạnh nàng, cúi đầu hạ giọng cười nói: "Sao đột nhiên lại ngại ngùng giống như lúc mới vào cửa vậy."

Mai Tử nghe vậy, hứng thú liếc hẳn một cái, dứt khoát xoay người qua bên không thèm để ý hẳn.

Tiêu Kinh Sơn với qua, bàn tay giúp nàng vén mấy đóa hoa loa kèn đang xuề xòa trước mắt, dùng thanh âm trầm thấp ôn nhu từ từ nói: "Ta cũng hi vọng cả đời này được ở đây phơi nắng."

Trong nháy mắt thân thể Mai Tử liền cứng ngắc, nàng quay mặt qua, con ngươi sáng rỡ bất mãn trừng hẳn: "Vừa rồi còn có người nói ánh mặt trời độc đấy."

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng quay qua, nhẹ giọng dụ dỗ nói: "Không sợ, ta sẽ làm mũ liều."

Giọng nói Tiêu Kinh Sơn nhu hòa giống như hòa tan được băng đá ngày xuân, ấm áp giống như ánh mặt trời lười biếng, theo gió xuân thàng ba thổi phất qua hai má của nàng, làm lòng nàng cũng như muốn hòa tan.

Bỗng nhiên, Mai Tử có chút thẹn thùng nhìn con ngươi sâu không thấy đáy của hẳn, cúi đầu xuống trong nháy mắt, hai má đến cổ đầu đã là một mảng hồng.

Bên tai truyền tới một tiếng thở dài nồng đậm của hẳn: "Mai Tử. . . . ."

Thân thể Mai Tử xụi lơ, nhin không được cả người tựa vào ngực Tiêu Kinh Sơn. Mà cánh tay Tiêu Kinh Sơn duỗi một cái, đem nàng ôm vào lòng.

Môi của hẳn như chuồn chuồn lướt nước đáp xuống hai má của nàng, như gió xuân phất vào mặt, như có như không lướt qua, ven theo đường cong ngây ngô đẹp đẽ của nàng đi xuống, đi tới trên cổ nàng, gặm lấy xương quai xanh tinh tế.

Mai Tử vô lực đỡ lấy cánh tay của hắn, nho nhỏ lên tiếng kháng cự:
"Không c ãn. . . . . Ở bên ngoài đấy. . . . ."

Nhưng giọng nói nàng mềm mại nhỏ nhẹ, không những không thể ngăn cản được lực tiến công, ngược lại càng làm cho người nam nhân bên cạnh càng thêm xúc động.

Lúc bả vai lộ ra dưới ánh mặt trời rực rỡ, nàng không lạnh, nhưng thân thể không nhận được run run.

Tiêu Kinh Sơn đem nàng ôm lấy, vững vàng chặt chẽ ôm ở trong lòng, dính tại trên ngực, sau đó cúi đầu hôn xuống, dùng môi lưỡi an ủi nương tử đang sợ hãi của mình.

Nếu như nói nàng là ngọn cỏ non mới đâm ch ồi trong tiết xuân phong còn chưa kịp lớn, vậy thì môi lưỡi cùng hơi thở của hắn chính là gió xuân tháng ba. Gió xuân ấm áp thổi phất làm nàng run nhẹ, cũng thổi tan sợ hãi, thế là thân thể nàng thả lỏng. Khi hơi thở ấm ấm của hắn lướt nhẹ qua còn có thể làm run rẩy cành liễu phía trên.

Một lúc sau, gió xuân càng trở nên nóng bỏng, nàng lại cảm thấy mình như biến thành một đóa hoa liễu theo sóng gió hắn tạo ra mà phiêu đảng. Nàng không tìm được nơi dừng chân, chỉ có thể giữ chặt lấy áo của hắn.

Cuối cùng, gió thổi càng lúc càng nhanh, dường như cả bầu trời đều biến sắc, mãnh liệt từng cái từng cái tựa như vỗ lấy nàng, làm nàng dường như không thể thở dốc. Nàng muốn khóc, nàng muốn than nhẹ nhưng không dám, sợ thanh âm thoát ra miệng sẽ tiết lộ nơi ẩn náu bí mật của họ.

Đến lúc cuồng phong gấp rút nhất, nàng nhận không được nữa phát ra tiếng thút thít thở dốc, sau đó cả người vô lực té trong lòng hắn.

Hắn ôm nàng, giúp nàng sửa sang lại quần áo đã sớm lãng loạn, lại vén tóc phân tán loạn xạ phía dưới cho nàng thật tốt. Nàng ở nơi bốn bề không hề che chắn này đột nhiên có thêm kinh nghiệm mây mưa, bị thương tổn đến xụi lơ một mảnh, chỉ có thể dựa vào hắn mặc cho hắn giúp đỡ.

Cuối cùng hắn cũng sửa soạn xong cho nàng, lúc này mới đem nàng nằm ngã lên bụi cỏ, mình cũng nằm xuống. Hai người ôm nhau, cùng nhau nheo mắt phơi nắng.

Nàng này giờ vẫn chưa từng di chuyển chột chuyển động đầu, để tóc mình cọ cọ hắn. Hắn cũng im lặng mặc cho nàng cọ.

Qua thật lâu, giọng nói nhỏ mền của nàng phá vỡ trầm mặc giữa hai người.

Nàng nói: "Chúng ta muốn cùng nhau phơi nắng, phơi nắng cả đời."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà

dtv-ebook.com

Chương 44: Người Có Thấy Kinh Sơn Nhà Ta Không

Vài hôm nay thời tiết tốt, mỗi ngày Tiêu Kinh Sơn đều ra ngoài đi săn, đi đâu này khiến Mai Tử tò mò, không khỏi hỏi: "Tuy trước kia trong nhà ta không ai đi săn, nhưng ta cũng biết ít nhiều quy củ, sau mùa xuân mọi người thường ít đi ra ngoài săn bắt, vì sau này thời gian còn dài. Sao vài ngày nay chàng lại siêng năng như thế?"

Lúc nàng hỏi lời này, Tiêu Kinh Sơn đang cong lưng dọn dẹp chuồng gà. Hắn nói chuồng gà hơi lỏng, muốn sửa lại cho tốt, như vậy mới có thể dùng lâu. Khi ấy, Tiêu Kinh Sơn nghe lời này cũng không biện bác, chỉ là ngẩng đầu nhìn Mai Tử cười nói: "Được, vậy ta từ từ đi."

Mai Tử cũng không để ý, sau đó nhóm lửa làm cơm, ai dè qua một hồi sau Tiêu Kinh Sơn chợt ngẩng đầu nói: "Ngày mai chúng ta lên chợ trên đi, đem mấy thứ gần đây thu hoạch được ra bán."

Mai Tử gật đầu: "Ừ, nghe lời chàng a."

Ngày hôm sau, từ sáng tinh mơ hai người liền thức dậy, dắt lấy lừa hướng chợ dưới chân núi bên kia đi. Trên đường xuống núi thỉnh thoảng gặp phải vài chỗ băng tuyết chưa tan hoàn toàn, có chỗ còn kết lại thành phiến băng mỏng, đường núi trơn trượt lợi hại. Gặp phải những đoạn như vậy, Tiêu Kinh Sơn liền nắm dây cương để Mai Tử ngồi yên ổn, mình cũng cẩn thận dắt lừa đi qua.

Vòng vèo từ lúc sáng sớm đến khi ánh mặt trời bắt đầu lộ ra sau núi, hai người mới đến chợ. Hôm nay bốn bề không yên, lúc trước còn có lời đồn có cướp (bọn họ không biết thật ra bọn cướp đã sớm hoàn lương hơn nữa còn đi tòng quân nhập ngũ), không khí trong chợ rất vắng vẻ, người đi cũng thưa thớt. Nhưng Tiêu Kinh Sơn đã sớm cùng mấy quán cơm trở nên

thân quen, bọn họ kiểm tra những thứ Tiêu Kinh Sơn mang đến, vẫn giữ thể diện, sáng khoái nhận.

Bán hết hàng, thu tiền, Mai Tử đang định đi theo Tiêu Kinh Sơn ra ngoài. Ai dè Tiêu Kinh Sơn lại dặt tay nàng đi vào quán cơm.

Mai Tử không hiểu hỏi: "Muốn làm gì vậy?"

Tiêu Kinh Sơn dẫn Mai Tử đi tới cái bàn gần cửa sổ trong quán cơm rồi ngồi xuống, lúc này mới nói: "Chúng ta đã đến chợ nhiều lần nhưng đều ở bên ngoài mua vài thứ thôi. Hôm nay đã thật lâu không đến, ta bỗng nhiên cảm thấy nên mang nàng lại đây dùng thử cơm nước một chút."

Mai Tử lại không thuận theo, lắc đầu nói: "Việc ném thử này có làm được gì đâu, ở đâu cơm nước không giống nhau, vì sao nhất định phải đến đây mà phung phí bạc." Mai Tử đương nhiên biết, cũng cùng một loại nhưng mua trong tiệm sẽ đắt hơn rất nhiều. Mặc dù lần đầu tiên nàng đến đây đã từng vì hương thơm bốn phía mà âm thầm chảy nước miếng, nhưng nàng biết mình không nên nghĩ đến mấy thứ này. Sau này thỉnh thoảng đến đây, tập thành thói quen rồi nên cũng không có cảm giác gì. Hôm nay Tiêu Kinh Sơn chợt kéo nàng tới đây ăn cơm, chuyện Mai Tử nghĩ không phải là chuyện mình đã có thể thỏa sức ăn hay là đã được như ý muốn, mà là đau lòng túi tiền của mình.

Tiêu Kinh Sơn giảng giải: "Thật ra cơm ở đây cũng không tệ, nàng cứ ném thử rồi học lấy, chờ sau khi về nhà thì làm cho ta ăn, có được không?"

Mai Tử nghe lời này, gật đầu nói: "Cũng tốt, chờ ta học xong cách người ta làm cơm, trở về liền làm cho chàng ăn. Nhưng chúng ta chỉ nên ném thử mà thôi, không nên lãng phí bạc a."

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên đồng ý, lập tức kêu tiểu nhị lại đây gọi món ăn. Tiểu nhị đã sớm nhận ra Tiêu Kinh Sơn, mặc dù thấy lạ vì sao hắn lại ăn cơm ở đây, nhưng vẫn nhiệt tình tiếp đãi, hỏi hắn muốn món gì. Mai Tử còn chưa kịp nói, Tiêu Kinh Sơn liền tùy tiện gọi mấy thứ, đều là mấy cái tên Mai Tử nghe cũng chưa từng nghe qua.

Trong chốc lát cơm nước được dọn lên, Mai Tử nhìn cả bàn mùi thơm bốc lên bốn phía, cơm nước đa dạng đủ màu, vừa kinh ngạc vừa đau lòng, không khỏi nhỏ giọng oán giận Tiêu Kinh Sơn: "Sao lại gọi nhiều món như thế này, làm sao ăn hết đây? Ngày tốn rất nhiều bạc a!"

Tiêu Kinh Sơn lại cười giơ tay lên, vỗ vỗ má của nàng: "Ngoan, đây không phải vì để nàng học cách nấu ăn sao, trước ăn thật ngon, như vậy sau khi trở về nàng mới có thể làm cho ta ăn a."

Mai Tử suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, không biết nhiều thì làm sao có thể làm mấy món ngon miệng cho phu quân mình đây? Suy nghĩ ra điểm này, nàng đành bất đắc dĩ nhìn Tiêu Kinh Sơn, nhỏ giọng hừ nói: "Thì ra chàng tham ăn nên mới vội vàng để ta học cách nấu của người khác."

Tiêu Kinh Sơn cười gật đầu: "Không sai, đúng là như thế." Vừa nói, hắn vừa đem đĩa trúc đưa tới trong tay Mai Tử.

Mai Tử không có cách nào, cũng chỉ có thể cầm đĩa lên, nhìn kỹ mấy món ăn trên bàn. Chỉ thấy trong đó có một món cắt mỏng, màu sắc trong suốt, trơn bóng nõn nà, phía trên còn có một chút nước lèo, nhìn rất dụ người, liền hỏi Tiêu Kinh Sơn: "Đây là món gì, ta chưa từng thấy qua?"

Tiêu Kinh Sơn đáp: "Đây gọi là cá nấu đông, dùng cá hầm lên rồi chế thành nước sau đó để đông lại." Vừa nói hắn vừa gấp một miếng thả vào trong chén Mai Tử: "Thử một chút đi."

Mai Tử đem khối gọi là cá nấu đông cho vào trong miệng, nhất thời cảm thấy nó vừa vào miệng liền tan ra, mùi thơm ngát tràn ngập môi lưỡi, không khỏi vui mừng nói: "Quả nhiên là ăn ngon!"

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng vui vẻ, liền nói: "Ăn nhiều chút." Vừa nói vừa gấp thêm mấy món ăn khác đút nàng, rồi nói tên từng món cho nàng biết cùng với cách làm chung chung.

Mai Tử thấy hoa cả mắt, ăn đến lòng cũng thỏa mãn, nghe thấy hắn giảng giải ngạc nhiên lặp đi lặp lại, cuối cùng chỉ có thể cảm thán nói: "Thì ra người bên ngoài có thể làm ra nhiều cách thưởng thức kỳ quái như vậy!"

Này một h ồi, Tiêu Kinh Sơn lại không ăn, chỉ lo đút cho Mai Tử. Lúc đầ u Mai Tử còn không đễ ý, sau này thấy trong tiệm thỉnh thoảng có mấy ánh mắt kỳ quái của khách hàng quăng lại đây, lúc này mới phát hiện Tiêu Kinh Sơn lấy đũa đút cho mình.

Lập tức nàng quynh lên, đỏ mặt nói: "Ta tự ăn được r ồi, chàng không phải trông nom ta." Thật ra bình thường lúc ở nhà hai người bọn họ thân mật đã thành thói quen nên không cảm thấy có gì không ổn. Nhưng bây giờ không phải ở nhà, hành động này của Tiêu Kinh Sơn không thể không khiến người khác kinh thế hãi tục.

Tiêu Kinh Sơn lại không đễ ý chút nào: "Nàng là nương tử của ta, ta đút cho nàng ăn thì có sao đâu?"

Mai Tử biết người này luôn tự có chủ kiến nên chỉ có thể lảng qua việc khác, giải thích nói: "Đừng a, ta ăn no r ồi, chàng ăn đi. Nhi ều món như thế, sao chàng lại không ăn?"

Tiêu Kinh Sơn gật đầ u nói: "Được, vậy ta cũng ăn." Nói là nói như thế, nhưng hình như khẩu vị của hắn bây giờ không được tốt, chỉ tùy tiện nhac đũa ăn vài miếng li ền buông xuống.

Sau đó, cả bàn đầ y món ăn đã ăn xong, Tiêu Kinh Sơn vung tay chọn mấy món có thể mang v ề đễ người ta gói lại.

Trên đường v ề, trong lòng Mai Tử luôn cảm thấy Tiêu Kinh Sơn bây giờ rất là kỳ quái, khó tránh có chút thấp thỏm. Một đường cưỡi lừa nàng nhìn nam nhân tr ần mặc đi phía trước dắt lấy dây cương, không nhin được nghi, nếu thật có thể như vậy đi cả đời thì tốt biết bao?

Buổi tối hôm nay v ề đễ nhà, hai người tắm một cái r ồi lên giường. Tiêu Kinh Sơn cả ngày sa sút, chợt đối với Mai Tử tr ần miên mọi cách, ôm nàng làm tất cả tư thế trở qua trở lại, lăn lộn hơn nửa đêm. Mai Tử càng thêm cảm thấy lạ, thường ngày hắn cũng có lúc ôm nàng tận lực lăn lộn, nhưng khi đó luôn ôn t ần quan tâm. Bây giờ hắn vùi dập như vậy, nàng luôn cảm thấy có chút điên cu ồng, giống như ngựa đực cỡi dây cương, làm cho Mai Tử kinh tâm.

Vùi dập một phen như thế, Mai Tử cảm thấy rất mệt mỏi, khóc sụt sùi r ã từ từ ngủ. Nàng mơ thấy rất nhiều thứ, trong mơ mình như đang cưỡi ngựa xem hoa, một h ồi là cảnh nàng đang ở bên gốc cổ thụ xiêu vẹo tự tử, một h ồi là nàng được Tiêu Kinh Sơn ôm chặt chẽ trong lòng, chốc lát sau lại là nàng cùng Tiêu Kinh Sơn động phòng.

Mai Tử thấy Tiêu Kinh Sơn đứng ở cửa tr ần mặc nhìn kỹ mình, nàng không biết hẳn muốn làm gì, muốn nói với hẳn, sao chàng không lại đây, đây không phải là đêm tân hôn của chúng ta sao. Nhưng Mai Tử cố gắng thế nào cũng không nói chuyện được, cổ giống như bị cái gì đó chặn lại, thế là nàng gắng sức vùng vẫy, li ều mạng vươn tay muốn nắm lấy Tiêu Kinh Sơn, để hẳn lại đây ng ồi lên giường.

Ai dè Tiêu Kinh Sơn không những không đến g ần, ngược lại đẩy cửa bước đi. Mai Tử kinh ngạc, vội vã từ trên giường bò dậy muốn đuổi theo, ai dè nghiêng người như thế, nàng chột sọ hãi tỉnh dậy, lúc này mới biết mình đang nằm mơ.

Ác mộng chột tỉnh, nàng cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện giường bên cạnh trống không, không có thân ảnh của Tiêu Kinh Sơn!

Nàng vung chăn, gi ầy cũng không kịp mang, vội vã đẩy cửa nhìn ra sân. Chỉ thấy ngoài sân không có bóng người, cửa lớn ngoài bên ngoài đóng lại nhưng then không có chốt.

Nàng nhớ rõ tối qua đã cài cửa r ã, sao bây giờ cửa lại mở, hay là Tiêu Kinh Sơn đi ra ngoài?

Mai Tử trở vào nhà vội vã đi giày vào, đẩy cửa nhanh chân chạy ra bên ngoài.

Ngày xuân sáng sớm yên tĩnh, trên đường dường như không có người qua lại, Mai Tử lo lắng chạy đến bên dòng suối nhỏ, chỉ thấy H ồng Tảo dậy từ sớm đang lấy nước. Nàng chạy qua kéo H ồng Tảo thở hỗn hà hỗn hỏi: "Người... người có thấy Kinh Sơn nhà ta không?"

Hùng Tảo thấy dáng vẻ nàng m òhôi d ãn d ề, vội vàng hỏi: "Sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Mai Tử thở gấp lợi hại, chỉ giữ chặt Hùng Tảo hỏi: "Người thấy hấn không?"

Hùng Tảo không thể làm gì khác nói: "Thấy a, vừa r ồi ta lại đây lấy nước, nhìn thấy hấn một mình đang đi v ề phía khe núi bên kia. Ta còn hỏi hấn đi đâu có việc gì sao, sắc mặt hấn không được tốt, chỉ nói là phải đi. Ta cho là hấn đi xuống chợ dưới trấn nên cũng không để ý."

Mai Tử nghe lời này, vội vàng chạy đến khe núi bên kia. Nàng chỉ thấy con đường yên tĩnh tr ầm mặc dẫn đến núi lớn xa xôi.

Trên con đường, không một bóng người.

Lòng Mai Tử đang căng ra n ầy giờ cuối cùng nặng trĩu, rất nặng, nặng đến nỗi nàng cảm thấy như đang đứng bên vực sâu không đáy.

Nàng từng đứng ở con đường này nói không muốn nhìn thấy bóng lưng người quen rời đi. Thế là hấn nói sẽ không để nàng nhìn thấy bóng lưng rời đi.

Cho nên hôm nay hấn đi không nói tiếng nào, ngay cả cái bóng lưng cũng không lưu lại cho nàng?

Mai Tử lặng lẽ nhìn con đường thật lâu, cho đến khi mặt trời đỏ rực mọc lên sau ngọn núi, nàng mới thất h ần lạc phách đi v ề nhà.

Tiến vào sân, con lừa đang đá đá chân, đàn gà đang rù rì th ầm thì nói chuyện tản bộ trong vườn. Ánh mắt Mai Tử từ lừa chuyển đến đàn gà, sau đó nhìn v ề phía góc bếp.

Nàng chợt nhớ tới lúc mới đến đây, ngày thứ hai thành thân, lòng nàng thấp thỏm không yên mở cánh cửa nhìn ra phía ngoài li ền nhìn thấy nam nhân cởi tr ần vung tay chẻ củi bên bếp.

Vẫn là buổi sáng an tĩnh như thế, nhưng nam nhân đứng đó chẻ củi có phải sẽ không bao giờ còn nữa?

Nàng có khí vô lực đi vào phòng, ánh mắt rơi vào bàn, chỗ đó có một bức thư, phía trên viết rằng: Gửi Mai Tử.

Mai Tử lập tức rơi nước mắt, vừa lau vội vừa cặm lấy lá thư, run rẩy lấy tay mở ra.

Thư này, quả nhiên là Tiêu Kinh Sơn để lại cho nàng.

Chắc là hấn sợ có nhiều chữ nàng đọc không ra nên bên trong chỉ dùng từ cực kì đơn giản.

"Mai Tử, nàng từng nói không thích đứng ở khe núi nhìn bóng lưng người quen bước đi nên hôm nay ta liền thừa dịp nàng ngủ say lặng lẽ rời đi. Nàng đã từng nói, hi vọng cả đời này cứ như vậy trôi qua, trong lòng ta cũng mong có thể ở nơi non xanh nước biếc này dặt tay nàng, bạc đầu đến già. Ta không muốn đem nàng giao cho người khác, lại càng không muốn khi nàng gặp khó khăn lại không có ai nắm tay. Ta muốn đem nàng đặt trong lòng bàn tay, tự mình bảo vệ nàng chừng chiêu nàng, nhưng lại không thể như ta mong muốn. Ta không thể không rời bỏ quê hương lần nữa, để lại nàng một mình trong phòng trống."

"Lần này ta đi, ít thì một năm, nhiều thì ba năm. Sau một năm, nếu nàng không muốn đợi nữa thì có thể tái giá. Sau ba năm thì nàng không cần chờ ta nữa, người trong núi đơn thuần phác, bây giờ mọi người cũng đã rất hòa hợp với nàng nên nàng luôn có thể tìm một nam tử nguyện ý yêu thương bảo vệ nàng suốt đời."

"Ta đã nói, thôn Bích Thủy là quê hương của ta, lá rụng về cội, bất luận núi cao nước xa, miễn là ta còn một hơi thở, ta sẽ trở về. Lúc ta về nhà, nếu may mắn nàng vẫn còn ở nhà chờ ta, nàng liền đem một cành liễu treo đầu tường, ta thấy được liền biết. Vậy, nếu ta quay về mà không thấy cành liễu liền biết nàng đã tái giá, ta cũng không cần vào nhà nữa."

"Đầu giường có một rương gỗ màu hồng, bên trong là đồ cưới của nàng ngày xưa. Ta đã bỏ vào đó một trăm nén bạc, có thể đủ cho nàng dùng trong cuộc sống ngày sau."

Mai Tử đọc xong, tay chặt chẽ nắm lấy thư, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

Nàng khóc sùi sụt gật đầu, trong lòng nói, được, chàng muốn ta chờ, ta liền chờ.

Không cần nói một năm, ba năm, chính là mười năm, ba mươi năm, ta cũng nguyện ý chờ đợi.

Mặc kệ nóng lạnh, mặc kệ cây liễu sum xuê kia chỉ còn lại một cành khô, ta vẫn luôn nhớ mãi không quên treo một cành liễu đầu tường.

*****ta là dòng phân cách của nước mắt
rơi*****

Bây giờ người trong thôn cũng đã biết chuyện Tiêu Kinh Sơn rời khỏi, lúc mọi người đứng bên góc đường bưng lấy chén cơm ăn cũng thỉnh thoảng nói về chuyện này. Tất cả mọi người suy đoán, Tiêu Kinh Sơn chắc là đầu quân nhập ngũ, giúp bọn họ bình định thiên hạ.

"Kinh Sơn người này, thật là người tốt! Chỉ tiếc cho Mai Tử của chúng ta, từ lúc thành thân đến giờ chưa tới một năm lại phải cô đơn phòng không lẻ bóng trong nhà." Người trong thôn nhắc tới chuyện này luôn cảm khái thở dài. Cảm khái Tiêu Kinh Sơn là một trang nam tử, thở dài vì Mai Tử mệnh khổ.

Vì vậy, mọi người đối với Mai Tử và nhà mẹ Mai Tử càng thêm đồng tình, hơn nữa ngày xưa tất cả mọi người đều chịu ơn của Tiêu Kinh Sơn nên thường ngày lúc nhàn rỗi sẽ qua nhà Mai Tử giúp một tay. Đến lúc quan trọng của nhà nông, mọi người đều tự lo lấy chuyện nhà của họ. Nhưng những vị cùng Tiêu Kinh Sơn quan hệ thân thiết, ví như Trần Hồng Vũ cùng Diêm lão út, trong lúc chuyện ruộng đất vội vàng càng thêm buông chuyện nhà mình để đi giúp nhà mẹ Mai Tử.

Nếu việc này mà xảy ra lúc trước thì nhàn ngôn nhảm ngữ đã bay đầy trời, nhưng bây giờ mọi người chẳng những không thuyết tam đạo tứ đức, ngược lại còn giơ cao ngón cái khen ngợi. Cái đó gọi là tri ân đờ báo, lúc trước Tiêu Kinh Sơn giúp mọi người không ít, hôm nay nên làm như thế.

Mai Tử nương mặc dù biết cuộc sống bây giờ đã khác hồi xưa rất nhiều, ít nhất cũng không cần lo chuyện ăn uống, nhưng mỗi lần nhớ tới Mai Tử, con người lại hờn lên. Nghĩ đến nàng một người cô linh linh canh giữ sân nhà vắng vẻ liền đề nghị nàng lại đây ở với mình, như vậy cũng có thể dễ dàng chăm sóc. Ai dè Mai Tử lại không chịu. Nàng nói đây là nhà của nàng và Tiêu Kinh Sơn, nàng muốn ở lại đây, mỗi sáng sớm sẽ đi hái một nhánh liễu treo trên đầu tường, như vậy, lúc Tiêu Kinh Sơn trở về liền biết nàng vẫn còn chờ hắn, hắn sẽ không hiểu lầm mà rời đi. Mai Tử nương nghe thế cũng không có cách nào, chỉ có thể mặc cho nàng đi, lúc trong lòng nhớ nhung thì không ba thì năm lần qua nhà nhìn Mai Tử.

Mỗi ngày Mai Tử đều đi tìm một gốc cây liễu nhỏ treo đầu tường, đến tối, không thấy Tiêu Kinh Sơn trở về, liền thuận tay cắm vào góc tường. Thời gian lâu, trên góc tường từ từ có một gốc liễu có thể sống sót, ôm lấy bắt đầu sinh trưởng. Mai Tử thấy vậy, cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng, ngược lại trái tim như có gốc liễu bắt đầu đâm rễ bám vào.

Như thế hạ đi thu đến, Chu Đào bên đó truyền tới tin tức, nói nàng đã có thai, mùa xuân sang năm sẽ sinh.

Mai Tử cùng Mai Tử nương nghe vậy cũng vui vẻ thay Chu Đào. Mai Tử nương nghĩ đến thân thể Chu Đào có khi khó chịu nên càng muốn xách bịch quần áo lên qua bên đó chăm sóc nữ nhi.

Một ngày này, Mai Tử dắt lừa ra khỏi nhà giao cho tiểu đệ A Thu dẫn mẹ mình đi thăm Chu Đào. Nàng đứng ở khe núi nhìn bóng lưng mẹ con hai người rời đi, nhìn con lừa nhỏ quăng phất hoan khoái cái đuôi, trong lòng tự nhiên khổ sở liền nữa nổi lên. Nghĩ lúc đó mình cũng muốn có đứa bé, ai dè Tiêu Kinh Sơn cứ như thế rời khỏi, một mụn con cũng chưa từng lưu lại.

Thật ra ban ngày Mai Tử cũng không tịch mịch, A Kim H ồng Tảo cũng thỉnh thoảng lại đây nói chuyện với nàng. Thậm chí A Kim nói, nếu Mai Tử có chuyện gì thì cứ tùy tiện nói cho Tr ần H ồng Vũ, mấy chuyện nữ nhân làm không được cứ giao cho hắn. Trong lòng Mai Tử cảm kích, nhưng chỉ gật đầu mà thôi, cũng không muốn quấy r ầy người khác như vậy.

Phúc ca lúc đó vì cứu Mai Tử, trước ngực lưu lại vết sẹo, mùa hè không dám để ngực tr ần, nhưng trừ chuyện đó ra cũng không có gì bất tiện. Phúc ca thỉnh thoảng sẽ lại đây, hỏi nàng có cần cái gì không. Hắn đến hỏi rất quang minh chính đại.

Mai Tử nhớ tới Tiêu Kinh Sơn trước lúc đi lưu lại bức thư để nàng tái giá, trong lòng sinh ra khó chịu. Mai Tử không hiểu Tiêu Kinh Sơn nghĩ như thế nào, nhưng nàng cảm thấy Tiêu Kinh Sơn đối với quan hệ của mình và Phúc ca có chút ý kiến, vì vậy mới bày tỏ để nàng tái giá. Thế là trong lòng Mai Tử cảm thấy bức tức Phúc ca, căn bản không muốn nhìn thấy hắn, đối với hắn có chút lạnh lẽo, có chuyện cũng tránh hắn ra.

Phúc ca lại không để ý chuyện này, phàm là Mai Tử có chuyện, hắn vẫn lại đây giúp đỡ. Kỳ quái là, chẳng những người trong thôn đối với chuyện này không nói gì, thậm chí nương tử của Phúc ca cùng cha hắn cũng không có đáng về gì dị nghị.

Thời gian dài, Mai Tử tránh nhưng không được, cũng không thích nói lại, chỉ có thể mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Qua thu chính là đông, mùa đông này không có bọn cướp, cũng không có sói, đương nhiên càng không có cung thủ tên là Tiêu Kinh Sơn. Mai Tử đã rất lâu không đi chợ, nhưng trong thôn cũng có người đi chợ. Họ nghe ngóng tin tức bên ngoài, nói hôm nay hoàng thượng đã thực sự cùng cái gì Vương gia đó đánh nhau, bên hoàng thượng chết rất nhiều người, nhưng bên Vương gia kia người chết còn nhiều hơn, nói là Vương gia chắc không xong r ồi.

Người trong thôn vừa cảm thán trận chiến loạn này, vừa thay những nhà có nam nhân đánh giặc ở bên ngoài lo âu. Mai Tử nhà Tiêu Kinh Sơn là

một trong số đó, tiểu đệ Trần Hồng Vũ cũng là một cái khác, còn có con cái những nhà khác trong thôn, họ đều đang ở bên ngoài thay hoàng thượng bán mạng, không biết trong số những người chết bên phía hoàng thượng có họ hay không?

Ban ngày Mai Tử nghe người trong thôn nhắc tới, còn cố làm như không thèm để ý, cười nói sao có thể khéo thế, bọn họ nhất định phúc lớn mạng lớn sẽ không chết, không phải sang năm trận chiến này sẽ dừng lại sao, bọn họ nhất định sẽ trở về. Nhưng đến buổi tối, lúc một mình nằm trên giường to như vậy trở qua trở lại, nàng vẫn nhịn không được mà nghĩ, nếu hắn thật không trở về, nàng phải làm sao bây giờ?

Tiêu Kinh Sơn đã nói để nàng tái giá, nhưng chuyện này dĩ nhiên là không thể nào. Chưa tới một năm vợ chồng nhưng rẫy tình đã sớm đậm sâu. Cho dù có một nam nhân tốt hơn gấp trăm gấp vạn lần so với Tiêu Kinh Sơn đi nữa, Mai Tử cũng vẫn đi theo Kinh Sơn nhà mình. Với lại, không nói nam nhân trong thôn này, chính là ở chân núi, trong trấn, có ai có thể so với hắn?

Mai Tử nghĩ đến đây, trong lòng thở dài, đối diện với lò bếp lạnh như băng, cho dù hắn không trở về, nàng cũng sẽ như vậy thủ tiết chờ hắn.

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 45: Tiểu Mai Tử Muốn Đi Tìm Chồng

Chớp mắt lại đến tết, Mai Tử nhìn mọi nhà bận rộn chuẩn bị năm mới thì nhớ tới tết năm ngoái. Năm ngoái bởi vì bầy sói, tất cả mọi người không thể yên ổn đón năm mới, bây giờ cuối cùng cũng thái bình, thôn dân giống như muốn đem toàn bộ xui xẻo tích tụ trong hai năm phải đi hết, đón chào một năm mới.

Mai Tử nương lại qua thăm Mai Tử, vừa tiến vào nhà nước mắt liền rơi xuống, nói con ở đây quá lạnh lẽo, vẫn nên cùng ta về nhà đi. Mai Tử lại kiên quyết không chịu, nói lỡ như hấn trở về mà không thấy con thì làm sao đây? Mai Tử nương không có cách nào, tết đến chỉ có thể đưa tới cho nàng chút bánh du giác*, tốt xấu gì cũng có chút không khí tết.

(*Là một loại há cỏ dành cho năm mới. Nó được cho là giống loại bánh cổ tên là Kim Nguyên Bảo)

Tối 30, mọi nhà đốt pháo lên, trên đường náo nhiệt hẳn. Mai Tử nương tránh pháo đang cháy trên đường, dùng một cái khay đựng du giác từng bước từng bước hướng nhà Mai Tử mà đi. Ai dè vừa tiến vào sân đã thấy trong phòng đốt đèn, giấy trên song cửa dán hai chữ hồng phúc đang phản chiếu bóng của hai nữ nhân, mọi người đang ở bên trong nói đùa vui vẻ.

Mai Tử nương tiến vào phòng, chỉ thấy trên giường A Kim và Hồng Tảo cùng Mai Tử đang nói chuyện, mọi người cắn hạt dưa, ăn táo ướp, chân tay đều vui trong chăn đệm, nhìn có vẻ rất vui thích hoà thuận vui vẻ.

A Kim thấy Mai Tử nương tiến vào nhà, vội vã đứng dậy, cười la lên: "Mau lên, đến đây ấp chân, bên ngoài lạnh lắm."

Mai Tử nương vừa cười chào hỏi, vừa đem khay bánh du giác đặt lên bàn. Hồng Tảo nhìn thấy bánh du giác, không khỏi trêu ghẹo nói: "Rất

cuộc là mẹ thương khuê nữ a, đêm ba mươi đưa bánh du giác đến đây."

Mai Tử vừa đỡ mẹ mình lên giường, vừa cười nói: "A Kim vừa mang thịt heo cùng bánh du giác lại đây, bên ta còn làm bánh ngọt, táo ướp, chúng ta cùng nhau ăn a. Mẹ, mẹ nhanh nhanh lại đây ăn đi."

Mai Tử nương liền đến bên giường, nhìn hai vị khuê nữ cùng con mình một chút, cảm khái nói: "May mắn còn có các cháu, nếu không Mai Tử bên này thật cô quạnh."

A Kim và Hồng Tảo thấy mắt Mai Tử nương lại bắt đầu hồng, vội vã nói đùa an ủi một phen, tùy tiện nói chuyện nhà, cuối cùng cũng tránh được sang chuyện khác.

Qua năm nay, mùa đông cũng không sai biệt lắm liền trôi qua, khó khăn lắm tuyết mới tan hết. Mai Tử nghĩ lúc đó Tiêu Kinh Sơn nói ít thì một năm liền trở về, trong lòng mong đợi, mỗi ngày đều đứng ở khe núi nhìn về phương xa. Nhưng hôm nay đợi ngày mai đợi, đợi cho đến khi cây liễu đã ra mầm, đợi cho đến khi hoa bồ công anh đã theo gió bay đi, nhưng tung tích Tiêu Kinh Sơn vẫn không thấy đâu.

Mai Tử nắm chặt lấy tay nghĩ, chẳng lẽ hẳn thật sự muốn đi ba năm mới trở về sao?

Đang khó chịu như thế, chợt truyền tới tin tức nói mấy tiểu tử trong thôn ra ngoài đánh giặc đã trở về!

Đệ đệ Trần Hồng Vũ tên là Trần Hồng Hiếu cũng đã về đến, hơn nữa trên người còn mang theo phong thưởng, nói là hẳn ở trong quân cũng không tệ, được cấp trên nhìn trúng. Sau này hẳn muốn đi theo con đường nhà binh, lần này trở về chỉ thăm người thân mà thôi.

Lúc Trần Hồng Hiếu đi ra ngoài vẫn là một thanh niên nhà quê, hôm nay trở về đã khác xưa rất nhiều. Cao lớn khỏe mạnh, người cũng uy phong hơn nhiều, lúc nói chuyện lại thẳng thắn không vòng vèo. Trần gia lão Nhị dĩ nhiên là vui đến rơi nước mắt, kéo Trần Hồng Hiếu đông nhìn tây nhìn, nói con ta a, cuối cùng con cũng trở về rồi. Những thôn dân khác

cũng tò mò, chạy đến nhà họ Trần hỏi Trần Hồng Hiếu việc này chuyện kia.

Trần Hồng Hiếu nói, bọn họ đi ra ngoài, lúc đầu không quá thuận lợi, đến mùa xuân năm ngoái chợt trở nên tốt hơn, phản quân bị tiêu diệt rất nhiều, binh bại như núi đổ, hôm nay đã lui về một góc, xem ra tình thế đã không xong rồi.

Thôn dân người nào cũng gật đầu khen ngợi, vui vẻ khoái trá vỗ bập đùi nói, xem ra thiên hạ lại thái bình rồi. Nhưng sau khi vui vẻ, chợt nhớ tới nhà Tiêu Kinh Sơn đầu thôn có Mai Tử mới mắt chờ chừng trở về, thế là liền cẩn thận hỏi: "Ở bên ngoài người có từng nhìn thấy Kinh Sơn đại ca không?"

Trần Hồng Hiếu sửng sốt: "Sao, Kinh Sơn đại ca cũng đi ra ngoài?"

Thôn dân thở dài, nhìn tình huống này chắc là không gặp rồi, Trần Hồng Hiếu tiểu tử này cũng không biết Kinh Sơn đi đâu, thế là mọi người hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn bất đắc dĩ.

Mai Tử nghe tin Trần Hồng Hiếu trở về liền thu thập xong xuôi chạy lại đây, vốn định hỏi một chút, ai dè lúc đến liền nghe thấy lời nói này, nhất thời cảm thấy bi ai, một câu cũng nói không quay đầu lui thủ rời khỏi.

Đầu là ra bên ngoài nhập ngũ, người ta đã trở về bây giờ chàng lại đang ở đâu?

Việc này cứ thế liền trôi qua, mọi người ngại Mai Tử biết sẽ buồn nên tận lực không nhắc tới chuyện Trần Hồng Hiếu trở về trước mặt Mai Tử. Nhưng lúc bình thường Mai Tử cùng A Kim nói chuyện, A Kim vẫn khó tránh khỏi việc nhắc tới tiều đồ của tiểu thúc nhà mình. Cứ đến lúc đó, Mai Tử chỉ có thể cười gượng nói vài câu. Đến lúc một mình nghĩ đầu giường may vá, không để ý cây kim liền đâm vào đầu ngón tay. Nàng kinh ngạc nhìn giọt máu đỏ tươi chảy ra, nghĩ đến nếu Tiêu Kinh Sơn ở đây, bây giờ hẳn sẽ rất lo lắng cho mình, vội vã tìm thuốc băng đầu ngón tay, có đúng không?

Nhưng hắn không có ở đây, hắn không có ở đây, không ai quan tâm nàng, thế là nàng cũng không muốn quan tâm, ngo ngoe nhìn máu chảy ra, sau đó nước mắt từ từ rơi xuống.

Lại qua được mấy ngày, muội muội Mai Tử - Chu Đào về nhà mẹ đẻ. Chu Đào ôm một Tiểu Tử mập mạp trong lòng, phía sau là một thanh niên thật thà. Thanh niên dắt lấy con lừa, mà con lừa này hơi giống con lừa nhà Mai Tử.

Thanh niên thật thà thấy Mai Tử thì thẹn thùng kêu một tiếng tử tử. Mai Tử vội vã đáp ứng, mời tiểu vợ chồng vào trong phòng ngủ.

Chu Đào so với lúc chưa gả ra ngoài càng trở nên mượt mà, người cũng trắng nõn ra, giống như một cái bánh trôi vậy. Tiểu Tử mập mạp trong lòng Chu Đào nháo không ngừng, một hồi khóc lớn một hồi đạp chân. Chu Đào dụ dỗ, hoàn toàn không còn tính tình cáu gắt khi còn là cô nương nữa.

Mai Tử nương thấy, vui mừng cực kỳ, nói đứa bé này cuối cùng cũng lớn, hiểu chuyện rồi.

Chu Đào thấy Mai Tử, nhàn nhạt gật đầu, kêu một tiếng tử tử rồi cũng không nói gì thêm. Mai Tử không để ý thái độ của nàng, trực tiếp đi qua ôm tiểu cháu ngoại. Tiểu cháu ngoại rất nặng, Mai Tử ôm trong lòng cảm thấy cánh tay nặng trĩu. Mai Tử duỗi đầu ngón tay ra trêu chọc tiểu cháu ngoại, bé tránh tránh, mở to mắt nhìn Mai Tử, mắt to lúng liếng, rất đáng yêu.

Chu Đào sai chồng nàng đi ra ngoài làm chuyện này chuyện kia, chồng nàng thế mà cũng rất nghe lời. Không nói hai lời liền ra khỏi cửa, thấy thế tiểu đệ A Thu há hốc miệng.

Mai Tử ở một bên cười, nghĩ thầm Chu Đào thật là có phúc, gặp được một nam nhân thật thà như vậy, có thể dung nhẫn tính tình của Chu Đào.

Chu Đào liếc nhìn Mai Tử, không tốt nói: "Tiểu Kinh Sơn người này thật chẳng ra sao, không nói tiếng nào cứ thế rời khỏi? Chờ hắn trở về thì phạt hắn nặng vào!"

Mai Tử nghe lời này, thu lại nụ cười: "Không sao, cũng không phải là không trở về"

Chu Đào thở dài: "Tỷ, tính tình tỷ tốt quá, làm cho hấn chạy mất!"

A Thu trừng Chu Đào, không vui nói: "Nhị tỷ, tỷ đừng nói như thế, đại tỷ phu vì bình định thiên hạ mới đi ra ngoài, hấn là nam tử hán đại trượng phu, đương nhiên trong lòng là thiên hạ!"

Chu Đào trừng A Thu "phi" một tiếng: "Gì, chuyện ruộng đồng cơm áo không lo lại lo đi bình định thiên hạ, việc này có quan hệ gì đến chúng ta!"

A Thu rất không hài lòng, lớn tiếng nói: "Nhị tỷ, sau này đệ cũng muốn học đại tỷ phu, đi ra núi lớn, làm một phen đại sự!"

Chu Đào liếc A Thu một cái, không cho là đúng nói: "Mà thôi, đệ vẫn nên lo lớn lên nhanh nhanh rồi vội vã cưới vợ đi."

Đến tối, ba mẹ con nằm trên giường ngủ. Tiểu tử của Chu Đào không chịu yên, nửa đêm luôn khóc, Chu Đào không có cách nào đành ngời dậy cho nó bú sữa. Mai Tử nương lớn tuổi, bị nháo tỉnh sau đó lại nằm vật xuống ngủ tiếp, nhưng Mai Tử không ngủ được, liền tựa vào giường nhìn Chu Đào cho đứa bé ăn.

Chu Đào dứt hết sữa, liền lấy tay vỗ sau lưng đứa bé, dỗ nó ngủ. Ánh trăng bên ngoài xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào khuôn mặt Chu Đào, dáng vẻ nàng nhìn rất ấm áp an tường. Mai Tử không khỏi thở dài: "Chu Đào, cuối cùng muội cũng lớn."

Chu Đào ngẩng đầu liếc nhìn Mai Tử: "Tỷ, ta biết trước kia ta không hiểu chuyện, để tỷ chịu uất ức. Sau này ta lập gia đình, có bố chững mẹ chững, cũng chịu qua khổ cực, liền hiểu trước kia mình thật ương bướng, các người quá cưng chiều ta rồi."

Mai Tử nghe lời này, an ủi cười: "Chu Đào ngốc, thật ra ta đâu để ý những thứ kia, chỉ cần muội vui vẻ là tốt rồi."

Chu Đào suy nghĩ một chút, cũng cười: "Đúng vậy a, trước kia ta không hiểu chuyện, tở cũng không có tức giận ta."

Tở muội hai người cũng có chút không ngủ được, liền dứt khoát tựa vào đầu giường nói chuyện, nói về cuộc sống của mình rồi chuyện của nam nhân.

Nhắc tới Tiêu Kinh Sơn, Chu Đào cũng thay Mai Tử u sầu: "Hắn đi như thế, nếu còn trở về thì may, nhưng một khi hắn không trở về, sau này tở tính thế nào? Thật sự muốn tái giá sao?"

Mai Tử cười nói: "Thật ra việc này ta đã nghĩ rồi, tái giá thì không thể nào. Một ngày hắn chưa trở về, ta liền chờ hắn một ngày, nếu cả đời hắn không trở về, ta liền tìm một đứa bé không ai muốn nuôi dưỡng rồi lấy họ hắn, coi như là vì hắn mà duy trì nòi giống, tốt xấu gì cũng có thể chăm sóc ta lúc về già."

Chu Đào thấy Mai Tử nói đến chuyện lúc về già, chợt cảm thấy một trận chua xót, mắt cũng có chút hồng, kéo lấy tay Mai Tử an ủi nói: "Tở, không sợ, mặc kệ thế nào, còn có ta, còn có A Thu, nếu chưa đủ, còn có cháu ngoại tở đây."

Mai Tử vui mừng cầm tay Chu Đào đã có chút mập mạp: "Tở biết, không sao, hắn sẽ trở về."

Chu Đào ôm đứa bé ngồi trên lưng lừa, nam nhân nhà nàng dắt lấy lừa ven theo con đường trong núi hướng chỗ xa mà đi. Con lừa vẩy vẩy đuôi, Chu Đào một tay ôm con một tay vẩy vẩy bọn họ: "Mẹ, tở, các người cũng trở về đi thôi, giờ còn sớm, đừng để bị cảm lạnh."

Mai Tử nương cùng Mai Tử và A Thu, miệng thì đáp ứng nhưng vẫn đứng ở khe núi vẩy tay với bọn họ. Mãi cho đến khi không thấy bóng lưng của bọn họ đâu nữa mọi người mới quyền luyến trở về

Lúc đi đến cửa nhà Mai Tử, Mai Tử chột ngẩng đầu, nhìn mẹ nói: "Mẹ, con muốn ra ngoài tìm hấn."

Mai Tử nương kinh ngạc: "Tìm hấn? Con muốn đi đâu tìm? Thiên hạ rộng lớn, con làm sao mà tìm?"

Mai Tử mê mang hướng nhìn dãy núi đầu xa: "Con cũng không biết phải đi đâu để tìm, nhưng con muốn ra ngoài tìm hấn."

Nàng nhẹ nhàng nói: "Con thật sự phải ở đây chờ hấn cả đời sao? Không, con muốn ra ngoài tìm hấn, dù hấn đã không còn trên nhân thế này, con cũng muốn đem tro cốt của hấn mang về"

Mai Tử quay đầu nhìn mẹ của mình, nhẹ nhàng mà kiên định nói: "Mặc kệ chân trời góc biển, con phải tìm cho được hấn. Nếu hấn không còn trên đời, con liền trở về giữ lấy bia mộ của hấn, nếu như hấn còn, con nhất định đem hấn trở về"

Mai Tử nương sửng sốt trong chốc lát, lại nhìn thần sắc trong trẻo mà kiên định của Mai Tử, cuối cùng cũng gật đầu, lần nữa nói: "Cũng tốt, vậy con đi tìm hấn thôi."

Khuê nữ này, xem như là đang ở thôn Bích Thủy nhưng tâm đã sớm không còn ở đây.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẮN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 46: Lần Đầu Tiên Tiêu Mai Tử Ra Khỏi Núi Lớn

Nghe Mai Tử nói phải ra ngoài tìm chĩnh, trong thôn có người khuyên bảo không nên đi, cũng có người thờ dài nói thật ra nên ra ngoài tìm một chút. Bất luận mọi người nhìn theo cách nào, cuối cùng cũng cảm thấy lo lắng cho Mai Tử một thân một mình đi ra ngoài.

Mai Tử cũng không quan tâm việc này, nàng cảm thấy mình nhất định phải đi ra ngoài xem một chút. Không chỉ vì tìm nam nhân của mình nàng còn muốn nhìn thế giới bên ngoài một chút.

Thế giới bên ngoài đối với Mai Tử mà nói giống như chỗ núi lớn xa xa đầy sương mù kia, không thấy rõ không nói rõ, xa xôi mà thần bí. Trước kia cho tới bây giờ Mai Tử chưa từng nghĩ đến việc đem đoạn sương mù này tìm hiểu rõ ràng, nhưng không biết từ lúc nào nó đã bắt đầu, chính nàng cũng không ý thức được, nàng vậy mà bắt đầu tò mò.

Nàng tò mò, thiên hạ mà Tiêu Kinh Sơn lăn lộn mười mấy năm qua như thế nào; nàng tò mò, núi lớn bên ngoài rốt cuộc có cái gì hấp dẫn hấp như thế, để hẳn dứt khoát vứt bỏ mình, lặn nửa đi ra ngoài.

Nam nhân nhà nàng không giống những người khác trong thôn. Không giống chỗ nào, Mai Tử đã suy nghĩ thật lâu, nàng cảm thấy đó là vì trên người Tiêu Kinh Sơn có quá nhiều mùi vị bên ngoài núi lớn.

Cho nên, nàng phải đi ra ngoài, đi xem một chút thế giới đã bị Tiêu Kinh Sơn bỏ xuống, lại được Tiêu Kinh Sơn lặn nửa cặm lên kia.

Ý niệm này không phải đột nhiên mà có, có lẽ nó đã lặng lẽ nảy sinh từ ngày đầu tiên Mai Tử nói phải đợi Tiêu Kinh Sơn. Nhưng lúc đó tư tưởng của nàng chưa thông suốt, cũng chưa đủ dũng khí để quyết định đi, thậm chí có lẽ cũng không ý thức được mình có thể làm như vậy. Hôm nay đứng

ở hẻm núi gió thổi lộng, nhìn con đường nơi xa không thấy điểm cuối cùng, rốt cuộc nàng cũng nói ra.

Mai Tử nói ra miệng, chính là tâm đã quyết, người trong thôn thấy khuyên thế nào cũng không được, đành phải nghĩ cách giúp nàng. A Kim nhà Trần Hồng Vũ mang đến một tờ giấy, trên đó viết địa chỉ quân doanh của Trần Hồng Hiếu, nói lỡ xảy ra chuyện gì, có thể tìm thằng bé Hồng Hiếu này giúp đỡ. Những người nhà khác cũng đem thứ này thứ kia qua nhà Mai Tử dặn dò chút kinh nghiệm bên ngoài. Thậm chí có người còn đưa cả bạc trắng qua đây, nói là mình không giúp được gì, hôm nay hoa màu không có, chút ít bạc trắng cứ cầm lấy trên đường mà dùng.

Mai Tử dĩ nhiên là tạ ơn nhưng không nhận. Mai Tử nương cũng lấy bạc tích góp của mình ra, thán khí nói, đây là để cho A Thu cưới vợ, hôm nay chưa dùng đến, con cứ cầm lấy mà dùng.

Mai Tử kiên quyết không lấy, nàng biết vì việc này mà mấy năm nay mẹ kiệm ăn kiệm dùng, đâu là để dành bạc cho A Thu tương lai cưới vợ. Mai Tử nương kiên quyết muốn đưa, nói bên ngoài có nhiều việc, đem nhiều bạc trắng bên thân luôn tốt. Mai Tử không thể làm gì khác hơn là đem túi bạc Tiêu Kinh Sơn ngày trước để lại lấy ra cho mẹ mình nhìn, nói từng này cũng đủ đi một chuyến. Mai Tử nương lúc này mới đem bạc mình dành dụm nhiều năm cất về.

Mai Tử làm cho mình một túi vải, bên trong bỏ tất cả những thứ cần dùng trên đường; một cái túi nhỏ khác đem bạc cận thận bỏ vào bên trong, sau đó nhét vào trong lòng. Xong mọi việc, nàng lại làm cho mình một bao bánh bột ngô lớn, cuối cùng cầm thêm vài bộ quần áo bỏ vào bọc hành lý.

Mang gói đồ lên, dắt lừa ra rồi cẩn thận cưỡi lên, chào tạm biệt phụ lão hương thân, mẹ, đệ đệ, vẫy tay chuẩn bị lên đường.

Tiếng linh linh thanh thúy vang nên, vó lừa chậm rãi lộc cộc trên con đường núi nhỏ, người thân tiễn biệt cũng dần dần không thấy, lòng Mai Tử giống như treo ngược cành cây, vẫn không ngừng vẫy vẫy.

Nàng không biết nơi mình đến sẽ như thế nào, cũng không biết mình có thể tìm được nam nhân nhà mình không, nhưng mà nàng biết, nàng phải đi về phía trước.

Gần nửa ngày, Mai Tử cưới lừa đến chợ dưới chân núi. Thiên hạ bây giờ hơi Thái Bình một chút, trong chợ người đi lại cũng đã nhiều hơn trước. Mai Tử đi qua quán cơm lần đầu tiên mình ăn kia, trong lòng cảm thấy chua xót.

Vị trí gần cửa sổ có mấy người đang ăn cơm, mình và Tiêu Kinh Sơn cũng đã từng ăn cơm chỗ ng ấ đó a, nhưng hôm nay, nam nhân từng gấp thức ăn cho mình giờ đang ở đâu?

Mai Tử kéo chặt khăn trên đầu, không nhìn chợ nhiệt náo nữa, cưới lừa theo con đường hẹp đi về phía trước. Xuyên qua trấn nhỏ, người dân trở nên thưa thớt, hai bên đường nhỏ là cỏ dại um tùm, Mai Tử muốn đi về trấn lớn hơn phía trước.

Mai Tử nghe người trong thôn nói qua, xuyên qua trấn lớn trước mặt là rời khỏi núi Thanh Sơn của bọn họ r ấ. Ra khỏi núi Thanh Sơn, Mai Tử có thể đi xa hơn để nghe ngóng tin tức.

Con lừa chưa bao giờ đi quá xa nhà, nó giống như rất hưng phấn, tại đường núi gập gềnh nhỏ hẹp này đi rất vui sướng. Ngày còn chưa tối, Mai Tử đã đến trấn lớn hơn trong truyền thuyết. Mai Tử ngạc nhiên đánh giá cánh cổng cao lớn hùng vĩ trước mắt, nghĩ thầm thì ra còn có cổng cao như thế.

Mai Tử nhìn người xung quanh đi qua cánh cổng kia vào trong trấn, nàng cũng vội vã dắt lừa đi vào.

Tiến vào trấn, lúc này mới phát hiện bên trong có sông, có đường phố, có hàng quán, thậm chí còn có xe ngựa. Xe ngựa này có cả chỗ ng ấ, dùng vải bọc xung quanh, vải này có khi còn tốt hơn so với vải may quần áo ngày thường của nàng.

Mai Tử tò mò nhìn đông nhìn tây, nhìn một hồi chợt nhớ tới mình nên tìm chỗ trọ. Nàng nghe người trong thôn nói, trong trấn có một loại gọi là nhà trọ, ở đó một ngày phải tốn không ít bạc trắng. Nhưng đã ra khỏi cửa, một nữ nhân không thể tùy tiện tìm một gốc cây ngõ chòm hôm bên đường cả đêm, thế là bạc trắng này thật không thể tiết kiệm.

Mai Tử không biết khách sạn là nơi như thế nào, nàng xuống lừa, nhìn đám người qua lại xung quanh, một lúc sau cuối cùng cũng thấy một lão nhân mặt mũi hiên lành đi qua, thế là lấy dũng khí tiến lên hướng người ta hỏi thăm khách sạn.

Lão nhân mặt mũi hiên lành sáng khoái chỉ cho Mai Tử khách sạn đi thế nào, sau đó nhìn dáng vẻ nàng nhút nhát, không nhìn được tốt bụng dẫn nàng đi một đoạn.

Mai Tử cảm ơn lão nhân, cẩn thận tiến vào khách sạn. Vào khách sạn mới phát hiện, người bên trong đều đang bận rộn lục tục, không ai chú ý tới Mai Tử yên lặng tiến vào.

Mai Tử nhìn chung quanh, đi tới trước quầy thu tiền, nhỏ giọng nói: "Trưởng quầy, ta muốn ở trọ."

Trưởng quầy mặt đầy nếp nhăn, còn có một đôi mắt nhỏ. Đôi mắt nhỏ của trưởng quầy nâng lên liếc Mai Tử một cái, vô tình nói: "Vị tiểu nương tử này, phòng hạ đẳng đã đầy rồi."

Mai Tử nghe sửng sốt: "Chỉ có phòng hạ đẳng thôi sao, còn có phòng khác không?"

Trưởng quầy không để ý giải thích nói: "Còn có phòng trung đẳng và thượng đẳng nhưng rất đắt." Trưởng quầy nhìn quần áo Mai Tử thì biết nàng chắc chắn không ở nổi phòng thượng đẳng.

Mai Tử suy nghĩ một chút hỏi: "Trưởng quầy cho hỏi, phòng trung đẳng bao nhiêu bạc một đêm?"

Trưởng quầy cúi đầu tính toán, thuận miệng nói: "80 văn."

Mai Tử nghe giật cả mình, phải biết giường trong nhà bình thường tùy tiện ngủ, chưa bao giờ phải trả tiền, hôm nay ra ngoài ngủ có một đêm, lại phải mất 80 văn?

Trưởng quỳ thấy vẻ mặt Mai Tử liền lộ ra tươi cười, nụ cười này ít nhiều có chút khinh thường.

Mai Tử không thấy nụ cười khinh thường của trưởng quỳ, nàng đang cúi đầu suy nghĩ. Suy nghĩ một hồi, cuối cùng nàng ngẩng đầu hỏi trưởng quỳ: "Trưởng quỳ cho hỏi, trong trấn này ngoài khách sạn nhà ông ra, còn có khách sạn nào khác không?"

Trưởng quỳ lắc đầu: "Thành Thanh Sơn này chỉ có khách sạn nhà ta, nếu không thì phòng hạ đẳng cũng không đây!"

Mai Tử nghe hắn nói thế, bất đắc dĩ nói: "Đã vậy, cho ta một phòng trung đẳng."

Mai Tử đem 180 đồng bạc nén cận thân lấy ra, lấy thêm trong bọc quần áo vài đồng tiền. Lúc nói, nàng liền móc túi từ bọc quần áo lấy ra mấy đồng bạc trắng lẻ tẻ ra nữa, đếm đủ 80 văn thả vào quỳ thu tiền: "Tùng này đủ không?"

Trưởng quỳ không ngờ Mai Tử nhà quê như thế mà cũng có thể bỏ ra 80 văn để ở trọ, lập tức vội vã cười: "Tiểu nương tử, tiền này cô cứ tạm giữ lại, theo quy củ khách sạn thì lúc rời đi mới tính tiền." Vừa nói hắn vừa thét người hầu bên cạnh: "Mau đem vị tiểu nương tử này lên phòng, nhớ kỹ phải tìm một phòng trung đẳng sạch sẽ thoải mái."

Mai Tử được một người hầu non nớt dẫn đến sân sau, chỉ thấy chỗ sân sau buộc vài con ngựa. Mai Tử vội vã hỏi người hầu: "Lừa của ta ở bên ngoài, phải làm sao đây?"

Người hầu nghe vậy, sáng khoái gật đầu nói: "Việc này đại tỷ, tỷ yên tâm, ta liền dắt lừa của tỷ đem vào cột ở đây, buổi tối đương nhiên sẽ đem cỏ cho nó ăn."

Mai Tử vẫn có chút không yên lòng, người hầu nhìn thế bu òn cười, li ền để Mai Tử xuống đất lờ. Mai Tử sờ sờ lỗ tai con lờ nhà mình, lấy bọc hành lý từ trên lưng nó xuống, lúc này mới để người hầu đem lờ buộc cạnh cái cây.

Mai Tử theo người hầu lên li ền hai. Trước kia nàng chỉ thấy khách sạn trong trấn nhưng chưa từng đi lên, hôm nay đi lên cầu thang mỗi bước đều cẩn thận. Người hầu đi ở phía trước, quay đầu nhìn Mai Tử cười lắc lắc đầu.

Lên li ền hai, theo người hầu quẹo trái, li ền như thế đi vào một gian phòng. Mai Tử đánh giá, chỉ thấy phòng cũng có thể xem là sạch, đơn giản chỉ có bàn gỗ và một chiếc ghế, trên giường trải đệm màu lam cùng chăn.

Người hầu bưng vào một bình trà đang bốc hơi đặt xuống: " Vị đại tỳ này, có việc gì cứ sai bảo ta, ta đi xuống trước có việc."

Mai Tử vội vàng đáp ứng, nhìn người hầu đóng cửa cho mình rồi đi ra ngoài.

Mai Tử nhìn quanh bốn phía, mở cửa sổ phòng trọ ra nhìn xuyên qua song cửa sổ xuống dưới sân thấy lờ nhà mình đang ở đó cùng vài con ngựa khác. Nó đang ngủ ngủ làm quen với mấy con ngựa kia.

Mai Tử cười, nàng thấy lờ nhà mình ở dưới li ền an lòng rất nhiều, thế là ng ồi xuống mở bọc quần áo lấy ra chút lương khô, cùng bình trà nóng trên bàn bắt đầu ăn.

Ăn qua cơm chi ều, lúc này Mai Tử mới cảm thấy thật mệt mỏi. Cưỡi lờ một ngày, xương cốt giống như muốn rã ra, Mai Tử vội vã lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Chăn mặc dù không mềm mại bằng nhà mình nhưng cũng coi là thoải mái. Mai Tử nhớ tới đây là giường và chăn giá 80 văn, chợt cảm cả người dưới chăn nóng lên.

Nhưng nàng nghĩ ngày mai còn phải lên đường sớm, thế là liều mạng nhắm mắt lại, ép chính mình ngủ.

Cả đêm này, Mai Tử rất nhanh chìm vào giấc ngủ, nhưng nàng vẫn nằm mộng. Trong mộng có rất nhiều thứ, có núi, có mây, có đường, đương nhiên là có nam nhân nhà mình cùng con lừa.

Trong lúc ngủ Mai Tử không hề biết, 80 văn tiền của nàng còn có một chậu nước ấm ngâm chân; nàng càng không biết người hầu lười không cho lừa của nàng ăn cỏ.

Hôm sau Mai Tử tỉnh dậy, ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu vào. Mai Tử vừa nhìn liều biết không còn sớm, vội vã đứng dậy, vừa vội vàng mặc quần áo vừa nghĩ ở bên ngoài thật là không tốt chút nào, ngay cả gà gáy báo sáng cũng không có.

Mai Tử mặc quần áo tử tế, lại kiểm tra cẩn thận túi bạc trong người, lúc này mới cầm bọc quần áo lên đi ra ngoài. Đến trước quầy thu tiền, đôi mắt nhỏ của trưởng quầy vẫn như cũ nheo lại. Mai Tử đếm 80 văn đặt lên quầy thu tiền, trưởng quầy đếm qua rồi cất đi, cười híp mắt hỏi: "Tiểu nương tử, không cần ăn sáng sao?"

Mai Tử quay qua nhìn hành khách đang ăn sáng một chút, đồ ăn sáng nhìn rất ngon, nàng cảm thấy nhất định tốn không ít tiền, mình vẫn nên ăn bánh bột ngô của mình. Mình làm, không cần trả bạc cũng no.

Tính tiền xong, trưởng quầy phân phó người hầu dắt lừa nhà Mai Tử ra. Mai Tử cầm lấy dây cương, lại thấy con lừa có chút uể oải. Mai Tử đau lòng sờ sờ nhúm lông trắng trên lỗ tai nó, lầm bầm nói: "Người cũng nhớ nhà phải không? Thật ra ta cũng có chút nhớ. Nhưng không có cách nào, chúng ta phải ra ngoài tìm hấn, tìm được hấn rồi chúng ta sẽ về nhà, có được hay không?"

Con lừa phun phun lỗ mũi ẩm ướt, vẫy vẫy cái đuôi, không nói chuyện.

Mai Tử yêu tiếc sờ sờ lông trên cổ nó: "Không sao, rất nhanh sẽ tìm được hấn."

Mai Tử đem bọc hành lý đặt trên lưng lừa, lại vỗ vỗ lông cổ của nó. Con lừa nghe lời cúi người xuống để Mai Tử xoay mình trèo lên.

"Lừa ngoan, chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 47: Trả Lại Lừa Cho Ta!

Ra khỏi huyện Thanh Sơn, Mai Tử vừa đi vừa nghe ngóng, men theo con đường đi đến kinh thành.

Nàng tính như thế này, Lỗ Cảnh An quen biết với Kinh Sơn, mà Kinh Sơn ra ngoài tất nhiên sẽ liên lạc với Lỗ Cảnh An. Thế là, Mai Tử chỉ cần đi tìm Lỗ Cảnh An là được. Nhưng Lỗ Cảnh An ở đâu mà tìm. Nàng hỏi qua bao nhiêu người xung quanh, ai ai cũng không biết Lỗ Cảnh An là ai, thế là nàng cảm thấy mình nên đi tìm hoàng thượng trước. Lỗ Cảnh An từng nhắc đến hoàng thượng, bây giờ mình đi tìm hoàng thượng hỏi một chút, dĩ nhiên là có thể biết Lỗ Cảnh An đang ở nơi nào.

Mai Tử suy nghĩ như vậy, đương nhiên cảm thấy tự tin vô cùng. Trời đất bao la, hoàng thượng chỉ có một, hẳn ở hoàng cung trong kinh thành, mặc kệ thế nào hẳn cũng không chạy được. Tìm hoàng thượng hỏi xem thử nam nhân nhà mình đang sống hay đã chết, không phải rất rõ ràng hay sao?

Mai Tử vô cùng tự tin nhìn con đường gấp gập phía trước, lên tiếng hét con lừa, sau đó gấp rút đi về phía trước.

Nàng buổi tối ở trọ, ban ngày gấp rút lên đường, đói liền dừng lại ăn vài miếng, thấy bên đường có cỏ xanh sẽ dừng lại cho lừa ăn, bánh bột ngô nàng mang theo đã ăn xong rồi, đành phải mua lương khô người ta rao bán ven đường. Như thế mấy ngày, Mai Tử cũng có chút hiểu thêm về cuộc sống bên ngoài, biết vào buổi tối không thể đi ngủ trể, ban ngày không thể trêu chọc chuyện thị phi, bình thường dùng bạc trắng phải tiết kiệm, mua cái gì cũng nhớ kỹ đắt hơn gấp ba lần so với ở nhà.

Đi qua mấy trấn phồn hoa, trên đường hoặc trong hàng quán, ai ai cũng nhìn Mai Tử một tiêu nương tử tuổi còn nhỏ lại một mình dắt lừa mà cảm

thấy tò mò nên lại hỏi thăm. Gặp chuyện như vậy, Mai Tử dĩ nhiên có thể tránh thì tránh, tận lực không để ý những ánh mắt làm người ta bất an kia.

Sau này, Mai Tử cũng hiểu thêm chuyện, một cô gái trẻ ở trên đường một mình rất dễ gây chú ý. Mai Tử cưỡi trên lưng lừa, chậm rãi đi về phía trước, vừa đi vừa nghĩ càng thấy đúng, dẫu sao mình cũng phải cải trang.

Nàng vội vã ghì chặt dây cương, lật người xuống lưng lừa, đi tới bốc một nắm cát bên đường lên đến đánh giá, sau đó dần lòng bơi lên mặt. Nàng lo lắng, sợ bơi trên mặt còn không đủ, liền bơi thêm trên cổ trên tay cho đến khi đen thui mới thôi.

Bơi xong, lại tìm một vũng nước bên cạnh, ngoi lên xuống nhìn nhìn. Vừa nhìn thấy bộ dạng của chính mình nàng liền phụt cười. Ai u~, đây là con khỉ đen ở trên núi nào chạy xuống a!

Lúc này, nàng nhìn ống tay áo dính nước của mình, chợt nghĩ quần áo có phải cũng nên thay hay không? Tuy bây giờ quần áo nàng mặc trên người so với người trong thành cũng khác rất nhiều, nhưng rốt cuộc vẫn nhìn ra đó là quần áo của một cô gái trẻ.

Nghĩ như vậy, nàng đến chỗ dừng chân tiếp theo liền để ý quần áo người ta mặc trên người, quyết định thế nào cũng phải tìm quần áo của con trai mặc vào. Cũng là nàng may mắn, lần thứ nhất nàng ở bên đường mua bánh bao, thì thấy người hầu trong tiệm vốc người choai choai.

Nàng nghĩ một chút, liền chạy đến bên cạnh lão thái thái bán bánh bao nói: "Lão nhân gia, ta ra ngoài không mang theo quần áo để thay a, có thể bán cho ta vài bộ hay không?"

Lão thái thái nghe vậy thất rất kỳ lạ, nhìn lên nhìn xuống đánh giá nữ nhân trên người đầy bụi đất một cái: "Ta bán bánh bao, chỗ này không có quần áo để bán đâu."

Mai Tử cười chỉ người hầu choai choai đang mở vung nồi bên cạnh nói: "Cũ cũng được, vốc dúng của hắn cũng gần gần bằng ta, ta mặc vừa."

Vị lão thái thái kia nghe lời này càng không hiểu: "Hắn là tiểu tử, sao người lại mặc quần áo của hắn?"

Mai Tử từ trong tay áo lấy ra một nắm tiền đồng thả vào lòng bàn tay lão thái thái, hiên lành nói: "Lão nhân gia, cái đó để thuận tiện cho việc đi lại mà thôi."

Lão phu nhân kia sờ sờ tiền đồng nặng trĩu trong lòng bàn tay, nghi ngờ liếc nhìn Mai Tử, nhưng vẫn nói: "Được, người chờ, ta đi lấy cho người."

Lão thái thái xoa xoa tay đi vào nhà, chốc lát sau khi đi ra, trong tay nàng đã cầm vài bộ quần áo cũ, đều là của tiểu tử kia. Lão thái thái hoàn toàn không có chút ý tốt nào nói: "Ta tìm, chỉ có mấy cái này nhìn còn mới mới một chút. Người cũng biết đấy, chúng ta bình thường bận bịu bên lò bếp, quần áo sao có thể không bẩn a."

Mai Tử nhận lấy vài bộ quần áo này, dù dù so lên người một hồi, phát hiện quần áo này lớn hơn mình một chút, chắc mặc lên người cũng rộng, vừa hay có thể che kín chân tay. Lập tức Mai Tử vui vẻ cười, nhìn lão thái thái gật đầu nói: "Như vậy vừa hay, không cũ."

Mai Tử đem vài bộ quần áo bỏ vào trong bọc, lại lấy thêm mấy đồng xu cho lão thái thái. Lão thái thái có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn nhận.

Mai Tử bán mấy bộ quần áo mình đem theo, lại tìm mua trong chợ một cái mũ cũ, chính là cái loại lúc trời lạnh nam nhân sẽ đội vào. Xong xuôi, nàng liền bắt đầu cải trang.

Mặc vào quần áo của tiểu tử choai choai, đem tóc búi lên đỉnh đầu, sau đó đội mũ lên. Trên mặt vẫn xoa một chút bụi đen, lần này người khác sẽ rất khó nhận ra nàng là một tiểu nương tử còn trẻ, đúng không?

Đối với bộ quần áo này, lúc đầu Mai Tử còn chưa yên tâm lắm. Sau đó vào buổi tối trụ trong khách sạn, trưởng quầy thuận miệng nói "Hắc tiểu tử" như thế nào như thế nào. Lúc đầu Mai Tử nghe còn chưa hiểu, sau này mới nhận ra hắn đang gọi mình, thế nên không khỏi hài lòng mà cười.

Từ nay về sau, Mai Tử đi trên đường sẽ không bao giờ sợ nữa, người xung quang nhìn một tiểu tử đen thùi lùi cười một con lừa lông ngắn, ít khi ai đâu cho rằng đây là một người ở nông thôn lên họp chợ.

Sau đó, Mai Tử sẽ cẩn thận cúi đầu, thoang thoang người thấy trên người mình bắt đầu có vị chua, trong lòng an ủi nói như vậy cũng tốt, nếu người khác thấy mình như vậy sẽ tránh xa, không có ai muốn gây chuyện nữa. Nhưng lúc này Mai Tử cũng bắt đầu lo âu, hôm nay mùa xuân đã qua, khí trời dần dần ấm lên, nếu mình cứ không dám tắm như vậy, mùi vị sẽ càng lúc càng khó ngửi, đến lúc đó, chỉ sợ nam nhân nhà mình nhìn thấy mình cũng không dám nhận.

Một ngày này, Mai Tử ngồi trên lừa gấp rút lên đường, gần đến kinh thành rồi. Theo như người hầu ở khách sạn trước nói, chỉ cần bảy tám ngày nữa là đến kinh thành a.

Trong lòng Mai Tử có chút kích động, kích động rồi lại lo lắng đến chuyện tắm rửa. Nàng cúi đầu suy nghĩ, đợi đến lúc ngừng đầu mới chợt để ý có mấy nam nhân ở phía sau đang lén lút theo dõi nàng.

Mai Tử cẩn thận nhìn về phía sau, càng nhìn càng lo lắng. Mấy người này cứ đi theo nàng, nàng chậm bọn họ chậm, nàng nhanh bọn họ nhanh, rõ ràng là không có ý tốt!

Mai Tử hoang mang lại lo lắng, sờ sờ gương mặt đen thui của mình, lại giơ tay sờ sờ cái mũ rách trên đầu, nghĩ thầm nàng đã giả trang như vậy, vì sao bọn họ còn muốn theo nàng? Nàng cẩn thận cúi xuống, che dấu vờ tay ra sờ sờ túi bạc trắng của mình, trong tâm nói thầm: chẳng lẽ bọn họ muốn cướp bạc? nhưng ban ngày nàng chưa bao giờ lấy ra để người khác thấy a.

Mai Tử trái lo phải nghĩ không thể hiểu nổi, cuối cùng ánh mắt rơi vào con lừa lông ngắn mình đang cưỡi liền bừng tỉnh hiểu ra: chẳng lẽ bọn họ muốn cướp lừa?

Mai Tử nắm chặt dây cương, nhìn con lừa lông ngắn lắc lắc đôi tai có nhúm lông trắng, càng nghĩ càng cảm thấy người ta nhìn trúng con lừa nhà

mình. Nàng nhìn chung quanh một hồi, cẩn thận quay đầu nhìn, chỉ thấy những người đó vội vã dời ánh mắt đi chỗ khác.

Mai Tử vỗ vỗ cái mông con lừa, để nó đi nhanh lên, bắt đầu liều mạng chạy, muốn đến chỗ nào đó bỏ rơi đám người này. Chẳng qua đang chạy, chợt thấy trước mặt có một ngã ba, một là con đường rộng rãi, một là đường núi, một cái khác lại hẹp hơn nhiều.

Mai Tử suy nghĩ một chút, ngựa chết chữa thành ngựa sống, thúc giục lừa chạy mau, thừa dịp đám người phía sau còn chưa đuổi kịp, vội vã chạy vào con đường nhỏ.

Con lừa cũng không làm cho Mai Tử thất vọng, tứ chi sải ra, chạy nhanh trên con đường nhỏ. Con đường này rất gồ ghề, làm Mai Tử khó chịu như điên nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Cứ chạy như thế một lúc sau, quay đầu nhìn lại quả nhiên không thấy có người đuổi theo phía sau nữa.

Mai Tử mừng rỡ, nghĩ phải tìm người hỏi đường tiếp, sau đó quay đầu trở lại con đường lúc nãy. Ai dè đi được một lúc, chợt nghe phía sau có tiếng vó ngựa, Mai Tử cuống quýt quay đầu nhìn, đám người kia lại đuổi theo!

Mai Tử cả kinh, vội vã kéo dây cương, vỗ lấy cái mông lừa để nó mau chạy đi. Nhưng con lừa đã chạy nửa ngày, rất mệt mỏi, lần này làm thế nào cũng không nghe lời. Mai Tử mắt thấy người phía sau sắp đuổi tới nơi, vừa vội lại sợ, vừa hay lúc này lại thấy khu rừng bên đường, thế là vội vã cứng rắn lôi con lừa trốn vào rừng cây.

Con lừa lại nổi cơn bướng bỉnh không chịu nổi, Mai Tử phải dùng sức ba bò chín trâu, cuối cùng mới lôi được nó đi. Sau đó người phía sau cũng đuổi đến. Đám người kia chạy đến đây, nhìn chung quanh không thấy bóng người lại chạy về phía trước.

Mai Tử nhìn móng ngựa của đám người kia làm bay lên một trận bụi đất rồi từ từ chạy đi xa, lúc này mới thở ra một hơi. Mấy người kia đuổi

theo về phía trước, vậy ta liền hướng đi phía sau, trở lại con người lúc này một lần nữa.

Mai Tử trèo lên lưng lừa, lau mồ hôi chảy ra, sờ sờ nhúm lông ở cổ con lừa, thấy chúng ướt át. Mai Tử đau lòng con lừa nhà mình, biết nó theo mình cũng chịu không ít cực khổ, thế là liền dắt lừa đi bộ chầm chậm.

Ai dè đi một hồi, lúc trở lại đường lớn thì trời đã tối, mà điễm dừng chân tiếp theo cách nơi này của nửa ngày đường. Mai Tử rủ đầu xuống ảo não nghĩ, cho dù bây giờ có chạy nhanh thì cũng không đến kịp. Nàng đi ra ngoài đã lâu, đã biết cái cổng lớn kia gọi là cổng thành, mà cổng thành thì ban ngày mở ban đêm đóng.

Mai Tử đang lo lắng không biết tối nay nên làm sao thì bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng vó ngựa. Tiếng vó ngựa cộc cộc cộc, thật là hết sức quen tai! Bây giờ Mai Tử giống như chim sợ cành cong, nghe âm thanh nhất thời sợ đến khẽ run rẩy, nghĩ thầm đây thật là âm hồn không tan.

Nàng vừa nhìn, bên cạnh đầu là cây, không bằng tránh ở trong rừng cây đi?

Lúc này không còn cách nào, Mai Tử chỉ có thể từ trên lừa lật người nhảy xuống, dắt lấy lừa lướt qua cỏ, lần nữa chui vào trong rừng cây.

Bây giờ trời đã tối, bụi cỏ truyền đến tiếng dế kêu, mặc dù trong rừng cây đầu là một mảng tối mờ nhưng Mai Tử lại không khỏi cảm thấy quen thuộc cùng an lòng. Bóng đêm bảo vệ nàng, nàng cảm thấy mình núp ở đây sẽ không bị tìm được. Mà này khắp nơi đầu là cây và cỏ dại, làm nàng cảm thấy mình giống như đang ở trên núi hái dượ.

Mai Tử chán nản đặt mộng ng ẫ trên cỏ, nghĩ thầm dù sao cũng không vào thành được, đành phải ở đây ngủ ngoài đ ềng một đêm thôi. Dù sao cánh rừng này không lớn lắm, ít nhất sẽ không có hổ hay sói a.

Nàng miễn cưỡng đỡ lấy lừa lần nữa đứng lên, từ lưng lừa móc ra bánh bao mua từ sớm, lại từ một bên khác lấy ra cái túi da, cứ như vậy uống nước lạnh gặm bánh bao cũng lạnh như vậy.

Ăn xong rồi, nàng cảm thấy mình tốt hơn nhiều, liền đứng lên đi xung quanh hái ít cỏ, bỏ trước mặt lừa cho nó tự ăn.

Mai Tử cùng lừa ăn xong, một người một lừa người nhìn ta ta nhìn người, cũng có chút vô tình. Mai Tử vẫy vẫy tay để lừa ngủ xuống, lừa lúc lắc tai của nó rồi cũng ôn thuận ngủ xuống.

Mai Tử sờ sờ lông nó, kéo cổ nó xuống vuốt ve, bất đắc dĩ nói: "Lừa à, hai ta tối nay phải ngủ ở bên ngoài, ta ôm người, như vậy sẽ không lạnh, có được hay không?"

Con lừa phun phun lỗ mũi, không nói chuyện.

Mai Tử liền nghĩ nó đồng ý, càng thêm kè sát lại gần nó, ôm lấy cổ nó tựa vào trên cây, tối nay cứ như thế mà ngủ.

Từ thế này, trong rừng cây xa lạ, Mai Tử đương nhiên không dễ dàng ngủ được. Được một hồi nàng lại mở hé mắt xem xung quanh một chút, một hồi lại vuốt vuốt con lừa, cuối cùng lại nhắm mắt cố gắng ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, nàng từ từ chìm vào giấc ngủ. Ngủ rồi lại mơ thấy mình rơi giữa không trung, bạc trắng rớt, lừa cũng không thấy.

Nàng sợ hãi kêu to, lập tức tỉnh dậy, lúc tỉnh dậy đầu lập tức đụng phải lỗ mũi con lừa. Thế là dưới ánh trăng, nàng nhìn thấy con lừa vô tội nhìn mình.

Nàng còn không kịp an ủi con lừa của mình, liền nghe thấy chỗ không xa đâu kia truyền tới một tiếng vang kỳ quái. Có tiếng móng ngựa, có tiếng gió kỳ quái, có tiếng keng keng, tiếng động này nói có bao nhiêu kỳ quái thì có bấy nhiêu kỳ quái.

Lòng Mai Tử lập tức cảnh giác, chẳng lẽ đám người muốn cướp lừa của nàng còn chưa đi?

Mai Tử sờ sờ túi bạc của mình, bạc trắng không rớt, còn ở đây, nàng hơi an tâm chút.

Nàng cuống quít đứng lên, lúc đứng lên cảm thấy chân nhức mỏi, không nghe theo nàng đi đâu khiên, thật may còn có con lừa. Nàng đỡ lấy con lừa rồi từ từ khôi phục một hồi, lúc này mới vác bọc quần lên xoay mình lên lưng lừa.

"Lừa à, lần này phải chạy trốn chết nha, người nghe lời đi." Nàng cúi đầu nói thế bên tai con lừa.

Con lừa phun phun lỗ mũi, lay động lỗ tai, giờ lên bốn chân lên bắt đầu chạy.

Sau đó, chỗ không xa lại có ánh lửa cùng tiếng đánh nhau kỳ quái truyền tới, thế là chẳng những Mai Tử sợ, con lừa cũng luống cuống. Con lừa hoảng hồn vung chân lên chạy về phía trước.

Đây là rừng cây, ở đây có cỏ, lại là lúc nửa đêm, con lừa sợ hãi không để ý đường mà cứ điên cuồng chạy, làm Mai Tử sợ hãi hoảng hồn, liều mạng nhỏ giọng nói: "Chậm chút, chậm chút!"

Nhưng con lừa lúc này đã không còn là con lừa ôn thuận lúc bình thường nữa rồi. Nó giống như bị cái gì đó làm kinh hoảng, một đường chạy như điên không ngừng nghỉ, thậm chí có vài lần thiếu chút đụng vào cây.

Mai Tử cắn chặt răng nắm lấy dây cương muốn con lừa chạy chậm lại, trong bụng đã bắt đầu sóng cuộn biển gợn.

Đang lúc này, con lừa đột nhiên nhảy qua cái hố nhỏ trên mặt đất. Mai Tử ngã không vững, cuối cùng "Phù phù" một tiếng lật người rơi xuống đất.

Trên đất có cỏ và lá cây, nhưng Mai Tử vẫn bị té đau đến choáng váng. Mai Tử đành phải nhịn đau, đeo lấy bọc quần áo bò lên đuổi theo con lừa nhà mình. Nhưng trước mặt là bóng đêm không có lửa, không phải cây chính là cỏ, còn không thấy được đường thì làm sao thấy được lừa ở đâu?

Mai Tử ngờ ngác ng ỏi vật xuống bụi cỏ, nước mắt lập tức chảy dài, con lừa li ền mất như thế sao?

Bên tai nàng chợt vang lên giọng nói cùng nụ cười. Giọng nói đó nói: "Mua lừa cho nàng cưỡi, như vậy nàng xuống núi sẽ không phải mệt mỏi."

Đây là lừa hấn mua cho nàng, đây là lừa nhà bọn họ a, thế mà nàng có thể làm mất như thế?

Mai Tử lau nước mắt một cái, gắng sức bò lên, nắm chặt bọc quần áo đi về phía trước đuổi theo.

Đây là lừa nhà nàng, nó rất nghe lời, nhất định là chạy không xa, nàng muốn tìm lừa trở về! Ai dám cướp lừa của nàng, nàng li ền li ền mạng!

Mai Tử mò mẫm trong bóng đêm cố gắng chạy về phía trước, trong lòng hạ quyết tâm phải đem lừa trở về. Nàng cứ như thế một chân thấp một chân cao mà chạy, cuối cùng chợt không chú ý, li ền đụng phải cái gì đó.

Mai Tử sờ sờ cái mũi bị đụng phải đến phát đau, ngẩng đầu nhìn xem thử thứ cản đường mình là cái gì.

Đó không phải cây, cũng không phải tường, mà là một người.

Men theo ánh trăng, Mai Tử nhìn ra người kia là nam, nhưng tuổi cũng không lớn, chắc cũng xấp xỉ tuổi nàng, khuôn mặt còn chút non nớt, đang kinh ngạc nhìn nàng.

Mai Tử nhớ tới chuyện con lừa, nhớ tới chuyện bị ngã, phần phần bò dậy, tiến lên một phát bắt được tay áo người này, tiếng lớn nói: "Người trả lừa lại cho ta!"

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẮN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 48: Đây Là Một Người Tốt

Mai Tử nắm chặt lấy tay áo người kia, khàn khàn hô: "Trả lừa lại cho ta."

Người kia cúi đầu kỳ quái nhìn Mai Tử, chán ghét hất tay áo ra: "Lừa gì, bỏ ta ra!"

Mai Tử đương nhiên không thả, chặt chẽ cùm tay áo hắn, giận dữ nói: "Đầu tại ngươi hại ta cứ tưởng người xấu đến, làm lừa ta chạy mất rồi!" Mai Tử đi ra ngoài lâu như thế, dù sao cũng biết nhìn người một chút. Người này vừa nhìn liền thấy khuôn mặt còn non nớt, đây không phải khuôn mặt của người hung ác a, hơn nữa nàng vừa mất lừa nên rất đau lòng cùng tức giận, vì vậy mới dám làm như thế.

Người kia nhìn Mai Tử đầy bụi đất, nước mũi nước mắt tùm lum níu lấy mình, ngại bẩn liền giơ chân lên đá một cái: "Cái đờ bản thủ này, thật là chẳng hiểu gì cả, cút đi!"

Mai Tử không phòng bị, bị hắn nhắc chân đá trúng hông, trên eo truyền đến một trận đau đớn, cả người té nhào xuống đất. Nhưng Mai Tử lại bất chấp tất cả, tay vẫn nắm chặt ống tay áo người kia không chịu thả ra.

Cũng là tay áo người kia rất chắc, hơn nữa trong lúc hắn giơ chân thân thể vốn cũng không đứng vững, cứ thế bị Mai Tử kéo, vậy là cả người cũng lao đảo té xuống đất.

Mai Tử không kịp chuẩn bị ngã xuống đất, hơn nữa eo bị đá đến đau đớn. Vốn đang rất đau, chợt có một vật nặng đè xuống, càng thêm họa vô đơn chí, thật là đau đến không muốn sống nữa.

Nàng dùng sức đánh người kia, kêu khóc nói: "Người người xấu này, đáng chết!"

Người kia lúc này cũng thở hổn hển, tay chống lên người Mai Tử muốn đứng dậy, vừa đứng dậy vừa mắng: "Hôm nay đúng là xui xẻo quá mà, không hiểu nổi, âm khí!"

Tay người kia đúng là không có mắt, cứ như thế đứng dậy, tay vừa chạm đúng ngực Mai Tử. Thế là Mai Tử "A" một tiếng kêu to, đập cái tay đáng giận của hắn kêu lên: "Người cút đi, đừng chạm vào ta, đờ bại hoại!"

Người nọ cũng cả kinh, cúi đầu lạ lùng nhìn nhìn tay của mình, lại nhìn Mai Tử vì nằm vật xuống trên mặt đất nên bộ ngực bày ra một chút, cuối cùng bưng tỉnh: "Người là nữ?"

Mai Tử hung hăng trừng hắn, hai tay liều mạng đánh.

Người nọ nhìn hình dáng này của nàng, nhất thời hiểu ra tiêu tử đen thùi lùì hôi hám này thật ra là nữ nhân, nhất thời giống như bị bóng nhảy khỏi người Mai Tử, miệng kêu lên: "Sao người không nói sớm!"

Lúc này Mai Tử vô cùng nản lòng thoái chí, nghĩ đến hôm nay bị mất lừa thì không nói, còn bị nam nhân khác chiếm tiện nghi, lần này có chết cũng không còn mặt mũi đi gặp Kinh Sơn a. Việc này càng nghĩ càng khó chịu, nước mắt tí tách chảy xuống đất, vừa khóc vừa sụt sùi nói: "Ta phải làm thế nào đây. . . . ."

Người kia gian nan đứng lên, dùng sức chà chà vào quần áo của mình, giống như muốn lau sạch cái gì đó trên tay, cuối cùng bất đắc dĩ nhìn người trên mặt đất thật sự nhìn không ra đó là nữ nhân, than thở nói: "Người đứng lên trước có được hay không, nếu người khác thấy bộ dạng này của người thì thật sự chẳng ra sao cả!"

Mai Tử suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, mình nằm trên mặt đất thế này thật chẳng ra làm sao, thế là quẹt nước mắt đứng lên. Lúc đứng lên tay còn sờ sờ túi bạc trắng áp sát trong lòng, xác định bạc trắng vẫn còn.

Người kia liền dựa theo ánh trăng quan sát Mai Tử một phen, chỉ thấy đầu tóc nàng rối bù, mặt dơ bẩn, áo tũ tàn, mang theo một cái mũ rách không biết lấy ở đâu ra, bộ dạng này chính là bộ dạng của ăn mày a, thế là đầu đầu hỏi: "Rốt cuộc người là người gì a, một nữ nhân sao lại đơn độc ở đây một mình? Còn biến thành bộ dạng giống quỷ thế này?"

Mai Tử xoa xoa nước mắt, hừ hừ nói: "Liên quan gì đến người, người trả lời cho ta!"

Người kia gãi gãi đầu: "Ta thấy cũng chưa thấy qua lừa của người, chuyện này liên quan gì đến ta!"

Sau đó Mai Tử cũng từ từ tỉnh táo lại, nàng biết mình kéo người ta lại đòi lừa cũng thật vô lý. Lừa bị kinh hách tuy có thể có quan hệ với người này, nhưng nàng cũng không thể đổ hết lên đầu người ta.

Nàng nghĩ thông suốt, liền cúi đầu mất nhuệ khí ng ỡ xồm xuống, lần nữa nhặt bọc quần áo mình làm rơi trên mặt đất lên, xoay đầu hướng bìa rừng bên ngoài mà đi. Bạc trắng còn đây, lừa tuy chạy mất, nhưng nàng còn có một đôi chân, dù sao đây cách kinh thành cũng cỡ bảy tám ngày, dựa vào đôi chân của nàng, luôn có thể đi tới .

Người kia thấy Mai Tử mang bọc quần áo lên muốn đi, ngược lại lại kéo lấy nàng nói: "Người khoan đi đã, người phải nói rõ ràng."

Mai Tử rất từ từ liếc hẳn một cái, không vui nói: "Nói rõ ràng cái gì? Nói rõ ràng lừa của ta bị người dọa chạy mất sao?"

Người kia bị nàng nói ngen lời, từ từ nói: "Này, ta chưa bao giờ thiếu người khác cái gì! Nếu ta làm lừa của người bị kinh hách chạy mất thì ta đền cho người một con khác là được!"

Mai Tử "Hừ" một tiếng: "Mới thì thế nào, dù sao cũng không phải là lừa của ta, ta chỉ muốn lừa của ta thôi."

Lần này người kia xụ mặt xuống, giọng điệu cũng không vui: "Trong rừng đen thùi lù như vậy, ta biết lừa của người chạy đi đâu mà tìm!"

Mai Tử bất đắc dĩ nói: "Cho nên ta mới không cần người đến nữa, tự ta đi bộ cũng được, người không cần đến ta." Vừa nói lại vừa muốn xoa người đi ra ngoài.

Người kia vội vàng kéo ống tay áo Mai Tử, hỏi: "Ta đã nói, ta chưa bao giờ thiếu người khác cái gì. Hôm nay mặc dù không thể giúp người tìm lại lừa, nhưng những thứ khác cũng có thể giúp người một chút. Xem ra người đang muốn đi đâu đó, có cần ta giúp người cái gì không."

Mai Tử quay đầu, liếc lấy ánh trăng quan sát thần sắc của hắn, thấy khuôn mặt hắn non nớt thanh tú ngược lại đây vẻ thành thực, liếc thờ dài nói: "Ta thấy người cũng không phải người xấu. Người không phải người xấu, đương nhiên ta không thể không biết đạo lý mà bắt đến người như vậy được. Bây giờ ta muốn lên kinh nghĩ cách gặp hoàng thượng, người không có cách nào giúp ta đâu."

Người kia nghe lời này, con người thiếu chút rơi xuống đất, lại quan sát Mai Tử lần nữa: "Gặp hoàng thượng? Người?"

Mai Tử gật đầu nói: "Đúng vậy, ta muốn lên kinh gặp hoàng thượng."

Người kia vỗ vỗ trán, lắc đầu nói: "Người gặp hoàng thượng làm gì?"

Mai Tử nghiêm túc giải thích: "Thật ra ta cũng không nhất định phải gặp hoàng thượng, ta chỉ muốn tìm Hoàng thượng để hỏi về một người, hắn tên là Lỗ Cảnh An."

Mắt người kia lại trợn lớn hơn vài phần, càm lăm hỏi: "Người... người tìm hắn làm cái gì? Người là cái gì của hắn?"

Mai Tử tìm Lỗ Cảnh An dĩ nhiên là muốn hỏi tung tích nam nhân nhà mình, nhưng lời vừa ra đến miệng, chợt nhớ trang phục mình đang mặc, vẫn không nên nói trắng ra thì tốt hơn, thế là liếc mơ hồ nói: "Ta không phải là gì của hắn cả, ta chỉ gặp qua hắn một lần. Hôm nay tìm hắn là muốn hỏi thăm một chuyện."

Người kia tiêu hóa lời của Mai Tử một phen, cuối cùng hiểu: "Người tìm Lỗ Cảnh An để hỏi thăm chuyện gì đó, cho nên mới lên kinh để tìm Hoàng thượng, bởi vì người cảm thấy gặp Hoàng thượng là có thể tìm được Lỗ Cảnh An?"

Mai Tử gật đầu bổ sung: "Đúng vậy. Thật ra ta cũng không cần thiết phải tìm Hoàng thượng, nhưng chỉ cần đến kinh thành, chỗ đó chính là địa bàn của hoàng thượng, nên tìm Lỗ Cảnh An sẽ không khó. Ta biết Lỗ Cảnh An có quen biết với hoàng thượng."

Người kia suy nghĩ một phen, chợt cười, vỗ bảp đùi nói: "Ai u, người cũng thật là đần, may mắn người gặp được ta, nếu không lần này ổng công đi một chuyến rầy!"

Mai Tử thấy hắn nói như thế, vội vàng hỏi: "Ý người là gì? Chẳng lẽ người biết Lỗ Cảnh An ở đâu?"

Người kia thần bí nói: "Mặc dù không quen biết lắm, nhưng đại khái là biết. Hắn là đương kim cánh trái Đại tướng quân, bây giờ đang mang quân đóng ở Vân Châu, người mạo hiểm chạy đến kinh thành, chắc chắn sẽ tổn công vô ích!"

Mai Tử nghe lời này, hai mắt tỏa sáng: "Bây giờ hắn không ở kinh thành? Nếu người biết Lỗ Cảnh An, vậy người có biết ——" Mai Tử nuốt nước miếng, khẩn trương hỏi: "Người biết người tên là Tiêu Kinh Sơn không?"

Người kia nhìn Mai Tử, gật đầu nói: "Đương nhiên biết, Tiêu Kinh Sơn cũng ở Vân Châu."

Mai Tử nghe vậy kích động không chịu nổi, tiến lên nắm tay áo người kia, lớn tiếng nói: "Vân Châu ở đâu?"

Người kia cúi đầu cẩn thận nhìn tay áo bị Mai Tử nắm: "Này, Tiêu Kinh Sơn là gì của người, vì sao người lại kích động như vậy?"

Mai Tử biết mình luống cuống, vội vàng bỏ ống tay áo hắt ra, nhìn hấn áy náy cười nói: "Người mau nói cho biết ta a, Vân Châu ở đâu?"

Người kia lúc này nhìn ánh mắt Mai Tử mà suy tư, nhưng hấn vẫn sò cầm nói: "Vừa hay ta muốn đi Vân Châu, nếu người muốn đi, ta có thể dẫn người đi theo đến đó."

Mai Tử nghe vậy đương nhiên vui vẻ cực kỳ: "Thật là tốt quá, vậy ta cùng đi với người! Lúc nào người lên đường, bây giờ sao?"

Người kia không vui liếc Mai Tử một cái: "Bây giờ? Thôi đi, bị người quấy nãy giờ, tung tích ta hoàn toàn bị bại lộ rồi, trước tiên ta tránh ở đây một chút đã rồi nói sau!"

Dù sao bây giờ trời còn chưa sáng, Mai Tử dứt khoát cùng người kia ng ồi dưới gốc cây chờ trời sáng. Hai người câu có câu không nói chuyện với nhau, lúc này Mai Tử mới biết người này họ Triệu, cùng tuổi với Mai Tử.

Hấn nói rất rõ ràng: "Nhũ danh của ta là A Mang, người cứ gọi ta như vậy là được."

A Mang quả nhiên cùng tuổi với Mai Tử, hai người nói chuyện một hồi, lúc này mới phát hiện thế nhưng lại sinh cùng tháng nữa, thế là cảm thấy thân thiết hơn vài phần.

A Mang là người rất có chủ kiến, đầu tiên là chán ghét phê bình quần áo Mai Tử một phen, sau đó lại phê bình Mai Tử dơ bẩn, nhìn lại lại ngu mà ngây ngô. Mai Tử xem xét quần áo trên người hấn, biết đó đều là vải tốt, thế là đối với sự phê bình của hấn chỉ nghe thôi chứ cũng không để ý.

Hai người vẫn ng ồi ở đó chờ đến sáng, lúc này mới đứng dậy bắt đầu đi ra ngoài. Lúc đi qua trấn nhỏ tiếp theo, A Mang mua hai con ngựa, mình lấy con lớn còn cho Mai Tử một con lùn một chút. Con ngựa của Mai Tử mặc dù nhỏ thấp một chút, nhưng đối với Mai Tử mà nói vẫn rất cao, Mai Tử lên không được, chỉ có thể hì hục bò lên. A Mang ngựa mất, liền đi lại đỡ nàng, vừa đỡ vừa chán ghét nói: "Người thật là bản chết đi được!"

Đỡ Mai Tử xong rồi, hắn còn móc ra cái khăn chùi chùi tay.

Mai Tử không để ý, con ngựa này có thể coi là ngoan thuận, ng ồi ở phía trên cũng thấy mới lạ. Mặc dù Mai Tử vẫn không nhìn được nhớ về con lừa nhỏ nhà mình, nhưng mà xung quanh trống không, con lừa chắc là không tìm được rồi, cũng chỉ có thể mong nó được một người tốt bụng thu dưỡng. Còn nữa, nghĩ đến bây giờ cuối cùng cũng có tin tức xác thực của Tiêu Kinh Sơn, đến Vân Châu là có thể gặp hắn, trong lòng nàng càng thêm vui mừng hưng phấn .

Mai Tử theo A Mang đi mấy ngày, phát hiện A Mang này thật là cố quái, dọc đường đi hắn luôn tìm con đường nhỏ, hơn nữa ban ngày cũng chẳng tìm chỗ trọ, chỉ ở bên ngoài dã túc, làm hại Mai Tử chỉ có thể tranh thủ thời gian đi qua trấn nhỏ mà mua một cái chăn nhỏ để đắp.

Mai Tử oán trách, ai dè A Mang không vui trừng nàng một cái: "Dáng vẻ người dơ bẩn như vậy, vào thành ở trọ không sợ dọa người ta chạy mất à? Người khác còn cho chúng ta là thổ phỉ đấy!"

Mai Tử rụt rụt cổ, nàng cảm thấy A Mang nói thật chẳng có đạo lý gì cả, bởi vì trước kia nàng cũng mang dáng vẻ này đi trọ cho tới bây giờ cũng chưa đem ai dọa chạy mất. Nhưng Mai Tử cũng không dám phản bác, nàng nhận ra A Mang mặc dù hung dữ, nhưng lại là người tốt, một người tốt như vậy cố ý giấu giếm cái gì đó, nhất định hắn có lý do của mình.

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 49: Cuộc Sống Không Có Tiêu Đại Thúc

Tuy Mai Tử rời khỏi núi lớn chịu cũng không ít cực khổ, nhưng ít nhất nàng còn có thể tự làm chủ, muốn ăn thì ăn muốn uống thì uống..., đến tối dĩ nhiên còn có thể tìm phòng trọ để nghỉ ngơi. Nhưng bây giờ lại không thể làm chủ rồi, A Mang này, gấp rút lên đường thật là kỳ quái, hoặc liêu mạng chạy về phía trước, hoặc nghỉ ngơi cả ngày trong rừng không chịu đi.

Thật sự Mai Tử không thể nghĩ được chuyện gì đang xảy ra, hỏi hẩn lại chỉ nhận được một ánh mắt xem thường, thế là chỉ có thể đem nghi vấn nuốt vào trong bụng, ngoan ngoãn theo sát thiếu niên A Mang này, sau đó gấp rút lên đường. Trong lúc gấp rút lên đường, thỉnh thoảng Mai Tử phát hiện có mấy bóng người lén lút theo sau, thế là nàng cẩn thận nói với A Mang, ai dè A Mang không để ý chút nào nói: "Người để ý nhiều như vậy làm gì?"

Mai Tử bị quát, chỉ có thể sờ sờ cái mũi.

Đêm nay, hai người đã đến huyện kế thành Vân Châu, chỉ cần đi một ngày nữa là đến Vân Châu rồi. Mai Tử rất hưng phấn, thúc giục A Mang có thể đi nhanh một chút hay không. A Mang thông thả ung dung nhìn Mai Tử một cái: "Muốn đi thì người đi đi."

Mai Tử nhất thời tức giận: "Ta không biết đường." Đường đi đến Vân Châu rất vắng vẻ hoang lương, muốn tìm người hỏi đường một chút cũng không có.

A Mang đắc ý nói: "Đã vậy người giục cái gì mà giục."

Mai Tử chà chà cái miệng nhỏ nhắn, chỉ có thể dắt dây cương theo sau A Mang tìm chỗ nghỉ ngơi.

A Mang lấy rượu và chân gà hôm qua mua ở trấn còn dư trong bọc hành lý ra, ng ồi ổn định r ồi bắt đầu ăn. Mai Tử cũng lật đi lật lại bọc quần áo của mình, phát hiện chỉ còn lại hai cái bánh bao, thế là li ền lấy nước lạnh bắt đầu gặm.

A Mang đang ăn ngon lành, chợt thấy Mai Tử gặm bánh bao, li ền chìa ra trước mặt nàng, bộ mặt giống như bố thí nói: "Cho người một ít này."

Mai Tử cúi đầu liếc nhìn cái đùi gà hấn đưa tới, lắc lắc đầu nói: "Không sao, ta ăn cái này được r ồi, người chỉ còn lại một cái đùi gà, nên giữ cho mình ăn đi."

A Mang thấy nàng không cảm kích, bĩu môi khinh thường nói: "Quả nhiên là đ ồ nhà quê."

Mai Tử nhìn hấn cười, gật đầu nói: "Người nói thật không sai, ta chính xác là từ nông thôn đến, hơn nữa là từ núi xuống."

A Mang nhất thời không nói nên lời, bất đắc dĩ trừng mắt nhìn Mai Tử một cái, gữa cổ uống một hớp rượu lớn.

Mai Tử ăn xong hai cái bánh bao, cảm thấy còn chưa no lắm, nhưng bây giờ cũng không còn gì để ăn, chỉ có thể chờ ngày mai đi vào trấn mua gì đó lấp bụng thôi.

Hai người ăn cơm xong, Mai Tử lại đi xung quanh hái cỏ cho ngựa, mà A Mang thì lại gác chân lên ng ồi một bên nhìn Mai Tử làm việc. Mai Tử biết hấn luôn luôn giữ bộ dạng thiếu gia, nghĩ đến con ngựa mình đang cưỡi là hấn mua, đương nhiên nàng cũng không nói gì thêm, khéo léo phục vụ ngựa ăn cỏ uống nước.

Làm xong việc này, xung quanh đã tối mù, Mai Tử lấy quần áo của mình ra trải lên thảm cỏ, lại từ bọc quần áo lấy ra cái chăn mới mua trước đó vài ngày, cả người cuộn thành một đống nhỏ dựa vào gốc cây bắt đầu ngủ.

A Mang áo đơn mỏng, nhưng hấn dường như không sợ lạnh, tùy tiện dựa vào một gốc cây nhắm mắt lại.

Mai Tử đã quen với việc A Mang ngủ như thế, lúc đầu còn kỳ lạ nhưng nhìn hoài cũng quen. Thật ra mấy ngày nay, A Mang mặc dù nói chuyện rất khó nghe, tính tình lại có chút cổ quái, nhưng dường gì hấn đối với nàng cũng không sai, vì vậy bây giờ có người này bên cạnh Mai Tử không hiểu vì sao lại cảm giác có thêm vài phần an toàn.

Mai Tử rất nhanh ngủ say. Đã rất lâu rồi Mai Tử không nằm mơ, có lẽ là quá mệt mỏi nên tối nay nàng mới nằm mơ. Trong mơ có mùi thịt nướng phiêu đảng trong không trung, nàng vội vã đi theo mùi thơm, kết quả lại thấy Tiêu Kinh Sơn trong tay đang cầm một con thỏ nướng hương về phía nàng. Nàng vội vã chạy qua, lập tức nhào vào lòng Tiêu Kinh Sơn, vui vẻ kêu lên: "Ta đói muốn chết rồi, chàng nhanh nhanh cho ta ăn đi."

Tiêu Kinh Sơn quan tâm xé thịt thỏ, từng miếng từng miếng dứt nàng ăn. Nhưng miệng Mai Tử không biết bị cái gì mà mở không ra, nàng cố gắng mở mở, nhưng mà không ăn được gì cả.

Nước mắt nàng gấp đến độ chảy xuống, ôm lấy lồng ngực Tiêu Kinh Sơn nói: "Ta muốn ăn thỏ nướng, ta muốn ăn!"

Tiêu Kinh Sơn một câu cũng không nói, lạnh nhạt nhìn nàng một cái rồi nâng chân muốn rời khỏi.

Mai Tử cả kinh sợ hãi kêu to: "Chàng mau trở lại, mau trở lại."

Nhưng bóng dáng Tiêu Kinh Sơn lại mờ dần mờ dần, rất nhanh biến mất giữa rừng.

Mai Tử kích động bật ngồi dậy, nắm lấy cái chăn trong tay, lúc này nàng mới biết mình đang nằm mơ. A Mang bên cạnh sớm bị đánh thức, bất mãn lẩm bẩm nói: "Khuya khoắt, người gọi cái gì vậy?"

Mai Tử thật lâu mới ổn định được tinh thần, nghĩ đến Tiêu Kinh Sơn cùng thỏ nướng trong mơ, chợt cảm thấy mình giống như người được một

trận mùi thịt nướng. Nàng cho là mình còn đang nằm mơ, dùng sức lắc lắc đầu, ai dè mùi thịt nướng vẫn còn ở đây, hơn nữa càng ngày càng nồng.

Sau đó A Mang cũng ngửi thấy, nhăn mày nói: "Là ai nữa vậy?"

Mai Tử vốn chưa ăn no, bây giờ ngửi thấy mùi thỏ nướng càng cảm thấy bụng bắt đầu rột rột kêu, đứng dậy nói: "Ta không ngủ được, không bằng đi xem thử mùi này từ đâu đến đi?"

A Mang không động dậy nói: "Người muốn đi thì cứ đi đi, chộc phải chuyện phiền phức đừng trách ta không nhắc người."

Mai Tử nhìn rừng rậm tối tăm xung quanh một cái, xoa xoa miệng, gặm góc chần của mình không lên tiếng. A Mang không đi với nàng, một mình nàng đâu dám đi ra ngoài xem a.

A Mang quay đầu qua liếc dáng vẻ đáng thương của nàng, sau đó nhắm mắt lại ngủ, nhưng ngủ một hồi, chợt mở hé mắt rồi đứng lên, khó chịu nói: "Thật là không chịu nổi người! Đi thôi, đi xem một chút."

Mai Tử nghe lời này mắt liền phát sáng, ngay lập tức nhảy lên.

Hai người xuyên qua bụi cỏ cùng lá vàng, mùi thơm càng lúc càng nồng, dần dần thấy được ánh lửa, thuận theo ánh lửa đi qua, liền thấy trong rừng có một khoảng đất trống. Trên khoảng đất trống có một nam tử áo trắng trong tay cầm lấy một cành cây khô, trên cành cây có xiên một con thỏ.

Lúc này thịt thỏ đã được nướng đến phát giòn, có vài giọt dầu nhỏ ra từ thịt thỏ, rơi xuống làm ngọn lửa rừng rực cháy lên, phát ra thanh âm tí tách.

Mai Tử cảm thấy nam tử áo trắng kia nhìn quen mắt, đợi đến lúc quan sát kỹ mới bừng tỉnh nhớ ra nói: "Ta đã gặp qua huynh, huynh từng mua thịt heo rừng nhà ta."

Nam tử áo trắng vẫn cúi đầu chăm chú nướng thịt, dường như không để ý tới Mai Tử và A Mang đến gần, lúc này nghe Mai Tử nói thế, hần lại

ngẩng đầu lên nhìn Mai Tử ôn nhu cười một tiếng: "Trí nhớ của cô nương không tệ, chúng ta đã từng gặp nhau."

A Mang bên cạnh lạ lùng nhìn nam tử áo trắng một chút, lại nhìn Mai Tử chế nhạo nói: "Người quen biết thực nhiều người a."

Mai Tử biết hẳn luôn nói móc khéo như vậy nên cũng chẳng để ý gì tới hẳn, hỏi nam tử áo trắng: "Sao huynh lại ở đây?"

Nam tử áo trắng ôn nhu cười, nói Mai Tử ng ỡ xuống: "Bây giờ trời lạnh, lại đây sưởi ấm chút đi."

Nam tử áo trắng đã nói như thế, Mai Tử nhất thời cảm thấy trời cũng lạnh, thế là ngượng ngùng nói: "Cám ơn huynh, vậy ta cũng không khách khí." Vừa nói vừa ng ỡ xuống cạnh đồng lửa.

Lửa cháy lên rùng rục, Mai Tử đưa tay hơ lửa, rất nhanh liền cảm thấy cả người ấm áp hơn rất nhiều. Nam tử áo trắng ngẩng đầu cười nói với A Mang: "Tiểu huynh đệ không lại đây cùng nhau sưởi ấm sao?"

A Mang cứng đờ đánh giá nam tử áo trắng, kiêu căng nói: "Ta không sợ lạnh."

Mai Tử thấy hẳn nói thế, ở bên tiếp lời: "Hẳn a, chính là làm ra từ đá, xác thực không sợ lạnh."

A Mang trợn mắt nhìn Mai Tử một cái, tìm một chỗ sạch sẽ xa đồng lửa ng ỡ xuống.

Mai Tử đã từng gặp qua người nướng thịt thỏ thơm lừng này nên nhất thời cảm thấy thân thiết hơn nhiều, liền cùng nam tử áo trắng nói chuyện vài câu. Nam tử áo trắng nói chuyện không nhiều lắm, nhưng nụ cười rất ôn nhu, hơn nữa lại tuấn lãng, cả người dưới ánh trăng giống như một khối bạch ngọc.

Nam tử áo trắng nướng xong thịt thỏ, hẳn cẩn thận xé một khối đưa cho Mai Tử. Mai Tử có chút ngượng ngùng nhận lấy, nam tử áo trắng khước

thuyết: "Một mình ta ăn không hết ,để qua ngày mai thì ăn không ngon. Còn nữa — — " hấn ý vị sâu xa nhìn Mai Tử một cái: "Theo quy củ quê nhà, ở bên ngoài săn bắn, nếu gặp được người lạ phải chia cho đối phương một ít."

Mai Tử nghe nam tử áo trắng nói như thế, chợt nhớ tới lúc đó nam nhân nhà mình cũng từng chia cho người đi săn trong rừng một cái tay gấu, như thế càng thêm cảm thấy thân thiết vô cùng, lập tức nói cảm ơn rồi cười tiếp lấy.

Nàng xác thực là đói, mấy ngày nay ăn gió ngủ ngoài đờng cũng không được ăn cơm thật ngon, thịt thỏ này vừa tươi ngon lại vừa nóng, ăn vào miệng lại rất thơm, nuốt xuống bụng lại rất ấm, Mai Tử ăn không ngừng miệng.

A Mang một bên thấy vậy, nhú mày bất mãn nói: "Người xa lạ cho người cái gì người cũng ăn hết sao? Thật là không biết trời cao đất rộng!"

Mai Tử khó chịu nhìn A Mang một cái, nhỏ giọng nói: "Người có muốn ăn một chút không?"

A Mang khinh thường quay đầu: "Ta không đói."

Nam tử áo trắng nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của thiếu niên A Mang chỉ cười mà không nói. Mai Tử ngượng ngùng nhìn nam tử áo trắng cười hì hì, giải thích nói: "Có lẽ hẳn thực sự không đói."

Nam tử áo trắng hiểu ý gật đầu: "Ta hiểu."

Mai Tử đỏ mặt, nàng đương nhiên nói dối, bởi vì vừa rồi nàng rõ ràng thấy cổ họng A Mang chuyển động. Đây... ..đây là nuốt nước miếng đúng không?

Mai Tử không khỏi âm thầm đoán, A Mang bên cạnh có phải cũng đói bụng bụng kêu rột rột hay không? Nếu như vậy, mình một người ngồi ở đây ăn thịt thỏ nướng có phải là có chút quá đáng hay không?

Nam tử áo trắng nhìn nhạt cười, liếc nhìn Mai Tử: "Sao vậy, không ngon à?"

Mai Tử vội vàng lắc đầu xua tay: "Không có không có, ăn rất ngon!"

Nam tử áo trắng gật đầu: "Vậy thì tốt."

Mai Tử linh lợi nhìn A Mang một cái, nghĩ thầm người này thật là sĩ diện làm khổ cái thân, ta không thèm quản người nữa.

Nam tử áo trắng cũng xé một miếng thịt thỏ tự ăn, hẩn mặc áo trắng, ăn rất ưu nhã, ưu nhã đến mức Mai Tử đỏ mặt hổ thẹn.

Mai Tử ăn no, lại tìm nước rửa tay một cái, lúc này mới chạy đến chỗ cũ đem bọc hành lý cùng chăn nhỏ và quần áo lại đây, ở bên đông lửa tìm một chỗ sạch sẽ rồi nhìn nam tử áo trắng cười nói: "Tối nay chúng ta phải nhờ đống lửa này của huynh rồi."

Nam tử áo trắng gật đầu cười.

Mai Tử thấy A Mang bên cạnh còn ngồi ở đó bày ra khuôn mặt bất mãn, vầy vầy hẩn nói: "Người cũng mau lại đây ngồi đi, bên kia lạnh lắm, người không sợ bị cảm lạnh sao?"

A Mang chưa bao giờ đốt lửa, không biết vì sao.

A Mang đen mặt nhìn Mai Tử, không vui nói: "Mà thôi, để người không bị người bán đi, ta không thể làm gì khác hơn là lại đây." Vừa nói vừa kiêu căng nhìn chăm chăm nam tử áo trắng.

Mai Tử nhìn A Mang rời khỏi đi về chỗ cũ rồi nhìn nam tử áo trắng cười trừ nói: "Huynh đừng để ý, thật ra hẩn tốt vô cùng, chẳng qua tính tình hơi hỏng một chút, mồm miệng hơi độc một chút mà thôi."

Nam tử áo trắng gật đầu: "Ta hiểu."

Hẩn cúi đầu khều khều đống lửa, sau đó giống như sự nhớ ra cái gì, hỏi: "Ta và cô nương mặc dù bèo nước gặp nhau, nhưng hai lần gặp cũng

coi như là có duyên. Hôm nay ta mạo muội hỏi một chút, lai lịch A Mang, cô nương có biết không?"

Mai Tử thấy nam tử áo trắng hỏi việc này, mờ mịt lắc lắc đầu: "Ta không biết, chỉ biết hần họ Triệu, nhũ danh là A Mang." Nhưng nàng lập tức cười giải thích: "Thật ra lai lịch gì đó không quan trọng, ta thấy hần mặc dù độc mồm độc miệng, nhưng đáy lòng không hư."

Lúc đầu nam tử áo trắng chột nhứ mày, sau đó lập tức nở nụ cười, vừa cười vừa nói: "Cô nương nói vậy cũng đúng"

Sau đó, A Mang vừa hay dắt lấy hai con ngựa lại đây, thấy nam tử áo trắng cùng Mai Tử đang nói đùa, sắc mặt nhất thời khó coi, mang theo chế nhạo nói: "Các người thân thiết quá ha!"

Nam tử áo trắng đương nhiên không tính toán gì với A Mang, chỉ là cười nhìn Mai Tử gật gật đầu, mỗi người chọn một chỗ sạch sẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Mai Tử cũng ôm chần nhỏ của mình tìm một gốc cây, cúi xuống đem quần áo cẩn thận trải trên mặt đất đây lá khô. A Mang đi đến bên cạnh nàng, nhỏ giọng cảnh cáo nói: "Người đờng ngũ cốc này, đừng có quên người là nữ nhân!"

Hần hung hăng cảnh cáo như thế, hơi ấm phun đến hai má Mai Tử, nói xong lời này cũng nhanh chóng tìm một chỗ sạch sẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Mai Tử không hiểu cho nên liếc nhìn A Mang, cẩn thận chui vào chần nhỏ đã được chuẩn bị tốt của mình.

Cả người cuộn lại, đem chần phủ lên đầu, mơ hồ bắt đầu ngủ.

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 50: Người Giống Như Heo Vậ

Ngày hôm sau, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cành cây sum xuê rơi vào khuôn mặt Mai Tử, nàng nghe tiếng chim chóc kêu líu ríu mà tỉnh dậy.

Nàng nhìn bốn phía, phát hiện bên cạnh là đồng củi đã cháy hết, A Mang thì đang tựa vào gốc cây cúi đầu nghĩ cái gì đó, mà nam tử áo trắng đã sớm không thấy bóng người.

Mai Tử vuốt vuốt mắt để tỉnh táo lại, hàm hồ hỏi: "Hắn đâu rồi?"

A Mang ngẩng đầu, khuôn mặt vốn non nớt có tia bất mãn, nheo con ngươi hỏi: "Người làm gì mà vừa tỉnh dậy liền hỏi hắn?"

Mai Tử mở trừng mắt, từ trong chăn chui ra rồi xếp chăn lại, vừa dọn dẹp vừa nói: "Người ta cho ta ăn, còn cho chúng ta sưởi ấm, đương nhiên ta muốn cảm ơn người ta."

A Mang không có ý gì nữa nói: "Người vừa bắn lại vừa nát, giống như heo vậ, ngủ thẳng muộn thế này mới tỉnh, đương nhiên không gặp được người ta rồi!"

Mai Tử cũng cảm thấy mình ngủ thẳng đến giờ này có chút hơi quá, nhưng nàng lập tức tìm cho mình một lý do: "Ở đây ngay cả con gà gáy sáng cũng không có. . . . ."

Nàng còn chưa nói xong, A Mang liền ngắt lời nàng, chau mày xoa tay nói: "Thôi đi, người đừng có nhắc đến mấy con gà nhà người! Bây giờ ta cũng có thể nuôi mấy con gà ở nhà, vài con trống vài con mái, mỗi ngày có thể thu trứng gà rồi."

Mai Tử le lưỡi một cái, biết mình lại trêu chọc vị A Mang này rồi, nhưng nàng cũng tò mò: "Các người không nuôi gà ở nhà, vậy bình thường không phải sẽ không có gì đánh thức các người sao?"

Nàng nói như thế, một lúc sau vẫn không nghe thấy A Mang trả lời, quay đầu nhìn lại, lại thấy A Mang đang kinh ngạc đánh giá mình.

Nàng ngược lại cả kinh, lúc đầu không hiểu, sau đó chợt nhìn thấy tóc của mình rơi trên bả vai, lập tức hiểu được. Thì ra cái mũ của nàng đã bị rớt, tóc đen dài đến eo nhu thuận xõa trên bờ vai.

Tuy A Mang đã sớm biết nàng là nữ nhân, nhưng cho tới bây giờ, nàng đầu cực kỳ cẩn thận, chưa từng lộ ra sơ hở gì, có lẽ là đêm qua ăn no quá mức nên nàng nhất thời quên mất.

Ý thức thấy ánh mắt A Mang nhìn mình có điểm lạ, mặt nàng đột nhiên đỏ, cuống quýt đem tóc kéo lên, lại dùng mũ che kín.

A Mang lúc này cũng luống cuống, xoay mặt lờ mờ nói: "Thực ngốc, búi tóc cũng không xong! Quả nhiên là đờn nhà quê!"

Khuôn mặt Mai Tử vốn còn phát nóng, chợt nghe hắn nói như thế, nhất thời tức giận áp đến, không vui trừng hắn một cái: "Lúc nào rồi còn ngẩn đó lờ mờ, chúng ta nhanh chóng lên đường đi!"

Bình thường Mai Tử nói cái gì thì cũng luôn bị A Mang trào phúng một phen, nhưng đây là lần đầu tiên A Mang vậy mà không nói gì, linh lợi đứng lên chuẩn bị lên đường.

Một ngày này, bọn họ đã tiến vào địa phận của Vân Châu, Mai Tử vui vẻ nhìn cột mốc biên giới của Vân Châu mà cõi lòng đầy mong đợi nói: "Sắp đến Vân Châu rồi!"

A Mang ở một bên nhìn nàng lạnh lùng, dùng ngữ khí kỳ quái hỏi: "Nhìn người vui vẻ như thế, thật không hiểu nổi."

Lúc này trong lòng Mai Tử đang vui mừng, nàng nghĩ rất nhanh sẽ được gặp Tiêu Kinh Sơn nên không khỏi vừa kích động vừa bất an, đương nhiên cũng không để ý giọng điệu của A Mang.

A Mang thấy nàng căn bản không chú ý tới mình, khuôn mặt liền thối ra, hung hăng cắn răng một lúc, sau đó tư thái chợt bình tĩnh, từ từ hỏi: "Mai Tử, người đến Vân Châu rốt cuộc muốn tìm ai? Là Tiêu Kinh Sơn hay là Lỗ Cảnh An?"

Lúc này Mai Tử mới chú ý tới thần sắc kỳ quái của hắn bên cạnh, lập tức nghiêng đầu cười đến xán lạn: "Đương nhiên ta muốn đi tìm Kinh Sơn á!"

A Mang nghe tiếng "Kinh Sơn" này sắc mặt càng thêm khó coi, nhưng hắn vẫn nén được tính tình hỏi: "Hắn là cái gì của người?"

Tâm tình Mai Tử đang tốt, nàng nhìn dáng vẻ thận trọng khó gặp của A Mang không khỏi cảm thấy buồn cười, hư đốn nói: "Hắn là cái gì của ta, liên quan gì đến người!"

A Mang bị Mai Tử nói nện lời, lâm bẫm một lúc sau, cuối cùng lấy lại dũng khí, dùng loại giọng điệu thương lượng hỏi: "Vậy, người tìm được hắn rồi, có tính làm gì nữa không?"

Mai Tử không hiểu nhìn A Mang một chút rồi nghiêng đầu suy nghĩ nói: "Ta cũng không biết, ta không có tính toán gì, tìm được hắn rồi tính sau. Nhưng mà. . . . ." Nàng chau chau mày nhỏ bắt đầu suy nghĩ.

A Mang ở một bên vội vàng truy vấn: "Nhưng mà cái gì?"

Mai Tử hư đốn trừng mắt với A Mang, cười nói: "Nhưng mà có khả năng là, chúng ta sẽ trở về nơi thôn quê của chúng ta."

A Mang sờ sờ lỗ mũi, có chút đỏ mặt, "Nơi thôn quê", "Đồ nhà quê", "Gái núi", đây là những câu hắn dùng để cười nhạo Mai Tử.

Có lẽ là vui quá hóa buồn, lúc bọn họ vừa mới bước vào địa giới của Vân Châu, buổi tối một ngày kia lại xảy ra một chuyện làm Mai Tử đâm ngực dậm chân. Hai con ngựa của bọn họ, tất cả đều chạy mất.

Mai Tử nhìn dây cương vẫn buộc ở trên cây như cũ, không dám tin hỏi: "Không phải dây cương còn ở đây sao, sao chúng lại chạy được?"

A Mang không nhìn Mai Tử, cúi đầu hàm hồ nói: "Ta cũng không biết, ai biết chúng nó chạy đâu."

Mai Tử nhặt dây cương đánh thưng trên mặt đất lên, phẫn phẫn nói: "Dây cương này cũng quá dỏm đi! Ngay cả một con ngựa cũng giữ không được!"

A Mang nghe lời này, giống như được đề ý, ngừng đầu đứng lên, cũng cùng dạng phẫn phẫn nói: "Đúng vậy, dây cương này quá dỏm rồi! Nhất định là người bán ngựa cho ta đã trộm giảm nguyên liệu, đưa cái dây cương không dùng được cho ta! Không được, ta muốn đi tìm hắn để nói cho rõ!" Vừa nói, hắn vừa làm bộ như muốn rời khỏi.

Mai Tử vội vã kéo hắn, giọng điệu than thở nói: "Mà thôi, người bán ngựa cách chúng ta cũng xa rồi, bây giờ người quay lại không biết phải tốn bao nhiêu ngày đường đâu." Mắt thấy đã đến địa phận Vân Châu rồi, sao lại có thể quay trở lại nữa!

A Mang cẩn thận nhìn sắc mặt Mai Tử một chút, cũng cau mày ưu tư thở dài nói: "Đúng vậy, nhưng phải làm thế nào đây? Ta không có bạc để mua hai con ngựa nữa rồi."

Mai Tử sờ sờ bạc trắng trong lòng, cả đường đi bây giờ còn dư lại hơn phân nửa, nàng liên tục tư lự, cuối cùng vẫn nói: "Ta có bạc trắng, nhưng bạc trắng không biết có đủ để mua ngựa không, hơn nữa bạc trắng này. . . ." Nàng ngưng ngưng cúi đầu xuống: "Bạc trắng này vẫn còn phải dùng vào việc khác."

Đây là bạc Kinh Sơn để lại cho nàng, nàng muốn giữ lấy, chờ tìm được Kinh Sơn sẽ phải dùng để cùng hắn trở về sống qua ngày.

A Mang quan sát sắc mặt của nàng, nhỏ giọng nói: "Làm sao có thể dùng bạc của người. Mà thôi, nếu không có ngựa thì chúng ta dùng chân đi, dù sao chúng ta cũng tiến vào địa phận Vân Châu rồi."

Mai Tử gật gật đầu, hạ quyết tâm nói: "Được, vậy mình dùng chân đi bộ đi!"

Dùng chân đi bộ, mình sẽ gặp Tiêu Kinh Sơn chậm một chút, Mai Tử biết đi đâu này. Nhưng Mai Tử không biết là, sẽ chậm như thế.

Nàng với A Mang đi thật lâu thật lâu, Mai Tử giờ đầu ngón tay đếm, đã được vài ngày rồi mà bọn họ vẫn còn trên đường đi. Đi qua đường núi, trấn nhỏ, thôn lạc, người khói thừa thốt, đi tới đi lui, chẳng qua không tới được nơi đại quân đóng quân trong truyền thuyết.

Mai Tử cau mày ưu tư hỏi A Mang: "A Mang, bao giờ chúng ta mới có thể tới?"

A Mang né tránh ánh mắt Mai Tử, hàm hồ nói: "Nhanh thôi."

Mai Tử xoay đầu nhìn qua, chỉ thấy hai má A Mang có một chút đỏ. Nàng cho là A Mang vì mình oán trách mà áy náy nên vội vàng giải thích: "Ta không có trách người, ta chỉ cảm thấy chúng ta đi lâu quá thôi."

A Mang gật đầu nói: "Không sao, ta hiểu, ai bảo ngựa của chúng ta lại chạy mất."

Kể từ sau khi bọn họ mất ngựa, Mai Tử cảm thấy A Mang đối với mình đã khác hơn nhiều, giọng điệu hiền hòa, sắc mặt nhu hòa, có lúc còn dùng sắc mặt cẩn thận nhìn mình, này thật là làm cho Mai Tử hơi không hiểu.

Nhưng người khác đối tốt với Mai Tử một phần, Mai Tử đương nhiên sẽ hết sức thật lòng đáp lại. Hơn nữa thời gian còn dài, Mai Tử cảm thấy A Mang này giống tiểu đệ nhà mình, chơi rất vui, vì vậy quan hệ hai người ngược lại hòa hợp rất nhiều, thỉnh thoảng còn cười rộ một phen. Ở nơi đường xá tịch mịch này, vừa đi vừa nháo, đường đi dần dần cũng không phải khó khăn như trước.

Có một lần A Mang nhìn Mai Tử cười đến đỏ cả mặt, nghiêm túc nói: "Dáng vẻ người bây giờ so với lần đầu tiên ta nhìn thấy có vẻ đẹp mắt hơn nhiều. Nhưng ta thích nhìn người xỏa tóc hơn."

Nhất thời mặt Mai Tử phát nóng, cầm cái khăn trong tay muốn đánh hấn: "Nói lung tung cái gì vậy!"

A Mang cũng không tránh, đứng đó mặc cho Mai Tử đánh qua. Mà Mai Tử cũng không nở xuống tay, dứt khoát thu tay lại xoay đầu không nhìn hấn nữa.

Bên tai, giọng nói nhẹ nhàng khàn khàn của A Mang truyền tới: "Ta nghiêm túc hỏi người, người muốn cả đời ở thôn quê trong núi hay sao?"

Mai Tử gật đầu, chắc chắn nói: "Đó là đương nhiên, chỗ đó mới là nhà của ta a."

A Mang không nói gì, lo sắp xếp đồ của mình.

Thôn Bích Thủy, trưởng thôn từ trấn trên trở về, lấy trong túi da dê ra một phong thư, phấn chấn nhìn người dân ngoài cửa thôn nói: "Các người ai đi đến nhà Mai Tử nương báo tin cho bà ấy, nói ta có tin của con rể nhà bà ở đây."

Người trong thôn nghe lời này, vui mừng chạy như điên đến nhà mẹ Mai Tử một phen hộc cả lưỡi.

Mai Tử nương vừa kinh ngạc vừa vui, vội vã chạy đến nhà trưởng thôn cầm lá thư kia muốn xem, nhưng bà lại không biết chữ.

Cuối cùng cũng tìm được người biết chữ đọc dùm, thì ra là Tiêu Kinh Sơn viết cho Mai Tử, nói ba tháng sau là có thể trở về.

Người biết chữ kia nhìn cái tên cuối thư một chút, thở dài nói: "Ai u, nếu thư này gửi đến từ mấy tháng trước là được rồi, sao bây giờ mới đến."

Mai Tử nương nghe vậy, thật là cảm thán cực kỳ, bu ồm vui lẫn lộn. Bu ồm vì nữ nhi của mình trắng đêm lo lắng như thế đã lâu, bây giờ chạy đi tìm chồng rồi. Vui vì cuối cùng con rể này không có chuyện gì, trong lòng bà cũng bớt lo.

Mai Tử cùng A Mang hai người đi không biết bao lâu, cuối cùng có một ngày nhìn thấy đằng xa có vô số lều bạt, trong đó còn có người đen kịt. A Mang chỉ chỗ đó nói: "Chỗ đó chính là quân doanh, bây giờ bọn họ vẫn đóng quân ở đây, hình như đang đợi lệnh."

Mai Tử nhìn chỗ xa, mù mờ ngõ ngàng nhìn mảnh người đen kịt không thấy rõ bóng người này: "Nhiều người như thế, ta làm sao tìm được hán đây?"

A Mang trấn an nàng nói: "Người yên tâm, ta tự có cách. Nhưng ta phải đi gặp một người trước, người chờ ta một ngày, được không?"

Mai Tử mặc dù nóng lòng, nhưng đã đi xa nhiều ngày đường như thế đâu chịu được, đợi thêm một ngày cũng không phải chuyện khó, liền gật đầu nói: "Được."

A Mang dẫn Mai Tử đến một khách sạn nhỏ ở lân cận, mượn cho Mai Tử một phòng hảo hạng để nàng ở đây một đêm. Trước lúc đi A Mang còn giữ lấy khung cửa nghiêm túc nói với Mai Tử: "Bây giờ ta có chuyện phải làm, người chịu khó ở đây chờ ta một ngày, một ngày sau ta liền trở về mang người đi gặp Tiêu Kinh Sơn."

Mai Tử dùng sức gật đầu: "Được, vậy người đi nhanh về nhanh."

Mai Tử nhìn bóng lưng A Mang rời khỏi, nàng chợt cảm thấy trong lòng có chút khổ sở. Nàng nghĩ đến hơn một năm trước lúc Tiêu Kinh Sơn rời khỏi nhà, bóng lưng của hán như thế nào nàng cũng chưa từng thấy qua.

Nhưng nàng rất nhanh nghĩ đến mình ngay lập tức sẽ gặp được hán, trong lòng vừa mong đợi vừa thấp thỏm, nghĩ đến đường đi không biết

dáng vẻ của mình dơ dáy đến mức nào? Thế là vội vã gọi tiểu nhị, nói hẳn mang nước nóng đến cho nàng tắm rửa kỹ càng một chút.

Bây giờ Mai Tử đã biết phòng thượng đẳng trong khách sạn chẳng những có nước ngâm chân, còn có thể phân phó mang nước tắm đến.

Mai Tử tắm nước nóng xong, hơi sữa sang lại búi tóc, lần nữa mặc vào quần áo của mình ngày xưa ở sơn thôn, nhìn bóng hình đối diện trong gương rồi hài lòng gật đầu một chút. Cuối cùng nàng cũng là Mai Tử vừa sạch sẽ vừa bóng loáng rồi.

Làm xong việc này Mai Tử cũng không còn chuyện gì để làm, thế là liền bắt đầu khô khan buồn chán chờ đợi. Đợi một lúc sau, cuối cùng trời cũng tối, Mai Tử nói tiểu nhị mang một chút thức ăn tới, tùy tiện ăn xong liền lên giường ngủ sớm một chút.

Lâu nay đều ăn gió ngủ ngoài đồng, khó được bữa cơm nóng mềm dẻo như vậy, hơn nữa nghĩ đến ngày mai có lẽ có thể được gặp Tiêu Kinh Sơn, Mai Tử trong lúc ngủ mơ cũng cười.

Đang ngủ say sưa chợt bên ngoài có một trận tiếng vang làm Mai Tử từ trong mơ sợ hãi tỉnh dậy. Bây giờ nàng đã có thói quen nửa đêm bị quấy sợ hãi tỉnh dậy rồi. Nàng ôm chăn cẩn thận nhìn đám người cùng ánh lửa đi động ngoài cửa sổ, không hiểu nghĩ, lần này lại là cái gì?

Rất nhanh mặc quần áo vào, đẩy cửa nhìn một cái liền thấy bên ngoài toàn là đuốc và người. Mai Tử mặc dù ra ngoài tiếp thu được không ít kiến thức, nhưng nhiều người cầm đuốc như thế nàng thật chưa thấy qua bao giờ. So sánh với lúc bọn cướp tới phá thôn Bích Thủy của bọn họ thì đó chính là Tiểu Vu* thấy Đại Vu a.

(*Vu : Phù thủy)

Mai Tử mới vừa đi ra khỏi cửa liền nghe thấy có một ít người mặc đồ quan binh lại đây, cao giọng hô: "Ở lại hết trong phòng, kiểm tra từng phòng!"

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 51: Gặp Tiêu Kinh Sơn

Mai Tử bị người kia cao giọng quát như vậy thì thực sửng sốt, lập tức thấy phòng khách bên cạnh đầu bị mở, có quan binh lần lượt kiểm tra. Mặc dù không hiểu lắm nhưng nàng biết lúc này không thể loạn động.

Sau đó, một người hình như là người cầm đầu mang theo hai binh lính cầm đuốc đến bên cạnh Mai Tử. Hắn đánh giá thần sắc bất an trong mắt Mai Tử một cái, sau đó cao giọng hỏi: "Người là ai, đến Vân Châu để làm gì?"

Giọng nói hắn rất lớn, vang lên bên tai Mai Tử chấn động làm cho lỗ tai nàng cơ hồ bị thương. Mai Tử cẩn thận đỡ lấy khung cửa, ngoan thuận đáp: "Ta từ huyện Thanh Sơn tới đây, đến Vân Châu tìm người."

Đầu lĩnh nhìn dáng vẻ Mai Tử là người nông thôn không hiểu nhiều chuyện, nghĩ không có gì quan trọng, thế là giọng nói cũng không giống trước nghiêm khắc nữa, hơi dịu một chút hỏi: "Nói tên của người."

Mai Tử không dám chậm trễ, nghiêm túc đáp: "Ta họ Tô, người trong thôn gọi ta là Mai Tử." Nàng suy nghĩ một chút lại vội vã bổ sung: "Mai Tử là nữ danh, ta không có đại danh."

Nàng nói đến đây, đầu lĩnh không khỏi cười cười, đúng là đang nghĩ vị tiểu nương tử nông thôn này cũng thật thú vị. Mà người cầm đuốc hai bên cũng không nhịn được cười ra tiếng, bọn họ cũng xuất thân từ nông thôn, đừng nói tên là Mai Tử, chính là Cầu, Đản, A Ngưu, vân vân đều có, vì vậy nhìn tiểu Mai Tử cũng cảm thấy rất là thân thiết.

Đầu lĩnh thấy người bên cạnh cười, vội vàng thu lại ý cười, nghiêm túc nhìn người bên cạnh một cái, thế là người bên cạnh cũng chỉ có thể vội vã ngừng cười.

Đầu lĩnh "Khụ" một tiếng, sau đó thăm vấn Mai Tử: "Vậy trong nhà người có những ai, đến Vân Châu này muốn tìm người nào?"

Mai Tử nghe đầu lĩnh hỏi, thế là liền đem tình huống trong nhà mình nhất nhất nói ra: "Cha ta mất sớm, trong nhà chỉ có mẹ, muội muội Chu Đào đã gả ra ngoài cùng một đệ đệ A Thu 11 tuổi. Phu quân ta từ năm trước ra ngoài tòng quân, đến xuân năm nay cũng không có tin tức gì, cho nên ta liền đi ra ngoài tìm hắn. Ta đi trên đường nghe ngóng được tin hắn đến Vân Châu này nên mới chạy lại đây."

Đầu lĩnh gật gật đầu: "Nếu phu quân người cũng ở Vân Châu, hơn nữa là cũng tòng quân thì người cứ nói xem thử, có lẽ chúng ta có quen biết. Nếu được còn có thể truyệ̀n tin cho người."

Mai Tử nghe lời này, mắt lộ ra kinh hãi, tuy A Mang đã nói mang nàng đi gặp Tiêu Kinh Sơn, nhưng mà rốt cuộc vẫn phải chờ tới ngày mai. Bây giờ vị đầu lĩnh này vậy mà nguyện ý truyệ̀n tin giúp mình, việc này không thể tốt hơn r ậ́i.

Lập tức nàng cười nhìn đầu lĩnh nói: "Đầu lĩnh đại ca, người thật tốt! Phu quân ta họ Tiêu tên Kinh Sơn, nếu đầu lĩnh đại ca có quen biết, làm phiệ̀n giúp ta truyệ̀n cái tin a."

Lúc đầu sắc mặt đầu lĩnh còn ôn hòa, nhưng khi nghe Mai Tử nói ra cái tên Tiêu Kinh Sơn thì sắc mặt liền biến, mắt lộ ra vẻ kinh dị, nghiêm túc đánh giá Mai Tử từ trên xuống dưới. Hai người cậ̀m đuốc bên cạnh hắn cũng hai mặt nhìn nhau, không rõ lắm chuyện gì đang xảy ra.

Mai Tử thấy vẻ mặt người này thật quỷ dị, không khỏi nghiêng đầu trách: "Vị đại ca này, có vấn đề gì sao?"

Giọng điệu đầu lĩnh chợt l ậ̀n nữa trở nên nghiêm khắc, trong mắt tràn đậ̀y vẻ phòng bị, trầm giọng hỏi: "Vị tiểu nương tử này, người nói lại một l ậ̀n nữa đi, phu quân người là ai? Tên gì?"

Mai Tử không hiểu đây là thế nào, nhưng mà vẫn nghiêm túc đáp: "Phu quân ta họ Tiêu, tên Kinh Sơn."

Đầu lĩnh cười lạnh: "Đúng là nhắm nhí, chúng ta chưa từng nghe nói Tiêu tướng quân lấy vợ. Người này thôn phụ cũng thật thú vị, thế nhưng biết rõ tên húy của Tiêu Đại tướng quân, lại cố ra vẻ giả ngốc, người có mục đích gì."

Người cậ̀m đuốc một bên cũng tiến lên, nhỏ giọng nhắc nhở: "Vị Tiêu nương tử này có khi là một gian tế a, Tiêu Đại tướng quân của chúng ta đừng nói là chưa lấy vợ, cứ coi như lấy, cũng không có cưới một thôn phụ như vậy."

Ánh mắt đầu lĩnh đầy hoài nghi nhìn chằm chằm Mai Tử, lại thấy một đôi mắt to trong trẻo của Mai Tử nhìn lại mình, còn uất ức biện giải: "Phu quân của ta xác thực tên là Tiêu Kinh Sơn, ta chính là nương tử của hắn, ta không lừa các người."

Đầu lĩnh "Hắc hắc" cười lạnh: "Vị tiểu nương tử này, mọi việc đầu phải có chứng cứ, người có chứng cứ gì để chứng tỏ nương tử của Tiêu Đại tướng quân chúng ta là người? Hay chỉ là một người trùng hợp, phu quân của người căn bản chỉ trùng tên với Đại tướng của chúng ta mà thôi?"

Mai Tử nghe cái gì mà Tiêu Đại tướng quân đã có chút mơ hồ, lại nghe cái gì mà chứng cứ, càng thêm không hiểu: "Ta không có nói phu quân nhà ta là Đại tướng quân a, tên của hắn chỉ là Tiêu Kinh Sơn."

Nàng nhớ đến trước kia nam nhân nhà mình cùng người tên là Lỗ Cảnh An có nhắc tới Hoàng thượng, trong lòng cũng khó tránh bắt đầu hiểu lầm. Chẳng lẽ nam nhân cả ngày mặc quần áo vải thô nhà mình thật sự là Đại tướng quân trong miệng bọn họ? Nếu như không phải, vậy làm thế nào mà A Mang vừa nghe đến tên húy của Kinh Sơn liền biết hắn nhất định ở Vân Châu này?

Mai Tử nghĩ thông suốt, lại giải thích nói: "Có lẽ phu quân của ta thực sự là Đại tướng quân của các người, cái này ta không rõ lắm."

Đầu lĩnh lại càng thêm nghi, nhún vai nhăn lông mày thô đen hỏi: "Người ngay cả phu quân của mình là ai cũng không biết, đây không phải giả ngu giả dại thì là cái gì?"

Người c ần đuốc còn lại cũng tiến lên b ồi vào: "Đúng vậy a, cả một cái chứng cứ cũng không có mà cứ khẳng định mình là nương tử của Tiêu Đại tướng quân chúng ta, người thật là không thể không nghi ngờ. Thôi phó tướng, ta thấy vị tiểu nương tử này rất khả nghi, phải làm thế nào đây?"

Mai Tử nghe thấy người này lên tiếng nghi vấn, lập tức nóng nảy, nghiêm túc biện giải: "Ta đã nói r ồi, ta đâu có nói ta nhất định là nương tử của Tiêu Đại tướng quân các người, ta chỉ nói phu quân của ta tên là Tiêu Kinh Sơn, ta không có lừa các người." Nàng li ều mạng suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: "Muốn có chứng cứ, ta cũng không có, nhưng mà trước ngực phu quân nhà ta có một vết sẹo, vừa thô vừa dài, chẳng lẽ tướng quân nhà các người cũng có sao?"

Th ần sắc đầu lĩnh vốn nhìn Mai Tử nghi ngờ, bây giờ lại nghe nàng nói đến vết sẹo, sắc mặt lại càng sinh nghi hơn. Người c ần đuốc bên cạnh hiển nhiên không rõ tình huống cho lắm, k ề vào lỗ tai h ỏ giọng hỏi: "Phó tướng, trước ngực Tiêu Đại tướng quân chúng ta thật sự có một vết sẹo sao?"

Đầu lĩnh còn chưa kịp nói gì, vài quan binh ở phụ cận kiểm tra phòng khác xong hướng bên này đi tới, lúc nghe lời này không khỏi cười to lên. Bọn họ đi tới đánh giá người trước mắt này mặc dù bị tra hỏi nhưng cũng là một tiểu nương tử yếu điệu, trong mắt mang theo ý vị thâm sâu cười nói: "Vị tiểu nương tử này thật thú vị, trước ngực nam nhân có cái gì cũng biết rõ a."

Thôi phó tướng nghe lời này, sắc mặt bắt đầu khó coi, hung hăng trợn mắt nhìn người lên tiếng đùa b ỡn, cao giọng hạ lệnh: "Trước tiên đem nàng v ề đi!"

Mai Tử nghe lời này, nhất thời bị dọa hoảng h ồ, hét lớn: "Ta là phụ nữ đàng hoàng a, lại không làm chuyện xấu, chỉ đến đây để tìm phu quân của ta thôi mà, các người dựa vào cái gì mà bắt ta?"

Vị Thôi phó tướng kia liếc Mai Tử một cái, mặt không biểu tình giải thích nói: "Vị tiểu nương tử này, chúng ta hoài nghi người là gian tế của đảng phản bội phái đến."

Bây giờ Mai Tử mới biết, lúc trước nửa đêm mình bị kinh hách căn bản không tính là cái gì. Cứ như thế, nửa đêm nàng bị nháo tỉnh rồi bị mang đến quân doanh, bị những ánh mắt hoài nghi cùng cười nhạo bao quanh, xuyên qua doanh trại nhìn không thấy điểm cuối, cuối cùng bị giam vào một chỗ có cửa làm bằng sắt. Mai Tử một đường đi tới vừa uất ức vừa khó chịu, vài lần muốn hướng vị Thôi phó tướng gì gì đó hỏi một chút cái bọc hành lý của mình có còn ở khách sạn không, làm sao mới lấy được? Nhưng khi nhìn sắc mặt người kia, nàng lại không dám mở miệng, thật may là còn dư lại hơn bốn mươi lượng bạc nén vẫn mang theo bên người.

Người cầm đuốc lúc này hướng Thôi phó tướng nói: "Giam nàng ta ở đây sao?"

Thôi phó tướng trầm ngâm nói: "Vẫn không cần giam ở đây, trước tiên đem nàng đến một doanh trường bỏ trống, tìm người trông coi nàng."

Sắc mặt người cầm đuốc khó xử: "Này không được tốt lắm?"

Thôi phó tướng lại không cho cự tuyệt: "Cứ làm như thế đi, nếu không có doanh trường bỏ trống thì cứ dọn dẹp tạm một phòng."

Người cầm đuốc gật gật đầu: "Được, ta hiểu."

Thôi phó tướng lại đề thấp giọng phân phó tiểu binh cầm đuốc kia: "Mang cho nàng một chút thức ăn, đưa chăn bông đến, đừng uất ức nàng, nếu không lỡ như — —"

Trong lòng Thôi phó tướng nghi ngờ, nhưng bây giờ thân phận của tiểu nương tử này chưa rõ, mà tướng quân của mình vừa đúng lúc có chuyện nên tối nay không ở trong đại doanh nên chỉ có thể làm như thế.

Người cầm đuốc nghe giọng điệu của Thôi phó tướng đương nhiên hiểu ý của hắn, vội vàng gật đầu đồng ý.

Mai Tử ở một bên nghe hắn nói thì hiểu mình sẽ không bị nhốt ở chỗ phòng giam có cửa sắt kia, trong tạm thời thở ra một hơi, lập tức cấp tốc biện giải: "Người có phải đã biết ta không phải là cái gì gian tế đó rồi"

hay không? Nếu biết ta không phải gian tặc, vậy có thể để ta trở về lấy bọc hành lý của mình được không? Bọc hành lý của ta có mấy trăm đồng tiền cùng vài bộ quần áo để thay a, còn có bánh bao mua ngày hôm trước."

Người cầm đuốc nghe Mai Tử nói, dờ khóc dờ cười nhìn Thôi phó tướng của mình.

Vị Thôi phó tướng kia một đường đi tới vẫn nghe Mai Tử lao thao biện giải, bây giờ lại nghe cái gì mà mấy trăm đồng tiền cùng vài bộ quần áo, còn có cái gì bánh bao nữa, mặt đen lại, không nhịn được lên giọng uy hiếp nói: "Vị tiểu nương tử này, nếu như người còn nói một tiếng nào nữa thì cẩn thận ta ra lệnh cho người đem người giam vào phòng giam đấy!"

Dáng vẻ hần đen mặt ngược lại khá là dọa nạt người, sắc mặt Mai Tử nhất thời tái nhợt, tròng mắt bùng lấy miệng, không dám phát ra một câu nào nữa, chỉ có thể liều mạng gật đầu.

Thôi phó tướng nhìn nàng bị mình dọa, nghĩ nếu người này thật sự là nương tử của Tiêu Đại tướng quân thì đây không phải là đắc tội rồi sao. Hần bất đắc dĩ thở dài, nhẹ giọng một chút nói: "Người cũng không cần quá sợ, người có phải là gian tặc hay không thì ngày mai liền xác minh được."

Mai Tử cứ như thế bị nhốt vào một doanh trướng nồng nặc mùi mồ hôi của nam nhân, góc doanh trướng còn có một đôi vợ thối mấy ngày không giặt. Mai Tử hoài nghi doanh trướng này trước hôm nay có khi vẫn là nơi ở của nam nhân.

Nàng gục đầu mất nhuệ khí đặt mông xuống cái giường bên cạnh, hít vào mùi vị bên trên vẫn là mùi mồ hôi của nam nhân. Cái giường này mặc dù có thể nằm nhưng nàng đương nhiên không yên tâm ngủ được, hướng hờ mùi vị này lần nữa lại nhắc nàng đây là nơi nào.

Bây giờ ngay cả bọc hành lý nàng cũng không có, chỉ có thể ôm bả vai của mình cuộn lại một góc giường, đáng thương nhìn ra ngoài chờ trời sáng.

Bọn họ nói rõ ngày mai liền xác minh được, đây là ý gì, chẳng lẽ ngày mai mình có thể gặp Kinh Sơn sao?

***** nước mắt chờ mong trời sáng*****

Mai Tử không muốn ngủ ở nơi đây mùi nam nhân này, nhưng nàng rất mệt mỏi, ôm bả vai một lúc lâu sau, rất nhanh nghiêng qua một bên chìm vào giấc ngủ. Lúc tiếng kèn bên ngoài vang lên, nàng giật mình, nhanh chóng ngẩng dậy. Xoa mắt một lát, không thấy A Mang, lúc này mới nhớ tới nửa đêm hôm qua gặp chuyện.

Nàng đứng lên, xoa xoa cái chân tê rần, bắt đầu thăm dò nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy bên ngoài theo tiếng kèn quan binh nhanh chóng chạy ra khỏi quân doanh, sau đó bắt đầu thao luyện.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới ngày xưa buổi tối hoặc thời gian rảnh Tiêu Kinh Sơn thường thích đánh cờ, tức thời không khỏi đoán, thói quen kia có lẽ là Tiêu kinh Sơn luyện thành khi ở trong quân. Nàng kiểm soát nhìn thao luyện nửa ngày, cảm thấy bụng đói, theo quán tính muốn tìm gói đồ, lúc này mới nhớ gói đồ còn để ở khách sạn, không khỏi có chút uể oải, cái đó gắn bó với nàng suốt chặng đường a.

Mai tử bất đắc dĩ ngồi trên giường nửa ngày, cuối cùng bên ngoài thao luyện cũng xong, một lát sau có người đi tới trước doanh trưởng gọi nàng: "Người ra đây."

Nàng đứng lên, chính là người cần được tối hôm qua.

Nàng chạy nhanh tiến đến, nhỏ giọng hỏi: "Bây giờ phải làm gì?"

Người cần được nói: "Thôi phó tướng của chúng ta muốn dẫn người đi gặp Tiêu đại tướng quân."

Mắt Mai tử sáng ngời: "Thật vậy chẳng? Vậy thì tốt quá rồi!"

Người cần được nghi hoặc nhìn bộ dáng vui vẻ của Mai tử, không khỏi kỳ quái, chẳng lẽ người này thật sự là nương tử của Tiêu đại tướng quân?

Đọc theo đường đi, người c ần đuốc đi phía trước, Mai tử đi phía sau. Trong lòng Mai tử không yên, bất an nhưng lại hưng phấn không tự chủ được. Bỗng nhiên nàng nhớ tới một chuyện " Vị này đại ca, xin hỏi trước ngực tướng quân nhà ngươi cũng có một vết sẹo sao?" Mai tử rất hưng phấn, bắt đầu lo lắng có lẽ nam nhân nhà mình chỉ trùng tên họ với Tiêu đại tướng quân gì gì đó thôi. Người c ần đuốc bất đắc dĩ nhìn nàng một cái: "Ta lại chưa từng nhìn thấy ngực của tướng quân nhà ta, làm sao biết được chuyện này."

Mai tử nghe vậy, chỉ có thể nở nụ cười, tiếp tục ngoan ngoãn đi v ề phía trước.

Một đường đi, hán tử chung quanh hoặc là để cánh tay tr ần, hoặc là tay c ần trường mâu tu ần tra, nhìn thấy Mai tử thì ngạc nhiên dè dặt cẩn trọng, cuối cùng cũng tới chỗ doanh trướng. Doanh trướng kia màu đen, tôn lên viền vàng, so với doanh trướng phổ thông thì lớn hơn rất nhiều, trước của doanh trướng còn có hai quân sĩ đứng thủ.

Thôi phó tướng tối hôm qua đang đứng đó chờ, vừa thấy Mai tử đi lại, mặt không biểu cảm trên dưới nhìn nàng, thấy tinh thần nàng xem như cũng được, mới nói: "Đi theo ta."

Mai tử nghe bên trong có nói tiếng, thanh âm tr ần thấp, có chút quen thuộc, nhưng lại nghe không rõ, trong lòng không khỏi kinh hoàng, chẳng lẽ bên trong còn có Kinh Sơn nhà mình? Thôi phó tướng thấy nàng dừng lại không tiến lên, nghi hoặc liếc nhìn nàng một cái: "Theo ta đi vào a."

Mai tử vội vàng gật đầu, hít một hơi thật sâu, cất bước đi vào.

Khi đi vào thì thấy bên trong là một đại sảnh bố trí có chút uy nghiêm, bên trong đại sảnh có mấy cái ghế gập. Một cái ghế gập có một lão nhân qu ần áo đẹp đẽ quý giá ng ỡng, phía sau lão nhân có người đứng, chính là A Mang.

A Mang nhìn thấy Mai tử, kinh ngạc kêu một tiếng: "Mai Tử, sao ngươi lại tới đây?"

Mai Tử không để ý đến hắn, toàn bộ ánh mắt Mai tử bị một người ngồi trên cái ghế gập khác hấp dẫn.

Người kia, tóc đen vấn cao, mày kiếm bị tóc mai hơi che phủ, đôi mắt uy nghiêm, một thân áo lam.

Lúc hắn nhìn thấy Mai Tử tiến vào, đầu tiên là không thể tin được, sau đó đứng phắt dậy, lúc đứng dậy áo bào phiêu đãng.

Hai mắt chạm nhau, nhất thời lại không biết nói gì.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 52: Chàng Cái Người Ác Độc Này

Hai mắt nhìn kỹ nhau một hồi, cuối cùng mắt Mai Tử cũng rung rung hòng lên, cánh môi hòng mọng run rẩy, muốn gọi tên của hắn nhưng làm thế nào cũng gọi không ra.

Lúc này Tiêu Kinh Sơn mới phản ứng lại, sải chân rộng bước nhanh đến trước mặt Mai Tử, yêu thương nhìn nàng, thấy nàng trừ tinh thần có chút tiều tụy cũng không có gì khác trước, cuối cùng mới lên tiếng hỏi: "Làm sao nàng tới đây được?"

Mai Tử nghe giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên, cuối cùng khắc chế không được khóc sụi sụi, mấp máy miệng, câu thứ nhất nói với nam nhân nhà mình lại là: "Lừa của chúng ta mất rồi."

Lúc nói những lời này, mắt Mai Tử đã sớm nhẹ nhàng ướt át, nước mắt cuối cùng cũng lách tách rơi xuống.

Tiêu Kinh Sơn đành ở trước cái nhìn của thuộc hạ, của Vương gia, giơ tay lên giúp nàng lau nước mắt, nhẹ nhàng an ủi: "Không sao, mất thì thôi." Lừa mất không quan trọng, người không sao là được.

Mai Tử nghe hắn nói như thế, trong lòng lại càng uất ức, nghĩ đến một đường phong sương, "Oa" một tiếng khóc lớn, lập tức nhào vào lòng hắn.

Tiêu Kinh Sơn có chút bất đắc dĩ nhìn cằm Thôi phó tướng ở một bên đã rớt xuống đất rồi "Khụ" một tiếng nói: "Không sao." Mặc dù ngược ngùng nhưng hắn cũng không nhẫn tâm đem tiểu nương tử của mình rõ ràng ăn muôn vòn khổ cực uất ức ở trong lòng đẩy ra, chỉ có thể nâng tay có chút cứng ngắc, an ủi vỗ vỗ sau lưng nàng.

Hắn làm động tác này, chẳng những Thôi phó tướng không tin vào mắt của mình, ngay cả tiêu thế tử A Mang cùng Thành vương gia ở phía sau cũng trừng lớn mắt. A Mang chẳng những cảm thấy lạ lùng, càng thêm không dám tin, bây giờ trán hắn cũng đã nghẹn h ồng. Hắn nhìn Mai Tử thế nhưng chôn vào trong lòng Tiêu Kinh Sơn, cuối cùng nhin không được tiến lên lớn tiếng chât vấn nói: "Đây rốt cuộc là chuyện gì?"

Phụ thân của hắn, Thành vương gia đang ở phía sau hắn, sắc mặt thật không đẹp chút nào nhìn hắn nháy mắt, nhưng hắn hoàn toàn không đếm xỉa. Hắn đương nhiên không hiểu, vì sao Mai Tử lại xuất hiện ở đây, hắn càng không hiểu, vì sao bọn họ lại thân mật ôm chặt nhau ở chỗ đó như thế!

Lúc này Mai Tử mới chú ý đến xung quanh có người nên nàng vội vàng đỏ mặt, từ trong lòng Tiêu Kinh Sơn nâng mặt lên, lùi ra sau. Nàng nhìn A Mang nộ khí xung thiên phía sau một chút, lại nhìn Thôi phó tướng đang sừng sờ ở bên cạnh một chút, cuối cùng lên tiếng giải thích: "A Mang, hắn là phu quân của ta." Nói xong nàng lại quay đầu nhìn Thôi phó tướng: "Người thấy r ồi đấy, ta không phải gian tế, hắn là phu quân của ta."

Sắc mặt Thôi phó tướng phát xanh, tiến lên một bước quỳ rạp xuống trước mặt phu phụ Tiêu Kinh Sơn hai người, tr ầm giọng nói: "Khấu kiến phu nhân, trước là Thôi Hành có mắt không trông mạo phạm tới tướng quân phu nhân, mong tướng quân trách phạt!"

Tiêu Kinh Sơn nhìn sắc mặt tái nhợt của nương tử trong lòng mình một chút, r ồi lại nhìn v ề trợ thủ đắc lực của mình đang quỳ dưới đất, cau mày hỏi: "Đây rốt cuộc là chuyện gì?"

Thôi phó tướng cõi lòng d ầy áy náy đem chuyện hiểu lầm tối qua nói một lần, nói đến đoạn hiểu lầm Mai Tử là gian tế đem nhốt ở trong doanh trướng thì càng thêm cúi đầu không dám nhìn tướng quân của mình.

Tiêu Kinh Sơn nghe thuật lại, bàn tay c ầm lấy tay nhỏ bé của Mai Tử, ngón cái của hắn nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay nàng bày tỏ an ủi. Hắn nhìn Thôi phó tướng đang quỳ trên mặt đất nhàn nhạt nói: "Chỉ là hiểu lầm

mà thôi, huống hồ nàng cũng không xảy ra chuyện gì. Người lui xuống trước đi."

Thôi phó tướng đương nhiên biết theo tính tình của tướng quân nhà mình thì hẳn sẽ không trách phạt mình, nhưng nhớ đến chuyện tối qua, trong bụng lại khó an, còn đang muốn nói cái gì thì ai dè Tiêu Kinh Sơn lại trực tiếp vung tay: "Đi ra ngoài trước đã."

Thôi phó tướng cũng đành phải đem áy náy cực kỳ của mình nuốt vào, hướng tướng quân nhà mình cùng tướng quân phụ quân hôm qua thoát nhìn có vẻ nhà quê nhưng hôm nay nhìn thế nào cũng dịu dàng động lòng người chấp tay hành lễ, lúc này mới cúi đầu lui xuống.

Vị Thành vương gia này dĩ nhiên là người khá thông tình đạt lý, nhìn thấy vợ chồng người ta lâu ngày gặp lại lập tức liền cười ha hả nói: "Chúc mừng vợ chồng Tiêu tướng quân đoàn viên!"

Tiêu Kinh Sơn chỉ có thể buông tay nương tử mình, hướng Thành vương gia làm lễ: "Đỡ Vương gia chê cười."

Thành vương gia cùng Tiêu Kinh Sơn hàn huyên vài câu, lúc này mới nói: "Tiêu tướng quân cùng phu nhân lâu ngày gặp lại, Bồn vương đây liền không quấy rầy nữa, chuyện hôm nay ngày khác bàn sau cũng được, Bồn vương cáo lui trước."

Tiêu Kinh Sơn biết mình và nương tử cùng ở trong đại quân doanh thế này nếu truy ền ra ngoài thật sự không ổn, nhưng nương tử ở ngay cạnh mà mình lại đàm luận chiến sự thì hiển nhiên cũng không có tâm tình nào, huống hồ bây giờ Thành vương gia cũng thức tình đạt lý muốn cáo từ, đương nhiên hẳn vội vàng cảm tạ, chấp tay nói vài tiếng "Chê cười" .

A Mang từ lúc nghe Mai Tử nói phu quân của nàng là Tiêu Kinh Sơn thì vẫn sững sờ ngây ra. Bây giờ lại nghe phụ thân mình nói muốn đi, lập tức hẳn phản ứng lại, xông lên chạy đến bên cạnh Mai Tử kéo tay nàng, lớn tiếng chất vấn: "Người cái đồ lừa đảo, cho tới bây giờ người cũng không nói cho ta biết!"

Mai Tử rất không hiểu: "Cái gì, ta lừa người cái gì?"

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên đã sớm chú ý đến vị tiểu thế tử này cùng nương tử của mình dường như có quen biết, trong lòng mặc dù có nghi vấn, nhưng trước mắt không nhắc tới. Bây giờ thấy tiểu thế tử cứ như thế lớn tiếng kéo lấy tay nương tử của mình, trong mắt loáng qua một tia không vui, nhưng rất nhanh liền che giấu dưới tròng mắt đen.

Hắn mỉm cười hỏi nương tử của mình: "Mai Tử, nàng lừa tiểu thế tử khi nào vậy?" Hắn chính là mỉm cười, nụ cười này mang theo sủng nịch, giống như đối với đứa bé gây họa nhà mình, nhưng ánh mắt của hắn thì lại như có như không lướt qua cái tay của Mai Tử đang bị A Mang cầm lấy.

Mai Tử bị A Mang cầm tay cũng không có bất cứ biểu hiện gì không tự nhiên, thậm chí nàng giống như còn chẳng cảm thấy như vậy có gì không ổn, chỉ nghi ngờ hỏi lại A Mang.

Thành vương gia là nhân vật cỡ nào, hắn đương nhiên là nhìn ra trên người Tiêu Kinh Sơn tỏa ra tia không vui, với lại dù sao chuyện này như thế nào cũng là con trai mình quá đáng nên hắn liền tiến lên cao giọng nói: "Làm càn, người nghịch tử này, nói chuyện nhảm nhí!"

A Mang lại tràn đầy uất ức, ngẩng đầu nói: "Cha, chính nàng lừa ta! Nàng không nói cho ta biết nàng đã sớm lập gia đình!"

Lời này vừa nói ra, mặt Thành vương gia đã đen lại, ngay cả nụ cười nhạt trên mặt Tiêu Kinh Sơn cũng biến mất không thấy bóng dáng, con người thâm trầm loáng qua một tia sắc bén.

Lúc này cuối cùng Mai Tử cũng phản ứng lại, nổi giận hất tay hắn ra, lớn tiếng nói: "Ta chưa từng lừa người, người không hỏi qua ta a! Ta vốn đến Vân Châu để tìm phu quân của ta, người cũng biết ta đến đây tìm hắn."
."

A Mang nghe lời này lại càng thêm uất ức: "Người chỉ nói người phải tìm Tiêu Kinh Sơn chứ chưa từng nói hắn chính là phu quân của người!"

Với lại, hấn lớn tuổi hơn người nhiều như vậy, ta làm sao nghĩ được hấn là phu quân của người!"

Lời này vừa ra, sắc mặt Tiêu Kinh Sơn cũng có chút phát đen.

Chuyện phát triển đến nước này, Thành vương gia thật cảm thấy mình đã mất hết mặt mũi rồi. Hấn cao giọng trách mắng: "Nói bậy cái gì vậy, người nghịch tử này, còn không trở về với ta."

Vừa nói hấn vừa hướng Tiêu Kinh Sơn chấp tay, vô cùng áy náy nói: "Khuyến tử từ nhỏ lớn lên trên tay phụ nhân, quá mức sùng nịch cứ thế thành ra không hiểu lễ nghĩa, bây giờ còn không có mặt còn đắc tội Tiêu tướng quân!"

Tiêu Kinh Sơn có thể nói gì? Đương nhiên cũng chỉ có thể chấp tay nói một tiếng không sao.

Thành vương gia sợ nghịch tử nhà mình lại nói ra cái gì kinh người nữa nên vội vàng vừa xin lỗi vừa cáo lui, còn lặp đi lặp lại nói trở về sẽ nghiêm trị cái tên nghịch tử này. Trong lòng Tiêu Kinh Sơn đương nhiên hiểu, Thành vương gia đối với tiểu thế tử này luôn luôn sùng nịch có thừa, nghiêm trị là không thể nào, hấn chỉ khách sáo nói thế thôi.

Cuối cùng Thành vương gia kéo lấy A Mang đang cực kỳ phần phần bất bình uất ức rời khỏi, doanh trưởng to như vậy chỉ còn lại Mai tử đang cúi đầu nắm chặt góc áo cùng Tiêu Kinh Sơn mặt không biểu tình, không biết đang nghĩ cái gì.

Mai Tử cảm thấy hít thở cũng có chút khó khăn. Thật ra lúc trước nàng quen biết với A Mang, bởi vì là giả nam trang nên không có cảm giác gì, đánh một chút nháo một chút cũng cảm thấy bình thường giống như đang đánh nháo với đệ đệ A Thu nhà mình. Nhưng bây giờ A Mang lại nói vài câu kia rõ ràng là có ý khác.

Nàng nhìn trộm Tiêu Kinh Sơn, chắc hấn sẽ không hiểu làm cái gì chứ? Trời đất chứng giám, nàng chưa từng làm ra chuyện gì phải xin lỗi hấn a!

Nếu hắn không hiểu lần thì sao lại đen mặt như vậy, không nhìn nàng, cũng không để ý tới nàng?

Mai Tử chợt có chút uất ức, đây là chuyện gì, A Mang người kia nghĩ thế nào thì có liên quan gì đến nàng. Với lại, lúc đó hắn ra đi còn rộng lượng muốn nàng tái giá, bây giờ cần gì phải bày ra tư thái như vậy.

Tiêu Kinh Sơn vốn âm trầm nghiêm mặt không nói một lời, lúc này lại thấy gương tử của mình chu chu cái miệng nhỏ nhắn, sắc mặt lộ vẻ uất ức, cuối cùng cũng không đành lòng "Khụ" một tiếng phá vỡ không khí trầm tĩnh trong doanh trướng.

"Đi đường có tốt không?" Lời này mới xuất ra hắn liền biết mình nói một câu dư thừa. Mất lừa, Mai Tử còn bị hiểu nhầm là gian tế bị bắt giam, chuyện này làm sao có thể tốt được đây?

Mai Tử nhỏ giọng nói: "Gặp phải rất nhiều chuyện a."

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, còn có vài sợi tóc lòa xòa thì trên mặt lộ ra vẻ thương yêu. Đầu tiên là giơ tay vén tóc cho nàng, sau đó lại đem tay nhỏ bé của nàng đặt trong lòng bàn tay, mềm giọng nói: "Không sao, đã trôi qua, chuyện này nàng chịu nhiều cực khổ rồi." "

Mai Tử mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt lại lần nữa rơi xuống: "Người ta đợi chàng một năm cũng không thấy một chút tin tức nào của chàng nên mới đi ra ngoài tìm a. Dọc đường đi thứ này thứ nọ dọa ta sợ muốn chết." Hôm nay thật vất vả mới tìm được hắn, hắn lại dùng sắc mặt như thế nhìn nàng.

Trong lòng Tiêu Kinh Sơn càng đau, cuống quýt đem nàng ôm vào lòng, không ngừng lên tiếng trấn an nói: "Ngoan, đừng khóc, đâu tại ta không tốt, là ta không tốt."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 53: Chính Là Muốn Nàng Đau

Mai Tử được hấn dỗ dành như vậy trong lòng nhất thời ấm áp, nhưng lập tức sợ hãi cùng cực khô phong sương mưa tuyết dọc đường đi lại vọt lên. Nàng dứt khoát lấy tay đấm vào lồng ngực hấn khóc rờn nói: "Là chàng không tốt, chàng cái người độc ác này, cứ thế bỏ ta lại, còn muốn ta tái giá, sao chàng có thể như vậy!"

Hối hận cùng áy náy đan xen trên khuôn mặt kiên nghị của Tiêu Kinh Sơn, hấn trăn trăn mặ mặ để Mai Tử đấm, thật lâu sau mới nói: "Xác thực là ta không tốt."

Tiêu Kinh Sơn không nói thì thôi, nói rồi lại càng gọi lên uất ức trong lòng Mai Tử.

Hấn ngay cả một bóng lưng cũng không để lại cho nàng, chỉ để lại một phong thư lạnh như băng cùng một câu muốn nàng tái giá. Nàng ở trong thôn đợi một năm, đợi đến khi hoa tàn lại nở, đợi đến khi hè qua đông đến lại qua một năm hoa liễu theo gió bay đi, nhưng lại không đợi được một chút tin tức nào của hấn!

Nhớ tới việc này, Mai Tử từ trong lòng hấn ngẩng đầu, uất ức nhìn hấn: "Lúc ta giả cho chàng li hôn không nghĩ tới người khác nữa, lúc đó chàng thật sự nghĩ ta sẽ tái giá với người khác sao? Mặc dù ta không có nhiều kiến thức, nhưng cũng biết cái gì gọi là tam tòng tứ đức, chàng nói những lời đó thì xem ta là cái gì hả?"

Nàng uất ức nâng mắt bất an chờ đợi, nhớ tới một đường kinh sợ nguy hiểm lại nhẹn không được mang theo nước nở, gục đầu xuống buồn bã nói: "Hay là, chàng căn bản muốn ta tái giá để không còn gì vướng bận, đi tìm người khác tốt hơn?"

Bàn tay Tiêu Kinh Sơn sờ hai má có chút gầy gò của nàng: "Mai Tử, nàng tức giận nên mới nói những lời này mà thôi, nàng biết ta sẽ không."

Mai Tử lại cắn môi, con ngươi rưng rưng mang theo giọt nước mắt trong suốt nhìn hắn: "Ta không biết, ta cái gì cũng không biết! Chàng người này, ta đoán không ra, cái gì ta cũng không hiểu được! Ta làm thế nào cũng không hiểu, nếu ta gả cho người khác thì chàng một chút cũng không để ý sao? Chàng thực sự muốn ta tái giá với người khác sao?"

Con ngươi sâu không thấy đáy của Tiêu Kinh Sơn nhìn kỹ nàng, trề mắt lác lác đầu: "Ta không muốn."

Ngón tay thô lẹ của hắn nhẹ nhàng vô ý thức cọ lấy hai má của nàng, cúi đầu thông thả giải thích: "Nhưng nếu vạn nhất ta không thể quay về, ta làm sao có thể để nàng tuổi còn nhỏ mà thủ cả đời? Hơn nữa — —" Hắn nhìn Mai Tử, con ngươi thậm chí có chút tránh né cùng gian nan.

Mai Tử ngẩng đầu truy vấn: "Hơn nữa cái gì?"

Tiêu Kinh Sơn thấp giọng thở dài, rút lại cái tay đang cọ hai má của nàng, ngay cả mắt cũng khó xử tránh đi chỗ khác không nhìn Mai Tử. Dưới cái nhìn uất ức cùng chăm chú của Mai Tử, hắn giống như có chút gian nan nói: "Ta không biết, không biết nàng nghĩ thế nào. Lúc đó nàng gả cho ta thật ra cũng là bất đắc dĩ."

Mai Tử nghe rõ câu nói cuối cùng của hắn, chợt có chút hiểu ra, cuối cùng cúi đầu xuống chán nản nói: "Chàng quả nhiên là người độ lượng, thì ra chàng vì ta mà cân nhắc, sợ trong lòng ta nghĩ đến người khác mà không muốn chờ chàng." Nàng chau đầu lông mày giống như đang tư lự cái gì, cắn răng nói nhỏ: "Thì ra chàng muốn cho ta một cơ hội."

Tiêu Kinh Sơn giơ tay lên, muốn cầm lấy tay của nàng: "Mai Tử, việc này đã trôi qua, sau này — —"

Mai Tử lui lại một bước, tránh xa cái tay của hắn. Động tác né tránh này làm cho cái tay của Tiêu Kinh Sơn cứng lại, dừng ở giữa không trung.

Mai Tử ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn thần sắc của hắn, bình tĩnh hỏi: "Nếu chàng thật lòng quan tâm cảm nhận của ta, nếu chàng một lòng suy nghĩ cho hạnh phúc của ta, vậy sao chàng còn đuổi A Mang đi?"

Tiêu Kinh Sơn nhíu lông mày: "A Mang?"

Mai Tử gật đầu: "Đúng vậy. Nếu không tìm được chàng, ta vốn cũng có thể tái giá với hắn, người này thật ra cũng tốt, đối xử với ta cũng không tệ. Nhưng vì sao chàng lại hung hăng dọa nạt để người ta mang A Mang chạy đi." Nàng quan sát sắc mặt Tiêu Kinh Sơn đã có chút trầm xuống, cố ý oán trách nói: "Chàng đừng nghĩ ta nhìn không ra, chàng chính là cố ý đem người ta đuổi đi! Không những đem người ta đuổi đi, còn nghiêm mặt với ta, chàng cứ như vậy mà tức giận."

Tiêu Kinh Sơn đem thần sắc dưới đáy mắt thu hồi lại, miễn cưỡng cười, nhíu mày nhẹ hỏi: "A, thì ra nàng đã có tính toán, không tìm được ta liền muốn tái giá với hắn."

Mai Tử gật mạnh đầu: "Đúng vậy, đúng vậy. Chàng đi lâu như thế lại chưa từng trở về, ta đương nhiên muốn vì cuộc sống sau này của mình mà tính toán. Chàng để lại một trăm đồng bạc nén, ta một đường dùng tiết kiệm, ngược lại còn dư bốn mươi lượng đây, cũng đủ để ta và hắn lo cuộc sống sau này rồi."

Nàng nhìn trộm hắn, lập tức khép hờ mắt, nhỏ giọng nói thầm: "Hắn và ta cùng tuổi, tính tình cũng rất sáng sủa, hơn nữa hắn còn trẻ, nhìn lại tuấn tú, nếu mang về nhà, mẹ ta cũng sẽ vui vẻ."

Tiêu Kinh Sơn mím chặt môi, không nói một lời nhìn chằm chằm Mai Tử, làm cả người nàng không được tự nhiên, nói chuyện càng lúc càng nhỏ. Cuối cùng không chịu được nữa, không thể làm gì khác hơn là tránh ánh mắt của hắn, xoay mặt đi nhìn doanh trướng.

Tiêu Kinh Sơn cười lạnh: "Sao không nói tiếp? Hắn cũng có thể cùng nàng vào rừng chơi, cũng có thể làm còi cho nàng thổi, có phải hay không?"

Mai Tử muốn đổ thêm dầu vào lửa nói vâng, nhưng ánh mắt kia như mũi tên bắn lại đây làm nàng cảm thấy trên mặt đang bị vô số mũi tên nhọn đâm phải khó chịu. Hơn nữa thân hình người kia cao lớn giống như một ngọn núi tỏa ra áp lực không thể nào lờ đi, áp đến nỗi nàng cơ hồ thở gấp cũng không hít được khí. Nàng thậm chí cảm thấy nếu tiếp tục bị Tiêu Kinh Sơn nhìn chăm chăm như vậy nữa thì nàng sẽ ngã xuống mất. Thế là nàng mấp máy môi, muốn nói cái gì đó lại thôi, muốn nói đó là những lời nói trong lúc nóng giận mà thôi.

Nhưng ngay lúc này, Tiêu Kinh Sơn chợt đưa cánh tay dài ra. Cánh tay cuồn cuộn có lực, một phen đem nàng ôm tiến vào lòng, ôm chặt chẽ không ngừng, không có một khe hở.

Hô hấp của hắn dần dập hơi đục ngầu, cánh tay của hắn dùng mười phần sức lực ôm lấy nàng. Dường như hắn đang muốn đem nàng khảm vào trong thân thể của hắn.

Mai Tử bị cánh tay hắn siết tới đau, không nhịn được phát ra một tiếng kêu nhỏ yếu ớt: "Đau. . . . ."

Tiêu Kinh Sơn cuồn cuộn nhiệt thở dốc bên tai nàng, cực nóng bỏng làm tai nàng phát hồng. Hắn ôm nàng giống như ôm một bảo bối đã mất từ lâu mới tìm lại được, cúi đầu đối diện lỗ tai nàng thì thào: "Chính là muốn nàng đau."

Vừa nói lời này, hắn vừa nói lỏng lực ôm một chút để Mai Tử không cảm thấy đau nữa. Nhưng lúc Mai Tử mới vừa được thả lỏng thì chợt vành tai truyền tới một tia đau nhói. Nàng "A" một tiếng la lên, mắt to không hiểu nhìn hắn.

Tiêu Kinh Sơn nghiêm mặt, nâng vành tai còn dấu răng mà hắn vừa mới cắn nàng lên, nhìn kỹ rồi nghiêm nghị nói: "Sau này không được cố ý nói ra những lời đó nữa, ta không cho phép."

Tia đau đốn trên vành tai Mai Tử từ từ tiêu tán bớt, trong lòng lại dần dần tràn đầy một cỗ ngọt ngào khó nói. Nàng nhếch môi, nhỏ giọng nói:

"Thật lâu trước đây chàng đã nói chàng căn bản không để ý đến chuyện trước kia của ta, vừa rồi chàng cũng nói sẽ cho ta một cơ hội lựa chọn."

Nàng nâng mắt nhìn kỹ hắn: "Đã như vậy, bây giờ chàng cần gì bày ra dáng vẻ này, tính tình trẻ con, lòng dạ hẹp hòi!"

Tiêu Kinh Sơn nâng tay lên, nhẹ ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xem xét: "Nàng vẫn không hiểu hay là giả vờ không hiểu?"

Mai Tử xoay mặt, chuyển mắt không nhìn hắn: "Chàng không nói làm sao ta hiểu được."

Tiêu Kinh Sơn nhìn tiểu nương tử trước mắt gây khó xử, chột thờ dài một tiếng, cúi đầu xuống, dùng môi mình kiên nghị che lấy môi kiêu mị của nàng.

Hắn yêu tiếc cọng cánh môi mềm mại của nàng, như chuồn chuồn lướt nước. Hắn nhẹ nhàng hôn không thôi, từ từ xay nghiền, đang lúc bốn cánh môi nhẹ nhàng mật ý thì hắn như có như không thì thầm: "Ta làm sao có thể để nàng gả cho người khác. . . . ."

Mai Tử được Tiêu Kinh Sơn thân mật có chút quên đi hết tất cả, bắp chân cũng hơi hơi run rẩy, nhưng trong lòng lại để ý lấy câu nói hàm hồ hắn vừa mới nói kia. Hắn nói hắn làm sao có thể để nàng gả cho người khác.

Hắn quả nhiên không nở để nàng gả cho người khác ?

Tiêu Kinh Sơn hình như phát hiện nàng phân tâm, hàm răng cắn nhẹ trừng phạt cánh môi nàng rồi mở nó ra, môi lưỡi muốn tiến vào bên trong. Nhưng đúng lúc này, bụng Mai Tử rột rột kêu lên, âm thanh mặc dù không lớn, nhưng vừa đủ để Tiêu Kinh Sơn đang ôm nàng chặt chẽ nghe được rõ ràng.

Động tác đang muốn tiến vào của Tiêu Kinh Sơn ngừng lại, còn Mai Tử thì lập tức thẹn thùng đỏ mặt, cuống quýt né tránh hắn mơn trớn.

Tiêu Kinh Sơn dùng ngón cái cọ nhẹ cánh môi hơi sưng của nàng, đau lòng hỏi: "Còn chưa ăn sáng sao?"

Mai Tử dựa vào lồng ngực hắn, khéo léo gật nhẹ đầu: "Tối hôm qua vốn ăn ít, lại bị bắt đến doanh trưởng này, bây giờ còn chưa ăn cơm đâu."

Tiêu Kinh Sơn nghe lời này, yêu tiếc nói: "Đây là lỗi của ta, ta vậy mà quên hỏi nàng, bây giờ ta liền sai người đem tới đây một ít thức ăn."

Mai Tử lắc đầu nói: "Cũng không thể trách chàng, thật ra ngay cả ta thậm chí cũng quên luôn."

Tiêu Kinh Sơn vội vàng giơ tay lên giúp Mai Tử vén tóc, lại giúp nàng lau đôi môi ẩm ướt. Ngược lại làm cho Mai Tử thẹn thùng đỏ mặt bĩu môi bất đắc dĩ cười.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng như vậy, hạ giọng ở bên tai nàng nói: "Ở đây đều là nam nhân, sau này phải chú ý một chút." Nói xong lời này hắn mới đi tới cửa doanh trưởng, phân phó người bên ngoài đưa một chút cơm cùng thức ăn tới doanh trưởng của hắn cho Mai Tử.

Mai Tử nhìn dáng vẻ hắn chững chạc đàng hoàng nghiêm mặt phân phó người khác mà nhin không được mím môi sau đó nở nụ cười. Tiêu Kinh Sơn xoay đầu nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, kéo tay nàng lại捏o một cái lên má nàng, nhỏ giọng nói: "Nhìn dáng vẻ cười đến ngây ngốc của nàng kia, cũng khó cho nàng một đường lại đây không xảy ra chuyện gì."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 54: Tiêu Mai Tử Người Này A

Hai người nói chuyện, Tiêu Kinh Sơn lại cầm tay Mai Tử lên: "Đi, đến doanh trường của ta trước đã."

Mai Tử nhìn bốn phía xung quanh, biết đây là nơi làm việc nên liền lên tiếng "Ừ" rồi đi theo hắn ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa liền phát hiện bên ngoài đã sớm tụ tập đủ loại nhân vật. Có người lại đây xem náo nhiệt, cũng có người đi tuần canh nhìn trộm qua bên này. Lúc này những người đó thấy Tiêu Đại tướng quân dẫn theo tiêu nương tử đi tìm chông trong truyến thuyết ra cửa, vội vã cúi đầu làm bộ đang bận rộn.

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên biết bọn họ tò mò nhưng cũng không để ý. Hắn chứng chạc đàng hoàng nghiêm mặt, một đôi mắt nghiêm nghị quét qua mọi người, làm cho bọn họ hoặc là nhanh chóng rút lui hoặc là vội vã tiến lên gật đầu chào hỏi.

Mai Tử da mặt mỏng, trước nhiều ánh mắt chăm chú nhìn như vậy lúc đầu có chút không tự nhiên. Sau này nàng lại cảm thấy bàn tay to đang dắt lấy mình truyến tới hơi âm ấm có lực cùng bao dung, trong lòng dần dần bình tĩnh, bước đi cũng tự nhiên hơn. Thế là nàng bắt đầu tò mò nhìn về phía bốn phía, gặp những ánh mắt kia nhìn không được lòng hiếu kỳ len lén quan sát mình thì sẽ lễ phép nở một nụ cười nhẹ nhàng, ngược lại làm cho người nhìn kia cười ngây ngời.

Thật vất vả lướt qua mọi người, Tiêu Kinh Sơn dẫn Mai Tử đi tới doanh trường hắn nghỉ ngơi thường ngày, sau đó thuận tay thả tấm vải rèm doanh trường lại, khiến chúng che lại mọi ánh mắt tò mò trộm hướng nhìn qua bên này.

Tiến vào phòng, Tiêu Kinh Sơn khác hẳn hình tượng Đại tướng quân mặt sắt bên ngoài, một phen ôm lấy Mai Tử không ngừng, lại áp sát thân mật một hồi. Mai Tử bị hắn môn trốn d òn dập cu òng nhiệt đến không thở nổi, không khỏi né tránh l ầm b ầm nói: "Hôm nay sao chàng lại biến thành người khác như vậy, giống như mấy con gà trong nhà bị bỏ đói vài ngày ấy."

Tiêu Kinh Sơn nghe nàng ví dụ như vậy, thật là vừa buồn cười lại vừa bực, cái tay đang vuốt ve cái mông tròn đ ầy yêu ki ều của nàng vỗ nhẹ một cái: "Nào có ai nói phu quân mình như vậy."

Mai Tử bị hắn đánh nhẹ, mặc dù không đau, nhưng vẫn làm nũng nhẹ nhàng non nớt nói: "Không c ãn đánh ta, đau."

Tiêu Kinh Sơn nhìn dáng vẻ này của nàng thật làm cho người ta yêu thương, lại không nhịn được đem thân thể mềm mại của nàng áp sát tựa vào ngực mình, cúi đầu ở bên tai, hai má nàng tinh tế gặm ăn.

Mai Tử cảm thụ lòng ngực rắn chắc ấm áp của hắn, né tránh hắn đang cắn gặm, cười đánh nói: "Ta đói chết rồi, chàng ngược lại lại ăn ta."

Tiêu Kinh Sơn ôm nàng, cúi đầu nhìn kỹ nàng, thở dốc có chút không vững vàng: "Ta cũng đói."

Lúc đầu Mai Tử còn chưa hiểu, sau này chợt phát hiện bên dưới có một vật cứng chống lấy mình, lập tức hiểu được, mắc cỡ nâng tay nhỏ bé lên đánh lòng ngực hắn: "Vừa mới gặp người ta, chàng liền nghĩ đến chuyện này!"

Tiêu Kinh Sơn khàn khàn nhỏ tiếng: "Bây giờ chưa chạm vào nàng, để nàng ăn cơm trước."

Hắn đặt nàng xuống, lại ôm lấy mặt nàng hạ giọng căn dặn: "Còn nữa, sau này nàng gặp đám người bên ngoài kia không c ãn phải khách khí, càng không c ãn cười với bọn họ."

Mai Tử cười liếc hắt, nhìn thế nào cũng cảm thấy trên mặt hắt mang theo vị chua, không khỏi trêu ghẹo nói: " Vừa mới nói chàng tính tình trẻ con trong lòng chàng còn không chịu thừa nhận? Bây giờ bằng chứng rõ ràng, quả nhiên là trẻ con. Ta thấy lạ, lúc đó sao chàng có thể nói ta đi tái giá hả."

Tiêu Kinh Sơn nhìn dáng vẻ đắc ý dí dỏm của nàng, bàn tay không nhịn được nhéo hai má nàng: "Bây giờ xem như ta bị nàng nắm hoàn toàn trong tay rồi."

Bên này đang nói, bên ngoài người phụ trách đưa cơm nước đã tới. Mặc dù vội vàng, vả lại đang hành quân ở bên ngoài, thế nhưng những người này cũng đoán được rất cuộc tướng quân phu nhân muốn ăn cái gì. Vài món ăn có khuôn có dạng, Mai Tử nhìn thấy không khỏi động đậy ngón trỏ.

Tiêu Kinh Sơn biết nàng đói cực kỳ, vội vàng cầm chén lên bới cơm đưa cho nàng rồi gấp cho nàng các loại món ăn. Lúc này Mai Tử cũng đành phải vậy, bưng chén qua lửa cơm ăn một trận, vừa ăn vừa hàm hồ nói: "Dọc đường này cả ngày ăn bánh bao với bánh bột ngô, ăn đến bây giờ ta nghĩ thấy mùi bánh bao là muốn phun, vẫn là cơm ăn ngon a!"

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy, không biến sắc nói: "Dọc đường này nàng chịu không ít khổ đi, sao nàng lại quen biết thế tử A Mang vậy?"

Mai Tử nhớ tới chuyện mình bị kinh hách phải mất lửa, không khỏi than thở nói: "Còn không phải. . . . . Một nhóm người. . . . . Đuổi theo. . . . ." Nàng vừa ăn vừa nói không cẩn thận bị sặc, ho khan đến má cũng hồng.

Tiêu Kinh Sơn vội vàng vừa rót nước vừa dấm lưng cho nàng, ho khan đến khi Mai Tử rơi nước mắt, lúc này mới thuận khí một chút.

Nàng đáng thương nhìn Tiêu Kinh Sơn: "Thật vất vả mới ăn được bữa cơm ngon, còn bị sặc."

Tiêu Kinh Sơn nhẹ nhàng vỗ về sau lưng nàng, giống như vỗ về một con mèo nhỏ đáng thương: "Trách ta, không nên hỏi nàng bây giờ. Nàng ăn chút nữa đi, nhìn nàng đói thành dáng vẻ này."

Mai Tử buông chén đũa xuống, lắc lắc đầu nói: "Không ăn, ta cũng no rồi. Chàng vừa mới hỏi chuyện trên đường của ta đúng không, thật ra một đường này mặc dù chịu không ít kinh sợ, nhưng mà khổ cực gì đó cũng không đến nỗi nào."

Tiêu Kinh Sơn lại rót một ly trà cho nàng: "Ừ, nàng uống chút nước trà trước, vừa uống vừa từ từ kể cho ta nghe."

Mai Tử nhìn dáng vẻ Tiêu Kinh Sơn vung áo khoác lên người nghiêm chỉnh một chút, chợt nhớ tới lúc mình nhìn thấy hắn trong đại doanh hôm nay.

Lúc đó dáng vẻ hắn nhìn thật không giống phu quân thường ngày sẽ nói sẽ cười sẽ trêu chọc mình, hắn như vậy giống như một người hoàn toàn xa lạ, ngẩng ở đó cao cao tại thượng vô cùng.

Tiêu Kinh Sơn cười ngẩng đầu nhìn Mai Tử: "Sao lại nhìn ta như vậy?"

Mai Tử nghiêng đầu quan sát hắn: "Ta chợt cảm thấy dáng vẻ này của chàng rất không thuận mắt."

Tiêu Kinh Sơn không hiểu nhíu mày: "Hả? Vậy muốn ta thế nào thì nàng mới có thể nhìn thuận mắt?"

Mai Tử nhíu đầu mi nhỏ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên thò tay kéo một cánh tay Tiêu Kinh Sơn, sau đó đặt móng ngẩng trên bắp đùi hắn.

Nàng ngẩng đầu nhìn dáng vẻ nghi ngờ của hắn, lè lưỡi cười nói: "Như thế này nhìn thuận mắt hơn nhiều."

Vừa nói nàng vừa cố hết sức kéo cánh tay to của hắn ôm vòng lấy mình, sau đó thoải mái dựa vào bả vai hắn: "Ta muốn dáng vẻ này."

Tiêu Kinh Sơn sùng nịch thở dài: "Được."

Hắn không biến sắc đem Mai Tử dời một chút xuống chỗ đầu gối, sau đó mới đưa một tay ôm lấy hông nàng, một tay kia ôm ấp bả vai, ở bên tai nàng hà hơi hỏi: "Nếu như ta bóp vai cho nàng nữa thì có phải nàng nhìn ta càng thêm thuận mắt hay không?"

Mai Tử thoải mái cọ cọ nhẹ trên hõm vai hắn: "Ừ, nếu như có thể bóp chân nữa thì tốt hơn."

Nhìn dáng vẻ đắc ý của nàng mà Tiêu Kinh Sơn cười ra tiếng: "Tiểu Mai Tử người này a, xem ra ta bị nàng nắm trong tay rồi."

Mai Tử quẩn lấy Tiêu Kinh Sơn ngọt ngào một phen, lúc này mới chậm rãi từ từ đem kinh nghiệm một đường của chính mình nói cho Tiêu Kinh Sơn nghe. Nói đến đoạn mình bị một nhóm người đuổi theo phía sau thì Mai Tử hươ tay múa chân, còn Tiêu Kinh Sơn thì nhăn nhẹ cặp lông mày, cái tay đang giúp Mai Tử xoa bóp vai cũng một cái nặng một cái nhẹ.

Sau lại nói đến đoạn nửa đêm bị dọa tỉnh, lừa thì kinh hách chạy đi, Mai Tử uất ức nói: "Ta nghe động tĩnh, khi ấy liền nghĩ đám người xấu kia lại tới, bọn họ chính là muốn cướp lừa của chúng ta, cho nên ta chỉ có thể dắt lừa chạy a, kết quả lừa vẫn mất." Nhớ tới con lừa lông ngắn mình nuôi đã lâu, nước mắt Mai Tử lại lách tách rơi xuống.

Tiêu Kinh Sơn nghe đến lông mày nhíu chặt, cái tay đang giúp Mai Tử dấm chân dừng lại, ôm nàng nhẹ giọng nói: "Không sao, mất con lừa này, chúng ta mua con mới, còn mua ngựa cho nàng nữa, có được không?"

Mắt Mai Tử vương nước mắt chớp chớp, lắc đầu nói: "Không cần ngựa, chỉ muốn lừa thôi, muốn con lừa của chúng ta."

Tiêu Kinh Sơn giơ tay lên thay nàng lau lau nước mắt, nói cái gì chỉ muốn con lừa trước kia, đây dĩ nhiên là không thể nào. Hắn cũng biết nàng chỉ nói vậy thôi, nên liền chuyển đề tài: "Sau đó nàng lại gặp phải chuyện gì?"

Mai Tử thấy hắn hỏi, nhớ tới tình cảnh đêm đó, liền thu lại nước mắt, hết sức vui vẻ kể về A Mang, nói mình như thế nào kéo lấy hắn không thả ra đòi hắn trả con lừa. Sắc mặt Tiêu Kinh Sơn trở nên khó coi, bàn tay chặt chẽ nắm lấy tay nhỏ bé của Mai Tử không chịu thả.

Mai Tử dĩ nhiên cảm thấy được, liếc hắn một cái, oán giận nói: "Là chàng muốn ta nói nha, làm gì bây giờ sắc mặt lại trở nên như vậy, thật không thú vị, không nói nữa."

Tiêu Kinh Sơn trầm mặc một hồi, cuối cùng thu hồi sắc mặt khó coi của mình, bày ra một nụ cười, tiếp tục giúp nàng đấm nhẹ chân nói: "Không có không vui, nàng nói tiếp đi, sau đó A Mang dẫn nàng đến Vân Châu à? Buổi tối hai người ở đâu?"

Mai Tử thở dài nói: "Này A Mang cũng thật là, nếu hắn đã là con trai của Vương gia, vậy thì cần gì phải tiết kiệm đến thế, bình thường thế mà khách sạn cũng không chịu thuê, ta không thể làm gì khác hơn là phải cùng hắn ngủ ở bên ngoài."

Tiêu Kinh Sơn nhìn nương tử mình ngây thơ mà bất đắc dĩ thở dài, trên mặt là vẻ yêu tiếc cùng phức tạp đang xen.

Hắn nhíu mày bất mãn nói: "Tiểu thế tử này quả nhiên thật không hiểu chuyện, thế mà không biết cách chăm sóc nàng cho tốt."

Mai Tử nghe lời này, con người chuyển chuyển: "A, lúc đầu ta cũng cảm thấy người này thật đáng giận. Nhưng sau khi nam tử áo trắng ấy xuất hiện, ta phát hiện A Mang vẫn tốt vô cùng."

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy, nhíu mày hỏi: "Nam tử áo trắng? Đây là người nào?"

Mai Tử nhìn dáng vẻ hắn kinh ngạc, thế là đắc ý cười, đem chuyện nam tử áo trắng kia nói ra, bao gồm cả việc người ta cười thế nào thế nào với nàng, bao gồm cả việc người ta mời nàng ăn thịt nướng thế nào, đầu nhất nhất nói ra. Càng nói Tiêu Kinh Sơn càng nhíu mày trầm tư.

Hồi lâu, Tiêu Kinh Sơn hỏi: "Nàng nói, trước kia hấn mua mười cân thịt heo của chúng ta?"

Mai Tử gật đầu: "Đúng vậy, một lần mua mười cân luôn đấy."

Tiêu Kinh Sơn lại hỏi: "Hấn vẫn mặc đồ trắng, và lại còn nói quy củ trong núi lúc đi săn?"

Mai Tử không hiểu gật đầu: "Đúng vậy nha, hấn xác thực là có nói như thế."

Tiêu Kinh Sơn trầm tư một phen, lại nghiêm túc hỏi Mai Tử về tướng mạo người kia. Mai Tử nghiêng đầu miêu tả một phen, cuối cùng cảm khái nói: "Người kia thật là đẹp mắt! Giống như là. . . . . Giống như là mây bay trên trời vậy!"

Khuôn mặt nghiêm túc của Tiêu Kinh Sơn mang theo điềm không vui: "Người thì làm sao có thể giống như mây, với lại mây cũng có loại tốt loại xấu, nàng không thấy ban ngày trên trời có mây trắng, cũng có khi mây đen phủ đầy đấy sao."

Mai Tử bị hấn phản bác, bất mãn nói: "Cái gì mà mây đen phủ đầy, người ta chính là một đám mây trắng trên núi bay giữa bầu trời trong vắt, đẹp vô cùng."

Tiêu Kinh Sơn nghe lời này, xụ mặt không hề nói gì nữa.

Mai Tử bất đắc dĩ liếc hấn, làm nũng kéo lấy tay hấn nói: "Được rồi, đừng nghĩ về hấn nữa, chỉ là một đám mây mà thôi, gió vừa thổi liền bay đi a. Nhìn chàng để ý thành dáng vẻ này kìa." Mai Tử nói xong, buồm cười nhìn hấn: "Sao bây giờ chàng lại trở nên con nít thế, nghe ta nói về nam nhân khác chàng liền xụ mặt."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 55: Không Được, Muốn Làm

Khuôn mặt Tiêu Kinh Sơn thoáng qua tia gian nan, che giấu nói: "Ta đâu để ý chuyện này, ta đang suy nghĩ người này hình như ta đã gặp qua."

Mai Tử xoay người giạng hai chân ngồi trên đùi hắn, không hiểu ngần đầu hỏi: "Sao lại chàng lại gặp hắn được?"

Tiêu Kinh Sơn nghiêm túc nói: "Đúng vậy. Nàng còn nhớ ngày đó ta từng nói trong núi gặp qua một người, rồi đem tay gấu của mình chia cho người kia một cái không?"

Mai Tử vội vàng gật đầu: "Nhớ kỹ a! Cũng vì chuyện này nên ta mới nghe chàng nói về quy củ khi vào núi."

Tiêu Kinh Sơn nhớ lại nói: "Khi ấy rõ ràng là trong rừng sâu thăm thẳm, nhưng người kia lại mặc một thân áo trắng, rất thoát tục. Chúng ta nói chuyện rất vui vẻ, ta mời hắn ăn thịt nướng, cũng chia cho hắn tay gấu. Khi ấy ta cho đó là có duyên gặp mặt mà thôi, nhưng ai dè gần đây lúc chuẩn bị tấn công thành Thanh Châu, phòng thủ cuối cùng của Bành vương gia thì lại gặp gian tế, hay phải nói là thích khách? Thích khách này không mặc áo đen, hắn rõ ràng cả người mặc đồ trắng đi vào quân doanh, coi 20 vạn đại quân của ta như không khí."

Mai Tử nghe vậy cả kinh: "Chẳng lẽ người đó chính là người ta gặp được?"

Tiêu Kinh Sơn trầm giọng nói: "Đúng vậy. Lúc đó hắn và ta gặp nhau ở thâm sơn, ra khỏi núi còn mua thịt heo của nàng, thời gian và địa điểm lại rất trùng hợp, hơn nữa diện mạo dáng vẻ bên ngoài theo như nàng tả thì bọn họ có thể là một người. Sau đó hắn lại gặp nàng, chia thịt nướng cho

nàng r ồi cố ý nhắc tới quy củ trong rừng, ta cảm giác đây chính là người đó."

Mai Tử nhíu cặp mày nhỏ suy nghĩ một hồi: "Nhưng nhìn hấn rất giống người tốt, nếu quả thật hấn như vậy, vậy vì cái gì hấn lại muốn giúp Bành vương gia?"

Tiêu Kinh Sơn lắc đầu nói: "Ta cũng không biết. Tối hôm qua hấn xuất hiện lần thứ nhất, ta ra lệnh cho người đuổi theo, ai dè hấn trốn vào khách sạn kia. Thế là Thôi phó tướng mới mang người lục soát khách sạn, không ngờ nam tử áo trắng tìm không ra, ngược lại đem Mai Tử của ta tìm thấy."

Mai Tử nhớ tới chuyện mình bị hiểu lầm là gian tế r ồi bị bắt giam, không nhịn được buồn cười: "Nói như thế thì ta lại phải cảm ơn hấn. Nếu không nhờ hấn thì không biết đến khi nào ta mới có thể gặp được chàng."

Tiêu Kinh Sơn nghĩ đến việc này, cũng không nhịn được cười: "Nói như thế, hấn ngược lại lại làm một chuyện tốt."

Hấn cười r ồi lại tự lự nói: "Trên đường hấn có lòng giúp nàng, xem ra người này đối với nàng cũng không phải muốn hại, ngược lại lại là giúp. Nhưng hấn năm lần bảy lượt đột nhập vào quân doanh, vả lại trong tay còn giữa một thứ quan trọng, thật sự khó phân được là địch hay là bạn."

Mai Tử tò mò hỏi: "Cái gì quan trọng vậy?"

Tiêu Kinh Sơn lại không trả lời, sờ sờ tóc nàng nói: "Nàng mệt mỏi không, có muốn lên giường ngủ một chút hay không?"

Mai Tử thấy hấn không nói thứ quan trọng là cái gì, ngược lại lại chuyển chủ đề đến việc đi ngủ, vừa hay tối hôm qua nàng ngủ không được ngon, xác thực là mệt mỏi. Nghe hấn nói đi ngủ nàng liền gật một cái: "Cũng tốt, vậy ta ngủ một lúc."

Tiêu Kinh Sơn nhìn nàng mệt mỏi, biết nàng muốn nghỉ ngơi nên liền vội vã đem chăn đệm của mình trải ra, chỉnh lại cái gối, lúc này mới ôm nàng đặt xuống giường.

Hắn cong lưng giúp nàng đắp chăn, đem đầu tóc của nàng cẩn thận đặt xuống cái gối bên cạnh, lại sửa soạn chăn mỏng cho nàng, lúc này mới nói: "Nàng nghỉ ngơi cho tốt, ta ra ngoài có việc một chút."

Mai Tử nghe vậy, có chút bất mãn nói: "Chàng không ngủ với ta sao?" Vừa nói nàng vừa làm nũng vươn cánh tay ôm lấy cổ của hắn không chịu thả.

Tiêu Kinh Sơn do dự, cuối cùng vẫn cúi đầu hôn một cái lên miệng lên má nàng, ở bên tai nàng nói: "Ngoan, ta còn có chuyện muốn làm, nàng ngủ trước, buổi tối chúng ta cùng nhau ngủ."

Mai Tử ngáp một cái, khéo léo gạt đầu một chút: "Ừ, vậy ta ngủ một mình."

Tiêu Kinh Sơn đem hai tay Mai Tử bỏ vào chăn, đứng dậy đi ra ngoài. Mai Tử thấy thế có chút bất an, gọi: "Chàng phải rời khỏi à? Ta một mình ở đây, có chút sợ." Dù sao đây cũng là quân doanh, xung quanh tất cả đều là nam nhân, cho dù nằm ở trong doanh trướng cũng có thể nghe thấy tiếng gào thét khí thế ở bên ngoài.

Tiêu Kinh Sơn xoay người trở về, vỗ vỗ hai má của nàng: "Đừng sợ, ở đây không phải bên ngoài, ngoài cửa có người canh gác, không ai dám tiến vào. Ta ở ngay bên cạnh, một hồi sau sẽ trở về với nàng."

Mai Tử nghe hắn nói như thế, lúc này an tâm hơn nhiều, gạt gạt đầu nói: "Vậy chàng đi mau lên, ta tự ngủ."

Tiêu Kinh Sơn lại hôn xuống hai má của nàng, xoay người rời khỏi.

Mai Tử nhìn vạt áo màu lam của hắn thuận theo bước chân nhẹ nhàng phất lên, cuối cùng vạt áo kia cũng biến mất ngoài cửa.

Mai Tử chớp mắt, ngẩng đầu nhìn đỉnh doanh trướng.

Đây là nơi của nam nhân nhà mình, trong chăn tràn đầy hơi thở của hắn, Mai Tử không sợ, Mai Tử rất an tâm.

An tâm, cuối cùng Mai Tử cũng chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến khi Mai Tử tỉnh lại, nàng nhìn đỉnh doanh trướng làm bằng vải mà có chút chưa thích ứng được. Sau đó nàng từ từ nhớ lại, đây là giường của Tiêu Kinh Sơn, đây là nơi của Tiêu Kinh Sơn, không còn là rừng hoang phiêu bạt bên ngoài nữa rồi.

Nàng quay đầu, lại thấy nam nhân của mình đang ngủ ở bên cái bàn dài bên cạnh. Hắn nhìn chăm chú quyển văn án đang cầm trong tay giống như đang tư lự cái gì, dáng vẻ nhũn nhặn trăn trăn.

Mai Tử động dậy muốn ngủ dậy, nam nhân nghe động tĩnh, nhìn lại thấy nàng đã tỉnh thì vội vàng đi tới ngủ xuống bên giường, cúi đầu mềm giọng hỏi: "Đã tỉnh rồi hả? Còn mệt nữa không?"

Mai Tử lắc đầu, đối diện nam nhân nhà mình lâu ngày mới gặp lại, còn có chút mơ hồ nói: "Không mệt, có chút khát."

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy liền bưng bình trà bên cạnh rót cho Mai Tử một chén: "Thật may là ta nghĩ nàng cũng sắp tỉnh nên đã dặn bọn họ đưa trà ấm đến."

Mai Tử muốn tiếp lấy nhưng Tiêu Kinh Sơn lại không buông tay. Nàng ngược mắt nhìn thần sắc kiên định dửng dưng của hắn thì cười cười rồi ôm lấy tay hắn đem nước trà uống vào.

Uống xong trà, Mai Tử cảm giác thanh tỉnh hơn nhiều, hỏi Tiêu Kinh Sơn: "Bây giờ là lúc nào rồi, ta đã ngủ bao lâu?"

Tiêu Kinh Sơn thuận tay đem ly trà đặt xuống một bên: "Bây giờ là giờ Ngọ rồi, một lát nữa sẽ đến giờ cơm, ta đã bảo phòng bếp chuẩn bị cho nàng chút cháo loãng, nàng muốn uống không?"

Mai Tử lắc đầu: "Một chút cũng không đói, bây giờ chưa muốn uống."

Tiêu Kinh Sơn đứng dậy vén áo ng ỡ xuống bên giường, cúi đầu nhìn nàng cười: "Như vậy là tốt rồi, nàng ăn no rồi, ta còn đói đây." Giọng nói hẳn có chút mờ ám.

Mai Tử làm sao có thể không hiểu ý vị trong mắt hẳn. Nàng xoay mặt thẹn thùng cười nói: "Xem chàng kia, hấp tấp, bây giờ vẫn là ban ngày đây."

Tiêu Kinh Sơn li ền ôm nàng vào lòng, bàn tay bắt đầu lên xuống vuốt ve, nghe nàng nói như thế, hẳn li ền áp xuống bên tai nàng mờ ám nói: "Đã sớm muốn, lúc nhìn thấy nàng li ền muốn rồi."

Mặc dù ngoài miệng còn thẹn thùng nhưng thật ra hai vợ chồng đã chia ly một năm, làm sao Mai Tử có thể cự tuyệt được. Lúc này bị bàn tay có lực của hẳn trên dưới xoa nắn, nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập của hẳn bên tai, cảm thụ ngực rắn chắc của hẳn rung động, rất nhanh thân thể nàng li ền nhũn ra, trong lòng cũng thả lỏng.

Nàng cúi đầu kêu, nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Bên ngoài có rất nhiều người, cẩn thận chút, không nên để người khác biết."

Môi lưỡi Tiêu Kinh Sơn ở trên vành tai nàng gặm ăn ngậm lấy, vừa ngậm vừa thô ráp nói: "Yên tâm, sẽ không bị người nghe thấy."

Nói là nói như thế, nhưng lúc Tiêu Kinh Sơn đặt Mai Tử nằm trên giường, tất cả sắp xếp xong xuôi kiểm sắp phá cổng thành thì mới phát hiện chuyện này rất không ổn. Thì ra giường này chỉ dựng tạm, rất yếu ớt, mà Tiêu Kinh Sơn đã sớm giống như cây đậu trong ruộng hè khô cạn rất lâu rồi không được tưới nước, bây giờ nước đến thì tham lam bùng nổ, càng muốn được thêm nhiều nước. Lúc này Mai Tử càng thêm thật vất vả, đương nhiên không chịu được động tác mãnh liệt như vậy. Như thế, ván giường yếu ớt làm sao có thể chịu được động tác lăn lộn mãnh liệt của bọn họ? Lập tức Tiêu Kinh Sơn vừa động, Mai Tử cắn môi li ền mạng áp chế tiếng kêu, nhưng mà ván giường lại áp chế không được, một trận cọt kẹt loạn vang lên. Như thế thử vài lần, Tiêu Kinh Sơn dứt khoát ôm lấy cả người Mai Tử, bàn tay giữ lấy hông nàng.

Mai Tử bị dựng ở giữa không trung không có chỗ bám vào, thân thể cứ luôn muốn tụt xuống, chỉ cần trượt xuống liền rơi vào kiếm của sói ác rình mò chăm chú phía dưới. Thế là nàng chỉ có thể chặt chẽ không ngừng ôm lấy cổ hắn, nhỏ giọng cầu xin tha thứ: "Như vậy thật có chút không chịu nổi."

Tiêu Kinh Sơn lại không đoái hoài đến nàng đang cầu xin, chỉ thở gấp dẫn kiếm cùng động. Mai Tử bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ôm cổ hắn nhịn xuống.

Cũng là bọn họ thật lâu chưa gặp mặt, Tiêu Kinh Sơn đã quen thiện chiến lâu dài lần này lại không giữ lâu, kịch liệt tấn công phía dưới, rất nhanh đem hết nhiệt tình tất cả đều giao cho Mai Tử.

Hai người ướt át chàng ôm thiếp thiếp ôm ấp chàng ngửi bên giường thở dốc nghỉ ngơi.

Mai Tử tựa vào ngực hắn, sờ sờ vết sẹo của hắn nhỏ giọng oán giận: "Người ta một năm này nhớ chàng muốn chết, chàng lại chẳng thèm nhớ người ta."

Tiêu Kinh Sơn bắt được cái tay nhỏ bé của nàng, thô ách nói: "Làm sao có thể không nhớ đây."

Mai Tử cong môi, ngẩng đầu nhìn hắn: "Vậy sao chàng lại độc ác như thế, đi là đi luôn một mạch, ngay cả chút tin tức cũng không chịu gửi về, làm người ta rất lo lắng."

Tiêu Kinh Sơn hôn hôn mân mê đôi môi hồng nhuận của nàng, giải thích nói: "Sao lại không gửi tin về, chỉ sợ nàng đã đi từ sớm, không nhận được."

Mai Tử lệch đầu suy nghĩ một chút, lại nói: "Được rồi, cứ cho là chàng gửi tin trở về đi. Nhưng chàng thực sự nhớ ta sao?" Nàng ngẩng đầu nhìn hắn: "Chàng có nhớ ta không? Có phải là ngày ngày đều nhớ hay không?" Nàng mỗi ngày đều nhớ, hàng đêm đều nhớ, ngay cả đi ngủ cũng mơ thấy hắn.

Tiêu Kinh Sơn vùi vào tóc nàng hít lấy hương thơm ngát bên trong, thỏa mãn thở dài nói: " Bé ngọc, bên ta loạn lạc như vậy, thời gian đâu để ngày ngày nhớ nàng. Nhưng buổi tối lúc không có ai, một mình nằm ở chỗ đó lại suy nghĩ về nàng."

Lúc này trong lòng Mai Tử rất ngọt ngào, cảm thấy một năm mình chờ đợi khổ sở kia, một đường phong ba nhấp nhô kia cũng không tính là cái gì.

Nàng mím môi cười, lệch đầu hư đốn nói: " Buổi tối ta nằm một mình cũng sẽ nhớ, nhưng không phải là nhớ chàng."

Tiêu Kinh Sơn nhú mày nói: " A, vậy nàng nhớ ai hả?"

Mai Tử cười cười hôn mạnh xuống vết sẹo thô ráp trước ngực hắn, mềm giọng nói: " Vết sẹo này lúc đầu nhìn thật đáng sợ, bây giờ nhìn thế nào cũng thuận mắt, thiếu chút còn thuận mắt hơn cả chàng, ta đương nhiên là nhớ nó."

Tiêu Kinh Sơn thật là dở khóc dở cười, liếc cố ý nghiêm mặt nói: " Tiểu Mai Tử của ta thật đúng là càng ngày càng đáng giận, phải phạt." Vừa nói hắn vừa cúi đầu dùng râu ria của mình cọ cọ hai bên má mềm mại của tiểu Mai Tử.

Râu của hắn mảnh vụn cứng rắn, cọ xuống mặt Mai Tử vừa ngứa lại vừa đau, làm Mai Tử cười nói hồ loạn né tránh. Nhưng hai người đang ở trên giường, Tiêu Kinh Sơn lại cao lớn có lực, một Mai Tử nhỏ nhỏ đâu thể thoát được, chỉ có thể mặc cho hắn ôm lấy cọ cọ.

Cuối cùng Mai Tử bị ôm vừa ngứa lại vừa cười, cười đến nước mắt cũng chảy ra. Nàng liếc lấy nước mắt cố ý oán giận nói: " Đau chết, đau đến ta phải khóc rồi này."

Tiêu Kinh Sơn thấy hai mắt nàng hồng hồng, yêu thương đem nàng tiến vào lòng: " Sau này không bao giờ để nàng một mình nữa."

Vợ chồng hai người ở đây cười rộ, chơi nháo một hồi thì Tiêu Kinh Sơn lại đem nàng ôm vào trong lòng. Mai Tử cảm thấy nam nhân này lại có ý đấy, đẩy lồng ngực hẳn ra nói: "Không phải vừa mới làm sao, không chịu nổi."

Tiêu Kinh Sơn ở bên tai nàng mềm giọng hỏi: "Sao lại không được, bên này giường không chắc, không bằng chúng ta dùng giường đất đi."

Mai Tử nghe hẳn nói trắng ra như vậy, núp ở trong lòng hẳn e thẹn nói: "Vậy thì không làm nữa."

Tiêu Kinh Sơn hồi đáp chém đinh chặt sắt: "Không được, muốn làm."

Hắn nhìn quanh bốn phía, thấy bên cạnh có một cây cột gỗ, nó dùng để chống đỡ doanh trướng. Hắn liền đem Mai Tử ôm lấy, đặt xuống bên cạnh cột gỗ, lại để Mai Tử đỡ lấy cây cột gỗ này. Lúc này Mai Tử còn chưa hiểu chuyện thế nào nên ngoan ngoãn vịn cột gỗ.

Thế là Tiêu Kinh Sơn để thân thể nàng nằm sấp về phía trước, mình thì từ phía sau bắt đầu hành động. Mai Tử cảm nhận lửa nóng phía sau, lúc này mới chợt hiểu, thẹn thùng oán giận nói: "Bên ngoài đầu là người đấy, sao lại có thể như vậy."

Tiêu Kinh Sơn lúc này thở dốc hơi đục, động tác đã sớm trở nên dầm dập, nghe Mai Tử nói như thế vừa làm động tác tiếp theo, vừa lên tiếng an ủi: "Không sợ, không ai thấy."

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 56: Ta Giúp Nàng Xoa Xoa Tay

Tiếp theo chúng ta dời ánh mắt chuyển sang những người quen cũ đã lâu chưa gặp, thủ lĩnh bọn cướp ngày xưa cũng chính là Bùi Chiếm Phong Bùi đội trưởng hôm nay. Hắn nghe người khác nói tiểu Mai Tử đến đây tìm phu quân, thế là liền hưng phấn đi tìm thủ hạ của mình ngày xưa lại bên doanh trại của Đại tướng quân để báo kiến phu nhân.

Hắn đi cách doanh trại chủ tướng không xa thì chợt dừng lại không nhúc nhích, nhìn lá cờ màu vàng trên nóc doanh trại mà thần sắc rất là quý dị.

Bên cạnh hắn, tên cướp nhất gan ngày xưa thấy hắn như vậy thì kỳ quái hỏi: "Sao không đi tiếp? Đại ca, xảy ra chuyện gì vậy?"

Bùi Chiếm Phong Bùi đội trưởng vội vàng lắc đầu: "Không sao không sao. Chúng ta về trước đi, một lát sau hãy báo kiến tướng quân cùng phu nhân."

Một tên cướp khác ở bên cạnh không hiểu hỏi: "Đã tới đây rồi thì tại sao không vào a."

Sắc mặt Bùi đội trưởng chợt trở nên uy nghiêm, không cần suy nghĩ nói: "Ta đã nói đi là đi, các người còn hỏi nhiều làm gì!" Vừa nói hắn vừa xoay người rời đi.

Bọn cướp càng thêm hoang mang, lão đại của bọn họ chưa bao giờ kỳ quái như thế a!

Trong đó, có một tên cướp không nhận được quay đầu nhìn một cái, vừa nhìn chợt phát hiện có cái gì đó không đúng, không nhận được hết lớn: "Kỳ quái, lá cờ trên nóc doanh trại động đây kìa."

Bùi đội trưởng hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái: "Người hiểu cái gì, đây là gió!" Vừa nói hắt vừa phất tay mang người rời khỏi.

Tên cướp vô tội bị mắng cuối cùng liếc nhìn nóc doanh trướng một cái, sờ sờ đầu nghi ngờ nói: "Là gió sao? Nhưng không có gió mà, lá cờ trên đỉnh của mấy doanh trướng khác cũng đâu có động!"

Nhưng hắt chỉ hoang mang một chút, rồi nhìn tất cả mọi người đã đi xa rồi thì cũng vội vã chạy bộ đuổi theo.

Trong doanh trướng, Mai Tử uất ức nói: "Chàng dùng sức quá lớn, tay ta đỡ lấy cột cũng đau rồi."

Tiêu Kinh Sơn thỏa mãn nở nụ cười, ôm lấy nàng đặt xuống giường: "Không sao, ta giúp nàng xoa xoa tay."

Mai Tử liếc hắt một cái: "Cánh tay cũng muốn."

Tiêu Kinh Sơn tốt bụng vô cùng: "Được, cánh tay đương nhiên cũng sẽ xoa."

Mai Tử ở trong chăn duỗi chân ra: "Chân cũng muốn, chân cũng đứng đến đau rồi."

Bàn tay Tiêu Kinh Sơn tiến vào trong chăn, mò tới chân của nàng: "Tốt, chân cũng xoa."

Bùi Chiếm Phong cuối cùng cũng chờ đến gần tối mới lại đây bái kiến tiều Mai Tử ngày xưa - bây giờ là tướng quân phu nhân.

Mai Tử nhìn thấy hắt, dĩ nhiên là vui vẻ không ngờ được. Trong quân doanh xa lạ này, trừ Tiêu Kinh Sơn ra nàng một người cũng không quen, bây giờ một đám người quen cũ chợt đến như thế, đương nhiên cảm thấy thân thiết vô cùng.

Bùi Chiếm Phong lại theo đúng quy củ quỳ xuống đất bái kiến Tiêu Kinh Sơn cùng Mai Tử, ngược lại làm cho tiều Mai Tử rất là khó xử.

Nàng lấy ngón tay chọc chọc Tiêu Kinh Sơn bên cạnh: "Ta không thích như vậy, quỳ làm gì a, giống như trước kia không được sao?"

Tiêu Kinh Sơn hạ giọng giải thích: "Bên ngoài có quy củ của bên ngoài, nàng không để hấn quỳ, sau này hấn gặp người khác cũng không tiện."

Mai Tử nghe cái hiểu cái không, cũng chỉ có thể giả vờ đã hiểu gật gật đầu.

Số mệnh thật là khó đoán, bọn cướp ngày xưa vậy mà giờ lại trở thành thuộc hạ của Tiêu Kinh Sơn. Thế là một nhóm người đứng lên, bắt đầu kể lại chuyện sau này.

Thì ra bọn cướp cầ n thư của Tiêu Kinh Sơn đến quân doanh đầu quân cho Lỗ Cảnh An, sau này Tiêu Kinh Sơn lại ra khỏi núi lớn suất binh trợ giúp Lỗ Cảnh An, một đường thẳng trận đánh xuống, cuối cùng hai lượng người ngựa kết hợp làm một, đóng quân ở chỗ này chờ tấn công thành trì cuối cùng của Bành vương gia - Thanh Châu.

Bùi Chiếm Phong giải thích với Mai Tử: "Dù đã sớm biết Tiêu tướng quân thân phận bất phàm, cũng lờ mờ đoán được một chút, nhưng lúc đó gặp ở Vân Châu vẫn rất kinh ngạc. Tiêu Đại tướng quân ngày xưa từ lúc giúp đương kim Hoàng đế đoạt được thiên hạ đã sớm uy danh truyền xa, bọn ta hâm mộ đã lâu, rất bội phục."

Mai Tử nghe thấy mới lạ, không nhịn được hỏi Tiêu Kinh Sơn: "Chàng thực sự lợi hại như thế sao? Ta chỉ biết chàng làm tướng quân nhưng lại không biết thì ra chàng nổi danh đến thế."

Bọn cướp ngày xưa ở một bên không nhịn được cười, rõ ràng nói: "Phu nhân, đó là do người ở trong thâm sơn chưa từng nghe nói qua. Ngày xưa Tiêu Đại tướng quân dẫn quân bình định thiên hạ, công thành chiếm đất không gì là không phá nổi, kẻ thù phải nói là sợ mất mật, phàm là đối thủ cũng sợ đến té ra cả quần."

Tiêu Kinh Sơn lại nhìn bọn cướp một cái, quay đầu giải thích với Mai Tử: "Đâu có lợi hại như vậy, chỉ là người ngoài truyền miệng mà thôi, nàng

muốn nghe cứ nghe nhưng đừng cho là thật."

Đám người Bùi Chiếm Phong nghe lời này, biết Tiêu Kinh Sơn chỉ sợ là không muốn để Mai Tử biết chuyện quá khứ máu tanh động loạn của mình, nên họ cũng không nói lung tung nữa.

Ai dè Mai Tử lại vì vậy mà nổi lên lòng hiếu kỳ, không nhịn được kéo lấy Tiêu Kinh Sơn hỏi đông hỏi tây, còn hỏi đến mấy vấn đề thật sự là quá mức không thể nào trả lời, khi đó Tiêu Kinh Sơn chỉ có thể há miệng rụt lưỡi không thể nào nói ra.

Bọn cướp ở bên thấy cảnh này không ngừng cười thầm, cũng không khỏi nghĩ thầm trong lòng, chúng ta rất sợ người a, nhưng thì ra người cũng có khắc tinh.

Bùi Chiếm Phong lại bày ra khuôn mặt cung kính, nhìn thấy thuộc hạ cười trộm thì hung hăng trừng bọn họ, trừng đến khi bọn họ vội vã nghiêm mặt làm ra một bộ giống như trẻ con nghe lời.

Lúc Tiêu Kinh Sơn có chút ngưng ngưng thì chợt có tiếng cười to ở bên ngoài không xa truyền tới. Người nọ vừa cười vừa nói: "Nghe nói chị dâu nhỏ tới đây rồi hả?"

Tiêu Kinh Sơn vội vàng đi ra ngoài nghênh đón, thế là Mai Tử cũng vội vã theo sau, thì ra là Lỗ Cảnh An ngày ấy đã từng gặp mặt.

Lỗ Cảnh An thấy Mai Tử, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen, ngạc nhiên mà cười nói: "Quả nhiên là chị dâu nhỏ!"

Mai Tử gặp qua Lỗ Cảnh An một lần, biết đối phương là bạn tốt của phu quân mình nên vội vàng làm lễ. Lỗ Cảnh An đương nhiên cũng lấy lễ bái qua Tiêu Kinh Sơn cùng Mai Tử.

Hôm nay Bùi Chiếm Phong là quân dưới trướng Lỗ Cảnh An, Bùi Chiếm Phong cũng vội vã mang bọn cướp bái kiến Lỗ Cảnh An. Lỗ Cảnh An cũng không để ý những việc này, tùy tiện vẫy tay nói: "Nếu tất cả mọi

người đầu quen nhau, vậy thì chẳng cần phân biệt ai cao ai thấp, cứ trực tiếp ngồi xuống nói chuyện thôi."

Lập tức mọi người lại lần nữa tiến vào doanh trướng, rốt cuộc doanh trướng không có chỗ để ngồi nữa, phải có người đứng.

Lỗ Cảnh An cười quan sát Mai Tử, nhìn Tiêu Kinh Sơn thở dài nói: "Ta đã nghe chuyện chị dâu nhỏ, thật sự là làm người khác không thể ngờ được, huyện Thanh Sơn cách nơi đây đâu chỉ ngàn dặm, nàng thế mà lại một mình chạy đến đây tìm đại ca."

Hắn hướng Mai Tử chấp tay kính nể nói: "Chị dâu, Cảnh An thật sự thán phục! Đại ca có chị giúp đỡ làm bạn cả đời như vậy, thật sự là không còn gì để tiếc nuối nữa."

Mai Tử nghe hắn khen ngợi mình như vậy, ngược lại có chút ngượng ngùng, không khỏi giải thích nói: "Lúc đó ta đâu có biết cái gì là ngàn dặm vạn dặm đâu, nhưng là lo lắng, lo lắng thế là liền ra ngoài tìm hắn mà thôi. Bước ra ngoài rồi cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ vừa đi vừa hỏi, ai dè cứ thế đã đi hơn ngàn dặm !"

Lỗ Cảnh An nghe, cười to vài tiếng, cười đến chòm râu cũng rung rung, cười xong rồi hắn lại thở dài nói: "Chị dâu dường như sống ẩn dật trong núi cả đời người, không tiếp xúc với nhiều chuyện, suy nghĩ cũng đơn giản rất nhiều. Nhưng việc bọn ta phải làm lại rất ít khi dùng đến hai chữ 'đơn giản' này. Thế gian có rất nhiều chuyện, nếu giải quyết theo cách của chị dâu - không hỏi lý do chỉ cần tâm muốn. Như vậy, không biết trên đời ít đi bao nhiêu phân tranh! Lúc đó đại ca để xuống đồng cỏ nát của nhân gian, quyết định ẩn cư cả đời trong rừng núi, vốn ta cho là huynh ấy nhất định sẽ cô độc một đời, lại không ngờ huynh ấy gặp được chị dâu, một nữ tử hiếm thấy như vậy, thật đúng là duyên trùng hợp."

Mai Tử biết ở bên ngoài không thể so với trong núi, có nhiều thế tục lễ tiết hơn, vốn còn có chút lo lắng. Bây giờ lại nghe Lỗ Cảnh An nói như thế, chỉ cảm thấy mình và Tiêu Kinh Sơn có lẽ trời đã định là một đôi, trong lòng không khỏi mềm mại. Nàng nhìn trộm Tiêu Kinh Sơn, lại thấy Tiêu Kinh Sơn đang nhìn mình chăm chú, không khỏi e thẹn liếc hắn cười.

Bên này đang nói, chợt nghe bên ngoài có người đến báo là Thôi phó tướng cầu kiến.

Lỗ Cảnh An sờ sờ chòm râu xù xòa của hần, nhúu mày nói: "Thôi phó tướng, ai là Thôi phó tướng? Chẳng lẽ là người đem chị dâu nhốt cả đêm trong doanh trướng - Thôi phó tướng."

Mai Tử nghe vậy, cũng tò mò nhìn ra bên ngoài.

Tiêu Kinh Sơn cười, hạ lệnh để Thôi phó tướng tiến vào, lại thấy Thôi phó tướng vác trên lưng một bọc hành lý cẩn thận đi vào doanh trướng, sau đó khuyu gối quỳ xuống.

Lỗ Cảnh An nhăn mày, cố làm vẻ nghiêm túc hỏi: "Vị này — — chính là người kéo chị dâu từ trong khách sạn đến quân doanh nhốt suốt cả đêm - Thôi phó tướng?"

Hần nói đến đoạn "Suốt cả đêm" thì đặc biệt tăng cường giọng điệu, liếc mắt nhìn Thôi phó tướng đang quỳ trên mặt đất, chỉ thấy cả người Thôi phó tướng đỏ mồn hôi hột.

Thôi phó tướng mặc dù không quen thuộc với Lỗ Cảnh An nhưng hần biết vị này không phải là một người dễ chọc. Truy ền thuyết rằng, hần từng đá một thuộc hạ đắc tội hần bay lên cây trong cơn nóng giận, sau đó thuộc hạ này từ trên cây rơi xuống, sống sờ sờ cứ thế té chết.

Lập tức, Thôi phó tướng run run rầy rầy tiến lên nói: "Chính là mặt tướng có mắt không trông, chưa hỏi rõ ràng liền đem tướng quân phu nhân hiểu nhầm thành gian tế bắt lại."

Đầu ngón tay Lỗ Cảnh An "Cộc cộc" gõ xuống tay cầu của cái ghế, nhúu mày suy tư: "Thôi phó tướng, bình thường người đầu bắt gian tế như thế sao?"

Thôi phó tướng cúi đầu trả lời sự thật: "Trước kia mặt tướng chưa từng bắt qua gian tế."

Mặt Lỗ Cảnh An nhất thời tr ần xuống, vỗ bàn một cái nói: "Người chưa từng bắt qua thì sao bây giờ lại dám bắt người bậy bạ?"

Tiêu Kinh Sơn thấy Lỗ Cảnh An càng nói càng loạn đành cười nói: "Được rồi, Cảnh An, đừng làm ần nữa. Thôi phó tướng, đứng dậy rồi hãy nói, Lỗ tướng quân chỉ đùa với người mà thôi."

Thôi phó tướng cẩn thận nhìn sắc mặt Lỗ Cảnh An một chút. Lỗ Cảnh An này lại không giống như đang nói giỡn, vì vậy hắn lại cúi đầu không dám đứng lên, chỉ c ần lấy bọc hành lý trên lưng, hai tay nâng cao nói: "Tướng quân, đây là bọc hành lý của phu nhân ở khách sạn, khi ấy phu nhân bị mặt tướng — — bị mặt tướng mang về còn nhớ mãi không quên, mặt tướng nghĩ th ần bên trong nhất định có món đồ quan trọng, cho nên hôm nay đặc biệt đi đến khách sạn lấy về"

Mai Tử đã sớm chú ý tới bọc hành lý trên lưng hắn nhìn quen quen mắt rồi, đặc biệt nó còn có dây thừng nhỏ màu đỏ nàng mang theo ngày xưa, chỉ là ngại vẻ mặt nghiêm túc của Lỗ Cảnh An nên nàng không dám nhìn tới. Bây giờ nghe Thôi phó tướng nói như thế, quả nhiên là túi của mình thật, nàng vui mừng hướng Tiêu Kinh Sơn nói: "Ta còn cho là không tìm thấy bọc hành lý này, không ngờ Thôi phó tướng có lòng như thế, vậy mà lại đi lấy cho ta."

Nàng đương nhiên không dám nói lúc đó mình muốn đi lấy bọc hành lý nhưng Thôi phó tướng lại cố tình không cho, nếu không Lỗ Cảnh An như ôn th ần bên cạnh này lại làm khó dễ Thôi phó tướng.

Thôi phó tướng thấy Mai Tử nói như thế, biết nàng đỡ lời thay mình nên vội vàng bung bọc hành lý tiến về phía trước nói: "Phu nhân, mời kiểm tra xem hành lý bên trong có bị thiếu hụt hay không."

Mai Tử cười nhận lấy: "Thật ra cũng không có gì quan trọng, chỉ là vài bộ quần áo cũ mà thôi." Nàng mở ra, quả nhiên những bộ quần áo kia đều ở đây, có vẻ chưa từng bị người ta đụng qua.

Lỗ Cảnh An thấy Mai Tử có lòng thay Thôi phó tướng nói chuyện nên nghiêm mặt nói: "Thôi phó tướng à."

Thôi phó tướng thấy Lỗ tướng quân lại nhắc tới mình, vội vàng xoay qua Lỗ tướng quân cúi đầu: "Lỗ tướng quân."

Lỗ Cảnh An làm khuôn làm dạng nói: "Tiêu Đại tướng quân của các người a, hẳn luôn đối đãi rộng lượng với thuộc hạ, đương nhiên sẽ không trách phạt các người cái gì, nhưng người cũng nên suy nghĩ một chút, người làm vậy không phải là làm tướng quân thất vọng hay sao? Người hại tướng quân phu nhân của các người chịu bao nhiêu uất ức? Nếu nàng xảy ra chuyện gì, trách nhiệm này ai gánh vác đây?"

Ngữ điệu hắn trầm trọng kéo dài làm cho Thôi phó tướng hổ thẹn cực kỳ, cúi đầu nhận tội.

Tiêu Kinh Sơn thấy thế đành cười nói: "Mà thôi, người đã có lòng giúp phu nhân tìm bọc hành lý trở về, cũng coi như là lấy công chuộc tội, chuyện này từ nay trở đi không truy cứu nữa."

Có Tiêu Kinh Sơn mở miệng hòa giải, cuối cùng Lỗ Cảnh An cũng ngừng lại, mà Thôi phó tướng cuối cùng cũng cúi đầu lạy các vị trong doanh trưởng rỗi một đường lui ra.

Lúc này, người ngồi trong doanh trưởng còn có Bùi Chiếm Phong cùng bọn cướp, bọn họ đứng là lính dưới trướng của Lỗ Cảnh An. Nhìn thấy cảnh này, trong lòng ai ai cũng không khỏi ngầm hạ quyết tâm: vị Lỗ tướng quân này, sau này thế nào cũng không thể đắc tội!

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 57: Không Dính Bụi Bậm

Thật vất vả mới đợi được đến lúc mọi người đi ra, Mai Tử nghiêng đầu quan sát phu quân mình, cũng là Đại tướng quân trong miệng người khác.

Tiêu Kinh Sơn thấy dáng vẻ kỳ quái của nàng, cười hỏi: "Sao lại nhìn ta như vậy?"

Mai Tử nhíu mi nhỏ nói: "Chàng rời khỏi thôn chúng ta, làm thế nào có thể làm tướng quân vậy? Trước kia có phải chàng rất lợi hại hay không, ta thấy bọn họ đều sợ chàng."

Tiêu Kinh Sơn ng ồi bên giường, vỗ vỗ bắp đùi của mình để Mai Tử ng ồi xuống, sau đó ôm lấy nàng, nhẹ giọng nói: "Đây đều là chuyện trước kia, hỏi lại làm gì."

Mai Tử bất mãn dấm l ồng ngực hấn, phần phần bất bình nói: "Đây đâu phải là chuyện lúc trước, rõ ràng đang ở ngay trước mắt mà! Chàng thấy đấy, người ta đều gọi chàng là tướng quân, nói thêm cho ta biết trước kia chàng như thế nào như thế nào đi."

Nàng chán nản lên án hấn: "Người khác đều biết chuyện trước kia của chàng, ta lại không biết, chàng cứ giấu ta!"

Tiêu Kinh Sơn nhíu mày nhìn dáng vẻ uất ức của nàng, có chút buồn cười, đáy mắt lộ ra nụ cười.

Mai Tử thấy vậy càng bất mãn, đầu ngón tay hung hăng đâm l ồng ngực hấn: "Chàng rõ ràng bắt nạt ta!"

Tiêu Kinh Sơn đem ngón tay hư đốn của nàng nắm trong tay, cứng chỉ ều nói: "Ta làm sao có thể bắt nạt nương tử của ta, Mai Tử của ta muốn

biết cái gì cứ hỏi ta đi, vì phu dĩ nhiên biết sẽ nhất nhất nói hết cho nàng."

Mai Tử cong môi nói: "Ta mới không cần cái gì cũng nhất nhất nói hết, chàng cứ nói cho ta biết chàng làm thế nào mà lên được chức tướng quân này? Có phải trước kia chàng phải làm rất nhiều việc hay không, chọn mấy việc lớn nói cho ta cũng được."

Tiêu Kinh Sơn thu lại nụ cười, trầm tư, lúc này mới thông thả nói: "Thật ra có một số việc không phải là ta cố ý lừa nàng, chỉ là cảm thấy không cần thiết phải nói. Hơn nữa, những chuyện hiểm ác kia, nói ra chỉ làm cho nàng tăng thêm phiền não mà thôi."

Hắn thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn kỹ nàng: "Nhưng hôm nay ta mới cảm thấy, ta vẫn phải nên nói cho nàng nghe, vợ chồng quý ở chỗ hiểu nhau. Chuyện quá khứ, từ từ ta sẽ nói cho nàng."

Mai Tử nghe hắn nói trịnh trọng thành khẩn như vậy, không nhịn được ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy sắc mặt hắn khi nhớ lại chuyện cũ có vài phần nặng nề, đáy mắt còn có một tia bất đắc dĩ.

Chỉ một chớp mắt này, nàng chợt cảm thấy, nam nhân ở trong mắt nàng từng giống như không gì không thể làm được này có lẽ từng trải qua rất nhiều rất nhiều phiền não. Có phải bởi vì những thứ phiền não kia quá nhiều hay không, cho nên hắn mới bỏ xuống tất cả một lần nữa trở lại nơi sơn thôn đã từng sinh dưỡng hắn?

Năm nay hắn chỉ mới qua tuổi lập gia đình mà thôi, nhưng đuôi mắt lại có những nếp nhăn nhỏ, trên khuôn mặt cũng mang theo dầy cộm tang thương cùng nặng nề.

Trong lòng Mai Tử chợt cảm thấy đau, đau nam nhân này. Nàng biết thế giới bên ngoài không phải tốt đẹp như vậy, nàng biết một thiếu niên 13 tuổi từ núi lớn lên đi ra ngoài, phút chốc kia đáy lòng có biết bao nhiêu mê mang.

Nhưng nàng không có cách nào tưởng tượng được lần đầu tiên thiếu niên kia bước vào thế giới hay thay đổi này, hắn đã từng bước đi như thế

nào. Từ một thiếu niên trong trẻo chưa từng trải sự đời, trở thành một Đại tướng quân uy chấn thiên hạ.

Hắn đi qua bao nhiêu con đường? Trên chân có phải cũng nổi bong nước giống như nàng hay không? Có phải ban đầu hắn cũng bị người ta lừa, bị người ta dọa hoảng sợ giống như nàng hay không?

Con người Mai Tử âm ứn, tìm lòng không được giơ tay lên sờ sờ hai má gầy gò của hắn.

Mặt của hắn sờ rất chắc, không mềm mại giống nàng.

Ngón tay của nàng thuận theo góc cạnh rõ ràng của khuôn mặt hắn, sờ tới khóe mắt của hắn, cảm thụ những nếp nhăn nhỏ nơi khóe mắt.

"Sao vậy?" Hắn phủ tay lên cái tay đang sờ mó mắt mình, khàn khàn hỏi.

"Ở đây có nếp nhăn." Nàng nhỏ giọng mềm mại nói.

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nghiêm túc nhìn nàng: "Trước kia ta không nghĩ mình già, bây giờ chợt phát hiện ra, ta thật sự già rồi." Đặc biệt, nếu so với Mai Tử, hắn thật sự quá già rồi, không riêng gì người đã già, mà tâm cũng già hơn.

Mai Tử nghe ngữ điệu hắn có điểm sa sút, càng thêm đau lòng, vội vàng lắc đầu nói: "Không có, chàng không có già, chàng mới 30 tuổi, A Mang kia nói lung tung đấy!"

Tiêu Kinh Sơn nhìn dáng vẻ nàng cuống quýt an ủi mình thì cười: "Mai Tử, nàng biết không, lúc nàng còn chơi đùa dưới gốc liễu thì ta đã bắt đầu cưới ngựa, cầm kiếm, đeo cung tên rồi, ta cũng đã bắt đầu giết người rồi."

Hắn rời khỏi nàng, cúi đầu nhìn xuống hai bàn tay của mình: "Có bao nhiêu người từng ngã dưới ngựa của ta, nàng biết không? Có lẽ bọn họ cũng có cha mẹ có huynh đệ, có lẽ nơi quê hương bọn họ cũng có một Mai

Tử đang chờ bọn họ. Nhưng bọn họ chết rồi, chết dưới kiếm của ta. Người thân bọn họ vĩnh viễn không đợi được bọn họ rồi."

Hắn ngẩng đầu, nhìn nơi xa xăm, trong ánh mắt có tia mờ mịt: "Sau này ta không cần tự mình ra trận nữa, ta có thể chỉ huy ngàn quân vạn mã, ta ra lệnh một tiếng liền có thể giết chết rất nhiều người, số người đó so với người trong thôn Bích Thủy của chúng ta còn nhiều hơn rất nhiều lần."

Hắn ngược mắt, nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi: "Bây giờ có phải nàng cũng ngửi thấy mùi máu tươi trên tay ta đúng không?"

Mai Tử bị ngữ điệu thương tâm của hắn làm cho rung động đến mức không nói nên lời. Phu quân của nàng luôn không giống những người khác, phu quân này luôn quá mức hoà nhã bình tĩnh, dường như bầu trời có sụp trước mặt hắn hắn cũng không hoảng sợ.

Dáng vẻ hắn giống như không sợ trời không sợ đất, mà người không sợ trời không sợ đất này chưa bao giờ nói về chuyện quá khứ của mình, cũng sẽ không nói ra tâm sự của mình.

Lúc Mai Tử rời khỏi thôn Bích Thủy, nàng cho rằng bước đi này của mình có thể tiến lại gần lòng của hắn hơn. Bây giờ, nàng đã ra khỏi thôn, đến bên cạnh hắn, cũng giống như đi tới trái tim đang đập của hắn.

Nhưng mà, vì sao, vì sao nàng lại bắt đầu hối hận, vì sao nàng có một loại cảm giác giống như mình đang ép hắn mở rộng miệng vết thương?

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử rung động không nói nên lời, trên mặt loáng qua một tia chán nản: "Mai Tử, ta không nên nói với nàng việc này, nàng trong treo giống như dòng suối trên núi, ta cần gì phải để nàng dính vào việc này."

Trong lòng Mai Tử đau xót, biết hắn hiểu lầm rồi, cúi đầu ôm lấy hông hắn.

Nhưng lồng ngực của Tiêu Kinh Sơn lại né ra, thế này làm cho Mai Tử càng thêm đau lòng, hoảng hốt vội nói: "Ta không nghĩ chàng như vậy, tay

chàng rất sạch, không có mùi máu tươi, chỉ có một loại hương vị ánh mặt trời, hương vị đó làm ta rất vui vẻ."

Tiêu Kinh Sơn chế nhạo cười: "Ánh mặt trời? Ánh mặt trời thì có hương vị gì?"

Mai Tử từ trong lòng hấn ng ỡ thẳng dậy, nghiêm túc nói: "Hương vị ánh mặt trời là một loại hương vị rất thoải mái."

Nàng ng ỡ trên đùi hấn, nâng mặt nhìn cảm kiên nghị của hấn, ôm lấy hông hấn nhẹ giọng nói: "Chuyện quá khứ chàng muốn nói li ền nói, không thích nói thì thôi. Bây giờ ta cũng nghĩ kỹ r ỡ, không phải chỉ là giết người đánh vài trận chiến, sau đó hoàng thượng phong cho chàng cái chức tướng quân đó. Này nha, giống như người trong thôn chúng ta ai làm được việc thì trưởng thôn li ền vui vẻ, nói không chừng còn nhường luôn chức trưởng thôn cho người kia, đây đều là đạo lý cả."

Nàng suy nghĩ một chút, lại nói: "Mấy việc đánh giặc giết người vân vân, ta không hiểu cho lắm. Nhưng ta cảm thấy nếu thiên hạ này nhất định phải đánh giặc thì đó cũng không phải là chuyện chàng muốn. Chàng không đánh thì người ta cũng muốn đánh, đây không phải là chuyện chàng có thể quyết định. Với lại, chàng không giết họ thì người khác cũng sẽ giết họ, đây đều là mệnh, trốn cũng trốn không được."

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng nói lưu loát như vậy, cúi đầu nhìn nàng một h ỡ, chợt cười: "Nàng nói rất hay, sao trước kia ta chưa từng phát hiện ra nhỉ."

Mai Tử lắc đầu nói: "Không phải là ta nói hay, đây vốn chính là đạo lý nha! Giống như bây giờ hoàng thượng muốn gây chiến tranh, nếu chàng nhất định không ra giúp thì thiên hạ này không biết còn loạn đến bao giờ. Đến lúc đó, chẳng những sẽ có rất nhiều người chết, ngay cả dân chúng chúng ta cũng phải đóng thuế sung đình! Bây giờ chàng đi ra, chàng ra lệnh một tiếng, tuy xác thực có người chết vì chàng, nhưng lại càng có nhiều người bởi vì chàng mà được sống, càng nhiều người nhiều người vì chàng mà có cuộc sống an định."

Tiêu Kinh Sơn tr ần mặc, gật gật đầu nói: "Nàng nói thật có lý. Thật ra ta cũng biết đi ầu đó, chẳng qua tư tưởng lại quá phức tạp, ngược lại lại đem mình quấn l ấ y."

Mai Tử thấy thế, đắc ý cười cười: "Chàng đâu chỉ có tư tưởng phức tạp, ta thấy chàng còn có tính tình trẻ con nữa."

Tiêu Kinh Sơn nhú m ầ y: "Ta đâu có tính tình trẻ con đâu?"

Mai Tử cười nhìn h ắ n: "Vừa r ấ i là ai nói mình đã già, chẳng lẽ không phải là đang giận m ấ y lời A Mang kia nói sao?"

Tiêu Kinh Sơn nhớ lại, chính mình cũng cười: "Nàng nói đúng, ta tự thấy then thùng xấu hổ trước mặt tiêu Mai Tử đáng yêu nhà ta a."

Lại nói về Thành vương gia sau khi dẫn con trai mình quay về khách sạn li ề n giáo huấn một h ầ i. Nhưng tiêu thế tử này cố tình ngoan cố có chết cũng không chịu hối cải, cuối cùng Thành vương gia chỉ có thể vừa lấy tình vừa lấy lý, nhen ngào từng tiếng nói ra tình thế của thiên hạ bây giờ, nói ra tình cảnh gian nan của chính mình.

Thì ra thiên hạ lúc đó đại loạn, bảy vị Vương gia tranh giành đ ế vị, các lộ quân một phen hỗn chiến, cuối cùng nhờ có Tiêu Kinh Sơn giúp đỡ mà thái tử đoạt được ngôi vị hoàng đ ế, đăng cơ lên ngôi.

Từ lúc hoàng thượng lên ngôi, li ề n có vài công th ầ n khuyên hoàng thượng triệt hết hậu họa về sau, nhưng hoàng thượng lại là người rất nhân từ, thế là vừa phong đất vừa phong hào cho các vị Vương gia, để bọn họ chiếm giữ một phương của mình.

Vốn có đất phong, làm vương ở đó, ngày qua ngày cũng sống rất tốt, nhưng Bành vương gia kia lại cố tình không yên, h ắ n đã tâm không chết muốn làm hoàng đ ế. H ắ n tạo phản phen này, đừng nói là đám công th ầ n lúc đó, ngay cả hoàng đ ế vốn là người nhân từ cũng có thể đã bắt đầu hối hận: tại sao lúc đó lại muốn tha thứ cho đám người kia!

Vào thời điểm này, địa vị Thành vương gia cũng có chút khó tránh bị người hoài nghi. Thế là lúc này hắn mới hấp tấp chạy đến Vân Châu, biểu lộ lập trường với vị công thần khai quốc Tiêu Đại tướng quân này, đồng thời hiến bản đồ địa hình thành Thanh Châu trân quý kia.

Như thế một hồi, vị Tiêu Đại tướng quân này đầu tiên đối với mình cũng có vài phần ấn tượng tốt, trước mặt hoàng thượng đương nhiên sẽ nói vài lời tốt hơn, Thành vương gia suy tính cũng không có sai lầm gì.

Nhưng ai dè con trai của mình lại tức giận tranh cãi, vậy mà có tình ý với phu nhân người ta, chẳng những có tình ý, còn nói rõ ràng người ta già rồi, không xứng với tiểu phu nhân yếu điệu.

Thành vương gia thở dài, khi ấy hắn rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt của Tiêu Đại tướng quân kia đen lại!

Thành vương gia đối diện con trai của mình khóc to: "A Mang à, con muốn cả nhà chúng ta bởi vì con mà đồng tắng hết sao?"

"Vậy cha nói con nên làm sao bây giờ?" A Mang bị phụ vương của mình nói nửa ngày, cũng có chút hối hận rồi.

Thành vương gia thấy hắn hối hận, vội vã tranh thủ thời cơ: "Ngày mai ta dẫn con đi nhận lỗi với hắn được không?"

A Mang nghe vậy, nhất thời thối mặt ra: "Xin lỗi hắn? Con không muốn! Con làm gì có lỗi? Con nói cái gì sai sao?"

Thành vương gia vội vàng nói: "Không có, A Mang, con đương nhiên không có lỗi gì. Nhưng chúng ta không phải đang trong tình thế bắt buộc hay sao? Chúng ta phải bớt làm cao, da mặt phải dầy lên, dù chúng ta có đúng cũng phải nhận chúng ta sai a!"

A Mang suy nghĩ một chút thấy phụ vương vừa nói vừa mếu, khuôn mặt non nớt hạ lửa giận nhẫn nhục cùng quyết tâm: "Được, vậy con sẽ đi với cha đến xin lỗi hắn!"

TIÊU KINH SƠN TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 58: Ai?

Vài ngày này ở quân doanh, mặc dù Tiêu Kinh Sơn luôn bận bàn chuyện cơ mật nên phải tránh Mai Tử, nhưng đối với tình hình lúc này Mai Tử ít khi cũng biết một chút. Bây giờ Bành vương gia kia đã bị dấn vào đường cùng, chỉ có thành Thanh Châu này là phòng thủ cuối cùng của hắn, Tiêu Kinh Sơn mang theo đại quân cùng quân của Lỗ Cảnh An nhập làm một, lại một đại quân khác cũng đã tới nơi này, bây giờ chỉ cần ra lệnh một tiếng, mọi người sẽ công thành.

Vì sao bây giờ Tiêu Kinh Sơn còn chưa công thành, Mai Tử tò mò hỏi hắn vấn đề này, nàng cảm thấy sớm công thành một chút, bọn họ sẽ có thể về nhà sớm một chút. Tiêu Kinh Sơn trả lời, chuyện này rất phức tạp, liên quan đến các lộ quân thưởng phạt sau này, đồng thời hoàng thượng cũng nhân từ thể hiện một tia tình cảm cuối cùng với người gọi là biểu thúc - Bành vương gia.

Mai Tử nghe chuyện này liên quan đến nhiều việc như thế, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: Thôi vậy, lúc chàng làm xong việc này, chúng ta liền về nhà đi, dù sao chỉ cần chàng không xảy ra chuyện gì là được.

Tiêu Kinh Sơn nghe lời này, tay đang cầm bút ngừng lại, lập tức cười: "Yên tâm, ta sẽ không có chuyện gì."

Mai Tử thấy hắn nói như thế, chợt nhớ tới chuyện khác, liền hỏi: "Nam nhân mặc áo trắng kia, hắn trộm bản đồ Thanh Châu của bọn chàng, nếu như chàng bắt được hắn thì sẽ xử trí thế nào đây?"

Mai Tử ở đây mấy ngày cũng nhìn ra, gần đây Thôi phó tướng vẫn dẫn người đi lục soát muốn tìm nam tử áo trắng kia. Nghĩ đến nụ cười như gió

xuân thổi vào mặt của người kia, cùng với ở đông lửa ấm áp trong rừng, thật nướng thơm lòng, Mai Tử cũng có chút lo lắng thay hắn.

Tiêu Kinh Sơn ngẩng đầu liếc nhìn Mai Tử, sau đó cúi đầu cầm lấy bút phê duyệt chuyện quân tình trên bàn, miệng không lịch sự chút nào nói: "Nên xử thế nào thì xử thế đấy."

Mai Tử cắn cắn môi, con người chuyên chuyên, thật muốn hỏi nữa, nhưng nhìn dáng vẻ này của Tiêu Kinh Sơn, bây giờ có hỏi cũng không hỏi được gì.

Lúc A Mang bước vào quân doanh liền nhận được những ánh mắt cùng sắc mặt khó coi. Những người đó rõ ràng là khách khí hữu lễ, thế nhưng trong khách khí còn mang theo một tia bất mãn cùng khinh bỉ.

A Mang hung hăng trừng qua, hắn rất bất mãn, hắn không phải là nói một câu thật tình thôi sao, tại sao những người này lại nhìn hắn giống như nhìn thấy kẻ thù như vậy?

Thành Vương gia vừa hướng người ta gật đầu chào, vừa cuống quít kéo con cương đi về phía trước. Đưa con trai này a, hắn không gây chuyện thì sẽ không thoải mái sao?

A Mang bị phụ thân tóm lấy như vậy, lạnh mặt đi về phía trước, cuối cùng đến đại doanh Tiêu Kinh Sơn xử lý quân sự thường ngày. Tiêu Kinh Sơn nghe nói Thành vương gia đến, đương nhiên là vội vàng mời người vào ngồi.

Hai bên chấp tay làm lễ sau đó tự mình ngồi xuống. Thành vương gia đi thẳng vào điểm chính, nói cười bày tỏ, nói xong liền đẩy con trai của mình về phía trước, đồng thời còn trừng nhử của mình một cái.

Tiêu Kinh Sơn ngày đó nghe A Mang nói trong lòng đương nhiên có chút không vui, nhưng hắn là nhân vật nào, ngay lúc này dĩ nhiên là chỉ cười nhạt một tiếng, khoan dung mà nói: "Chẳng qua là một câu nói giỡn của đứa nhỏ mà thôi, Tiêu mỗ làm sao có thể để vào trong lòng. Vương gia cố ý đến đây vì chuyện này, thật sự làm cho Tiêu mỗ có chút hổ thẹn."

A Mang vốn đang ôm nhẩn nhục cong eo cúi đầu hướng người ta nói lời xin lỗi, nhưng bỗng nhiên lại nghe Tiêu Kinh Sơn nói cái gì mà "Một câu nói giỡn của đứa nhỏ", trong lòng hấn lại bực, không nhịn được ngẩng đầu lớn tiếng nói: "Ta không phải là đứa bé! Ta đã 18 tuổi rồi!"

Tiêu Kinh Sơn nhìn dáng vẻ người trẻ tuổi này hòng cố phần phần bất bình, ngược lại lại cảm thấy thú vị, mỉm cười không nói.

Thành vương gia nghe con trai nói vậy, hung hăng trừng hấn một cái: "Câm mồm, có tướng quân cùng phụ vương ở đây, đâu đến lượt con chen miệng vào!" Trùng con trai xong, hấn lại vội vã xoa người hướng Tiêu Kinh Sơn chấp tay: "Tướng quân, khuyến tử thật sự được sung quá mức, thật sự. . . . ."

Hấn nói chưa xong, Tiêu Kinh Sơn lại hào phóng cười một tiếng, rộng rãi xoa tay nói: "Mà thôi, thế tử là người đơn thuần sáng sủa, tính tình này cũng rất đáng mừng, Vương gia không cần khách khí như thế."

Thành vương gia thấy hấn xác thực không để ý, lúc này mới hơi yên tâm, lại khen Tiêu Đại tướng quân độ lượng vài câu, lúc này mới xoa người, đen mặt lạnh lùng nói với con trai: "Còn không xin lỗi Tiêu Đại tướng quân!"

A Mang nhìn dáng vẻ phụ thân mình hướng người ta chấp tay ca tụng, trong lòng cũng có chút hối hận rồi, biết lời mình vừa nói lại xúc động. Lúc này phụ thân lại nói mình xin lỗi, hấn cũng liền nhịn xuống bất mãn trong lòng, cứng rắn tiến lên, cứng giọng nói: "Lần trước A Mang nói bậy nói bạ, chạm tới Tiêu Đại tướng quân, mong Đại tướng quân nể tình A Mang tấm bé vô tri, tha thứ cho A Mang, "

Giọng nói hấn chẳng những cứng ngắc giống như con nít đọc sách, lúc nói tới "Tấm bé vô tri" còn tăng giọng không tình nguyện làm cho thị vệ bên ngoài lâu cũng nghe được.

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên cũng không đi tính toán chuyện này, dù sao nương tử của mình chính là nương tử của mình, cuối cùng cũng không thể bị tiêu tử lỗ mãng non nớt này cướp đi. Một năm ấy hấn còn để ý việc ở

nhà nên trong lòng còn lo lắng không yên. Bây giờ việc nhà đã ổn, hấn quân tâm đại định, đương nhiên căn bản sẽ không để ý cái gì.

Lập tức hấn vội vàng đỡ A Mang đang cong lưng dậy, độ lượng cười một tiếng, miệng nói: "Thế tử thật sự quá mức khách khí rồi, chỉ là một câu đùa bỡn, Tiêu mỗ đâu để trong lòng." Tay hấn đỡ lấy A Mang, lại hướng Thành vương gia khen vị thế tử này một phen. Thành vương gia đương nhiên cũng khiêm tốn một phen, trong miệng thẳng mắng đứa con trai này của mình không hiểu chuyện.

A Mang nhìn hai người trò chuyện nhiệt tình, cẩn thận chen vào một câu: "Phụ vương, A Mang đã nói xin lỗi, Tiêu Đại tướng quân cũng không để ở trong lòng, vậy bây giờ A Mang có thể ra ngoài đi dạo không?" Nhìn hai người này lòng hấn cảm thấy buồn bực.

Thành Vương gia vừa cười vừa giải thích: "Đứa bé này, tính tình hiếu động, luôn ng ỏi không yên."

Tiêu Kinh Sơn thấy tình trạng đó, biết hấn không muốn ở lại đại doanh, hơn nữa hấn cũng đang có chuyện cơ mật quan trọng cần bàn với Thành vương gia, liền gọi thị vệ bên ngoài phân phó nói: "Dẫn thế tử đi tham quan doanh lý một chút."

Thị vệ vội vàng đáp ứng, Thành vương gia thấy Tiêu Kinh Sơn nhìn qua có vẻ không tính toán gì, e sợ con trai mình lại ngang bướng chột phát tác nói ra lời gì ngu xuẩn nữa nên liền nói: "A Mang thường ngày kính ngưỡng Tiêu Đại tướng quân trị quân có cách, đến lúc này hấn còn nói muốn tích lũy thêm kiến thức, bây giờ vừa hay hấn có thể nhìn xem bốn bề một chút."

A Mang nghe phụ thân nói thế, trong lòng rất không tình nguyện nhìn cái ghế da hổ Tiêu Kinh Sơn đang ng ỏi, nghĩ thầm ta cần gì phải kính ngưỡng người a. Nhưng nghĩ là nghĩ vậy hấn lại không dám nói gì, chỉ có thể lạnh mặt đi theo thị vệ ra ngoài.

Đi ra ngoài, thật ra cũng chẳng có gì để nhìn, trong quân không phải chỉ có mấy cái doanh trướng cùng trường mâu và luyện binh thôi sao, hấn đã

sớm len lén nhìn qua. Thị vệ ở bên ngoài doanh trướng nghe đến vị thế tử này, thật ra cũng rất là bất mãn, nghiêm mặt khách khí nhưng rất bất hòa.

A Mang thấy tình trạng đó, trong lòng chợt có chủ ý, "Khụ" một tiếng, lấy giọng điệu buôn bán nói với thị vệ này: "Vị đại ca này, ta thấy người cũng rất bận rộn, ta không có việc gì, chỉ nhàn rỗi đi dạo mà thôi, tự ta tùy tiện đi xem một chút là được, người cứ đi làm việc chính sự của người đi."

Thị vệ mặt không biểu tình nhìn hẩn một cái, sử dụng giọng điệu cung kính lại bất hòa nói: "Thế tử, tướng quân lệnh ta mang người đi tham quan một chút."

A Mang cười nói: "Ta hiểu rõ, nhưng bây giờ ta muốn tự mình đi một chút."

Thị vệ lần này chẳng thèm nhìn hẩn, mặt không biểu tình nói: "Thế tử, tướng quân lệnh ta mang người đi tham quan một chút."

A Mang sờ sờ đầu, nghĩ muốn nói ra mình có chút nhu cầu, nhưng khi nhìn vẻ mặt lạnh tanh của thị vệ theo sau, vẻ mặt này nghiêm túc giống như cục đá, hẩn lập tức nuốt vào câu mình đang nghẹn trở vào, đồng thời trong lòng âm thầm hiểu rõ một chuyện: tướng quân đáng giận tất nhiên sẽ có thị vệ đáng giận!

Hẩn vốn nín một bụng tức giận từ trong doanh trướng bước ra, bây giờ lại gặp phải tên thị vệ không thông minh này, trong lòng càng thêm rục rủa. Đang muốn phát tác, hẩn chợt nhớ tới ý tưởng vừa rồi của mình, liền nhẫn nại bày ra nụ cười hướng thị vệ nói: "Vị đại ca này, ta bỗng nhiên rất buồn."

Thị vệ mặt không biểu tình nhìn hẩn một cái, giọng lạnh tanh nói: "Đi với ta." Vừa nói hẩn vừa đi tới một góc khuất.

A Mang ngoan ngoãn đi theo thị vệ để giải quyết nỗi buồn. Hẩn làm thế hô: "Đại ca, người không cần đi theo ta, thường ngày ta tự tại quen rồi, người đi sát ta quá ta liền nghẹn không ra."

Thị vệ thấy tình trạng đó, không thể làm gì khác hơn là thối lui vài bước.

A Mang căn bản chưa từng cỡi quần xuống, chỉ len lén nhìn xem thị vệ có nhìn mình hay không, liệ̀n giộ́ng như mèo cong eo chu ậ̀n êm.

Khinh công của A Mang cũng không tệ, ở quân doanh lớn như thế tránh né quay cu ậ̀ng một phen, rất nhanh liệ̀n chạy ra xa.

Hắn nhìn xung quanh thấy không ai chú ý tới hắn liệ̀n trịnh trọng "Khụ" một tiếng, sửa sang lại ống tay áo cùng tóc tai, bắt đậ̀u hướng doanh trượ̉ng nghỉ ngơi của Tiêu Kinh Sơn mà đi.

Mai Tử và Tiêu Kinh Sơn là vợ ch ậ̀ng, dĩ nhiên Mai Tử phải ở trong doanh trượ̉ng của Tiêu Kinh Sơn. Bây giờ còn sớm, chắc là Mai Tử đang ở chỗ đó? Bây giờ hắn đi qua, không chừng có thể gặp Mai Tử a.

A Mang đông tránh tây lạng, cuối cùng đến đượ̣c doanh trượ̉ng của Tiêu Kinh Sơn. Hắn trông chừng lúc không có người liệ̀n vòng ra sau doanh trượ̉ng, từ trong ống giày rút ra một con dao ngắn, cẩn thận cắt một khe hở nhỏ phía sau doanh trượ̉ng. Hắn mở khe ra, len lén nhìn vào bên trong, quả nhiên liệ̀n thấy Mai Tử lúc này đang nằm nghiêng trên giường.

Đêm qua Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn lăn lộn vài lậ̀n, bây giờ mới sáng sớm còn mệt mỏi nên nàng chưa rời giường. Lúc này cái chậ́n đang đắp trên ngực nàng cơ h ộ̀ trượt xuống, trên người tỏa ra tia biệ́ng nhác. Nàng cũng không muốn giơ tay lên kéo chậ́n lại, chỉ trở mình lật qua lật lại, để chậ́n tơ màu xanh mượt mà trượt lên trượt xuống trước ngực, che chậ́n đi một chút phong cảnh mỹ lệ.

Lúc đậ̀u A Mang thấy Mai Tử trong lòng chỉ có kinh hãi, đang nghĩ xem làm thế nào để chào hỏi với nàng mà không kinh động đến người khác. Nhưng lúc này vừa thấy Mai Tử trở mình lật qua lật lại, da thịt m ệ̀m mại bị chậ́n che chậ́n, lọ̀ mờ có thể thấy đượ̣c rãnh đen trước ngực.

A Mang lập tức sửng sốt, mắt trượ̀ng lớn, hai bàn tay chặt chẽ nắm lấy vải bạc doanh trượ̉ng không dám động. Hắn cảm thấy cổ họng khát khô,

tim trong ngực nhảy lên. Hắn biết không nên, nhưng trong lòng dường như có một 100 con ngựa đang phi nhanh, hắn không nhịn được muốn xem rõ ràng hơn một chút. Đây là nữ nhân cùng hắn đi đường, từng tùy tiện nằm bên người hắn, thời gian đó hắn chưa từng có một chút ít nghĩ xiên xẹo nào. Bây giờ nữ nhân này đã cách ngàn núi vạn nước, hắn vắt hết óc nghĩ cách gặp mặt nàng, muốn nhìn nàng một chút.

Hắn nhìn chung quanh một chút, phát hiện phía sau doanh trướng rất vắng vẻ, ngược lại không có ai chú ý, thế là liềm móc dao ngắn ra, lại đem khe hẹp rộng một chút. Nhưng ngay lúc này, tấm chăn tơ màu xanh trên người Mai Tử trượt xuống, che hơn phân nửa phong cảnh, khe rãnh kia sáng sáng tối tối, hắn căn bản nhìn không rõ, trong lòng liềm vô cùng lo lắng.

Lúc này Mai Tử đang lười nhác không thú vị mà nằm trên giường nhìn cái liềm mà suy nghĩ. Thật ra nếu là trước đó vài ngày, Mai Tử có lẽ sẽ cẩn thận, nhưng vài ngày nay ở quân doanh đã lâu, biết người ở đây cũng rất tuân thủ quy củ. Doanh trướng của Tiêu Kinh Sơn chưa từng có người dám tự tiện xông vào, vì vậy nàng cũng lớn mật hơn, không cẩn thận như thế.

Nàng nằm trên giường một hồi, nghĩ đến sáng sớm Tiêu Kinh Sơn hình như ra đi rất vội, không biết lúc nào mới có thể trở về, mình có chút lười biếng như vậy, vẫn nên mặc quần áo vào một chút. Tiêu Kinh Sơn vì sợ nàng nhàm chán nên sai người mang đến một ít sách y thuật cho nàng. Nàng xem đến say sưa, có gì không hiểu sẽ đến chỗ đại phu trong quân hỏi một chút.

Nghĩ đến đây, nàng liềm muốn dậy. Mà gối dậy đương nhiên chăn sẽ trượt xuống, thế là nàng một tay bắt lấy chăn, một tay với lấy quần áo trên giá gỗ bên cạnh.

Con mắt A Mang ở ngoài doanh trướng nhìn vào, thấy nàng chợt đứng dậy, ngược lại sợ hãi giật mình, cho là mình đã bị phát hiện, không nhịn được "A" một tiếng.

Mai Tử cả kinh, giữ chặt lấy chăn che ngực lại, run rẩy hỏi: "Ai?"

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 59: Vừa Rồi Người Ở Đây Làm Gì?

Mai Tử kêu lên một tiếng lại làm cho đầu lĩnh tuần canh xung quanh chú ý, ngay lập tức có tiếng bước chân chạy lại đây, ở bên ngoài cung kính hỏi: "Phu nhân, có chuyện gì sao?"

Lúc này A Mang ở phía ngoài bị động tác của Mai Tử làm kinh hách, lập tức thiếu chút nữa đặt mông té lăn xuống đất, sau đó lại nghe thấy tiếng vệ binh tuần canh, sợ đến nỗi vội vã lấy hai tay níu chặt khe hẹp để nó hợp lại, tránh cho Mai Tử nhìn ra cái gì sơ hở.

Mai Tử nhìn bốn phía quanh doanh trướng, thấy không có gì xảy ra ngoài ý muốn, thế là vội vàng chưa kịp mặc quần áo, hướng đầu lĩnh bên ngoài nói: "Ta vừa nghe có chút âm thanh kỳ quái, nhưng khi nhìn xung quanh lại không thấy ai."

Đầu lĩnh tuần canh nghe vậy, lập tức nói: "Nếu như vậy, chúng ta lập tức phái người lục soát xung quanh."

Mai Tử nghĩ mình xác thực mới nghe thấy tiếng kêu, để bọn họ lục soát một chút cũng tốt, thế là liền gật gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt." Vừa nói nàng vừa vội vã mặc quần áo chỉnh tề rồi đứng dậy, đem chăn gấp thẳng, nghĩ đến lỡ có chuyện gì, bộ dạng mình nằm trên giường cũng không tiện.

A Mang ở bên ngoài nghe Mai Tử nói với đầu lĩnh tuần canh như thế, biết nếu bị bắt gặp thì thật sự gặp phải kiếp nạn. Hắn sợ đến mức vội vã từ trên đất bò lên muốn tìm chỗ để trốn.

Hai má hai tai hắn đỏ lên xấu hổ, e sợ nếu thật sự bị người ta phát hiện thì sẽ nhận được một trận quở trách hoành tráng. Thế là bò lên muốn hướng ra phía ngoài, nhưng mới đi chưa tới vài bước quay đầu nhìn lại liền thấy chỗ vải bọc mình cắt ra kia đang bị gió thổi ra!

Hắn nghĩ nếu bị người phát hiện, việc này chỉ sợ bị làm loạn lên, đây là đờ háo sắc rình coi tướng quân phu nhân của người ta đi ngủ, phải làm sao bây giờ? Thế là hắn lại cuống quýt quay lại, đem chỗ vải bạc doanh trưởng bị mình cắt tung ra khếp lại, ít nhất không để nó bị gió thổi ra trước đã.

Hắn đang làm thì nghe có từng trận từng trận tiếng bước chân bên cạnh, chợt ngẩng đầu nhìn, thì ra là một đám tướng sĩ tuấn canh đang bao vây xung quanh bắt đầu lục soát.

Thẹn thùng đỏ hồng trên mặt A Mang rút sạch, chỉ còn lại trắng bệch. Thật ra hắn vốn không sợ những người này, nhưng nếu bị bắt vì tội rình coi tiểu Mai Tử, hắn không còn mặt mũi nào! Hơn nữa đêm qua phụ thân giáo huấn một phen, trong lòng hắn cũng hiểu, bây giờ Thành vương phủ đang trên đầu sóng ngọn gió, những người kia bán mạng cho Tiêu Kinh Sơn và đương kim hoàng thượng tranh đấu giành thiên hạ, khó nói bọn họ sẽ làm ra chuyện gì.

A Mang đang do dự không biết làm thế nào cho phải thì thấy đã có người đang hướng chỗ mình đi tới. Lúc này hắn đã không còn đường để trốn, dưới tình thế cấp bách, hắn chợt độc ác nghĩ, sau đó dứt khoát cầm dao găm đem vải bố cắt ra, chính mình xẹt một cái chui vào.

Mai Tử ở bên trong đang cầm một quyển sách y, chau mày nghe động tĩnh bên ngoài. Chợt ngay lúc này, có một người chui đến bên cạnh làm nàng sợ hãi thật sự không ít.

A Mang thấy nàng muốn hô to, vội vã đi lên, một tay che miệng nàng lại, đồng thời nhỏ giọng nói: "Là ta, đừng sợ!"

Mai Tử trợn mắt sợ hãi nhìn người tới, quả nhiên thấy người đang che miệng mình chính là A Mang non nớt trong mắt mang theo kinh hoàng.

Nàng vội vàng lắc đầu lại gật đầu, lắc đầu là nói người muốn làm cái gì, gật đầu là nói ta không kêu.

A Mang thấy nàng nhận ra mình, vội vàng rời khỏi nàng, lui về thuận tay tìm sợi dây thừng đem lỗ hồng doanh trước bị rách cột chặt lại. Tay hắn

hơi run, bần rộn cột chặt, nhưng dây thừng lại không nghe lời, vải doanh trướng cũng không nghe lời, hấn cột chặt không được.

Lúc này Mai Tử đã bình tĩnh lại, vội vã đi tới, cầm cây kim từ trong túi kim chỉ của mình tiếp lấy vải doanh trướng trong tay hấn, lưu loát khâu lại. Vừa khâu vừa hỏi: "Đây rốt cuộc là chuyện gì, sao người lại ở đây?"

A Mang nhìn khuôn mặt Mai Tử trắng noãn hồng nhuận không khỏi nhớ tới cảnh xuân mình vừa mới thấy, trên mặt nhất thời đỏ hồng, ngại ngùng nói: "Hôm nay ta theo phụ vương lại đây gặp Tiêu Đại tướng quân, vừa hay đi qua bên này."

Lúc này Mai Tử đã nhanh nhẹn khâu xong khe hẹp trên doanh trướng, đang dùng răng cắn đứt đoạn chỉ lưu loát nút lại, lúc này nghe A Mang nói như thế, không hiểu hỏi: "Người đi qua thì đi qua, sao lại kinh hoảng chạy trốn vào chỗ ta?"

A Mang bị Mai Tử hỏi như thế, ngay cả cổ cũng hồng, cà lăm một phen, cuối cùng nói: "Sao ta biết được, chính là bị người hiểu lầm ta là người xấu."

Mai Tử nhìn vải doanh trướng bị rách dài một chút, lại nghĩ tới tiếng động mình nghe thấy trước đó, nghi ngờ nhìn A Mang, cau mày hỏi: "Có phải người làm chuyện gì xấu đúng không?"

Vốn A Mang đang đỏ mặt, lúc này bị Mai Tử hỏi như thế, nhất thời không dám nhìn Mai Tử, chỉ đứng tại chỗ cúi đầu, lắp bắp nói: "Không. . . . Không có. . . ."

Mai Tử trực tiếp đem "Không có" của hấn coi như "Có", đánh giá hấn một hồi, hoài nghi chất vấn: "Vừa rồi người ở đây làm gì?"

Nói xong, nàng đột nhiên ý thức được chuyện gì đó, nhìn khe hẹp đã được mình khâu lại dường như không còn hở một chút nào, lạnh giọng hỏi: "Vừa rồi người ở đây thấy được cái gì?"

Lời này hỏi đến đây, A Mang ngay cả can đảm để nói "Không có" cũng không còn. Hắn đáng thương nhìn Mai Tử, nhỏ giọng biện giải: "Thật ra... thật ra cái gì ta cũng không thấy." Thật cái gì hắn cũng không thấy a, vừa chần vừa tóc, đâu có nhìn thấy rõ cái gì, nhưng dáng vẻ nàng tùy tiện nằm ngửa ra như vậy cũng đủ để làm tim A Mang không thể đập nhanh hơn được nữa.

Lần này Mai Tử hiểu ra, trong nháy mắt mặt đỏ hồng, chợt đứng lên, tức giận nói: "Sao người có thể làm như vậy? Thế mà làm ra cái chuyện này!"

Nàng nghĩ đến tình cảnh vừa rồi của mình, càng thêm thẹn thùng tức giận. Vừa rồi mình lộ ra hơn phân nửa bản vai, chẳng lẽ cái này cũng bị hắn nhìn thấy?

Mai Tử vừa nghĩ tới chuyện này, trong mắt nhất thời ẩm ướt, trong lòng lại vừa uất ức vừa xấu hổ tức giận: "Người sao có thể làm vậy, người làm ta còn mặt mũi nào để đi gặp phu quân nhà ta?"

A Mang thấy mắt nàng ngấn lệ, tâm cũng nhất thời xoắn xoắn, giải thích nói: "Người đừng sợ, ta thật sự không thấy cái gì, ta thề ta không thấy cái gì! Ta... ta thề" Hắn vừa nói vừa vội vã giơ tay lên: "Ta mà thấy được cái gì, liền để ta cả đời không cưới được nương tử, cơ khổ một người!"

Mai Tử thấy hắn thề độc đương nhiên cũng không đành lòng, cắn cắn môi nói: "Người không cần như thế, người không thấy gì thì nhanh nhanh đi đi, tránh cho hắn trở về bắt gặp lại sinh ra hiểu lầm."

A Mang khó xử nhìn bốn phía, cẩn thận nói: "Nhưng xung quanh tất cả đều là người đi tuần canh, ta đi ra ngoài thì khẳng định không có cách nào giải thích. Nếu như thế, cho dù chúng ta có một vạn cái miệng cũng không giải thích rõ được, hơn nữa chuyện này khẳng định ngay lập tức sẽ truyền đến tai Đại tướng quân nhà người, đến lúc đó hắn tất nhiên sẽ hiểu lầm."

Mai Tử suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, lập tức có chút bất đắc dĩ: "Vậy người nói xem nên làm thế nào?"

A Mang cũng không biết, sờ sờ đầu cuối cùng nói: "Nói cách khác, ta núp ở đây một hồi trước, chờ bọn họ lục soát xong thì người len lén thả ta đi."

Mai Tử cảm thấy cách này rất không ổn, mình vốn không làm chuyện gì xấu, bây giờ lại giống như người đi ăn trộm vậy. Nhưng nàng cẩn thận vén rèm nhìn ra bên ngoài một chút, quả nhiên xung quanh đều là người, lúc này nếu A Mang đi ra ngoài dĩ nhiên sẽ bị người hiểu lầm.

Nàng không có cách nào: "Cũng thôi, người núp ở đây trước, nhưng không được lặp lại chuyện như vậy nữa!"

A Mang nghe vậy, mừng rỡ trong lòng: "Ta đang muốn nói chuyện với người, bây giờ núp ở đây cùng người nói một chút, vừa trùng ý ta."

Mai Tử không vui nhìn hắn một cái: "Có gì để nói đâu, trước kia ta là nữ giả nam trang, chúng ta đi đường cũng không chú ý tới cái gọi là ngại ngùng giữa nam và nữ. Bây giờ ta tìm được phu quân nhà ta rồi, người lại nói với hắn những lời kia để hắn không được tự nhiên, sau này ta phải ít tiếp xúc với người để tránh cho người ta hiểu lầm."

Nói xong, nàng lại cảm thấy mình có chút nhẫn tâm với A Mang, phải biết trên đường đi đến đây, người ta cũng xem như có giúp đỡ nàng. Nàng mấp má môi, muốn nói thêm cái gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Mới đầu nàng xem A Mang giống như đệ đệ, trong lòng có chút vui vẻ với hắn. Nhưng kể từ ngày hắn nói những lời kia, Mai Tử mới đột nhiên ý thức được thì ra A Mang đối với nàng có tâm tư khác. Bất luận là nàng và Tiêu Kinh Sơn sau này như thế nào, Mai Tử cũng tuyệt đối không có khả năng cùng A Mang phát triển chuyện gì, thế là nàng lại nghĩ, không bằng quyết tâm dứt khoát tàn nhẫn một lần.

A Mang nghe nàng nói, thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng ngây ngô thật lâu, cuối cùng giống như đứa bé bị uất ức nói: "Người tìm được phu quân của người rồi thì không cần ta nữa sao?"

Mai Tử nghe hắn nói chệch qua chuyện khác thì vội vã: "Người cũng không phải là gì của ta thì sao ta lại cần người cơ chứ, ta từng cần qua người sao?"

Khuôn mặt non nớt của A Mang toát ra vẻ thống khổ, hắn nhìn chăm chăm Mai Tử nói: "Người biết không, ta vì có thể gặp người một lần mà phải len lén chạy lại đây. Nếu chuyện này bị phụ vương ta hoặc phu quân người biết, bọn họ khẳng định sẽ không tha thứ cho ta. Ta dốc sức để gặp người, nhưng người lại đối xử với ta như vậy sao?"

Mai Tử nghe lời hắn nói, cảm thấy lời này chọt trúng ngay chỗ áy náy của mình, nhưng nàng cũng chỉ có thể chịu đựng, xoay mặt cứng rắn nói: "Ta cũng không có cách nào, người cứ đối xử với ta giống ta đối với người là được."

Con người trong sáng của A Mang toát ra tia tuyệt vọng, hắn thống khổ lắc lắc đầu, có chút khàn khàn nói: "Sao người lại đối xử tàn nhẫn với ta như thế? Chúng ta từng đồng hành với nhau, lúc đầu ta xác thực luôn mắng người cười người, nhưng sau này người cũng nhìn ra, ta thật lòng đối tốt với người, ta còn từng muốn, muốn sau này — —"

Hắn nói tới đây thì nghẹn ngào, gian nan nói tiếp: "Mà thôi, người đã có phu quân từ sớm, việc này ta không đề cập tới nữa. Bây giờ ta chỉ muốn hỏi người một vấn đề cuối cùng, người có thể trả lời ta không?"

Mai Tử cắn môi, cố gắng làm ra vẻ lạnh lùng nói: "Người đừng hỏi nữa, chúng ta không còn gì để nói, phu quân của ta trở về nhìn thấy thì không được đâu."

A Mang lại cười lạnh: "Người có thể yên tâm, hắn đang bàn luận đại sự với phụ vương ta, nhất thời nửa khắc sẽ không lại đây."

Mai Tử rủ đầu xuống "À" một tiếng sau đó nói: "Có vấn đề gì, người cứ hỏi."

A Mang nhìn chăm chăm Mai Tử đang gục đầu, hít sâu một hơi hỏi: "Người rốt cuộc có bao nhiêu hiểu biết về Tiêu Kinh Sơn? Người biết

chuyện quá khứ của hắn sao?"

Ngày hôm trước Mai Tử mới nghe Tiêu Kinh Sơn nhắc tới chuyện quá khứ, biết cái gọi là quá khứ đối với Tiêu Kinh Sơn mà nói cũng không phải là hũ ức tốt đẹp gì, vì vậy nghe A Mang nhắc lại thì trong lòng có chút không vui, lạnh mặt nói: "Biết thì như thế nào, không biết thì như thế nào, dù sao hắn cũng là phu quân của ta."

A Mang lại không bỏ qua, tiếp tục truy vấn nói: "Người quả nhiên không biết! Người cái gì cũng không biết thì sao lại có thể gả cho hắn? Chẳng lẽ người không sợ — —"

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 60: Không Thở Vào Kinh Thành Với Tiêu Kinh Sơn

Mai Tử thấy A Mang ấp a ấp úng, trong lòng lại không có hảo cảm, lạnh mặt nói: "Hắn là phu quân của ta, trước kia hắn như thế nào đương nhiên hắn sẽ nói cho ta biết, người cần gì ở đây đâm chọt gây xích mích." Trong lòng nàng chọt cảm thấy có chút hối hận khi giữ A Mang ở đây, nàng không muốn nghe A Mang nói về Tiêu Kinh Sơn như thế.

A Mang thấy nàng như vậy, biết nàng hiểu lầm rồi, vội la lên: "Ta là có ý tốt, người căn bản không biết chuyện trước kia."

Mai Tử trong lòng càng tức giận: "Người không cần cho ta biết, ta căn bản không muốn biết! Người vẫn nên nhanh nhanh đi ra ngoài đi, tránh cho người khác biết chuyện còn cho rằng ta với người có gì mập mờ!"

A Mang nghe vậy, cắn răng hạ giọng hô: "Người cho rằng hắn đường đường là một Đại tướng quân sao, vì sao hắn rời triều đình mà ngay cả một người thân cũng không có? Người biết vì sao sao?"

Mai Tử nhíu mày phản bác nói: "Không có thì như thế nào, không có không phải chuyện gì sai, nguyên nhân chính là vì hắn không có người nhà nên trở về mới cưới ta."

A Mang lại không đoái hoài đến hành động dường như muốn bùng nổ tai của Mai Tử, cắn răng cắn lợi mà nói: "Bởi vì mọi khuê tú trước kia hoàng thượng tứ hôn cho hắn, tất cả đều xảy ra chuyện! Không một ai thoát khỏi rủi ro!"

Mai Tử nghe mà ngây người, hé ra cánh môi hồng nhuận nhưng không nói được gì, nàng không hiểu chuyện rủi ro là ý gì.

A Mang thở dài, chân thành nói: "Mai Tử, ta sợ người cũng xảy ra chuyện."

Mai Tử lại không hiểu, hoàng thượng từng tử hôn cho Tiêu Kinh Sơn, sau đó những người kia đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

A Mang xem xét bên ngoài, thấy những tướng sĩ tu ần canh bên ngoài vì không tìm thấy tung tích gì nên d ần d ần tản đi r ồi, lúc này mới nói: "Mà thôi, chuyện này ta cũng không thể nói lung tung, sau này có lẽ người sẽ biết. Đừng có ngây ngô bên cạnh Tiêu Kinh Sơn, nếu người đã gả cho hắn r ồi thì không có cách nào. Bây giờ ta chỉ có thể cho người biết một chuyện, người nhất định phải nhớ lấy, không thể vào kinh thành với Tiêu Kinh Sơn, nhất định không thể đi, nhớ lấy!"

Trong lòng Mai Tử nghi ngờ, đang muốn kéo lấy A Mang hỏi thêm thì lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, sau đó có thị vệ gọi tướng quân, giọng nói này rõ ràng là Tiêu Kinh Sơn đã trở về.

A Mang nghe giọng Tiêu Kinh Sơn, hoảng hốt vội nói: "Ta đi trước, gặp lại sau." Vừa nói hắn vừa vung rèm bên cạnh, giống như con mèo cong eo chui ra.

Mai Tử ngây người, đang nghi ngờ thì lại nghe thấy tiếng Tiêu Kinh Sơn vén rèm bước vào.

Tiêu Kinh Sơn thấy sắc mặt nàng không tốt, vội vàng tiến lên sờ sờ trán nàng: "Sao sắc mặt lại khó coi như thế? Vừa r ồi ai dọa nàng?"

Trong lòng Mai Tử đang nghi ngờ, lập tức vội vàng lắc đầu: "Không sao, chỉ là có chút choáng váng."

Tiêu Kinh Sơn lại bắt lấy cổ tay nàng sờ sờ mạch đập, phát hiện không có chuyện gì lúc này mới yên tâm: "Vừa r ồi nghe tướng sĩ tu ần canh nói có chút tiếng vang kinh động đến nàng, không có chuyện gì chứ?"

Mai Tử sợ hắn hiểu lầm nên quyết định giấu Tiêu Kinh Sơn, vội vàng lắc đầu nói: "Ta mới dậy, ngủ mơ mơ màng màng nên có khi là nghe

nh ần."

Tiêu Kinh Sơn nhẹ nhàng "À" một tiếng, lúc này mới nói: "Vừa r ấ Thành vương gia cùng Thế tử A Mang lại đây, A Mang cùng một thị vệ đi ra ngoài dạo sau đó lại đi mất, bây giờ ta đang phái người đi tìm."

Mai Tử nghe, trong lòng cả kinh, hoảng hốt vội nói: "Sao hấn lại không cẩn thận như vậy, tìm được chưa?"

Sắc mặt Tiêu Kinh Sơn có chút tối đen nhìn không rõ nét mặt, lắc lắc đầu nói: "Chưa được."

Mai Tử cúi đầu, trong lòng có chút thấp thỏm, nghĩ đến hấn vừa mới chui ra ngoài sẽ không bị người phát hiện chứ?

Tiêu Kinh Sơn đưa tay phủ lên mái tóc đẹp của Mai Tử, m ềm giọng hỏi: "Nàng nghĩ cái gì vậy?"

Mai Tử đang cúi đầu suy nghĩ, bị hấn hỏi như vậy lại sợ hãi giật mình, vội vã cười gượng lắc đầu nói: "Không nghĩ cái gì. . . . ." Nàng muốn tùy tiện nói vài câu, nhưng môi chuyển động lại không thể nói ra một câu ứng phó qua loa tặc trách, trong đầu chỉ trống rỗng.

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên đem tất cả nhìn vào trong mắt, không biến sắc nói: "Nàng còn chưa ăn cơm, chắc là đói bụng?"

Mai Tử vội vã gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy, ta đói!"

Tiêu Kinh Sơn cười , xem xét thần sắc Mai Tử, c ầm tay nhỏ bé của nàng nói: "Được, chúng ta nhanh chóng ăn cơm thôi."

Lúc ăn cơm sáng thần sắc Mai Tử vẫn bất an như cũ, Tiêu Kinh Sơn đương nhiên đầu đem tất cả để vào trong mắt nhưng hấn lại không hỏi gì, chỉ nói thuộc hạ đi tìm thế tử. Kết quả chưa chờ đến lúc ăn cơm xong liền có thuộc hạ đến báo, nói là đã tìm được tiêu thế tử r ấ, đang ở h ần c ầ bên cạnh đại doanh, tiêu thế tử đứng ở chỗ đó ôm bụng khó chịu.

Nghe tin tức này Tiêu Kinh Sơn liếc nhìn Mai Tử, nhàn nhạt nói: "Xem ra thân thể hần có chút không ổn."

Mai Tử gật đầu: "Ừ, xem ra là vậy."

Tiêu Kinh Sơn lại đây cùng Mai Tử ăn cơm là vội vàng vụng trộm, bây giờ đã tìm được tiểu thế tử, hần dù gì cũng phải đi qua xem một chút, thế là buông chén đũa xuống, đứng lên nói: "Nàng tự ăn đi, ta đi một chút rồi trở về"

Mai Tử ngẩng đầu nhìn hần một cái, căn dặn nói: "Ừ, chàng đi nhanh lên."

Lúc Tiêu Kinh Sơn vung áo khoác lên đứng dậy thì mắt vừa đúng quét qua một góc của doanh trướng, thế là ánh mắt của hần liền dừng ngay chỗ đó.

Mai Tử thuận theo ánh mắt hần nhìn qua, vừa hay lại nhìn thấy hần đang nhìn chằm chằm cái khe hẹp mới được mình vá trên doanh trướng, nhất thời tim đập rộn lên.

Tiêu Kinh Sơn đi qua, ng ỡ xồm xuống sò sò chỗ khe hẹp mới được may, lại nhìn vào mắt Mai Tử, lúc này mới nói: "Không trách được nương tử của ta bị kinh hách, thì ra doanh trướng này quá t ỡ tàn r ỡ."

Mai Tử không hiểu ý hần, cũng không tiện tiếp lời nên chỉ có thể gật gật đầu.

Tiêu Kinh Sơn đi tới, giơ tay lên sò sò má của nàng, mềm giọng nói: "Nàng ng ỡ xuống ăn trước đi, ta qua xem một chút rồi trở về"

Mai Tử cũng chỉ có thể khéo léo gật đầu một chút, gật xong lại giương mắt nhìn hần, không nhịn được căn thận hỏi: "Lúc nào mới đánh giặc xong? Lúc nào chúng ta mới có thể về nhà?"

Cái tay của Tiêu Kinh Sơn đang sò hai má của nàng tạm dừng lại, lập tức cười nói: "Rất nhanh."

Một ngày này Mai Tử nói chuyện với Tiêu Kinh Sơn tóm lại có vài phần cẩn thận, một là nàng cảm giác thấy Tiêu Kinh Sơn đã biết chuyện A Mang, hai là đi đầu A Mang nói xác thực làm lòng nàng nghi ngờ.

Nàng giờ đầu ngón tay tính toán một chút, đương kim hoàng thượng lên ngôi làm đế lúc thiên hạ thái bình thì Tiêu Kinh Sơn đại khái khoảng 25 tuổi, sau này hắn trở về thôn Bích Thủy lúc 28 tuổi. Ba năm này, hắn làm Đại tướng quân, người vừa trẻ tuổi, nhìn cũng đẹp mắt (đây là Mai Tử thấy vậy), một người như vậy tại sao lại chưa từng kết hôn?

Nhất thời, nàng chợt nhớ tới lúc Lỗ Cảnh An đến thôn Bích Thủy nhìn thấy nàng thì kinh dị, khi ấy hắn đối diện với nàng thở dài nói, hắn cho là Tiêu Kinh Sơn sẽ cô độc một đời.

Mai Tử đối với quá khứ của Tiêu Kinh Sơn vốn cũng không để ý lắm, nghĩ đến nó không chém chém thì giết giết, nhưng hôm nay xem ra, trong đó chẳng lẽ còn có dính dáng tới nữ nhân khác?

Trong lòng Mai Tử, Tiêu Kinh Sơn là một hán tử thiết huyết, Mai Tử chưa từng nghĩ qua một nam nhân như vậy nếu đứng cùng với những nữ nhân khác thì sẽ có cảm giác gì. Sự thật là từ khi Mai Tử quen biết Tiêu Kinh Sơn, nữ nhân bên cạnh Tiêu Kinh Sơn dường như chỉ có mình nàng.

Hôm nay, Mai Tử lại không nhận được nghĩ, chẳng lẽ lúc chưa quen biết nàng, quá khứ 28 năm của Tiêu Kinh Sơn, thế nhưng còn có nữ nhân khác?

Nữ nhân kia là người thế nào? Mai Tử không gặp qua nhiều nữ nhân xinh đẹp cao quý, nàng dốc hết ruột gan để nghĩ thì cũng chỉ nghĩ tới những phu nhân có tiền bôi bôi trét trét phấn trên mặt trong trấn.

Trong lòng Mai Tử bắt đầu chua chua, nàng cảm thấy lời nói của A Mang là thật, thế là, trước kia Tiêu Kinh Sơn quả nhiên đã từng được tứ hôn, nhưng mà những hôn ước kia cuối cùng bởi vì một nguyên nhân kỳ quái nào đó mà không thành.

Mai Tử cảm thấy Tiêu Kinh Sơn vẫn có chuyện giấu mình, hắn chỉ nói về những thứ chém chém giết giết kia, nhưng cho tới bây giờ lại chưa đề

cập qua chuyện cưới xin, hơn nữa cũng chẳng đề cập qua bất kỳ nguyên nhân nào khiến cho hắn không cưới những người đó.

Cả ngày này Mai Tử không có chút tinh thần, Tiêu Kinh Sơn thấy nàng như vậy cũng không hỏi cái gì, nhưng thần sắc hắn cũng có chút khó coi.

Buổi tối, lúc hai người rửa mặt rồi chuẩn bị lên giường, Mai Tử vẫn đi qua cởi áo nói dây lưng cho hắn. Lúc cúi đầu giúp hắn tháo dây lưng, quanh quẩn quanh khoang mũi chính là hơi thở đậm đà mùi vị nam tính của hắn. Mai Tử có chút mềm ra, lại có chút bất đắc dĩ. Nàng chua xót mà nghĩ, chẳng lẽ trước kia cũng từng có một nữ nhân giúp hắn cởi áo nói dây lưng?

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nhìn Mai Tử đang suy nghĩ, nhàn nhạt hỏi: "Hôm nay cả ngày tinh thần nàng đều rất không tốt, đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Mai Tử cảm nhận ánh mắt thăm dò của hắn, lắc lắc đầu nói: "Không sao, chỉ là nhớ nhà, không biết mẹ ở nhà thế nào rồi."

Tiêu Kinh Sơn vỗ vỗ nhẹ tay của nàng, an ủi nói: "Hôm nay ta đã phái người trở về đưa tin."

Mai Tử nghe vậy, gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt, không biết lúc nào mới có thể trở về mẹ, bọn họ sẽ lo lắng."

Tiêu Kinh Sơn nghe lời này, ngồi bên giường chợt nói: "Bên này nửa tháng nữa là có thể kết thúc, đến lúc đó ta cần phải lên kinh gặp hoàng thượng. Chờ gặp hoàng thượng xong, chúng ta sẽ trở về"

Mai Tử nghe còn nửa tháng liền kết thúc thì trong lòng vui mừng, nhưng lập tức nghe đến lên kinh thì chợt nhớ tới lời A Mang đã nói, trong lòng liền trầm xuống.

Kinh thành, chỗ đó sẽ có cái gì?

Tiêu Kinh Sơn cảm thấy Mai Tử dị dạng, liền giải thích nói: "Chúng ta chỉ đi lên kinh thành gặp hoàng thượng một chút mà thôi, hoàng thượng là

người khoan dung, nàng không phải cần sợ."

Mai Tử gật gật đầu: "Ừ, ta hiểu rõ, dù sao chàng đi đâu thì ta liền theo đó là được, sớm muộn gì chúng ta cũng cùng nhau về nhà." Lập tức hai người lên giường nằm xuống, lúc đầu không hiểu vì sao mà hai người đầu không ôm nhau ngủ giống như bình thường, mà chỉ nằm tại chỗ của mình, nhìn đỉnh doanh trướng tự suy nghĩ.

Lúc sau Tiêu Kinh Sơn duỗi tay qua nắm tay Mai Tử. Mai Tử do dự một chút rồi cần ngược lại hắn.

Tiêu Kinh Sơn kéo tay nàng chột lật người một cái, Mai Tử chỉ cảm thấy trước mắt mình tối sầm, liền bị hắn đè cả người dưới thân.

Tiêu Kinh Sơn thở dốc nặng nề mà áp lực, động tác thô lỗ mà khắc chế, nhanh chóng áp sát chặt, tiến vào, sau đó mãnh liệt công phạt.

Mai Tử cảm thấy mình giống như đang ngã trên một chiếc thuyền nhỏ trong dòng nước xiết, gió thổi mưa rơi phiêu đảng kịch liệt. Thân thể không có chỗ nào không bị nam nhân này nắm trong tay, thở dốc cùng tiếng kêu cũng thuận theo động tác của hắn mà phóng đảng.

Đến cuối cùng, Tiêu Kinh Sơn chột trở nên gấp gáp, động tác mau mà sâu, nhiều lần nhập hết vào động, một lần so với một lần càng mãnh liệt. Mai Tử nghe tiếng ván giường kêu vang, liền mạng cắn răng nhịn xuống tiếng ngâm nga nói: "Cẩn thận chút, có tiếng vang."

Tiêu Kinh Sơn lại tỏ thái độ khác thường, trầm giọng nói: "Vậy thì sao?"

Vừa nói động tác phía dưới vừa tăng nhanh, nhanh đến mức Mai Tử cơ hồ không chịu nổi. Lúc nàng cho là mình không chịu được nữa thì cuối cùng một trận kinh luyện cũng kết thúc.

Mồ hôi trên ngực Tiêu Kinh Sơn nhỏ giọt xuống trước ngực Mai Tử. Mai Tử nhắm mắt lại cảm thụ lửa nóng từ vực thăm từ từ thối lui.

Tiêu Kinh Sơn lật người, đem nàng ôm vào lòng.

Mai Tử dần dần cảm thấy hô hấp bình thường đang vờn quanh cánh mũi, nàng mở hé mắt.

Lúc con người mở hé ra, nàng thấy trong bóng tối cũng có một đôi con người đang trềnh mặt nhìn mình.

Bốn mắt nhìn nhau, Mai Tử muốn lên tiếng nói chuyện. Lúc này Tiêu Kinh Sơn cũng muốn lên tiếng nói chuyện.

Hai người dừng lại, Tiêu Kinh Sơn sờ sờ hai má Mai Tử, khàn khàn nói: "Nàng nói trước đi."

Mai Tử cọ cọ trước ngực hẳn: "Chàng nói trước đi."

"Ta không có gì muốn nói, chỉ muốn cho nàng biết, sau này trong lòng có chuyện gì thì cứ nói cho ta."

"À, ta cũng không có gì muốn nói, chỉ hi vọng chàng có chuyện gì cũng nói cho ta biết, có được không?"

"Được."

TIÊU NUƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 61: Chính Là Ghen Đấy, Vậy Thì Sao ?

Chờ lúc Mai Tử mở hé mắt ra thì trước mắt vẫn là màn đêm, lò mò có thể thấy được đỉnh doanh trướng phía trên. Mai Tử cảm thấy dị dạng bên cạnh, vươn tay ra thì phát hiện Tiêu Kinh Sơn đã tỉnh dậy rồi.

Trong bóng tối, hấn chau mày, hai con mắt thâm trầm bất trắc.

Mai Tử nghi ngờ hỏi: "Sao vậy?" Sao nửa đêm lại tỉnh dậy, vì sao Tiêu Kinh Sơn cũng tỉnh lại rồi?

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng tỉnh lại, an ủi vỗ vỗ tay nàng, nhẹ giọng nói: "Bên ngoài hình như có tiếng vang, ta đi ra ngoài xem một chút."

Trong lòng Mai Tử động một cái, vậy mà lại nhớ tới tình cảnh A Mang xuất hiện lúc ban ngày, không khỏi lo lắng, không phải A Mang lại chạy tới đây chứ?

Tiêu Kinh Sơn thấy sắc mặt nàng không tốt, cho là nàng sợ nên an ủi nói: "Bên ngoài thị vệ cùng tướng sĩ tuần canh đều ở đây, không có chuyện gì đâu."

Mai Tử gật gật đầu: "Ừ, vậy chàng cẩn thận chút."

Tiêu Kinh Sơn ôn nhu nói: "Yên tâm đi." Vừa nói hấn vừa vuốt vuốt tóc nàng, xoay người rời khỏi doanh trướng.

Mai Tử thấy hấn rời khỏi, không nhịn được quay đầu xem xét chỗ vải bố bị cắt lúc ban ngày, lại bối rối nhớ tới lúc bọn cướp tấn công vào thôn Bích Thủy trước kia, luôn cảm thấy thấp thỏm, trong lòng như bị cái gì đó néo lấy.

Chợt nghĩ tới trước đây không lâu, lúc ban đêm trong rừng sâu A Mang chán ghét nói nàng nha đầu nông thôn non nớt ngây thơ. Bây giờ nàng nghĩ lại lại đột nhiên phát hiện ra một đường đi này, thì ra hẳn đã sớm thể hiện tình cảm, chỉ là nàng không phát hiện ra mà thôi.

Mai Tử càng cảm thấy áy náy, nghe thấy tiếng bước chân cùng tiếng gào thét bên ngoài, nhìn ánh đuốc lấp lánh, nàng càng thêm đứng ngẩn không yên.

Không nhận được xuống giường, vén cửa sổ doanh trướng nhìn ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài đã có rất nhiều tướng sĩ, vây đến ba tầng, đang cần đuốc tìm kiếm gì đó.

Trên người Tiêu Kinh Sơn chỉ mặc một cái áo đen, đứng sừng sững trong bóng tối, rõ ràng nói: "Bằng hữu ba lượt tiến vào quân doanh của ta, hai lần Tiêu mỗ không có trong quân. Lần này các hạ và ta lại có duyên, ngại gì không hiện thân gặp mặt?"

Mai Tử nghe lời này, trong lòng cuối cùng thở một hơi, người đến không phải A Mang mà là nam tử áo trắng trước kia đã từng đề cập qua.

Nhưng nam tử áo trắng là người nào, vì sao lại muốn giúp nàng, vì sao lại cướp đi bản đồ Thanh Châu, vì sao hôm nay lại tiến vào quân doanh?

Đang muốn nghĩ, chợt nghe thấy một tiếng cười ôn nhu, trong tâm Mai Tử nhất thời chú ý, quả nhiên là nam nhân mình từng gặp trong rừng!

Nam tử áo trắng cười xong, chỉ thấy phiêu đảng phía trên mấy cây đuốc trong bóng tối là một đạo màu trắng loáng qua, gió thổi áo bào bay bay, sau đó liền có một nam tử người mặc áo trắng, yên yên ổn ổn đứng ngay trước mặt Tiêu Kinh Sơn.

Nam tử áo trắng cười nhìn Tiêu Kinh Sơn, chấp tay phong thái hào hùng cười nói: "Tiêu Đại tướng quân, tại hạ là Dương Kinh Phong, ngưỡng mộ đại danh của Tiêu tướng quân đã lâu."

Chúng vị phó tướng thị vệ ở một bên đã đứng đợi, nhìn thấy người này xuất hiện, ánh đao kiếm cùng thương mâu nhất nhất tiến lên, r ầm r ầm một tiếng hướng chính xác Dương Kinh Phong bên này.

Dương Kinh Phong cũng không để ý, chỉ cười nhạt xem xét Tiêu Kinh Sơn.

Tiêu Kinh Sơn giơ tay, nhất thời đao kiếm thương mâu những thứ kia đều rút lại.

Tiêu Kinh Sơn trầm thấp ra lệnh nói: "Mọi người tạm thời lui ra."

Mọi người sửng sốt, trong tay vẫn nắm lấy cung, Thôi phó tướng tiến lên hỏi: "Tướng quân, trong tay người này có bản đồ Thanh Châu."

Tiêu Kinh Sơn nhìn mọi người một cái, gật đầu nói: "Chuyện này ta sẽ tự xử lý."

Tiêu Kinh Sơn ở trong quân có uy vọng, vả lại còn có võ công, có hấn ở đây, mọi người cũng không sợ nam tử áo trắng này chạy. Hướng h ồ hai lần trước hấn đào thoát là bởi vì họ không đề phòng, hôm nay đao thương lửa thiêu nhiều người như thế, dĩ nhiên không sợ hấn chấp cánh bay đi. Lập tức mọi người vừa đề phòng nam tử áo trắng, vừa cầm lấy đao kiếm, thu h ấ mũi tên cẩn thận lui ra.

Tiêu Kinh Sơn thường ngày trị quân có cách, hấn không có ở đây một năm thì tất cả cũng có Thôi phó tướng thay mặt trị quân. Vì vậy chỉ cần một khắc, hàng người vây quanh nước chảy không lọt đều đã lui ra, cuối cùng chỉ còn dư lại một vài người trung thành hằng ngày đi theo Thôi phó tướng còn đứng thẳng một bên.

Mai Tử đứng phía sau mảnh vải bố nhỏ nên trông không được rõ, chỉ thấy phía trước có hai nam nhân, một áo trắng phiêu dật tự nhiên thanh thoát giống như mây trắng xa xôi trên bầu trời, một áo đen cẩn thận đại độ hư huyền giống như ngũ cốc, thân hình như núi đứng sừng sững.

Một thân áo đen Tiêu Kinh Sơn chấp tay, thản nhiên cười một tiếng nói: "Dương huynh, ngày ấy ở thôn Bích Thủy vô tình gặp được, Kinh Sơn đối với bản lĩnh Dương huynh đã quá mức ngưỡng mộ. Sau này, nương tử vụng về của ta lại có duyên được Dương huynh tương trợ, Tiêu mỗ cảm kích không thôi, hôm nay ở chỗ này tạ qua."

Hắn nói đến chuyện thôn Bích Thủy, lại nói đến chuyện giúp Mai Tử nhưng không đề cập tới chuyện bản đồ Thanh Châu, hơn nữa cũng không nhắc đến chuyện tự ý đột nhập quân doanh.

Dương Kinh Phong nghe hắn nói như thế, cười nói: "Tiêu tướng quân, ngày ấy ở thôn Bích Thủy được huynh tặng một cái tay gấu, lại được huynh mời bữa cơm, ta đương nhiên phải báo đáp, vì vậy trên đường ám trợ phu nhân, chuyện này không cần đề cập tới nữa."

Tiêu Kinh Sơn thấy hắn nói rõ ràng như thế, không khỏi sinh lòng hảo cảm: "Dương huynh làm việc ân oán rõ ràng, Tiêu mỗ bội phục."

Dương Kinh Phong liếc nhìn doanh trưởng một bên, ánh mắt như có như không quét qua ô rèm cửa đang vén lên một chút của doanh trưởng rồi cười nói: "Tiêu Đại tướng quân, bản đồ Thanh Châu xác thực là tại hạ lấy đi."

Tiêu Kinh Sơn thấy hắn nói chưa dứt ý, chỉ gật đầu chờ hắn nói đoạn sau.

Dương Kinh Phong lại nói: "Trước đó vài ngày người giả tin tức nhiễu loạn quân tâm cũng là tại hạ."

Tiêu Kinh Sơn nghe nói vậy chỉ cười nhạt: "Dương huynh lợi hại, Tiêu mỗ bội phục."

Dương Kinh Phong nhíu mày hỏi: "Tiêu tướng quân, ta hiệp trợ đảng phản bội nhiễu loạn quân tâm lẫn lộn, lại cướp đi bản đồ Thanh Châu gây trở ngại cho đại quân phá thành, khiến cho đại quân nhiều ngày trì trệ đóng ở chỗ này. Bây giờ tướng quân thật vất vả mới gặp được tại hạ, vì sao không nhanh một chút đem tại hạ bắt đi?"

Tiêu Kinh Sơn nghe nói thế thì rõ ràng cười to, tiếng cười phiêu đảng trong bầu trời doanh trướng. Cười xong, hắn nhìn Dương Kinh Phong nói: "Dương huynh, 20 vạn đại quân của Đại Chiêu ta hôm nay đóng quân ở thành Vân Châu này sẵn sàng tư thế, bây giờ chỉ cần Tiêu mỡ ra lệnh một tiếng, đại quân tất nhiên sẽ càn quét phá thành, này — —"

Hắn tạm nghỉ, trịnh trọng nhìn Dương Kinh Phong nói: "Một lời đồn hư hư giả giả hay là một tấm bản đồ há có thể ngăn được?"

Dương Kinh Phong nghe lời này, vẻ mặt không động, trên mặt có vẻ thờ dãi: "Tiêu tướng quân nói vậy cũng đúng, đại thế đông đúc, không ai có khả năng ngăn lại!"

Tiêu Kinh Sơn cười nhìn Dương Kinh Phong, chấp tay chân thành nói: "Dương huynh, mặc dù ta và huynh chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng Tiêu mỡ đối với Dương huynh lại rất bội phục, bây giờ có thể nghe Tiêu mỡ nói một câu hay không."

Lúc này trên mặt Dương Kinh Phong lại lạnh nhạt như gió, nghe Tiêu Kinh Sơn nói lại thành khẩn: "Tiêu tướng quân, mời nói."

Mắt hồ Tiêu Kinh Sơn quét qua doanh trại không thấy điểm cuối này, cuối cùng dừng lại trên người Dương Kinh Phong: "Dương huynh, hôm nay huynh có tâm hiện thân cùng Tiêu mỡ nói chuyện, chắc là trong lòng đã có tính toán?"

Khuôn mặt Dương Kinh Phong vốn lạnh nhạt như gió bây giờ đã có một tia trầm trọng, một lúc sau thờ dãi một tiếng nói: "Tiêu tướng quân, bản đồ Thanh Châu đang ở trên người Kinh Phong đây, tùy thời có thể hiến lên, nhưng tại hạ có một thỉnh cầu."

Tiêu Kinh Sơn cười nhìn Dương Kinh Phong, hỏi: "Dương huynh muốn giao dịch với Tiêu mỡ?"

Dương Kinh Phong cười khở một tiếng: "Giao dịch thì không dám, nếu nể tình thì tướng quân đáp ứng cũng được, không đáp ứng cũng được, bản đồ tại hạ nhất định sẽ dâng lên."

Tiêu Kinh Sơn có chút trầ n tư, chấp tay nói: " Dương huynh trư ợng nghĩa như thế, ngược lại làm Tiêu mỗ bội phục! Dương huynh có lời gì cứ nói, Tiêu Kinh Sơn nếu có thể làm được, tất nhiên sẽ toàn lực mà làm."

Dương Kinh Phong nghe lời này, giống như nhất thời khó có thể mở miệng, trầ n mặc một lúc sau mới bỗng nhiên nói: "Tại hạ chỉ mong lúc Đại tướng quân phá thành có thể bảo vệ Bành vương gia một mạng!"

Tiêu Kinh Sơn nghe lời này, vẻ mặt nghi ngờ nhìn về phía Dương Kinh Phong: "Tiêu mỗ muốn hỏi một câu, Dương huynh và Bành vương gia rốt cuộc có quan hệ gì, vì sao nhiều lần lập đi lập lại ra tay tương trợ như vậy?" Ra tay tương trợ cũng không kỳ quái, nhưng thái độ kia rất mơ hồ không rõ.

Dương Kinh Phong áy náy cười một tiếng: "Này, thứ cho tại hạ không thể trả lời."

Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu: "Dương huynh nếu có chỗ khó xử, Tiêu mỗ đương nhiên sẽ không cưỡng cầ u. Nhưng chỉ là, Bành vương gia mang binh mưu phản, nếu có một ngày binh bại bị bắt, dĩ nhiên phải áp giải lên kinh thành giao cho đư ợng kim hoàng thượng xử trí, đến lúc đó chuyện không thể do Tiêu mỗ làm chủ nữa."

Dương Kinh Phong hiểu gật đầu, con người lơ mờ có thể thấy một tia chán nản: "Đi ều này tại hạ đương nhiên hiểu, lúc ấy chỉ cầ u Tiêu huynh có thể vì hấn mà lên tiếng nói một hai câu là đủ."

Nói đến đây, Mai Tử núp ở một bên nghe thấy đã bị sương mù vây quanh, đối với Dương Kinh Phong này rốt cuộc là dạng người gì lại càng thêm không rõ. Nếu như hấn là đ ồng bọn của Bành vương gia thì vì sao bây giờ lại giao ra bản đ ỡ? Nếu như không phải một bọn, vì sao hấn lại muốn cứu tánh mạng của Bành vương gia?

Nàng đang nghi ngờ thì thấy Dương Kinh Phong từ trong lòng lấy ra một tấm giấy da dê đưa cho Tiêu Kinh Sơn. Tiêu Kinh Sơn tiếp lấy, lại trịnh trọng tạ qua Dương Kinh Phong.

Sau đó nàng lại thấy hai người kia chấp tay khen ngợi nhau một phen, cuối cùng chân Dương Kinh Phong điếm một cái, như gió như chim từ không trung phiêu đi.

Tiêu Kinh Sơn vẫn đứng ở đó, trong tay nắm lấy tấm bản đồ da dê nhìn bóng dáng Dương Kinh Phong biến mất mà trầm tư.

Mai Tử nhẹ tay nhẹ chân đi đến bên giường, cởi áo khoác lên nửa nằm xuống, trong lòng mặc dù vẫn như cũ nghi ngờ nhưng rốt cuộc vẫn buông xuống lòng vốn đang treo lên.

Nam tử áo trắng Dương Kinh Phong kia dù gì cũng giúp qua nàng, nàng cũng không hy vọng người này gây thù oán gì với Tiêu Kinh Sơn.

Chốc lát, Tiêu Kinh Sơn tiến vào phòng, nhìn thấy Mai Tử khéo léo nằm ở trên giường, cả cười một tiếng.

Hắn đem giấy da dê cất xong, sau đó đi tới bên giường ngồi xuống, bàn tay duỗi tiến vào chăn.

Mai Tử âm ỉm chợt bị bàn tay lạnh cầm lấy, rất không thoải mái, uốn éo người oán trách: "Đừng tiến vào, tay lạnh quá."

Bàn tay Tiêu Kinh Sơn lại được một muống mườì du dờì trên người nàng, trong miệng cười nói: "Sờ một chút liền ấm a."

Mai Tử nhẹ nhàng "Hừ" một tiếng, lời này nói vậy cũng đúng, sờ một cái dĩ nhiên là ấm áp rồi.

Tiêu Kinh Sơn dứt khoát nằm xuống, tiến vào trong chăn, bàn tay đem Mai Tử ôm vào lòng, càng thêm tùy ý sờ.

Mai Tử đem sờ trường lấy đầu ngón tay chọc chọc vào lồng ngực hắn, bất mãn nói: "Ta thấy chàng ở bên ngoài lấy được cái bản đồ gì kia, trong lòng vui vẻ nên mới đùa bỡn ta."

Bàn tay Tiêu Kinh Sơn đem ngón tay nàng đan chặt, nhìn chăm chăm con người nàng hỏi: "Vừa rồi nàng lại len lén chạy qua nhìn là nhìn cái gì?"

Đầu ngón tay Mai Tử hư đốn giấy giấy lòng bàn tay hần không khuất phục, xoay mặt đi nói: "Có thể nhìn cái gì, chính là lo lắng cho chàng."

Tiêu Kinh Sơn lại không tin: "Ta thấy nàng lo lắng cho người khác thì đúng hơn."

Mai Tử vội vàng lắc đầu: "Đâu có, trừ chàng ra, ta còn có thể lo lắng ai!"

Tiêu Kinh Sơn nói chuyện có chút cẩn răng cẩn lợi: "Quá mức, vợ con nương tử của ta bây giờ không phải là tiểu cô nương ngày ấy ở trong thâm sơn không hiểu sự đời nữa rồi! Cái gì mà tiểu thế tử Vương gia, cái gì mà đại hiệp áo trắng không rõ tung tích, dọc đường đi cũng giúp được nhiều việc đấy."

Mai Tử nghe lời này, giống như tìm ra được nhược điểm, dậm dậm lồng ngực hần nói: "Chàng thường ngày luôn giả vờ hào phóng, tối nay đang vui vẻ nên đem mấy chuyện ghen tuông kia nói ra phải không?"

Tiêu Kinh Sơn nghe nói vậy ngốc ra, trên mặt có chút hiện hình, lại mạnh miệng nói: "Chính là ghen đấy, vậy thì sao?"

Mai Tử không ngờ hần lại dứt khoát thừa nhận, ngược lại bị ghen một chút, lập tức phản ứng lại, kêu lên: "Chàng nếu nói như vậy, ta ngược lại muốn hỏi một chút."

Tiêu Kinh Sơn nhíu mày nhìn nàng: "Được, nàng lại muốn hỏi cái gì?"

Mai Tử nhất thời không biết lên tiếng như thế nào, cúi đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng bu ãn bực nói: "Trước kia chàng... trước kia chàng có muốn cưới cô gái nào không?"

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 62: Những Nữ Nhân Kia Đều Đã Là Chuyện Quá Khứ

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy lại sửng sốt, ở trong bóng tối nâng cằm nàng lên, cau mày nhìn chằm chằm về mặt Mai Tử nói: "Ai nói với nàng cái gì sao?"

Mai Tử nghe lời này, trong lòng biết hẳn tất nhiên có gì đó giấu nàng, lập tức càng thêm không vui, chỉ truy vấn nói: "Chàng không muốn trả lời như vậy... vậy chính là có r ấ."

Tiêu Kinh Sơn bị tiểu nương tử nhà mình bức như thế, một lúc sau nói: "Rốt cuộc nàng muốn biết cái gì? Ai nói với nàng cái gì?" Giọng nói hẳn không tự giác cùng mang theo không tình nguyện.

Mai Tử nghe giọng điệu Tiêu Kinh Sơn mang theo chút nghiêm khắc ý vị, nhất thời sửng sốt. Nàng chưa từng bị hắn quát như vậy, lập tức rất uất ức, trong mắt có giọt nước mắt muốn tràn mi, nhưng nàng vẫn nhịn được, áp chế nức nở làm bộ bình tĩnh hỏi: "Chàng không cần hỏi ta người khác nói với ta cái gì, chàng chỉ cần trả lời ta, trước kia có phải chàng đã từng muốn kết hôn với người khác hay không là được."

Tiêu Kinh Sơn chợt ng ấ dậy, lạnh tanh nói: "Nếu nàng muốn biết, vậy ta liền trả lời."

Mai Tử nghe hắn nói như thế, trong tâm trầm xuống, chợt cảm thấy đáp án này mình không muốn nghe chút nào, nhưng nàng vẫn mở to mắt nhìn thân ảnh mỏng lung lạnh lùng bên cạnh.

Trong bóng tối, ngữ điệu Tiêu Kinh Sơn cơ hồ nghe không ra bất cứ tia cảm tình nào: "Phải, có một người, ta từng cảm thấy ta nên cưới nàng ấy."

Mai Tử nghe, trái tim giống như lập tức bể ra.

Nàng cúi đầu, chặt chẽ nắm lấy góc chăn, nước mắt lại chảy xuống.

Nước mắt chảy xuống không tiếng động, ngấm vào trong chăn, Mai Tử cố gắng khống chế mình, không phát ra tiếng khóc sù sùi nào.

Tiêu Kinh Sơn quay đầu nhìn kỹ Mai Tử, chợt thấp giọng than thở: "Nàng cần gì hỏi những chuyện này, những nữ nhân đó đầu đã là chuyện quá khứ, ta đã sớm quên."

Mai Tử nghe giọng nói hần trở nên nhu hòa, trong lòng lại càng uất ức, cuối cùng không nhịn được khóc ra tiếng.

Tiêu Kinh Sơn rốt cuộc vẫn không đành lòng, đưa tay muốn cầm lấy tay nàng, nhưng Mai Tử đang bực, nhẫn tâm phất tay, ngược lại để tay Tiêu Kinh Sơn rơi vào khoảng không.

Tiêu Kinh Sơn nén bực giải thích nói: "Mai Tử, việc này thực sự đã là quá khứ, nếu nhắc tới chỉ thêm rắc rối mà thôi. Hôm nay nếu nàng hỏi, vậy bây giờ ta chỉ có thể nói cho nàng một chút, nàng có vấn đề gì cần hỏi đi, phạm là chuyện có thể nói ta nhất định sẽ nói. Qua hôm nay, chuyện này cũng đừng nhắc lại nữa."

Mai Tử nghe giọng nói kia vẫn như cũ mang theo nghiêm khắc, hơn nữa còn nói cái gì mà "Có thể nói nhất định sẽ nói", ý hần là có chuyện không thể nói sao? Huống hồ hần còn nói qua hôm nay không được nhắc lại nữa, đây đâu phải là chuyện cơ mật trong quân đầu, cần gì phải làm như thế! Vì vậy nàng càng nghi ngờ không hiểu, trong tâm uất ức lần nữa dâng lên.

Tiêu Kinh Sơn nhìn nàng không ngừng rơi nước mắt, trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ nhưng giọng điệu lại mang theo vài phần bất đắc dĩ: "Nàng có vấn đề gì thì cứ hỏi đi."

Mai Tử cắn cắn môi, lau lau nước mắt, nhỏ giọng hỏi: "Chàng muốn cưới người kia, tại sao lại không cưới nữa?"

Tiêu Kinh Sơn trầm mặc một hồi mới trầm thấp thông thả trả lời nói: "Sau này ta không nguyện ý cưới, nàng ta lại càng không nguyện ý gả."

Mai Tử nghe r ồi càng mù mờ, chớp đôi mắt sưng đỏ nhìn hấn hỏi: " Vì sao?"

Tiêu Kinh Sơn nhăn mày, giống như thế không tình nguyện nói: " Không phải nữ nhân nào cũng thích hợp để lấy về nhà ."

Mai Tử nhìn hấn không nguyện ý nói nên cũng không dám nữa hỏi, dựa theo ý của hấn, cái hiểu cái không nói: " Vậy chàng cảm thấy ta là người thích hợp để lấy về nhà sao."

Tiêu Kinh Sơn nhìn kỹ Mai Tử, chợt thở dài, giơ tay giúp nàng lau nước mắt, yêu tiếc nói: " Mai Tử, nàng cùng nàng ta không giống nhau."

Bàn tay thô ráp của Tiêu Kinh Sơn trượt lên trượt xuống đôi mắt đã có chút sưng đỏ của Mai Tử. Nàng cảm thấy có chút hơi đau nhói, lại cảm thấy có chút trấn an, im lặng mặc cho hấn giúp mình lau nước mắt.

Qua được một hồi, Mai Tử chợt nhớ tới đi ều gì, lên tiếng hỏi: " Ta có thể hỏi, ta và nàng ta khác nhau thế nào không?"

Cái tay Tiêu Kinh Sơn đang giúp nàng lau nước mắt tạm dừng lại, cúi đầu nhìn kỹ nàng trong chốc lát rồi đưa tay đem nàng ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng nàng, ôn nhu nói: " Mai Tử, nàng là người ta lấy về nhà làm nương tử, nàng không phải nàng ta, không thể nào là nàng ta, cũng sẽ không giống nàng ta"

Mai Tử tựa vào bả vai khoan dày của Tiêu Kinh Sơn, nghe thấy lời này của hấn, nhất thời cảm thấy trấn an hơn nhiều, nhưng trong lòng vẫn như cũ có nho nhỏ nghi ngờ: Vì sao Tiêu Kinh Sơn không nguyện ý cưới nữ nhân kia? Xảy ra chuyện gì sao? Tiêu Kinh Sơn là người tốt như thế, vì sao nữ nhân kia không nguyện ý gả cho hấn?

Nhưng nghi vấn này Mai Tử chỉ chôn ở trong lòng, nàng không dám hỏi, cũng không có cách nào để hỏi.

Nàng biết, vấn đề này, cho dù có hỏi, Tiêu Kinh Sơn cũng không cho nàng đáp án.

Mai Tử hồi tưởng lại ánh mắt của Lỗ Cảnh An ngày xưa khi tới thôn Bích Thủy nhìn thấy nàng và Tiêu Kinh Sơn ở chung một chỗ, lại nghĩ tới Lỗ Cảnh An thở dài khi nàng tới quân doanh tìm phu quân, cùng sự che chở yêu thương của chúng vị tướng lĩnh đối với nàng. Nàng càng thêm chắc chắn, lời A Mang nói đầu là sự thật, hôn sự của Tiêu Kinh Sơn xác thực từng có biến đổi bất ngờ.

Chuyện này, nhất định có cái gì đó mà Mai Tử không biết.

Đây là một bí mật mà Tiêu Kinh Sơn và bằng hữu của Tiêu Kinh Sơn đầu không muốn cho Mai Tử biết.

Bí mật này, nhất định tiềm ẩn ở trong kinh thành.

A Mang đã nói, không nên đến kinh thành, nhất định không nên đến.

Có bản đồ Thanh Châu, Tiêu Kinh Sơn bắt đầu vào kế hoạch tấn công thành Thanh Châu đã sớm trù bị.

Mỗi ngày hấn đầu bận rất nhiều việc. Lúc Mai Tử mở mắt ra hấn đã đi triệu tập chúng vị đại tướng phó tướng để thương lượng việc quân rã. Lúc Mai Tử ăn cơm cũng chẳng thấy bóng dáng hấn đâu. Lúc Mai Tử mệt nhọc muốn lên giường đi ngủ, hấn thậm chí còn chưa trở về.

Có lúc Mai Tử nằm một mình trên giường đến khuya, chờ đến khi có chút mệt mỏi thì cuối cùng bóng dáng của hấn mới đi vào doanh trướng.

Sau đó, Mai Tử luôn nhắm mắt lại giả bộ ngủ, nàng biết nếu như để Tiêu Kinh Sơn biết nàng còn mở mắt chờ hấn, hấn nhất định sẽ lo lắng.

Tiêu Kinh Sơn là một phu quân quan tâm nương tử như thế, hấn sẽ không cho phép nương tử của mình chờ hấn đến giờ này, cho nên Mai Tử giả bộ ngủ. Giả bộ ngủ nhưng Mai Tử không nhịn được nghĩ, người này dụ dằng cẩn thận với nàng như thế, rốt cuộc là đối tốt với bản thân Mai Tử nàng, hay là hấn căn bản đang đối tốt với nương tử của mình?

Tiêu Kinh Sơn nói, nàng là người hấn lấy v`è làm nương tử, hấn cũng đã từng nói, nàng phải cùng hấn cả đời.

Mai Tử biết mình nên thỏa mãn, đối với một thôn nữ như nàng mà nói, còn có gì quan trọng hơn so với người cùng nắm tay mình hạnh phúc đến khi đầu bạc răng long?

Nhưng Mai Tử vẫn chua chát như cũ, nàng vẫn chua chát nghĩ, nữ nhân từng để Tiêu Kinh Sơn nhận ra "nên cưới" rốt cuộc là người như thế nào?

Nàng đã đem hết kiến thức của mình đối với tất cả nữ nhân đẹp mà nàng biết, nhưng nàng vẫn như cũ tưởng tượng không ra, khi hấn cưới ngựa rong duỗi trên sa trường, nữ nhân có thể làm bạn bên cạnh hấn, sẽ là người thế nào?

Dịu dàng như nước? Ki`êu đẹp như hoa? Hay là đoan trang hi`ền tuệ? Hay người đó căn bản chính là một nữ nhi anh hùng?

Chuyện này vẫn đè nặng trong lòng Mai Tử, làm nàng u uất không vui, cứ thế tới một ngày Tiêu Kinh Sơn sắp xếp chuẩn bị xong mọi việc, cố ý lại đây tìm nàng nói chuyện thì mới phát hiện nàng đã bị bệnh.

"Bé ngọc này, sao không nói sớm cho ta biết?" Giọng nói Tiêu Kinh Sơn tràn đầy áy náy cùng đau lòng.

Mai Tử chuyển động đôi môi nhưng không có hơi sức để nói chuyện. Nàng muốn nói cho Tiêu Kinh Sơn biết, nàng chẳng có dũng khí để nói cho hấn chuyện này. Nhưng nàng đương nhiên không muốn nói ra, bây giờ nàng cũng chẳng có cách nào để nói ra.

Tiêu Kinh Sơn đau lòng sờ hai má tái nhợt của nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Ta đã sắp xếp xong, ta phái người mang nàng đến nhà dân ở phụ cận, tránh cho đến lúc đó l`âm hại đến nàng. Chỉ là bên này ta nhất thời không thể rời được, không có cách nào tự mình chăm sóc nàng, chỉ có thể phái người chăm sóc nàng cho tốt."

Mai Tử phí lực gật đầu một chút, con người trong suốt viết rằng đã hiểu.

Tiêu Kinh Sơn không nhịn được cúi đầu, dùng trán cùng cằm đẩy râu của mình thân mật cọ xát mặt và má của nàng: "Dưỡng bệnh cho tốt, chờ nàng khỏe rồi, phía bên ta trận chiến cũng đánh xong, chúng ta liền đi kinh thành."

Kinh thành?

Mai Tử nghe lời này, khổ sở mà nghĩ, kinh thành rốt cuộc có cái gì?

Ngày Mai Tử được người đưa đi, Tiêu Kinh Sơn để xuống tất cả việc quân để đưa tiễn.

Người được lệnh đi theo bảo vệ Mai Tử chính là Thôi phó tướng. Thôi phó tướng cam nguyện bỏ cơ hội công thành, muốn lại đây để bảo vệ vị tướng quân tiểu phu nhân này.

Thôi phó tướng mang theo một lão đại phu, chính là Hồ đại phu thường ngày Mai Tử đi theo học y thuật. Cùng nhau đi đến đó còn có mười thuộc hạ một nha hoàn một ma ma. Nha hoàn cùng ma ma là Lỗ Cảnh An đưa đến.

Những người này nhất nhất đi theo xa xa phía sau xe ngựa, Tiêu Kinh Sơn khó có được lúc không cưỡi ngựa, theo tiểu nương tử của mình ngồi trong xe.

Hắn ôm nàng yếu đuối, chôn vào mái tóc của nàng cực kỳ áy náy nói: "Là ta không tốt, mấy ngày này việc quân quá bận rộn, không chú ý thân thể của nàng, để nàng ngã bệnh như thế."

Mai Tử lắc lắc đầu, phí lực phát ra âm thanh khàn khàn: "Không trách chàng, là ta không chú ý bản thân mình." Nàng cảm thấy mình nghĩ quá nhiều, có lẽ cũng yêu cầu quá xa vời nên mới rơi vào tình cảnh hôm nay. Nếu trước kia ở trong núi, thời gian đó cái gì cũng không hiểu, gả cho một hán tử sinh con trẻng trọng, làm gì phải nghĩ nhiều chuyện như thế này.

Ngựa cộc cộc đi phía trước, xe ngựa kẽo kẹt kẽo kẹt đi phía sau, Mai Tử ng ỡ trong xe lắc qua lắc lại cuối cùng cũng đến nhà nông nơi Tiêu Kinh Sơn đã sớm sắp xếp.

Chỗ này có sân rất lớn, là một nhà phú hộ chuyên dùng để trông coi đất đai lân cận. Thôi phó tướng dẫn đầu đi vào, phái người bắt đầu dọn dẹp, kỳ thật tòa nhà này vốn đã được dọn dẹp thoải mái sạch sẽ nên cũng không cần dọn dẹp cái gì nữa.

Tiêu Kinh Sơn cẩn thận ôm Mai Tử vào trong lòng, xuống xe ngựa tiến vào sân, đi vào nhà r ỡ đem nàng đặt xuống giường.

Mai Tử nằm ở chỗ đó, ánh mắt có chút mất đi thần thái nhìn chằm chằm Tiêu Kinh Sơn.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng như vậy, cúi đầu xuống bên tai nàng nhẹ giọng hỏi: "Mai Tử?"

Mai Tử phí lực mở to miệng, khàn khàn nói: "Chàng phải cẩn thận, nhớ kỹ sớm trở về với ta."

Tiêu Kinh Sơn nhìn dáng vẻ tái nhợt không khỏe của nàng, gương mặt kiên nghị hiện ra đau lòng: "Yên tâm, rất nhanh."

Mai Tử vô lực nở nụ cười: "Chờ chàng trở về, mang ta đi kinh thành, sau đó chúng ta sẽ về nhà, đúng không?"

Tiêu Kinh Sơn nặng nề gật gật đầu, gian nan nói: "Ừ, đến lúc đó sẽ về nhà!"

Không biết có phải Mai Tử quá mức không khỏe r ỡ hay không, nàng vậy mà lại nghe thấy giọng nói của Tiêu Kinh Sơn có chút ghen ngào.

Đám người Thôi phó tướng thấy vậy, nhìn nhau li ền lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn sót lại Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn, một phen trầm mặc r ỡ Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nhìn kỹ Mai Tử, chột cúi đầu hôn lên môi

của nàng.

Dán lên môi nàng, giọng nói trầm thấp của hắn nói như thế: "Mai Tử, đời này, người có thể làm ta đau lòng như thế cũng chỉ có mình nàng, không còn người khác."

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 63: Quanh Minh Lối Lạc?

Ngày sống ở đây rất bình thản, Mai Tử được Hồ đại phu đi đầu dưỡng từ từ khỏe trở lại, bây giờ đã có thể xuống giường, được tiểu nha hoàn Bình Nhi nâng đỡ đi lại chuyển động. Chỉ là Hồ đại phu nói, bệnh của nàng mặc dù đã đỡ, nhưng trước đó vài ngày bôn ba mệt mỏi, thân thể rất không khỏe, nên đi đầu dưỡng một đoạn thời gian thì tốt hơn.

Mai Tử thường xuyên đến Bình Nhi đỡ lấy mình, lúc chạng vạng thường ra đứng trong sân, nhìn mèo chó đánh nhau, nhìn gió thổi lay mấy cọng cỏ đuôi chó, có lúc cũng đi ra ngoài nhà xem một chút xung quanh.

Ngày này, trừ chuyện quan tâm đến Tiêu Kinh Sơn, nàng không có tâm sự gì khác, thế là ngày lại trở lại giống như lúc nhỏ.

Tiêu Kinh Sơn bên kia tất cả đều thuận lợi, nghe nói đại quân đem thành Thanh Châu lớp lớp bao vây, Bành vương gia cố thủ thành trì không đầu hàng, thế là đại quân liền bắt đầu công thành. Rốt cuộc công thành thế nào Mai Tử cũng không rõ lắm, hỏi Thôi phó tướng hấn cũng không nói. Nhưng ngược lại, tiểu nha hoàn Bình Nhi không biết từ đâu nghe được tin tức, chạy đến đây nói cho Mai Tử.

"Nghe nói thành Thanh Châu bị vây bốn năm ngày, người bên trong không có gì để ăn, rất nhiều dân chúng phải đào củ sắn củ đất lên ăn, chết không ít người đâu."

Mai Tử một nghe thế thì nóng nảy, đỡ lấy giường hỏi: "Sao lại như vậy?"

Bình Nhi u mê nói: "Ta cũng không biết, có thể là Vương gia kia có lương thực ăn liền không quan tâm đến dân chúng trong thành đang chết

đói. Hấn không mở cửa thành một ngày thì những dân chúng kia liền đói một ngày."

Mai Tử trong tâm thay những người đào củ sắn củ đất kia mà khổ sở, bởi vì nàng đã nghe cha nói những thứ đó ăn chẳng ngon lành gì: "Sau đó thì sao? Sau đó thì sao rồi hả?"

Bình Nhi nghĩ đến sau này, hết sức vui vẻ nói: "Sau đó tướng quân của chúng ta phái người đột nhập vào thành, trong ứng ngoài hợp phá thành. Lần này, dân chúng trong thành đã có lương thực ăn, mà tên Vương gia bại hoại kia cũng bị bắt rồi."

Mai Tử nghe vậy cuối cùng cũng yên tâm, nhưng nàng vẫn có nghi vấn: "Vậy chàng đâu rồi, chàng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?"

Bình Nhi không hiểu: "Cái gì chàng? Chàng là ai?"

Mai Tử đỏ mặt: "Chính là tướng quân a. . . . ."

Bình Nhi bừng tỉnh hiểu ra, nhìn Mai Tử trong mắt mang theo ý cười: "Thì ra người lo lắng cho Đại tướng quân!"

Mai Tử chẳng những đỏ mặt, tai cũng bắt đầu đỏ: "Rốt cuộc thế nào rồi?" Tiếng hỏi rất nhỏ.

Bình Nhi thấy nàng lo lắng cũng nhin không giỡn nàng nữa, cười nói: "Tướng quân rất tốt, đã bắt được toàn bộ, người trong quân thương vong rất ít."

Mai Tử "À" một tiếng, trong lòng nghĩ, cuối cùng hấn cũng không xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Mai Tử quan tâm hấn, cứ quan tâm là lại cứ nhớ tới lời hấn nói trước lúc đi.

Hấn ở sát bên tai nàng nói: "Đời này, người có thể làm ta đau lòng như thế cũng chỉ có mình nàng."

Mai Tử nằm trên giường nhìn nóc nhà, có vô số lần nghĩ tới lời nói này, trong lòng ngọt ngào giống như ăn mật. Bây giờ nàng đã nghĩ thông, bất kể trước kia hẳn muốn cưới ai, dù sao bây giờ người gả cho hẳn là nàng chứ không phải người khác. Gả cho hẳn, đó chính là tất cả mọi chuyện.

Này cả đời cùng nhau sinh con sống qua ngày, mặc cho nữ nhân kia là ôn uyển như nước hay là nữ nhi hào hùng, nhiều hơn nữa cũng đã là chuyện quá khứ phải quên đi.

Huống hờ, bây giờ không cần một đời, chỉ mới một năm vợ chồng mà thôi, hẳn đã nói người khiến hẳn đau lòng nhất là nàng.

Người khiến hẳn đau lòng nhất là nàng, người khác, không so được.

Mai Tử sinh bệnh lần đầu, giống như lần thứ nhất qua được quỷ môn quan, hơn nữa câu kia của Tiêu Kinh Sơn làm nàng ngọt từ trong tâm ngọt ra, nàng đã triệt để nghĩ thông suốt.

Nghĩ thông suốt rồi, Mai Tử bắt đầu cảm thấy trước kia mình tính toán thật là buồn cười. Nam nhân này có suy tính chuyện quá khứ riêng của hẳn, hẳn không nói tất nhiên là có nguyên do, mình cần gì ép hẳn nhớ lại hức ức.

Mặt khác, Mai Tử cũng có chút nhớ lại trước kia, nam nhân này lúc đầu không phải cũng có tính toán này rồi sao?

Tâm tình Mai Tử bắt đầu tốt trở lại, tâm tình tốt trở lại thì Mai Tử cũng phối hợp với Hồ đại phu bắt đầu đi đầu dưỡng cơ thể.

Mai Tử hi vọng lúc Tiêu Kinh Sơn trở về với mình, thì mình đã là một Mai Tử hồng nhuận thanh tú như trước.

Thật vất vả mới nghe được tin tức đại quân từ Thanh Châu trở về Vân Châu, Mai Tử nghĩ cuối cùng Tiêu Kinh Sơn cũng đến. Thế là mỗi ngày nàng đều mặc một bộ quần áo mới, ăn mặc sạch sẽ, trông mong Tiêu Kinh Sơn về.

Một ngày kia, nghe bên ngoài có tiếng đập cửa, nàng cho là Tiêu Kinh Sơn nên vội vã chạy ra. Ai dè ở cửa, Thôi phó tướng sắc mặt khó coi nhìn người đến bên ngoài.

Mai Tử đi qua nhìn nhìn, người bên ngoài dắt một con ngựa phong trần mộc mạc đứng ở đó không phải là ai khác, chính là A Mang đã lâu không gặp.

Hơn một tháng không thấy, khuôn mặt của A Mang thế nhưng đã không còn vẻ non nớt, nó mang theo vài phần cứng rắn cùng thế lãnh.

Mai Tử nhớ tới trước kia mình đã quyết tâm, nhìn thấy hắn hoàn toàn không vui chút nào, quay mặt đi không nhìn nữa, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Người đến đây làm gì?" Ngữ điệu của nàng có chút giống như dáng vẻ Tiêu Kinh Sơn ngày thường nói chuyện, đó không phải là cố ý giả vờ. Hai người ở cùng nhau một thời gian dài, Mai Tử không ý thức được mình nói chuyện đã có chút bất chước Tiêu Kinh Sơn.

A Mang thấy nàng lãnh đạm như thế, mong đợi trong mắt chợt phai nhạt đi, thay vào đó là cô đơn cùng bất đắc dĩ.

Không đợi hắn nói, Thôi phó tướng tiến lên nói chuyện: "Thế tử, đây là nơi phu nhân đi đầu dưỡng thân thể, tướng quân không có ở đây. Bây giờ thế tử một mình đến, sợ là có nhiều bất tiện."

A Mang liếc nhìn Thôi phó tướng, biết mình khiến người ta không vui vẻ gì nên hắn cười lạnh nói: "Người không cần đuổi ta, ta cũng không muốn vào, chỉ muốn đứng đây nói vài câu với phu nhân nhà người, nói xong ta liền đi."

Thôi phó tướng tiến lên chấp tay, không nóng không lạnh nói: "Thế tử, thân thể phu nhân không khỏe, chịu không nổi gió lạnh, hơn nữa không chịu nổi cái gì kích thích, có lời gì Thế tử có thể nói cho mặt tướng biết trước, sau đó mặt tướng sẽ chuyển lời cho phu nhân."

Vừa nói hắn vừa quay đầu, phân phó những người bên cạnh: "Thân thể phu nhân không khỏe, còn không nhanh mang phu nhân trở về phòng?"

A Mang quỳnh lên, đang muốn ngăn cản thì lại nghe Mai Tử bình tĩnh nhìn Thôi phó tướng, phân phó nói: "Thôi phó tướng, nếu thế tử có lời muốn nói, vậy thì cứ để hắn nói. Thế tử đi xa mà đến, đặc biệt có lời muốn nói với ta, ta cũng không thể trốn tránh, như thế truy ền ra ngoài thật không tốt."

Thôi phó tướng nghe lời này, ngược lại là ngạc nhiên nhìn Mai Tử. Tiều phu nhân ngày xưa không hiểu chuyện, bây giờ đã lờ mờ có khí thế phu nhân đương gia rồi.

Thôi phó tướng cũng chỉ có thể chấp tay nói: "Dạ, nếu phu nhân nói như thế, vậy mời Thế tử có lời cứ nói."

A Mang nhìn Thôi phó tướng đứng một bên, biết mình muốn một mình nói chuyện với Mai Tử là không thể nào. Bất đắc dĩ, hắn nhìn Mai Tử, do dự rồi lên tiếng: "Mai Tử... ta... ta cũng không có lời gì muốn nói."

Thôi phó tướng nghe lời này, trán phát đen, chau mày nói: "A Mang thế tử nếu không có gì để nói, vậy thì mời trở về thôi."

A Mang vội vàng lắc đầu: "Không, ta có lời muốn nói."

Mai Tử cúi đầu, thở dài: "A Mang, người nói đi, ta nghe đây."

A Mang ngẩng đầu nhìn kỹ vẻ mặt lạnh lùng của Mai Tử, cười khổ nói: "Mai Tử, bây giờ ta vô cùng nhớ những ngày trước kia cùng người gấp rút lên đường, thời gian đó cái gì ta cũng không biết, ban ngày gấp rút lên đường, buổi tối tá túc trong rừng, thật tự tại. Bây giờ ta chỉ hối hận, thời gian đó ác thanh ác khí với người, không chăm sóc người cho tốt."

Mai Tử nhớ tới mấy ngày đi cùng hắn kia, trên khuôn mặt cũng có vài phần chán nản, nói nhỏ: "Đã là chuyện quá khứ, nhắc lại làm gì."

A Mang thê lương mà cười: "Gần đây ta một mực suy nghĩ, nếu như có thể cùng người đi lại con đường kia một lần nữa, ta có chết cũng cam nguyện, ta nhất định sẽ chăm sóc người thật tốt."

Mai Tử vốn đang cúi đầu, không nhìn hắn. Bây giờ nghe lời này, lại ngẩng đầu nhìn rồi lãnh đạm nói: "A Mang, ngày sau này rất dài, đoạn đường kia, chẳng qua chỉ là đoạn đường đi mười mấy ngày mà thôi, người không cần nghĩ về nó nhiều như thế."

A Mang nghe vậy sửng sốt, ngờ ngác đứng ở đó không biết nghĩ cái gì, trên khuôn mặt một hồi bi một hồi lãnh, cuối cùng lên tiếng nói: "Đối với người, đó xác thực là một đoạn đường ngắn ngủn mà thôi. Nhưng đối với ta, lại là đoạn đường hạnh phúc nhất cuộc đời này."

Hắn chẳng qua mới hơn 18 tuổi mà thôi, 18 tuổi hắn ra khỏi vương phủ, ở trên đường gặp được một tiểu cô nương thanh thuần trong trẻo đến từ trong núi, đánh một chút nháo nháo, cả đường đi tới, tình cảm bắt đầu manh nha. Hắn cho đây là duyên phận trong miệng người khác, hắn thậm chí nghĩ thật may mình ra khỏi vương phủ mới gặp được mảnh duyên phận này. Nhưng cuối cùng hắn mới biết, thứ mình cho là duyên phận hạnh phúc này chỉ là một đoạn đường ngắn đi tìm duyên phận của người khác.

A Mang cười khở một tiếng rồi thở dài, lão đảo thối lui vài bước, chỉ thấy trên khuôn mặt tiểu cô nương trong trẻo mát mẻ ngày xưa bây giờ lại mang một tầng sương mỏng lung, lạnh lùng đứng ở bên cửa nhà.

A Mang lắc đầu, nhìn Mai Tử lầm bầm nói: "Mà thôi, ta đi đây."

Mai Tử gật đầu: "Đi khỏe."

A Mang quay đầu lại, kéo lấy ngựa, hướng chỗ xa mà đi.

Hắn không lên ngựa, hắn chỉ dùng chân, từng bước một đi về phía trước.

Mai Tử thở dài, cúi đầu mím môi, mắt có chút ẩm ướt.

Nàng biết mình sẽ không bao giờ gặp lại thiếu niên ác thanh ác khí nói mình là "Nông thôn tiểu nha đầu", thiếu niên hận không thể nhắc nhở mình là "Cô nương" kia nữa rồi.

Bên tai mông lung truyền tới tiếng Thôi phó tướng: "Phu nhân, người không sao chứ?"

Mai Tử dụi dụi mắt, ngẩng đầu cười với Thôi phó tướng nói: "Ta không sao."

Thôi phó tướng gật gật đầu, chấp tay nói: "Phu nhân, bên ngoài gió lớn, mời người trở về phòng nghỉ ngơi."

Mai Tử gật đầu, xoay người trở về phòng.

Thôi phó tướng bỗng nhiên gọi nàng lại.

Mai Tử quay đầu thấy Thôi phó tướng muốn nói lại thôi.

Mai Tử dụi dụi mắt cười cười: "Thôi phó tướng, có lời mời nói."

Thôi phó tướng giống như hạ quyết tâm, tiến lên nói: "Theo lý mà nói có một số việc mặt tướng không nên chen miệng vào, nhưng mà phu nhân, lần này thân thể người không khỏe, tướng quân biết phu nhân mang tâm sự nặng nề rất là lo lắng, mặc dù chiến sự khẩn trương, nhưng người đã vài lần hỏi tin thân thể của phu nhân."

Mai Tử nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nghe hắn nói tiếp.

Thôi phó tướng tiếp tục nói: "Năm xưa mặt tướng đi theo tướng quân, đối với tâm tư của tướng quân cũng vài phần rõ ràng. Quá khứ tướng quân xác thực có nhiều kinh nghiệm hơn sóng gió, nhưng — —"

Thôi phó tướng nói đến đây, cúi đầu xuống, có chút do dự: "Nhưng nếu luận về phương diện nam nữ, tướng quân lại luôn luôn quang minh lỗi lạc, chuyện này mong phu nhân yên tâm. Chỉ là có chút chuyện quan hệ trọng đại, tướng quân không muốn nhắc tới cũng vì không muốn gây chuyện."

Mai Tử nhớ tới lúc mình mới thấy Thôi phó tướng lần đầu tiên, hắn là một đầu lĩnh lạnh lùng. Bây giờ cứ nhiên lại nghe hắn nói với mình chuyện

tình cảm giữa hai vợ chồng chợt cảm thấy có chút tức cười. Có chút không
nhịn được cười nói: "Ta hiểu rồi."

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 64: Tỷ Biết Công Chúa Là Như Thế Nào Không ?

Nàng chợt nhớ tới một chuyện, cười nhìn Thôi phó tướng nói: "Làm sao người biết A Mang thế tử đã nói với ta cái gì?"

Thôi phó tướng nghe nói vậy nghe lờ, nhưng xem ra người này rất là trung thực, khó hiểu đáp: "Chẳng lẽ không phải vì vị A Mang thế tử này nói sao? Bây giờ cơ hồ tất cả tướng quân cùng mọi người trong nội bộ đều biết A Mang thế tử nói huyền thuyên bậy bạ làm hại tướng quân cùng phu nhân bất hoà."

Mai Tử vạn không ngờ chuyện lúc này thế mà đã truyề khắp trong quân, khuôn mặt nhất thời hững hờ, lên tiếng nói: "Tin tức này truyề nhanh thật."

Thôi phó tướng gật đầu nói: "Đó là đương nhiên! Huynh đệ trong quân rất quan tâm chuyện hôn sự của tướng quân, một truyề mười mười truyề trăm, truyề tới truyề lui mọi người đều biết chuyện vị thế tử này làm."

Mai Tử nhất thời cảm thấy trước mắt phát đen, nàng bất đắc dĩ vỗ vỗ trán, nhỏ giọng hỏi: "Phụ thân A Mang, a, vị Thành vương gia kia, bây giờ tốt không?"

Thôi phó tướng suy nghĩ một chút, như thực bầm báo: "Vị Thành vương gia này đối với tướng quân rất là áy náy, thế là đem vị tiểu thế tử phạt nặng cho đến khi nghĩ thông suốt, cấm túc trong phủ nhiều ngày."

Nhìn bóng dáng hần đã dần dần đi xa, không hiểu nói: "Ai dè hôm nay hần lại xuất hiện ở đây, có thể là từ trong nhà chạy ra."

Mai Tử nghe lời này, nhớ tới bóng lưng A Mang vừa mới đi xa, biết mình thực có lỗi với hần. Nhưng vậy thì sao, mình và hần không thể được,

thôi thì cứ để hẳn chết cái tâm này đi. Kể từ khi Phúc ca vì mình thiếu nữa chết dưới móng sói, Mai Tử đã hiểu, tình cảm giữa nam nữ, đáng chặt đứt phải chặt đứt, nếu không có ngày người ta thật sự vì mình mà làm gì đó, ngược lại mình phải xin lỗi vợ con người ta rồi. Có chút không nhịn được, nàng lập tức cười nói: "Ta hiểu rõ."

Việc này qua không bao lâu, Mai Tử liền nhận được tin nói là Tiêu Kinh Sơn ngay lập tức phải quay về kinh thành, đến lúc đó sẽ đi qua đây đón nàng cùng đi.

Vài ngày nay sắc mặt Mai Tử hồng nhuận hơn nhiều, tư thái cũng nhẹ nhàng đàng dạn, nàng cảm thấy đây có thể là do nàng ở trong trang viện quá nhiều ngày nhàm chán uể oải. Mai Tử cũng không thích nhàm chán, thế là nghĩ mỗi ngày không có việc gì thì đi ra ngoài hái chút rau dại nấu canh.

Một ngày kia, nàng đang ở trong mảnh đất hoang bên cạnh trang viện cong lưng hái rau thì chợt nghe thấy tiếng móng ngựa vang lên.

Mai Tử đang hái rau dại thì dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn qua, trong lòng liền có chút thất vọng, thì ra người cưỡi ngựa lại đây không phải là Tiêu Kinh Sơn.

Người nọ cưỡi ngựa đến gần, lúc này Mai Tử mới dần dần nhìn rõ, ngay lập tức nàng thấy người kia mặc một thân quần áo nam trang màu lam nhưng không phải nam nhi, đó là một cô nương anh tư hào hùng Như Châu Như Ngọc.

Cô nương kia cưỡi ngựa đến trước mặt Mai Tử thì dừng lại, một tay ghì chặt dây cương, cúi đầu trọn to hai mắt tò mò đánh giá Mai Tử.

Mai Tử cũng tò mò, ngẩng đầu nhìn cô nương này.

Mặc dù ở bên ngoài Mai Tử cũng tiếp thu được nhiều kinh nghiệm hơn trước, gặp qua tất cả dạng người, thế nhưng đây hoặc là đẹp hoặc là nam nhân khó coi, đâu có cái gì là của cô nương gia như hoa như ngọc đâu! Hôm nay thấy vị cô nương này cưỡi ngựa, trong lòng nàng không khỏi âm thầm lạ lùng. Nàng không biết nữ nhân cưỡi ngựa cũng có thể có dáng vẻ

kiêu ngạo như vậy, cũng không biết cô nương cưỡi ngựa có thể tỏa sáng rực rỡ bốn phương như vậy.

Cô nương kia thấy Mai Tử nhìn chăm chăm mình, nhìn đến rau dại trong tay rớt ra cũng không biết thì không khỏi cười ra tiếng: "Tỷ nhìn cái gì vậy?"

Mai Tử thấy cô nương hỏi mình, lúc này mới bình tĩnh trở lại, lập tức trên mặt có chút phát nóng, mím môi cười ngượng ngùng nói: "Ta nhìn muội."

Cô nương kia càng thấy kỳ quái, sờ sờ má nói: "Tỷ nhìn muội làm gì? Trên mặt muội có gì sao?"

Mai Tử nhặt rau rơi trên mặt đất, ngẩng đầu cười nói: "Trên mặt muội không có gì, rất sạch. Ta nhìn muội vì muội thật đẹp." Nói xong nàng lách đầu ra cười, bổ sung nói: "Là người đẹp nhất mà ta từng gặp."

Mai Tử biết mình ở trong thôn cũng coi như không tệ lắm, nhưng lúc thấy cô nương này, nàng mới biết mình tối đa cũng chỉ là cỏ dại hoa dại thuận mắt bên đường. Mà vị này thì sao, chính là giống như giọt sương trong suốt sáng ngời sớm mai, chính là giọt sương được ánh mặt trời chiếu sáng, làm người ta nhìn thấy liền cảm thấy thoải mái.

Cô nương kia nghe Mai Tử nói như thế, cũng rất kinh ngạc, kinh ngạc đến miệng mở to, cười.

Mai Tử thấy nàng ta cười càng không hiểu, cho nên nàng hỏi: "Ta nói cái gì sai sao?"

Cô nương kia cười đến gập người xuống trước ngựa người ra sau, cuối cùng ôm bụng nói: "Ai u, nghe lời tỷ nói này, trong lòng muội thật là hưởng thụ a! Chưa bao giờ có người khen muội như thế."

Mai Tử càng thêm không hiểu: "Muội vốn rất đẹp mà, chẳng lẽ người khác không có khen muội như vậy sao?" muội muội Mai Tử, Chu Đào từ nhỏ nhìn vào đã làm người ta vui vẻ, người khác đều khen nàng.

Cô nương kia cuối cùng cũng ngưng cười, xoa xoa bụng thở dài nói: "Thật sự là không ai khen muội như vậy cả, tở á, đúng là chưa thấy qua người đẹp chân chính là cái dạng gì."

Đang nói lời này, cô nương kia lật người xuống ngựa, đánh giá Mai Tử hỏi: "Tỷ tên là Mai Tử, đúng không?"

Mai Tử vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, ta tên là Mai Tử, làm sao muội biết?"

Cô nương kia đắc ý cười nói: "Muội chẳng những biết tỷ tên là Mai Tử, còn biết tỷ là phu nhân của Tiêu Đại tướng quân."

Mai Tử nghe lời này, hai mắt tỏa sáng: "Muội quen chàng sao?"

Cô nương kia càng phát ra đắc ý, gật đầu nói: "Chẳng những quen, còn rất quen! Vì thế lúc này muội mới len lén chạy lại đây, cố ý gặp tỷ a." Nàng khoanh tay trước ngực lên xuống trước sau quan sát Mai Tử: "Không nghĩ là Tiêu đại ca lại cưới một phu nhân biết nói đùa như thế."

Mai Tử nghe vậy mới biết cô nương này là người quen cũ của Tiêu Kinh Sơn, nàng không khỏi có cảm giác xú nàng dâu ra mắt cha mẹ chồng. Lại thấy ánh mắt cô nương kia đánh giá mình không kiên kị gì, không nhận được ngượng ngùng cười.

Ánh mắt cô nương kia cuối cùng cũng rơi xuống tay Mai Tử, cúi người nhìn chăm chăm rõ rau hỏi: "Đó là cái gì?"

Mai Tử nghe nhắc tới rõ rau dại thì đáp: "Đây là để nấu canh."

Cô nương kia lạ lùng "À" một tiếng, sờ môi mọng nói thàn: "Chẳng lẽ Tiêu đại ca về đến nhà thì ăn cái này để sống sao?"

Mai Tử nghe lời này, không nhận được buồn cười, nghiêm túc đáp: "Đương nhiên không chỉ ăn món này. Thường ngày chúng ta sẽ dùng những thứ rau này nấu thành canh, chúng ta gọi nó là canh b ồi."

Cô nương kia sờ sờ cái cằm: "Canh b ữa? Này muối chưa ăn qua, ăn ngon không?"

Mai Tử gật đầu: "Đương nhiên ăn ngon, ngày nào đó ta làm thử cho muối ăn muối sẽ biết."

Cô nương kia nghe thế hai mắt tỏa sáng, mãnh liệt gật đầu nói: "Nhu thế rất tốt!"

Mai Tử thấy làn da cô ấy tựa như bạch ngọc, rất đẹp, nhưng đôi mắt sáng lóng lánh lại lộ ra vẻ tham ăn, không khỏi vừa vui vẻ lại vừa cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm người này thật là thú vị. Chỉ là không biết nàng là ai, làm sao quen biết với Tiêu Kinh Sơn.

Cô nương kia nhìn mặt đoán ý, đoán ra nghi vấn của Mai Tử: "Muối tên là Minh Châu, là tiểu muội của đương kim hoàng thượng, ừ, cũng chính là công chúa trong miệng người khác á." Nói xong nàng còn tốt bụng hỏi Mai Tử: "Tỷ biết công chúa là như thế nào không?"

Mai Tử đương nhiên biết, sự thật là khi nàng nghe cô nương kia tự xưng là "Công chúa" thì đã sợ hãi giật mình, nháy mắt bối rối hỏi: "Nếu muối là công chúa, vậy ta có phải quỳ xuống làm lễ với muối không?" Mai Tử hình như có nghe nói qua khi gặp hoàng thượng phải làm rất nhiều lễ tiết, nhưng nàng không biết khi gặp công chúa phải làm thế nào.

Vị Minh Châu công chúa này cười "Hi hi", xoa tay nói: "Không cần không cần, thường ngày muối thấy mấy thứ lễ tiết kia rất phiền, với lại tỷ là phu nhân của Tiêu đại ca thì chính là chị dâu của muối, chị dâu gặp tiểu muội không cần lễ ý nhiều như vậy."

Trong lòng Mai Tử càng vui vẻ, hơn nữa tiếng "Chị dâu" trong miệng nàng kia phát ra cũng thân cận hơn vài phần. Nàng hỏi vị Minh Châu công chúa này sao lại đến đây.

Minh Châu công chúa lịch đầu ra cười nói: "Muối cố ý lại đây gặp tỷ a, đã sớm nghe nói về tỷ, hôm nay thấy tỷ, phát hiện tỷ thật là thú vị, không trách được Tiêu đại ca vậy mà cưới tỷ."

Nói xong nàng cố làm vẻ thờ dài nói: "Vốn muội còn nghĩ qua vài năm nữa không ai thèm lấy muội, muội liền chạy vào trong núi giả cho huynh ấy."

Mai Tử nghe vậy không nhịn được cười khẽ, Minh Châu công chúa này thật thú vị, thế mà lại đem chuyện cưới xin đặt ở ngoài miệng như thế.

Minh Châu công chúa thấy Mai Tử cười, nghiêm túc nói: "Muội còn nghĩ, có phải ẩn cư trong thâm sơn r ấ thì không thể cưới ngựa đi dạo phố nữa hay không. Nhưng mà nếu không ai lấy muội, muội cảm thấy không thể cưới ngựa đi dạo phố cũng phải giả a!"

Mai Tử thấy nàng nói chân tình như vậy thì không hiểu hỏi: "Muội đẹp như thế, tại sao lại không ai cưới muội?"

Minh Châu công chúa ôm ngực thờ dài: "Tỷ luôn nói muội đẹp làm cho muội cũng cảm thấy mình dễ nhìn hơn chút. Nhưng tỷ thật sự chưa gặp qua mỹ nhân a, nếu tỷ thấy hoàng tử cùng tỷ tỷ nhà muội thì tỷ liền biết cái gì gọi là tiên nữ, mỹ nhân trên trời. Muội so với mấy nàng ấy mà nói thì không tính là gì cả!"

Mai Tử lèch đầu ra suy nghĩ một chút, nhưng cuối cùng phải lắc lắc đầu: "Ta không nghĩ ra, người đẹp hơn so với muội phải như thế nào?"

Nàng mới nói xong lời này, liền nghe chỗ xa có tiếng móng ngựa vang lên, chuyển đầu nhìn, thế mà lại thấy một nhóm người cưỡi ngựa mà đến.

Mai Tử nhất thời còn chưa kịp nhìn rõ, ngược lại Minh Châu công chúa quay qua đầu vừa nhìn liền vung vung cánh tay lớn tiếng hô to: "Tiêu đại ca, ở đây, chị dâu ở đây !"

Lúc này Mai Tử mới thấy rõ, đi phía trước đầu tiên là một người thật cao cưỡi trên lưng ngựa, gió thổi tà áo ngẩng cao đầu đi đến. Đó đúng là thân ảnh nàng mong ngóng rất lâu.

Tiêu Kinh Sơn xa xa hình thấy tình cảnh bên này, ra lệnh cho thủ hạ đi trước đến trang viên chờ, còn mình thì thúc ngựa lại đây.

Mai Tử thấy hắn đến gần, Minh Châu công chúa trước mặt cũng chẳng biết cái gì gọi là xấu hổ chạy đến cười nói: "Tiêu đại ca, sao bây giờ huynh mới tới, muội thấy chị dâu trông huynh mắt cũng biến thành màu xanh rờn."

Tiêu Kinh Sơn liếc nhìn Mai Tử rờn hướng Minh Châu công chúa cười nói: "Muội không ở kinh thành làm cho tốt công chúa của muội đi, chạy đến đây làm gì?"

Minh Châu công chúa bĩu môi một cái: "Phải, chúng ta đã ba năm không gặp, huynh đừng có vừa thấy mặt liền bắt đầu giáo huấn muội, muội ở trên kinh thành nghe phiền lắm rờn, đến đây giải sầu thuận tiện tìm tiểu nương tử nhà huynh vui đùa một chút, không được sao?"

Ánh mắt Tiêu Kinh Sơn nhìn nàng có vài phần bất đắc dĩ: "Mà thôi, ta không nói nữa, nhưng đáng về muội gió gió lửa lửa thế này, đừng có đem nương tử nhà ta dọa nạt làm hỏng a."

Minh Châu công chúa nghe nói thế thì cười trộm: "Mới vài năm không thấy, huynh lại biến thành dạng này, một lòng chỉ nhớ đến nương tử nhà mình, sợ nàng bị người ta bắt nạt à."

Mai Tử ở một bên ngượng ngùng cười: "Hắn không có ý này đâu, chỉ nói giỡn vậy thôi."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 65: Mai Tử, Cuối Cùng Nàng Vẫn Ở Đây

Thì ra hôm nay Bành vương gia đã đầu hàng, một đội quân đi trước áp giải Bành vương gia lên kinh lĩnh tội còn bây giờ Tiêu Kinh Sơn cố ý lại đây để mang Mai Tử đi cùng. Ai dè trên đường gặp phải Minh Châu công chúa, Minh Châu công chúa muốn xem thử phu nhân mà Tiêu đại ca cưới ở nông thôn là người như thế nào nên liền len lén chạy lại đây.

Minh Châu công chúa nhiệt tình kéo lấy Tiêu Kinh Sơn nói đông nói tây hỏi hẩn chuyện đánh giặc, ngược lại nhất thời đem Mai Tử lạnh nhạt vất qua một bên. Tiêu Kinh Sơn liếc nhìn Mai Tử ôm rổ rau dại trong tay do tự đứng bên cạnh, lật người xuống ngựa, cầm dây cương nói: " Vào nhà trước đã."

Lúc này Minh Châu công chúa mới nhớ tới còn có Mai Tử đứng bên, vội lấy đầu nói: " Ai u, mọi người quên mất, sớm nghe nói thân thể chị dâu gần đây không được tốt, chúng ta vào nhà trước đi thôi."

Sau đó tiêu nha hoàn Bình Nhi cùng Thôi phó tướng cũng lại đây, làm lễ xong, mọi người mời nhau vào trạch viện.

Có Minh Châu công chúa đến cũng vui vẻ. Nàng kéo lấy Tiêu Kinh Sơn hỏi này hỏi nọ, lại đem lực chú ý chuyển sang Mai Tử, hỏi bọn họ làm thế nào mà quen biết, làm thế nào mà thành thân. Liên tiếp hỏi mấy vấn đề làm cho Mai Tử phải đỏ mặt tía tai không trả lời được, mấy chuyện quá khứ kia dĩ nhiên là không nên nhắc tới thì tốt hơn. Thật may là Tiêu Kinh Sơn ở bên cạnh, lạnh nhạt nói vài câu giải vây cho nàng.

Chớp mắt đã đến gần tối, Tiêu Kinh Sơn quyết định ngày mai khởi hành lên kinh thành, thế là mọi người ở trang viện này nghỉ ngơi một ngày, tướng sĩ đi theo thì cắm trại ngay ngoài trang viện.

Buổi tối hôm nay trang viện nấu ăn dĩ nhiên phải dốc hết sức, đem tất cả những thứ có thể nấu trong trang viện đều làm hết thành món ăn bưng ra. Nhưng vị Minh Châu công chúa này vẫn không yên, nàng ta vẫn tò mò món canh b ồ của Mai Tử.

Mai Tử thấy vậy biết nàng tò mò, liền muốn đứng dậy đi làm cho nàng.

Tiêu Kinh Sơn buông chén đũa xuống, quét mắt nhìn Minh Châu công chúa, lạnh mặt nói: "Thứ ăn trong cung đều là sơn trân hải vị, sao muội lại quan tâm đến món dân dã này?"

Vừa nói hẳn vừa giơ tay kéo Mai Tử ngồi xuống, phân phó nói: "Không cần làm, cái đó có gì ngon đâu, hơn nữa thân thể nàng chưa khỏe hẳn, đừng dùng sức nhiều quá."

Minh Châu công chúa nghe vậy, rất là uất ức, chu miệng nói: "Muội xác thực chưa ăn qua nha, ở trong cung ăn cái gì cũng chán."

Nàng đáng thương liếc nhìn Mai Tử, nhỏ giọng nói thầm: "Nhưng huynh đau lòng chị dâu, vậy muội sẽ không ăn nữa, nhịn một chút là được." Vừa nói nàng vừa vô tình dùng muỗng hớp một hớp cháo.

Mai Tử thấy nàng đáng thương như vậy, liền đứng dậy cười nói: "Mà thôi, ta không cần tự mình động tay, ta xuống chỉ cách làm cho đầu bếp là được."

Tiêu Kinh Sơn gật gù đầu: "Cũng được, nàng đi nhanh về nhanh."

Thật ra món canh b ồ này là món mấy năm trước lương thực không đủ dùng thì sẽ làm. Chính là dùng các loại gạo vụn tạp lương thực nấu thành cháo loãng, dùng rau dại xắt nhỏ rồi bỏ vào nồi nấu, nấu xong lại dùng gia vị nêm qua là có thể ăn. Phương pháp này dùng rất ít lương thực, có thể tiết kiệm, hôm nay công chúa muốn ăn, Mai Tử cũng đành nói phương pháp ra để người ta theo đó mà làm.

Chốc lát sau, Mai Tử trở về đầu bếp cũng làm xong món canh b ồ bưng lên bàn. Minh Châu công chúa vén tay áo lên dẫn đầu nêm thử, ăn

xong vui thích hưng phấn nói: "Mùi vị quả nhiên không tệ! Ăn ngon!"

Mai Tử mím môi cười nói: "Canh b ữa này có rau xanh ăn vừa ngon ngọt vừa sạch, hơn nữa còn có nêm nếm gia vị đ ầy đủ, mùi vị dĩ nhiên là không tệ."

Minh Châu công chúa trợn mắt nhìn Tiêu Kinh Sơn: "Vẫn là chị dâu đối tốt với muội, Tiêu đại ca vậy mà lại giấu giếm, trở lại nông thôn ăn ngon như thế mà lại cố ý không cho muội ăn."

Mai Tử nghe vậy "Phốc" một tiếng cười ra, giải thích nói: "Hôm nay muội ăn cảm thấy mùi vị không tệ là bởi vì đầu bếp cho thêm nước xương hầm vào nấu làm cho vị canh thêm ngon. Thường ngày chúng ta ở trong núi, chỉ dùng một chút gạo vụn tạp lương thực, làm sao có thể nấu ra mùi vị hôm nay."

Minh Châu công chúa suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, cười nói: "Thì ra là muội trách oan Tiêu đại ca."

Ăn cơm xong, Minh Châu công chúa vì hợp khẩu vị với món canh b ữa này nên càng thêm thích Mai Tử hơn một phần. Nàng kéo lấy Mai Tử nói chuyện này chuyện kia, lại hướng Mai Tử nói khoác mình ở trong kinh thành có bao nhiêu ngựa, đều là cực phẩm, lại bắt đầu nói chính mình từng ăn qua món gì, đều là mỹ vị. Minh Châu công chúa nói phải gọi là một vẽ loạn lung tung, làm cho Mai Tử nghe đến mắt to lấp lánh nhìn nàng, cơ hồ không thể tin được.

Minh Châu công chúa rượu đủ cơm no nói khoác một phen, thấy chị dâu nho nhỏ nghe mình nói không dám tin thì càng vui vẻ, cuối cùng vỗ ngực nói: "Chờ đến khi vào kinh, thức ăn ngon, rượu ngon, mỹ nhân, tuyệt đối sẽ làm tử hoa mắt loạn xạ. Muội còn có thể mang theo tử đi vào hoàng cung chơi, tử biết hoàng cung là cái gì không?"

Mai Tử nghe thấy thật thú vị, trong mắt đều là mong đợi: "Hoàng cung? Ta chỉ nghe nói qua, đương nhiên chưa thấy qua a."

Minh Châu công chúa kéo lấy tay Mai Tử đồng dục nói: "Nếu đã là phu nhân của Tiêu đại ca, vậy chính là chị dâu của muội, yên tâm, lúc nào muội cũng có thể mang tử đi chơi. Muội còn dẫn tử đến sông bạc, còn có Câu Lan viện. . . . ."

Tiêu Kinh Sơn chưa đi, hắn vẫn yên ổn ngồi một bên uống trà, lúc này nghe Minh Châu công chúa càng nói càng đi xa chủ đề thì lạnh lạnh chen miệng vào: "Minh Châu, muội đừng dạy hư cho nàng."

Minh Châu công chúa nói đến hưng khởi, lúc này mới ý thức được còn có một pho tượng thần bên cạnh, lập tức che miệng, con người chuyển chuyển, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi muội không nói gì cả a."

Mai Tử lại nghe rõ ràng, tò mò hỏi: "Câu Lan viện là cái gì? Cũng thú vị giống như hoàng cung sao?"

Tiêu Kinh Sơn trầm mặt xuống, trừng mắt nhìn Minh Châu công chúa.

Minh Châu công chúa vội vã xem sắc trời bên ngoài một chút, kêu lên: "Ai u, trễ như vậy rồi sao, muội phải nhanh nhanh về nghỉ ngơi thôi, muội đi nha." Nói xong xách váy chuồn mất.

Lập tức, trong phòng chỉ còn lại Mai Tử và Tiêu Kinh Sơn. Mai Tử từ lúc gặp lại Tiêu Kinh Sơn còn chưa có cơ hội nói chuyện một mình với hắn. Nhưng nàng thấy sắc mặt Tiêu Kinh Sơn không được tốt nên cũng chẳng lên tiếng hỏi cái gì là Câu Lan viện nữa, chỉ cúi đầu không nói lời nào.

Tiêu Kinh Sơn đặt ly trà trong tay xuống, trầm giọng lên tiếng nói: "Sau này ít nghe nàng ta nói những thứ kia đi."

Trong lòng Mai Tử cảm thấy Minh Châu công chúa này rất thú vị, nghe nàng ta nói những thứ kia rất hay, đều là những thứ Mai Tử không biết. Nhưng Mai Tử không muốn cãi với Tiêu Kinh Sơn nên chỉ ngoan ngoãn gật đầu một chút.

Mai Tử gật gật đầu xong, Tiêu Kinh Sơn chột đứng lên, đi tới trước mặt nàng.

Mai Tử đang thấy có chút kỳ quái thì nàng liền bị hắn duỗi tay kéo một cái. Thế là nàng nhẹ nhàng "A" lên một tiếng liền bị Tiêu Kinh Sơn ôm chặt.

Nằm trong lòng Tiêu Kinh Sơn, lúc này Mai Tử mới cảm nhận thấy lòng ngực hắn đập phồng rất kịch liệt.

Bàn tay nhỏ bé ý thức bắt lấy bả vai hắn, đem mặt nhỏ chôn vào lòng ngực hắn.

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu xuống, bất mãn nhỏ giọng oán giận: "Nàng ta cuối cùng cũng đi!"

Mai Tử nghe lời này, ngược lại không nhịn được cười: "Người ta chỉ nói nhiều một chút mà thôi."

Khuôn mặt Tiêu Kinh Sơn vẫn bất mãn, "Hừ" một tiếng nói: "Nàng ta chẳng có chút ý tứ gì, cứ kéo lấy nàng nói này nói nọ."

Mai Tử nhìn dáng vẻ này của hắn có vài phần tính tình tranh chấp trẻ con, trong lòng cảm thấy buồn cười, nhưng lại không cười ra tiếng, chỉ nằm trong lòng hắn mím môi cười trộm.

Tiêu Kinh Sơn không nhắc tới chuyện đó nữa, đem cả người nàng ôm lấy, bàn tay nâng mặt nàng lên xem xét, nhẹ giọng hỏi: "Mấy ngày này có khỏe không?"

Mai Tử bị ánh mắt đầy lửa nóng cùng dịu dàng của hắn nhìn, có chút đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Không phải Thôi phó tướng thường xuyên đưa tin qua cho chàng rồi sao, ta đã sớm khỏe rồi."

Tiêu Kinh Sơn thấy sắc mặt nàng lộ ra hồng nhuận dụ người, con người càng phát ra nhiệt, thanh âm trầm ách mà nói: "Vài ngày không thấy, thân mình nàng hình như đầy đặn lên một chút."

Mai Tử chớp đôi mắt lấp lánh, gật gật đầu nói: "Ừ, chắc là ở đây nhà đến vô sự nên uể oải."

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng mập lên nên càng tăng thêm vài phần vẻ đẹp ngây ngô, nhìn không được cúi đầu cười ra tiếng: "So với lúc mới gả cho ta thì mập hơn nhiều, sau này nếu cứ mập thêm như vậy nữa, ta ôm không nổi nàng thì làm sao bây giờ?"

Mai Tử nghe hắn nói như thế, néo ngực hắn bất mãn cong môi nói: "Lúc đó chàng nói muốn nuôi ta cho mập mập một chút, bây giờ ngược lại lại chê ta mập sợ ôm không được?"

Ai dè nàng mới nói xong lời này, liền bị xoay một cái, đợi khi hoàn hồn nàng mới phát hiện mình bị Tiêu Kinh Sơn bế xốc lên.

Mai Tử sợ hãi giật mình, tay nhỏ bé giữ chặt lấy áo trước ngực hắn: "Mau thả ta xuống!"

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nhỏ giọng nói: "Không thả."

Hắn chẳng những không thả nàng xuống, còn bế nàng đến trước giường, thuận tay giúp nàng cởi áo.

Lúc áo Mai Tử bị cởi lộ ra làn da trong suốt trắng nõn, nàng cảm thấy hơi lạnh một chút, hít vào một hơi, không nhìn được vắn vẹo trong lòng hắn.

Tiêu Kinh Sơn cũng vội vàng cởi quần áo của mình, để làn da mềm mại của nàng dính lên ngực đầy rùng rục lửa nóng. Vết sẹo thô tháo nhẹ nhàng trượt lên trượt xuống trên hai quả tiêu anh đào mềm mại của Mai Tử, thân thể Mai Tử run rẩy, tim lòng không được sáp lại gần hắn thêm vài phần.

Lúc Mai Tử chưa ý thức được thì quần áo của nàng đã bị rút đi hết. Nàng được đặt xuống giường, không có một khe hở.

Tiêu Kinh Sơn nhắc chân lên giường, cúi đầu nhìn kỹ nàng, con người đầy lửa nóng.

Mai Tử cơ hồ không dám đón ánh mắt của hắn.

Tiêu Kinh Sơn lại cường thế bắt nàng nhìn mình, nhìn kỹ nàng trong chốc lát, hắn lên tiếng khàn khàn hỏi: "Nàng nhớ ta không?"

Trên mặt Mai Tử đỏ hồng một mảnh, chỉ mím môi không nói lời nào.

Tiêu Kinh Sơn biết Mai Tử nhất định là ngượng ngùng nên cũng không ép nàng. Hắn chỉ cúi đầu xuống hôn hôn hai khóa hồng hồng trước ngực nàng bởi vì thở dốc mà phập phồng lên xuống, trầm thanh lâm lâm nói: "Ta nhớ nàng lắm, ngày ngày đều nhớ nàng."

Mai Tử then thùng nhưng lại không đẩy hắn ra, hai bàn tay kim lòng không được ôm lấy bờ vai của hắn.

Tiêu Kinh Sơn ngậm một hột tiểu anh đào không chịu nhả ra, nhẹ nhàng gặm ăn, gặm đến khi chỗ đó hồng nhuận mềm ướt, gặm đến khi Mai Tử kiên nhẫn không dứt. Một lúc sau cuối cùng hắn cũng rời khỏi, sáp đến bên tai Mai Tử nhỏ giọng nói: "Trong lòng nàng có trách ta không?"

Hai mắt Mai Tử lúc này đã mê ly, mở nửa con ngươi không hiểu lâm lâm hỏi: "Trách chàng cái gì?"

Tiêu Kinh Sơn có chút chán nản: "Ta vẫn đem chuyện trước kia giấu nàng, hại nàng suy nghĩ miên man. Ta bận bịu chuyện của mình, không coi trọng thân thể nàng, hại nàng ngã bệnh."

Mai Tử thấy hắn như vậy, trong lòng liền thấy thương, vội vàng lắc đầu nói: "Không có, ta không nghĩ như vậy, không trách chàng."

Khuôn mặt kiên nghị cứng rắn của Tiêu Kinh Sơn vùi giữa hai khóa mềm mại của nàng, thần sắc có vài phần cảm động cùng áy náy: "Mai Tử, nàng không trách ta nhưng ta lại trách mình, là ta không chăm sóc tốt cho nàng."

Hắn lâm lâm nói: "Mấy ngày này, mỗi khi ta nhàn rỗi liền sẽ nhớ tới nàng, lo lắng thân thể của nàng, lo lắng nàng lại suy nghĩ miên man, ta sợ

có một ngày ta quay đầu lại thì sẽ không thấy nàng nữa."

Hắn mút lấy mềm mại gần miệng ngay trước mắt, phát ra một tiếng thở dài: "Mai Tử, cuối cùng nàng vẫn ở đây."

Mai Tử có chút bó tay không biết làm thế nào, bình thường không phải bọn họ không thân thiết qua, cũng không phải là chưa nếm qua các biện pháp thân thiết. Chỉ là thường ngày nam nhân này luôn cứng rắn chủ đạo tất cả, nàng chỉ dựa theo hắn mà thôi. Nhưng bây giờ, nam nhân kiên quyết này lại nằm trước ngực mềm mại của nàng, một bộ mất mát, giống như đứa bé đòi ăn vậy. Cảm giác này rất kỳ diệu, làm cho Mai Tử có chút không tự nhiên, lại có chút khoái cảm khó nói nên lời.

Còn chưa chờ Mai Tử kịp phản ứng, nam nhân trước ngực nàng lại bắt đầu gặm ăn chỗ mềm mại. Mai Tử bất an vắn vẹo, nhỏ giọng nói: "Không cần như vậy."

Tiêu Kinh Sơn rất nghe lời, rời bỏ nơi mềm này. Mai Tử đang hạ giọng lại chợt cảm thấy bụng dưới nhẹ nhàng đau nhói, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra hắn một đường đi xuống rồi!

TIÊU KINH SƠN TỬ NHÀ THỢ SẮN

Nữ Vương Không Ở Nhà

dtv-ebook.com

Chương 66: Lợi Kiếm Nhập Vỏ, Tiếng Nước Bốn Phía

Tiêu Kinh Sơn một đường đi xuống, cuối cùng tìm được chỗ cỏ non tươi tốt, tách cỏ thơm đã sớm bị dính ướt mê người ra một bên, nhanh chóng tìm đến ngu ồn suối không ngừng tràn ra giọt sương trong suốt.

Mai Tử nhắm chặt mắt, nàng biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo cho nên không dám nhìn, chỉ mặc cho hấn muốn làm gì thì làm.

Ngón tay Tiêu Kinh Sơn cường lực mở ra đóa hoa bởi vì quá lâu chưa từng có người động đến nên đóng chặt, liền thấy có nhiều cam lộ chảy ra hơn. Mà tiểu nữ nhân bên cạnh bởi vì quá mức khẩn trương nên giữ chặt cánh tay hấn không thả.

Tiêu Kinh Sơn đưa tay càn lấy tay nàng, dùng lòng bàn tay mới càn qua đao kiếm lạnh như băng của mình mà nhẹ nhàng vuốt ve để nàng buông lỏng, con người thâm trầm rực lửa nhìn chăm chăm nơi đỏ hồng mê ly kia của tiểu nữ nhân.

Mai Tử cảm nhận hơi thở ấm áp dần dập phun đến chỗ mắc cỡ bình thường chưa từng bị người đụng qua, trong lòng cả kinh, chợt mở hé con người.

Con người nàng mềm mại đáng yêu giống như nước suối ngày xuân, đôi mắt xuân thủy đụng phải ánh mắt Tiêu Kinh Sơn liền lờ mờ toát ra tia sáng động lòng người. Tiêu Kinh Sơn lúc này cảm thấy mình có chút say rồi, sợi dây lạnh lùng nghiêm túc đã sớm hóa mềm nhu hòa lâm vào trầm mê, nhiễm lên sắc thái dục vọng.

Hấn trầm thấp lầm bầm nói: "Đời này, nàng không được rời khỏi ta." Vừa lầm bầm hấn vừa từ từ cúi đầu xuống.

Mai Tử biết hẳn muốn làm cái gì, ngón tay thon chặt chẽ bắt lấy cánh tay hắn, cắn môi không dám phát ra tiếng.

Thân thể vạm vỡ của Tiêu Kinh Sơn căng thẳng, nhưng hắn vẫn khắc chế dằn dặt thở dốc, cúi đầu xuống, tìm đến nguồn nước suối ồ ồ chảy ra, đi hấp thu cỗ nước suối ngọt ngào thơm ngát hấp dẫn hẳn.

Thân thể Mai Tử mềm nhũn, di chuyển không được, đầu tiên là cảm thấy hơi thở nóng bỏng phun đến chỗ đó, tiếp theo liền có một mảnh âm ấm đi kèm. Nhất thời Mai Tử giống như bị sét đánh, đầu tiên là đóa hoa hồng thuận ẩm ướt co rút kịch liệt rung động, sau đó cả thân thể cũng không nhận được vận vẹo run rẩy. Run run giống như đóa hoa kiêu mị bị gió thổi qua.

Nàng động như vậy lại càng chọc cho Tiêu Kinh Sơn đang chuẩn bị ném qua ngọt ngào càng không thể đợi thêm nữa, môi lưỡi âm ấm tùy ý mút gặm miệng suối ẩm ướt, thậm chí cái lưỡi còn muốn thử tiến vào miệng suối nhỏ nhỏ, muốn vào dò xét đến cùng.

Tư vị này, Mai Tử chỉ ném qua một lần, nhưng lần đó lại là lần đầu tiên của nàng, quá mức khẩn trương e thẹn nên trên căn bản nàng không kịp ném qua tư vị này. Hôm nay Tiêu Kinh Sơn lại cố ý chăm sóc như thế, mắt thấy vị Đại tướng quân cứng rắn sắt lạnh nay lại nằm sấp dưới người nàng, nhìn thấy khuôn mặt kiên quyết của hắn cơ hồ dán lên nơi mà ngay cả nàng nhìn thấy cũng thẹn thùng, thật là vừa xấu hổ vừa kính sợ, tay nhỏ bé không nhận được muốn khước từ cứng rắn cường lực của hắn.

Sức lực của Tiêu Kinh Sơn như thế nào, một Mai Tử nhỏ nhỏ dĩ nhiên là đẩy không nhúc nhích được hắn. Sự thật là không những không đẩy được, ngược lại còn khiến cho vị phía dưới càng giống mãnh thú bị kích thích, càng thêm vội vàng gặm ăn, khiến cho thân thể Mai Tử vận vẹo hồ loạn ngậm nga, kêu lên giống như đóa hoa bị nghiền nát rữa.

Mãi cho đến một lúc sau, nàng cảm thấy bên trong thân thể có một cỗ nóng chảy vọt lên, cái loại nóng chảy này giống như khổng lồ cả thân thể của nàng. Nàng chột cứng đờ, không dám loạn động, đầu ngón tay cơ hồ bấm vào cánh tay của Tiêu Kinh Sơn.

Tiêu Kinh Sơn biết nàng là đã tới, liền dừng lại động tác trong miệng, nâng con người thô ráp hỏi: " Vui vẻ sao?"

Mai Tử then thùng, miệng lại không thể nói, lập tức liền cảm thấy phía dưới mình bắn ra một cỗ nước triêu ồ ồ chảy, sau đó cả người lại run run, cánh môi phía dưới mở ra đóng lại, phát ra thanh âm anh anh.

Tiêu Kinh Sơn lại không để cho nàng nghỉ ngơi, đứng dậy, nâng lên, chui vào. Sau đó đột nhiên lợi kiếm nhập vỏ, tiếng nước bốn phía.

Mai Tử chỉ cảm thấy mình giống như vừa mới bò lên một ngọn núi rất cao rất cao, còn chưa kịp nghỉ ngơi thì lại bị lôi kéo một phen như thế, thật là sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến. Sóng đánh đá ngầm phía dưới chưa từng ngừng nghỉ, bảo kiếm ra khỏi vỏ nhiều lần lại đâm vào sâu hơn, mở rộng rồi hợp lại tùy ý lôi kéo. Dù sao người phía dưới mềm mại uyển chuyển lung linh như nước, hơn nữa còn đang rất động tình. Người phía trên lại như người cưỡi ngựa cầm kiếm, một Mai Tử nho nhỏ chẳng qua chỉ là đóa hoa yêu kiều trong lòng bàn tay hắn mà thôi.

Một phen chinh phạt thảo chiến, cuối cùng Mai Tử không chịu được nữa, cố lấy giọng nhắc nhở: " Công chúa. . . . . Công chúa ở sát vách đây. . . . . Đừng để người nghe. . . . . "

Tiêu Kinh Sơn " Hừ " lạnh một tiếng, thở gấp thô khí nói: " Nàng không nghe được đâu!"

Thật ra nghe hay không nghe Tiêu Kinh Sơn cũng đâu có biết, dù sao tình thế lúc này đang mãnh liệt, muốn hấn ngừng lại thì tuyệt không thể nào. Đầu tiên là vì hấn và nương tử cách biệt một năm, sau đó tuy nói đoàn tụ mấy ngày nhưng lại ở trong quân nên không dám quá mức càn rỡ, hôm nay thật vất vả mới có giường rộng thượng hạng, càng thêm nữa là, thân thể nương tử mình đầy đặn sắc mặt hồng nhuận, dù thế nào cũng phải vui sướng một phen.

Mai Tử biết không thể ngừng hấn lại, hơn nữa bị lẫn lộn như thế nàng cũng cảm thấy rất thoải mái, nếu thật sự dừng lại thì ngược lại trong lòng

nàng sẽ cảm thấy mất mát, vì vậy nàng chỉ cắn chặt môi nghênh đón một trận sóng lại một trận sóng khác.

Rất lâu sau, khi tất cả đã lấy lại hơi thở bình thường, Mai Tử khéo léo cuộn mình trên bả vai khoan dầy ướt át của hắn, tay nhỏ bé đùa bỡn vết sẹo đối với nàng mà nói đã sớm quen thuộc kia, im lặng lắng nghe tim hắn cường lực đập.

Hơi thở Tiêu Kinh Sơn dần dần bình tĩnh lại, bàn tay đem nương tử mình ôm trước ngực, thấp giọng nói: "Chờ lên kinh gặp hoàng thượng rồi chúng ta sẽ trở về, trở về rồi sẽ cùng nàng sinh một em bé."

Khuôn mặt mềm mại của Mai Tử phủ lên một lớp phấn hồng, nghe thấy lời này mặt nhỏ khéo léo cọ xát trên ngực hắn: "Ta đã sớm muốn, nhưng mà lại không có a."

Tiêu Kinh Sơn cười nhẹ, bàn tay ấm áp thô tháo phủ lên hai má mềm mại ôn nhuận của nàng: "Nói thật, trước kia là ta không muốn để nàng mang thai, khi đó thân thể nàng gầy yếu, ta sợ nàng mang thai sẽ không tốt. Bây giờ thế này, ngược lại có thể rồi."

Tay nhỏ bé của Mai Tử chọc chọc lồng ngực khoan dày của hắn, cười nói: "Xem chàng nói kìa, làm như đứa bé này nghe lời chàng lắm ấy, đâu phải chàng muốn là được, đây là duyên phận nha."

Tiêu Kinh Sơn chỉ cười nhẹ, suy nghĩ một chút rồi vẫn giải thích: "Trước kia ta bắt mạch cho nàng thấy thân thể nàng rất không khỏe nên không dám để nàng thực sự mang thai."

Mai Tử nghe, trong lòng động một cái, cái tay nhỏ bé vốn đang mơn trớn ven theo vết sẹo trước ngực hắn dừng lại.

Tiêu Kinh Sơn trầm mặc, ngừng lại hơi thở nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy, trách ta sao?"

Mai Tử ngoan ngoãn nằm trên ngực hắn, ngón tay thon mềm mại như cũ không nhúc nhích, cũng chẳng nói cái gì.

Tiêu Kinh Sơn lúc này thậm chí có chút luống cuống, vội vàng giải thích nói: "Khi ấy ta không có ý khác, chỉ sợ nàng không chịu nổi mà thôi." Trong lời nói của hắn vậy mà cất dấu một tia khẩn trương.

Nói xong, hắn cầm tay Mai Tử, cầm rất chặt: "Mai Tử, có phải nàng lại trách ta giấu nàng hay không?"

Mai Tử thở dài, nhỏ giọng nói: "Không trách chàng, chàng cũng là muốn tốt cho ta, chỉ là sao chàng không nói cho biết ta một tiếng, hại ta còn vì chuyện này mà lo lắng thật lâu."

Tiêu Kinh Sơn giống như thở ra một hơi, nâng mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng lên xem xét, một lúc sau mới nói: "Trong lòng không oán trách ta là tốt rồi, ta chỉ sợ trong lòng nàng uất ức, nhưng lại không nói ra, đem mình ghen hỏng mất."

Mai Tử lắc đầu, khéo léo nói: "Trước kia là ta không tốt, ta vốn không nên suy nghĩ miên man. Bây giờ ta đã nghĩ thông rồi, đời này gả cho chàng thì sẽ là người của chàng, dù sao có rất nhiều việc ta không hiểu, nghe sắp xếp của chàng là được. Chàng không muốn cho ta biết, đương nhiên là có đạo lý của chàng."

Tiêu Kinh Sơn thở dài, đem cả thân thể của nàng ôm chặt vào ngực, cảm khái nói: "Ta cũng không muốn giấu nàng cái gì, sau này có chuyện gì ta khẳng định sẽ nói cho nàng biết, không bao giờ để chuyện này xảy ra nữa. Chỉ là chuyện kia là chuyện trọng đại, không phải là chuyện nhỏ gì ồng như mấy chuyện thường ngày mà chúng ta gặp trong núi. Ta cũng không muốn nhắc tới, nếu không sẽ gây nên chuyện thị phi, như vậy cũng sợ nàng biết quá nhiều sẽ không tốt."

Mai Tử gật đầu, hiểu chuyện nói: "Chàng không nói là có đạo lý của chàng, ta không hỏi nữa. Lần trước cũng không phải ta tức giận chàng giấu ta chuyện gì, chẳng qua lúc đó đáng về chàng hung hăng, trước kia chàng chưa từng đối với ta như vậy, nhưng vì chuyện kia, chàng lại hung hăng với ta." Nói đến đây, Mai Tử vẫn như cũ có chút uất ức.

Tiêu Kinh Sơn nghe Mai Tử nói như thế thì càng áy náy, cái tay vỗ vỗ sau lưng nàng: "Là ta không tốt, sau này sẽ không như thế nữa, nếu ta như vậy nữa, nàng liền đánh ta, có được hay không?"

Mai Tử lại cong cong môi bất mãn nói: "Lúc chàng tức giận, ngược lại có vài phần nghiêm khắc thường ngày chàng hay dùng để đối mặt với thuộc hạ của chàng, ta làm sao dám đánh chàng đây!"

Lời này nói vậy, Tiêu Kinh Sơn vừa hồ thẹn vừa buồn cười, không nhịn được cười nói: "Mà thôi, sau này ta nhất định nhớ kỹ, ở bên ngoài đối với người khác sắc mặt thế nào cũng có thể, nhưng trở về nhà đối diện với tiểu nương tử của ta ta sẽ không như thế."

Mai Tử nghe lời này, trong lòng càng ngọt ngào, tựa vào bả vai của hắn nhẹ giọng nói: "Ta vẫn cảm thấy kể từ khi ra khỏi núi, chàng liền rất khác trước kia."

Tiêu Kinh Sơn không hiểu, vỗ về mặt nàng nhú mày hỏi: "Khác chỗ nào?"

Mai Tử lắc lắc đầu: "Ta cũng không rõ lắm! Chỉ cảm thấy trước kia ở trong núi, thường ngày chàng luôn trầm mặc ít nói, là một người tốt vô cùng. Nhưng ra bên ngoài rồi, chàng đối diện với những người bên ngoài sẽ nghiêm mặt lạnh lùng, dù không phải đối với ta nhưng ta vẫn cảm thấy là lạ."

Tiêu Kinh Sơn nghe, bất đắc dĩ nhướn mày: "Trước kia là ở trong nhà, khi đó là sản bản vì cuộc sống, dĩ nhiên như thế nào cũng được. Bây giờ ra ngoài, chính là Đại tướng quân phải bảo vệ quốc gia, ta đương nhiên không thể giống trước."

Mai Tử không hiểu, nghiêng đầu nghĩ: "Vậy rốt cuộc đâu mới thật sự là chàng?"

Tiêu Kinh Sơn bị hỏi vậy thì sửng sốt, một lúc sau cuối cùng mới nói: "Cả hai đều là ta."

TIÊU NUƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 67: Mỹ Nhân Váy Đỏ

Ngày hôm sau mọi người bắt đầu chuẩn bị lên kinh. Tiêu Kinh Sơn cưỡi ngựa, Mai Tử ng ấ xe. Minh Châu công chúa bình thường thì sẽ cưỡi ngựa nhưng bây giờ nàng thấy Mai Tử ng ấ xe nên ch ần chừ nửa ngày cuối cùng quyết định bỏ sở thích cưỡi ngựa qua một bên theo Mai Tử lên xe ng ấ.

Trong xe ngựa có vị công chúa này cùng nói chuyện làm cho Mai Tử và Bình Nhi hai người không biết bao nhiêu lần trợn mắt há m ồm thật lớn, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng kinh thán cùng bội phục.

Cuối cùng Bình Nhi chợt hỏi: "Chuyện này công chúa tận mắt thấy sao?"

Minh Châu công chúa sờ đầu nhếch miệng cười: "Nghe người khác nói ."

Mai Tử nghe vậy, trong mắt nổi lên nghi vấn, Bình Nhi thì là trực tiếp tỏ vẻ thất vọng, nhẹ nhàng "À" một tiếng nói: "Ta còn cho là công chúa tận mắt thấy đấy."

Minh Châu công chúa bị nha hoàn nho nhỏ nói vậy, không vui v ỡ lấy ngược đại nghĩa oai nghiêm nói: "Nếu như vậy, ta li ền cho kẻ cho hai người biết một chút kinh nghiệm ta đã trải qua, chỉ sợ ta nói ra làm hai người bị dọa a!"

Mai Tử tò mò hỏi: "Muội lại muốn kể cho chúng ta chuyện gì?"

Minh Châu công chúa đắc ý cười nói: "Muội kể cho hai người chuyện Tiêu đại ca lúc đó đánh giặc!"

Hai mắt Bình Nhi tỏa sáng, vỗ tay kêu lên: "Tốt, này được!"

Mắt Mai Tử cũng lộ ra kỳ vọng, chuyện Tiêu Kinh Sơn trước kia nàng đương nhiên muốn nghe.

Minh Châu công chúa thấy lời của mình được phản ứng nhiệt tình thì nhất thời hất mạnh đầu, đem cái áo vốn đang khoác trên người thuận tay ném một cái ra đằng xa, bàn chân mở ra tư thế chuẩn bị kể chuyện.

Nhưng đợi nửa ngày, nàng sững sốt một câu cũng không nói, Bình Nhi không nhịn được: "Ta nói công chúa, sao người không nói gì?"

Minh Châu công chúa vô tội sờ sờ đầu: "Chuyện của của Tiêu đại ca quá nhiều, ta không biết kể cái nào a!"

Mai Tử mở tròng hai mắt mong đợi: "Kể cái gì cũng được." Chỉ cần là về Tiêu Kinh Sơn, Mai Tử đều vui vẻ nghe.

Bình Nhi lệch đầu ra suy nghĩ một chút: "Vậy kể cho chúng ta nghe chuyện người nhớ rõ nhất, ấn tượng sâu nhất đi."

Minh Châu công chúa nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vỗ đùi: "Có!"

Nàng hưng phấn hai mắt sáng lên: "Ta liền kể chuyện lúc đó Tiêu đại ca anh hùng khí khái như thế nào xông vào chỗ bọn cướp cứu một cô gái phong trần yếu đuối ra đi!"

Bình Nhi nghe vậy, liếc nhìn Mai Tử bên cạnh, sững sốt.

Mai Tử cũng sững sờ, lập tức cười nói: "Được, vậy mọi kể đi, chuyện này nghe thấy không tệ."

Mặt Minh Châu công chúa lúc này tràn đầy hưng phấn, hai mắt sáng lên. Nàng căn bản không chú ý tới hai nữ nhân trước mắt có gì không được tự nhiên, bắt đầu lấy tư thế chém gió ra nói.

Thì ra lúc đó thiên hạ chưa bình định, bốn bề chinh chiến, trong đó có một bọn cướp chiếm cứ một phương, đóng quân tạo quy mô hình thành dần dần. Thời gian đó, Tiêu Kinh Sơn vẫn là diều chưa gặp gió, là thủ hạ của hoàng thượng, tiểu binh bên người tiểu thái tử. Một ngày kia, Tiêu Kinh Sơn đ̣ề nghị tấn công sơn trại thuận tiện lấy lại lương thảo bị cướp. Thái tử luôn đối với Tiêu Kinh Sơn bội phục có thừa tin tưởng có dư, nghe lời này đương nhiên cảm thấy không ṭe, thế là hai người liền bắt đầu chuẩn bị.

Lời Minh Châu công chúa kể có thanh có sắc, nhân vật chính chẳng những có Đại tướng quân khai quốc thanh danh vang xa Tiêu Kinh Sơn, thậm chí còn có cả đương kim thiên tử. Thế là lần này Mai Tử cùng Bình Nhi hai người bị chuyện xưa hấp dẫn, ng ỡ đó nghe, toàn bộ tinh thần đều tập trung chăm chú.

Minh Châu công chúa thấy chuyện xưa này không ṭe, trong lòng âm thầm đắc ý, càng thêm d ầu thêm mỡ bắt đầu kể. Kể v ề lúc đó Tiêu Đại tướng quân trẻ tuổi tuấn suất lại uy vũ, vả lại công phu rất cao, tài bắn cung cũng là bách phát bách trúng, ra lệnh một tiếng mang theo chúng vị tướng sĩ bắt đầu tấn công sơn trại. Sơn trại chống cự đến ngày cuối cùng không địch thủ nổi, thủ lĩnh bọn cướp mệt mỏi khốn cùng lực tận ngã xuống đất không dậy nổi, cái tiểu lâu la khác hoặc bị chết hoặc chạy thoát thân, thế là Tiêu Đại tướng quân mặc trường bào ng ỡ chiến mã đương đương tiến vào đại sảnh sơn trại.

Minh Châu công chúa nói đến đây thì cố ý kể chậm lại, giọng nói cố làm ra vẻ huyền bí: "Các người nói xem, huynh ấy nhìn thấy cái gì?"

Tim Mai Tử lập tức đập nhanh, nàng đã lờ mờ nhận ra cái gì đó.

Quả nhiên, Minh Châu công chúa thở dài một hơi, lắc đầu buồn bực nói: "Huynh ấy a, thấy ngay giữa đại sảnh, một nữ nhân mặc váy đỏ, dường như là người xinh đẹp lãng lơ nhất thiên hạ, cứ vậy buồn bã thương cảm đứng ở đó. . . . ."

Lòng Mai Tử lập tức chìm xuống, nàng biết, nàng đã sớm có thể nhận ra, Tiêu Kinh Sơn của nàng, một Tiêu Kinh Sơn như vậy, làm sao có thể

chưa trải qua một đoạn tình cảm kì diệu trong quá khứ.

Bình Nhi len lén liếc nhìn Mai Tử, nàng đã ý thức được chuyện này không tốt lắm, liền hướng Minh Châu công chúa nháy mắt. Nhưng bây giờ toàn bộ tinh thần của Minh Châu công chúa đều đang chăm chú đắm chìm trong chuyện xưa, vì thế lúc nàng nhìn thấy Bình Nhi nháy mắt, không hiểu hỏi: "Người làm gì vậy, mắt bị sao thế? Người nghiêm túc nghe ta kể chuyện xưa a!"

Bình Nhi nhất thời đỡ mặt hỏi, nhanh chóng lắc đầu: "Ta không sao, ta không sao."

Mai Tử mím môi cười, nhẹ giọng nói: "Muội kể tiếp đi, chuyện xưa này rất hay."

Được cổ vũ, Minh Châu công chúa thuận tay bưng ly trà bên cạnh nhấp một miếng, bắt đầu kể tiếp: "Thì ra cô nương này rất đáng thương, nàng vốn là con nhà quan, ai dè người một nhà đi qua núi này bị cướp, nên nàng cũng bị bắt lại ép làm áp trại phu nhân. Tiêu đại ca của chúng ta đến như thế, xem như là cứu nàng!"

Mai Tử cười gượng một chút, hỏi: "Sau này thì sao. . . . ."

Minh Châu công chúa sờ sờ trán, lập tức ghen lại, một lúc sau cuối cùng nói: "Sau đó. . . . . A, sau đó. . . . . Sau đó liền. . . ."

Nói đến đây, nàng chợt ý thức được cái gì đó, đôi mắt to sáng ngời vô tội nhìn Mai Tử, mặt tràn đầy áy náy.

Mai Tử hiểu ý nàng, cười nói: "Không sao, ta còn muốn nghe muội kể tiếp phần sau của chuyện xưa a."

Nhưng Minh Châu công chúa lại kể không nổi nữa, ngượng ngùng mà cười: "Thật ra. . . thật ra phần sau cũng không có gì, chuyện xưa này không hay, một chút cũng không hay. Hơn nữa chuyện xưa này ta cũng không có tận mắt chứng kiến, đều là nghe người khác nói."

Mai Tử lại lịch đầu suy nghĩ, cuối cùng nói: "Thường ngày chúng ta không dám mặc trang phục màu đỏ, chỉ có khi thành thân mới mặc. Ta nghe lão nhân nói, đây là bởi vì màu đỏ quá mức điểm lệ, thường ngày không nên mặc, chỉ có lúc thành thân thời điểm đẹp nhất của tân nương tử mới có thể mặc. Vị cô nương này thế mà lại mặc một thân màu đỏ, nhất định là rất mỹ lệ."

Minh Châu công chúa miễn cưỡng gật gật đầu, một lúc sau xuất ra một câu: "Nàng...nàng rất đẹp, đẹp hơn cả muội."

Mai Tử vừa suy tư vừa nói: "Ta thấy muội đã rất đẹp rồi, nàng thế mà còn đẹp hơn cả muội, đây làm sao mà tưởng tượng được?" Nàng lẩm bẩm nhắc câu vừa rồi Minh Châu công chúa đã nói: "Cái gì mà xinh đẹp lẳng lơ nhất thiên hạ? Lời này ta nghe thế nào cũng không hiểu. . . . . Ta cũng tưởng tượng không ra. . . . ."

Minh Châu công chúa rũ đầu xuống mất nhuệ khí, mặt tràn đầy áy náy nói: "Quý mới biết đây là cái gì, muội cũng chỉ nghe người khác nói như thế. . . . ."

Mai Tử cúi đầu nghĩ, nghi vấn trong lòng nàng quá nhiều. Mặc dù nàng đã sớm biết rõ mình không nên để ý những chuyện quá khứ kia, nhưng nàng vẫn không nhịn được tò mò. Một nam nhân trẻ tuổi tuấn dũng cứu một nữ nhân lẳng lơ xinh đẹp, như vậy chuyện xưa của bọn họ sẽ như thế nào đây? Sau đó nam nhân kia vì hoàng thượng mà bỏ xuống thiên hạ, nữ nhân kia sẽ thế nào? Hơn nữa sau này khi nam nhân kia quy ẩn rừng núi, nữ nhân lại đang làm gì?

Nhớ tới lời nói mơ hồ của Tiêu Kinh Sơn trước kia, trong lòng nàng giống như có cái gì đó loáng qua, nhưng nó trôi qua rất nhanh, nàng bắt không được.

Minh Châu công chúa cảm thấy mình thật sự không dám nói nữa, mặt tràn đầy xấu hổ ngổn ngang trong góc xe ngựa, cúi đầu ở nơi đó vẽ vòng tròn. Bình Nhi lặng lẽ thở dài, chuyển đến một bên rót nước trà bùng qua. Nhưng một công chúa một phu nhân hiển nhiên cũng không có ai có ý định uống... Nàng vẫn bùng lầy chén trà, ngược lại nàng có chút khát.

Minh Châu công chúa múa máy vẽ vòng tròn, lúc ngẩng đầu nhìn Mai Tử thì vừa vặn thấy Bình Nhi đối diện chén trà kia ngẩn người, liền thuận miệng nói: "Người khát thì uống đi!"

Bình Nhi hồ thẹn "Vâng" một tiếng nhưng vẫn nhỏ giọng nói: "Được rồi, mọi người không uống vậy thì không lãng phí nó nữa." Vừa nói vừa không lịch sự chút nào đem chén trà kia một hơi uống cạn.

Nhưng tất cả mọi chuyện Mai Tử cũng chẳng quan tâm, nàng chỉ cúi đầu lặng lẽ suy nghĩ.

Trải qua chuyện này, Minh Châu công chúa nhìn thấy Tiêu Kinh Sơn liền sợ hãi, lẩn ra xa xa. Chuyện này làm Tiêu Kinh Sơn có chút hoang mang: "Trước đó vài ngày nha đầu kia luôn quấn lấy nàng, phiền vô cùng, vài ngày nay nàng ta ngược lại rất tự giác, không quấn nàng nữa."

Mai Tử đoán được Minh Châu công chúa không cẩn thận nói với mình chuyện kia nên sợ Tiêu Kinh Sơn trách nàng ta, nhưng nàng ta đâu phải cố ý nhắc tới chuyện này, chỉ vô tình nói mà thôi: "Không có gì, có thể gần đây nàng ta mệt mỏi."

Tiêu Kinh Sơn nhớ lại, nhìn dáng vẻ nàng ta không giống mệt mỏi chút nào cả, nhưng hắn cũng chỉ nghĩ mà thôi, dù sao so với Minh Châu công chúa kim chi ngọc diệp ngàn người thương vạn người sủng thì hắn quan tâm tiểu nương tử ngây ngốc trong núi của mình nhiều hơn.

"Nàng hình như lại có tâm sự gì đó, cúi đầu suy nghĩ gì vậy?" Ngón tay chai sạn của Tiêu Kinh Sơn nhẹ nhàng nắm lấy đầu ngón tay mềm mại của nàng hỏi như thế.

Lúc này Mai Tử đang cầm một chén nước trà nguội ở đó, nghe lời này vội vàng lắc lắc đầu: "Không sao." Nàng còn chưa nghĩ kỹ là mình muốn hay không muốn nói cho Tiêu Kinh Sơn biết, nếu như hắn biết, hắn sẽ như thế nào?

Tiêu Kinh Sơn cau mày: "Có chuyện gì giấu ta sao?"

Mai Tử lắc đầu tay: "Thực sự không có, ta nghĩ đến việc khi đến kinh thành ta sẽ gặp những mỹ nhân như thế nào?" Đây là việc Minh Châu công chúa đã đồng ý, mang theo nàng đi nhìn chúng vị mỹ nhân. Trong lòng nàng nghĩ đến vị mỹ nhân áo đỏ kia, nhất thời sẽ không nói dối nàng đem chuyện này làm qua loa tắc trách.

Nói xong, nàng lại có chút sợ, mân mê ly nước trà nhìn trộm nhìn về phía Tiêu Kinh Sơn, sợ hãi nhìn ra cái gì. Ai dè Tiêu Kinh Sơn lại bị nàng lừa cho qua, tin là thật, thậm chí còn không vui vẻ oán giận: "Trong lòng nàng tóm lại chỉ để ý chuyện của nha đầu kia thôi a."

TIÊU KINH SƠN TỬ NHÀ THỢ SẮN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 68: Tướng Quân Nhỏ Cỏ, Phu Nhân Bất Sâu

Có lẽ là do sợ hãi nên rõ ràng trong mắt Tiêu Kinh Sơn mang theo ý cười nhìn mình, nhưng nàng vẫn cảm thấy nụ cười này mang theo ý thử quan sát. Trong lòng nàng hoảng hốt, bưng trà đến bên môi uống... lại không cẩn thận bị sặc.

Tiêu Kinh Sơn quan tâm lại đây nhận lấy ly trà đặt xuống bàn, duỗi tay qua giúp nàng đấm lưng.

Mai Tử lắc lắc đầu: "Ta không sao."

Tiêu Kinh Sơn nhìn thần sắc Mai Tử, trầm ngâm một chút lại như nhớ tới chuyện gì đó, nói: "Có chuyện, ta vẫn không có cơ hội hỏi nàng."

Mai Tử lúc này đang sợ hãi, nghĩ vừa rồi mình đúng là có chuyện vẫn không biết nên hỏi hay là không nên hỏi, vì sao hẳn cũng có chuyện muốn hỏi nàng? Nhưng lập tức nàng cũng chỉ có thể gật đầu nói: "Ừ, chàng hỏi đi."

Tiêu Kinh Sơn thấy xung quanh không có ai liền đem Mai Tử ôm lấy thả lên chân mình. Mai Tử cảm thấy tư thế này nếu bị người nhìn thấy thì thật không tốt lắm, muốn vùng vẫy. Nhưng mà đối mặt với cánh tay có lực của Tiêu Kinh Sơn, nàng đương nhiên là tránh không thoát, không thể không ngoan ngoãn dựa vào bả vai hẳn, bất mãn dờ dể trường lấy đầu ngón tay đâm đâm lồng ngực hẳn.

Tiêu Kinh Sơn cũng không ngăn nàng, dù sao đầu ngón tay nàng rất non mềm, đâm thế nào cũng sẽ không đau, có chăng thì cũng chỉ hơi ngứa mà thôi. Hẳn chỉ cúi đầu xem xét thần sắc của nàng, nhẹ giọng hỏi: "Trước đó vài ngày lúc ta không có ở đây, có người đến tìm nàng sao?"

Mai Tử nghe hấn nhắc tới chuyện này, trong lòng nhất thời hiểu ra, thì ra hấn vẫn một lòng để tâm chuyện này. Mai Tử lại cảm thấy có chút buồn cười, hấn a, nhìn qua không quan tâm, cũng chưa từng hỏi qua, kỳ thật trong lòng vẫn ghen lấy. Chắc là hấn còn đợi nàng tự động nói cho hấn biết, mấy ngày nay vẫn không thấy nàng nhắc tới nên hấn cũng chỉ có thể lên tiếng hỏi thôi. Mai Tử đem tâm so tâm, cảm thấy bọn họ hai người quả nhiên là vợ chồng, ngay cả chuyện suy nghĩ trong lòng cũng có chút tương tự.

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử cười nhưng không đáp thì nhíu mày hỏi: "Sao vậy, nhắc tới chuyện này nàng cảm thấy rất vui vẻ sao?"

Con người Mai Tử chuyển chuyển, không muốn để hấn dễ dàng yên tâm, nếu không hôm nay nàng vì chuyện cô gái áo đỏ kia mà thất ruột co bụng không phải là rất thua thiệt hay sao. Vì thế nàng liền cố ý lịch đãu cười nói: "A Mang thế tử đối với ta luôn không tệ, nhắc tới hấn ta đương nhiên vui vẻ."

Tiêu Kinh Sơn không ngờ nàng nói như vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức phản ứng, mím môi không nói lời nào.

Mai Tử không lý do nào không nhìn ra trong ánh mắt bình tĩnh của hấn có vài phần lạnh lùng cùng không vui, thân thể cũng có vài phần căng thẳng, thậm chí ngay cả bắp đùi nàng đang ngồi cũng không có loại âm ấm thư thái như trước. Mai Tử cảm thấy mình giống như không cẩn thận chọc phải một con sói, nhưng nếu lời đã nói ra, nàng đương nhiên sẽ không thu lại, chỉ có thể miễn cưỡng ngồi ở đó, cúi đầu không nói lời nào.

Tiêu Kinh Sơn liền như thế nhìn nàng một hồi, cuối cùng vẫn sửng nịch bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Tiểu Mai Tử của ta kể từ khi ra khỏi núi đã học được cách chọc ta không vui rồi."

Nàng giống như một con mèo nhỏ làm nũng, lúc đầu còn khờ khạo chân thành, sau này lớn, kiến thức cũng nhiều, liền bắt đầu ra sức muốn người ta để ý.

Nhất thời Mai Tử cảm thấy ý đồ của mình bị hấn nhìn thấu, không vui trách cứ: "Ta đâu có ý gì khác, chỉ nói lời thật lòng mà thôi."

Tiêu Kinh Sơn nhéo hai má mướt mà của nàng, lần nữa đem nàng ôm vào lòng, nhẹ nhàng nói: "Mai Tử, ta không phải là người không thông tình đạt lý hờ một chút là ghen tuông. Thật ra nàng quen biết với những người khác, ta cũng không phản đối, ngược lại còn cảm thấy như vậy rất tốt, ít nhất để nàng có thêm nhiều kiến thức một chút. Đối với A Mang thế tử, lúc đầu ta dĩ nhiên là không vui, nhưng bây giờ nghĩ lại, vốn cũng không có gì, nàng cuối cùng vẫn là mẹ của con ta, cho dù hấn có ý gì thì cũng chẳng qua là ý nghĩ mà thôi."

Mai Tử nghe hấn nói đạo lý này, không nhịn được hỏi: "Vậy còn chàng?"

Tiêu Kinh Sơn nhíu mày không hiểu: "Ta thế nào?"

Con người Mai Tử chuyển chuyển, cố làm ra vẻ không lịch sự nói: "Không có gì, chính là muốn hỏi chàng, những mỹ nhân Minh Châu công chúa nói ở kinh thành kia, chàng quen biết bao nhiêu người? Bọn họ thực sự có cái gì đẹp mắt sao?"

Tiêu Kinh Sơn nghe lời này ngược lại cười ra tiếng, cười đến lồng ngực khoan dầy chấn động: "Mỹ nhân ở kinh thành có nhiều đi chẳng nữa thì liên quan gì đến ta?" Hấn cúi đầu áp sát bên tai nàng, để râu thô ráp nhẹ nhàng cọ lấy vành tai nhạy cảm của nàng, trầm thấp nói: "Tiểu Mai Tử của ta đã là tiểu nương tử làm cho người ta yêu thương nhất trên đời này rồi."

Mai Tử cúi đầu suy nghĩ một chút rồi cũng cười.

Người gọi là mỹ nhân váy đỏ kia cũng chẳng qua là một chuyện xưa trong nhiều chuyện xưa mà thôi.

Nếu nói trước kia Mai Tử đơn độc một người tới kinh thành đường xá gian nan khó khăn thì nay thuận theo công chúa cùng Đại tướng quân đi tới kinh thành, tất cả dường như trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Đi khoảng chừng mười mấy ngày trời, đoàn người liền đến vùng ngoại ô kinh thành.

Sớm đã có người bẩm báo với hoàng thượng, hoàng thượng tự mình dẫn người đến ngoại ô kinh thành nghênh đón Đại tướng quân h ồi tri ều. Người dân ở kinh thành nghe nói Đại tướng quân khải toàn về đến cũng đều lại đây vây xem, thế là lúc Mai Tử vào thành chỉ thấy toàn là người bao quanh nước chảy không lợt.

Mai Tử chưa từng thấy qua đám người đông đúc như vậy, hơn nữa cũng chưa từng thấy qua cửa thành hùng tráng, phố xá ph ồn hoa như thế, nhất thời nàng nằm trong xe ngựa nhìn ra cửa sổ mà tắc lưỡi không dứt. Bình Nhi vốn là một nữ nhi nhà nông phụ cận Vân Châu, xuất thân thấp hèn, đương nhiên cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng này, lập tức theo Mai Tử cùng nhau kinh thán lặp đi lặp lại.

Minh Châu công chúa đã sớm thấy quen, kéo lấy vạt áo Mai Tử ở một bên nói: " Việc này căn bản không tính là cái gì, chút nữa muội mang tỳ đi xem cái này vui lắm" .

Mai Tử không kịp nhìn, nghe Minh Châu công chúa nói như thế, vội vã gật đầu.

Đại tướng quân chiến thắng h ồi tri ều, dĩ nhiên là không tránh được nhi ều công việc vây quanh. Mọi việc Mai Tử không hiểu, Tiêu Kinh Sơn cũng đương nhiên không muốn để nàng phí tâm khó xử, lập tức liền đem nàng an trí trong phủ ngày xưa của mình. Minh Châu công chúa dĩ nhiên là bị tiếp về cung, lúc Minh Châu công chúa chia tay Mai Tử, nàng rất là không muốn, kéo lấy tay Mai Tử nói: " Lúc sau muội sẽ đến tìm tỳ đi chơi a!"

Tâm lý Mai Tử đang vui vẻ không mấy để tâm tới Minh Châu công chúa, nàng lập tức gật đầu: " Ủ, muội mau mau tìm ta chơi a!" Trong lòng nàng đang quan tâm đến người mà Minh Châu công chúa nói có vẻ đẹp tuyệt vời kia.

Tiêu Kinh Sơn khi ấy cũng đang ở đây, không lịch sự liếc nhìn hai nữ nhân đang YY tiếc nuối. Minh Châu công chúa không chú ý tới Tiêu Kinh Sơn đang nhìn, Mai Tử cho dù có thấy cũng không làm gì cả, nhưng hai người lại không biết, Minh Châu công chúa bởi vì một đoạn thời gian rất

dài bị quản chế cực kì nghiêm khắc, cứ thế không có cơ hội bước ra cửa cung một bước. Thậm chí sau này, hoàng huynh của nàng đã đề nghị tìm phò mã cho nàng rồi.

Tiêu Kinh Sơn vừa mới hồi triều, mọi việc bận rộn, Minh Châu công chúa lại không có cơ hội ra tìm Mai Tử chơi, cứ như vậy, Mai Tử ngược lại rất nhàm chán. Đối với việc này, cõi lòng Tiêu Kinh Sơn đầy áy náy, sau này cuối cùng hắn quyết định khai một khối đất ở sau hoa viên để Mai Tử đến chơi, cho nàng nuôi mấy con gà nhỏ hoặc trồng trọt.

Lần này Mai Tử cũng coi như có chút thú vị, mỗi ngày đều đem thời gian đặt hết lên khối đất này cùng đám gà nhỏ. Có lúc Tiêu Kinh Sơn trở về phòng không thấy bóng người, chỉ có thể chạy đến khối đất kia tìm nương tử nhà mình.

Đến sau hoa viên, thấy ánh hoàng hôn dần buông xuống, một cái bóng dáng nho nhỏ đứng ở đó nhỏ cỏ bắt sâu, trong lòng Tiêu Kinh Sơn không khỏi cảm khái cực kỳ. Lặng lẽ đi qua ngõ xóm xuống, thuận theo nàng cùng nhau nhỏ cỏ bắt sâu.

Mai Tử cảm thấy bên cạnh có cái bóng, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hắn. Nàng nhìn hắn cười ngọt ngào: "Chàng không phải nhỏ cỏ đâu, quần áo trên người chàng rất quý đấy, mặc nó sao có thể làm việc."

Quần áo Tiêu Kinh Sơn đang mặc trên người là tơ tằm thượng hạng, xác thực là không hợp với việc nhỏ cỏ bắt sâu.

Tiêu Kinh Sơn sững sờ, cúi đầu nhìn quần áo Mai Tử một chút. Quần áo trên người Mai Tử được làm bằng vải thô mà nha hoàn bình thường hay dùng.

Hắn trầm mặc một lát, chợt cười: "Nàng nói đúng, ta trở về thay quần áo."

Mai Tử lắc lắc đầu: "Không cần, chàng đừng thay quần áo. Ta cũng không làm nữa, trở về rửa tay rồi chúng ta liền ăn cơm."

Tiêu Kinh Sơn nhìn mảnh đất còn một nửa cỏ chưa được nhổ, trong bụng không hiểu: "Theo tính tình của nàng không phải nhất định làm xong rồi mới nghỉ ngơi sao, sao hôm nay ngược lại thế này?"

Mai Tử lại cười nói: "Thường ngày nếu đất của mình, đó là cơm mình phải kiếm để ăn, đương nhiên phải chăm sóc cho tốt. Nhưng hôm nay khối đất này đâu có dùng để trang trải cuộc sống, rõ ràng chỉ dùng để ta giết thời gian thôi, ta cũng chỉ có tùy tiện làm chút mà thôi."

Lời nói này làm Tiêu Kinh Sơn sững sờ, nhìn lại nương tử của mình, tuy nói thân thể càng đầy đặn nhưng nụ cười trên mặt rõ ràng đã không tự tại trong trẻo bằng lúc ở thôn Bích Thủy rồi.

Hắn thở dài, trịnh trọng nói: "Mai Tử, chiến sự tạm ngừng, hoàng thượng xác thực có một số việc cần ta làm. Hôm nay việc này giải quyết cũng không sai biệt lắm, qua nửa tháng nữa là chúng ta có thể trở về thôn Bích Thủy rồi."

Mai Tử dùng sức gật đầu: "Ta biết. Mặc dù ta không hiểu chuyện bên trong nhưng thấy chàng mỗi ngày đều phải bận rộn như vậy, cũng biết bây giờ chính là thời điểm mấu chốt. Chàng cứ làm việc của chàng, ta ở đây chờ chàng làm xong mọi việc, thiên hạ liên sẽ giống như trước kia. Đến lúc đó chúng ta sẽ trở về thôn Bích Thủy. Trở về rồi ta nuôi gà chàng đi săn, không có việc gì lại đi giúp mẹ ta trồng trọt."

Tiêu Kinh Sơn nghe Mai Tử nói thông tình đạt lý như thế, trên mặt lại hiện ra cảm động, giơ tay lên thay nàng phủ đất trên người, sau đó hai người cùng nhau trở về. Chính là, Tiêu Kinh Sơn chợt nhớ tới một chuyện: "Hoàng thượng đối với nàng hết sức tò mò, nói muốn tuyên nàng tiến cung gặp mặt rồi. Ta từng nhiều lần từ chối nhưng mấy ngày gần đây Minh Châu công chúa cũng rần rì muốn gặp nàng. Nàng có muốn đi không? Nếu như nàng không vui vẻ, ta bất luận như thế nào cũng sẽ giúp nàng từ chối."

Mai Tử nghe lời này, cúi đầu suy nghĩ rồi ngẩng đầu cười nói: "Ta muốn đi xem một chút, nhưng đáng vẻ ta thế này có thể sao? Ta cái gì cũng không hiểu, có thể làm mất thể diện của chàng không?"

Tiêu Kinh Sơn cười: "Mất cái gì mà mất? Nàng nói gì vậy hả."

Mai Tử lại nhìn thần sắc Tiêu Kinh Sơn, hư đốn cười nói: "Nhưng vừa rồi ta thấy ý tứ của chàng, rõ ràng là vạn bất đắc dĩ không muốn ta tiến cung. Chẳng lẽ không phải sợ ta nhà quê tiến cung sẽ làm mất thể diện của Đại tướng quân chàng sao."

Tiêu Kinh Sơn bị nàng nói như vậy nghẹn một trận, sau đó phản ứng lại phát hiện nàng đang nói giỡn, bất đắc dĩ cười nói: "Bây giờ nàng thật là càng lúc càng hiểu cách bắt chẹt ta a."

TIÊU KINH SƠN TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 69: Dừng Sắc Hoa Phượng Sơn Móng Tay

Ngày hôm nay Mai Tử dậy từ sớm. Đêm qua nàng nghe mấy nha hoàn nói tiến cung phải chuẩn bị nhiều thứ. Tuy Tiêu Kinh Sơn lại nói không cần quá mức để ý, tùy tiện một chút là được, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút thấp thỏm.

Thật may là nàng cũng chẳng có gì để lo, tất cả mọi chuyện đã có người xử lý thỏa đáng, nàng chỉ cần mặc quần áo vào là được. Tiêu Kinh Sơn thấy nàng vẫn như cũ có chút không tự nhiên, đi tới cầm tay nàng an ủi nói: "Trước kia không phải nàng nói muốn tới đây tìm hoàng thượng hỏi tung tích của ta sao? Sao lúc đó không có sợ như vậy."

Mai Tử nhớ tới trước kia, nhin cười không được: "Lúc đó ta căn bản không hiểu chuyện, liền một lòng nghĩ bất luận như thế nào cũng phải tìm được chàng. Bây giờ biết nhiều rồi, đương nhiên cũng biết hoàng thượng nói một câu là có thể muốn mạng người, ta có thể không sợ sao?"

Bàn tay ấm áp khô ráo của Tiêu Kinh Sơn nắm tay nhỏ bé của nàng: "Đừng lo, đương kim hoàng thượng là một quân chủ rất nhân từ, nàng nhìn thấy người thì sẽ biết."

Nhìn thấy người thì sẽ biết? Mặc dù nói như thế nhưng trong lòng Mai Tử vẫn bất an như cũ. Tâm trí cứ như thế trên dưới thuận theo kiêu lặc lư, nàng căn bản không có tâm trạng ngắm phong cảnh. Sau một hồi lặc lư cuối cùng nàng cũng đến trước cửa cung, liền có người mời nàng xuống kiệu, theo người trong cung người ven con đường lát đá mà đi.

Vì Tiêu Kinh Sơn là Đại tướng quân, là võ tướng, mà Mai Tử chỉ là gia quyến cho nên phải chờ hoàng thượng tuyên triệu mới có thể gặp mặt. Thế là hai người đương nhiên phải chia tách.

Tiêu Kinh Sơn sờ sờ cái tay phát lạnh của Mai Tử, trong lòng có chút nhin không được: "Nàng vào trước, ta phái người truy ền tin gọi Minh Châu công chúa lại đây với nàng."

Mai Tử nghe lời này, nhớ tới Minh Châu công chúa phóng khoáng kia, trong lòng ngược lại dễ chịu hơn nhiều, Nàng gật gật đầu: "Ừ, cũng tốt."

Lúc này có người lại đây thúc giục, Tiêu Kinh Sơn vỗ vỗ tay nàng, nhỏ tiếng nói: "Ta đi trước."

Mai Tử miễn cưỡng cười: "Chàng đi đi, ta không sao."

Nói là không sao, nhưng lúc bóng lưng khoan dầy của Tiêu Kinh Sơn dần dần biến mất trước mặt, lòng nàng cũng li ền dần dần trầm xuống. Chợt nàng nhớ tới một chuyện rất lâu r ồi nàng không nghĩ tới, A Mang từng nói với nàng đừng đến kinh thành.

Dáng vẻ A Mang lúc đó giống như ở kinh thành này có mãnh hổ sói ác, nhưng mà mãnh hổ sói ác này rốt cuộc ở đâu?

Ở đây sao?

Bao quanh con đường hoa lệ là cung điện trùng trùng từng tầng từng tầng giống như những ngọn núi không có điểm cuối nơi quê hương. Đó là cảnh tượng mà Mai Tử sẽ không thể thấy ở thôn Bích Thủy, nhưng Mai Tử lại không có tâm trí nào để thưởng thức. Nếu trước kia đến kinh thành nàng kinh thán một phen thì bây giờ nàng chỉ cảm khái.

Chưa bao giờ có một khắc như vậy, nàng cảm thấy mình chẳng qua chỉ là một cô gái thôn quê t ầm thường nơi sơn thôn xa xôi mà thôi. Thiên hạ lớn như thế, mỗi người dường như đều yên phận ở tại vị trí của chính mình. Nhưng nàng lại giống như một con thỏ nhỏ không cẩn thận xông ra khỏi cánh rừng của mình, trong lòng đầy kinh hoảng sợ hãi bất an.

Thậm chí một khắc kia, nàng bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc vì cái gì nàng lại rời khỏi thôn nhỏ nơi sinh dưỡng mình, đi tới nơi nàng không quen đất không quen nước này? Nàng ngẩng đầu nhìn dãy cung điện không điểm

cuối một chút, ở một chỗ nào đó đầu kia, có một nam nhân, chính là nam nhân đã sẵn sẵn đã mài đao đã cùng nàng gặt lúa ngày xưa.

Gả cho hần, đuổi theo hần, tiến vào nơi đây sao?

Mai Tử đang cúi đầu nghĩ thì chợt nghe một tiếng thét kinh hãi: "Mai tâu tử!"

Mai Tử chưa bảo giờ nghe người khác gọi mình như vậy bao giờ, huống hồ ở nơi cung điện xa lạ khiến người ta phát lạnh này. Nàng chợt ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy Minh Châu công chúa vui vẻ điên cuồng chạy lại đây.

Minh Châu công chúa không còn ăn mặc không ra nam không ra nữ như lúc trước. Trên người nàng là bộ váy màu vàng càng tăng thêm vài phần kiêu mị cùng cao quý.

Minh Châu công chúa kéo lấy tay Mai Tử cười đến không khép miệng được: "Cuối cùng muội cũng gặp được tử!"

Mai Tử nhớ nàng luôn miệng nói muốn tìm mình đi chơi thì cười nói: "Muội còn nhớ việc này à, mấy ngày nay ta chẳng thấy bóng dáng muội đâu cả."

Mai Tử nói như thế, Minh Châu công chúa cảm thấy rất oan uổng, vội vã giơ tay lên trời thề "Kể từ khi vào cung, hoàng huynh nhà muội không biết bị cái gì, cả ngày lẫn đêm đều sai người trông nom muội, vừa học này vừa học nọ, rất phiền! Muội căn bản sức lực ra cung cũng không có a!"

Mai Tử nghe nàng nói như thế cũng rất đồng tình: "Được rồi, nếu như vậy thì ta đương nhiên sẽ không trách muội. Hôm nay ta tiến cung, ở đây yên tĩnh thật đấy, yên tĩnh đến làm người ta phát lạnh. Ta đang sợ đây, thật may là gặp muội." Mai Tử cầm tay của nàng, cảm thấy được an ủi thân thiết chưa từng gặp qua.

Minh Châu công chúa lại cau mày ưu tư nói: "Tỷ thấy đấy, tỷ mới vào đây lần đầu đã không chịu nổi, muội này, muội phải ở đây cả ngày lẫn đêm,

muội thấy đây chẳng phải là chỗ cho người ở!"

Gần đây Minh Châu công chúa rất phiền não, thật vất vả mới gặp được Mai Tử, thế là kéo lấy nàng khóc lóc tố khổ một phen. Mai Tử bất đắc dĩ cũng đành nghe nàng nói.

Hai người nói nửa ngày, chợt có một thái giám lại đây bái kiến, nói là hoàng hậu mẹ mẹ mời.

Mai Tử nghe vậy khá là kinh ngạc, căn cứ theo cách nói của Tiêu Kinh Sơn thì nàng phải ở Thiên Điện chờ hoàng thượng triệu kiến. Hắn cũng không có nói nàng phải gặp hoàng hậu mẹ mẹ, sao bây giờ lại xảy ra chuyện này?

Minh Châu công chúa nghe nói hoàng hậu mẹ mẹ triệu kiến, cũng rất là vui vẻ kéo lấy tay Mai Tử nói: "Đi, chúng ta cùng đi nào!"

Mai Tử căn bản không kịp nghĩ gì liền bị Minh Châu công chúa kéo đi theo thái giám.

Trên đường đi Mai Tử vội vàng vội vàng hỏi Minh Châu công chúa: "Gặp hoàng hậu phải làm thế nào? Ta cái gì cũng không biết a!" Nàng chỉ biết gặp hoàng thượng phải lạy, Tiêu Kinh Sơn thường hay dạy nàng, nhưng gặp hoàng hậu phải làm thế nào đây?

Minh Châu công chúa không cho là đúng: "Thấy thì bái còn thế nào nữa, tởm cứ chào hỏi là được! Yên tâm, hoàng tâu của muội là đại mỹ nhân khó gặp, tởm mà thấy khẳng định sẽ vui vẻ!"

Mai Tử nghe nàng nói như thế, trong lòng lại càng thêm thấp thỏm.

Đọc đường đi nàng giống như cưỡi ngựa xem hoa, gặp vô số cung nữ cùng thái giám, vòng qua vòng lại một hồi trên hành lang dài khiến người ta hoa mắt, cuối cùng nàng cũng đến trước cửa một cung điện.

Minh Châu công chúa vung vẩy kéo Mai Tử vào, miệng còn kêu lên: "Hoàng tâu, người tìm Mai tâu tử làm gì vậy?"

Mai Tử tùy ý để nàng ta kéo vào trong điện. Nàng đi vào liền thấy cuối hai hàng cung nữ đang cúi đầu đứng hai bên có một cô gái tùy ý ngồi ở đó.

Nàng ấy xác thật là mỹ nhân.

Nếu như nói Minh Châu công chúa là giọt sương mai thì nàng ấy chính là ánh hoàng hôn rực lửa chiếu lên ngọn núi.

Nữ nhân kia mặc váy sắc đỏ thêu hình phượng, đoan chánh mà không mất đi vũ mị ngồi ở đó, cả người giống như một đóa hoa lan nở ở nơi cực kỳ phần hoa, bên môi là nụ cười nhạt như có như không nhìn nàng.

Nhất thời Mai Tử nhìn ngây người, nếu như nói trước kia nàng cảm thấy cung điện này lạnh như băng không phải là nơi con người nên ở thì bây giờ, nàng thấy cung điện có cô gái này không còn lạnh như băng nữa, càng thêm vài phần sinh động.

Nữ nhân kia, cũng chính là chủ nhân cung điện này, hoàng hậu Đại Chiêu, thấy Mai Tử nhìn mình như vậy thì cúi đầu cười: "Người tên là Mai Tử?"

Giọng nói của nàng nhu hòa, trầm thấp, giống như tiếng gió thổi qua cành trúc, xào xạc nhưng nghe vào tai lại rất thoải mái.

Lúc này Mai Tử mới tỉnh lại rồi vội vàng muốn quay xuống.

Đợi đến khi Mai Tử bên này kinh hoàng luống cuống quay xuống thì hoàng hậu lại nâng mắt, nhẹ nhàng cười: "Miễn."

Minh Châu công chúa vội vã đỡ Mai Tử dậy: "Hoàng tâu đã nói có thể miễn lễ rồi, Mai tâu tử nên đứng dậy thôi."

Hoàng hậu nghe lời này, tay vốn đang bưng một tách trà tinh xảo khẽ ngừng: "Mai tâu tử? Minh Châu, mọi gọi thật thân thiết đấy."

(P/S : Tâu tử là cách gọi thân thiết vợ của bạn)

Minh Châu công chúa đỡ Mai Tử đang quỳ dậy có chút gian nan, lúc này nghe hoàng hậu chị dâu hỏi thế thì nói: "Đây là nương tử của Tiêu đại ca, đương nhiên muội nên gọi nàng là tâu tử."

Hoàng hậu nghe nàng nói như thế, bên môi nở nụ cười nhẹ nhu hòa nhưng cũng không nói thêm gì.

Lúc này, Minh Châu công chúa dẫn Mai Tử ng ẩ lên ghế con một bên. Mai Tử biết ở trước mặt hoàng hậu không nên ng ẩ tùy tiện, nhưng Minh Châu công chúa nhất định muốn nàng ng ẩ, cuối cùng hoàng hậu ở một bên cũng nói: "Ng ẩ đi, cũng không có người ngoài."

Mai Tử không còn cách nào đành ng ẩ xuống, nhưng tuy ng ẩ nàng vẫn cục xúc bất an.

Cung nữ thái giám xung quanh tất cả cúi đầu hít thở nhẹ nhàng, phía trước là hoàng hậu mẹ mẹ ung dung hoa quý làm người không dám nhìn, bên cạnh thì Minh Châu công chúa phóng khoáng căn bản không hiểu được thần sắc của mọi người.

Mai Tử chỉ đành phải cúi đầu, im lặng nghe, có hỏi thì sẽ đáp.

Hoàng hậu ưu nhã thông dong thả ly trà trong tay xuống, khoe mắt Mai Tử lơ mơ có thể thấy ngón tay nàng thon dài, trắng nõn dường như trong suốt, mà móng tay là sắc đỏ chu sa, cơ hồ còn diễm lệ hơn cả quần áo của nàng.

Nàng nhẹn không được cúi đầu nhìn tay mình một chút, nàng vẫn cho là tay mình cũng xem như đẹp. Lúc nhỏ khi phụ thân còn sống, trong nhà cũng có sơn móng tay màu đỏ sắc phượng để Mai Tử cùng muội muội sơn. Màu đỏ sơn lên đầu ngón tay út trắng nõn, mọi người thấy đều khen.

Nhưng bây giờ nhìn thấy tay hoàng hậu trong lòng nàng lập tức hiểu, được dùng sơn màu hoa phượng mà đã mừng đến sôi nổi chỉ có Mai Tử cùng Chu Đào nơi thâm sơn thôn Bích Thủy mà thôi.

Bởi vì các nàng không biết, ở bên ngoài núi lớn còn có một nơi phồn
hoa như vậy.

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 70: Tàu Tử

Hoàng hậu liếc nhìn Mai Tử, thấy nàng chỉ cúi đầu thờ nhẹ ngẩng ở đó liền cười hỏi: "Thường ngày người ở nhà hay làm gì vậy?"

Mai Tử vội vàng thu hồi suy tư tán loạn trong lòng rồi cười trung thực trả lời: "Bình thường ta không có chuyện gì thì ở sân sau làm vườn, nuôi vài con gà."

Minh Châu công chúa nghe vậy, tò mò hỏi: "Mai tàu tử, tỷ lợi hại quá, thế mà còn biết làm vườn. Tỷ trồng cái gì? Rau làm món canh bõ sao?" Minh Châu công chúa đối với món canh bõ đến nay vẫn không quên.

Mai Tử thấy dáng vẻ ngạc nhiên của Minh Châu công chúa, khuôn mặt trong lòng hơi hơi giảm, cười nói: "Món canh bõ đó chỉ dùng rau dại thôi. Trong sân sau ta cũng chỉ tùy tiện trồng mấy loại cây, nhưng vào mùa hè có thể có thêm món dưa bở để ăn."

Minh Châu công chúa vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng được: "Muội nghe nói làm vườn cũng không phải là chuyện dễ, một mình tỷ có thể làm được sao?" Minh Châu công chúa không hiểu quan sát Mai Tử, nàng biết trước đó vài ngày Mai Tử bị bệnh, thân thể tương đối yếu, cho nên nàng càng cảm thấy một mình Mai Tử làm vườn thì không thể nào.

Mai Tử lịch đầu ra suy nghĩ một chút, cười nói: "Cũng không phải chỉ có một mình, gần tới Kinh Sơn cũng sẽ tới giúp ta."

Hoàng hậu vốn đang ưu nhã ngẩng đầu nghe hai người nói chuyện, bây giờ nghe Mai Tử nói lời này, thần sắc hơi rung động, lông mi thon dài từ từ rũ xuống, nhưng bên môi vẫn như cũ giữ nụ cười nhạt.

Minh Châu công chúa bưng tỉnh hiểu ra: "Đúng nha, trước kia Tiêu đại ca cũng ở trong núi, dĩ nhiên sẽ biết làm vườn. Huynh ấy xử lý hết công sự rồi có thể giúp tỳ a."

Lúc này, hoàng hậu ở một bên đang yên tĩnh nghe chợt nâng mắt, cười nhẹ hỏi: "Tiêu tướng quân trở lại sơn thôn làm ruộng để sống sao?"

Mai Tử cùng Minh Châu công chúa đang nói chuyện chợt nghe hoàng hậu hỏi như thế, vội vàng hoảng sợ đáp: "Không phải vậy, ở trong núi chúng ta không làm ruộng vì nhà ta căn bản không có đất đai gì. Hắn năm ba ngày sẽ vào núi đi săn, bắt được thú rừng sẽ đem về xử lí sạch sẽ rồi mang ra chợ đi bán."

Nàng nói như vậy, hoàng hậu và Minh Châu công chúa đều có phản ứng quái dị. Minh Châu công chúa thì càng thêm thích thú kéo lấy Mai Tử hỏi chuyện săn bắn. Minh Châu công chúa cũng yêu thích săn bắn, nhưng thường ngày nàng chỉ được săn bắn trong rừng của hoàng gia, chưa từng giống như Tiêu Kinh Sơn đi tận vào núi sâu săn bắn. Mà hoàng hậu thì rủ mắt xuống, dường như đang suy nghĩ đi đâu gì đó.

Minh Châu công chúa hỏi xong chuyện săn bắn lại trở về chủ đề làm vườn, nàng cảm thán nói: "Tiêu đại ca thật đáng thương, về đến nhà ngay cả miếng đất cũng không có, còn phải ngày ngày chạy ra ngoài săn bắn để sống."

Hoàng hậu nghe thấy, bên môi lại đột nhiên có nét cười lạnh: "Người ta uống nước lạnh ấm tự biết, muội làm công chúa thì thấy Tiêu đại ca của muội đáng thương, nhưng mà người ta có khi còn rất vui vẻ đấy."

Mai Tử nghe lời này, không nhịn được ngẩng đầu liếc nhìn hoàng hậu, chỉ thấy bên môi hoàng hậu loáng thoáng mang theo nụ cười chế nhạo.

Nàng càng không hiểu, trong lòng nghi ngờ càng sâu, nhưng mà vẫn lần nữa cúi đầu xuống.

Minh Châu công chúa đương nhiên không chú ý tới ý nghĩa thâm sâu trong lời nói của hoàng hậu, cảm khái nói: "Trước kia muội cho rằng Tiêu

đại ca về đến nhà sẽ nam tròng trọt nữ dệt vải, ai dè huynh ấy lại phải như vậy, sớm biết thế thì để hoàng huynh cho huynh ấy vài miếng đất là được!"

Mai Tử bỏ lại nghi ngờ vừa mới nảy sinh trong lòng, cười nói: "Nam tròng trọt nữ dệt vải, này nghe thấy thực tốt. Thật ra nhà ta dù không có như vậy, nhưng nhà mẹ vẫn có vài mẫu đất cần. Bây giờ cha ta đã sớm không còn, trong nhà không có nam nhân, Tiêu đại ca của mọi người vào mùa lúa cũng sẽ qua giúp. Còn nói dệt vải, trước kia ở nhà mẹ, ta cũng học dệt qua, kể từ khi gả cho hấn, ngược lại không có thời gian để làm nữa."

Bên môi hoàng hậu vẫn như cũ giữ nụ cười chế nhạo, chỉ là này lúc này nụ cười kia từ từ nhuốm thêm thế lương: "Thì ra bây giờ hấn chẳng những làm ruộng mà còn đi làm ruộng cho nhạc mẫu nữa."

Mai Tử nghe lời này, bên môi hiện ra một nụ cười ngọt ngào: "Lúc đầu thật ra hấn không làm được, sau này học hỏi, rất nhanh liền quen tay, bây giờ hấn đã sớm là một người nông dân tốt rồi."

Minh Châu công chúa chớp mắt suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng sờ sờ đầu nói: "Chị dâu, ta chỉ biết Tiêu đại ca là người gương cung bắn tên cưỡi ngựa đánh giặc, bây giờ nghe tỷ nói như thế ta lại cảm thấy là lạ."

Mai Tử nghe lời này, đôi mắt to sáng ngời chớp vài cái liếc nhìn hoàng hậu, cuối cùng cúi đầu xuống nhẹ nhàng nói: "Ta vốn là một thôn nữ, người ta gả chỉ là một người săn bắn giết heo làm ruộng, bây giờ ra bên ngoài núi lớn đến kinh thành nơi này, tiến vào trong hoàng cung, nhìn hấn cưỡi ngựa đánh giặc mặc chiến bào gặp hoàng thượng, ta cũng cảm thấy là lạ!"

Nụ cười của hoàng hậu càng sâu, sau đó cười ra tiếng.

Nàng cười ra tiếng, cười cho đến khi Minh Châu sờ sờ đầu thấy là lạ, cũng cười cho đến khi trong lòng Mai Tử tăng thêm vài phần bất an. Hai người người nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng Mai Tử ý thức được cái gì đó, vội vàng cúi đầu nói: "Hoàng hậu mẹ mẹ, Mai Tử từ nhỏ lớn lên trong núi không hiểu quy củ trong cung, bây giờ chỉ biết nói theo ngôn ngữ trong

thôn, nếu như có gì chạm đến hoàng hậu mẹ mẹ thì hi vọng người bỏ qua cho."

Hoàng hậu chợt dừng cười, xem xét Mai Tử một lúc rồi lắc lắc đầu thờ dãi nói: "Người cứ nói tiếp đi, không có gì chạm tới ta, ta nghe người nói cảm thấy rất có ý tứ. Người cứ nói tiếp đi — — -" Nói tới đây giọng điệu của nàng đã có chút nghiêm túc, giống như tăng thêm giọng điệu: "Việc này, ta đều muốn nghe."

Hoàng hậu mẹ mẹ muốn Mai Tử nói tiếp nhưng nhất thời Mai Tử không biết nói cái gì, nàng không biết làm sao nhìn Minh Châu công chúa.

Minh Châu công chúa sờ sờ cằm, chau mày nói: "Tỷ kể tiếp chuyện tỷ cùng Tiêu đại ca săn bắn đi, muội chưa bao giờ nghe qua cách đánh bắt trong núi sâu, có cơ hội muội nhất định sẽ đến đó tìm hai người."

Mai Tử nghiêm túc suy nghĩ một chút, liền nói tiếp chuyện săn bắn. Nhưng lần này lại cẩn thận dùng câu dùng từ nói: "Hắn ba hoặc năm ngày sẽ đi sâu vào trong núi bắt mồi, thường thường sẽ mang về lợn rừng hay một ít tay gấu có thể bán lấy bạc. Ngày thường hắn hay đến phụ cận để săn bắn. Lúc hắn đi săn bắn ta cũng hay đi theo, chúng ta ở ngay ở trong núi vừa săn bắn vừa hái chút thảo dược nắm tai mèo củ tiêu thất vân vân, cứ như vậy làm lương thực cho mình, thừa thì phơi khô cũng có thể bán được bạc."

Nàng hồi tưởng lại trước kia, bên môi hiện ra một tia cười nhạt: "Ta nhớ lúc mới gả cho hắn, lần đầu tiên hắn ra cửa đi săn liền săn được heo rừng, còn có tay gấu. Ta mượn đao mổ heo, hắn đem con heo rừng kia giết đi, sau đó chúng ta công thật mang xuống dưới núi bán lấy bạc!"

Trên mặt Minh Châu công chúa mang theo đồng tình: "Còn phải giết heo đi bán à. . . . ."

Mai Tử gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta phải đi đường dài mới có thể đến chợ bên ngoài! Lần đầu tiên ta đi ra ngoài chân đầu xước nổi bọng nước, sau này hắn thấy ta khổ cực như vậy, hơn nữa đi đâu kiện trong nhà cũng tốt một chút nên liền mua lừa cho ta cưỡi."

Mai Tử nhớ tới con lừa nhà mình thì lại hoài niệm: "Con lừa này thật biết đi ầu, hấn dất còn ta cưới, tiếng cộc cộc như vậy vang lên một đường, thời gian đó thật tốt a!" Nhưng nhớ tới chuyện mất lừa sau này, nàng lại không nhin được khổ sở, cúi đầu nói: "Chỉ tiếc sau này lúc hấn rời khỏi, ta cưới lừa đi tìm hấn, trên đường lại để mất nó."

Hoàng hậu vươn ngón tay thon dài của nàng, nhẹ nhàng cầm lên ly trà bạch ngọc trên bàn, nhàn nhạt nói: "Người thật có phúc, Đại tướng quân khai quốc của Đại Chiêu chúng ta vậy mà lại dất lừa cho người cưới đấy."

Mai Tử nghe lời này, nhìn kỹ vị hoàng hậu mẹ mẹ ung dung hoa quý, không hiểu nói: "Hấn là phu quân của ta, làm phu quân dất lừa cho nương tử, đó không phải là chuyện hiển nhiên sao?"

Hoàng hậu mẹ mẹ nghe nói vậy, cái tay đang cầm ly trà run run một trận, chuyển mắt nhìn về phía Mai Tử. Thấy Mai Tử vô tội mở to mắt không hiểu nhìn mình thì bên môi lại lần nữa hiện lên tia cười nhạt: "Người nói vậy cũng đúng, làm phu quân vì nương tử mà dất lừa là chuyện hiển nhiên."

Minh Châu công chúa cúi đầu suy nghĩ một lát, cuối cùng thở dài: "Muội đã sớm biết Tiêu đại ca là nam nhân tốt, sau này muội cũng muốn gả cho người như vậy!"

Hoàng hậu mẹ mẹ lại lạnh nhạt liếc nàng một cái, cười nói: "Muội chưa chắc đã có phúc khí như vậy đâu."

Bên này đang nói chợt nghe bên ngoài có thái giám hô: "Hoàng thượng giá lâm!"

Mai Tử nghe vậy thì kinh hoảng nhìn Minh Châu công chúa, vội vã từ ghế con đứng dậy.

Vẻ mặt hoàng hậu vẫn như trước rũ mắt xuống, nhàn nhạt nói: "Sao hấn lại đến đây?"

Minh Châu công chúa trực tiếp chạy ra cửa, vừa nhìn thấy người bên ngoài liền cười kêu lên: "Hoàng huynh, Tiêu đại ca, Lỗ đại ca. A, thế mà còn có Hồ Diên đại ca, sao mọi người đều tới đây vậy?"

Mai Tử nghe nói Tiêu Kinh Sơn cũng lại đây, nhất thời trong bụng an tâm hơn, đang muốn đi ra thì liền thấy đoàn người bên ngoài đã theo thứ tự tiến vào. Đi đầu là một người sắc mặt tuấn tú ôn hòa, trên người mặc long bào vàng óng, Mai Tử liền hiểu đây là hoàng thượng.

Trái phải hoàng thượng theo thứ tự là Lỗ Cảnh An và Tiêu Kinh Sơn. Bên cạnh Tiêu Kinh Sơn là một nam nhân cao lớn tuấn suất, đây có lẽ là Hồ Diên đại ca trong miệng Minh Châu công chúa.

Mai Tử trước đó đã học nghi lễ khi gặp hoàng thượng, nhưng lúc thật sự gặp mặt nàng nhất thời có chút lúng túng, ánh mắt kinh hoảng không tự chủ được chuyển hướng Tiêu Kinh Sơn.

Lúc này Tiêu Kinh Sơn cũng vừa đúng nhìn về phía Mai Tử, bên môi hắn mang theo ý cười nhạt, dường như an ủi nhìn nàng gật gật đầu.

Trong lòng Mai Tử dễ chịu hơn nhiều, cắn môi hít sâu một cái, cuối cùng trấn định nhớ lại nghi lễ gặp hoàng thượng đã học qua.

Ai dè ánh mắt hoàng thượng đã sớm quan sát lại đây, nhìn thấy cô nương thanh thuần nhỏ xinh trong núi trước mắt liền vui mừng, bên môi mang theo nụ cười ôn nhu nói: "Đây là tâu phu nhân đúng không?"

Mai Tử thấy nhắc tới mình liền vội vàng tiến lên quỳ lạy.

Hoàng thượng lại vội nói: "Chúng ta đã sớm nghe nói, bây giờ khó được mấy huynh đệ đều tề tụ ở đây, tạm thời ném lại những Lễ Nghi quân thần kia đi, chỉ luận tình huynh đệ thôi. Nói như thế, Tiêu đại ca hơn ta vài tuổi, ta nên hướng tâu tử làm lễ mới phải." Thế là vừa nói lời này, hắn vừa ôm lấy hai tay làm lễ.

Mai Tử dĩ nhiên bất luận như thế nào cũng muốn lạy, Minh Châu công chúa vội vã đem đỡ nàng dậy, hư đốn cười nói: "Nếu hoàng huynh nói

không cần, vậy dĩ nhiên là không cần."

Mai Tử không biết có nên quỳ tiếp hay không, kìm lòng không được nhìn về phía Tiêu Kinh Sơn nhờ giúp đỡ. Tiêu Kinh Sơn lại cười nhạt nói: "Nếu hoàng thượng đã nói có thể miễn lễ, vậy thì không cần nữa." Vừa nói, hắn vừa chỉ vị "Hô Diên đại ca" Mai Tử chưa từng gặp qua nói: "Lỗ huynh đệ nàng đã gặp, nhưng vị này nàng lại chưa từng gặp. Hắn tên Hô Diên, là huynh đệ vào sinh ra tử của ta ngày xưa, từ khi khai quốc tới nay vẫn thủ tại Nam Cương, ngày trước mới hồi tri châu."

Mai Tử đứng lên vội vã hướng vị Hô Diên huynh đệ kia làm lễ. Vị Hô Diên huynh đệ đương nhiên vội vã chấp tay miệng gọi tâu tử, cất tay nhắc chân kính ý mười phần.

Hai bên làm lễ hoàn tất, vừa nói muốn ngẩng đầu xuống thì ai dè hoàng hậu ở một bên chưa từng nói gì lúc này chợt liếc Tiêu Kinh Sơn, dùng giọng nói khàn khàn lãnh đạm hỏi: "Tiêu tướng quân vội vàng mang hoàng thượng lại chỗ bản cung như thế, chẳng lẽ sợ bản cung ăn mất vị phu nhân này của người hay sao?"

Mai Tử thấy hoàng hậu mẹ mẹ thế mà chưa hỏi gì hoàng thượng đã trực tiếp vấn tội Tiêu Kinh Sơn, tâm liền động, buồn mắt xuống không nhìn được quét qua quét lại giữa Tiêu Kinh Sơn và hoàng hậu.

Nàng thấy Tiêu Kinh Sơn tao nhã cười, tiến lên cúi đầu, trình trọng nói: "Hoàng hậu mẹ mẹ, mặt tướng không dám, chỉ sợ nàng ấy vụng về không hiểu sự đời, lại càng không thông hiểu nghi lễ cung đình, nếu lúc nói chuyện có gì mạo phạm đến hoàng hậu mẹ mẹ thì cứ xem như mặt tướng đắc tội là được."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 71: Trăm Năm Sau Chỉ Còn Một Bộ Xương Trắng

Tiêu Kinh Sơn rõ ràng là tự trách, lại có ý bảo hộ Mai Tử làm lòng nàng càng thêm vững vàng, sau đó cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Lúc này Lỗ Cảnh An chợt "Ha ha" cười to, vừa cười vừa nói: "Mới nãy hoàng thượng đã nói hôm nay chỉ luận tình huynh đệ, không đàm lễ quân thân, đã vậy, hoàng hậu ở trước mặt chúng ta không còn là vị mẫu nghi thiên hạ nữa, mà là Yên nhi cô nương thông minh cơ mẫn của chúng ta ngày xưa. Nếu đã như vậy, lời Kinh Sơn vừa rồi rất không đúng, Yên nhi cô nương ngày xưa phải gọi huynh một tiếng đại ca, Thái tử ngày xưa bây giờ là hoàng thượng vẫn gọi huynh một tiếng đại ca như cũ. Vậy bất luận thế nào thì hoàng hậu cũng phải gọi Tâu Phu Nhân một tiếng tâu tử."

Hắn nói đến đây, nụ cười cũng không xê xích gì nhiều, chững chạc đàng hoàng nhìn mọi người nói: "Tâu tử ở trước mặt muội muội hoặc đệ muội thì có cái gì để thất lễ hay không thất lễ đâu?"

Hô Diên tướng quân ở một bên lúc này cũng cười theo, gật đầu nói: "Cảnh An nói vậy rất đúng"

Mai Tử nghe Lỗ Cảnh An nói vậy thấy lạ lùng, không nhịn được chớp mắt nhìn về phía Lỗ Cảnh An, chỉ thấy dáng vẻ Lỗ Cảnh An chững chạc đàng hoàng đại nghĩa oai nghiêm, giống như lời hắn đầu là một lễ phải trên đời này.

Mà hoàng thượng nghe nói vậy thì lúc đầu là sững sốt, sau đó lập tức cũng khẽ cười theo, vỗ tay nói: "Ngày xưa lúc phụ vương còn sống đã từng nói Cảnh An dù nhìn lỗ mãng nhưng lại rất có tài hùng biện, bây giờ xem ra quả nhiên là thế."

Nói xong hắn mang theo nụ cười thản nhiên, hướng hoàng hậu của mình ôn nhu nói: "Yên nhi, bây giờ xem ra là nàng thất lễ." Hắn nói lạnh nhạt lại thông dong, không cho phép biện bác.

Trên mặt hoàng hậu vốn mang theo một tia lãnh đạm cùng nụ cười chế nhạo, bây giờ nghe lời này, nụ cười ấy càng đậm thêm, nghiêm túc liếc nhìn hoàng thượng, khép hờ mắt nói: "Hoàng thượng nói đúng, bây giờ ngược lại là bản cung không đúng rồi."

Nói xong lời này, hoàng hậu chuyển mắt nhìn về phía Mai Tử, chỉ thấy Mai Tử đang cúi đầu cắn môi, con ngươi lộ ý không biết làm sao.

Hoàng hậu trang trọng khẽ cúi người, lên tiếng nói: "Tâu Phu Nhân."

Mai Tử thấy hoàng hậu thực sự gọi mình như vậy, dĩ nhiên là vạn lần không chịu nổi, vội vàng lắc đầu xua tay: "Không cần, thực sự không cần, ta làm sao có thể nhận a!" Vừa nói nàng vừa đem ánh mắt cầu cứu chuyển hướng Tiêu Kinh Sơn, tình cảnh này, thật sự làm nàng không có cách ứng phó.

Nhưng Tiêu Kinh Sơn lại chỉ lãnh đạm liếc hoàng hậu đang khom người làm lễ một cái, cũng không có chút ý muốn ngăn lại.

Mai Tử lạ lùng phát hiện, ánh mắt Tiêu Kinh Sơn mang theo lãnh đạm, thậm chí còn có một vài tia chán ghét không thể thấy.

Thật ra ánh mắt Tiêu Kinh Sơn luôn luôn vô cùng ôn nhu, cho dù trong lòng hắn không thích người ta thì cũng lắm cũng chỉ lãnh đạm cười nhạt một tiếng mà thôi.

Trong lòng Mai Tử nghi ngờ càng sâu, nhưng lúc này đối mặt với hoàng hậu cao quý ưu nhã khom người hành lễ với mình đối diện, nàng chẳng có tâm trí bận tâm cái khác, chỉ có thể cuống quýt khom người làm lễ theo, trong miệng liên thanh kêu lên: "Thực sự không cần. . . . ."

Lỗ Cảnh An liếc nhìn hoàng thượng, ha ha cười nói: "Hoàng thượng đã nói, hôm nay chúng ta chỉ luận tình huynh đệ! Được rồi, bây giờ tình

huynh đệ cũng luận xong rồi, nên làm lễ gì cũng đã làm rồi, không phải chúng ta còn có yến rượu nữa hay sao, các người không đói nhưng ta lại rấy đói rất khát đây."

Hoàng thượng nghe hắn nói như thế thì cười cười: "Nói đúng, bây giờ không còn sớm, đi, cùng nhau dùng bữa, thuận tiện uống với nhau vài ly."

Minh Châu công chúa vẫn núp ở một bên, lúc này thấy mọi người nói muốn đi uống rượu thì nhin không được chạy ra, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Hoàng huynh, vậy ta thì sao?"

Hoàng thượng liếc nàng một cái, nói: "Ai cho muội chạy loạn vậy? Trở về Tê Hà cung của muội đi."

Hoàng thượng quyên khuyên thiên hạ và thần tử cùng chung hoạn nạn ngày xưa uống vài ly là chuyện vốn một chút quan hệ cũng không dính đến tiểu Mai Tử. Nhưng bây giờ tiểu Mai Tử là Tẩu Phu Nhân trong miệng hoàng thượng cùng hoàng hậu thì đương nhiên không tránh được phải đi theo.

Mai Tử sẽ không uống rượu, Tiêu Kinh Sơn đương nhiên cũng sẽ không để nàng uống nhiều, chỉ phái người mang cho nàng chút rượu ngọt đặc chế trong cung, nàng uống cũng được, không uống cũng không sao.

Trong lòng Mai Tử vẫn mang nghi ngờ như cũ, thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía hoàng hậu. Hoàng hậu lại không nhìn Mai Tử một cái nào, cũng không nhìn Tiêu Kinh Sơn, nàng luôn rử mắt xuống, dáng vẻ không muốn nói chuyện.

Rượu quá ba tuần, hoàng hậu liền đứng dậy hướng hoàng thượng cùng các vị ở đó cáo từ, nói thân thể có chút không khỏe.

Lỗ Cảnh An vội vã nói hoàng hậu phải bảo trọng phượng thể, hắn nói rất trung thành thành khẩn. Hoàng hậu nhìn hắn cười nhạt: "Không phiến Lỗ tướng quân quan tâm." Nói xong nàng nhẹ nhàng đi.

Hoàng hậu rời khỏi, Mai Tử càng cảm thấy không được tự nhiên, mấy nam nhân ở đây nói những chuyện mà nàng nghe không hiểu, hơn nữa nàng cũng cảm thấy mình không hợp với cảnh như vậy.

Chính là trước kia ở thôn Bích Thủy, lúc mấy nam nhân trong thôn bọn họ tới mừng nhà mới uống rượu ăn cơm với nhau, nữ nhân đều không lên bàn, chỉ ở trong bếp bận rộn mà thôi. Nhưng bây giờ chẳng những Mai Tử cùng nam nhân ng ẩ với nhau, nàng thế mà còn ng ẩ với những người có thể nói là có quyền lực nhất thiên hạ, đương nhiên Mai Tử không được tự nhiên.

Lúc nàng không biết làm thế nào cho phải thì Tiêu Kinh Sơn thuận tay cầm đôi đũa thay nàng gắp vài món, ôn nhu nói: "Nàng ăn chút gì đã đi."

Mai Tử gật gật đầu, cũng vội vã cầm đũa lên.

Lúc đũa vào tay, nàng phát hiện cảm giác có chút kỳ quái, đó không phải là cảm giác lúc bình thường. Nàng nhin không được cầm lại nhìn nhìn, chỉ thấy chiếc đũa này một thân nõn nà, toát ra tia sáng ngà.

Tiêu Kinh Sơn biết nàng tò mò, giải thích nói: "Đây làm bằng ngà voi."

Mai Tử nghe vậy hiểu ra, trước kia nàng từng đọc sách, trong đó nhắc tới ngà voi, nàng biết thứ đó rất quý. Lập tức nàng không nhin được nhỏ giọng cảm thán: "Hoàng cung quả nhiên không giống với ở nhà, ngay cả đũa cũng làm bằng ngà voi, không giống đũa trúc chúng ta hay dùng."

Giọng nói nàng không lớn, nhưng lời này căn bản mọi người trong bàn đều nghe thấy.

Những cung nữ thái giám hầu hạ một bên mặc dù trong lòng có chút dao động nhưng dĩ nhiên không dám bày ra mặt. Lỗ Cảnh An lại vỗ tay cười nói: "Vị Tâu Phu Nhân này thật là một người thú vị! Nhưng nói vậy cũng đúng, những thứ dùng trong cung đương nhiên phải khác với trong nhà, hoàng cung nha, chính là chỗ không giống với bình thường."

Tiêu Kinh Sơn lại chưa từng nâng mắt, hắn chỉ chăm chú giúp Mai Tử gấp thức ăn, vừa gấp vừa nói: "Trong hoàng cung dùng đũa ngà chẳng qua chỉ vì đây là hoàng cung mà thôi. Thật ra đũa trúc và đũa ngà đều là đũa dùng để ăn, nhưng chúng lại có chỗ kỳ diệu riêng mà chỉ có người sử dụng chúng mới nhận ra. Nếu mà nói thì thật sự — —"

Hắn nâng mắt, nhìn mọi người trên bàn một cái, nhàn nhạt nói: "Ta lại quen dùng đũa trúc hơn."

Hắn vừa nói lời này ra, sắc mặt mọi người đều quái dị. Lỗ Cảnh An thì cười lớn, Hồ Diên tướng quân thì thở dài, còn hoàng thượng dường như đang suy nghĩ gì đó.

Mai Tử thì sao, trong lòng Mai Tử nổi lên một cỗ tư vị khó nói. Lời nói của Tiêu Kinh Sơn giống như đang nói về chiếc đũa, nhưng lại giống như không phải. Mặc kệ là phải hay không phải, lời nói này xác thực là đem những nghi ngờ trong lòng Mai Tử quét sạch không còn một chút.

Thật lâu sau, hoàng thượng chợt nảy ra một câu hoàn toàn không có chút quan hệ nào với đũa ngà hay đũa trúc: "Kinh Sơn và Tâu Phu Nhân thật ân ái, trong lòng trăm an ủi hơn nhiều."

Mai Tử cúi đầu, lúc nghe lời này dường như hiểu ra cái gì, nhưng nàng chỉ hơi liếc về phía Tiêu Kinh Sơn bên cạnh mình.

Tiêu Kinh Sơn dường như căn bản không nghe thấy lời này, cúi đầu cẩn thận gỡ thịt cua, sau đó thả vào trong chén Mai Tử.

Lỗ Cảnh An gõ gõ bàn, cười cười cảm thán nói: "Đúng vậy, lần trước hoàng thượng phái ta vào núi mời Kinh Sơn trở về, lúc đó ta liền phát hiện ra, bây giờ Kinh Sơn đại ca so với trước kia đã khác rất nhiều, là một nam nhân tốt bụng dàng biết quan tâm a!"

Hồ Diên tướng quân vẫn trầm mặc ít nói cũng chợt chen miệng vào: "Đúng vậy, Kinh Sơn đại ca bây giờ cùng Tâu Phu Nhân thật là vợ chồng tình thâm."

Cái gì mà vợ chồng tình thâm, Mai Tử không hiểu, nhưng nàng biết, Tiêu Kinh Sơn thích dùng dưa trúc, nàng thật ra cũng càng thích dùng dưa trúc trong nhà.

Cuối cùng tiệc cũng tàn, Mai Tử ngoan ngoãn theo Tiêu Kinh Sơn rời khỏi. Lúc xuất cung, Hồ Diên cùng Lỗ Cảnh An hai vị tướng quân này cũng đi theo tiễn Mai Tử và Tiêu Kinh Sơn. Hai vị tướng quân cưỡi ngựa còn Tiêu Kinh Sơn cùng Mai Tử ngồi trong xe ngựa.

Mai Tử tựa vào ngực Tiêu Kinh Sơn, vì nàng uống chút rượu ngọt nên hơi buồn ngủ.

Trong mộng lung, nàng chợt nhớ tới một chuyện, nhỏ giọng nói: "Hoàng hậu rất đẹp, đời này nếu như ta vẫn ở trong núi, sợ rằng vĩnh viễn không biết ngoài núi này còn có người làm người khác mất hồn như vậy."

Tiêu Kinh Sơn chế cười một tiếng, lòng ngực khẽ chấn động, chấn động làm đầu Mai Tử đang dựa vào hơi di động một chút.

Tiêu Kinh Sơn cười xong chợt nói: "Chẳng qua chỉ là bên ngoài mà thôi, trăm năm sau không phải chỉ còn một bộ xương trắng hay sao."

Mai Tử đang ngủ mộng lung thì lại lơ mơ cảm thấy, Tiêu Kinh Sơn rõ ràng đang cười, trong giọng điệu còn có một tia chán ghét ác độc không dễ phát hiện.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 72: Mua Lừa

Hai người ng ửi xe ngựa xuất cung trở về, ai dè mới đi tới một con phố được xem là náo nhiệt trong kinh thành thì nghe thấy âm thanh nhốn nha nhốn nháo phía trước. Hồ Diên tướng quân hình như đang nói gì đó với Lỗ Cảnh An, xe ngựa cũng đột nhiên dừng lại.

Tiêu Kinh Sơn an ủi vỗ vỗ mu bàn tay Mai Tử r ửi mãnh liệt lật người xuống xe. Mai Tử tò mò, không nhịn được nhấc rèm lên nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy trước mặt có một nhóm người vây quanh, mọi người đang nghị luận gì đó, không biết đang nhìn cái gì. Mai Tử đang thấy kỳ quái thì nghe Lỗ Cảnh An không nhịn được nói: "Kinh Sơn, phía trước có người muốn bán lừa, nói không được một trăm lượng bạc thì không bán."

Mai Tử nghe đến lừa liền nhớ tới còn lừa lông ngắn nhà mình, trong lòng động một cái, vén rèm đuổi đầu hứng thú nhìn về phía trước. Nhưng trước mặt đâu là người, đâu có thấy được gì.

Tiêu Kinh Sơn nghe lời này, cau mày nhàn nhạt nói: "Chúng ta đi vòng thôi."

Lỗ Cảnh An lại không thuận theo: "Người này chặn xe ngựa chúng ta bán lừa, rõ ràng là đến bới móc, chúng ta ba người đường đường đầu là Đại tướng quân, nếu đi vòng, sau này chúng ta còn mặt mũi nào ở kinh thành này nữa!"

Hồ Diên tướng quân cầm dây cương trong tay, nhíu mày nhìn phía trước một chút, khuyên nói: "Cảnh An, thời buổi rối loạn, người vẫn không nên chọc quấy. Nghe Kinh Sơn nói đi, chúng ta nhường một chút là được."

Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu, đang muốn xoay người giơ chân lên nữa lên xe thì ai dè chợt nghe người nọ cao giọng hét: "Lừa lông ngắn lỗ tai có nhúm lông trắng, ai thấy cũng thích đây, một trăm lượng bạc trắng, giá hữu nghị! Chậm thì đừng hối hận!" Giọng nói này cực vang, không cần nói Tiêu Kinh Sơn bên ngoài xe ngựa, ngay cả Mai Tử bên trong xe ngựa cũng nghe rõ một hai.

Mai Tử nghe gì mà nhúm lông trắng, tim nhảy bình bịch, nhưng lại cảm thấy rất không có khả năng, thích thú kêu Tiêu Kinh Sơn: "Đi xem một chút đi có được không?"

Tiêu Kinh Sơn thấy người kia ngăn đường bán lừa vốn là có chút quan tâm, vì vậy không muốn sinh sự, nhưng giờ lại nghe cái gì mà nhúm lông trắng, với lại Mai Tử vội vội vàng vàng thì nhất thời có chút nghi ngờ. Cái chân đang nâng lên của hắn để xuống, hạ giọng ra lệnh cho tùy tùng bên cạnh gọi người bán lừa lại đây hỏi.

Mai Tử vênh cổ lên chờ, chưa đến một lát sau, quả nhiên có một người dắt lừa lại đây.

Chỉ thấy con lừa kia đang vênh cái tai có nhúm lông trắng lên, trong mắt chán nản vô thần, đầu thì vô tình cúi xuống, thỉnh thoảng còn vô lực đá đá chân sau, nhìn nó rất bất đắc dĩ.

Mai Tử thấy, trong lòng mừng như điên, không nhịn được la lên nói: "Quả nhiên là lừa của chúng ta!"

Tiêu Kinh Sơn lúc này cũng nhận ra con lừa này là con lừa lúc đó hắn mua về nhà, chỉ là trước kia nghe Mai Tử nói trên đường đến kinh thành đã đánh mất nó, sao bây giờ có thể trùng hợp xuất hiện ở đây, hơn nữa đối phương còn ra giá một trăm lượng bạc?

Tiêu Kinh Sơn không biến sắc đánh giá người dắt lừa, chỉ thấy đối phương mặc quần áo bằng vải thô, tay chân đen thui thô tháo, vừa nhìn thì biết đó là người dân bình thường.

Một người dân thường như vậy không thể làm ra chuyện chặn đường bán lừa.

Lỗ Cảnh An cùng Hô Diên nhìn về mặt Mai Tử và Tiêu Kinh Sơn, biết con lừa này tất nhiên có quan hệ với bọn họ, lập tức càng thêm xác định đối phương không đơn giản, trên mặt đều mang theo vài phần cảnh giác.

Mai Tử hận không thể lập tức nhảy xuống xe ôm lấy con lừa nhà mình, nhưng nàng nghĩ đến những lời kỳ quái vài vị tướng quân này nói trong cung, còn có cảnh giác trên mặt bọn họ lúc này. Mai Tử biết mỗi chuyện trong kinh thành đều không phải là chuyện đơn giản, vì vậy kiềm chế vội vàng trong lòng, con người long lanh chờ đợi nhìn Tiêu Kinh Sơn.

Dù bất luận như thế nào, hẳn nhất định phải đem con lừa nhà mình về.

Tiêu Kinh Sơn quan sát người nọ một phen, cuối cùng hỏi: "Xin hỏi vị huynh đài này, con lừa kia từ đâu mà đến, vì sao không phải trăm lượng không bán?"

Người nọ nhìn ra thân phận Tiêu Kinh Sơn không bình thường, vội thi lễ nói: "Vị tướng quân này, con lừa kia là một vị công tử giao cho ta, hẳn không nói cho ta biết con lừa từ đâu mà đến, chỉ căn dặn ta hôm nay thời gian này ở đây rao bán lừa, hơn nữa phải là trăm lượng bạc nén."

Nghe lời này, Lỗ Cảnh An và Hô Diên đều có vẻ dò xét, không khỏi suy đoán xem người kia là ai, sao có thể suy đoán thần kỳ như vậy. Tiêu Kinh Sơn cũng đoán không ra lai lịch đối phương, chỉ đành tiếp lời hỏi: "Vị công tử kia trừ nói những lời này còn nói gì nữa không? Người cùng vị công tử kia có quan hệ gì? Vị công tử kia tên gì?"

Người kia do dự, nhìn vài người mặc quan phục trước mắt một chút, ấp a ấp úng nói: "Vài vị tướng quân. . . . . Nếu các vị không muốn mua lừa, tại hạ cũng không tiện nhiều lời. . . . ."

Lỗ Cảnh An nghe lời này thì nóng nảy, lông mày động một chút muốn phát hỏa nhưng Tiêu Kinh Sơn đã vội vươn tay ngăn hẳn lại.

Tiêu Kinh Sơn quay đầu liếc nhìn người trên xe ngựa, chỉ thấy trong mắt Mai Tử che giấu không được tia nóng vội. Hắn lại chuyển đầu liếc nhìn con lừa, con lừa kia hiển nhiên đã nhận ra chủ nhân, lúc này đang hưng phấn lắc lắc đầu, nhúng lông trắng trên tai cũng run run lên theo.

Cuối cùng Tiêu Kinh Sơn chuyển đầu lần nữa, hướng người bán lừa nói: "Con lừa này ta mua. Nhưng người phải đem chuyện này nhất nhất nói rõ."

Người bán lừa nghe vậy, ngược lại cả kinh, một lúc sau kinh hỉ nói: "Thì ra thực sự có người bỏ ra một trăm lượng bạc mua lừa a!"

Mai Tử thấy chuyện cuối cùng cũng được xử lý thỏa đáng, lừa nhà mình lần nữa được trở về, kìm nén không được nữa nhảy xuống xe chạy qua ôm lấy con lừa.

Con lừa lông ngắn này vốn thấy Tiêu Kinh Sơn đã rất là hưng phấn, lúc này thấy Mai Tử càng thêm vui mừng đá đá chân, lỗ mũi phì phì cọ loạn trong lòng Mai Tử.

Mọi người vây xem lúc đầu thấy vị tướng quân này bỏ ra trăm lượng bạc trắng mua lừa đã rất kinh ngạc, đợi đến khi nhìn thấy trên xe chột có một cô gái nhảy xuống ôm con lừa này vui đến thiếu chút nữa rơi nước mắt, liền lòi mắt ra.

Lỗ Cảnh An và Hô Diên cuối cùng cũng hiểu, thì ra con lừa này vốn là của nhà Tiêu Kinh Sơn!

Tiêu Kinh Sơn thấy cảnh tượng này, lập tức sai người đem con lừa cùng người bán lừa trở về phủ để tra hỏi.

Mai Tử biết mình không thể cưới lừa trở về nên đành phải đau lòng vỗ vỗ đầu nó, quyến luyến không rời ôm chặt cổ lừa, từng bước một quay đầu lên xe.

Trở lại phủ, Tiêu Kinh Sơn hỏi chi tiết, lúc này mới biết thì ra trong nhà vị bán lừa này có mẹ già sinh bệnh nặng, đang thiếu tiền đi đầu trị thì vừa

hay vị công tử xin ở nhờ nhà rách của hắn một đêm muốn báo ơn hắn. Nhưng vị công tử đó lại nói hắn không có tiền nên để con lừa này lại nhờ vị hán tử kia bán dùm, nói nếu bán được đương nhiên có trăm lượng bạc.

Người bán lừa nói như thế: "Vị công tử kia chỉ dắt con lừa này, nói ta đem đến đây bán, bán được bạc thì ta cứ giữ lấy."

Tiêu Kinh Sơn nhớ lại, nhíu mày trầm giọng hỏi: "Vị công tử kia còn nói gì nữa không?"

Người bán lừa sờ sờ đầu suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói: "Hắn hình như có nói, nếu chuyện này làm xong thì coi như một đá chọi hai chim, hắn vừa tạ ơn ta cho ngủ nhờ, lại vừa hay trả một ân tình cho người khác."

Tiêu Kinh Sơn trầm tư một chút, liền gật gù đầu nói: "Được, ta sẽ sai người lấy một trăm lượng bạc cho người, người đi xuống trước đi."

Người bán lừa nửa tin nửa ngờ, giống như e sợ Tiêu Kinh Sơn sẽ không bỏ ra trăm lượng bạc nén, dù sao bạc không tới tay ngay thì sẽ không vui về gì. Nhưng hắn thấy Tiêu Kinh Sơn không giống như người nói dối nên liền nghi ngờ đi theo người làm ra ngoài.

Cuối cùng Lỗ Cảnh An ghen không ra, hỏi: "Cái vị công tử kia rốt cuộc là ai, sao lại có thể có ý tưởng như vậy? Tâm tư người này thật là quanh co, còn nói cái gì một đá chọi hai chim!"

Tiêu Kinh Sơn cười nói: "Người nhớ nam tử áo trắng lần trước tấn công chúng ta ở Vân Châu không?"

Lỗ Cảnh An suy nghĩ một chút, bất mãn nói: "Nhớ, người này gây không ít rắc rối cho chúng ta a."

Tiêu Kinh Sơn giải thích nói: "Hắn từng cầu ta ra mặt thay Bành vương gia, khi ấy hoàng thượng đang phân vân không biết xử trí Bành vương gia như thế nào, ta đã khuyên hoàng thượng giữ cho hắn một mạng."

Lỗ Cảnh An cười lạnh: "Đúng vậy, giữ lại một mạng nhưng cũng đã trở thành người tàn phế."

Tiêu Kinh Sơn gật đầu nói: "Nếu như ta đoán không lầm, người này chính là nam tử áo trắng kia, hẳn cảm tạ ta vì Bành vương gia mà nói giúp. Con lừa này, ta nhớ Mai Tử nói dọc đường đến kinh thành hẳn từng xuất hiện, sợ rằng lúc đó con lừa đã vào tay hắn rồi."

Hô Diên vẫn yên lặng bên cạnh chợt lên tiếng nói: "Người này làm việc rất là kín đáo, sợ là đã sớm dự mưu, chỉ là không biết lai lịch của hắn thế nào."

Tiêu Kinh Sơn nhíu mày nói: "Bành vương gia bị hoàng thượng nghiêm hình đầy đến biên giới nơi căn cứ nghèo nàn, nghe nói trên đường vậy mà có một tùy tùng đi theo, ta đã từng phái người đi đi đầu tra tên tùy tùng kia nhưng lại không có cách nào nghe ngóng được lai lịch tên họ."

Lỗ Cảnh An và Hô Diên chưa từng nghe nói đi đầu này nên đều nhăn mày một cái.

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu trầm tư nói: "Ta đoán, người này nhất định là có quan hệ rất sâu với Bành vương gia, vì vậy không敢 hành động của Bành vương gia, chỉ có thể tận tâm bảo vệ."

Lỗ Cảnh An gật gù đầu, nhưng chợt nhớ tới một chuyện: "Lần này hoàng thượng xử trí Bành vương gia bọn ta không đồng ý lắm, mềm lòng như vậy không phải là hành động một Thiên Tử nên có."

Tiêu Kinh Sơn lại cười, nhàn nhạt nói: "Hoàng thượng đây là cố ý, hẳn khoan dung như vậy, nếu có thể tha cho Bành vương gia một mạng, đương nhiên hẳn cũng không rãnh đi đối phó với những người vốn không đáng đối phó kia."

Lỗ Cảnh An lại có chút phẫn phẫn bất bình: "Vậy thì sao? Thiên hạ chưa ổn định, lần này hẳn làm vậy chỉ sợ không thể lâu dài! Hơn nữa trong hậu cung còn có một Mạc Yên làm mưa làm gió ở đó."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 73: Cắt Cỏ

Nói ra lời này, Lỗ Cảnh An nhìn xung quanh một chút, thấy trừ hẳn ra cùng hai huynh đệ trong đại sảnh ra thì không còn người khác, không nhịn được bất mãn nhìn Tiêu Kinh Sơn: "Nếu ngày đó huynh nghe theo lời khuyên bảo của chúng ta lên làm đế thì huynh đệ bọn ta đâu có phiền não vì cục diện hôm nay như vậy!"

Tiêu Kinh Sơn nhìn dáng vẻ tràn đầy oán trách của hắn mà nhướng mày cười nói: "Người cùng nàng không mưu mà hợp."

Lỗ Cảnh An nghe vậy sửng sốt, một lúc sau mới xuất ra một câu nói: "Cái gì gọi là khác đường cùng đường, ta là vì tương lai chúng ta, nàng là vì vị trí hoàng hậu."

Nhưng hắn nói xong lời này lại suy nghĩ một hồi, cảm thán nói: "Nhưng mà sự đời thật khó liệu, nếu khi ấy huynh thực sự truất thái tử tự lập làm đế thì Mạc Yên nhi không phải vẫn là hoàng hậu sao? Nàng làm hoàng hậu, ta không chịu nổi!"

Hô Diên ở một bên vẫn im lặng nghe, lúc này chợt chen miệng vào: "Lòng Kinh Sơn không có giang sơn này, nói nhiều vô ích. Huống hễ nếu ngày ấy hắn thực sự nghe người khuyên bảo thì lúc này chỉ sợ hắn cùng vị Tâu Phu Nhân tình đầu ý hợp bây giờ không có duyên rồi."

Lỗ Cảnh An gật mạnh đầu, chòm râu xuề xòa cũng động theo: "Không tệ, theo tính tình của huynh, nếu khi ấy đồng ý cưới nữ nhân kia thì tất nhiên sẽ không nuốt lời."

Tiêu Kinh Sơn gật đầu cười nói: "Nói rất đúng, mọi người đâu đã vào đây."

Lỗ Cảnh An vẫn còn bất mãn: "Nhưng bây giờ mỗi ngày khi đi ngủ ta đều không thể sống yên ổn a, kể từ khi hấn làm hoàng thượng, lại sủng hạnh nữ nhân kia, hấn đều đã quên sạch tình huynh đệ nhiều năm của chúng ta."

Hô Diên tướng quân gật đầu đồng ý, nhíu mày nói: "Từ khi nữ nhân kia lọt vào lòng hấn, hấn đã bỏ rơi người, cũng bỏ rơi ta."

Tiêu Kinh Sơn cười khở, con người hiện lên một tia bất đắc dĩ: "Có lẽ không phải lúc đó, ta thấy ngay từ lần đầu tiên hấn nhìn thấy nữ nhân kia, hấn đã không còn là thái tử trong quá khứ chúng ta từng quen biết nữa rồi. Nếu lúc ấy ta biết hấn chung tình với nữ nhân kia như vậy, bất luận như thế nào ta cũng không có khả năng có nửa điểm liên quan tới nữ nhân kia."

Lỗ Cảnh An xua xua tay: "Mà thôi, việc này không thể trách huynh, từ xưa đến nay được điều quên cung được chim quên ná chính là thiên cổ chí lý, hơn nữa huynh đệ tốt cũng có khi ly tán. Huống hồ xuất thân của hấn vốn không giống chúng ta, đứng ở vị trí của hấn mà không có dã tâm làm hoàng đế thì sẽ bị cha trong nhà cầm dao giết vọt đuổi theo a."

Nói một hồi, hấn lại vỗ về chòm râu thờ dài một tiếng: "Cuối cùng hoàng thượng yêu giang sơn hay yêu mỹ nhân, chúng ta thật sự là nhìn không ra."

Tiêu Kinh Sơn gật đầu nói: "Người nói không sai, từ xưa ngôi vị hoàng đế quyên thế dễ làm con người biến lòng nhất, nhưng các người yên tâm, ta rời khỏi trước, nhất định hấn sẽ yên tâm."

Hô Diên tướng quân trầm tư nói: "Bây giờ ta thấy hấn đã yên tâm hơn nhiều, dù sao thấy người cùng Tâu Phu Nhân ân ái như vậy, hấn biết hoàng hậu của hấn không còn cơ hội nào. Nếu hấn lo lắng giang sơn của hấn, này cũng không có gì, bọn ta không phải người tham luyến vinh hoa phú quý, cùng lắm thì cùng người quy ẩn núi rừng."

Lỗ Cảnh An nghe lặp đi lặp lại gật đầu, cầm lấy râu xù xòa của hấn nói: "Lời này nói không sai, mấy năm gần đây ta cũng tích được nhiều bạc

trắng, chúng ta mang bạc tìm nơi vắng vẻ mua đất, cưới vợ sinh mấy đứa con trai, ngày ngày khẳng định rất thông dong."

Mai Tử đương nhiên không biết mấy nam nhân ở đại sảnh đang ưu lự tính toán gì. Nàng đang vui như điên ôm lấy con lừa lông ngắn của mình nhìn đông nhìn tây.

Con lừa lông ngắn xem ra cũng trải qua nhiều chuyện, mắt rưng rưng nhìn Mai Tử làm người ta tăng thêm vài phần thương cảm. Thế là Mai Tử càng thêm khở sở, yêu thương sờ lỗ tai nhọn nhọn của nó, lầm bầm nói: "Người ra ngoài cũng không vui về sao? Chờ Kinh Sơn làm xong chuyện, chúng ta liền nhanh chóng trở về. Trở về rồi ta sẽ sửa chuồng lại cho người, mỗi ngày ta sẽ cho người ăn no cỏ, rảnh rồi sẽ mang người lên sườn núi đi dạo, không bao giờ để người chịu uất ức nữa."

Con lừa lông ngắn dường như hiểu lời Mai Tử nói, cái đầu cọ loạn bên eo Mai Tử, giống như đứa bé đang làm nũng, làm cho Mai Tử càng thêm đau lòng.

Đợi đến khi Tiêu Kinh Sơn tiễn Lỗ Cảnh An và Hồ Diên rồi trở lại hậu viện thì chỉ thấy con lừa đang cúi đầu ăn cỏ, lại không thấy tung tích Mai Tử đâu. Hắn tìm thị nữ hỏi thì thị nữ kia đáp: "Phu nhân cầm một con dao, Bình Nhi xách theo một cái rổ, hai người chạy đến sau hoa viên rồi."

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy nhất thời nhíu mày, rổ cùng dao, đây là để làm gì?

Tiêu Kinh Sơn không hiểu, bước nhanh chân đi tới sau hoa viên thì thấy có hai đỉnh đầu tóc đen đang lắc lư giữa những khóm hoa. Tiêu Kinh Sơn vội vã đến gần nhìn, lúc này mới phát hiện Mai Tử đang ngồi xõm bên bụi hoa, một tay cầm lưỡi hái chọn những bông cỏ dài cắt đi.

Hắn nhất thời hiểu ra, không nhịn được cười nhẹ một tiếng: "Nàng thật đau lòng con lừa a, còn chạy đến đây cắt cỏ cho nó."

Mai Tử nghe tiếng cười trầm thấp của hắn, ngừng đầu nhìn một cái, oán giận nói: "Ở đây đâu là hoa, cỏ xanh ít đến đáng thương, ta phí hơi sức nữa"

ngày mới tìm được một ít như thế." Vừa nói nàng vừa từ bụi hoa đứng lên, nhắc cái rổ dưới chân cho Tiêu Kinh Sơn nhìn: "Sợ là chỉ đủ cho nó ăn no nửa bụng."

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nhìn, quả nhiên trong cái rổ không lớn kia chỉ có gần nửa rổ là cỏ xanh mà thôi, hơn nữa cỏ này còn so le không đều, vừa nhìn là biết phải phí hơi sức chín hồ hai trâu mới nhổ được ra từ bụi hoa, thật đúng là làm khó tiểu nương tử của hắn rồi.

Lúc này Bình Nhi cũng từ bụi hoa đứng dậy, lau lau mồ hôi trên trán, vô tội thay vườn hoa giải thích nói: "Phu nhân à, vườn hoa vốn để trồng hoa, không phải trồng cỏ, càng không phải là chỗ để nuôi lừa a."

Đỉnh đầu Mai Tử đánh lá khô, mặt nhuệ khí nói: "Hoa thì có gì tốt, tuy nói nhìn đẹp một chút nhưng lại không thể cho lừa ăn, không thể nuôi gà, càng không bổ ích gì cho con người cả."

Tiêu Kinh Sơn một bước đi tới bụi hoa, ngẩng chòm hóm thay nàng xoa xoa mồ hôi trên trán, thuận tiện giúp nàng lấy xuống lá khô xen lẫn trong bụi tóc: "Ngày mai nếu có thời gian, ta cùng nàng đi ra ngoài thành một chút, lúc đó dẫn lừa của chúng ta theo nữa, cho nó ăn no nê, được không?"

Mai Tử nghe vậy, nhất thời vui vẻ gật đầu loạn xạ: "Tốt, đến lúc đó ta có thể cưới lừa không?" Nàng biết bây giờ Tiêu Kinh Sơn là tướng quân, nàng chính là người gọi là phu nhân, không thể giống như trước kia nghênh ngang cưới lừa nữa.

Tiêu Kinh Sơn nhìn hai mắt nàng sáng lên, sủng nịch gật đầu nói: "Đương nhiên có thể."

Mai Tử vẫn còn nghi ngờ: "Lỡ người khác thấy thì có sao không?"

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy thì cười: "Quan tâm người khác làm gì, nếu nàng muốn cưới thì cứ cưới thôi."

Mai Tử được Tiêu Kinh Sơn bảo đảm, dĩ nhiên trong lòng vui vẻ, một tay nhắc lấy rổ, một tay kéo Tiêu Kinh Sơn nói: "Chúng ta nhanh nhanh

báo tin tốt cho con lừa nào, thuận tiện đem cỏ cho nó ăn."

Tiêu Kinh Sơn mặc dù không hiểu lừa có thể nghe hiểu tin tốt của Mai Tử hay không, nhưng nếu nương tử nhà hắn vui vẻ, hắn cũng đành thuận theo nàng đi qua báo cáo tin tốt này với con lừa.

Nhất thời, sau hoa viên chỉ còn lại một mình Bình Nhi. Nàng nhìn bóng lưng hai người xa đi, bất đắc dĩ than thở nói: "Phu nhân vốn ngây ngốc, bây giờ tướng quân sao cũng vờ ngớ ngẩn theo vậy!"

Buổi tối hôm đó, Mai Tử đem cỏ xanh cho lừa ăn. Con lừa dĩ nhiên ăn đến lúc lắc đuôi nhỏ, thuận tiện thân mật cọ cọ eo Mai Tử. Tiêu Kinh Sơn ở một bên nhìn thấy, bất đắc dĩ cười nói: "Nó thật giống nàng."

Mai Tử bất mãn nói: "Sao lại như vậy được, nó là lừa, sao có thể giống ta!"

Tiêu Kinh Sơn nhìn dáng vẻ con lừa làm nũng với Mai Tử, nhìn lại dáng vẻ Mai Tử đang cong môi nhìn mình bất mãn một chút, cười cười không nói gì.

Mai Tử thấy hắn cười thì chợt nhớ tới chuyện trước kia trong quân doanh. Khi ấy hắn nhất định muốn nàng đỡ lấy cây cột, sau đó hắn từ phía sau làm chuyện kia. Lúc đó nàng rất là bất mãn, còn nói chẳng lẽ chàng coi ta làm lừa sao.

Bây giờ Mai Tử nhớ tới chuyện lúc đó, trên mặt nhất thời đỏ lên, liếc hắn một cái rồi cúi đầu xuống tập trung cho lừa ăn, không thềm để ý đến hắn nữa.

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên biết suy nghĩ trong lòng nàng, đi tới bên cạnh từ phía sau ôm lấy nàng, nhẹ giọng nói: "Sao lại đỏ mặt? Nóng sao?"

Mai Tử cảm nhận hơi thở ấm áp bên tai, biết hắn lại giở chiêu cũ. Hắn làm sao có thể không biết suy nghĩ trong lòng nàng, thế mà còn cố ý hỏi trêu chọc nàng. Lập tức nàng bất mãn vắn vẹo vòng eo, nhỏ giọng nói: "Không cần làm càn, có lừa nhìn đây."

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nhìn con lừa một chút, quả nhiên thấy nó đang hển hển lỗ mũi ngẩng đầu nhìn qua.

Hắn sừng sốt một chút, lập tức bất đắc dĩ nói: "Con lừa này thì làm được gì."

Ai dè con lừa dường như nghe hiểu lời hắn nói, đôi tai có nhúm lông trắng chuyển động giống như đang khinh thường, khinh thường xong nó liền quay đầu ăn cỏ tiếp.

Tiêu Kinh Sơn thấy vậy ha hả bật cười: "Nó chán ghét ta sao?"

Mai Tử thấy tình cảnh này cũng không khỏi mím môi cười: "Đây là lừa ngoan của ta, nó dĩ nhiên là nghe lời ta. Chàng bắt nạt ta, nó sẽ không thích chàng."

Tiêu Kinh Sơn nghe lời này, trằm mắt xuống nhìn con lừa, khiến trách nói: "Cái con lừa vong ân này, lúc đó là ta bỏ bạc ra mua nó từ chân núi, hôm nay cũng là ta bỏ ra một trăm lượng bạc trước mắt mọi người đem nó chuộc về, nó lại nổi quạu với ta như thế!"

Mai Tử thấy hắn trút giận lên đầu con lừa, lúc đầu cười "Hì hì", cười xong chợt phản ứng lại: "Một trăm lượng bạc?"

Tiêu Kinh Sơn nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy, một trăm lượng bạc đổi con lừa vong ân phụ nghĩa này."

Mai Tử dĩ nhiên biết một trăm lượng bạc mua nó, nhưng khi ấy nàng đang đắm chìm trong niềm vui gặp lại lừa nhà mình nên căn bản không chú ý việc này. Đợi đến lúc này nàng mới phản ứng lại, trong lòng không khỏi nhức nhối: "Là một trăm lượng bạc a, có thể tiêu rất lâu."

Mặt Tiêu Kinh Sơn không biểu tình gật đầu: "Ừ, vì nó mà tốn một trăm lượng bạc."

Lúc đầu Mai Tử nặng nề dậm chân một chút: "Ai u~, thực sự rất quý!" Nhưng lúc nàng dậm chân được một nửa thì chợt dừng lại, dường như nhớ

tới cái gì đó, nghiêng đầu ngưng thần.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng có vẻ trầm tư, lên tiếng hỏi: "Sao vậy, nàng nghĩ tới cái gì?"

Con người mộng nước của Mai Tử nhìn hẩn một cái, mím môi cười nói: "Một trăm lượng thì một trăm lượng, ta không đau lòng."

Tiêu Kinh Sơn nhíu mày: "A, Sao lại không đau lòng?"

Mai Tử nở nụ cười, cười đến như mặt trời xán lạn: "Trong nhà người bán lừa có mẫu thân ngã bệnh, người ta xác thực cần bạc trắng. Nếu một trăm lượng bạc này cho hẩn, vậy cũng xem như là bỏ đến nơi đứng đắn. Chúng ta có tay có chân, sau này trở về kiếm thêm bạc là được, không nên đau một trăm lượng này."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 74: Nàng Là Nương Tử Ta Cưới Vào Cửa

Buổi tối hôm đó tâm tình Mai Tử rất tốt, Tiêu Kinh Sơn thích thú bưng bưng, không tránh được hai người lại một phen ân ái. Đợi đến đi qua núi chầy m òhôi, Mai Tử như cũ nằm trên ngực phập ph òng của Tiêu Kinh Sơn nghe tiếng tim đập của hắn thì chợt nghe bên ngoài có Thôi phó tướng bẩm báo, nói là có khách đêm khuya đến thăm.

Mai Tử nghe không hiểu nói: "Sao giờ này lại có người đến đây?"

Tiêu Kinh Sơn cau mày, trầm giọng hỏi Thôi phó tướng: "Là người nào?"

Thôi phó tướng vội vàng nói: "Là một cái kiệu m òm, chủ nhân cái kiệu kia nói muốn gặp tướng quân, nhưng lại không nói là ai."

Tiêu Kinh Sơn trầm tư một lát, chuyển mắt hướng Thôi phó tướng ngoài cửa nhìn nhặt phân phó: "Mời vị khách đêm khuya đến thăm kia về đi."

Ai dè Thôi phó tướng không rời đi, ngược lại có chút khó xử nói: "Tướng quân, theo thuộc hạ thấy, thân phận vị khách này bất phàm, hơn nữa đối phương còn nói — — " Thôi phó tướng đã nhìn ra đó là chuyện tư mật, mở miệng có chút do dự.

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy, trầm mặt nói: "Người kia nói gì?"

Thôi phó tướng vội vàng nói: "Người kia nói, nếu tướng quân không gặp thì người ấy li ền đợi đến khi trời sáng."

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy hừ lạnh một tiếng, trầm mặc chốc lát, lúc này mới nói: "Được, mang người nọ vào đi."

Thôi phó tướng nhận mệnh, Tiêu Kinh Sơn lập tức đứng dậy, thuận tay cầm quần áo bên cạnh phủ thêm.

Mai Tử vội vàng rời khỏi lòng ngực của hắn rồi ngẩng dậy, mắt tròn tròn nhìn hắn lạnh mặt xuống sàng, trong lòng không khỏi tò mò đối phương rốt cuộc là người nào, vì sao nhất định phải đêm khuya đến gặp Tiêu Kinh Sơn như vậy?

Tiêu Kinh Sơn mặc quần áo tử tế, vừa lạnh mặt mang thất lưng, vừa hướng Mai Tử nói: "Nàng ngủ trước đi."

Mai Tử thấy giọng điệu hắn vẫn có chút lạnh nhạt như cũ, trong lòng động một cái, nhỏ giọng hỏi: "Lúc nào chàng mới về ngủ?"

Tiêu Kinh Sơn thấy giọng điệu Mai Tử bất an thì ngẩng đầu nhìn qua, lúc này mới thấy trên mặt Mai Tử tràn đầy lo âu, nhất thời trong mắt hiện lên áy náy. Hắn đi tới bên giường ngẩng xuống, đưa tay cầm lấy tay nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ, tận lực thả mềm giọng nói: "Ngủ trước đi, ta xử lý chút chuyện, rất nhanh sẽ về"

Mai Tử cắn cắn môi, gật đầu nói: "Ừ, vậy chàng nhanh đi đi."

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng khéo léo như vậy không khỏi yêu thương, cười cười không nhịn được cúi người hôn một cái lên hai má mềm mại của nàng, nhỏ giọng nói: "Ta sẽ về sớm ngủ với nàng."

Mai Tử nhìn bóng lưng cao lớn của hắn đẩy cửa rời đi, không nhịn được sờ sờ hai má còn vương lại hơi ấm vì môi hắn đụng qua, chỗ đó nóng một trận.

Lúc Tiêu Kinh Sơn đi tới đại sảnh thì thấy có một nữ nhân đứng ở đó.

Nữ nhân này phủ áo choàng màu đen, trên đầu mang theo cái nón đen có màn sa. Nàng đang quay lưng đối diện cửa đại sảnh, cúi đầu không biết nghĩ cái gì.

Tiêu Kinh Sơn liếc nhìn Thôi phó tướng đi cùng bên cạnh. Thôi phó tướng vội vàng tiến lên, nhỏ giọng nói: "Thuộc hạ đã phân phó mọi người lui ra ngoài."

Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu, nhàn nhạt phân phó: "Đi đi."

Nữ nhân đứng lặng ở đó thật lâu, nàng đang đợi Tiêu Kinh Sơn lên tiếng trước, nhưng Tiêu Kinh Sơn lại không nói gì.

Cuối cùng nàng xoay người, từ từ vươn tay ra khỏi áo choàng màu đen.

Tay của nàng, nhu nhược giống như không xương, ngón tay dài trắng nõn như ngọc, móng tay sơn màu đỏ tươi. Sắc đỏ yêu diễm cùng màu trắng như ngọc dưới áo choàng đen càng nổi bật cực kỳ gây chú ý.

Nhưng Tiêu Kinh Sơn đương nhiên không chú ý, ánh mắt của hắn như có như không quét qua nữ nhân này, sau đó không nhìn nàng cái nào nữa.

Cánh tay nữ nhân kia ưu nhã thông thả lấy mũ xuống, mái tóc đẹp như mây nhất thời phiêu dật. Nàng cười nhẹ, đưa tay cởi áo choàng, để áo choàng chảy xuống đất.

Lúc áo choàng chảy xuống, nàng một thân quần áo cũ sắc đỏ chu sa diễm lệ liền đứng lại đại sảnh yên tĩnh này.

Nàng giống như đóa hoa anh túc nở rộ trong đêm, mang theo sắc đỏ yêu diễm. Sắc đỏ kia giống như mang theo độc, làm người ta nhìn thấy rồi thì không nỡ rời khỏi.

Nàng mặc lấy bộ quần áo cũ nhiều năm trước kia, nhẹ nhàng nâng mũi chân, bắt đầu nhảy điệu nhảy động lòng người của nàng.

Điệu nhảy của nàng mặc dù có thể để đả động lòng mọi nam nhân trong thiên hạ, nhưng lại không thể đổi được sắc mặt lạnh lùng như cũ của nam nhân kia.

Nàng lặng lẽ dừng lại, áo đỏ thuận theo động tác của nàng rũ xuống.

"Vì sao bây giờ chàng không nguyện ý nghiêm túc nhìn ta?" Giọng nói nàng mang theo buồn bã thương cảm.

Tiêu Kinh Sơn lãnh đạm nhìn nàng một cái: "Hoàng hậu, điệu nhảy của người nên để cho hoàng thượng xem. Kinh Sơn là sơn dã thôn phu, không hiểu nhảy."

Vị này là Mạc Yên ngày xưa, bây giờ là hoàng hậu, nghe lời nói này thê lương mà vũ mị cười: "Nhưng ta muốn nhảy cho chàng xem."

Tiêu Kinh Sơn nhăn mày, nghiêm mặt nói: "Mạc Yên."

Con người Mạc Yên động động, như có thủy quang: "Chàng vậy mà gọi tên ta."

Tiêu Kinh Sơn nhìn nàng, từng chữ từng chữ nói: "Mạc Yên, bây giờ rốt cuộc người muốn làm gì? Nửa đêm canh ba người chạy đến chỗ ta hy vọng đưa ta đến cận kề cái chết hơn sao?"

Mạc Yên nhẹ nhàng lắc đầu: "Không, Kinh Sơn, chàng biết, sao ta lại cố ý hại chàng được, ta chỉ muốn gặp chàng, để chàng nhìn ta."

Tiêu Kinh Sơn cười lạnh, con người rét lạnh tới cực điểm.

Mạc Yên uyển chuyển đi lên, xòe váy đỏ của mình, giống như một con bướm bướm sải cánh muốn bay: "Chàng còn nhớ bộ váy này không, lần đầu tiên ta gặp chàng chính là mặc bộ váy này."

Tiêu Kinh Sơn nhìn chằm chằm nàng cười, lạnh lùng nói: "Nếu ta biết người là một nữ nhân có tâm kế như vậy, khi ấy mũi tên kia ta sẽ không lưu tình chút nào."

Mạc Yên lại giống như không nghe ra sự lạnh lùng trong lời nói của hắn, vẫn lờ mờ: "Khi ấy hắn liếc mắt liếc thấy được ta, lúc đó ta liếc biết hắn tất nhiên sẽ là bệ tôi dưới váy ta rồi. Nhưng ta không quan tâm hắn — —" Nàng nâng con người run nhẹ, mang theo vài phần si tình nhìn Tiêu Kinh Sơn, lời nói chi ngọc: "Ta chỉ quan tâm chàng."

Nàng nhìn chăm chăm con người băng lãnh của hắn, cười nói: "Lúc đó chàng căn bản không nhìn ta đến lần thứ hai, nhưng ta lại đặt chàng vào trong tim."

Mặt Tiêu Kinh Sơn không biểu tình gì, nhìn dáng vẻ yêu mị của nàng giống như nhìn một khối đá không có tình cảm.

Mạc Yên ngẩng đầu, giống như chân nàng đang đạp lên tất cả thiên hạ: "Nam nhân Mạc Yên ta muốn, tất nhiên là Đại Anh Hùng trong thiên hạ, lúc đó ta liếc một cái liền nhìn thấy chàng, chàng là nam nhân ta muốn."

"Cho nên lúc đó người mới làm ra tư thế đáng thương, chỉ vì có thể ở bên cạnh ta." Giọng nói Tiêu Kinh Sơn ngụy lạnh giống như khuôn mặt hắn.

Mạc Yên cười: "Đúng vậy, nam nhân trong thiên hạ, bất luận là yêu hay không yêu mỹ nhân, bọn họ đều có một tật xấu, chính là dễ dàng động tình với kẻ yếu. Cho dù tâm địa sắt đá như chàng, khi thấy một nữ nhân khóc lóc quỳ gối chỗ đó cầu xin chữa chấp thì chàng vẫn mềm lòng, không phải sao?"

Tiêu Kinh Sơn nhớ lại chuyện cũ, lãnh phúng mà cười: "Người nói không sai, lúc đó tật xấu của ta không ít."

Mạc Yên nhìn ánh mắt Tiêu Kinh Sơn, sau đó nhẹ nhàng nói: "Kinh Sơn, chàng biết không, trên đời này người hiểu chàng nhất không phải huynh đệ của chàng, mà là ta, nữ nhân mà chàng khinh thường nhất."

"Ta biết rõ chàng không coi trọng sắc đẹp, nếu ta dựa vào vẻ thù mị dẫn dụ chàng, tất nhiên là không có kết quả, cho nên ta để chàng nợ ta ân tình, ta hướng chàng biểu đạt nhớ thương. Chàng quả nhiên đúng như ta dự đoán, ra vẻ chấp thuận, nói rằng tương lai sẽ lấy ta làm vợ."

Mạc Yên trầm mặc một hồi, chợt cười, nụ cười này cực kỳ thâm lương: "Thật ra ta không quan tâm bắt đầu thế nào, ta cảm thấy thời gian cả phần đời còn lại của mình có thể từ từ khiến ta đi vào lòng chàng, chỉ tiếc, sau này ta phát hiện mình nhầm. . . . ."

Nàng ngửa mặt lên, nhìn kỹ khuôn mặt nguội lạnh của Tiêu Kinh Sơn:
"Lòng của chàng, cứng quá, còn cứng hơn cả sắt đá."

Tiêu Kinh Sơn nhàn nhạt nói: "Không cùng đường không thể hợp mưu, mặc dù ta đáp ứng cưới người làm vợ, nhưng thứ người muốn là trời, ta cho không được."

Mạc Yên nghe vậy, lạnh lùng cười: "Không, không phải chàng cho không được, chàng là không nguyện ý cho!"

Mỗi nàng mang theo nụ cười thê lương nhìn hắn: "Binh quyên nằm trong tay chàng, những tướng sĩ kia đối với chàng tận tâm khâm phục, chỉ cần chàng hô một tiếng, cái gì họ không đáp ứng? Ta từng khổ khổ khuyên chàng, chàng đâu coi là lời gió bay."

Tiêu Kinh Sơn ngược mắt, nhìn nàng một cái: "Mạc Yên, người muốn là thiên hạ, bây giờ người đã là hoàng hậu quý phái, còn bất mãn cái gì. Ta, Tiêu Kinh Sơn hôm nay chỉ cần những ngày an tĩnh tiêu diêu tự tại mà thôi, người cần gì phải đối phó với ta như vậy?"

Mạc Yên nhẹ nhàng lắc đầu: "Không, ta đương nhiên bất mãn, bởi vì ta không hiểu, vì sao lúc đó chàng đối với ta chưa từng có một sắc mặt tốt, nhưng chàng luôn sùng nịnh thôn nữ kia như thế. Ta không hiểu, lúc đó ta tìm mọi cách nịnh hót chàng, vì sao lại không thể bằng tiểu nha đầu lỗ mãng kia? Chẳng lẽ chàng thích nữ nhân như vậy sao?"

Tiêu Kinh Sơn suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Nàng và người không giống nhau, nàng là nương tử ta cưới vào cửa."

Mạc Yên lạnh lùng cười: "Vậy thì sao, lúc đó ta cũng từng là hôn thê của chàng, chàng từng có nửa nụ cười với ta sao? Nếu lúc đó ta sớm giả cho chàng một chút, chẳng lẽ chàng sẽ đối đãi tử tế với ta như đối với nàng ta sao?"

Tiêu Kinh Sơn trầm mặc một hồi, thừa nhận nói: "Xác thực lúc đó ta không tốt như vậy."

Mặt Mạc Yên tràn đầy buồn bã nói: "Lúc đó nếu không phải chàng đối với ta như vậy, ta làm sao có thể sà vào vòng tay người khác? Đã có một người nguyện ý vì ta là dành lấy giang sơn, ta cần gì phải đối diện với một người căn bản không có nửa phần ái tình với ta?"

Tiêu Kinh Sơn gật đầu: "Người và hấn cùng nhau, rất tốt, chúng ta đâu đã vào đây."

Nói xong lời này, hấn nhíu mày hỏi: "Người đến đây, hoàng thượng tất nhiên sẽ biết. Người làm như vậy là muốn hoàng thượng xé rách mặt với ta sao?"

Mạc Yên chế nhạo nói: "Vậy thì sao? Hôm nay chúng ta cùng xem, trong lòng hoàng thượng rốt cuộc là ta quan trọng hơn, hay là huynh đệ ngày xưa của hấn quan trọng hơn."

Tiêu Kinh Sơn chợt cười lạnh: "Được, nếu như thế, chúng ta ở đây chờ hoàng thượng đến, vừa hay có thể xem cái kết của chuyện này."

Mạc Yên nhìn nụ cười lạnh bên môi hấn, bờ môi mở ra thấp thoáng nét vũ mị: "Hấn nửa khắc nửa sẽ lại đây, chúng ta còn có thể làm nhiều chuyện. . . . ."

Vừa nói nàng vừa nhẹ nhàng tới gần Tiêu Kinh Sơn, nâng ngón tay thon dài ưu nhã lên muốn chạm đầu vai Tiêu Kinh Sơn.

Tiêu Kinh Sơn không biến sắc thối lui, né tay nàng ra: "Hoàng hậu mẹ mẹ."

Hấn gọi nàng như thế, không phải là Mạc Yên nữa.

Ai dè Mạc Yên chợt cười lạnh, nụ cười lạnh này mang theo đắc ý. Nàng nhíu mày nhàn nhạt nói: "Tiêu phu nhân, xem ra chúng ta có thể cùng nhau chờ hoàng thượng lại đây rồi."

Tiêu Kinh Sơn chợt quay đầu, chỉ thấy Mai Tử đứng ở cửa đại sảnh, mặt tràn đầy chấn kinh nhìn bọn họ.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 75: Tiêu Mai Tử Hay Là Tiêu Kinh Sơn

Mai Tử như cũ không có phản ứng gì, ngơ ngác nhìn hai người. Nàng chỉ cảm thấy trong đầu có một trận hoa mắt, nàng không hiểu vì sao hoàng hậu lại xuất hiện ở đây lúc này? Vì sao bọn họ lại nói những lời làm nàng chấn kinh không hiểu như thế?

Nàng chỉ là một cô nương trong núi mà thôi, đời nàng vốn không nên có cái gì hoàng thượng hoàng hậu, nhưng bây giờ nàng chẳng những tiến vào hoàng cung gặp hoàng thượng hoàng hậu, mà nam nhân của nàng còn cùng hoàng hậu từng có dính dáng.

Nàng cảm thấy mình đang nằm mộng, một giấc mộng kỳ quái.

Có lẽ đã lờ mờ cảm giác được, nhưng nàng luôn không dám nghĩ tới, không dám nghĩ tới hoàng hậu chí cao vô thượng kia chính là nữ nhân từng có hôn ước với Tiêu Kinh Sơn.

Mai Tử cắn môi, cố gắng lắc đầu, chuyện này sao lại như vậy?

Tiêu Kinh Sơn thấy trong mắt Mai Tử là một mảnh mê vờng, cả thân thể nàng cũng lắc lắc muốn té. Con người hắn chuyển nhanh, đầu lòng tiến lên một bước bắt lấy bả vai nàng: "Mai Tử?"

Mai Tử nâng con ngươi, nàng cố gắng muốn mở hé mắt nhìn hắn, nhưng trước mắt giống như càng lúc càng mơ hồ.

Thần sắc Tiêu Kinh Sơn lo lắng lay động trước mặt nàng, nàng giống như nghe thấy tiếng kêu khẩn trương của hắn, nhưng tiếng kêu này thật xa xôi.

Sau đó trong tiếng kêu xa xôi mê mang giống như có một thanh âm hô to: "Hoàng thượng giá lâm. . . . ."

Hoàng thượng? Hoàng hậu?

Cuối cùng tâm trí Mai Tử giống như rút khỏi cơ thể nàng, nàng cũng không khống chế được cơ thể mình nữa, ngã xuống phía trước.

Một khắc Mai Tử ngã xuống kia, Tiêu Kinh Sơn nhanh chóng ôm nàng vào lòng, đồng thời tay phải tinh chuẩn có lực bắt lấy mạch tượng Mai Tử.

Lúc này hoàng thượng cùng một đám thị vệ đi vào đại sảnh, hần bình định còn có chút thở dốc dồn dập, ngẩng đầu nhìn về phía hai người trong phòng.

Hoàng hậu của hần vẫn ung dung đứng trong đại sảnh, con người mang theo nụ cười, lại giống như đang xem náo nhiệt. Hoàng thượng nhíu mày, ánh mắt chuyển hướng Tiêu Kinh Sơn, chỉ thấy Tiêu Kinh Sơn đang xem mạch tượng cho Mai Tử, mà Mai Tử trong lòng Tiêu Kinh Sơn sắc mặt tái nhợt.

Hoàng thượng trầm ngâm, cuối cùng lên tiếng hỏi: "Nàng thế nào rồi?"

Tiêu Kinh Sơn ngẩng đầu nhìn hần một cái, sắc mặt chẳng đẹp chút nào: "Nàng mang thai."

Hoàng thượng nhất thời không kịp phản ứng, qua một hồi mới vội vàng nói: "Chúc mừng, chúc mừng!"

Trên mặt Tiêu Kinh Sơn vẫn như cũ không có nửa phần vui vẻ: "Nàng bị kinh hách, thai nhi có chút không yên."

Hoàng thượng nhìn hoàng hậu của mình, đại khái đã đoán được chuyện gì xảy ra, lập tức có chút ngưng ngừng nói: "Vừa rồi xảy ra chuyện gì, sao lại dọa đến Tâu Phu Nhân như vậy?"

Hắn là Thiên Tử quý phái, lời hắn hỏi chưa bao giờ có người dám không trả lời, nhưng đây là lần đầu tiên. Hắn hỏi những lời kia xong, hoàng hậu của hắn ngay cả liếc hắn một cái cũng không thèm, mà huynh đệ của hắn ngày xưa bây giờ là thần tử thì ôm phu nhân nhà mình một tiếng cũng không nói.

Hoàng thượng ngược ngùng "Khụ" một cái, lên tiếng nói: "Ta lập tức phái người mời thái y."

Lần này Tiêu Kinh Sơn nhìn cũng không thèm nhìn hắn, lạnh lùng lên tiếng: "Không cần."

Nói xong lời này, hắn cẩn thận từng li từng tí ôm lấy Mai Tử, rời khỏi đại sảnh đi về hậu viện.

Mà Tiêu Kinh Sơn chân trước mới đi, phía sau một nhóm người rầm rầm tiến vào, chính là Hồ Diên tướng quân cùng Lỗ Cảnh An nghe tin tức gấp gáp tới.

Lỗ Cảnh An mắt to trừng mắt nhỏ hỏi: "Sao vậy, Tâu Phu Nhân thế nào rồi?"

Hồ Diên tướng quân liếc nhìn hoàng hậu cùng hoàng thượng sắc mặt quái dị trong đại sảnh, cũng không lên tiếng hỏi, trực tiếp sải bước tới sau hậu viện.

Mai Tử mệt chết rồi.

Nàng cảm thấy mình giống như đang leo núi, ngọn núi này lạnh như băng lại hắc ám, không thấy được điểm cuối.

Nàng không thích ở đây, nàng thích đứng dưới ánh nắng mặt trời, cười con lừa lông ngắn của nàng. Nàng thích Tiêu Kinh Sơn vì nàng mà dắt con lừa lông ngắn kia.

Tiêu Kinh Sơn, người sẽ dắt con lừa lông ngắn cho nàng, đang ở nơi đâu?

Lúc nàng gian nan nhìn bốn bề chung quanh, hình như nàng nghe thấy tiếng gọi dịu dàng của hắn.

Cái thanh âm này, có áy náy, có bất đắc dĩ, còn có đau lòng.

Lúc nghe thanh âm này, nàng dần dần cảm nhận được ấm áp, cái loại ấm áp này giống như đến từ một khoan ngực dày rộng.

Ấm áp như nắng tháng ba nồng nồng như thủy triêu bao dung nàng, cái tối cái lạnh giống như dần dần cách xa nàng.

Tiếng gọi càng lúc càng rõ ràng, thậm chí nàng còn cảm nhận được hơi thở ấm áp của hắn.

Mai Tử tránh né, gian nan mở mắt.

Đập vào mắt nàng là một đôi con người vội vàng lo âu.

Thấy nàng tỉnh lại, đôi con người kia trong nháy mắt lấp đầy vui mừng cùng xúc động.

"Mai Tử, cuối cùng nàng cũng tỉnh lại rồi!" Hắn đem một nửa thân thể của nàng ôm vào lòng. Khuôn mặt kiên quyết kia chôn sâu vào mái tóc đẹp của nàng, thậm chí trong giọng nói của hắn có chút nghẹn ngào.

Mai Tử trầm mặc thật lâu, ký ức từ từ trở về, nàng nhớ ra.

Hoàng hậu, hoàng thượng, cô gái váy đỏ, Tiêu Kinh Sơn, còn có hôn ước trong miệng bọn họ.

Nam nhân của nàng, nàng vẫn cho là người nên thuộc về nàng, bây giờ nàng mới chân chính nhận ra, quá khứ của hắn nàng vĩnh viễn không có cách nào chạm vào được.

Nàng nhất thời không có cách nào hiểu, hoàng hậu là nữ nhân kinh diễm như vậy, tại sao nam nhân nhà nàng không cưới vào cửa. Nàng càng không có cách nào hiểu, lúc đó Tiêu Kinh Sơn làm thế nào mà cưới một

người không quen biết không thùy mị đậy lời đôn bỏ nhà đi tìm chết như nàng?

Tiêu Kinh Sơn không biết suy nghĩ trong lòng Mai Tử, hắn thấy Mai Tử tỉnh lại rồi chỉ dựa vào ngực hắn ngăn người, trong mắt nhất thời vô cùng lo âu: "Mai Tử, nàng còn cảm thấy ở đâu không thoải mái?"

Mai Tử nghe hắn hỏi, vô tình nhướn mắt nhìn hắn một chút, lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không sao."

Tiêu Kinh Sơn nhìn chăm chăm Mai Tử một lúc sau, chợt ý thức được suy nghĩ trong lòng nàng, ôm nàng yên tĩnh trong chốc lát, chợt cẩn thận đem nàng đặt xuống, nhẹ giọng nói bên tai nàng: "Hôm nay chúng ta lập tức rời khỏi kinh thành, chuyện gì nàng không biết, ta sẽ nói tất cả cho nàng biết."

Mai Tử nghe vậy có chút không hiểu, chớp đôi mắt mê mang hỏi: "Nhưng không phải chàng nói chuyện bên này chưa giải quyết xong sao, đây đâu phải muốn đi là đi được đâu?"

Nếu trước kia Mai Tử không hiểu chuyện thì bây giờ nàng coi như đã hiểu, người không muốn Tiêu Kinh Sơn rời khỏi không chỉ có hoàng thượng, còn có đương kim hoàng hậu.

Tiêu Kinh Sơn lại không để ý chút nào nói: "Không quan hệ, nàng đem chén canh sâm này uống trước đi, sau đó nằm xuống nghỉ ngơi, bây giờ ta phải đi chuẩn bị."

Mai Tử muốn cự tuyệt, nhưng bây giờ người nàng không có hơi sức, cả người rất mệt mỏi, nên cũng chỉ có thể để hắn nâng chén canh sâm cho nàng uống, sau đó khi lại để hắn đỡ nàng lần nữa nằm xuống giường.

Tiêu Kinh Sơn cẩn thận đắp chăn cho nàng, lúc này mới xoay người rời khỏi, lúc ra khỏi phòng còn cẩn thận đóng chặt cửa lại.

Hắn đi ra khỏi cửa liền thấy hai thần giữ cửa đứng thẳng một bên, chính là Hồ Diên cùng Lỗ Cảnh An.

Lỗ Cảnh An cùng Hô Diên thấy hắn đi ra thì vội vàng tiến lên hỏi thăm. Tiêu Kinh Sơn lại không nói gì, chỉ đi thẳng một mạch tới đại sảnh. Hai người thấy tình trạng đó thì cũng đành phải vội vã theo sau.

Lúc này trời đã dần dần sáng, phía đông mặt trời từ từ lên cao yếu ớt chiếu sáng bầu trời đêm. Ánh sáng chiếu vào bóng lưng hắn, càng làm bóng lưng kia thêm cứng cáp. Hai người Lỗ Cảnh An đều nhìn vào trong mắt, không hiểu vì sao cảm thấy một tia bất an.

Tiêu Kinh Sơn đi vào đại sảnh, chỉ thấy hoàng thượng cùng hoàng hậu vẫn như cũ đứng đó. Hoàng hậu khoan thai tự đắc, hoàng thượng mặt mày bất an.

Hoàng thượng thấy Tiêu Kinh Sơn lại đây, vội vàng tiến lên hỏi: "Tâu Phu Nhân có sao không?"

Ai dè Tiêu Kinh Sơn không trả lời, mặt không chút biểu tình móc một con dao găm từ eo ra.

Lỗ Cảnh An cùng Hô Diên phía sau Tiêu Kinh Sơn thời biến sắc mặt, chẳng lẽ Kinh Sơn muốn hành thích hoàng thượng?

Thị vệ phía sau hoàng thượng cũng nhất thời biến sắc, cuống quýt rút kiếm ra.

Hoàng thượng nhăn mày nhưng không kinh hoảng, cũng không né tránh, chỉ ôn hòa cùng áy náy nhìn huynh đệ ngày xưa.

Tiêu Kinh Sơn lấy dao găm ra, chọt khuyu một gói quỳ xuống.

Tay trái đang cầm dao của hắn đột nhiên nhấc lên, sau đó hung hăng đâm xuống.

Máu, từ cổ tay phải hắn bắn tóe ra.

Lỗ Cảnh An và Hô Diên biến sắc lần nữa, thấy tình cảnh này cơ hồ không dám tin, vội vàng tiến lên. Lỗ Cảnh An đau lòng hô: "Huynh diên

r ồi sao!"

Hô Diên vội vàng gọi người băng bó vết thương cho Tiêu Kinh Sơn, nhưng Tiêu Kinh Sơn lại vươn tay trái, lạnh giọng nói: "Không cần, cái tay này đã phế r ồi." Hắn nói lạnh lùng giống như cái tay bị phế kia không phải là tay của hắn.

Nói xong lời này, hắn quỳ hẳn xuống, trầm giọng nói: "Hoàng thượng, Kinh Sơn đã là người tàn tật, không có cách nào dốc sức vì hoàng thượng nữa, mong hoàng thượng ân tứ cho Kinh Sơn quy ẩn núi rừng."

Hoàng thượng vô cùng chấn kinh khôi phục lại như cũ, khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú lộ ra đau lòng, hắn gian nan lắc lắc đầu: "Kinh Sơn, người cần gì làm thế!"

Tiêu Kinh Sơn không có tiếp lời, chỉ cúi đầu trầm giọng nhắc lại: "Mong hoàng thượng ân tứ cho Kinh Sơn quy ẩn núi rừng." Hắn nói, từng câu từng chữ thông thả mà có lực.

Hoàng thượng cúi đầu nhìn hắn một lúc, nhìn máu từ cổ tay phải hắn chảy ra, nhìn vết máu thuận theo cánh tay phải vô lực rủ xuống, cuối cùng chảy xuôi xuống phiến đá trong đại sảnh.

Cuối cùng hắn thở dài: "Ta và người là huynh đệ tốt của nhau, sao lại đến nông nổi như thế này!"

Hắn lắc lắc đầu: "Mà thôi, người muốn đi thì cứ đi đi."

Hoàng hậu từ lúc Tiêu Kinh Sơn tự phế tay phải li ền không có vẻ mặt gì, chỉ ngơ ngác nhìn Tiêu Kinh Sơn. Lúc này nghe hoàng thượng nói thì chuyển động lông mi, nhàn nhạt nói: "Mau băng bó vết thương cho Tiêu tướng quân."

Tiêu Kinh Sơn lại giống như không nghe hoàng hậu nói, đối diện hoàng thượng lay ba lay: "Hoàng thượng, Kinh Sơn cáo lui."

Ba lạy xong, hắn đứng dậy lui về, mang theo cánh tay phải đang chảy máu như cũ trở lại hậu viện.

Tiêu Kinh Sơn lại đi vào phòng Mai Tử, hắn đã xử lý đơn giản miệng vết thương .

Nhưng ngay cả như vậy, lúc Mai Tử mở hé hai mắt mệt mỏi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của hắn vẫn cả kinh như cũ.

Nàng cuống quýt đứng lên, lo lắng hỏi: "Chàng sao thế, chẳng qua mới đi chưa tới một khắc, sao sắc mặt lại khó coi như vậy."

Tiêu Kinh Sơn đưa tay trái ra vịn bả vai nàng, mặt tái nhợt nặn ra nụ cười: "Cuối cùng chúng ta đã có thể trở về, hôm nay li hôn đi."

Mai Tử chợt ý thức được tư thế cánh tay trái của hắn đỡ lấy tay mình có chút là lạ, mắt không nhìn được quét qua, lúc này đột nhiên chú ý tới cánh tay phải dùng vải trắng quấn quanh của hắn.

Nàng không biết đây là thế nào, đau lòng nâng tay phải hắn lên: "Chàng bị thương? Xảy ra chuyện gì?"

Nàng nói xong lời này, lúc này mới phát hiện tay phải của hắn căn bản là vô lực rũ xuống, giống như cây lúa mùa hè bị ánh mặt trời thiêu đốt không có sức sống.

Nàng nhìn lại vết thương máu cơ hồ muốn thấm ra một chút, trong lòng lập tức hiểu được, nước mắt nhất thời tí tách rơi xuống: "Chàng đây là thế nào, tay của chàng. . . . . Xảy ra chuyện gì. . . . ." Giọt giọt nước lớn rơi xuống miệng vết thương quấn lấy vải trắng, nhanh chóng thấm vào bên trong.

Nàng đau lòng bưng lấy tay phải của hắn: "Có đau hay không. . . . . Đây là thế nào. . . . ." Mai Tử đã có chút nói năng lộn xộn rồi.

Tiêu Kinh Sơn lại không quan tâm lắc lắc đầu: "Không cần khổ sở, ta dùng một cánh tay phải đổi lấy những ngày yên bình của chúng ta về sau,

xem như là đáng giá."

Mai Tử không biết cái này có đáng giá hay không, nàng chỉ đau lòng nam nhân trước mắt, nàng đau lòng khóc òa lên. Ô ô khóc.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng khóc đến lợi hại thì cuống quít dùng tay trái vỗ vỗ nhẹ lưng nàng, an ủi: "Đừng khóc, bây giờ nàng đã có em bé, như vậy đối với em bé không tốt."

Mai Tử nghe vậy thì cả kinh, chớp mắt đờ hững hỏi: "Chàng nói cái gì?"

Lúc này Tiêu Kinh Sơn mới nhớ mình còn chưa nói cho Mai Tử biết, nâng tay trái lên, nhẹ nhàng phủ dưới bụng nàng: "Ở đây đã có con của chúng ta."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 76: Triệt Để Rời Khỏi

Mai Tử vỗ về bụng mình một lúc sau, chỗ đó rất yên tĩnh, không có bất kỳ dấu hiệu nào, cứ thế nàng cũng không biết thì ra bụng mình đã có một cái gì đó.

Nàng nhớ tới mấy ngày nay nàng vừa cắt cỏ vừa cưỡi lừa, không tránh được khấn trương: "Đứa bé có sao không, ta không làm nó bị thương chứ?"

Tiêu Kinh Sơn cầm lấy tay nàng, an ủi nói: "Đứa bé không sao, chỉ cần nàng dưỡng thân thể an thai cho tốt, không cần nghĩ nhiều quá là được."

Mai Tử vội vàng gạt gạt đầu, nhanh chóng xoa xoa nước mắt: "Tốt, vậy ta không khóc." Vừa nói nàng vừa cúi đầu nhìn cánh tay phải hấn tụt băng bó một chút, không nhìn được đau lòng nói: "Nhưng tay của chàng thành ra như vậy rồi."

Tiêu Kinh Sơn cũng không để ý, cười nói: "Cánh tay này là báo đáp ân tình hoàng thượng đối với ta năm ấy, từ nay trở đi, chúng ta cần quy cần đường quy đường, ta không thiếu người khác cái gì nữa."

Mai Tử xuyên qua đôi mắt mộng lung lệ nhìn gương mặt kiên nghị của nam nhân mình, cuối cùng gạt đầu nói: "Được, chúng ta đi, trở về thôn núi của chúng ta."

Tiêu Kinh Sơn lại lắc đầu nói: "Chúng ta rời khỏi kinh thành trước, chờ ra khỏi thành rồi tìm một nơi an tĩnh cho nàng dưỡng thai vài ngày đã."

Mai Tử suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, đôi mắt đầm lệ mang theo ý cười nói: "Cũng được, nghe lời chàng."

Ngày đó Tiêu Kinh Sơn liền sai người tìm một cỗ xe ngựa rộng rãi thoải mái, dùng tay trái cẩn thận ôm Mai Tử lên xe. Mai Tử lo lắng tay của hắn, được hắn ôm như vậy luôn bất an, ai dè Tiêu Kinh Sơn khước thuyệt: "Ta chỉ không còn tay phải, chưa trở thành người tàn phế đâu."

Mai Tử thấy dáng vẻ hắn không đổi sắc, cũng chỉ có thể mặc cho hắn ôm.

Lên xe ngựa, Tiêu Kinh Sơn đặt nàng xuống, lại đem một tấm đệm cho nàng dựa nghiêng vào. Thật vất vả sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, ai dè Mai Tử chợt nhớ tới con lừa, nhắc nhở: "Đừng vứt nó ở đây."

Tiêu Kinh Sơn bất đắc dĩ cười nhẹ: "Biết, quên ai cũng không quên nó."

Tiêu Kinh Sơn đã sai người dắt lừa đến, hắn tiếp lấy đem dây cương của con lừa buộc sau xe ngựa.

Sau đó, Lỗ Cảnh An cùng Hồ Diên vẫn ở đó, hai người ng ẩ ngựa nói là muốn tiễn Tiêu Kinh Sơn đi một đoạn đường.

Tiêu Kinh Sơn dọn dẹp thỏa đáng rồi nhảy lên ng ẩ trước xe, cầm dây cương muốn xuất phát. Nha hoàn cùng người hầu trong phủ, thậm chí cả Thôi phó tướng trước đó đi theo cũng chạy ra, có nha hoàn nhìn này cảnh này nhin không được hạ giọng khóc ròn. Bình Nhi kia khóc càng thêm hung nói: "Ta vốn được hai người mang tới đây, bây giờ hai người đi, sao không dẫn ta đi theo?"

Mai Tử nghe giọng Bình Nhi, vén rèm áy náy nói: "Bình Nhi, chúng ta chỉ là thường dân bình thường trong núi mà thôi, dùng không nổi thị vệ, nếu người thật sự đi theo chúng ta thì chỉ chịu khổ ăn thô lương rau dại mà thôi."

Lỗ Cảnh An thấy vậy, an ủi nói: "Này không sợ, người trong phủ này phần nhiều từ chỗ ta đến. Nếu họ nguyện ý trở về chỗ ta thì đi cùng ta, không nguyện ý thì ta sẽ phát ngân lượng cho họ đi. Còn Bình Nhi, sau này phải đi với ta."

Bình Nhi thấp thỏm nhìn Lỗ Cảnh An, thật ra nàng mới không nguyện ý đi với tên râu ria xuề xòa kia đâu, nhưng lúc này nàng biết mình không nên nói chuyện, chỉ có thể mở mắt im miệng không nói gì.

Tiêu Kinh Sơn mặc dù không có tay phải nhưng tay trái vẫn kiên quyết như cũ. Tay trái của hắn cầm lấy dây cương cho xe chạy. Nhìn hắn cho xe ngựa chạy cũng rất lành nghề, xe ngựa đi rất chậm, cứ thế Mai Tử cũng không cảm giác có va chạm gì.

Mai Tử xuyên qua rèm xe nhìn phố xá phần hoa bên ngoài, nàng biết mình và Tiêu Kinh Sơn cả đời này sẽ không quay lại nơi đây nữa.

Xe dần dần chạy ra khỏi phố xá, đi tới cổng thành, tướng sĩ canh cửa thành nhìn thấy ba vị tướng quân thì vội vàng lại đây làm lễ, cung kính đưa bọn họ ra khỏi thành.

Trong lòng Tiêu Kinh Sơn vốn muốn dẫn Mai Tử ra ngoài thành tìm một trạch viện nhỏ an thai, nhưng lúc ra khỏi thành rồi thì Lỗ Cảnh An cùng Hồ Diên tướng quân lại tiến lên đề nghị nói: "Hôm nay hoàng thượng vì hành động đoạn cổ tay của huynh mà sinh lòng áy náy, cho nên mới đề nghị thả huynh đi. Chúng ta chỉ sợ lúc lâu sau, đêm dài lắm mộng, không bằng sớm rời khỏi."

Mai Tử ở trong xe nghe lời này, trong lòng cũng gấp, vội vàng nhoi đầu ra nói: "Hai vị tướng quân nói đúng, chúng ta vẫn nên sớm rời khỏi thôi. Ta không sợ đường xá mệt mỏi, chàng lái xe cũng rất vững vàng, một chút cũng không va chạm!"

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên cũng biết lợi hại trong đó, do dự xuyên qua rèm xe bắt mạch cho Mai Tử. Thật ra trong lòng Mai Tử cũng lo lắng cho đứa bé trong bụng mình, vì vậy thấy Tiêu Kinh Sơn bắt mạch, trên mặt bắt đầu cũng thấp thỏm.

Rất lâu sau, Tiêu Kinh Sơn cuối cùng mới nói: "Được, bây giờ chúng ta đi."

Đoàn người tiếp tục đi về trước, ra khỏi thành mười mấy dặm thì thấy sắp đến quan đạo, Tiêu Kinh Sơn không để hai vị tướng quân tiến nữa.

"Ta rời khỏi rồi, hoàng thượng không còn gì để lo lắng nữa, hai người các người cũng có thể an tâm dốc sức vì quốc rồi."

Hai vị tướng quân cảm thán một phen, bọn họ làm sao không biết, Tiêu Kinh Sơn đoạn cổ tay không chỉ vì mình, lại càng không những vì báo ân ngày xưa, mà còn để hoàng thượng yên tâm.

Từ đó trở đi hoàng thượng không cần lo lắng về người có uy vọng lớn hơn cả mình, uy hiếp đến thiên hạ của hắn.

Lỗ Cảnh An thở dài một phen rồi chợt nhớ tới cái gì, từ trên người lấy cái túi nhỏ nặng trĩu đưa cho Tiêu Kinh Sơn: "Mấy năm gần đây ta cũng vợ vệt của hắn không ít, bây giờ đây là ta đưa cho đứa cháu chưa gặp mặt của ta. Huynh cần lấy trở về cùng Tâu Phu Nhân qua ngày, nhớ phải đem cháu ta dưỡng thành tráng trẻo mập mạp a."

Tiêu Kinh Sơn không cự tuyệt, mỉm cười tiếp lấy: "Nếu mình ta thì đương nhiên không cần mấy vật ngoài thân này, bây giờ ngược lại phải cảm tạ Cảnh An rồi."

Hô Diên tướng quân thấy vậy, bỗng nhiên nói: "Chờ một ngày kia ta cũng muốn tháo giáp quy đi yên, nhớ chuẩn bị cho ta một phần a."

Vài người đang nói thì chợt nghe có từng trận từng trận tiếng móng ngựa từ xa vang lại, hiển nhiên có một số đông người ngựa gấp gáp chạy đến.

Trong lòng Mai Tử cả kinh, Tiêu Kinh Sơn cùng đám người Lỗ Cảnh An tất cả đều nhăn mày một cái.

Lỗ Cảnh An không nhịn được nói: "Chẳng lẽ hắn vẫn không muốn bỏ qua cho huynh?"

Hô Diên tướng quân cùng Tiêu Kinh Sơn không nói gì, bọn họ chỉ nhìn đoàn người ngựa đầu xa dần dần hiện ra rõ ràng.

Đi đầu đoàn người là hoàng thượng một thân hoàng bào.

Cuối cùng họ cũng đến gần trước mắt, hoàng thượng ghì chặt dây cương lật người xuống ngựa, người phía sau cũng vội vã xuống ngựa theo.

Mai Tử khẩn trương nhìn nhóm người này, trong lúc vô tình phát hiện đám người ngựa phía sau hoàng thượng, thậm chí có một số gương mặt quen thuộc, chính là bọn cướp ngày xưa! Hôm nay bọn họ đầu mặc áo giáp chính tề, ai ai cũng uy phong, không bao giờ còn dáng vẻ bọn cướp thất hồn lạc phách xông vào thôn Bích Thủy năm ấy nữa.

Tiêu Kinh Sơn chấp tay một lạy: "Hoàng thượng."

Ánh mắt hoàng thượng quét qua cánh tay phải vô lực rũ xuống kia, thờ dãi nói: "Kinh Sơn, ta đến tiễn ngươi một đoạn."

Hắn vừa nói lời này ra, trong lòng Mai Tử thả lỏng hơn nhiều. Nàng cẩn thận nhìn sắc mặt đám người Lỗ Cảnh An một chút, phát hiện trên mặt bọn họ vẫn cảnh giác như cũ.

Hoàng thượng phát tay một cái liễn có người đưa rượu lên.

Hoàng thượng tự mình đem ly rượu đưa đến trước mặt Tiêu Kinh Sơn, cõi lòng đầy cảm khái nói: "Kinh Sơn, lần này đi sợ là không còn ngày gặp lại, bây giờ ta kính một ly rượu nhạt, tiễn ngươi."

Ánh mắt Lỗ Cảnh An và Tiêu Kinh đầu rơi xuống chén rượu kia.

Rượu hiển nhiên không đục, trong suốt thấy đáy.

Nhưng trong suốt thấy đáy không có nghĩa là trong rượu không có gì!

Hoàng thượng nhìn Tiêu Kinh Sơn không có động tác gì hồi lâu, nhàn nhạt hỏi: "Thế nào, Kinh Sơn không uống?"

Tiêu Kinh Sơn ngược mắt liếc nhìn hoàng thượng, chột cười: "Hoàng thượng tứ rượu, Kinh Sơn sao lại không uống?"

Nói xong, hắn quả quyết cầm chén rượu kia, nâng đầu dũng cảm uống cạn một hơi.

Hoàng thượng nhìn động tác này của hắn, chột nở nụ cười, trong tiếng cười mang theo điểm thâm lương: "Rất tốt, uống xong ly rượu này, Kinh Sơn vẫn là huynh đệ tốt của ta ngày xưa!"

Tiêu Kinh Sơn uống xong rượu, đem ly lần nữa đặt lên khay, mặt không biểu tình nói: "Hoàng thượng, cuộc đời này Kinh Sơn sẽ không bao giờ bước chân vào kinh thành nữa, mong hoàng thượng bảo trọng long thể, Kinh Sơn đi đây."

Nói xong lời này, hắn không chờ hoàng thượng nói thêm cái gì, tự nhảy lên xe ngựa của mình, nắm dây cương cho ngựa đi.

Xe ngựa chạy thong thả vững vàng như cũ.

Lỗ Cảnh An và Hô Diên tướng quân đứng bên đường nhìn theo bóng dáng, chột có một tia buồn bã cùng cô đơn.

Hoàng thượng đứng ở đó rất lâu, vẫn nhìn theo xe ngựa dần dần đi xa, xa đến mức không thấy bụi sau xe bay lên nữa rồi.

Cuối cùng hắn thở dài, nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng nói: "Hồi cung."

Một nữ nhân, lãnh phúng mà diễm lệ cười: "Người thực sự thả hắn đi rồi?"

Một giọng nam nói: "Ta không thả hắn đi thì phải làm sao?" Giọng nói mang theo một tia mệt mỏi.

Nữ nhân chột đứng lên, lạnh giọng nói: "Người được thiên hạ không câu nệ tiểu tiết, giữ hắn một ngày, sớm muộn gì cũng là họa!"

Nam nhân chợt cười: "Nàng luôn nói ta giết hấn, nhưng nếu ta thật sự giết hấn, chẳng lẽ nàng không oán trách ta sao?"

Nữ nhân lập tức không nói gì nữa.

Nam nhân thở dài: "Trong lòng nàng tóm lại vẫn có hấn, cho dù ta vì nàng làm đến thế này, nàng vẫn không bỏ được hấn."

Nữ nhân cau mày nói: "Ta vốn chính là người của hấn, ngày ấy là người muốn ta, hôm nay cần gì oán trách như thế!"

Giọng điệu nam nhân vô cùng bất đắc dĩ: "Ta không oán trách, ta chỉ có chút mệt mỏi, đó đều là sự thật."

Nữ nhân lần nữa trăn mặc, nàng xác thực không biết nên nói cái gì cho tốt.

Nam nhân cũng trăn mặc, thế là không có tiếng động gì vang lên.

Thật lâu sau, nam nhân chợt đứng lên, giống như tự lẫm bẫm, giống như nói với nữ nhân kia: "Ta có thể vì nàng đoạt lấy thiên hạ, nhưng ta không thể vì nàng mà giết hấn, bất luận như thế nào hấn vẫn là huynh đệ của ta."

"Trong lòng hấn, vẫn coi ta như huynh đệ . . . . ."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẮN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 77: Đường Về Nhà

Đường về nhà rất dài, Tiêu Kinh Sơn cùng Mai Tử đi rất lâu.

Một là vì vết thương trên tay Tiêu Kinh Sơn chưa được chữa trị, Mai Tử không đành lòng để hắn quá mức mệt mỏi, hai là vì Tiêu Kinh Sơn sợ một đường xóc nảy làm Mai Tử mệt mỏi, đối với thân thể của nàng là không tốt. Hai người quan tâm lo lắng lẫn nhau, cứ thế mặc dù sốt ruột về nhà nhưng trên đường gấp rút vẫn càng đi càng chậm.

Đợi đến khi bọn họ bước vào huyện Thanh Thủy bọn họ cách xa đã lâu thì đã là hạ đi thu đến, bụng Mai Tử đã trĩu to lên thấy rõ.

Trở lại nơi này lần nữa, nàng rất hưng phấn, bởi vì nàng biết đi thêm nửa ngày đường nữa là họ có thể trở lại trấn nhỏ bọn họ thường xuyên đi tới rồi. Mai Tử bất chấp một đường mệt mỏi, lời đầu ra gọi Tiêu Kinh Sơn nhìn bên ngoài. Chỉ cho Tiêu Kinh Sơn thấy nơi đầu tiên nàng xuất môn trở lại, lại nói cho Tiêu Kinh Sơn biết khi đó không có phòng, nàng phải bắt đấc dĩ bỏ bạc ở phòng trung đắg.

Tiêu Kinh Sơn một tay cầm cương, quay đầu nhìn dáng vẻ Mai Tử chau mi nhỏ đau lòng, suy nghĩ một chút về những ngày thanh bần ở trong núi, nhẹ giọng nói: "Trước kia là ta không tốt, để nàng vì chút bạc trắng mà phải tính toán. Bây giờ chúng ta đã có con, lúc đáng tiêu sẽ tiêu, dù gì hôm nay cũng không cần giống như lúc trước lo lắng chuyện tiền bạc."

Mai Tử thấy hắn nói như thế, nhớ tới cái túi Lỗ Cảnh An đưa cho, lòng mày giãn ra cười tươi nói: "Ta nhìn rồi, đều là vàng a!"

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng cười thành như vậy, mình cũng khẽ cười, không nhịn được trêu chọc nàng: "Nàng chưa từng thấy qua vàng, làm sao biết đó nhất định là vàng, lỡ như không phải thì sao?"

Mai Tử rên rỉ đáng yêu: "Chàng cho là ta không biết làm sao để phân biệt vàng à? Màu vàng trong vết ánh kim, nếu còn chưa chắc thì dùng răng cắn một cái, cắn không được thì đó chính là vàng!"

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy ngạc nhiên bật cười, gật đầu nói: "Ừ, phương pháp này rất đúng."

Mai Tử đắc ý nói: "Đó là đương nhiên, đó là cách cha ta cho ta biết. Vàng ta cũng đã thấy qua, lúc nhỏ mẹ ta còn có trang sức bằng vàng!"

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng khó có được vui vẻ như thế, cũng muốn nàng vui vẻ hơn nên nói: "Bây giờ chúng ta có nhiều vàng như thế, trở về mua vài miếng đất, thêm mấy con lừa, bình yên sống qua ngày."

Mai Tử lách đầu suy nghĩ một chút: "Không cần á..., thật ra ta nghĩ thế này, vàng kia chúng ta cứ cất lấy. Ở trong núi ở đâu có gì cần dùng nhiều đâu, lúc rảnh rồi ta sẽ đi ra ngoài hái chút thuốc đem đi bán, cũng đủ cho chúng ta ăn uống thường ngày. Vàng thì sau này con chúng ta lớn lên, lúc cần dùng gấp thì lấy ra."

Tiêu Kinh Sơn quay đầu nhìn kỹ nàng một cái, gật đầu nói: "Được, vậy thì giữ lấy, gấp thì hãy dùng."

Mai Tử nhớ tới hái thuốc thì đương nhiên nhớ tới chuyện săn bắn của hấn, ánh mắt dừng lại trên tay phải chưa từng động đậy kia, do dự cuối cùng cắn môi hỏi: "Tay chàng bây giờ có còn đau không?"

Tiêu Kinh Sơn lắc đầu: "Bây giờ không đau nữa."

Mai Tử còn muốn hỏi tiếp nhưng lại sợ hấn nghĩ đến cái tay thì không thoải mái, cuối cùng trăn mặc một hồi chợt nảy ra một câu: "Sau này thực sự không lành được sao?"

Tiêu Kinh Sơn cười nhẹ, quay đầu nhìn nàng một cái: "Bây giờ tay ta không dùng được, có phải nàng chán ghét ta rồi không?"

Mai Tử không ngờ hấn nói như thế, nhất thời sửng sốt.

Tiêu Kinh Sơn cười nói tiếp: "Bây giờ ta thật sự là già rồi, còn tàn nữa, cái gì cũng không dùng được, ngay cả túi vàng này cũng là bằng hữu đưa cho."

Mai Tử thấy hắn nói mình như thế, nhào người ra một tay níu lấy áo hắn, vội la lên: "Không cho chàng nói như thế, chàng không già, cũng không tàn! Không phải chàng còn đánh xe, còn có thể ôm ta được đó sao! Sao lại nói mình không làm được gì!"

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng mặt mày hết sức lo lắng, con người dẫn theo ý cười nói: "Nếu nương tử nhà ta không nói, ta làm sao biết thì ra mình vẫn còn có khả năng như thế."

Mai Tử thấy hắn như vậy, nhất thời cảm thấy bị đùa bỡn, vừa tức vừa cười, đấm lưng hắn nói: "Chàng người xấu này! Hôm nay phạt chàng đấm chân cho ta!"

Đấm chân là cách tốt gần đây Mai Tử biết, nguyên nhân là vì ngày nào đó Mai Tử mệt mỏi, Tiêu Kinh Sơn vuốt vuốt chân cho nàng, nàng rất hưởng thụ, cứ thế trước lúc ngủ luôn muốn hắn làm vậy.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng cười đến vui vẻ, đương nhiên cũng gật đầu hớn hở nhận mệnh. Hôm nay trong bụng nương tử nhà hắn có em bé, thế là dĩ nhiên nương tử là lớn nhất, lời nương tử nói không thể không nghe.

Xe ngựa cuối cùng cũng đi tới trấn nhỏ dưới núi ngày xưa bọn họ thường xuyên đi, cơ hồ nửa năm không thấy, trấn nhỏ này dường như đã khôi phục lại cảnh tượng giống ngày xưa. Trong trấn tiến ra bán không ngừng, người tới người đi rất náo nhiệt.

Tiêu Kinh Sơn một tay đi đầu khiến xe ngựa đi vào trong trấn, ngược lại làm không ít người tò mò xem xét, chỉ vì trấn rất nhỏ, thường ngày ít có người lái xe ngựa đi lại. Vả lại xe ngựa này nhìn qua rất là rộng rãi thoải mái, không giống xe ngựa thường ngày người dân dùng trong nhà.

Nhất thời liền có rất nhiều ánh mắt nhận ra Tiêu Kinh Sơn, ngạc nhiên tiến lên chào hỏi: "Tiêu đại ca, là huynh à, thật lâu rồi không gặp!" Xác

thực là rất lâu rồi không gặp, cũng đã gần hai năm rồi còn gì, khó có được người còn nhận ra hẳn.

Tiêu Kinh Sơn thấy người quen cũ cũng cảm thấy hết sức thân thiết, sáng khoái cười chào hỏi bọn họ.

Nhưng hai người nếu còn đi đâu khiến xe ngựa đi lại, hiển nhiên cực kì khó coi. Tiêu Kinh Sơn lập tức đem xe ngựa gửi tại quán cơm ngày xưa thường đi tới, một tay đỡ lấy Mai Tử, một tay dắt lừa, trên lưng mang bọc quần áo xuống xe.

Người hầu thấy Tiêu Kinh Sơn vừa dắt ngựa tử mang bầu, vừa dắt gia súc, trên người còn có hành lí, thật sự không dễ dàng, liền đề nghị: "Ngày hôm nay sắc trời đã tối, đại ca có thể nghỉ ở chỗ chúng ta một đêm. Hậu viện của chúng ta có đệm chăn, thường ngày để người hầu ngủ, nếu đại ca không chê thì dùng một chút."

Tiêu Kinh Sơn vốn nghĩ trời đã tối, lúc này gấp rút lên đường sợ Mai Tử sẽ mệt mỏi, bây giờ nghe lời đề nghị này dĩ nhiên là cực kỳ cảm kích, lập tức dùng cơm nước ở quán cơm, nghỉ ngơi ở đây một đêm.

Cả đêm này Mai Tử ngủ không yên, chỉ vì mắt thấy đã đến nhà rồi, trong lòng lo lắng mẹ cùng A Thu, đồng thời cũng nghĩ không biết đàn gà trong nhà thế nào rồi.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng như vậy, e sợ nàng nghỉ ngơi không tốt sẽ hại đến thân thể, đành phải ôm nàng nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, từng cái từng cái nhẹ nhàng, lúc này Mai Tử mới mơ mơ màng màng đi ngủ.

Ngày hôm sau trời sáng, Tiêu Kinh Sơn nghĩ xe ngựa này không có tác dụng gì với nhà nông nên liền dứt khoát đem xe ngựa phá đi, biến chiếc xe ngựa hoa lệ đáng giá tiền ở kinh thành thành một cái xe kéo nhà nông.

Mai Tử ở một bên trợn mắt há hốc mồm nhìn, nhưng trợn mắt hốc mồm rồi lại nhin không được cười: "Lần này tốt lắm, mang xe này về nhà có thể để mẹ ta dùng kéo lúa!"

Tiêu Kinh Sơn hài lòng gật đầu: "Ta đang có ý này. Nhưng giờ để xe ngựa ở đây đã, ta quay lại lấy nó sau."

Mai Tử suy nghĩ một chút chuyện vèthôn, có chút u sầu. Nàng biết mình có em bé nên không thể va chạm, nhưng leo núi làm sao tránh được không va chạm?

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng nhú mày u sầu, biết suy nghĩ trong lòng nàng, an ủi: "Không sao, chúng ta đem lừa gửi dưỡng ở đây trước, ta và nàng cưỡi ngựa về, đến lúc đó ta ở phía sau chặt chẽ ôm nàng, sẽ không để nàng va chạm cái gì."

Mai Tử suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, nhìn con lừa cúi đầu ăn cỏ bên cạnh một chút cũng không biết mình đang tạm thời bị vứt bỏ, nói: "Ừ, cũng chỉ có thể như vậy."

Tay trái Tiêu Kinh Sơn vỗ vỗ, con ngựa được huấn dạy bảo quen thuộc ngẩng đầu xuống, thế là hắn cẩn thận ôm Mai Tử đem nàng đặt xuống lưng ngựa, sau đó mới để con ngựa đứng lên. Mai Tử ngẩng đầu trên lưng ngựa không ngừng được vui thích: "Con ngựa này còn hiếu tính người hơn cả con lừa nhà chúng ta!"

Tiêu Kinh Sơn gật đầu: "Con ngựa này chúng ta có thể giữ lấy, sau này nuôi cùng con lừa." Con ngựa này vốn là ngựa chiến thượng hạng của hoàng gia, hôm nay ở trong núi này cũng không có tác dụng lớn, không bằng làm ngựa kéo lương thực cho nhà hắn.

Tiêu Kinh Sơn nói xong, chính mình cũng cưỡi lên ngựa, hắn ở phía sau dùng tay phải không có khí lực vòng lấy Mai Tử, tay trái nắm lấy dây cương.

Mai Tử lo lắng nhìn tay hắn: "Thực sự không sao chứ? Vết thương của chàng vừa mới lành a."

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu ở bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ nàng cho rằng nam nhân của nàng bây giờ ngay cả khí lực ôm nàng cũng không có sao?"

Hắn phun nhiệt khí cứ như thế quét bên tai nhạy cảm của Mai Tử, lỗ tai Mai Tử lập tức h`ng: "Nói gì đâu không!"

Hôm nay nàng có em bé, hắn mỗi đêm đều ôm nàng nhưng căn bản không dám động vào nàng. Có lúc Mai Tử cũng có chút không đành lòng, bởi vì thân thể mềm mại của mình rõ ràng có thể cảm nhận được cái kia cứng rắn đến lợi hại, nhưng hắn dứt khoát nhìn xuống, đi đều chỉnh hơi thở áp xuống xúc động.

Sau đó Mai Tử cũng rất mâu thuẫn, một mặt không nhìn được muốn chọc hắn, thế là cố ý chui ra chui vào trong lòng hắn. Nhưng trêu chọc xong nghe thấy hắn nặng nề thở dốc thì lại bắt đầu đau lòng, nghĩ làm nam nhân cũng không dễ dàng chút nào, thế là li`n lấy tay nhỏ bé vỗ vỗ lưng hắn an ủi nói: "Không sao, ta không chọc chàng nữa."

Tiêu Kinh Sơn thật là dở khóc dở cười, chỉ có thể thở gấp thô khí cắn răng cắn lợi ở bên tai nàng nói: "Nàng cứ chờ tới. . . . ."

Chờ tới cái gì, hắn lại không nói.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 78: Ta Biết Rồi Là Ta Yêu Nàng

Con ngựa kia một đường theo bọn họ trở về, ngay từ lúc lên đường nó đã được Tiêu Kinh Sơn dạy bảo phải ngoan ngoãn rồi. Bây giờ con ngựa bình sinh lần đầu tiên được leo núi, mặc dù có chút hưng phấn nhưng lại rất nghe lời, Tiêu Kinh Sơn kêu nó dừng nó cũng không dám đi.

Trong lòng Mai Tử vốn còn chứa một tia lo lắng, sợ đi đường núi va chạm không tốt cho đứa bé, nhưng bây giờ con ngựa ôn thuận như thế, bàn tay Tiêu Kinh Sơn có lực như thế, lòng ngựa Tiêu Kinh Sơn khoan dày như thế, thế là tất cả lo lắng cũng theo mây trôi đi.

Một đường đi về, ngược lại không gặp nhiều người lắm, thế là Mai Tử càng thêm tò mò, không biết trong thôn bây giờ đã thành cái dạng gì rồi? Mẹ bây giờ đang làm cái gì?

Hai người một ngựa, đi được nửa ngày thì Tiêu Kinh Sơn nhìn sắc trời còn sớm, lại thấy gần đó có tảng đá sạch sẽ dưới cây cổ thụ, liền đề nghị: "Ngừng lại đi, thuận tiện ăn chút gì đó."

Mai Tử một lòng muốn về nhà, làm sao muốn dừng lại, nghe thấy hắn nói thế thì lắc đầu nói: "Ta không mệt, cũng không đói."

Tiêu Kinh Sơn duỗi tay đến eo nàng, nhẹ nhàng vuốt ve chỗ nhô ra một chút, cười nói: "Nàng không mệt nhưng con chúng ta sẽ mệt, bây giờ mặc dù nó còn nhỏ, nhưng cũng muốn ăn chút gì đó a!"

Tiêu Kinh Sơn nói thế ngược lại nhắc nhở Mai Tử, nàng ngượng ngùng mím môi cười: "Trong lòng chỉ nghĩ đến về nhà, ngược lại đem nó quên mất! Chúng ta nghỉ ngơi đi."

Tiêu Kinh Sơn xuống ngựa trước, sau đó mới cẩn thận đem Mai Tử ôm xuống. Mai Tử đứng lại, nhìn chung quanh một chút, hì hì khẽ cười một tiếng: "Chàng xem phong cảnh nơi này đi, rất quen thuộc a!"

Tiêu Kinh Sơn đang cong lưng cặm bộ quần áo sạch trong bọc trải lên tảng đá, lúc này nghe nói thì cười cười: "Không chỉ có phong cảnh quen mắt, nàng xem, ngay cả khối đá kia nhìn cũng rất quen mắt."

Mai Tử cúi đầu nhìn, suy nghĩ một chút, vui mừng kêu lên: "Ta nhớ rồi! Lần đầu tiên chúng ta ra ngoài núi, chính là ngồi ở trên khối đá này nghỉ ngơi a."

Nàng nhớ tới không khỏi có chút cảm khái: "Ta nhớ rõ ràng, lúc đó lần đầu ta đi xa nhà, chân nổi bọc nước, buổi tối về nhà đau vô cùng."

Tiêu Kinh Sơn đỡ lấy nàng ngồi trên quần áo được trải trên đá: "Đúng vậy, lúc đó sao nàng ngây ngốc như thế, đau chân thế mà cũng không lên tiếng, cứ nhẫn nhịn."

Mai Tử nhớ tới dáng vẻ mình khi đó, thật sự là tiểu nương tử mới vào cửa mọi việc đều thấp thỏm lo sợ, không nhịn được cười: "Thật vất vả ta mới được ra khỏi núi nha, lại đi cùng chàng xa lạ, e sợ liên lụy chàng, chọc chàng không vui, đâu dám nói cái gì!"

Tiêu Kinh Sơn vừa lấy nước cùng điễm tâm mua ở dưới trấn trong bọc hành lý, vừa cười vừa nói: "Nàng gả cho ta thì chúng ta chính là vợ chồng, lúc đó nàng thật sự quá xa lạ, đâu cũng không dám nói, sợ hãi đến thế."

Mai Tử nhớ tới tình cảnh lúc mình mới gả cho hắn, không nhịn được khẽ cười, cười xong lại trách hắn nói: "Lúc đó ta đâu quen chàng, đâu dám nói cái gì! Chuyện này có trách thì phải trách chàng nhìn quá dọa người, làm người ta nhìn thấy thì sợ không dám nói chuyện."

Tiêu Kinh Sơn nhìn nàng một cái: "Ta nhìn rất dọa người sao?"

Mai Tử nhịn cười không được, lắc đầu nói: "Chàng nhìn kỳ thật cũng không dọa người, chỉ là lời đồn về chàng rất dọa người. Chàng xem, trên

người có một vết sẹo rất đáng sợ, lại từ bên ngoài trở về, không biết ở bên ngoài có làm chuyện gì xấu không, mọi người không phải đều đoán chàng từng làm cướp sao! Lúc đó trừ việc làm ruộng cái gì ta cũng không hiểu, đời này cũng chỉ thấy qua mấy người trong thôn mà thôi, ta thấy chàng như vậy đương nhiên sợ á."

Tiêu Kinh Sơn suy nghĩ một chút thấy cũng đúng: "Khó được nàng lại dám gả cho ta."

Mai Tử nhớ tới quá khứ, cũng không nhịn được thở dài: "Khi ấy thật không nghĩ nhiều vậy, thậm chí gả liền gả, dù sao so với chết thì tốt hơn."

Nàng bật cười, con người rất cảm kích: "Bây giờ ta thấy ta thật may mắn, lúc đó may mà làm chuyện ngu ngốc mới gặp được chàng."

Tiêu Kinh Sơn cũng dần dần thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn kỹ Mai Tử bên cạnh, thật lâu sau đó mới trầm thấp nói: "Ta cũng rất may mắn."

Mai Tử thấy hắn không nói gì nữa thì tò mò nhìn hắn: "Chàng may mắn cái gì?"

Tiêu Kinh Sơn cười, ánh mắt chuyển hướng xa xa, đầu xa là núi vào thu chìm trong sương mù liên miên gồ ghề

Hắn cúi đầu nói: "Ta may mắn, sáng hôm đó đi săn trở về qua nơi đó, vừa hay cứu được nàng."

Giọng nói hắn có chút mơ hồ, nhưng Mai Tử nghe rất rõ ràng.

Ánh mắt Mai Tử dần dần có chút ẩm ướt, nàng cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Lúc đó sao chàng lại muốn cưới ta?"

Trước kia Mai Tử không hiểu nhiều, cũng sẽ không suy nghĩ vì sao hắn muốn cưới nàng.

Người trong thôn Bích Thủy, bất luận là nam hay nữ, thành thân giống như một chuyện hiển nhiên. Đến tuổi, người làm mai trong thôn tới cầu thân, cô nương đẹp mắt một chút, siêng một chút là có thể tìm một nhà tốt tốt. Những người khó nhìn thì cuối cùng rơi trúng vào nhà có gia cảnh không tốt hoặc là nhà có nam nhân không tốt. Trong đó, có một bộ phận nam nữ xác thực là vui vẻ, một bộ phận lớn khác lại là không vui vẻ không hoan hỉ gì, chỉ vì vài mẫu đất vài gian nhà ngói hoặc là một chút đồ cưới, thế là liền gả.

Một gả một cưới, hai người có một ngôi nhà, gió gió mưa mưa cũng định cả rồi. Phần lớn vợ chồng sẽ không hỏi vì sao, cũng không sẽ hỏi yêu hay không yêu. Trà thô cơm nhạt, nãi chén thùng muống, sinh con qua ngày, săn bắn làm ruộng, việc này chuyện kia loay hoay qua lại, không ai rảnh để đi hỏi những chuyện xa vời không thực tế kia.

Nhưng bây giờ, Mai Tử có nhiều kinh nghiệm, nàng sẽ nghĩ cưới người dạng gì, thậm chí — — rất cuộc có vui hay không hoan hỉ, hối hận hay không hối hận.

Bây giờ Mai Tử biết, nam nhân trước mắt này trở lại thôn Bích Thủy như cũ nhìn có vẻ chất phác, thực ra hắn từng trải qua nhiều chuyện, từng có một đoạn cuộc sống khác, từng biết thế nào là phần hoa vinh nhục quyên thế sắc đẹp. Một nam nhân như vậy, cái gì có thể khiến hắn đặt vào trong tâm, trong mắt đây.

Núi lớn yên tĩnh, thôn Bích Thủy vắng vẻ, tiêu Mai Tử nho nhỏ, làm sao có thể may mắn, có thể ở cạnh nam nhân như vậy?

Ánh mắt Tiêu Kinh Sơn nhìn về ngọn núi nơi xa, một lần nữa trở lại trên người Mai Tử. Mai Tử bởi vì chú ý tập trung suy nghĩ, thế mà cảm thấy ánh mắt kia có chút nhiệt năng, không nhận được cúi đầu.

Nhưng Tiêu Kinh Sơn lại không dời mắt, Mai Tử cảm thấy ánh mắt kia càng lúc càng tỏa nhiệt.

Rõ ràng là vợ chồng già, nhưng lòng Mai Tử lại không lý do run nhẹ, nàng nhận không được cắn cắn môi.

"Mai Tử. . . . ." Hắn nhìn kỹ hai má đỏ hồng của nàng, cúi đầu kêu tên nàng.

Chỉ hai chữ đơn giản nhưng lại cảm khái không nói nên lời, giống như ngàn ngôn vạn ngữ phong phong sương sương liên miên tuế nguyệt cũng tan rã thấp thoáng trong đó.

Mai Tử vì hắn gọi một tiếng trầ n thấp, kinh hoàng ngẩng đầu: "Ừ, chàng nói."

Mặc dù thường ngày nàng ngây ngốc, nhưng ngay lúc này nàng cũng hiểu hắn tất nhiên có lời muốn nói với mình.

Tiêu Kinh Sơn nhìn kỹ Mai Tử, ánh mắt cháy bỏng mà thâm tình, giọng nói thậm chí có chút khàn khàn: "Mai Tử, nàng có nhớ chuyện trước kia trên đường ta đã kể cho nàng nghe không?"

Mai Tử nhẹ gật đầu một chút, chuyện Tiêu Kinh Sơn cùng hoàng hậu trước kia, hắn đã nói hết với nàng rồi.

Tiêu Kinh Sơn thở dài thật nhẹ: "Trước khi nàng ta vùi sâu vào trong vòng tay của hoàng thượng có nói với ta một câu cuối cùng, ta vẫn nhớ kỹ như cũ."

Mai Tử lại chưa từng nghe Tiêu Kinh Sơn nhắc tới chuyện này, không nhận được lạ lùng hỏi: "Nàng ta nói cái gì?"

Ánh mắt Tiêu Kinh Sơn chuyển hướng xa xa: "Nàng ta nói nàng ta từng cho rằng sớm muộn gì ta cũng sẽ yêu nàng ta, đáng tiếc không được, nàng ta nói ta là một người không có tâm với nữ nhân, nói ta căn bản không biết yêu là gì."

Mai Tử nghe vậy, không nhận được tức giận phản bác: "Nàng ta sao có thể nói thế, chàng. . . chàng cực kỳ có tâm!" Ít nhất đối với Mai Tử, Tiêu Kinh Sơn có tâm là được rồi.

Tiêu Kinh Sơn cười, nhìn kỹ Mai Tử nói: "Nhưng nàng ta nói ta không biết yêu."

Mai Tử lập tức ngốc ra, vội vàng cúi đầu, lắp ba lắp bắp nói: "Này, ta cũng không biết. . . . ."

Tiêu Kinh Sơn nhú mày, trầm nhẹ hỏi: "Nàng không biết sao?"

Mai Tử cúi đầu cơ hồ thấp đến cổ, lắc đầu nhỏ giọng nói: "Yêu là cái gì, ta đâu hiểu được."

Tiêu Kinh Sơn lại chợt hỏi: "Vậy nàng yêu ta không?"

Mai Tử chỉ cảm thấy mặt của mình "Oanh bùm" một tiếng bùng cháy, nàng không biết làm sao nói: "Ta... ta không biết. . . . ."

Có lẽ lúc nàng bắt đầu hỏi Tiêu Kinh Sơn vấn đề kia, trong lòng lờ mờ ước chừng đã biết lòng mình. Nhưng bây giờ vấn đề kia lại bị Tiêu Kinh Sơn hỏi trực tiếp ra như vậy, nàng chỉ khiếp đảm e thẹn khấn trương.

Lần này, ngay cả ngẩng đầu nhìn Tiêu Kinh Sơn một chút nàng cũng không có dũng khí.

Mặc dù bọn họ đã sớm có da thịt chi thân, mặc dù bọn họ sẽ cùng nhau cả đời, nhưng nhắc tới vấn đề này, nàng vẫn còn e thẹn giống như cô gái nhỏ vừa mới gả cho hắn.

Lúc hai má đỏ bừng, bên tai hơi hơi ù ù, nàng chợt cảm thấy hân hướng mình nhích gần hơn một chút, thậm chí nàng còn cảm nhận được hơi thở ấm áp đã sớm quen thuộc.

Hắn đưa bàn tay nhẹ nhàng đem nàng ôm vào lòng, đặt trước ngực, ở bên tai nàng thấp giọng nói: "Nàng ta nói ta không biết yêu, lúc đó ta không biết nàng ta nói đúng hay không. Nhưng mà bây giờ — —"

Giọng nói của hắn càng trầm thấp: "Bây giờ, ta biết rõ là ta yêu nàng."

TIÊU NUƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 79: Trở Lại Tiêu Sơn Thôn

Ta biết rõ là ta yêu nàng, thanh âm trầm thấp của hắn vẫn một mực vang vọng bên tai nàng, cứ thế lúc được nâng lên ngựa nàng vẫn như cũ bị vây trong u mê.

Tay phải không dám dùng sức của Tiêu Kinh Sơn đặt ở bên eo nàng bảo hộ thân thể của nàng, bàn tay khác thì dắt lấy dây cương đi đều khiến ngựa đi về phía trước. Đi được một lúc lâu sau, cuối cùng trong lòng Mai Tử cũng tiếp thu được, vui mừng chấn kinh thậm chí còn có chút không dám tin lan tràn mà đến.

Lòng ngực phát ra sức nóng phía sau nàng, hơi thở dốc âm ấm ở ngay trên đầu nàng, nàng từ má đến cổ đều nóng bỏng, nhưng trên môi lại không tự chủ vẽ lên một đường cong hạnh phúc.

Kể từ khi nói ra câu kia, Tiêu Kinh Sơn vẫn không nói thêm cái gì, rất trầm mặc. Mai Tử không nhận được suy đoán trong lòng, hắn đây là thế nào, sao không nói lời nào nữa?

Mai Tử cúi đầu nhìn trộm liếc nhìn về phía sau nhưng chỉ thấy hắn duỗi cánh tay rắn chắc lại đây.

Tiêu Kinh Sơn cảm thấy động tác của nàng, cho là nàng ng ỡ không được thoải mái, dùng tay phải hơi đỡ lấy nàng xích xích vào trong.

Mai Tử cúi đầu nhẹ giọng nói: "Ta không sao."

Tiêu Kinh Sơn thô ách "À" một tiếng, tay phải vẫn hơi dùng sức đem nàng kéo chặt vào trong lòng mình, hai đùi ép một cái lên bụng ngựa, ngựa liền bước nhanh hơn.

Trong lòng Mai Tử càng nói th ầm, kể từ khi h ắn nói câu kia, cả người cũng bắt đầu cứng ngắc, đây là thế nào?

Nhưng nàng chợt nhớ tới câu cuối h ắn nói với mình, mình cũng chưa có nói thêm cái gì, chẳng lẽ h ắn vì chuyện này mà không vui?

Mai Tử lại nghĩ tới chuyện ngày xưa, nam nhân nhìn có vẻ khoan khoái đại độ này vậy mà cũng ăn dấm chua của A Mang. Càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này hoàn toàn có khả năng, thế là nàng cảm thấy mình cũng nên nói chút gì đó. Nhưng nàng phải bày tỏ thẳng thắn thì thật sự có chút không nói nên lời, ch ần chừ một lúc sau cuối cùng nảy ra một câu: "Vừa rồi chàng nói, ta cũng nghĩ vậy."

Nàng bày tỏ lời này, cho rằng h ắn cũng nên có chút phản ứng , ai dè đợi một lúc sau cũng chẳng thấy h ối âm, thế là nhin không được tồ mò quay đầu nhìn xem.

Này vừa nhìn, ngược lại sừng sốt, chỉ thấy khuôn mặt kiên quyết của h ắn vậy mà hiện lên đở h ồng khả nghi.

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử chợt quay đầu lại nhìn, trên mặt có chút ngượng ngùng, nhất thời lên tiếng hỏi: "Ta nói gì?"

Mai Tử càng thêm sừng sốt, đánh giá màu đỏ đỏ trên mặt h ắn, lạ lùng nói: "Thì ra chàng cũng sẽ đỏ mặt!"

Sau đó ngựa dừng lại, Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nhìn kỹ Mai Tử đang kinh ngạc nhìn chăm chăm mình, chợt nhíu mày một chút rồi cúi đầu xuống.

Mai Tử "Ừm" một tiếng, căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng gì, môi lưỡi đã bị nhiệt năng xâm nhập, cái ót cũng bị một bàn tay to có lực nâng lên.

Thở dốc l ảng loạn d ần dập quanh quần bên tai, môi lưỡi sôi sục ẩm ướt đây đưa lan tràn, nhất thời Mai Tử có chút choáng váng.

Không phải chưa từng thân qua, chẳng qua là chưa từng có nhiệt độ như vậy, cũng chưa từng cảm thấy môi lưỡi nam nhân này lại vội vàng như thế.

Một khắc này, dường như Thanh Sơn Bích Thủy chỗ xa không còn tồn tại, dường như dưới bầu trời nhân gian chỉ còn lại hắc cùng nàng.

Cũng không biết qua bao lâu, con ngựa phía dưới bọn họ cuối cùng có chút không kiên nhẫn động động chân, đi đầu này làm Mai Tử giật mình tỉnh lại, miệng bị chặn phát ra tiếng "Ưm ưm", con người mộng nước mê mang cũng hiện ra tia e thẹn.

Cuối cùng Tiêu Kinh Sơn còn chưa thỏa mãn rời khỏi nàng, rời khỏi nàng liền thấy trên môi hồng đẹp mềm nhuận của nàng có chút ẩm ướt, e sợ khi tiến vào thôn có người nhìn thấy nên đưa tay giúp nàng lau lau.

Lúc này mặc dù bị hôn mặt đầy lửa nóng, nhưng Mai Tử vẫn như cũ không quên nam nhân trước mặt nàng đỏ mặt, con người to tròn mở ra xem xét thần sắc của hắn.

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng như vậy, không nhịn được cười nhẹ ra tiếng: "Nhìn cái gì đấy?"

Mai Tử mở trừng hai mắt: "Ta muốn nhìn xem vừa rồi là ai đỏ mặt."

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu ở bên tai nàng khẳng định nói: "Nàng nhìn lầm rồi."

Mai Tử lắc đầu: "Không có, ta không có nhìn lầm, vừa rồi có nam nhân đỏ mặt."

Tiêu Kinh Sơn lại không đoái hoài đến đi đầu nàng nói, đem nàng lầm lẫn chỉnh lại, chuyển động dây cương cho ngựa tiếp tục đi lên phía trước. Móng ngựa « cộc cộc » vang lên, trong lòng Mai Tử càng nghĩ càng thấy có thể.

Cuối cùng nàng cho ra một kết luận: "Thì ra chàng cũng sẽ xấu hổ a!"

Tiêu Kinh Sơn trả lời nàng là một tiếng "Hừ" ý vị không rõ.

Mai Tử cảm thấy hấn hiển nhiên không thừa nhận, lớn tiếng kháng nghị nói: "Còn không thừa nhận, vừa rồi chàng chính là ngượng ngùng, nhất định là bởi vì — —" nàng nói đến đây, chợt không nói nổi nữa.

Tiêu Kinh Sơn giống như bắt được lời của nàng, nhú mày phản hỏi: "Bởi vì cái gì?"

Mặt Mai Tử phát nóng, nhưng vẫn lấy dũng khí lớn tiếng nói: "Là bởi vì chàng nói với ta như vậy nên mới đỏ mặt, nhất định là thế."

Tiêu Kinh Sơn nghe nàng nói như thế, bỗng nhiên không lên tiếng nữa.

Mai Tử lần này xem như níu được hấn: "Thì ra chàng cũng sẽ xấu hổ." Lúc nàng bày tỏ, trên mặt lại nhin không được mang theo ý cười. Trên mặt nam nhân này rất bình tĩnh, nhưng bởi vì nói với nàng như vậy nên sau đó len lén đỏ mặt!

Tiêu Kinh Sơn tay trái ôm chặt nàng, cúi người đem cằm của mình tựa nhẹ vào tóc nàng, hạ giọng ở bên tai nàng nói: "Ừ, ta đương nhiên sẽ ngượng ngùng."

Mai Tử không ngờ hấn sẽ hào phóng thừa nhận như thế, nhất thời chợt không biết nên nói gì.

Tiêu Kinh Sơn lại nói tiếp: "Lời đó là lần đầu tiên ta nói, đương nhiên sẽ ngượng ngùng."

Lòng Mai Tử lập tức nở hoa, bên môi lần nữa hiện lên đường cong ngọt ngào, cúi đầu không nói gì nữa.

Tiêu Kinh Sơn lại dùng tay phải nhẹ nhàng vỗ về cái bụng hơi nhô ra của nàng, lên tiếng nói: "Nhưng lại có người, nàng chẳng thềm nói gì với ta cả."

Mai Tử tựa vào ngực hắn, hưởng thụ hắn nhẹ nhàng mơn trớn, bên tai nghe lời này, trên mặt l'ần nữa phát nóng, ngoài miệng lại cố ý hỏi: "Nói cái gì?"

Tiêu Kinh Sơn tr'ần mặc, ch'ợt cắn nhẹ xuống môi nàng: "Nàng nói xem nàng phải nói cái gì đây?"

Mai Tử lại l'è l'ười cười, cố ý l'ắc đ'ầu: "Ta đ'âu biết!"

Nói xong, nàng lại bổ sung: "Sau này không đ'ược cắn ta nữa, đ'au!"

Trong bụng nàng có em bé, chỉ cần nhẹ nhàng nói đ'au, xem hắn còn d'ám cắn nữa không!

Trên đ'ường hai vợ ch'ồng mờ ám đ'ấu đ'ầu k'ết tai nói nhỏ g'ăm miệng không đ'ề cập tới nữa. Thật vất vả mới đ'ến gần thôn, Mai Tử nhìn ruộng đ'ồng rải rác gần thôn, chỗ xa xa còn có bóng dáng ai đó vác cuốc đi về phía đ'ồng ruộng bên này, nàng vui vẻ đ'ến mức nước mắt suýt rơi: "Cuối cùng chúng ta đã về rồi!"

Tiêu Kinh Sơn nhìn thôn trang quen thuộc không xa, nghe thấy tiếng chó sủa l'ờ mờ trong thôn, cười than nói: "Ừ, về rồi." Lần này trở về, cả đ'ời nguyện không bao giờ rời khỏi nữa.

Trong lòng Mai Tử lo lắng quan tâm nhà mình, cũng quan tâm mẹ, thúc giục nói: "Mau, nhanh nhanh về nhà, không không, đi nhìn nhà mẹ một chút trước đ'ã."

Tiêu Kinh Sơn đỡ lấy bờ eo của nàng, an ủi nói: "Đi nhà mẹ nàng một chút đi."

Hai người đ'ang nói li'ền thấy không xa đ'âu kia, người vác cuốc đ'ang hướng bên này nhìn lại, chắc là đã chú ý tới bọn họ rồi.

Tiêu Kinh Sơn nhận ra người n'ọ chính là Tr'ần H'ồng Vũ, li'ền mở miệng lớn tiếng gọi: "Tr'ần huynh đệ!"

Trần Hồng Vũ nghe giọng Tiêu Kinh Sơn, lập tức nhận ra, vui mừng ném cuốc xuống đất hướng bên này chạy đến, vừa chạy vừa hô: "Kinh Sơn và Mai Tử trở về rồi!"

Tiêu Kinh Sơn và Mai Tử thấy Trần Hồng Vũ nhiệt liệt chạy lại đây, trong lòng cũng rất kích động, ở bên này hô: "Chúng ta đã trở về rồi!"

Tiêu Kinh Sơn bên này cũng vội vàng thúc ngựa đến gần thôn, cuối cùng mấy người đến gần nhau. Tiêu Kinh Sơn vừa đỡ Mai Tử, vừa lật người xuống ngựa, Trần Hồng Vũ thì trực tiếp chạy lại đây hưng phấn nắm cánh tay Tiêu Kinh Sơn.

"Tiêu đại ca, huynh trở về rồi, người trong thôn rất lo lắng cho hai người!"

Tiêu Kinh Sơn kích động cầm ngược lại tay Trần Hồng Vũ: "Ừ, chúng ta trở về rồi!"

Sau đó những người khác trong thôn cũng nghe thấy động tĩnh nhìn lại đây, mọi người thấy bọn họ trở về cũng đều rất vui vẻ, một bên kêu may mắn một bên cảm thán, chợt đám người bị tách ra, Mai Tử nương dẫn theo A Thu chạy lại.

Lúc đầu Mai Tử nương còn chưa tin, nhìn chăm chăm Mai Tử nửa ngày, cuối cùng "Òa" khóc ra tiếng, chạy lại ôm chặt Mai Tử: "Con đứa nhỏ ngọc này, cuối cùng cũng trở về rồi!"

Mai Tử suy nghĩ một chút kinh nghiệm hơn nửa năm mình đi ra ngoài, bên ngoài đâu có bằng sơn thôn nhỏ này của mình. Lập tức nàng cảm thán cùng chua cay ôm lấy mẹ rồi khóc.

Mẹ con lâu không gặp khóc lóc một phen, Tiêu Kinh Sơn ở một bên lo lắng cho thân thể Mai Tử, liền tiến lên nhắc nhở: "Mẹ, hôm nay chúng ta trở về rồi, Mai Tử cũng đã có em bé, nên vui vẻ mới đúng."

A Thu thấy tỷ tỷ nhà mình vốn cũng đang rất kích động, một mực ở bên cạnh túm lấy vạt áo Mai Tử, bây giờ nghe Mai Tử mang thai, vui

mừng nói: " Lần này đệ được lên chức cậu r ồi."

Mai Tử nương biết Mai Tử đã có em bé, lập tức vui mừng không biết làm thế nào cho phải, bên cạnh có mấy nữ nhân quen biết lại đây khuyên bảo an ủi trên gheo. Lúc này Mai Tử nương mới lau nước mắt nói: " Vui cũng không biết làm thế nào cho tốt, ta vẫn nên về nhà uống miếng trà nóng nói chuyện thôi."

Lập tức Tiêu Kinh Sơn Mai Tử cùng người trong thôn hàn huyên một phen, tạ qua mọi người r ồi thuận theo Mai Tử nương về nhà, dọc theo đường đi còn gặp được người dân khác trong thôn, đương nhiên tất cả đều thay bọn họ vui vẻ. Thậm chí trên đường còn đụng phải Phúc ca, lúc đó Mai Tử đang ôm bụng được Tiêu Kinh Sơn đỡ lấy. Lúc thấy Phúc ca, thật sự nàng suy nghĩ chuyện cũ một chút, thấy người ta vì mình mà lưu lại vết sẹo, liền hướng hẳn gật đầu cười.

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên cũng vội vã chấp tay chào Phúc ca. Phúc ca nhìn thấy bọn họ như vậy, trên mặt cũng tràn đầy vui mừng: " Hai người tốt như vậy, trở về là tốt r ồi, trở về là tốt r ồi. . . . ." Hắn liền tiếp lặp lại bốn năm lần " Trở về là tốt r ồi" .

Một nhà bốn người tiến vào nhà Mai Tử nương. Mai Tử nương vừa bảo A Thu châm trà, vừa tự mình rửa tay xuống bếp làm cơm.

Nửa năm không gặp, A Thu ngược lại hiểu chuyện hơn nhiều, nghe lời cần lấy bình trà rót nước. Tiêu Kinh Sơn vội vàng qua đây tiếp lấy, A Thu lại cố tình không cho: " Tỷ phu, việc này đệ đã sớm làm quen r ồi, đệ làm là được."

Mai Tử thấy đệ đệ như vậy, mím môi cười nói: " Nó thật sự lớn r ồi, để nó làm đi thôi."

Tiêu Kinh Sơn cười theo: " Ừ, hiểu chuyện hơn nhiều."

Mai Tử nương làm vài món ăn cho bọn họ lấp bụng, người một nhà vui mừng mừng ăn cơm. Mai Tử nương hứng thú gấp thức ăn cho Mai Tử, cứ thế Mai Tử cũng ăn được rất nhiều.

Buổi tối, Tiêu Kinh Sơn nói muốn trở về nhà ngủ, nhưng Mai Tử nương nói: "Nhà các con nửa năm nay không có người ở, tuy ta thường xuyên qua bên đó quét tước, nhưng rốt cuộc giường lạnh lò lạnh không hơi người, tối nay ngủ ở bên này đi."

Mai Tử nghe vậy cũng có chút sửng sốt, thật ra nhà Mai Tử chỉ có một cái giường lớn, trước kia Mai Tử về nhà mẹ để có thể cùng mẹ, A Thu ngủ trên giường lớn, nhưng bây giờ có thêm Tiêu Kinh Sơn thì lại bất tiện.

Mai Tử nương lại cười nói: "Trong phòng A Thu có một cái giường nhỏ, bây giờ chịu khó một chút, Kinh Sơn cùng A Thu ngủ ở đó một đêm."

Mai Tử thấy như vậy thật quá uất ức cho Tiêu Kinh Sơn, nên biết trước kia thì không sao, bây giờ đi một chuyến ra ngoài, nàng biết nam nhân này từng là thân phận gì dạng người gì. Để một Đại tướng quân từng uy danh hiển hách chạy đến giường nhỏ ngủ cùng một đứa bé, thật sự có chút không nổi.

Tiêu Kinh Sơn lại không để ý: "Nhà chúng ta bên kia lâu rồi không ai ở, nên về dọn dẹp một chút, bây giờ nàng mang thai không tiện lắm, tối nay cứ ngủ bên này. Với lại như vậy cũng có thể bả mẹ."

Câu nói cuối cùng của Tiêu Kinh Sơn coi như là nói trúng tâm ý Mai Tử nương. Mặt bà tràn đầy ý cười chân chất nhìn Tiêu Kinh Sơn: "Kinh Sơn người này rốt cuộc không giống với người khác, làm việc luôn luôn chu toàn."

Mai Tử thấy vậy cũng cười: "Tốt lắm, tối nay chúng ta liền ở đây."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 80: Chương Cuối

Buổi tối Mai Tử cùng Mai Tử nương ngủ cùng nhau, mẹ con hai người nằm trong chăn nói rất lâu, đầu là Mai Tử nương nói chuyện trong nhà, hỏi chuyện Mai Tử đi ra ngoài. Mai Tử không muốn để mẹ lo lắng nên chỉ nói tìm được Tiêu Kinh Sơn, sau đó trận chiến ngừng, hai người trở về đây. Cái gì hoàng thượng hoàng hậu, việc này nếu nói ra có khi đem Mai Tử nương dọa chết a, vẫn không nên nói thì tốt hơn. Mẹ con hai người cứ như thế nói chút lời nhàn, sau đó Mai Tử nương lo lắng Mai Tử hôm nay đi đường mệt mỏi, sợ thân thể nàng chịu không nổi mới thúc giục nàng nhanh nhanh đi nghỉ.

Giường đất cùng tường cũ trong nhà phát tán ra một loại ẩm áp cùng thân thiết khó nói, mà cái chăn được mẹ phơi nắng cũng cực kỳ mềm mại ẩm áp. Mai Tử rời khỏi rất lâu, thật vất vả mới về đến nhà, tâm rất bình yên, bên môi còn mang theo nụ cười nhu hòa, nghĩ đến những ngày sau này, nàng cũng từ từ đi ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, người một nhà ăn cơm sáng trước, Mai Tử nương liềnh hỏi chuyện sau này Tiêu Kinh Sơn tính toán thế nào.

Tiêu Kinh Sơn buông chén dưa xuống, trầm thấp cười nói: "Sau này từ từ hãy tính, bây giờ quét tước dọn nhà trước đã, để Mai Tử nghỉ ngơi, sau đó ta sẽ đi ra ngoài núi dắt lừa trở về"

Mai Tử nương suy nghĩ một chút thấy cũng đúng: "Vây nhanh nhanh lên, ăn cơm xong rồi ta dẫn A Thu cùng qua đó giúp dọn dẹp."

Ăn cơm xong, Mai Tử nương dọn dẹp bát đĩa, Tiêu Kinh Sơn dẫn Mai Tử về nhà mình trước.

Đọc theo đường đi gặp phải một số người quen trong thôn cũng nhiệt lẠc chào hỏi, những người đó cũng hỏi Tiêu Kinh Sơn cùng Mai Tử chuyện bên ngoài. Tiêu Kinh Sơn liền nói ở bên ngoài giúp đánh trận một phen, sau này thiên hạ thái bình rồi liền trở về Người trong thôn cũng không suy nghĩ nhiều, bọn họ không biết tình cảnh bên ngoài, đương nhiên cũng không suy nghĩ sâu xa, chỉ chúc mừng hai người dưới binh đao loạn mã vẫn bình an trở về là được rồi. Họ cũng nói phải tổ chức tiệc mừng uống rượu họp mặt với mọi người. Tiêu Kinh Sơn dĩ nhiên là đồng ý, sáng lẶng nói sắp xếp xong sẽ mời mọi người lại đây.

Tiêu Kinh Sơn cùng Mai Tử đi tới cửa nhà, chỉ thấy trong sân còn coi là chính tỀ. Bên ngoài tường có một cây liễu dài rũ xuống gần chạm đất, đây là cây liễu trước kia Mai Tử cắm vào. Mà trong sân cũng có một đàn gà đi lại, tìm tìm bới bới cái gì. Mai Tử vừa thấy liền cười: "BẦY gà này nhìn rất tự tại, xem ra mẹ nuôi chúng rất khá."

Tiêu Kinh Sơn đẩy cửa lớn ra, dẫn Mai Tử đi vào bên trong, cười nói: "Cũng chỉ nửa năm mà thôi, giống như đã rời khỏi rất lâu rồi vậy."

Hai người tiến vào phòng, trong phòng cũng coi là sạch, chỉ là quá lâu không ai ở nên rất cuộc vẫn thiếu hơi người. Tiêu Kinh Sơn tìm một cái ghế gỗ cho Mai Tử ngồi xuống, mình liền bắt đầu mở rương dọn dẹp đệm chần, lại đi ra ngoài lấy một cái thùng đi gánh nước tính về lau trong ngoài phòng.

Mai Tử không muốn ngồi ở đây nhìn, liền đi ra ngoài xem phòng bếp cùng phòng bên một chút. Cái lò trong bếp phủ một tẦng bụi bặm, chắc Mai Tử nướng không có công sức dọn dẹp nơi này mới trở nên như vậy. Mai Tử liền lấy cây chổi ra quét dọn tử tế một lần, lại đi kiếm một cái khăn lau rồi chén bát vân vân.

Tiêu Kinh Sơn dọn dẹp nhà cửa không sai biệt lắm, thấy Mai Tử bận rộn bên này, vội vàng đỡ nàng ngồi xuống một bên: "Nàng cứ nghỉ là được, việc dỜ bản cực nhọc này cứ để ta làm."

Mai Tử biết hẳn hẳn trương lo lẶng cho đứa bé trong bụng, liền đem khăn đưa cho hắn: "Được, chàng dọn dẹp phòng bếp khô ráo trước đi, ta đi

kiểm tra nhà dọn dẹp như thế nào rồi."

Tiêu Kinh Sơn tiếp lấy khăn cười nói: "Nhà dọn rất sạch rồi, nàng đi kiểm tra đi."

Mai Tử thấy hắn như vậy, nhìn không được cười cười, đứng dậy lúc lắc lúc lắc mà đi vào nhà.

Thật ra Tiêu Kinh Sơn nhìn thì cao lớn đô con, nhưng hắn làm chuyện gì cũng rất cẩn thận, trong phòng ngoài phòng mọi góc ngách đều sạch sẽ, Mai Tử xác thực tìm không ra chút bụi bẩn nào.

Cuối cùng Mai Tử đưa ánh mắt rơi xuống song cửa, nói: "Bây giờ cũng đã vào thu rồi, trời cũng lạnh rồi, ta thấy phải đem song cửa này che lại, giống như trong kinh thành ấy, lấy rèm che lên, như vậy dễ dàng." Ở phủ trong kinh thành, mọi song cửa đều có rèm.

Tiêu Kinh Sơn đem khăn lau xong ném vào chậu gỗ giặt giặt, vừa giặt vừa nhìn cửa sổ một chút: "Nghe lời nàng, bây giờ liền kiểm rèm."

Mai Tử gật đầu: "Lúc chàng vào chợ thì mua một tấm vải, sau này từ từ rồi dùng."

Tiêu Kinh Sơn lại cười: "Không cần, có sẵn."

Mai Tử nghe vậy, lạ lùng nhìn Tiêu Kinh Sơn: "Ở đâu mà có? Trong nhà đâu là vải tốt, ta muốn giữ để sau này làm quần áo."

Tiêu Kinh Sơn cười lắc lắc đầu: "Nàng chờ ta một chút."

Mai Tử nương thu thập chuyện trong nhà xong xuôi liền dẫn A Thu lại đây giúp việc. Nàng thấy hai người đã dọn dẹp xong hết rồi thì cũng đành phải trở về Tiêu Kinh Sơn theo Mai Tử nương về nhà đem túi hành lý ôm lại đây, thả xuống giường lấy từng món ra, bên trong kỳ thật đều là vải bộ quần áo cũ của hai người, cũng không có gì đặc biệt.

Mai Tử đang muốn tính xem lấy cái gì làm rèm cửa thì Tiêu Kinh Sơn rũ rũ một tấm vải, cười nói: "Dùng cái này được không?"

Mai Tử vừa nhìn liền sửng sốt, sau đó kinh ngạc chỉ miếng vải nói: "Này... này không phải là vải bọc xe ngựa sao?"

Tiêu Kinh Sơn gật đầu: "Chất vải rất dày, che gió che mưa được, nếu dùng nó làm rèm, mùa đông đến cũng không sợ."

Mai Tử lập tức cười hì hì: "Khi ấy thấy chàng phá cái xe kia, mặc dù ta đau lòng nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, ai dè chàng giữ miếng vải bọc xe lại, bây giờ ngược lại có thứ thượng hạng để dùng rồi!"

Lập tức Tiêu Kinh Sơn liền cầm một cây kéo đem khối vải tu bổ chỉnh tề, lại đem dây thừng trói chặt, đem miếng vải treo lên.

Vải bọc xe này có màu đen, còn lấp lánh hoa văn ánh kim, bây giờ làm hai cái rèm cửa, ngược lại nhìn rất là sang. Mai Tử càng nhìn càng buồn cười: "Miếng vải này đặt trên song cửa nhà chúng ta hình như có chút ước, nhưng cũng đành vậy thôi."

Hai người đang nói, vừa hay có mấy nữ nhân trong thôn hi hi ha ha lại đây. Thì ra mọi người biết bọn họ trở về nên muốn lại đây nói chuyện. Chúng nữ tiến vào nhà, vừa hay nhìn thấy vải bọc xe treo trên song cửa, ai ai cũng tán dương không dứt.

"Đây là vải gì, nhìn rất sang a." A Kim, vốn là bạn tốt của Mai Tử ngạc nhiên chạy lại quan sát.

"Mai Tử, hôm qua ta còn nói chuyện với Hồng Tảo, nói chuyện này người đi ra ngoài, cả người đều khác hẳn, hào phóng để nhìn hơn. Hôm nay nhìn thấy, những thứ các người dùng cũng khác với trước kia rồi." Hồng Tảo tấm tắc không dứt.

Mai Tử nhin cười, đi qua mời chúng nữ ngồi xuống: "Này là vải bọc xe ngựa lúc trước tháo ra mà thôi."

"Vải bọc ve ngựa?" Hồng Tảo không hiểu.

Đối với người chưa từng ra khỏi núi lớn mà nói, xe ngựa chính là xe kéo, mà xe kéo thì đâu cần vải bọc làm gì a, như vậy khiến Hồng Tảo không hiểu được.

A Kim rớt cuộc cũng có nhiều kiến thức hơn chút, nhớ lại chuyện tiêu thúc nhà mình kể về bên ngoài, bưng tỉnh hiểu ra nói: "Ta hiểu rồi, người nói đến loại xe ngựa dùng để chở người đúng không ?."

Mai Tử gật đầu: "Chính là cái đó."

A Kim sờ sờ hai tấm vải rèm, không thôi nói: "Vải thượng hạng như thế mà dùng để bọc xe ngựa, chuyện này người ra núi lớn thật không uổng công a!"

Mai Tử mấp má môi cười, nàng đương nhiên không muốn cho A Kim cùng chúng nữ biết, người bên ngoài núi lớn không phải ai ai cũng dùng chất vải này làm vải bọc xe ngựa, nhưng nói ra việc này để làm gì. Đối với người trong núi mà nói, chỉ cần quan tâm đến ruộng đồng, những ngày trong núi lớn, những chuyện khác chúng nữ không cần hiểu cũng không cần quan tâm.

Đúng giờ trưa, Tiêu Kinh Sơn cùng Mai Tử trở về nhà Mai Tử nướng ăn cơm, sau đó hẳn liền xuất phát ra ngoài núi đem lửa đất trở về Mai Tử nướng đau lòng hẳn vất vả như thế, khuyên bảo: "Mới trở về có nửa ngày, sao lại đi ra ngoài tiếp, ngày mai đi cũng không trễ mà."

Tiêu Kinh Sơn lại chỉ chỉ Mai Tử, trêu gheo nói: "Nàng rất đau lòng con lửa, chậm một ngày trong lòng liền bức rức đấy."

Mai Tử nhin cười không được, nhớ tới trong nhà có thêm con ngựa, liền nói: "Con ngựa này để trong chuồng lửa trước đi, sau này cùng con lửa của chúng ta làm bạn."

Tiêu Kinh Sơn đi ra ngoài rồi, Mai Tử giúp mẹ thu thập bát đĩa, một mình không có chuyện gì làm liền lác lác đi về nhà mình.

Nàng nhìn cây liễu phía ngoài bờ tường, nhớ tới tình cảnh thê lương trước kia ngày nào cũng bẻ một nhánh liễu cắm lên chờ Tiêu Kinh Sơn mà không nhận được thờ dài. Thời gian đó, Mai Tử cố chấp hi vọng Tiêu Kinh Sơn trở về, nhất định muốn hắn nhìn thấy cành liễu đón gió bay phấp phới, nhất định phải cho biết hắn, nàng đang đợi hắn. Ai ngờ, sau này Mai Tử không muốn đợi nữa, nàng muốn tự đi tìm hắn, cứ thế bây giờ ngược lại hai người cùng nhau trở về.

Mai Tử cúi đầu cười ngĩ, chợt ánh mắt của nàng rơi vào một mảng bên góc tường, trong đó cành liễu khô có cái gì đó giống như một mầm xanh.

Nàng cẩn thận cúi lưng xuống, vén những cành khô kia ra, quả nhiên phát hiện chỗ đó có một mầm cây, mầm này vì chôn dưới cành khô nên chắc là thiếu ánh sáng, vậy nên chưa lớn được.

Trong lòng Mai Tử động một cái, nàng rõ ràng bẻ một cành liễu, cầm trong tay, quả nhiên là xanh biếc, lay một cái, cũng xem như đón gió bay phấp phới.

Tiêu Kinh Sơn đi nửa ngày, lúc trở về trời đã gần tối. Lúc này đã có nhà trong thôn nổi lên khói bếp mầm mai bay, hắn dắt lừa vội vàng đi về nhà, thỉnh thoảng gặp vài người làm nông vác cuốc từ ruộng về nhà thì chào hỏi một tiếng.

Hắn đi thong thả, cuối cùng khi tới nhà thì xa xa đã thấy Mai Tử đang đứng ở cửa chờ hắn.

Hôm nay gió thu đã thổi, khí trời đã chuyển lạnh, Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử cứ như vậy đứng đón gió, đang muốn kêu nàng nhanh nhanh tiến vào nhà thì chợt thấy cành liễu xanh trong tay nàng. Nàng cười quơ quơ nó nói: "Chàng trở về rồi! Ta vẫn đang đợi chàng ở đây!"

Lúc đầu Tiêu Kinh Sơn không có phản ứng gì, sau này thấy Mai Tử không cười nữa, trong tay cầm lấy cành liễu nghiêm túc nói: "Ta vốn muốn đợi chàng cả đời đó."

Tiêu Kinh Sơn ngậy người, hấn chột nhớ lá thư mình lưu lại lúc rời khỏi.

Hấn đem nàng ném ở nhà, cho nàng biết nàng có thể tái giá.

Lúc hấn bày tỏ câu nói đó, hấn thật sự hi vọng nàng tái giá sao? Hay phải nói đó là một cách thử độc ác?

Tiêu Kinh Sơn biết mình có một ngày rớt cuộc sẽ trở về đây, nhưng hấn không phải là không thấp thỏm bất an, hấn không phải là không sợ lúc trở về, cô nương thanh thuần có nụ cười trong sáng đã không còn ở đây chờ hấn nữa. Hấn không phải là không sợ lúc đi vào nhà thấy lò bếp lạnh như băng cùng phòng trống không người.

Cho nên hấn nói, nếu đầu tường còn có một cành liễu màu xanh, hấn liền nàng đang đợi mình.

Tiêu Kinh Sơn nhìn cành liễu xanh biếc trong tay Mai Tử, chột trước mắt có chút mơ hồ, kỳ thật hấn đã sớm biết, bất luận hấn đi tới đâu, bất luận lúc nào hấn trở về, nữ nhân kia vẫn sẽ chờ hấn.

Bởi vì nữ nhân đó là Mai Tử của hấn.

Hấn chột nhắm mắt lại.

Hấn là nam nhi, mắt của hấn không dễ dàng rơi lệ, cho nên hấn dùng lực nhắm mắt.

Gió thu tiêu đi đầu thổi qua khuôn mặt kiên nghị của Tiêu Kinh Sơn, thổi qua tiểu sơn thôn bình tĩnh an tường, thổi qua dãy núi lớn liên miên không dứt, cũng thổi qua thiên hạ động đặng không thổi này.

Ngay lúc này, ở vùng tây bắc lạnh khủng khiếp xa xôi, một người trẻ tuổi diện mạo tuấn tú lãnh đạm đang đem một tấm chăn tã tàn đắp lên thân một lão nhân đầu tóc hoa râm tứ chi tàn tạ. Ở trong một mật thất an tĩnh nhã trí, một lão nhân đôi mắt thâm trầm đang ngời đối diện bản đồ thiên hạ mà nhíu mày trầm tư. Ở thư phòng hoàng gia, một nam nhân mặc

long bào đang cầm quyền tấu chương mà nhăn mày. Ở cung điện tịch mịch cuối thu, một nữ nhân toàn thân váy đỏ cũ kỹ đang cúi đầu buông xuống một tiếng thở dài. Ở trong doanh phòng nơi biên giới, một đám người từng làm cướp đường đang thu thập hành lý của mình. Ở nơi phủ đệ uy nghiêm, một nam nhân râu ria xù xòa đang đem ngân lượng mình tích tụ nhiều năm bỏ vào rương. Trong bóng chiều tà chiếu lên tường thành, một tướng quân khoác lên chiến giáp đang xuyên qua kinh thành, cung điện nhìn về phía xa xa.

Giống như xuyên qua một tầng một tầng mê vụ, Tiêu Kinh Sơn lần nữa mở mắt, trong mộng lung hấn vẫn nhìn thấy bóng dáng nữ nhân kia.

Bên môi nữ nhân mang theo một nụ cười nhẹ hạnh phúc, trong tay cầm lấy cành liễu xanh đứng ở trước cổng nhà hấn.

Tiêu Kinh Sơn nắm chặt dây cương trong tay, dắt lấy lừa, hướng tới nữ nhân của hấn.

----- Hoàn chính văn-----

Lời của tác giả: Chính văn đến đây là kết thúc, cảm ơn các bạn đã đi cùng tiểu nương tử một đoạn đường dài, cảm ơn các bạn đã vẩy hoa, cảm ơn các bạn đã nổ pháo, hơn nữa càng cảm ơn các bạn đã ủng hộ bộ truyện này. Không có các bạn, tôi sẽ không có nghị lực để kiên trì tới cùng.

Lời của dịch giả : Mình cũng không có gì nhiều để nói, những lời của tác giả cũng chính là suy nghĩ của mình, cảm ơn các bạn nhiều nhiều :D

Sau đây là phần phiên ngoại, nó cũng tiếp tục mạch văn thường ngày nên mình đánh số chương tiếp tục luôn. ^^~

TIÊU NUƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 81: Tiêu Bao Tử

Đông đi xuân đến, bụng Mai Tử càng ngày càng lớn.

Vương bà phía bắc thôn đã đỡ đẻ cho ít nhất 107 nàng dâu trẻ tuổi trong thôn, lúc Vương bà thấy bụng Mai Tử đã nói thế này: " Ai u, Mai Tử nhỏ người như thế mà bụng không nhỏ chút nào, Kinh Sơn à, việc này không hay đâu."

Tiêu Kinh Sơn mang thức ăn ngon thịt ngon mời Vương bà về nhà ở chính là vì chuyện bụng Mai Tử. Bây giờ nghe Vương bà nói như thế, nhất thời lo âu thêm vài phần. Vương bà đem thịt bỏ vào miệng, vừa nhai vừa trấn an Tiêu Kinh Sơn: " Người là đại nam nhân trong nhà, sao lúc gặp phải chuyện ngược lại không có chủ trương như thế. Vài ngày nay người cứ canh lấy, có động tĩnh gì liền kêu ta, ta bảo đảm sẽ đỡ cho người một đại tiểu tử trắng trẻo mập mạp." Vương bà vỗ bụng nói như thế như thế.

Tiêu Kinh Sơn nghe lời này dĩ nhiên là lập đi lập lại cảm tạ, lại lấy ra hõng bao đã sớm chuẩn bị tốt đưa cho Vương bà. Lúc đầu Vương bà còn khước từ, nói Tiêu Kinh Sơn là đại ân nhân trong thôn, bạc này không thể lấy, sau này thấy Tiêu Kinh Sơn vẫn cứ kiên trì, cuối cùng cũng ỡm ờ nhận. Nhận lấy hõng bao trong tay bà còn cố ý nắn nắn, phát hiện nó rất đầy, nhất thời cười đến giống như nở hoa. Phải biết thường ngày đỡ đẻ cho người trong thôn Bích Thủy chỉ nhận được lương thực lương khô mà thôi, coi như gặp phải một vài tay hào phóng thì được vài thước vải vóc làm quần áo mới đã rất giỏi rồi. Hôm nay Tiêu Kinh Sơn đưa chính là hõng bao, Vương bà đương nhiên vui thích đến khép miệng không được, lập tức nhận lời nhất định gọi là đến.

Kể từ khi có lời của Vương bà, Tiêu Kinh Sơn càng cẩn thận hơn. Việc trong nhà dĩ nhiên là không dám cho Mai Tử đụng đến, có lúc Mai Tử

muốn xuống giường đi dạo hần cũng cẩn thận đi theo sau đỡ lấy. Mai Tử nhìn hần một đại nam nhân thành ra vẻ khấn trương như thế, trong lòng vừa buồn cười lại vừa hưởng thụ, không thể không sai bảo hần lại đây nắm chặt bắp chân đấm đấm lưng cho nàng.

Xoa bóp bắp chân nửa ngày, còn phơi nắng buổi sáng, Mai Tử rất thoải mái, cuối cùng uể oải nói: "Được rồi."

Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử phát lời nói, quả nhiên dừng lại, vội vã cầm một cái ghế gỗ đặt dưới chân Mai Tử, sờ sờ bụng nàng nhẹ nhàng hỏi: "Hôm nay nó không động à?"

Mai Tử bất đắc dĩ nhìn dáng vẻ hần sờ sờ bụng mình, cười nói: "Nó cũng phải ngủ chứ, làm sao khi nào cũng động được."

Tiêu Kinh Sơn vừa bóp chân vừa đấm lưng nửa ngày vẫn không thấy tiểu tử trong bụng có động tĩnh, nhẹ nhàng sờ mó cái bụng căng tròn của Mai Tử, có chút thất vọng: "Ngày đẹp như thế này mà nó lại đi ngủ."

Mai Tử nhìn dáng vẻ như có đi đâu suy nghĩ của hần, không nhịn được mím môi cười.

Tiêu Kinh Sơn phủ lên bụng nửa ngày, chợt lên tiếng nói: "Chờ nó lớn lên một chút, ta liền dẫn nó đi ra ngoài luyện võ săn bắn, nhất định không thể để nó lười nhác giống như bây giờ."

Mai Tử nghe vậy không vui: "Cái gì vậy, con ta còn ở trong bụng mẹ mà chàng đã tính cách làm sao bắt nạt nó rồi à? Với lại, lỡ như là con gái thì sao, chẳng lẽ chàng muốn con gái phải học bắn cung chạy trong rừng sao?"

Tiêu Kinh Sơn thấy sắc mặt Mai Tử khó coi, biết mình nói chuyện làm nàng không vui rồi, e sợ như vậy đối với thân thể không tốt, chỉ đành phải cười nhận: "Dĩ nhiên là nghe nàng, nàng không cho nó ra ngoài thì ta nhất định không dám đem nó đi ra ngoài."

Mai Tử thấy hần như vậy, nhịn cười không được: "Chàng chỉ được cái nói chuyện dễ nghe mà thôi, trong lòng chẳng phải đã có chủ ý rồi sao, làm

như ta không biết ấy!"

Ngày này theo Tiêu Kinh Sơn cẩn thận trôi qua, cuối cùng có một ngày, hai người đang nằm ngủ trên giường, chợt Mai Tử tỉnh dậy. Nàng cảm thấy có chút bu ãn bực, liền vặn vẹo thân thể.

Ai dè làm Tiêu Kinh Sơn cực kỳ cẩn thận tỉnh dậy, khẩn trương hỏi: "Nàng sao vậy? Muốn sinh?"

Mai Tử lắc lắc đầu: "Ta cũng không biết, ngực bu ãn bực, khó chịu."

Tiêu Kinh Sơn vội vàng dỡ sờ trường bắt mạch cho nàng, nhưng cái gì cũng không thấy, xem sắc mặt không tốt của Mai Tử một chút, thế nào hẳn cũng nằm không được, vội vàng xuống giường mặc quần áo.

Mai Tử nửa nằm ở trên giường ngăn hẳn lại: "Không cần gấp, chỉ là ngực có chút bu ãn bực mà thôi, chàng muốn làm gì vậy?"

Tiêu Kinh Sơn lúc này đã mặc quần áo xong phủ thêm áo khoác ngoài, bàn tay lưu loát đem dây lưng buộc lại: "Ta đi gọi Vương bà đến." Vừa nói liền chớp nhoáng chạy ra ngoài.

Mai Tử há miệng muốn ngăn hẳn, nhưng trong chớp giống như có gió thổi qua, trong phòng đã không còn ai nữa.

Nhưng trong vòng một khắc, Tiêu Kinh Sơn đã tay trái kéo lấy Mai Tử nương tay phải túm lấy Vương bà trở về.

Mai Tử nương thở hồn hà hồn hển chạy lại đây: "Mai Tử, bây giờ cảm thấy thế nào?"

Wang bà chạy đến sắc mặt trắng bệch: "Muốn sinh? Bụng đau hay không đau?"

Mai Tử mờ mịt lắc lắc đầu: "Không đau." Vừa rồi ngực có chút bu ãn bực, bây giờ không sao rồi.

Mai Tử nương mở chần nhìn một chút, Vương bà cũng chạy qua nhìn một chút, cuối cùng hai lão nữ nhân đưa ánh mắt chuyển hướng Tiêu Kinh Sơn đứng một bên.

Tiêu Kinh Sơn vẫn rất lo âu: "Nàng cảm thấy khó chịu."

Mai Tử nương sửa sang lại quần áo đi ra ngoài: "Còn chưa đến lúc đó đâu."

Vương bà nửa đêm đang ngủ say bị kéo dậy, búi tóc đầu đã lảng loạn, lắc đầu thở dài đi ra ngoài.

Tiêu Kinh Sơn lo lắng chạy qua cầm chặt tay Mai Tử: "Bây giờ nàng cảm thấy thế nào?"

Mai Tử ngưng ngưng mở trừng hai mắt: "Thực sự không sao."

Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu: "Ừ, vậy thì tốt." Hắn một lòng lo lắng cho Mai Tử, lúc này đã đem mẹ vợ cùng Vương bà vớt lên chín tầng mây rồi.

Vương bà cùng Mai Tử nương đi ra khỏi phòng. Vương bà nói thầm với Mai Tử nương: "Thường ngày thấy con rể của bà cũng rất yên ổn, bây giờ thì, rốt cuộc cũng chưa trải qua chuyện này a!"

Mai Tử nương cũng không phải không vui vẻ, bà tự hào cười nói: "Hắn à, chính là quá lo lắng cho Mai Tử. Mai Tử nói khó chịu, hắn so với ai cũng khẩn trương hơn."

Vương bà lại thở dài: "Nói vậy ngược lại, mấy nam nhân trong thôn ta ngoài con rể nhà bà còn có ai thương nữ nhân như thế đâu."

Mai Tử nương cười đến khép miệng không được: "Nào chỉ có vậy, bà xem cái tường mới xây nhà ta, nhìn một chút đất đai nhà ta đi, đó đều là công của con rể nhà ta xử lý thỏa đáng cả đấy. Người ta nói có một con rể xem như có một nửa, ta này, ngược lại có một con rể có thể bằng hai đứa con trai !"

Vương bà hâm mộ nhìn Mai Tử nương: " Bà xem như là được nhờ phúc của khuê nữ."

Hai người đang nói, chợt nghe trong phòng phía sau Tiêu Kinh Sơn trầm thấp hô to một tiếng: " Quay lại!"

Một tiếng trầm thấp này rống to đến kinh thiên động địa, Vương bà cùng Mai Tử nương sửng sốt sợ hãi giật mình, run run rẩy rẩy hướng phía sau nhìn.

Tiêu Kinh Sơn lúc này vừa đỡ lấy Mai Tử, vừa lớn tiếng ra lệnh nói: " Nhanh nhanh trở về lần này nàng thực sự muốn sinh!"

Lần này, quả nhiên sinh thật.

Mai Tử nương cùng Vương bà trở về bắt đầu bận rộn, vừa chuẩn bị vải trắng sạch, vừa muốn đi nấu nước nóng.

Tiêu Kinh Sơn lúc đó không biết làm thế nào cho phải, chỉ ở trong phòng đau lòng cầm lấy tay Mai Tử, càng không ngừng nhẹ giọng an ủi nàng.

Mai Tử nương thấy hần như vậy, quát lớn: " Con còn ở trong này làm gì, nhanh nhanh đi nấu nước."

Chỉ có thể thương tình Tiêu Kinh Sơn ngày xưa là Đại tướng quân uy phong, bây giờ nghe mẹ vợ quát lớn một tiếng, vội vã đứng lên lạy đi lạy lại vâng dạ, hoang mang rối loạn bối rối tiếp lấy chậu gỗ hướng nhà bếp chạy đi.

Chờ hần thật vất vả đem nước nóng đun sôi đưa đến trong phòng thì Mai Tử nương đã ở cửa không cho hần tiến vào, tiếp lấy nước rồi đóng cửa ngay.

Hần nghe thấy tiếng Mai Tử thống khổ rên rỉ, khẩn trương hướng bên trong nhìn nhưng cái gì cũng không thấy được, chỉ có thể ở cửa lo lắng đi đi lại lại.

Sau đó người nhà khác cũng nghe động tĩnh, mấy người thường ngày quan hệ tốt với Mai Tử cũng lại đây. Lúc A Kim lại đây thì Tiêu Kinh Sơn đang chau chặt lông mày lo âu, nhìn thấy A Kim thì giống như thấy cứu tinh: "Người vào xem một chút có giúp gì được không, bên trong rất cuộc thế nào rồi?"

A Kim ngược lại lại bàng quang: "Sinh con ai cũng như vậy, khi ấy ta cũng như thế đó thôi."

Tiêu Kinh Sơn nặng nề cường điệu: "Nhưng nàng đã khó chịu lâu rồi!"

A Kim an ủi: "Nữ nhân sinh con phải đau rất lâu."

Sắc mặt Tiêu Kinh Sơn lại rất khó coi: "Nhưng Mai Tử thường ngày không có trải qua đau đớn dài." Mai Tử cùng những nữ nhân khác dĩ nhiên là không giống nhau.

A Kim nhất thời có chút bất đắc dĩ: "Ừ, ta liền vào xem một chút."

Màn đêm phía đông dần dần được thay thế bằng ánh sáng, lúc gà trong thôn gáy vang, một tiếng trẻ sơ sinh kêu khóc vang lên trong nhà nhỏ.

Trong nhà, ngựa cùng lừa bị âm thanh này kinh động, phất phất đuôi nhìn qua.

Tiêu Kinh Sơn cảm thấy mình vượt qua một đêm khó chịu đựng nhất cả đời. Lúc hắn nghe thấy tiếng khóc này, giống như đã chạy qua bao nhiêu ngọn núi, cuối cùng thở ra một hơi.

Lúc được phép, hai chân hắn run run tiến vào phòng.

Phòng trong hơi ấm mơ hồ mang theo mùi máu tươi, hắn nhìn qua một mảnh lạng lạng, chỉ thấy trên giường trong chăn trong có mái tóc đẹp đen tuyền bên gối. Bên trong mái tóc đẹp hơi ướt, khuôn mặt Mai Tử tái nhợt an tường mà nằm ở đó.

Bên cạnh Mai Tử là một bao được bọc kín chỉ lộ ra một khuôn mặt trẻ sơ sinh nhỏ xíu.

Hắn đi rất chậm, động tác rất nhẹ, giống như sợ quấy rầy bọn họ.

Mai Tử nương đang ngủ ở bên giường, thấy Tiêu Kinh Sơn đi vào thì tràn đầy ý cười: "Là một tiểu tử mập mạp."

Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu, cúi đầu nhìn kỹ Mai Tử, lên tiếng hỏi: "Mai Tử có sao không?"

Mai Tử nương mỉm cười nhìn Mai Tử đang ngủ: "Nó mệt mỗi thôi, hôm nay cứ để nó ngủ. Con vào rửa thì ở trong này canh lấy, ta đi nấu chút canh cho nó để nó tỉnh lại b ấi b ớ."

Tiêu Kinh Sơn vội vàng cảm ơn Mai Tử nương, nhìn nàng rời khỏi sau đó tự mình ngủ ở bên giường, tử tế nhìn Mai Tử đang ngủ, còn có đứa nhỏ sơ sinh mặt mày còn chưa giãn ra.

Đây là nữ nhân của hắn, đây là con trai của hắn.

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nhìn kỹ bọn họ, trong mắt thậm chí có chút ẩm ướt, nhưng lần này hắn không có lau.

Cũng không biết qua bao lâu, Mai Tử thông thả mở mắt, nhìn một cái li ền thấy nam nhân thâm tình đang nhìn kỹ mình.

Mai Tử chuyển động con ngươi, thấy bên cạnh có cái gì đó, ngọt ngào cười: "Là con trai."

Tiêu Kinh Sơn nhẹ nhàng vuốt ve hai má trắng nõn của nàng: "Ừ, nó bắt nạt nàng lâu như thế, cuối cùng cũng chịu ra."

Mai Tử suy nghĩ một chút, nói: "Chàng không được mang nó đi ra ngoài luyện võ sẵn b ấi, nó còn nhỏ."

Tiêu Kinh Sơn nghe lời này, một lần nữa chuyển mắt sang tiểu tử đang say ngủ.

Nhỏ như thế này, bây giờ hẳn mang ra ngoài đi săn được sao?

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 82: Hôm Nay Ta Mới Biết

Kể từ khi sinh em bé, Mai Tử vẫn do Mai Tử nương chăm sóc trong tháng. Tiêu Kinh Sơn thấy Mai Tử nương chăm sóc một cách thoả đáng nên lúc không có việc gì làm liền vào rừng tìm vài con mồi đi đổi bạc trắng. Tay phải của hắn bây giờ vẫn như cũ không dùng nhiều sức được, vì vậy hôm nay cũng không cần cung, hắn chỉ xách theo trường mâu cùng vài thứ ra cửa. Lúc đầu Mai Tử nương nói thầm với Kinh Sơn tay này phải làm thế nào, ngày sau phải làm sao vân vân, nhưng sau này bà phát hiện mỗi lần Tiêu Kinh Sơn đi ra ngoài luôn có chút thu hoạch mang về, không nhiều không ít, nhưng lại luôn luôn bán được chút bạc trắng, lúc này mới dùng không nói nữa.

Kể từ khi sinh, Mai Tử vẫn không có đủ sữa, có lúc đứa bé bị đói, Mai Tử nương suy nghĩ đủ loại biện pháp như hầm canh cá vân vân nhưng cũng tốn công vô ích. Mai Tử đau lòng lại lo lắng, cứ như vậy sữa càng ít. Tiêu Kinh Sơn nghe ngóng mọi người nói con tê tê hầm với giò heo có hiệu quả tạo sữa rất tốt. Ngày còn chưa sáng liền xách theo trường mâu cùng nước và lương khô ra khỏi cửa.

Mai Tử ở trên giường lo lắng một ngày, phải biết thời gian này chính là lúc thời tiết lạnh nhất, những con thú trong núi vốn đã rất khó tìm, bây giờ một núi phủ đầy tuyết trắng, đi nơi nào để tìm những thứ kia. Mãi cho đến buổi tối Tiêu Kinh Sơn cũng chưa trở về, Mai Tử nương cũng bắt đầu lo lắng, nói thầm có phải nên nói người trong thôn đi tìm hay không. Buổi tối tuyết rơi thế này, lỡ chuyện gì xảy ra, mẹ con hai người sau này phải tính sao.

Mai Tử nằm trên giường, nhẹ ôm con trai thỉnh thoảng khóc vào lòng, lấy tay vỗ nhẹ sau lưng nó dụ dỗ, trong lòng đã sớm bất ổn không yên. Bên này đang lo lắng thì liền nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, Mai Tử nương

vội vã đi ra ngoài nhìn, Mai Tử cũng ôm con trai nhấc rèm lên nhìn ra ngoài.

Nhìn một cái, tâm treo lơ lửng nhất thời buống xuống, bên ngoài quả nhiên là Tiêu Kinh Sơn đã trở về.

Buổi tối trong sân tối đen nhìn không rõ, nhưng lò mờ có thể thấy quần áo trên người đã dơ bẩn hệt hệt, búi tóc còn vương vài bông tuyết, nhưng mặc dù như thế, trong tay hắn lại xách theo một bọc không biết là có cái gì.

Hắn một thân gian nan trở về, đừng nói là Mai Tử, ngay cả Mai Tử nương cũng đau lòng không dứt, làm sao còn để ý tới tê tê giò heo gì gì, lập tức vội vã để hắn tiến nhà sưởi ấm.

Tiêu Kinh Sơn xuyên qua cửa sổ thấy Mai Tử đang nhìn ra ngoài, hướng Mai Tử gật gật đầu nói: "Chờ chút, ta vào bếp đem mấy thứ này chuẩn bị đã." Vừa nói hắn vừa cong lưng để cái giỏ phía sau lưng xuống, từ trong đó lấy ra chân heo rừng đầy máu, còn có con tê tê với những thứ khác.

Mai Tử nương vừa nhìn liền thở dài không thôi: "Hôm nay trời đông lạnh, con làm mấy việc này cũng thật khó cho con." Vừa nói vừa tiếp lấy: "Con cứ vào nhà sưởi ấm đi, ta làm là được."

Tiêu Kinh Sơn vì muốn nhanh chóng làm xong cho Mai Tử ăn nên chạy theo Mai Tử nương vào bếp, hai người cùng nhau xử lý xong. Mắt thấy đã bỏ vào nồi rồi lúc này hắn mới vào nhà để Mai Tử nương ở trong này nhóm lửa hần những thứ kia.

Tiêu Kinh Sơn mới cửa, một dòng khí lạnh cùng hắn tiến vào phòng. Hắn sợ Mai Tử cùng đứa bé còn trong tháng bị lạnh, vội vàng đóng chặt cửa, cứ đứng ở đó cho thân thể bớt lạnh rồi mới đi tới trước giường.

Mai Tử mở to mắt mong nước nhìn kỹ hắn, nhìn trán hắn bởi vì tuyết tan nên có nước muốn chảy xuống, rõ ràng buồn cười, nhưng mắt nàng lại muốn rơi lệ.

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nhìn đứa bé một chút, chỉ thấy đứa bé ngủ rất an tường, lên tiếng hỏi: "Hôm nay có khóc không?"

Mai Tử đưa tay giúp đứa bé sửa lại chăn, nhẹ giọng nói: "Khóc lớn vài lần, sau đó ăn một chút rồi ngủ."

Tiêu Kinh Sơn nhìn đứa bé ngủ say khẽ phập phồng cánh mũi, nhin không được đưa bàn tay ra muốn sờ sờ hai má mềm mại của nó, nhưng lúc đưa tay ra rồi lại nghĩ tay mình có thể còn lạnh nên vẫn thu tay đi.

Mai Tử thấy vậy, trong lòng có chút chua, liền bắt lấy hai tay của hắn kéo vào trong lòng mình sưởi ấm.

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên không nhẫn tâm, vội vàng rút về nhưng lại bị Mai Tử chặt chẽ bắt được không thả.

Tiêu Kinh Sơn nhỏ giọng nói: "Tay ta lạnh, đừng để làm nàng lạnh, nàng còn trong tháng đấy."

Nhãn quyền Mai Tử có chút hồng: "Không phải cách một tầng quần áo sao, ta làm sao yếu như thế."

Tiêu Kinh Sơn thấy nàng như vậy, ngược lại trầm thấp cười: "Tiểu nương tử của ta trong mắt ta đương nhiên rất yếu ớt, phải bảo hộ cho tốt, không thể để nàng chịu uất ức."

Mai Tử nghe hắn nói như thế, mắt ngấn lệ mím môi cười: "Ta chỉ là một nữ nhi con nhà nông trong núi mà thôi, từ nhỏ phải lao động thành thói quen, lười thì mắng nhác thì đánh, vào trong tay chàng rồi, ngược lại bị sủng thành đại tiểu thư, chàng không nên làm hư ta a!"

Lúc đó thân thể Tiêu Kinh Sơn đã không lạnh nữa, liền cởi giầy lên giường, một bàn tay to ôm lấy Mai Tử từ sau lưng, một bàn tay khác đưa vào trong lòng nàng cách một lớp quần áo mà sưởi ấm. Bàn tay to của hắn chuyển động trong lòng nàng, cúi đầu ở bên tai nàng nói nhỏ: "Làm hư thì sao nào, nàng là tiểu nương tử của ta, bản thân ta phải tận tình sủng nàng."

Mai Tử dựa vào bả vai khoan dày của hắn, hạ giọng nói: "Thật sự làm hư rồi thì chàng đừng hối hận."

Tiêu Kinh Sơn đem nàng ôm chặt vài phần, thấp giọng nói: "Sao lại hối hận được."

Mai Tử cười, cười đến đôi mắt sáng bừng: "Nếu như chàng đem ta làm hư, ta liền bắt chàng làm những thứ chàng không thích, đến khi đó đừng có không cần ta nữa nha."

Tiêu Kinh Sơn nhướng mày cười cười nói: "Nương tử của ta muốn ta làm cái gì?"

Mai Tử mím môi chỉ cười không nói.

Tiêu Kinh Sơn duỗi tay tiến vào người nàng nhẹ nhàng lục lọi, trầm giọng ám ám nói: "Nói đi, nàng muốn sao trên trời ta cũng nghĩ cách lấy xuống cho nàng."

Mai Tử lịch điệu, bỗng nhiên nói: "Lỡ như ta giống hoàng hậu thì sao?" Vừa nói, nàng vừa mỉm cười liếc Tiêu Kinh Sơn, như có đi đâu suy nghĩ nhìn hắn.

Tiêu Kinh Sơn nghe vậy, từ từ thu lại nụ cười, trầm mặc rất lâu sau chợt thở dài.

Mai Tử nhìn kỹ hắn, cắn môi hỏi: "Chàng thở dài cái gì, chẳng lẽ thất vọng rồi sao?"

Tiêu Kinh Sơn lại cười, cười đến dịu dàng mà cảm khái: "Mai Tử, trước kia ta không hiểu hoàng thượng, vẫn luôn cảm thấy từ lúc hắn nhìn thấy nữ nhân kia liền không còn là huynh đệ trước kia của ta nữa, nhưng bây giờ ta có chút hiểu rồi."

Mai Tử mở trừng hai mắt, nhìn kỹ hắn không nói lời nào, chỉ im lặng chờ hắn nói tiếp.

Tiêu Kinh Sơn thở dài nói: "Bây giờ ta mới biết, thì ra trên đời luôn có một người có thể làm mình nguyện ý vì nàng làm bất cứ chuyện gì, cho dù cần lên cả thiên hạ rộng lớn này."

Mai Tử rung động, một khắc kia nàng giống như lỡ một nhịp tim.

Nàng không nói chuyện, hai tay chỉ không nhịn được chặt chẽ nắm lấy bàn tay to của hắn.

Đời này nàng làm một chuyện đúng nhất may mắn nhất, có lẽ chính là vào một buổi sáng đầy sương mai, bước lên con đường đá cằn cỗi, gặp được nam nhân này.

=====

Kể từ ăn khi ăn con tê tê cùng giò heo, sữa của Mai Tử giống như nước sôi chảy thông nướn, mỗi ngày đều có rất nhiều làm cho con trai kêu than đòi ăn rất hoan khoái, cái miệng nhỏ nhắn cứ mút chụt chụt, từ này về sau đúng là không cần chết đói nữa.

Con trai ăn được hoan khoái, Mai Tử cũng cười đến ngọt ngào, Mai Tử nương cũng gắng sức hần hạ, cuối cùng tháng này cũng coi như qua.

Qua tháng, Mai Tử có thể xuống đất rồi. Mai Tử nương nhìn Tiêu Kinh Sơn một chút rồi lại nhìn Mai Tử một chút, vừa dùng vớ dài lau lau tay vừa nói: "Ta ở bên này A Thu một người ở nhà cũng nhàm chán. Hôm nay bên này ta thấy không còn gì để lo nữa rồi, ngày mai ta liền chuyển về nhà thôi."

Tiêu Kinh Sơn nghĩ vì việc này mà làm phiền nhạc mẫu không ít, cũng không tiện giữ bà nữa, chỉ có thể để bà đi. Trước lúc đi còn lấy thịt đông lạnh mấy ngày trước còn trong hần ra để bà đem về.

Mai Tử nương vừa tiếp lấy những thứ kia vừa cười nói: "Dù sao hai nhà cũng gần nhau, mỗi ngày ta sẽ lại đây nhìn một chút. Mai Tử còn trẻ, con mặc dù tuổi không còn nhỏ nhưng lại chưa từng có con, có chuyện gì con cứ qua tìm ta, đừng tự mình làm."

Tiêu Kinh Sơn dĩ nhiên là lặp đi lặp lại đ ồng ý .

Mai Tử nương nhìn Mai Tử đang nằm trên giường một chút, hướng Tiêu Kinh Sơn chỉ đạo: " Con vào bếp trông lửa đi, ta vừa h ầm xương trong đó, đừng để cho lửa tắt."

Tiêu Kinh Sơn biết Mai Tử nương có lời tư mật muốn nói với Mai Tử, lập tức đáp ứng r ồi xoay người đi xuống bếp.

Mai Tử nương đi tới bên giường, nói nhỏ bên tai Mai Tử: " Mai Tử à, Kinh Sơn nhà chúng ta là nam nhân tốt trong thôn ít gặp, con phải nắm chặt h ắn a."

Mai Tử không ngờ mẹ mình nhắc nhở mình như thế, không khỏi cười: " Mẹ, mẹ nói gì đâu, ta nắm hay không nắm thì h ắn cũng là nam nhân của ta chứ sao."

Mai Tử nương lại nghiêm túc nói: " Việc này không th ề xem nhẹ, con xem nam nhân khác trong thôn, tuy là trung thực nhưng phàm có chút bản lĩnh thì mắt luôn ngắm ngía những cô nương xinh đẹp khác. Bây giờ con mới sinh con, vợ chồng hai người khó tránh khỏi có chút lạnh nhạt, bây giờ đến lúc r ồi, con phải nắm chặt một chút."

Mai Tử nhất thời hiểu được ý mẹ, thì ra bà nói muốn chuyển v ề nhà là vì chuyện này! Nàng lập tức đỏ mặt, trách: " Mẹ, xem mẹ nói . . . . ."

Mai Tử nương đứng lên, cười nhìn cháu trai của mình ngủ say sưa bên cạnh: " Có gì phải thẹn thùng, con cũng sinh con r ồi."

=====

Lát sau, Mai Tử nương xách theo hành lý, Tiêu Kinh Sơn sợ bên ngoài trời tuyết đường trơn, còn cố đi theo bà v ề đến cổng nhà mới trở v ề.

Tiêu Kinh Sơn trở v ề r ồi li ền vào phòng đem bát đĩa dọn dẹp vào bếp rửa.

Mai Tử nhìn nam nhân thân hình cao lớn ở trong bếp bận碌碌, trong lòng lại có chút cảm thán.

Nàng nghĩ đến lời mẹ vừa nói, không nhịn được có chút e thẹn nghĩ, chuyện này, phải bắt đầu thế nào?

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 83: Nơi Đây Nở To Khó Chịu

Mai Tử đang cúi đầu nghĩ xem nên bắt đầu chuyện này như thế nào thì lại cảm thấy tiêu tử bên cạnh chuyển động, há hốc mồm muốn khóc. Mai Tử vội vàng ôm nó kiểm tra tã, phát hiện không có đái dầm. Tiêu Kinh Sơn nghe thanh âm cũng chạy lại nhìn, ngẩng xuống mép giường nói: "Sợ là đói thôi."

Mai Tử gật đầu nói: "Chắc vậy, ngủ lâu rồi cũng đói thôi." Vừa nói lời này, Mai Tử vừa cẩn thận đem tiêu tử kia ôm vào lòng, sau đó một tay mở áo khoác cho tiêu tử kia bú sữa.

Mai Tử trước kia không đầy đặn, bây giờ kể từ khi có em bé thì Mai Tử nương cùng Tiêu Kinh Sơn bồi bổ thân thể cho nàng, như thế từ một đến hai nàng có chút đổi dạng, một đoàn mồm mai phấn nộn căng tròn làm người xem phát ngứa trong lòng.

Tiêu tử kia đương nhiên không suy nghĩ đến cảm nhận của người lớn, cảm thấy có gì đó phía trước miệng mình liền há mồm cắn nhanh tham lam mút.

Tiêu Kinh Sơn nhích người, cẩn thận giúp Mai Tử che lại, mình cũng đứng dậy đi thu dọn bát đĩa.

Mai Tử cho tiêu tử tham lam kia ăn nhưng mắt cứ đặt trên người Tiêu Kinh Sơn. Người này a, giống như cái gì cũng không chú ý, hiếm lạ lại đi làm việc rồi.

Chốc lát sau, tiêu tử kia ăn no nê, cuối cùng rời bỏ hồng nhũ bị nó hấp đến đỏ, chẹp chẹp miệng chớp mắt sáng trong nhìn đông nhìn tây. Mai Tử nhìn dáng vẻ động lòng người của nó, kêu lên: "Chàng nói xem nó nhìn giống ai?"

Lúc này Tiêu Kinh Sơn đang cặm khăn nghiêm túc lau bàn, nghe Mai Tử hỏi như thế thì ngẩng đầu nhìn qua, miệng cười nói: "Giống nàng."

Mai Tử lần nữa xem xét con trai mình một phen, càng nhìn càng cảm thấy lỗ mũi cùng mắt giống Tiêu Kinh Sơn, liền nói: "Rõ ràng là giống cha nó, chàng xem, mũi của nó rất giống chàng."

Tiêu Kinh Sơn để khăn xuống qua đây: "Đứa bé còn nhỏ như thế, làm sao có thể nhìn ra giống ai."

Thế là hai vợ chồng đặt đứa bé lên giường, cúi đầu đối diện nó nhìn một lúc. Cuối cùng Tiêu Kinh Sơn nói: "Nhìn cái mũi nhỏ này, xác thực là giống ta." Vừa nói hắn vừa vươn đầu ngón tay thô lẹ ra, như có như không trượt lên trượt xuống cái mũi nhỏ mềm mại.

Mai Tử trước ôm đứa bé có chút mệt mỏi, lúc này liền dựa vào người Tiêu Kinh Sơn, nhỏ tiếng nói: "Sau này chúng ta sinh thêm một nữ nhi nữa đi, như vậy bọn nó có thể làm bạn với nhau."

Tiêu Kinh Sơn đưa bàn tay vỗ vỗ nhẹ lưng nàng: "Ừ, sau này một trai một gái, hai đứa, con trai cùng ta ra ngoài đi săn, con gái ở nhà cùng nàng may vá."

Mai Tử suy nghĩ một chút cảnh hắn nói, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, liền dứt khoát dựa cả người vào trong lòng hắn.

Lúc này quần áo phủ trên ngực Mai Tử chưa có hợp chặt, nàng cọ cọ như thế, nửa bên áo liền rơi xuống, làm nơi mềm mại cứ thế phơi bày trước mặt Tiêu Kinh Sơn. Đỉnh mềm mại nhô ra, vì lúc này tiểu tử kia mới mút nên có nước sáng kiêu diễm, phát ra bóng loáng dụ người.

Yết hầu Tiêu Kinh Sơn chuyển động, nhưng hắn vẫn đưa tay giúp Mai Tử hợp áo lại, nhẹ giọng nói: "Bên ngoài trời lạnh, nàng mới sang tháng, đừng làm mình bị cảm."

Mai Tử cảm thấy trước ngực phát trướng, bụng giống như có sợi lông vũ nhẹ nhàng trêu chọc. Cái tư vị đó thật khó chịu, thế là nàng liền hạ ý

thức uốn éo người, đem đoàn mền mại nở to khó chịu dính lên cánh tay rắn chắc có lực của Tiêu Kinh Sơn.

Giọng nói Tiêu Kinh Sơn thời có vài phần khàn khàn: "Sao vậy, không thoải mái?"

Mai Tử tựa vào lòng hắn nhẹ lắc đầu: "Không, chỉ là nơi này nở to khó chịu."

Tiêu Kinh Sơn lúc này không hiểu: "Nơi nào nở to khó chịu?" Đây cũng khó trách, Tiêu Kinh Sơn chưa có kinh nghiệm qua, mười, hai mươi mấy ngày trước Mai Tử vẫn chưa có sữa, cứ thế làm Tiêu Kinh Sơn lúc này không ngờ.

Mai Tử bất mãn liếc hắn một cái: "Trong này a. . . . ." Vừa nói khối đoàn mền mại căng tròn lại cạ lên cánh tay hắn. Vì nàng quá mền mại mà hắn lại quá kiên cường, cứ thế khối mền mại kia bị nhào nặn không thành dáng vẻ.

Tiêu Kinh Sơn xem lại hiểu, yết hầu lần nữa chuyển động, giờ tay lên đem nàng siết chặt trong lòng.

Lúc này Tiêu Kinh Sơn thở dốc dần dập, cánh tay lại dùng lực giống như muốn đem Mai Tử về tiến vào lòng mình. Mai Tử trong lòng hắn cơ hồ không thể thở, nhưng lại có cảm giác khác - cảm giác giống như đã sớm hi vọng hắn như thế mãnh liệt xoa lấy mình.

Nhưng Tiêu Kinh Sơn mặc dù đem nàng siết trong lòng như thế, hắn vẫn không có động tác gì. Rõ ràng Mai Tử đã cảm thấy dưới thân vật kia đã sớm cứng rắn giống như gậy sắt đốt nóng chống lấy mình, nhưng hắn lại chỉ thô ách thở gấp ôm chặt lấy, không có động tác khác.

Trong lòng Mai Tử xác thực không vui, chuyển động thân, nhỏ giọng nói: "Hình như bị ướt."

Tiêu Kinh Sơn vẫn không hiểu, thô ách trầm thấp hỏi: "Nơi nào ướt?"

Mai Tử đem má dán chặt lên lồng ngực khoan dày của hắn, nhỏ giọng nói: "Con vừa ăn qua nhưng vẫn trướng, bây giờ chàng ôm như vậy, nó bị ứót."

Tiêu Kinh Sơn không ngờ chuyện này, vội vã rời khỏi nàng, cúi đầu nhìn nơi nhô ra của nàng một chút. Chỉ thấy áo mỏng đơn bạc nơi đó quả nhiên bị ứót một vùng, mà hai nhũ tiêm hồng đẹp cũng bị áo ứót dán lên lộ ra đường cong quyến rũ.

Ngay lúc này, mặc cho Tiêu Kinh Sơn thân kinh bách chiến, thế nhưng cũng có chút không biết làm sao, thẳng mắt ách thanh hỏi: "Này phải làm thế nào? Có muốn thay áo khác hay không?"

Mai Tử cong môi nói: "Nơi này nở to khó chịu, thay cái áo khác cũng bị ứót thôi."

Tiêu Kinh Sơn gian nan dờn mắt tới hơi ẩm ướt: "Thế phải làm sao bây giờ?"

Mai Tử trong lòng hắn bất mãn hừ một tiếng, nghĩ thầm hắn thường ngày không phải rất có chủ ý hay sao, sao bây giờ chỉ biết nói phải làm thế nào phải làm thế nào thôi vậy?

Nhưng nàng nhìn trộm xem xét Tiêu Kinh Sơn đang mím chặt môi, trong lòng biết cứ để hắn nghĩ cách thì xem ra là không thể nào. Nàng không thể làm gì khác là cúi đầu đờng: "Vậy chàng hút chỗ đó cho ta a. . . . ." Giọng nói cực nhỏ, giống như tiếng muỗi, dường như cơ hồ không có tiếng.

Một lúc sau Tiêu Kinh Sơn vẫn không nói gì, cuối cùng do dự: "Nàng giữ lấy. . . . . Cho con. . . . ." Có quỷ mới biết hắn nói cái gì, có lẽ chỉ có mình hắn biết.

Nhưng thật may là lúc này Mai Tử chợt có máu huyết tinh thông, lập tức hiểu ý của hắn, hạ giọng giải thích: "Bây giờ sữa ngược lại có rất nhiều, con ăn không hết nhiều như vậy. Nó ăn không hết, ta liền nở to khó chịu."

Tiêu Kinh Sơn nghe nàng giải thích như vậy, ngược lại hiểu, nhưng chỉ gật gật đầu, không làm hành động gì khác nữa.

Mai Tử ngược mắt buồn bã nhìn hắn một cái, lần nữa cúi đầu xuống không nói lời nào.

Vợ chồng hai người trăn mặc một lúc sau, cuối cùng Tiêu Kinh Sơn nói: "Vậy ta giúp nàng hút ra."

Mai Tử nghe hắn nói như thế, trong lòng dĩ nhiên là nguyện ý, nhưng ngoài miệng lại cố ý nói: "Chàng sẽ sao?"

Tiêu Kinh Sơn không trả lời, hắn trực tiếp ôm hông nàng nâng nàng lên, sau đó bàn tay nhẹ nhàng vạch áo bị sữa làm ướt, lộ ra hai đóa bị sữa nhiễm dính mà lộ ra kì diệu.

Mai Tử nhin không được phát ra một tiếng ngâm nhẹ.

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu nâng một đoàn mềm mại lên, thấp ách lẩm bẩm nói: "Từ lúc nàng sinh con, nơi này càng lúc càng lớn." Nói xong môi lưỡi nhiệt năng của hắn đã ngậm vào nơi nhô ra đang chảy chất lỏng màu trắng.

Lúc Tiêu Kinh Sơn ngậm vào kia, Mai Tử cảm thấy giống như có cái gì đó từ chỗ nhũ tiêm lập tức đánh vọt lên toàn thân. Cả người nàng kì không được run lên, lập tức cảm giác lửa nóng từ chỗ nào đó lan tràn, dưới bụng càng thêm khó chịu, giống như hận không được hắn hung hăng lần nữa tiến vào như vậy.

Mai Tử kì lòng không được ngửa đầu uốn ngực lên, thế là mái tóc dài đến tận lưng vì trong tháng không nên búi, phóng đằng phía sau nàng, một đoàn mềm mại nảy lên như sóng, một cái khác thì bị bàn tay nâng lên, bị môi lửa nóng ngậm vào không được tự do chỉ có thể mặc cho người ta búi.

Má Mai Tử đỏ hồng như lửa, miệng kì không được khe mở ra, hai mắt mê ly phóng đằng, cứ như thế ngây ngốc nhìn Tiêu Kinh Sơn.

Tiêu Kinh Sơn đã hơn nửa năm không dám đụng vào Mai Tử nửa phần, lúc này mặc dù thờ dốt đã sớm nặng nề, nhưng dưới môi vẫn khắc chế như cũ, không dám quá mức dùng sức, chỉ nhẹ nhàng bú. Nhưng ngay cả như vậy, cũng hấp cho Mai Tử tê dại một nửa thân thể, giống như cọng bún mềm co quắp té lên giường, thật may là Tiêu Kinh Sơn vươn tay to đúng lúc vịn eo nàng lại.

Tiêu Kinh Sơn cứ như thế hút một lúc sau, nhìn không sai biệt lắm, lúc này mới rời khỏi tiểu anh đào hồng hào nhuận sáng bóng, thấp ách hỏi: "Như thế nào, bây giờ có dễ chịu hơn chút nào không?"

Mai Tử nhẹ nhàng gật gật đầu: "Ừ, tốt hơn nhiều."

Nhưng nàng chớp chớp mắt, cắn môi nói: "Bên kia cũng sướng."

Tiêu Kinh Sơn không thể làm gì khác hơn là nói: "Ừ, bên kia ta cũng giúp nàng hút."

Lần này hắn dứt khoát đem cả người nàng đặt xuống giường, mình thì nằm trước ngực nàng, hai tay bưng lấy chỗ đó từ từ hút.

Mai Tử nửa nhắm con ngươi hưởng thụ nam nhân hầu hạ, trong lòng lại bắt đầu hoang mang, nghĩ đến rõ ràng hắn thờ dốt nặng nề đủ để làm nóng cả nơi mềm mại, vả lại nàng thỉnh thoảng tiếp xúc nơi giữa hai chân hắn cũng cảm thấy lửa nóng thô cứng. Bận rộn này nửa ngày, thế mà nửa điểm động tĩnh hắn cũng không có.

Nàng đang suy nghĩ, ai dè Tiêu Kinh Sơn đột nhiên rời khỏi nàng, bàn tay thô lệ dịu dàng ma sát một phen, liền kéo quần áo qua che cho nàng.

Mai Tử không hiểu mở hé con ngươi.

Tiêu Kinh Sơn thấp ách giải thích nói: "Hút xong rồi."

Mai Tử chớp chớp con ngươi, nhìn kỹ hắn.

Tiêu Kinh Sơn vì nàng vén vén sợi tóc, nhẹ giọng nói: "Ta đi xem lò lửa một chút, nàng nằm xuống nghỉ một lát đi." Vừa nói hắn cũng không đợi Mai Tử nói thêm gì, liền xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Mai Tử sững sờ nhìn nam nhân nhà mình bỏ chạy, trong lòng lại lần nữa nổi lên nghi ngờ.

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 84

Mai Tử hồi tưởng lại lúc hai người quen biết, trong lòng không thể không nổi lên nghi ngờ. Nam nhân này tuy cách chuyện không được hay lắm, nhưng lúc ở trên giường thì đâu có hàm hồ như vậy. Lần thứ nhất không phải hắn đem nàng vùi dập trở qua trở lại khắp người đâu nhể nhại đó sao. Vì sao hôm nay nàng đã dùng lực như thế rồi mà hắn một chút cũng không có bất kỳ động tác nào. Thật sự không có cảm giác hay là đang cố ý tránh né?

Nghĩ chuyện này, Mai Tử đương nhiên không tránh khỏi nhớ tới lời mẹ trước lúc đi. Nàng vươn vai càn cái gương nhỏ đầu giường, đối diện soi soi, chỉ thấy nữ nhân bên trong vẫn giống như Mai Tử lại không giống như vậy. Giống là bởi vì vẫn còn đôi mắt long lanh của Mai Tử, không giống là bởi vì, hai má tròn hơn Mai Tử trước kia nhiều, mặt trái dưa đã trở thành mặt trái xoan.

Mai Tử sờ sờ mặt mình, vẫn bóng loáng như cũ mà, nhưng rốt cuộc vẫn không mềm mại bằng lúc mười sáu mười bảy tuổi, chẳng lẽ Tiêu Kinh Sơn thật sự chán ghét nàng rồi?

Mai Tử mặc dù cảm thấy theo tính cách của Tiêu Kinh Sơn thì việc này rất không có khả năng, nhưng trong lòng rốt cuộc vẫn chứa nghi ngờ, trên mặt có vài phần hạ xuống. Đang nghĩ như thế, bỗng nghe bên ngoài cửa lớn có người kêu: "Mai Tử tỷ có ở nhà không?"

Mai Tử xuyên qua cửa giấy nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy khuê nữ nhà Diêm lão út, bây giờ đã mười lăm mười sáu tuổi, mặc một thân vải thô áo hoa, đang đứng trước cửa nhoi đầu hướng trong nhà nhìn vào.

Mai Tử vội vàng kêu lên: "Ở trong nhà đây, vào đi."

Vừa nói, Tiêu Kinh Sơn từ phòng bếp đi ra, thấy khuê nữ Thủy Tụ nhà Diêm lão út liền hỏi thăm có chuyện gì. Khuê nữ nhà Diêm lão út nhìn thanh tú, nói chuyện hay cúi đầu cười, lúc này nhìn thấy Tiêu Kinh Sơn thì chưa nói chuyện mà má đã hồng, chớp con ngươi đen láy tò mò đánh giá Tiêu Kinh Sơn, mở miệng nhỏ giọng nói: "Mẹ ta nói vải may giày trong nhà đã có chút cũ, lại đây hỏi Mai Tử tử có dư vải không?"

Nhà Mai Tử vì có thêm em bé nên Mai Tử nương có kiếm vải về để dùng làm tả, lúc làm tả đương nhiên còn dư. Mai Tử nghe nương tử Diêm lão út muốn dùng liền kêu Thủy Tụ vào nhà, còn mình đứng dậy đi tới cái rương đầu giường lấy ra một xấp vải lẻ tẻ: "Trong này còn nhiều, muội xem có cái nào dùng được không? Cứ chọn đi."

Thủy Tụ mím môi cười cười: "Không cần, tùy tiện được rồi, có thể sử dụng là được."

Ngày xưa lúc Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn ở trong thôn không có người nào ngó ngang tới, Diêm lão út khi đó đối với mình không tệ, cho nên trong lòng Mai Tử ghi ân, đương nhiên đối với nữ nhi Diêm lão út - Thủy Tụ cực kỳ nhiệt tình. Bên này để Thủy Tụ chọn vải, bên kia để Tiêu Kinh Sơn vội vã rót nước nóng cho Thủy Tụ.

Tiêu Kinh Sơn theo lời Mai Tử rót một chén trà nóng bưng lại cho Thủy Tụ. Thủy Tụ đối với Tiêu Kinh Sơn vẫn tò mò, nghiêng đầu liếc nhìn len lén quan sát Tiêu Kinh Sơn. Nhưng lúc Tiêu Kinh Sơn đem nước trà cho nàng, nàng lại vội vã cúi đầu, mím môi nhỏ giọng nói: "Cám ơn Tiêu đại ca."

Mai Tử ở một bên nhìn, trong lòng cũng có chút buồn cười, nhìn dáng vẻ rụt rè của tiểu cô nương này làm nàng nhớ lại mình trước kia, nghĩ đến lúc đó mình cũng bộ dạng như thế này.

Tiêu Kinh Sơn không nghĩ nhiều, lại đây đưa nhìn mắt con trai, thấy tiểu tử kia đang ngủ say ngọt ngào, liền nói với Mai Tử: "Nàng nói chuyện với Thủy Tụ, ta xuống bếp xem lửa một chút."

Mai Tử nghĩ người này lại xuống bếp, liền mềm giọng trách: "Chẳng lẽ một ngày chúng ta muốn ăn tám bữa cơm à, sao cứ thỉnh thoảng chàng lại

xuống bếp nhìn vậy."

Tiêu Kinh Sơn bất đắc dĩ cười: "Dưới bếp đang hầm xương heo, hầm thì phải tốn nhiều thời gian."

Mai Tử gật gật đầu: "Vậy cũng tốt, chàng đi đi." Nàng lại chuyển đầu nhìn về phía Thủy Tụ rụt rè ngẩng một bên mép giường nhìn em bé: "Thủy Tụ, hôm nay trời rất lạnh, muội từ từ hãy về, ở đây uống chén canh nóng rồi lại bung một chén về cho cha mẹ muội."

Thủy Tụ vội vàng lắc đầu xua tay: "Không cần không cần, muội ăn cơm rồi." Miệng thì nói thế nhưng con người trong suốt lại chứa một chút tò mò cùng khát vọng.

Mai Tử cười cười trong lòng, nghĩ đến rốt cuộc vẫn là đứa nhỏ, ở sơn thôn này chưa ăn qua cái gì ngon, nghe nói có canh xương hầm dĩ nhiên là tham. Nàng liền thúc giục Tiêu Kinh Sơn nhanh nhanh đi xuống, lại kéo lấy Thủy Tụ nhìn em bé một chút, nói vài chuyện nhà.

Thật ra nồi xương heo vẫn phải hầm thêm một thời gian nữa, lúc này chưa đủ lửa, nhưng Tiêu Kinh Sơn biết Mai Tử nghĩ cho khuê nữ nhà Diêm lão út, có lòng mời người ta ăn ngon, liền vạch nắp nồi múc một chén canh nóng bung vào phòng.

Chén canh xương heo tỏa nhiệt nghi ngút, phía trên còn có lớp dầu trong vắt màu vàng, lò mờ có thể thấy được vài khối thịt nạc bên trong. Thủy Tụ thấy vậy, ngược lại nhất thời quên mất Tiêu Kinh Sơn là nam nhân phải e lệ cùng tò mò, con người lập tức bị hấp dẫn dán lên đó.

Lúc này là cuối mùa thu, mùa thu trong núi luôn chìm trong một tầng sương mù mênh mông, âm lãnh thâm lương làm người ta cảm thấy trong xương cũng lạnh. Người trong núi rất đơn giản, thường ngày chỉ ăn một chút quả núi rau dưa tạp lương mà thôi, trong bụng làm gì có thịt mỡ tỏa hương thương nũng như vậy. Thủy Tụ đơn thuần, không biết cách che giấu, lập tức nuốt nước miếng một cái.

Tiêu Kinh Sơn đem chén canh thịt đặt xuống cái bàn nhỏ trên giường, lại đem bát dĩa lên, Mai Tử liền chiêu đãi Thủy Tụ ăn.

Lúc đầu Thủy Tụ không được tự nhiên, xấu hổ không dám động dĩa, nhưng lại không nhịn được nhiệt tình của Mai Tử, vẫn cầm dĩa bưng chén lên. Bưng chén lên rồi, Thủy Tụ vẫn như cũ không dám ăn, ngược mắt nhìn Tiêu Kinh Sơn một chút, nhỏ giọng hỏi: "Mai Tử tỷ, Tiêu đại ca không ăn sao?"

Mai Tử cười liếc nhìn Tiêu Kinh Sơn, giải thích nói: "Chút nữa hẳn ăn sau." Vừa nói Mai Tử vừa ngược mắt liếc Tiêu Kinh Sơn, trách: "Chúng ta ở trong này ăn cơm, chàng ở đây nhìn cái gì, làm Thủy Tụ không được tự nhiên."

Tiêu Kinh Sơn nghe Mai Tử nói như thế thì cười, liền từ bên cạnh tìm một cái tá sạch đặt xuống đầu giường: "Lỡ con tiểu thì thay cho nó." Để tá xuống, lúc này hẳn mới hướng Mai Tử và Thủy Tụ nói: "Hai người ăn trước, ta ra ngoài bỏ củi."

Mai Tử gật gật đầu, nhớ tới con lừa cùng con ngựa nhà mình, lại căn dặn nói: "Đừng quên cho ngựa ăn."

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên đáp ứng, cỏ khô cho gia súc sớm đã được chuẩn bị, ngựa cùng lừa dĩ nhiên sẽ cho ăn.

=====

Thủy Tụ nhìn Tiêu Kinh Sơn quay người đi ra ngoài, lại vênh cổ lên xuyên qua song cửa nhìn hẳn đi tới chỗ chuồng lừa cho lừa ăn, sau đó bắt đầu cong lưng chẻ củi, không nhịn được liền nói: "Mai Tử tỷ, số tỷ thật tốt a, thế nhưng gặp được Kinh Sơn đại ca, đời này coi như hưởng phúc bất tận."

Mai Tử biết mình nên cho Tiêu Kinh Sơn một chút mặt mũi trước mặt Thủy Tụ, nhưng suy nghĩ một chút, vừa rồi mình chủ động như vậy cũng không làm hẳn động tay động chân được, trong lòng vẫn có chút không vui, liền liếc mắt ra ngoài một cái nói: "Đây cũng không xem là gì."

Ngoài miệng nói những lời này nhưng trong lòng bỗng nhiên lại cảm thấy mình buồn cười, kỳ thật mình đối với Tiêu Kinh Sơn là 100 cái 1000 cái hài lòng, chỉ là bất mãn một chuyện nhỏ lúc trước mà thôi.

Thủy Tụ mở to mắt, vô cùng hâm mộ nhìn Mai Tử: "Mai Tử tử, ở nhà muội, cha muội đối với mẹ muội thế nào muội đây nhìn rất rõ ràng. Tất cả nam nhân trong thôn chúng ta thường ngày làm việc thế nào muội cũng không phải không biết, nhưng có ai có thể giống Kinh Sơn đại ca đối tốt quan tâm tử vậy đâu."

Cuối cùng nàng không nhịn được thở dài: "Sau này muội cũng mong có thể giống Mai Tử tử tốt số như vậy."

Nàng nói lời này, trong lòng Mai Tử ngược lại cười cười, an ủi: "Yên tâm, sau này nam nhân của muội còn tốt hơn cả của nhà Mai Tử tử."

Thủy Tụ lại lắc lắc đầu, chớp mắt nhìn bóng dáng ngoài cửa sổ: "Làm sao có thể, người người phụ cận vùng này ai cũng biết, Kinh Sơn đại ca là người tốt trăm người có một."

=====

Thủy Tụ đi rồi, Tiêu Kinh Sơn cũng bỏ củi không sai biệt lắm, vào bếp rửa tay một cái liền tiến vào nhà.

Tiến vào phòng, hắn thấy Mai Tử đang nghiêng người dựa vào giường nghiêng đầu quan sát hắn, nhìn tới mức hắn có chút không tự nhiên.

"Sao lại nhìn ta như vậy?" Tiêu Kinh Sơn cầm khăn tay lau lau, trong miệng hỏi như thế.

Mai Tử cười trêu ghẹo nói: "Bây giờ ta mới biết, thì ra chàng là nam nhân tốt trong trăm có một tám, trăm dặm quanh thôn, làm cho bao nhiêu tiểu cô nương để ý chàng."

Lời nói nói ra làm Tiêu Kinh Sơn bất đắc dĩ cười: "Xem nàng nói kìa, sao ta không biết chút nào vậy."

Mai Tử nghiêng mắt nhìn hắn, nhìn một lúc rồi chợt cầm cái tã trước mắt ném qua, trong miệng trách cứ nói: "Hừ, ta thấy chàng thật ra rất biết cách câu dẫn tiểu cô nương vui vẻ!"

Tiêu Kinh Sơn đương nhiên không bị một cái tã nhẹ như lông rơi trúng đầu. Hắn đưa tay ra cái tã liền bị hắn tinh chuẩn cầm trong tay. Hắn cũng nhìn ra nương tử mình trong lòng không được thoải mái, liền ngồi bên giường, bắt lấy tay Mai Tử, rất oan uổng nói: "Ta đâu có câu dẫn tiểu cô nương vui vẻ đâu?"

Mai Tử lại tranh luận với hắn, miệng nói: "Chàng chính là câu dẫn tiểu cô nương vui vẻ!"

Tiêu Kinh Sơn bất đắc dĩ: "Không có, ta chưa từng để ý bất kỳ tiểu cô nương nào."

Mai Tử nhìn hắn thực uất ức, trong lòng suy nghĩ một chút mình thật sự cũng có điểm quái nháo vô lý, liền lời nói gió một phen, cố ý cười nói: "Chàng thực sự chưa từng để ý bất kỳ tiểu cô nương nào?"

Tiêu Kinh Sơn nghiêm túc lắc đầu: "Chưa từng để ý."

Mai Tử lại hì hì cười một tiếng, con ngươi sáng trong hư đốn nhìn hắn: "Lúc đó ta cũng là một tiểu cô nương thanh tú trong sơn thôn, vậy chẳng lẽ chàng cũng chưa từng để ý ta?"

Tiêu Kinh Sơn nhìn dáng vẻ hư đốn của nàng, ngược lại nhất thời không nói nên lời, vạn không nghĩ tiểu nương tử rụt rè của mình ngày xưa bây giờ đã sớm học được cách đào một cái hố để mình nhảy vào.

Mai Tử lại không tha, bắt tay hắn thúc giục: "Mau nói, ngày đó vì sao chàng lại lấy ta, rốt cuộc là nghĩ thế nào? Chẳng lẽ chàng thật sự chưa từng liếc ta cái nào?"

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 85

Tiêu Kinh Sơn ng ỡ ở mép giường, cười nhìn nàng nói: "Đ ều là chuyện lâu như vậy r ỡ, ai còn nhớ đ ược."

Mai Tử đ ương nhiên không nghe, tay nhỏ bé kéo bàn tay to của h ắn, bất m ẫn đ ắm đ ắm lòng bàn tay h ắn vài cái: "Ch ẳng lẽ lúc đ ó chàng một cái cũng không nhìn ta, chỉ vì đ ã cứu ta nên mới đ েম ta cưới v ề nhà?"

Tiêu Kinh Sơn đ ưa tay ra đ ể nàng đ ể đ ắm hơn, trong miệng mang theo ý cười nói: "Khi ấy cái mạng nhỏ của nàng thiếu chút nữa cũng không còn, cả người đ ều đ ược ta cứu v ề, sau này cũng là ta ôm nàng v ề nhà , làm sao có thể nhìn cũng không nhìn đ ây."

Mai Tử suy nghĩ một chút thấy cũng đ úng, h ỡ ức lúc đ ó nhỏ giọt trở lại, trong lòng vừa ngọt vừa chua, cuối cùng vẫn không nhin đ ược lệch đ ầu tồ mò hỏi: "Khi ấy chàng thấy dáng vẻ ta thế nào, trong lòng nghĩ thế nào?"

Tiêu Kinh Sơn nghe nàng nhắc tới quá khứ, con người cũng mang theo đ iềm h ỡ ức, cảm khái nói: "Lúc đ ó nàng là đ ứa nhóc, ngây ngốc, cố tình lại cố chấp muốn chết. Khi ấy ta li ền nghĩ, tiêu cô nương này a, vừa nhìn li ền biết tính tình bướng bỉnh, ta phải lấy nàng v ề nhà, nếu không — — " h ắn nói đ ến đ ây ngược lại tr ầm ngâm , không nói tiếp nữa, chỉ mỉm cười nhìn kỹ Mai Tử.

Mai Tử nóng lòng, kéo lấy tay của h ắn hỏi: "Nếu không thì như thế nào?"

Tiêu Kinh Sơn lại cười ra tiếng: "Nếu ta không lấy nàng v ề nhà, nàng ấy dáng vẻ ngây ngốc như vậy, không biết sau này có thể sống nữa hay không."

Mai Tử nghe hắn nói như thế vẫn cảm thấy không đủ, chớp mắt nhìn hắn, bất mãn nói: "Chẳng lẽ chàng cứu A Hoa A Thảo gì gì đó cũng muốn mang về nhà?" Lời này nói ra liền nghĩ thấy nhỏ nhỏ vị chua r ối. Chuyện này thật ra chỉ thuộc loại dấm chua nhỏ nhỏ, sau này nếu nhớ lại có thể xem là ký ức đẹp, nhưng nếu ngâm lâu thì chua này càng ngày càng nồng.

Tiêu Kinh Sơn biết bình dấm nhỏ này không nên đựng vào, mà chuyện đó cũng không muốn nói nhiều. Hắn lập tức lên giường, đưa tay ôm nàng vào lòng, cúi xuống tóc nàng mang theo nụ cười đùa giỡn nói: "A Hoa A Thảo làm gì tốt bằng Mai Tử, có thể ăn có thể sờ, không có chuyện gì còn có thể cùng sinh con."

Hơi thở Tiêu Kinh Sơn nóng bỏng mang theo mùi vị phái nam phun lên cổ, lên má Mai Tử, làm cả người nàng nhất thời mềm xuống, cười cười liếc hắn một cái, oán giận nói: "Chàng chỉ được cái nói, lúc này còn bỏ chạy xuống bếp đó thôi."

Tiêu Kinh Sơn lấy cầm râu chống lên đỉnh đầu nhỏ đẩy tóc mềm của Mai Tử, nhẹ giọng nói: "Ta biết ngay nàng sẽ suy nghĩ miên man, chúng ta cũng cùng nhau lâu như thế, nàng còn chưa tin ta?"

Mai Tử cắn môi nói: "Ta dĩ nhiên tin chàng, nhưng chàng cũng nói rõ ràng đi, chẳng lẽ chàng thật sự chê ta sinh con xong thì đáng người biến dạng?"

Tiêu Kinh Sơn nghe ra uất ức trong lời nói của nàng, không nhịn được cười ra tiếng, cầm lấy mấy sợi tóc rơi trên vai nàng nói: "Nàng quả nhiên vẫn là bé ngốc, ta làm sao có thể chán ghét nàng. Với lại ——" Con người hắn như có như không quét qua bộ ngực được một tầng quần áo che lấy, hai đoàn trắng nõn còn lờ mờ có thể thấy được: "Tiểu Mai Tử của ta, sinh con xong, thật đúng là chín triệt để."

Giọng nói Tiêu Kinh Sơn trầm thấp, trầm thấp giống như cái tay của hắn đang vuốt ve tóc nàng, xuống vai r ối xuống nữa, dẫn một tia thở dài thỏa mãn.

Nói đến đây, Mai Tử dứt khoát nói thẳng: "Vậy lúc sáng sao chàng lại tránh ta? Ta đã vậy, chàng vậy mà còn chạy." Lời này quá mức thẳng thắn, cứ thế làm khuôn mặt Mai Tử đỏ hồng.

Tiêu Kinh Sơn thấy vậy không nói lời nào, khuôn mặt lảng giác chôn trong hốc cổ nàng chốc lát, lúc này mới hăm hăm nói: "Quá sớm đối với thân thể nàng không tốt."

Mai Tử không tin: "Nào có, mẹ ta nói, ra khỏi thán là có thể, với lại người ta A Kim Hồng Tảo chúng nữ tất cả đều như vậy."

Tiêu Kinh Sơn lại than một hơi, đem nàng ôm chặt áp sát trước ngực, thấp ách ở bên tai nàng nghiêm túc nói: "Thật ra ta cũng không hiểu lắm, vốn dĩ trước đây lúc ở trong quân, có một vị lão đại phu từng nói với một vị đồng bào như thế, khi ấy không khéo ta nghe được."

Hắn cẩn nhẹ xuống tai Mai Tử, nhẹ giọng nói: "Dù ta không biết thật giả, nhưng nghĩ trẻ một chút luôn không xấu."

Mai Tử trước có suy đoán qua, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ ra hắn tránh mình như thế lý do là vậy, trong lòng không khỏi dâng lên ý nghĩ ngọt ngào, miệng liền nói: "Nếu là lão đại phu nói, vậy thì chắc là đúng thế. Người trong núi chúng ta mặc dù đều nói ra khỏi thán là có thể, nhưng người ở đây khó tránh có một số việc không biết."

Tiêu Kinh Sơn gật gật đầu, ở bên tai nàng khàn khàn nói: "Chờ qua mười ngày tám ngày nữa là được rồi, đến lúc đó ta sẽ một ngụm xơi nàng."

Có lẽ câu này của hắn quá trần trụi, có lẽ là vì nhiệt khí phun nhẹ bên tai mẫn cảm của nàng, lỗ tai Mai Tử lại hồng, một lúc sau mới cúi đầu nhỏ giọng nói: "Chàng nhin như vậy không khó chịu chứ?"

Môi hỏa nhiệt của Tiêu Kinh Sơn ở hai bên má nàng mèm nheo, hạ giọng lầm bầm nói: "Có khó chịu. . . . ." Hắn thở dốc đã dồn dập, lồng ngực liền áp chặt lấy phần lưng Mai Tử, mà phía dưới, cây lửa nóng kia đã chống lại mông mềm mại của Mai Tử rồi.

Mai Tử cắn cắn môi, khua lên dững khí đưa tay mò xuống dưới, lục lợi cỏi dây lưng vải thô của hắn, sau đó tay nhỏ bé do dự đi xuống.

Cả người Tiêu Kinh Sơn cứng đờ, khi hắn còn chưa kịp phản ứng thì Mai Tử đã duỗi vào, chờ hắn phản ứng lại thì hắn đã không muốn ngăn cản.

Hai tay mềm mại trơn nhẵn cứ vậy thăm dò duỗi vào, ở nơi nguồn suối thần bí của phái nam ngày xưa từng hành hạ nàng vô số lần, bây giờ cũng đang cứng rắn chống lấy nàng.

Hô hấp của Tiêu Kinh Sơn trở nên hơi đục, hai bàn tay đem Mai Tử ôm chặt hơn, chặt đến cơ hồ muốn đem khám vào lồng ngực của mình, mà phía dưới cũng không khỏi tự chủ giơ cao, để Mai Tử lục lợi dễ chịu hơn.

Lúc Mai Tử do dự đem cây thô cứng lại nhiệt năng siết trong tay, Tiêu Kinh Sơn hít một hơi, lập tức hắn xoay mặt Mai Tử lại, môi sôi sục tinh chuẩn bắt được nàng, vội vàng gặm ăn, mà bàn tay từ lâu đã không tự chủ được bắt lấy mềm mại nảy lên đầy đặn trước ngực nàng, vội vàng mà khắc chế vuốt ve.

Mai Tử chợt cảm thấy mình giống như một con mồi nhỏ, mà Tiêu Kinh Sơn dĩ nhiên chính thợ săn dững mãnh. Mai Tử một Tiểu Bạch Thỏ yêu kiều như vậy, dĩ nhiên trốn không khỏi tay thợ săn, thế là liền bị lặp đi lặp lại giày xéo vuốt ve gặm ăn, này gặm ăn dùng sức vội vàng làm Mai Tử cảm thấy hắn giống như muốn đem nàng nuốt cả vào bụng.

Thân thể cùng nội tâm Mai Tử bị hắn mãnh liệt gặm ăn như thế, hóa thành một dòng nước, phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Nàng đã không tự chủ được giơ cao bộ ngực đầy đặn, vắn vẹo bờ eo mềm mại, mề nheo giữa hai chân thợ săn dững mãnh, thậm chí là câu dẫn.

Dương nhiên, tay của nàng cũng chưa từng buông lỏng, tay nhỏ bé của nàng càng chặt thứ kia vì động tác của mình mà càng bành trướng ra. Vật kia nóng tay, lò mờ có rung động, này tất cả đối với Mai Tử mà nói thì vừa xa lạ lại vừa quen thuộc. Xa lạ bởi vì nàng thực sự chưa từng chủ động cầm qua nó như vậy, quen thuộc là vì, loại nhiệt năng cùng lò mờ rung động này

từng ở bên trong thân thể nàng đi vào quá nhiều lần, lại từng trong nhiều lần đó làm cho nàng không biết bao nhiêu ban đêm tới cao trào.

Nếu như nói trước kia Tiêu Kinh Sơn cảm thấy nương tử của mình đã trở thành một quả Mai Tử chín muồi, vậy bây giờ hẳn liền hiểu, khóa Mai Tử này chẳng những chín, còn có độc, độc trí mạng, làm cho hắn không có cách nào khống chế chính mình.

Cuối cùng hắn không nhịn được nữa rống to một tiếng, nhanh chóng cởi quần vải thô của mình ra, ngửi chồm đối diện khuôn mặt mềm mại của Mai Tử, thế là làm cây sắt nóng kia liền nảy lên trước mắt Mai Tử.

Mai Tử biết mình chơi lửa, môi hồng của nàng hơi mở, chớp con ngươi mênh mông nhìn hung thần ác sát trước mắt, nhất thời giữa không biết làm thế nào cho phải.

Lúc này Tiêu Kinh Sơn đã không khống chế được mình nữa, hắn có chút thô lỗ nâng mặt nàng lên, ngón cái thô lẹ xẹt qua môi nàng, cứ thế môi nàng liền bị cưỡng chế mở ra.

Tròng mắt của hắn thâm trầm, dục vọng tràn đầy, hắn cúi đầu cắn răng nói: "Nàng tiểu Mai Tử này!"

Nói xong lời này, hắn liền đem cây nhiệt nung kia thử bỏ vào cái miệng đang bị buộc mở ra của Mai Tử.

Lúc đầu Mai Tử còn chưa phản ứng lại, sau này biết ý của hắn, không cần hắn tách môi mình nữa, tự nàng thử dùng cánh môi cùng đầu lưỡi của mình bọc lấy món đồ đáng giận kia.

Thế là môi lưỡi ôn nhuận mềm mại liền bọc món đồ kiên cường phát giận kia, ẩm ướt bọc mờ mờ bành trướng rung động, đó tư vị mất hồn nhất trên đời này, là nửa đêm vô số lần mơ thấy vọt lên rung động mà quen thuộc khó quên nhất.

Tiêu Kinh Sơn nheo con ngươi đầy dục sắc, gằm nhẹ phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Hai mắt Mai Tử mê ly, ngẩng đầu quỳ gối, hai tay vô cùng tự giác bưng lấy gốc rễ của hần, miệng động một cái bắt đầu bú ắn. Mà lúc này vì nàng quỳ nên áo khoát đơn thu ần phủ trên người đã chảy xuống, thế là hai đoàn no đủ li ền thuận theo động tác nàng mút ắn phóng đ ăng xuất ra sóng lớn mê người.

Lúc đầu Tiêu Kinh Sơn còn đ ắm chìm trong tư vị khó nói, sau này phát hiện động tác của Mai Tử lạnh nhạt, món đ ồ của hần ki ền khát đã lâu làm sao có thể thỏa mãn với động tác nhẹ như thế. Thế là hần li ền thử di động trước sau trong miệng nàng. Động một cái hần li ền phát hiện tư vị hơn người, loại cảm giác này thế nhưng một chút cũng không thua tư vị làm người khó quên ở miệng dưới.

Lúc đầu Mai Tử có chút không thích ứng với động tác của hần, sau này dần dần thích ứng đ ược, li ền nhẹ nhàng phối hợp theo động tác tiến công của hần.

Động tác tiến công của Tiêu Kinh Sơn lúc đầu còn e sợ làm Mai Tử đau nên có phần khắc chế, sau này hưng khởi, li ền thật sự không có cách nào bận tâm nữa, động tác dần dần cu ồng mãnh, làm cho nước miếng bạc thuận theo miệng lưỡi Mai Tử chảy xuống, nước bọt nhỏ giọt lên hai khóa trắng nõn m ềm mại của Mai Tử.

Cuối cùng động tác của Tiêu Kinh Sơn giống như lũ bất ngờ bộc phát đột nhiên mãnh liệt, hần cắn răng hướng bên trong tìm tòi, sau đó cả người đột nhiên cứng ngắc. Hần rất nhanh phản ứng lại, nhanh chóng rút ra. Mai Tử còn há miệng bị vây trong mê mang khó hiểu, đột nhiên li ền thấy vật kia phun ra dòng nước trắng đục, dòng nước này lập tức phun lên mặt, có chút còn ven theo cằm chảy xuống ngực trắng nõn.

Tiêu Kinh Sơn tích tụ lâu ngày đ ược phóng thích, kịch liệt thở dốc chặt chẽ không ngừng ôm lấy bả vai Mai Tử. Mai Tử chỉ cảm thấy thứ màu trắng đục này dính lên mặt có chút trơn dính, lại có chút nóng, li ền đ ụng hần một cái.

Tiêu Kinh Sơn thở dốc thở bình tĩnh lại, lúc này mới thò người qua c ần một cái khăn thay Mai Tử lau khuôn mặt cùng phía dưới.

Mai Tử xụi lơ dựa vào đầu vai hắn, mặc cho hắn lôi kéo. Trước kia Tiêu Kinh Sơn sợ không khắc chế được mình, vì vậy không có can đảm đụng nàng. Bây giờ tạm thời được giảm bớt, liền rõ ràng dùng bàn tay thô lệ nắm lấy đoàn phấn nhọn nhẹ nhàng vuốt ve đùa bỡn, chỉ vậy cũng đủ làm cho thân thể Mai Tử vận vẹo không thuận không dung.

Tiêu Kinh Sơn thấp ách cười ra tiếng, cuối cùng bàn tay thô lệ lục lợi đến phía dưới, lướt qua sông núi, xuyên qua sân cỏ, đi tới bên dòng suối nhỏ, chỉ thấy đã có nước chảy róc rách.

Tiêu Kinh Sơn dẫn đầu ngón tay bắt đầu hướng bên trong tìm kiếm, vì nơi này lâu ngày chưa có khách đến thăm, nhất thời Mai Tử có chút không thích ứng, không nhịn được phát ra một tiếng rên khẽ.

Tiêu Kinh Sơn lại chưa từng ngừng nghỉ, này ngón tay thô lệ thử đi vào, liền dẫn lấy nước mật trong suốt, mềm dẻo nhớt tấp nập, một chút lại cọ cọ phía trước, chọc cho cả người Mai Tử run rẩy một trận, chỉ có thể chặt chẽ ôm lấy bờ eo của hắn, cắn bờ vai của hắn.

Tiêu Kinh Sơn đờ hờ phân nửa ngón tay đi vào rồi con người thâm trầm chỉ nhìn chằm chằm hai má hồng đẹp của Mai Tử, ách thanh nói: "Đau không?"

Cả người Mai Tử đang bị hắn ôm lấy, lúc này nheo con người mở môi nói: "Không đau . . . . . Có chút. . . . ."

Tiêu Kinh Sơn nhíu mày, thì thầm hỏi: "Như thế nào?"

Mai Tử nhíu nhíu mày, nghiêm túc cảm thụ tư vị ngón tay này mang đến, cuối cùng khuôn mặt vẫn hồng, chôn trên ngực hắn nheo tiếng nói: "Có chút ngứa. . . . .Chàng động một chút. . . . ." Lời này vừa nói, thân thể liền co rút một cái.

Tiêu Kinh Sơn thấp ách mà cười ra tiếng, cúi đầu hôn hôn bên tai nàng, nhỏ giọng nói: "Yên tâm, ta sẽ . . . . ."

Mai Tử cho là hắn sẽ như trước đây thật lâu từng làm qua bắt đầu đi vào, nhưng ai dè hắn lại không làm thế, mà lại dùng một ngón tay khác độc ác ở bên trong dao động, tư thế kia lại giống như muốn đem cả người nàng xé toạc ra.

Mai Tử "A" phát ra một tiếng kêu m ãm mại, trong miệng oán giận nói: "Đừng, chàng người xấu này!"

Tiêu Kinh Sơn cúi đầu "Ừ" một tiếng: "Ta sẽ nhẹ một chút."

Sau đó Tiêu Kinh Sơn quả nhiên nhẹ hơn nhiều, đầu ngón tay ở nơi bí ẩn đi vào đi ra. Mai Tử từ khi sinh con liền cực kỳ nhạy cảm, lúc này bị đầu ngón tay thô l ệ của Tiêu Kinh Sơn vượt ve đùa bỡn, miệng suốt liền kh ẽ run rẩy, phún ra nhiều nước mắt hơn.

Lúc này cả người Mai Tử đều trở nên m ãm mại, thân thể cân đối hiện lên một lớp phấn h ồng dụ người, lại thêm con người mê l ỵ, cái miệng nhỏ thỏ nhẹ, thật sự giống như Mai Tử chín mu ồi dụ người.

Tiêu Kinh Sơn lấy chòm râu mảnh vụn cọ cọ lên ngực cân đối của nàng, trong miệng thì th ầm nói: "Thật muốn muốn nàng làm cho ta l ần nữa. . . . ."

Mai Tử còn chưa kịp nói gì, bỗng nghe bên cạnh có tiếng khóc của trẻ sơ sinh thanh thúy vang lên, cuống quít quay nhìn, chỉ thấy tiểu tử đang ngủ bên giường đã tỉnh.

Mê l ỵ trong mắt Mai Tử liền lập tức theo gió bay đi, bất mãn đẩy Tiêu Kinh Sơn trên người chỉ đạo: "Con khóc r ồi kìa, chắc là đói, chàng mau tránh ra, ta đi ôm nó."

Lúc này Tiêu Kinh Sơn thời thanh tỉnh, những thứ thì th ầm m ẽ nheo khàn khàn thống thống kia đều vút đi lên chín tầng mây. Hắn cuống quít ng ỡ dậy phủ thêm áo cho Mai Tử, lại vội vàng đem qu ần của mình mặc vào r ồi xuống giường, trong miệng còn nói: "Nàng nhìn nó một chút, ta đi lấy tã."

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 86: Đêm Tuyết Lớn, Có Khách Từ Phương Xa Đến

Vài ngày nay tuy Mai Tử đã xuống giường được rồi nhưng thằng bé không chịu rời mẹ, phần lớn thời gian Mai Tử đều phải bế nó trên người, thế là bên trong bên ngoài mọi việc vẫn phải do Tiêu Kinh Sơn làm. Còn may bây giờ đang là mùa đông, không năm nào núi không đầy tuyết, Tiêu Kinh Sơn coi như có đi ra ngoài cũng sợ rất khó kiếm được thú vật còn sống. Mà mùa đông đến, hắn đã sớm tích trữ đủ các loại thịt lương thực trong hầm đất, đủ để bọn họ dùng trong mùa đông.

Tiêu Kinh Sơn làm xong công việc dưới bếp, nhàn đến vô sự liền đi sửa chữa hàng rào. Thỉnh thoảng gặp phải bão tuyết, hắn liền vui vẻ ôm Mai Tử cùng con nằm trên giường, nói chuyện trước kia, nhìn tuyết ngoài cửa sổ một chút, giỡn chọc con trai một phát.

Đứa bé này mới đầy tháng, mũi đã ra mũi mắt đã ra mắt. Theo Mai Tử nương thì đứa bé này ngày thường đoan chính, môi hồng răng trắng, sau này sợ sẽ chuyên đi chọc ghẹo cô nương nhà người ta.

Mai Tử nương nói lời này, tiểu tử vừa đúng nghe được, liền hứng thú uốn éo đầu nhìn qua, con người tĩnh lặng trong suốt tò mò quan sát Mai Tử nương. Mai Tử ở bên cạnh thấy vậy, vội vàng thừa dịp dạy nó: "Đây là bà ngoại, gọi bà ngoại đi con." Tiểu tử rất cho mẹ mặt mũi, tuy không thực sự nói được từ bà ngoại nhưng ngược lại lại hướng Mai Tử nương nhếch miệng cười.

Này cười một tiếng chọc cười Mai Tử nương, nàng mừng đến hứng thú hôn hôn trán đứa bé. Hôn xong rồi, Mai Tử nương cảm khái nhìn tiểu tử: "Đứa bé này đặt tên là gì, trong lòng các con có tính toán gì chưa?"

Chuyện tên này, buổi tối Mai Tử nằm trong lòng Tiêu Kinh Sơn nghĩ qua rất nhiều, nhưng nàng nghĩ một cái lại hủy một cái, cảm thấy bất luận cái tên nào cũng có điểm không xứng với tiểu bảo bối của mình. Nàng bất đắc dĩ chọt chọt lồng ngực Tiêu Kinh Sơn để hấn nghĩ, nhưng Tiêu Kinh Sơn lại khước thuyết không vội.

Mai Tử nghi ngờ nhìn Tiêu Kinh Sơn, cuối cùng cho ra một kết luận: "Chàng cũng không có ý kiến gì hay đúng không?"

Tiêu Kinh Sơn lại cười: "Cứ cho là ta có ý kiến hay, chỉ sợ nàng cũng cảm thấy không xứng với thiên hạ đệ nhất người thấy người yêu của nàng."

Mai Tử chọt cảm thấy hấn cười mang theo một tia chế nhạo, không nhịn được nâng quyên đầm qua: "Chẳng lẽ tâm can của ta không phải tâm can chàng sao? Chẳng lẽ con trai chúng ta không phải là người thấy người yêu sao?"

Tiêu Kinh Sơn cười nhạt bắt lấy nắm tay nàng: "Hôm nay tâm trí nàng trừ tâm can nàng ra, còn có người khác nữa sao?"

Mai Tử chọt cảm thấy lời hấn nói có dụng ý, xem xét hấn một lúc, cuối cùng chọt nói: "Chàng đã lớn đến chừng này rồi, lại đi ăn dấm chua của con trai à."

Tiêu Kinh Sơn đem nàng ôm vào lòng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng bất mãn nói nhỏ: "Trước đó vài ngày nàng còn nói ta chán ghét nàng, sao hôm nay trong đầu chỉ nghĩ đến con trai, chuyện kia không cần suy nghĩ nữa rồi hả?"

Có lẽ vì hấn nhỏ tiếng có nhiệt khí phun đến mặt khiến má Mai Tử có chút phát nóng, lúc này nàng chọt ý thức đến chuyện kia trước đó xác thực mình thật lâu không ngờ. Mấy ngày nay một lòng nghĩ về con trai, xác thực bỏ quên hấn.

Tiêu Kinh Sơn nhìn con trai ngủ say bên giường một chút, ôm chặt nàng nhỏ tiếng: "Bây giờ có thể đẩy, có muốn thử một lần hay không?" Vừa nói

lời này, vật cứng đã chổng lại phía dưới Mai Tử.

Mai Tử nhích tới gần thân thể hắn, mặt nhỏ chôn vào ngực hắn, nhẹ nhàng gật đầu một chút.

Này cả đêm, bên ngoài bão tuyết lông ngỗng đổ xuống.

Đứa bé ngủ đến hương vị cực kỳ ngọt ngào, chưa từng quấy nhiễu đến hai vợ chồng.

Này cả đêm, trên giường bị một mảnh lửa nóng hun đỏ, chăn nệm vẫn khả nghi động đến động đi, bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng rên rỉ cùng thể lượng gằn nhẹ.

=====

Ngày hôm sau, Mai Tử ôm đứa bé nằm nghiêng trên giường, Tiêu Kinh Sơn thì đã xuống giường. Đầu tiên hắn nhóm lửa làm cơm, sau đó bắt đầu quét dọn sân tuyết.

Lúc này bầu trời vẫn như cũ lẻ tẻ có tuyết rơi, từng mảnh bông tuyết rơi xuống tóc cùng áo da sói của hắn, giống như đóa hoa trắng nhỏ làm đẹp. Hắn đang cúi đầu quét, bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân cùng tiếng người hỗn loạn.

Tiêu Kinh Sơn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy chỗ không xa có một đám người, gian nan ở trong tuyết dất ngựa đi tới.

Đám người này phủ áo da, trên đầu còn mang theo mũ da to, cứ thế làm Tiêu Kinh Sơn chưa nhận ra bọn họ là ai ngay. Nhưng rất nhanh hắn liền nhận ra tư thế dáng đi của những người đó, đây không phải bọn cướp ngày xưa sao!

Tiêu Kinh Sơn để xuống cây chổi đang quét, đi tới cửa, hướng những người đó vẫy tay, trầm thấp hô: "Chiếm Phong!"

Người đến chính là Bùi Chiếm Phong thống lĩnh đám người kia. Đám người từ xa xa thấy Tiêu Kinh Sơn hướng bọn họ vẫy tay, ai ai cũng hết sức cao hứng, trong miệng lớn tiếng kêu hô, chạy nhanh kéo ngựa hướng bên này đi, có người còn dứt khoát bỏ ngựa chạy tới.

Mai Tử ở trong nhà cũng nghe động tĩnh, từ cửa sổ dò đầu nhìn qua, vừa nhìn liền thấy bọn Bùi Chiếm Phong, vui mừng xuống giường chạy ra ngoài, chạy vài bước mới phát hiện không mang giày.

Chờ mang giày chạy ra thì đám người kia đã đến cửa nhà, ai ai cũng để ngựa xuống đi vào nhà.

Cái sân vốn đã quét tước sạch sẽ vì đám người này đến lần nữa lại trở nên lằng lộn, nhưng Tiêu Kinh Sơn và Mai Tử đương nhiên không để ý đến chuyện này, bọn họ toàn tâm toàn ý hoan nghênh những vị khách gấp gáp đến trong bão tuyết.

Tiêu Kinh Sơn mời bọn Bùi Chiếm Phong vào nhà, bọn họ hoặc là ngồi hoặc là đứng. Mai Tử vội vã chui vào bếp đem nước nóng Tiêu Kinh Sơn sớm nấu pha trà bung lên, ly trà không đủ dùng, không thể làm gì khác hơn là cầm chén đến dùng. Mỗi người một chén, nhất định phải để bọn họ uống ngụm trà nóng sưởi ấm thân thể trước.

Hai bên nói chuyện, Mai Tử và Tiêu Kinh Sơn lúc này mới biết, thì ra bọn cướp ngày xưa đã sớm rời khỏi quân doanh. Nhưng bọn họ nghĩ không thể cứ thế chạy đến thôn Bích Thủy, sợ quấy rầy mọi người, thế là ở bên ngoài đại giang nam bắc mò mẫm đi dạo một vòng, ngắm nhìn cảnh đẹp, mắt thấy mùa đông đến rồi, lúc này mới hướng trong này chạy tới.

Trong đó có một người vỗ lấy ngực nói: "Chúng ta nghĩ mùa đông đến rồi, lẽ như ở đây sói hổ gì đó mò đến, huynh đệ chúng ta ở đây cũng giúp được một phần."

Một người khác thở dài một hơi: "Ai, ai dè mới tiến vào núi liền đụng phải bão tuyết, nhóm người chúng ta lại bị lại đường trong thâm sơn này."

Tiêu Kinh Sơn nghe, vội hỏi Bùi Chiếm Phong chuyện thế nào. Bùi Chiếm Phong lúc này mới giải thích: "Vốn nghĩ lâu không gặp Tiêu tướng quân cùng phu nhân, chúng ta muốn chuẩn bị chút lễ gặp mặt nên tiến vào núi kiếm chút đồ quý. Ai dè chúng huynh đệ không tinh đường núi, thế nhưng đi lạc đường, không may đụng phải bão tuyết đêm qua. Chúng ta ở trong rừng tránh cả đêm, nhìn trời đã sáng bão tuyết đã nhỏ lại lúc này mới đi qua đây."

Tiêu Kinh Sơn cùng Mai Tử vạn không ngờ thế nhưng còn có thể như thế, nghĩ đến tối hôm qua bọn họ ở trong chần đốt lửa tới trời thì bọn cướp đáng thương đang phải ở trong sơn động chịu lạnh, cũng có chút không đành lòng.

Nhưng Bùi Chiếm Phong rất nhanh an ủi nói: "Mặc dù không thể kiếm được đồ tốt gì, nhưng chúng ta vẫn có mang đồ bên ngoài về cho tướng quân cùng phu nhân."

Người đứng một bên nói: "Đâu là đồ quý cả, có tổ yến bổ cho thân thể!"

Người khác nói: "Còn có vòng tay cho tiểu bảo bối."

Một người khác nữa nói: "Phía bên ta còn chuẩn bị một miếng ngọc thượng hạng, nghe nói thứ đó phải mang từ nhỏ, mang lâu thì có linh khí, có thể bảo vệ mệnh chủ nhân."

Bọn họ đang bảy miệng tám lời nói, bỗng nghe một tiếng khóc cao vút vang lên.

Mọi người lập tức ngậy ngẩn cả người, hai mắt nhìn nhau.

Mai Tử lập tức xoay người lên giường, vội vã ôm lấy tiểu bảo bối của mình kiểm tra, vừa nhìn, quả nhiên là tiểu.

Chúng vị cướp đường trợn mắt hốc mồm: "Thì ra đứa bé đã sinh ra!"

Bùi Chiếm Phong chột nói: "Không trách bụng phu nhân không còn!"

Thế là chúng vị cướp đường nhất tề tò mò nhìn qua, mười mấy cái đầu vây quanh tiêu bảo bối.

Tiêu Kinh Sơn bất đắc dĩ tách bọn họ nói: "Để thay tã cho em bé cái đã."

Mọi người vội vàng nhường đường, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn Tiêu Kinh Sơn cặm tã tiến lên, Mai Tử ôm đứa bé, Tiêu Kinh Sơn thì tay chân lưu loát gỡ tã đã ẩm ướt xuống, lại đem tã sạch khô ráo thành thạo mang vào dưới mông em bé.

Mai Tử thuần thục nghiêng người ôm đứa bé, nhẹ nhàng vỗ mông nhỏ dụ dỗ nó.

Tiểu bảo bối đang khóc dần dần ngừng, hai bên má mang theo giọt nước trong suốt tò mò quan sát mọi người. Từ lúc ra đời nó chưa nhìn thấy nhiều người như thế.

Mọi người mắt tròn tròn nhìn Tiêu Kinh Sơn cặm tã đi ra ngoài, trong miệng không khỏi cảm thán: "Tiêu tướng quân thế mà cũng giặt tã đấy!"

Bùi Chiếm Phong nhìn mọi người một chút, đen mặt thuận theo Tiêu Kinh Sơn ra ngoài.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, tiếp tục mắt to trừng mắt nhỏ nhìn đứa bé trong lòng Mai Tử.

Bùi Chiếm Phong nghiêm mặt, chắt vắn nói: "Các người còn sờ sờ ở đó làm gì, đi ra nhanh lên."

Mọi người không hiểu được chuyện gì, nhưng vẫn sờ sờ lỗ mũi thuận theo Bùi Chiếm Phong ra ngoài. Bùi Chiếm Phong nhìn mọi người đi ra, cuối cùng còn thuận tay đóng cửa phòng.

Mai Tử nhìn động tác của Bùi Chiếm Phong, trong lòng không khỏi cảm kích hẳn quan tâm, ngẩng ở mép giường ôm đứa bé vung áo lên bắt đầu cho đứa bé ăn nãi.

Tiêu Kinh Sơn đang đứng ở trong sân c ần chậu nước giặt tã, Bùi Chiếm Phong cũng tùy tiện đứng bên cạnh nói chuyện với hắn. Mọi người thấy hai vị đầu lĩnh đứng thì mình cũng ngượng ngùng đứng theo, đương nhiên càng không thể không biết xấu hổ ng ỡ ghê, thế là nhất t ềng ỡ xồm xuống.

Tiêu Kinh Sơn vừa giặt tã vừa nói: "Đây là trong núi, ta chỉ là người dân bình thường, sau này đừng gọi tướng quân phu nhân gì gì đó nữa."

Bùi Chiếm Phong gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn mọi người một chút: "Tướng quân nói, các người đã nhớ chưa?"

Mọi người nói: "Nhớ r ồi."

Mắt Tiêu Kinh Sơn dẫn theo ý cười, nhẹ nhàng bất đắc dĩ nhìn Bùi Chiếm Phong.

Bùi Chiếm Phong sờ sờ lỗ mũi, cúi đầu nói: "Ừ, ta cũng nhớ r ồi, Tiêu đại ca."

Bên này bọn họ vừa nói chuyện, Mai Tử bên kia đã cho con ăn xong. Đem quần áo hợp lại, lại đem đưa bé dụ dỗ đi ngủ, cẩn thận đem nó đặt xuống giường, lúc này mới nhìn ra ngoài song cửa.

Chỉ thấy bên ngoài có mấy bông tuyết lẻ tẻ rơi, trong tuyết, một đám đại nam nhân đang nửa ng ỡ trong sân một tiếng cũng không nói nhìn Tiêu Kinh Sơn giặt tã.

Bên ngoài sân, một đoàn ngựa chiến ngày xưa, lúc này đang ôn thuận đứng trong tuyết, trên lưng gánh lấy tổ yến, vòng tay, ngọc hộ mệnh vân vân trong truyên thuyết.

TIÊU KINH SƠN TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 87: Chúng Đại Ca Cướp Đường

Một hồi sau, Tiêu Kinh Sơn giặt xong tã, liền lấy tay gạt tuyết đọng trên dây thừng phơi đờ một cái, đem tã treo lên.

Bùi Chiếm Phong thấy thế có chút lạ lùng: "Bên ngoài trời lạnh tuyết rơi, treo đờ ở ngoài không sợ kết băng sao?"

Tiêu Kinh Sơn giải thích nói: "Thường ngày đầu phơi bên bếp lửa nhưng hôm nay bên bếp lửa phơi chật đờ ỉ, chỉ có thể treo tạm ở đây, bên trong khô mới lấy vào phơi."

Bùi Chiếm Phong lúc này mới hiểu, chợt nói: "Thì ra là như vậy."

Mọi người ở một bên nghe, không khỏi gật đầu nói: "Tiêu đại ca ở ngoài chiến trường thì màn trời chiếu đất, hôm nay về nhà giặt tã cũng không thể gây trở ngại."

Mai Tử đứng bên cửa sổ nghe lời này, không nhịn được "Phốc" cười ra tiếng, nhẹ nhàng điểm điểm tâm mi đưa bé đang ngủ say, nhẹ giọng nói: "Thấy không, Đại tướng quân phụ thân người đang ở ngoài giặt tã cho tiêu bảo bối người đấy, sau này lớn lên người phải có tiền đờ mới được."

Hôm nay giặt tã xong, Tiêu Kinh Sơn nhìn bông tuyết nhẹ nhàng rơi đọng trên yên ngựa ngoài kia một chút, rồi nhìn lại này đám huynh đệ cướp đường lâu ngày không gặp, không khỏi nhớ tới một vấn đề quan trọng hôm nay:

Khí trời rét lạnh, nhà lại chật, chỗ nào để cho bọn họ nghỉ ngơi?

Thật ra ngày xưa bọn cướp từng dựng nhà lá ở trong này, nhưng lâu nay không có người ở, bây giờ nóc nhà cỏ cây đầu bị gió thổi bay, nhất thời dĩ

nhiên người không ở được. Huống hồ trừ người bên ngoài, còn có bọn ngựa, cũng không thể để hết trong chuồng ngựa nhà mình được .

Bên này đang không biết là thế nào cho phải, bỗng thấy chỗ xa có một nhóm người cười nói lại đây. Đúng là đám người Trần Hồng Vũ Diêm lão út, thì ra sáng sớm bọn họ nghe nói có đám nam nhân dắt ngựa tới nhà Tiêu Kinh Sơn. Trần Hồng Vũ trước kia vì chuyện cùng nhau chống bầy sói nên đã sớm thân quen với bọn cướp, hôm nay xa xa trông thấy liền nhận ra bọn họ, cười đến lộ cả hàm răng trắng tinh, hô lớn: "Đó không phải Bùi đại ca sao, các huynh cuối cùng cũng về rồi !" !

Bọn cướp cũng nhận ra bọn Trần Hồng Vũ, vội vã đến cửa nhà chào hỏi, hai bên gặp mặt cực kỳ thân thiết, vỗ vai có bắt tay có. Nam nhân ngày xưa cùng nhau lui tới hữu tình đã sớm in sâu trong lòng bọn họ, thật sự không dễ dàng mất đi .

Trần Hồng Vũ cuối cùng vỗ bả vai Bùi Chiếm Phong nói một câu: "Xem như mọi người về đến nhà!" Đây một câu làm cho Bùi Chiếm Phong, một nam nhi cao bẩy thước nhưng mắt đỏ hồng, chặt chẽ cầm lấy tay Trần Hồng Vũ nói: "Thôn Bích Thủy chính là nhà của ta, bây giờ chúng ta đánh giặc xong trở về rồi !" !

Trần Hồng Vũ cười đến sảng lãng: "Trở về là tốt rồi, vợ con đệ đệ ta ở bên ngoài cũng đánh giặc, gần đây nhắn tin nói đánh giặc xong sẽ trở về. Cha mẹ ta còn đang vội vã thương lượng chuyện hôn nhân cho hấn đấy. Hôm nay các huynh trở về, qua đầu thôn nói bà mối tìm cho các huynh một cô nương tốt, học tập Tiêu đại ca lợp vài gian nhà ngói mới."

Bùi Chiếm Phong nghe hấn nói như thế, trên mặt thậm chí có chút phát quẫn: "Ai u, nói gì đâu không, đám người chúng ta một cùng hai trắng, làm sao có cô nương chịu gả cho chúng ta, một mình là được rồi."

Trần Hồng Vũ lại không tin, nhú mày cười nhìn huynh đệ phía sau hấn: "Bùi đại ca nhà các huynh nói muốn ở một mình, chẳng lẽ các huynh cũng tính bỏ hấn độc thân cả sao?"

Chúng vị huynh đệ cũng có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn có người da mặt dày một chút cười hô: "Chúng ta không cần độc thân!"

Vẫn chưa từng cất tiếng, Diêm lão út nghiêm túc gật đầu nói: "Này cũng đúng, mọi người nhìn Tiêu huynh đệ, lúc đó không phải cũng giống mọi người một mình từ bên ngoài trở về đó sao. Thời gian đó hẳn còn không thích nói chuyện, sau này khi cưới Mai Tử, bây giờ đã có nhà có nghiệp còn có con, này là càng ngày càng thoải mái."

Chúng vị huynh đệ cũng nhìn Bùi Chiếm Phong: "Chúng ta cũng muốn học Tiêu đại ca, ở thôn Bích Thủy cưới nương tử."

Bùi Chiếm Phong bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn nói: "Mà thôi, tất cả mọi người nghĩ cách tự tìm nương tử đi, chúng ta tất cả đều ở đây an cư lập nghiệp sinh con!"

Chúng vị huynh đệ nhìn lẫn nhau, cuối cùng phát ra một trận hô hoán đồng tình.

Bùi Chiếm Phong bất đắc dĩ lắc đầu, Diêm lão út ở một bên an ủi vỗ lấy bả vai Bùi Chiếm Phong: "Đây là bản tính của nam nhi."

=====

Nhiều người làm việc nhanh, hôm nay bọn cướp giải quyết vấn đề thứ nhất, thế là mọi người bảy miệng tám lời nghĩ kế, cuối cùng nghĩ ra cách: Trước để đám người ở nhà dân ngủ mấy ngày, sau đó nhanh chóng đem nhà lá cũ kia lợp lại, ít nhất có thể che mưa che gió, như vậy vấn đề có thể giải quyết rồi.

Cuối cùng bọn cướp thấy Trần Hồng Vũ tính toán như thế: Thật ra có một nhóm người trong thôn nuôi lừa với ngựa, đã có súc vật thì sẽ có chuồng. Mỗi chuồng xin dưỡng nhà một hai con ngựa cũng không ngại nhiều. Ngựa có thể phân biệt gửi dưỡng ở các gia đình. Đến lúc đó, nếu mọi người cần dùng gia súc thì sẽ đến nhà mà mình gửi nuôi, vừa đúng không gây nhàn lãn.

Chủ ý này vừa ra, đương nhiên mọi người đồng thanh hưởng ứng, khen ngợi Trần Hồng Vũ thông minh. Ở đó người nào nhà có chuồng gia súc cũng đều bày tỏ hoan nghênh bọn cướp dẫn ngựa tới gửi, thế là vấn đề này coi như giải quyết triệt để rồi.

Bùi Chiếm Phong lập tức chỉ huy mọi người đem đồ trên lưng ngựa tháo xuống hết. Bọn họ mỗi người một con ngựa cũng mang theo ít nhiều lễ vật, việc này, phần lớn lễ vật cũng không phải của mình hắn, mà là mua đến cho Tiêu Kinh Sơn cùng Mai Tử, đương nhiên cũng có phần cho người trong thôn.

Rất nhanh người toàn thôn đều biết bọn cướp đến, liền lại đây xem nhiệt náo. Bọn cướp cũng hào phóng, đem những thứ số lượng nhiều kia dễ dàng phân phát cho từng hộ gia đình. Các gia đình được nhận quà ngại không muốn nhận, nhưng bọn cướp quá nhiệt tình chỉ đành nhận lấy.

Mắt thấy đến giờ Ngọ, vừa vặn lúc này tuyết cũng ngừng, Tiêu Kinh Sơn tìm người quét sạch tuyết trong sân, ở trong sân chõng hai cây sắt thật lớn, một mặt khác đặt nồi lớn lên. Làm hết việc này, hắn lại tới hầm om thịt dê đông lạnh ra, nói là muốn nướng thịt cho mọi người ăn.

Mọi người vừa thấy cảm thấy khá thú vị, cũng đều theo giúp vui, nữ nhân đi vào bếp giúp Mai Tử nấu một chút canh nóng, mà nam nhân thì theo Tiêu Kinh Sơn giúp nướng thịt dê.

Một vài đứa trẻ trong thôn cũng lại đây xem nhiệt náo, nhìn thấy một con dê nướng to như thế, lại nhìn một đám nam nhân vây xung quanh con dê, cũng cảm thấy rất hiếm, liền chạy đến góp vui. Mai Tử dứt khoát lấy hết quả khô trái cây tẩm trong hầm ra, phân cho mỗi đứa bé cùng chúng nữ nhân ăn, thế là mọi người vừa ăn vặt vừa ở trong sân hơi nóng tay.

Trong sân lửa cháy hồng chiếu rọi tuyết trắng trong suốt vây trên tường, tiếng mọi người nói đùa phiêu lãng xa xa. Mùa đông vốn tuyết rơi vô cùng lạnh lẽo lập tức ấm áp hơn nhiều.

Nướng hồi lâu, vỏ ngoài thịt cừu biến thành màu vàng sậm, thậm chí có mỡ trong vắt theo cây sắt chảy xuống, nhỏ giọt vào ngọn lửa khiến nó phát

ra tiếng hưng phấn dụ người. Mùi thơm mê người phiêu đảng trong sân nhỏ, sau đó không những những đứa bé tham ăn, ngay cả người lớn cũng âm thầm nuốt nước miếng một cái.

Tiêu Kinh Sơn cùng Bùi Chiếm Phong đem con cừu này xé ra, mọi người lại cùng nhau giúp xé thành khối nhỏ, lần lượt phân cho mọi người.

Mấy đứa bé nhà khác nhận lấy phần thịt dê nướng của mình, tham ăn cắn đầy một miệng, thiếu chút nữa bị phỏng miệng.

Mai Tử ở trong nhà cho con ăn, dỗ con ngủ rồi mới đi ra. A Kim, nương tử Trần Hồng Vũ vội vã đem cho nàng một khối thịt dê non mềm: "Mau đến ăn đi, rất ngon đấy."

Mai Tử tiếp lấy, nhìn mọi người một chút, chỉ thấy mọi người đã nhận lấy thịt dê, đang há miệng to miệng nhỏ ăn rất ngon lành. Mà Tiêu Kinh Sơn lại đang bẽn lẽn đem canh trong nồi lớn ra.

Mai Tử thấy khối thịt dê trong tay bọn cướp cũng không phải rất lớn, trong lòng sợ họ không đủ ăn, liền đi tới bên cạnh Tiêu Kinh Sơn lặng lẽ nói: "Chàng đi kiếm thêm đê lại nướng đi, bọn họ mệt mỏi cả ngày, ta sợ bọn họ không đủ ăn."

Tiêu Kinh Sơn gật đầu: "Ta cũng nghĩ vậy, chút nữa lấy thịt heo rừng đông lạnh trong hầm lại đây nướng luôn."

Hai người đang nói chuyện thì thấy Trần Hồng Vũ dẫn theo vài người từ chỗ xa đi tới, trong lòng còn ôm một cái bao to. Không biết hần rời khỏi lúc nào, thế nào lại không cùng nhau chia thịt dê ăn?

Trần Hồng Vũ đi tới phụ cận, đem mấy bao to thả lên bàn đá mở ra, chỉ thấy bên trong là bánh bao nóng hôi hổi tỏa nhiệt.

Trần Hồng Vũ hào phóng chào hỏi: "Chỉ ăn thịt dê làm sao no được, đến, nhanh nhanh ăn bánh bao mới ra lò nóng hôi này."

Tiêu Kinh Sơn không ngờ hẳn thế mà đã sớm có chuẩn bị, trong mắt không khỏi mang theo vài phần tán thưởng. Trần Hồng Vũ lại quay đầu hướng mấy thôn dân đang ăn thịt dê nướng lớn tiếng nói: "Hai năm trước, sói đến thôn chúng ta, nếu không phải nhờ chúng đại ca cướp đường, chúng ta có phải đã bị sói ăn hết rồi không?"

Mọi người nghe, liền nói: "Đúng vậy, đầu là chúng đại ca cướp đường giúp chúng ta đuổi sói! Nếu không có bọn họ, chỉ dựa vào người trong thôn chúng ta, ngay cả Tiêu đại ca có bản lãnh thì cũng sợ không đánh lại đám sói kia."

Đệ đệ Mai Tử - A Thu lúc này cũng ở đây cùng mọi người nghiêm túc nói: "Chúng đại ca cướp đường chính là ân nhân cứu mạng của thôn chúng ta!" .

Trần Hồng Vũ: "Hôm nay bọn họ tới đây, bây giờ trời lại lạnh, trong núi đều là tuyết, mọi người nói, bọn họ ăn cái gì đây?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, rất nhanh phản ứng lại, liền nói: "Này đương nhiên không phải lo, mọi người trong thôn chúng ta đều có tích tẩn chút ít lương thực, mọi người bỏ ra một ít nhất định là có ăn."

Lại có người nói: "Thôn chúng ta đâu gì cũng mấy trăm người, dù sao cũng có thể nuôi sống mười mấy vị đại ca cướp đường!" .

Trần Hồng Vũ đợi chính là lời nói này, hẳn đứng ở chỗ cao, huơ tay nói: "Được, chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định phải để chúng đại ca cướp đường ở trong thôn qua chúng ta có những ngày thượng hạng! Ăn cơm no, sau đó cưới nương tử!"

Mọi người nghe câu cuối cùng của hẳn, liền đồng thanh cười.

Bọn cướp vốn nhìn thấy tình cảnh lần này cũng cảm động đến hốc mắt thấm ướt, bây giờ nghe một câu cuối cùng, cũng khẽ cười.

Trở lại thôn Bích Thủy, ăn uống không cần lo, nương tử cũng sắp có.

TIÊU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SẴN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 88: Tay Phải

Ở vùng thôn nhỏ này, thật ra ngày đông sợ nhất chính là miệng cơm nhiều. Mùa đông đi ra ngoài săn bắn cũng không có phương tiện, trong nhà thì có nhiều nam nhân sức ăn lớn như thế, Mai Tử vốn còn có chút lo lắng cung ứng không đủ. Nhưng bây giờ nhìn người trong thôn toàn tâm tiếp đãi, cũng liền yên tâm.

Có mọi người đồng tâm hiệp lực, mùa đông này xem như dễ dàng trôi qua. Đương nhiên bọn cướp cũng rất cố gắng, phút chốc đem nhà nhỏ vốn sắp sụp lán nữa tu bổ tốt lại, từ này trở đi xem như triệt để ở thôn Bích Thủy an cư.

Nghĩ đến cái tên của tiêu bảo bối, bọn cướp bảy miệng tám lời suy nghĩ rất nhiều, nhưng nghĩ ra chủ ý nào liền phản bác nói không tốt, bảy miệng tám lời không có cái nào thống nhất ý kiến được. Sau này có một lần, Mai Tử nướng chung gạo nếp cho mọi người, nhìn thấy đám người vừa nhai cơm vừa tranh luận, không nhịn được nói câu: "Không phải chỉ là nhũ danh của đứa bé thôi sao, chỗ này đâu cần phải lấy tên cho cao quý, trong sơn thôn chúng ta chỉ cần tiện là tốt rồi, có thể tùy tiện lấy tên gì cũng."

Khi ấy một tên cướp cầm nắm cơm trong tay nói: "Có cơm nắm để ăn là ta đã rất thích, ăn vào vừa có mùi vị vừa no bụng, vả lại khi nào cũng có thể ăn, chẳng lẽ dùng tên này cũng được?"

Mai Tử ôm một nắm cơm từ phòng bếp đi ra, nghe lời này thì "Hì hì" cười: "Nếu luận nhũ danh thì cái tên Cơm Nắm này cũng không sai."

Lập tức mọi người đều vỗ bảp đùi nói hay, thế là một nhóm người thương lượng chờ Tiêu Kinh Sơn trở về xem hắn nghĩ thế nào. Tiêu Kinh Sơn có ý kiến gì? Đương nhiên là không có ý kiến. Thật ra chuyện này

máu chốt ở chỗ Mai Tử, bây giờ nếu Mai Tử cũng cảm thấy được, vậy thì Cơm Năm gì gì đó đều được, dù sao sau này còn có thể chính thức lấy đại danh sau.

Tiểu tử Cơm Năm dưới sự mong đợi của đám thúc ngày ngày lớn lên, đến khi xuân đến tiểu sơn thôn thì tiểu tử Cơm Năm thế mà đã có thể bò loạn trên giường. Bọn cướp cũng vui vẻ trêu chọc nó, mỗi ngày đều có người để nó cưỡi trên lưng mình đi chơi. Cơm Năm vào lúc này vui đến quên trời đất sẽ níu tóc cướp đường thúc thúc, nhìn bọn cướp cố làm tư thái "Oa oa" kêu to, nó liề cười đến răng nhỏ trắng tinh tất cả đều lộ ra.

Vào lúc này, Tiêu Kinh Sơn đã bắt đầu nghĩ đến kế kiếm sống cho bọn cướp rồi. Cái gọi là lên núi kiếm ăn xuống sông kiếm nước, vùng rừng núi này quá lớn, kỳ thật coi như một đám cướp cùng đi săn cũng không là vấn đề. Núi lớn cung cấp lớn, đồ ăn bên trong bất tận dùng không hết. Nhưng Tiêu Kinh Sơn lại nghĩ, nếu chỉ dựa vào việc săn bắn thì giờ có lẽ có cơm ăn, nhưng đến mùa đông lạnh giá tuyết lớn, một nhóm người như thế khó tránh bị đói.

Tiêu Kinh Sơn cần lấy một cây sắt to đi dạo xung quanh núi nhỏ, cuối cùng có một biện pháp: khai khẩn đất hoang.

Tin đó như ngòi nổ lớn trong thôn, một nhóm người xung quanh không dám tin, đặc biệt trưởng thôn Trần Kính Tổ. Hắn nắm lấy chòm râu lắc đầu vô cùng tinh táo: "Thôn Bích Thủy chúng ta đời đời chính là như thế, khai khẩn đất hoang? Kinh Sơn à ——" Lời nói hắn ý vị sâu xa: "Đây không phải chuyện dễ! Nếu có thể được thì tổ tiên chúng ta đã sớm làm rồi."

Tiêu Kinh Sơn cười, ánh mắt kiên nghị quét qua huynh đệ bọn cướp phía sau: "Khai hoang, chúng ta có thể làm không?"

Một nhóm người chí khí ngất trời, đồng thanh hét lớn: "Có thể!"

Trần Hồng Vũ tiến lên phía trước nói: "Nhiều người lực lượng lớn, việc này có thể làm, nếu thật sự muốn khai hoang, thêm ta một suất."

Trần Hồng Vũ nói lời này ra, những người khác cũng liền bày tỏ nguyện ý.

Chỉ có những người trong nhà vốn có đất, đem ánh mắt hoài nghi nhìn về phía mọi người, trưởng thôn Trần Kính Tổ càng thêm thở dài: "Các người muốn làm thì ta cũng không ngăn, nhưng nếu mùa xuân này các người đều đem công phu để khai hoang, đến lúc đó thiếu lương thực ăn thì ta cũng không có cách."

=====

Có Tiêu Kinh Sơn tướng quân ngày xưa làm chỉ huy, có bọn cướp đường vào ra sa trường làm lâu la, chuyện này có thể không làm được sao? Lúc mùa xuân sắp kết thúc, mấy chục mẫu đất hoang đã được khai khẩn xong.

Thế là người hâm mộ có, ghen tỵ có, người thỉnh cầu gia nhập càng có. Trưởng thôn Trần Kính Tổ ở một bên không lên tiếng nữa, con dâu mang đến cho hắn vài mẫu đờcười cũng bắt đầu nói thầm để Phúc ca cũng đi tham gia khai hoang, nhất định phải chiếm tiện nghi lúc này. Trần Kính Tổ đen mặt, hắn kéo mặt than đi cầu Tiêu Kinh Sơn hoặc là Trần Hồng Vũ.

Sau đó Tiêu Kinh Sơn bố trí người, một phần tiếp tục khai hoang, một phần thì phụ trách tiến hành trồng trọt gieo hạt trên đất mới khai hoang, nghĩ đến trước mùa thu này cũng có chút lương thực thu hoạch.

Mai Tử mang theo một vài cô nương cùng nàng dâu trong thôn, phụ trách đưa cơm cho mọi người. Trong đó đầu mày cuối mắt, đương nhiên có vài cô nương cùng vài tên cướp hợp mắt nhau. Mai Tử ở bên cạnh nhìn thấy thú vị, có lúc mở miệng nói duyên.

Lúc không có việc gì làm, Mai Tử sẽ dẫn Tiêu Cơm Năm đến mẫu đất trên chăm sóc làm việc nhà. Cơm Năm từ này trở đi tìm được niềm vui thú, nó thích nhất bò trên đất bùn trên ruộng chơi đùa, chơi đến khắp mình toàn bùn. Thường ngày Mai Tử luôn trông nó không để nó bò, sau này phát hiện thật sự trông không nổi, Tiêu Kinh Sơn ở một bên nói: "Dù sao cũng ở trên đất, nàng cứ để nó bò cũng tốt." Mai Tử suy nghĩ một chút thấy cũng đúng,

mình lúc nhỏ không phải mình cũng bò trên ruộng sao, nên nàng cũng không quản nó khi gió gù nữa.

Tiểu tử Tiêu Cơm Năm từ này trở đi càng thêm quậy phá vô hạn, có lúc làm cho mặt mũi đầy bùn chỉ còn lại đôi mắt to sáng lóng lánh chọt chọt chớp chớp ngó mọi người, làm nhiều người chọc gheo vui thích không thôi. Sau này luôn có thúc thúc thăm thăm ôm lấy nó đến bên sông rửa mặt.

Ngày cứ như thế liền trôi qua, chợt có một ngày, mọi người đang làm việc trên ruộng, liền nghe chỗ xa có tiếng ngựa hí, còn có người thô thanh kêu tên Tiêu Kinh Sơn. Nhiều người giương mắt nhìn, chỉ thấy chỗ xa có hai người cùng hai con ngựa, thật là quen mắt. Tử tế nhìn kỹ, Mai Tử vui mừng không dứt, đó không phải là đại hán thô lỗ đã lâu chưa từng gặp - Lỗ Cảnh An sao! Mà bên cạnh Lỗ Cảnh An là người từng ở chăm sóc Mai Tử - tiểu nha đầu Bình Nhi. Bây giờ thấy hai người cùng nhau ng ỡ trên một con ngựa, bộ dạng thân mật, mà con ngựa còn lại ngược lại chở một cái rương to.

Lúc này, Lỗ Cảnh An cũng nhìn thấy Tiêu Kinh Sơn, hấn lật người xuống ngựa liền hướng bên này chạy lại. Mà Tiêu Kinh Sơn đã vội vã ném cuốc xuống hướng hấn nghênh đón. Hai người cũng chẳng thêm quan tâm bùn đất, ôm cánh tay đối phương cười to.

Huynh đệ bọn cướp cũng liền thả nông cụ trong tay lại đây, mọi người bảy miệng tám lời hỏi thăm Lỗ Cảnh An. Mai Tử thấy tình trạng đó, liền rõ ràng mở nước cùng lương khô, gọi mọi người ng ỡ xuống ăn, vừa ăn vừa tán gẫu.

Hỏi r ỡ mới biết, thì ra Tiêu Kinh Sơn rời khỏi không bao lâu thì Lỗ Cảnh An cũng suy nghĩ bắt đầu rời khỏi. Hấn sớm đem rương kim ngân cùng những món đồ trân quý tùy thân, rời khỏi triêu đình r ỡ đi dạo một vòng đại giang nam bắc, cuối cùng chạy vào đây tìm Tiêu Kinh Sơn.

Mai Tử kéo lấy tay Bình Nhi một bên, hư đón hỏi: "Lỗ đại ca, huynh tới đây thì thôi, sao lại đem theo Bình Nhi của chúng ta lại đây nữa hả?"

Bình Nhi đối mặt với Mai Tử ngày xưa mình phục vụ qua, nhất thời đỏ mặt cúi đầu. Lỗ Cảnh An ngược lại không để ý chút nào, vung tay nói: "Tàu Phu Nhân, lúc đó ta đáp ứng các người sẽ chăm sóc Bình Nhi, sau này rời khỏi đương nhiên không quên, làm sao có thể vứt bỏ nàng, thế là liền dẫn theo nàng cùng nhau lại đây."

Mai Tử trừng mắt, hỏi tiếp: "Nàng ấy là một cô nương, làm sao có thể cưới chung một con ngựa với người?"

Lỗ Cảnh An vừa uống nước, vừa hào phóng nói: "VẬY ĐƯƠNG NHIÊN TA SẼ CƯỚI NÀNG."

Hắn nói lời này thô lỗ đơn giản, Bình Nhi e thẹn càng thêm đỏ mặt, mọi người xung quanh ngược lại một mảnh cười vui vẻ. Lúc đó phu phụ Tiêu Kinh Sơn vội vàng rời khỏi, Bình Nhi không có chỗ an thân thế là đi đến phủ Lỗ Cảnh An, cũng chưa từng nghĩ bây giờ ngược lại thành duyên cho một đôi.

=====

Trong thôn nếu đã sớm có đám người bọn cướp, hơn nữa bây giờ còn có một đôi Lỗ Cảnh An cùng Bình Nhi, đương nhiên phải nói cho rõ. Trần Hồng Vũ kéo lấy trưởng thôn Trần Kính Tổ để mọi người làm tốt tất cả chứng từ, từ này trở đi coi như chính thức an cư.

Lỗ Cảnh An dựng một trạch viện bên cạnh nhà Tiêu Kinh Sơn, lại được Mai Tử cùng Tiêu Kinh Sơn trợ giúp tổ chức một hôn sự đơn giản đầy đủ, coi như cưới Bình Nhi vào cửa.

Lúc đầu Lỗ Cảnh An còn đem trân bảo châu báu của mình phân phát cho mọi người một ít, nhưng mọi người cầm trong tay suy tính một hồi rồi ném lại cho hắn. Lỗ Cảnh An rất không có mặt mũi nói: "Này, đây là ta ngàn non vạn núi mang lại đây, các người không muốn lấy thì ta cất, sau này đừng hối hận!"

Mỗi ngày Lỗ Cảnh An thuận theo Tiêu Kinh Sơn bôn ba đất hoang trong rừng là mỗi ngày hắn phải cầm trong tay không phải cuốc thì chính là

lưỡi hái. Hắn không nhịn được uất ức thở dài: "Ta là người có tiền mà, tại sao phải làm chuyện này!"

Tiêu Kinh Sơn không để ý hắn, chỉ chăm chú làm việc kiếm sống của mình, chúng vị cướp đường cũng không cho vị tướng quân ngày xưa mặt mũi, thậm chí ngay cả mí mắt bọn họ cũng không thèm động. Mà những cô nương nàng dâu khác đều che miệng len lén cười, còn có người cầm lương thực trong tay, mở miệng trêu ghẹo nói: "Đem những thứ màu trắng màu vàng của người ra đây, nói không chừng chúng ta còn có thể cho người chút bánh bột ngô bột sắn để ăn."

Lỗ Cảnh An phẫn phẫn bất bình đạp trên bùn đất: "Ông đây không tin có bạc không thể mua được đồ ăn!"

Nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện bạc trắng của hắn chỉ có thể dùng duy nhất vào lúc mua sắm lớn mỗi tháng, hắn từng tò mò đi xuống chợ chân núi, cũng ngạc nhiên phát hiện, những thứ tròn tròn hoàng kim của hắn, người trong chợ hình như chưa từng thấy qua! ! Người ta vẫn còn đang dùng đồng bản a!

Buổi tối hôm đó, Bình Nhi phát hiện nam nhân nhà mình đang dùng chân đá một cái rương to hướng bên ngoài nhà mà đi.

Bình Nhi ngạc nhiên: "Đó không phải là bảo bối của chàng sao, sao hôm nay. . ."

Lỗ Cảnh An không chờ Bình Nhi nói xong, liền không vui nói: "Mà thôi, cái này đặt trong nhà chỉ tổ chiếm diện tích, phòng chúng ta vốn cũng không rộng, giữ lấy làm chi!"

Bình Nhi nói: "Một đường ngựa chở đến cũng phí không ít hơi sức, chàng tùy tiện tìm nơi cất là được, cần gì phải ném nó."

Lỗ Cảnh An suy nghĩ một chút: "Cũng được, ta ném nó xuống hẻm, vậy cũng có thể không chiếm diện tích."

Thế là Bình Nhi liền nhìn phu quân mình thờ hồn hà hồn hên mang một cái rương nặng ra phía ngoài nhà, cuối cùng bò vào trong hần, đem cái rương bỏ vào nơi sâu nhất bên trong, cuối cùng còn đá một cái nói: "Người cái gì hoàng kim vật phạm tục, ông đây sau này không nhớ tới người nữa!"

=====

Buổi tối hôm nay, Mai Tử tắm cho tiểu tử kia, lại dụ dỗ nó ngủ, lúc này mới cùng Tiêu Kinh Sơn nằm trên giường.

Từ từ chui vào lòng Tiêu Kinh Sơn, nằm trên ngực hắn tùy tiện vuốt ve. Mai Tử giống như trở lại lúc mới gả cho hắn. Thật ra thời gian đó như chỉ chớp mắt một cái, giờ nàng cũng đã là mẹ của con nàng rồi.

Mai Tử dở sở trường lấy ngón tay miêu tả vết sẹo của Tiêu Kinh Sơn, chợt nhớ tới một chuyện, liền đưa tay cầm lấy tay phải của hắn.

Tối hôm nay, Tiêu Kinh Sơn mặc dù một mực khai hoang nhưng hắn đều dùng tay trái cầm cuốc, không dám dùng lực tay phải.

Mai Tử thờ dài một hơi, mặt nhỏ nhắn nằm trên ngực hắn mè nheo thì thầm: "Chẳng lẽ cái tay này sau này không thể tốt lên được sao?"

Bàn tay Tiêu Kinh Sơn ôm lấy eo nàng, vuốt nhẹ sau lưng nàng nói: "Yên tâm, sau này sẽ tốt thôi."

Mai Tử vẫn đau lòng: "Lúc nào mới có thể tốt đây?"

Tiêu Kinh Sơn lại không nói lời nói, bàn tay thô lệ chỉ như có như không mơn trớn lưng mềm của Mai Tử.

Mai Tử bị hắn vuốt ve đến trong lòng phát ngứa, trên người cũng có chút mềm mại, liền càng dựa thêm vào ngực hắn.

Hô hấp Tiêu Kinh Sơn cũng có chút nặng nề, chợt hắn dùng sức một cái, đem cả người Mai Tử ôm lên hai chân đang dang ra của mình.

Lúc đầu Mai Tử nhỏ giọng hô một tiếng, nắm tay đánh vào lồng ngực hắn, nói: "Chàng người xấu này, dọa chết ta!"

Nhưng đánh rồi đánh nàng chợt phát hiện không phù hợp, mở to mắt kinh ngạc nhìn hắn.

Tiêu Kinh Sơn cười nhẹ, trong mắt phát sáng: "Nàng nhìn gì vậy?"

Mai Tử cúi đầu nhìn tay phải của Tiêu Kinh Sơn đang vịn eo của mình, vừa rồi... chính là cái tay này đỡ cả người nàng dậy ?

Tiêu Kinh Sơn lại nhíu mày nói: "Bé ngọc, nàng nhìn nhầm thôi." Vừa nói hai tay đỡ lấy eo nàng, cường nàng đi xuống, hướng chính xác chỗ bồng bột của hắn.

Mai Tử chỉ cảm thấy mình nhanh chóng rơi xuống, đã có dị vật xông vào.

Nhưng tâm tư của nàng vẫn như cũ dừng lại lúc vừa mới. Nàng ở một mảnh trên dưới nhấp nhô vẫn nghĩ, vừa rồi... khẳng định không nhìn lầm á.

TIỂU NƯƠNG TỬ NHÀ THỢ SĂN

Nữ Vương Không Ở Nhà
dtv-ebook.com

Chương 89: A Kính

Ta tên là A Kính, năm nay 11 tuổi, ở một nơi gọi là thôn Bích Thủy.

Thôn Bích Thủy là một thôn rất lớn, mỗi nhà chúng ta có một căn nhà, bao quanh nhà là từng mảnh ruộng đất. Chuyện ruộng đồng đều do chúng ta mọi người cùng nhau làm, bình thường cha mẹ ta còn có thúc thúc thăm thăm sẽ cùng nhau trông trọt, thu được cái gì mọi người liền phân ra. Đương nhiên lúc nhà nông nhàn rỗi, bá bá thúc thúc dưới sự dẫn dắt của phụ thân cùng nhau vào núi bắt chút thú rừng cho bọn trẻ tham ăn chúng ta. Cứ đến lúc này, chúng ta mấy đứa bé đứa nào miệng cũng chảy nước miếng.

Cha ta nhìn rất cao rất cao, mẹ ta dịu dàng hay cười, ta còn có một ca ca vui vẻ hay dẫn chúng ta chạy loạn khắp núi. Đương nhiên, ta còn có rất nhiều bá bá, thúc thúc cùng thăm thăm.

Việc này, bá bá thúc thúc đối với ta rất tốt, trong đó ta ưa thích nhất là Lỗ bá bá cùng Bùi thúc thúc. Lỗ bá bá sẽ vỗ lấy tay biến ảo thuật cho ta xem, còn có một chòm râu xù xòa cho ta kéo chơi. Đương nhiên sau này lúc ta lớn lên một chút, cũng không dám kéo nữa, o(∩ □ ∩)o.

Mẹ ta nói, nếu như ta còn dám kéo chòm râu của Lỗ bá bá, nàng sẽ không cho ta gặm giò heo nữa. Nghĩ đến hương vị thơm nồng cùng thịt dai dai của giò heo, ta cảm thấy vẫn cách ly chòm râu của Lỗ bá bá xa một chút thì tốt hơn, đồ chơi có thể bỏ, ăn thì không.

Không có chòm râu của Lỗ bá bá, ta liền đem ánh mắt chuyển sang Bùi thúc thúc. Bùi thúc thúc người này bình thường cũng không thích nói chuyện, nhưng hẳn đối với ta rất tốt. Hẳn chỉ có ba con trai, đều là trứng thối, cho nên hẳn rất sủng ái ta, ta muốn cái gì hẳn cũng cho, có lúc còn len

lén mang giò heo cho ta ăn. Ta không có chòm râu để chơi nên liền giả vờ khổ sở bơi nước mắt để hấn dẫn ta đi trèo cây, chỉ tiếc là hấn không bị lừa, hấn nói ta đến chỗ Hoa ca ca học trèo cây. Hừ, ta đương nhiên biết ca ca khẳng định sẽ không mang theo ta đi trèo cây, Búi thúc thúc chỉ ứng phó ta mà thôi, trong lòng ta rất rõ ràng, ta không còn là đứa bé.

Thiên Phi nhà Lỗ bá bá tốt bụng bay lại đây nói: "Cùng ta đi tìm bảo bối không?"

Ta nhàm chán nhìn Thiên Phi một cái, nghĩ thầm tìm bảo cái gì a, trong núi này có mảnh đất nào ta chưa đi qua. Thiên Phi lại thẩn thẩn bí bí nói cho chúng ta biết: "Cơm Năm ca ca nói, trong hần nhà ta có thứ rất thú vị, buổi tối sẽ phát sáng."

Ta nghe vậy có hứng thú, ta biết Cơm Năm ca ca nhà ta rất thông minh, hấn nói lên chủ ý nhất định sẽ không tở.

=====

Ngày hôm sau, phụ thân cùng bá bá thúc thúc đều ra đồng làm việc, mẹ thì cùng một đám thềm thềm ở trong sân phơi những trái cây hoa quả hái được trên núi. Cơm Năm ca ca nhà ta trèo ta một cái, ta liền len lén theo hấn chạy đi.

Đến sau nhà Lỗ bá bá, chúng ta thấy một nhóm người đã tụ tập tại đây. Trên mặt mọi người đều rất hưng phấn, nghĩ sau này có thể có bảo bối phát sáng để chơi rồi.

Hần này nghe nói lúc trước nhà Lỗ bá bá sử dụng, sau này bởi vì quá nhỏ nên bỏ không dùng nữa. Bây giờ, chúng ta đi xuống miệng hần liền bị một mùi vị kỳ quái đánh thẳng tới, bên trong đen ngòm, cái gì cũng nhìn không rõ.

Cơm Năm ca ca vén tay áo lên, móc ra đến một cây đánh lửa, sau đó đem cây đánh lửa này bỏ vào hần. Thiên Phi rất kinh ngạc hỏi: "Làm gì vậy? Huynh muốn đốt bảo bối sao?"

Ta nhẫn nhịn không ngừng cười nhạo Thiên Phi: "Người không biết r ồi, cha ta đã nói, lâu ngày không dùng thì trong h ần có thể có khí độc, trước tiên phải dùng lửa để đốt."

Qua chốc lát, Cơm Năm ca ca ngữi ngữi, cuối cùng nói: "Có thể xuống." Vừa nói hẳn liền lập tức nhảy xuống.

Thiên Phi do dự r ồi cũng nhảy xuống theo, mấy ca ca khác đương nhiên không cam lòng đi sau, cũng thuận theo nhảy.

Ta xăn xăn ống quần, đỡ lấy miệng h ần cũng theo nhảy. Phía dưới, Thiên Phi còn gọi: "Mau, ta đỡ người."

Ta không nghe hẳn, nhẹ nhàng rơi xuống đáy h ần. Thật ra bên trong h ần có bùn đất mềm cùng lá cây, căn bản ngã xuống không đau. Thiên Phi người này chỉ thích vui hoan nịnh hót ta mà thôi, việc này trong lòng ta đương nhiên biết rất rõ.

Một đám nhóc choai choai nhảy xuống, h ần nho nhỏ này nhất thời đẩy người, trong bóng tối có người dẫm lên chân ta, còn nói người tránh ra để ta đi tìm bảo bối. Cuối cùng Cơm Năm ca ca chột nhỏ giọng nói: "Đừng kêu, bảo bối đang ở trong này!"

Mọi người lập tức không nói lời nào, liền nhìn dưới chân Cơm Năm ca ca.

Chỉ thấy có cái gì đó đang lấp lánh phản quang, có bạch quang, có lục quang, còn có hồng quang. Ánh quang này rất nhu hòa, đèn dầu trong nhà không thể so được.

Toàn bộ chúng ta kinh ngạc ngây người, mắt tròn tròn nhìn Cơm Năm ca ca hát những cành khô lá khô ra, cuối cùng đem những thứ kia bới ra.

Mọi người lập tức thanh tỉnh, cùng đi tới, ng ồi xồm xuống bắt đầu đào bảo bối, có cái hình vuông, có cái hình tròn. Ta nhanh mắt nhanh tay, đem này một chuỗi hồng sắc xinh đẹp cầm lấy.

Cơm Năm ca ca thấy mọi người loạn thành một đoàn, liền cùng mọi người thương nghị nói, bảo bối này có rất nhiều, không bằng chúng ta đem phần lớn giấu ở trong này, mỗi người chỉ cầm một cái ra ngoài, như vậy không dễ bị người lớn phát hiện.

Đám người này luôn luôn nghe lời Cơm Năm ca ca, đương nhiên không có ý kiến, liền bày tỏ tán đồng, thế là nắm bảo bối trong tay leo ra ngoài hầm.

Thiên Phi lấy được một cái màu lục, lớn giống như trứng gà, lòng ta nhất thời có chút tham lam, ta cảm thấy màu lục của hắn còn đẹp hơn cả màu hồng của ta. Thiên Phi nhìn ra ý của ta, nói đối với ta. Lòng ta có tránh né, cuối cùng lắc lắc đầu, ta mới không cần đề của hắn.

Một ngày này, trong lòng mọi người đều rất hưng phấn, cũng rất thấp thỏm, trong lòng cất dấu những bảo bối kia cũng có chút không được tự nhiên. Mẹ ta thậm chí còn lạ kỳ hỏi ta, A Kính không phải con thích nhất là gặm giò heo sao, sao hôm nay không có thích thú gì nữa.

Ta vội vàng cúi đầu nhìn, thì ra trong chén xác thực là giò heo a! Ta vội vã làm bộ bình thường hứng thú gặm giò heo, cuối cùng mẹ không nhìn ra cái gì không đúng.

=====

Lúc đám trẻ chúng ta có bảo bối rồi, mọi người đều trở nên không giống trước, không có việc gì liền len lén vui vẻ lấy ra vui đùa một chút. Cơm Năm ca ca rất không vui, hẳn cảnh cáo mọi người phải giữ lấy cho tốt, không được để người lớn thấy. Ta biết rõ hẳn lo lắng bị mất, nhưng ta cảm thấy chuyện này sớm muộn gì cũng có ngày sẽ bị người lớn biết.

Chuyện quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, lão đại nhà Bùi thúc thúc gọi là Thiết Đản, bình thường ta gọi hắn là Thiết Đản ca ca. Thiết Đản ca ca vui vẻ thích tiểu cô nương phía tây của thôn gọi là tiểu Áp, hẳn vì nịnh hót người ta nên đem bảo bối của mình cho tiểu Áp chơi, nhưng ai dè lại bị Trần gia Tiểu Tam thấy được. Tiểu Tam cũng muốn chơi, thế là liền cướp của Thiết Đản ca ca, cuối cùng hai đứa trẻ liền nháo lên.

Lúc người lớn đem bọn hấn tách ra hỏi thăm nguyên do sự tình thì Trần gia Tiểu Tam không có chí khí, con nít khóc lớn, vừa khóc vừa nói: "Ta cũng muốn chơi lam bảo bối!"

Người lớn vừa đi vụ nước về liền hỏi cái gì là lam bảo bối, chúng ta một đám liêu mạng trốn tránh, Cơm Năm ca ca càng thêm mặt sắt không nói lời nào.

Sau này cha ta và Lỗ bá bá cũng đến, cha ta ép hỏi Cơm Năm ca ca, Lỗ bá bá ép hỏi Thiên Phi, hai người miệng mồm bướng bỉnh, đầu không nói. Cuối cùng rốt cuộc là cha ta lợi hại, hấn trực tiếp hỏi đứa bé nhỏ nhất trong đám chúng ta. Đứa bé kia bị cha ta lạnh mặt nhìn chằm chằm, cuối cùng "oa" một tiếng khóc lớn, run rẩy đem bảo bối giấu trong váy mang ra.

Lỗ bá bá tiến lên một phát bắt lấy bảo bối, tử tế nhìn rồi hoang mang nói: "Khối đá này nhìn thật quen mắt. . . . ."

Nhưng hấn hoang mang một chút, sau đó thịch trên mặt lập tức cứng lại, dờ khóc dờ cười ngẩng đầu nhìn cha ta nói: "Đây không phải là đờ năm ấy ta mang đến sao!"

=====

Bảo bối của chúng ta toàn bộ đều bị lấy mất. Đám nhỏ chúng ta bị cha mẹ của mình lĩnh trở về tiến hành giáo dục một phen. Mẹ ta tức giận cầm lấy cành liễu nhỏ muốn đánh ta cùng anh ta, nhưng cha ta ôm lấy ta, nói muốn đánh thì đánh Cơm Năm, là Cơm Năm xử hư mọi người.

Mẹ ta luôn luôn nghe cha ta, lập tức liền lấy cành liễu hướng Cơm Năm ca ca kêu lên. . . . . Đón lấy tình cảnh ta không dám nhìn, ta vội vàng bưng mắt chạy vào giường, làm bộ rất đáng thương rất sợ hãi. Ta biết rõ bộ dáng này của ta làm cha ta càng đau ta.

Ai dè mẹ ta quay đầu hừ một tiếng nói: "Chàng xem nó giả vờ đi, nó làm gì có sợ, trong lòng đang vui thích đấy!"

Ta bưng bít mắt lại, trong lòng thảng kêu, trời đất chứng giám, ta không có vui thích a, ta chỉ không muốn bị đánh! Ta chỉ muốn tiếp tục gặm giò heo a!

Từ ngày đó, đám trẻ chúng ta cũng không thấy qua bóng dáng của bảo bối nữa, cái hằm đào ra bảo bối cũng bị lấp lại. Lúc đầu mọi người thấy thật đáng tiếc, nhưng mùa đông còn có tuyết để chơi, mùa xuân có châu chấu, mùa hạ có ve sà, mùa thu còn có thể trèo lên cây tìm mật ong ăn. Niềm vui thú của chúng ta rất nhiều, việc này dần dần trôi vào quên lãng.

Vài năm sau, Cơm Năm ca ca nhà ta nháo lên nói muốn đi ra ngoài núi lẫn lộn. Mẹ ta không muốn, cha ta không dám phát biểu ý kiến, ta ở một bên quấy loạn thêm.

Cuối cùng vào một sáng sớm mai chúng ta chưa tỉnh lại, Cơm Năm ca ca một mình một người rời khỏi, trên bàn để lại một phong thư.

Mẹ ta khóc đến thiếu chút nữa ngất xỉu, nói đứa bé này cái gì cũng không mang theo, đi ra ngoài biết làm sao, một đứa bé trong núi lần đầu tiên đi ra ngoài cũng không phải dễ dàng. Cha ta lại tỉnh táo cầm tờ giấy bình tĩnh nói: "Nó cầm chuỗi hạt châu năm ấy lão Lỗ mang đến."

Ta phẫn hận, chẳng lẽ lúc đó ca ca ta thế mà len lén cầm hai bảo bối, kết quả cuối cùng chỉ nộp lên một cái? ? !

Ta rất uất ức, ta rất bất đắc dĩ, ta cảm thấy mình không phải không thông minh bằng Cơm Năm ca ca, dựa vào cái gì ta không thể đi ra ngoài lẫn lộn một phen?

Chỉ tiếc năm ấy ta không tồn tại cái tâm này, len lén lưu lại một bảo bối!

Thiên Phi nhìn ra khổ sở của ta, len lén nói với ta: "Mẹ ta có một ít bạch trằng cũng ngân lượng, là đờ trước kia ở ngoài núi, bây giờ vẫn đặt trong hộp trang sức đấy."

Mắt ta sáng lên, nín lấy cổ áo Thiên Phi nói: "Chúng ta cùng nhau rời khỏi đi!"

Thiên Phi trộm bạc trắng ngân lượng của mẹ hắn, chúng ta cũng nhân một ngày trời chưa sáng rời khỏi thôn Bích Thủy.

Lúc đi ra ngoài sân nhỏ, lòng ta chột rất không nỡ bỏ cha và mẹ, nhưng ta len lén xuyên qua cửa giấy nhìn vào. Ta thấy cha ta vẫn như cũ ôm mẹ ta, mẹ ta thế mà vẫn giống như đứa bé tựa vào trong lòng cha ta.

Lòng ta âm thầm cười một phen, nghĩ thầm mẹ ta có cha ta, cha ta có ta mẹ, ít đi chúng ta bọn họ cũng không sợ, với lại ta còn trở về.

Nghĩ thông suốt, ta không chút nào do dự đeo lấy gói đồ nhỏ rời khỏi.

Sáng sớm này, trong núi có sương, ta cùng Thiên Phi hướng ngoài núi mà đi, đi tới đầu núi nhỏ chúng ta quay đầu nhìn, trước mắt một mảnh sương mù, chúng ta không thấy được tiểu sơn thôn quen thuộc ngày xưa nữa.

Thiên Phi thúc giục ta: "Nhanh lên, nếu không sẽ bị bắt gặp."

Ta suy nghĩ thấy cũng đúng, liền vội vã cùng hắn gấp rút lên đường.

Ngay lúc đó ta đương nhiên sẽ không ngờ, chuyến đi này chính là vài năm.

Vài năm, ta đi qua rất nhiều con đường, gặp được rất nhiều người, cũng kinh nghiệm rất nhiều chuyện.

Ta tự mình trải qua một triều đại sụp đổ, thấy được một Vương Quốc nổi lên. Ta cũng chứng kiến một đoạn lại một đoạn chuyện tình cảm động lòng người.

Đương nhiên, ta còn gặp được một nam nhân giống cha ta yêu thương mẹ ta sủng ta như vậy.

Vài năm sau, Cơm Năm ca ca nói: "Chúng ta trở về thôi."

Ta gật gật đầu, dặt lẩy ta nam nhân ta yêu, nghiêm túc nói cho biết hẳn:
"Ở một nơi xa xôi, có thôn Bích Thủy, đó là một nơi rất tốt."

----- Hết Truyện -----